GJENGANGEREN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 1.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 5. Januar 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

Folketheatret.
Fra „Nøddebo Præstegaard".

M. Hoff.

I ingen Retning har den almindelige Dom, som er den paalideligste Borgen for en Tings Værd, havt et gunstigere Resultat, end med Hensyn til de Johann Hoff'ske Maltpræparater. Den ærefulde og anerkjendte Stilling, som det Hoffske Maltextrakt nu i **over 30 Aar** har indtaget i Industrien, maa efter de faktiske Kjendsgjerninger ansees for fuldkommen berettiget. Den har ved sit eget Værd og den enorme Afsætning svunget sig op til en Verdens-Artikel, og med Berettigelse kan man kalde det et Fabrikat, **hvis Værd ikke lader sig nedsætte,** og dets Formaal og Ære bestaar i, stedse mere og mere at udbrede sig, trods de Angreb, Misundere og Efterlignere endnu søge og have søgt, for at mistænkeliggjøre dette Fabrikat. Ja, der er dem, som ikke uudse sig for at bedømme det Hoff'ske Malt-Extrakt nedsættende og samtidig anbefale deres som en Efterligning af Hoffs eller tilberedt efter Hoffs Methode og meget bedre end dette. Hvorledes et Fabrikat kan nedsættes, samtidig med at det søges efterlignet bedst muligt, vil vanskelig kunne forstaas af tænkende Læsere.

Naar man vilde paastaa, at det Johann Hoff'ske Maltextrakt var et Universalmiddel for alle mulige Sygdomme, eller at de, som ere i det sidste Stadium af Lungesvindsot eller en anden farlig Sygdom, ved Brugen vilde kunne undgaa Døden, var dette samvittighedsløs Humbug; men vi holde det for vor Pligt at gjøre opmærksom paa Sygdomme og Onder, til hvis Ophævelse, eller idetmindste Lindring, det Hoff'ske Maltextrakt besidder ganske fortrinlige Egenskaber.

Det største Værd maa lægges paa Udtalelserne fra Videnskabernes Side, og denne er for det Johann Hoff'ske Fabrikat enestaaende: at anføre alle Autoriteter og Læger, som have udtalt sig rosende over dette Fabrikat, eller kun at anføre en Brøkdel af de Anbefalinger fra Lægfolk, der forefindes i flere voluminøse Bind, vilde ikke være muligt. Et Bind med saadanne, baade fra Læger og Lægfolk i Danmark, forefindes i General-Depotet,

Graabrødretorv Nr. 8,

hvor Originalerne paa Forlangende stedse fremlægges.

Hamborg.

Folketheatret.

Af en temmelig kedelig Fortælling har Hr. Reumert lavet Folketheatret en Komedie, som det vil kunne more, selv Folk med en temmelig kræsen Smag, at gjøre Bekjendtskab med. Hr. Reumert er en behagelig Mand at være sammen med, hans Lune bliver aldrig plat, og selv hvor han anslaar den naive Tone, bliver han ikke vammel. Han er et Stykke af en Poet, thi over de allerfleste Scener i „Nøddebo Præstegaard" hviler der en mere sand Stemning, end man plejer at træffe i slige Regissørarbejder. — I det noget paaklistrede Forspil forbereder Nisserne i Nøddebo Kirkes Klokketaarn Julestemningen, idet den gamle 1200 aarige Nissefar fortæller sit talrige Afkom om de 3 Studenter og Julen i Præstegaarden. Derefter føres i 5 smaa Akter de fra Fortællingen kjendte Optrin med Liv og Humør over Scenen. En absolut uheldig Ide er det dog, at Nisserne jævnlig kommer tilsyne paa Scenen, saa snart de agerende Personer have forladt denne; deres Tilsynekomst virker illusionsforstyrrende. Hvad Udførelsen angaar, da er den selvfølgelig en Leg for et Personale som Folketheatrets.

„Nøddebo Præstegaard" fortjener længe at opfriske Kjøbenhavnernes Julestemning.

Vore Billeder.

Glædeligt Nytaar. Naar man første Gang i det nye Aar kommer ind i et Hus, plejer man at ønske: „Glædeligt Nytaar."

Den samme Skik vil „Gazetten" følge ved sin Indtrædelse i Verden. Maatte det nye Aar blive glædeligt for os alle. Glædeligt for Dem, mine ærede Læsere, hos hvem „Gazetten" vil finde et Hjem, og glædeligt for os, som søge at byde Dem et underholdende, illustreret, aktuelt Ugeblad. Dets Indhold er antydet i dette Nummer. Synes De om Sammensætningen: Theaterbilleder, aktuelle Nyhedsbilleder, illustreret Kjøbenhavner-Revue, interessante Retssager og spændende Kriminal-Noveller — saa hold „Gazetten".

Prados Henrettelse. Dagspressen har saa udførlig omtalt Retssagen mod Morderen *Linska de Castillon,* ogsaa kaldet *Prado,* at vi anse det for overflødigt, at anføre noget fra de interessante Forhandlinger.

Den 28. f. M., Kl. 7 om Morgenen, blev Prado vækket til sin sidste Gang her i Livet — Gangen til Retterstedet, og en lille halv Time efter var Retfærdigheden sket Fyldest, uagtet Prado til det sidste erklærede sig for uskyldig.

Et naturligt Bombardement. Da det svenske Skib „Edvard", Kapt. Åkermark, paa Rejse fra Havre til New York i forrige Maaned befandt sig ude paa Atlanterhavet, blev det Gjenstand for et sjældent Fænomen. Klokken var henved fire om Morgenen, Vejret mørkt og Vinden stærk. Besætningen var paa Dækket for at brase Stor-Raaen, da en Ildkugle pludselig slog ned paa Dækket og exploderede med et vældigt Knald, medens Smaastumperne spredtes som Stjærneskud ud til alle Sider. Et Øjeblik efter var alt igjen roligt og mørkt, og man begyndte at undersøge Skibet, om det havde lidt nogen Overlast. Mærkeligt nok tog Skibet ikke Spor af Skade af dette Bombardement, lige saa lidt som Mandskabet.

Retssager.

En ulykkelig Forældreløs.

I Aaret 1882 døde i Wien en Ingeniørs Enke, Agnes von Scotti, og efterlod sin Datter Agnes, der var sindssvag, en Formue paa 11,000 Gylden i Obligationer, foruden Smykker og forskjellige Effekter. Uagtet den forældreløse, unge Pige paa denne Maade kunde siges at være beskyttet for materielle Sorger, blev hendes Lod dog meget sørgelig.

Agnes v. Scotti havde en vis Tilbøjelighed for sin Moders Vadskerkone, en Væversvends Kone, Adelheid Duschanek i Hernals, en Forstad til Wien. Hun gik efter sin Moders Død til Ægteparret Duschanek og bad dem om at maatte bo hos dem og faa sit Underhold der, imod en daglig Betaling af 70 Kreutzer. Saalænge Agnes endnu ikke var myndig, bestyredes hendes Formue af en dertil beskikket Formynder, og alt gik taalelig godt. Men anderledes stillede Sagen sig, da Agnes i 1884 blev myndig. Hendes Aandssvaghed var ikke saa iøjnefaldende, at man fandt sig foranlediget til at holde hendes Formue tilbage, og Ægteparret pønsede fra nu af stedse paa, hvorledes de bedst skulde faa frit Raaderum derover. Halvvejs paa Grund af hendes Dumhed, halvvejs paa Grund af den Angst, de indgød hende, overlod hun Nøglen til den lille Kasse, hvori hendes Værdipapirer og Penge opbevaredes, til Ægteparret Duschanek. Disse solgte herpaa den ene Obligation efter den anden og anvendte dem til deres eget Behov, medens Pigen kun fik Legetøj, Slikkerier og Kager, hvorover hun var meget fornøjet. Endelig gik de endnu videre; de vilde ogsaa sikre sig deres Børns Fremtid for den forældreløse Piges Midler. Adelheid Duschanek forestillede Pigen, at det var bedre, hun satte sine Penge i et Hus end i Obligationer. Agnes indsaa dette og erklærede sig villig dertil. Nu gjorde Fru Duschanek et dristigt Skridt, idet hun søgte at overtale Agnes til at lade Huset kjøbe i Ægteparret Duschaneks Navn. Hun forestillede hende, at hun jo selv var for indskrænket til at kræve Leje af Beboerne, saa disse rimeligvis vilde bedrage hende. Agnes indrømmede dette sukkende og gjorde heller ingen Indvendinger mod Planen. Ægtefolkene skred altsaa til Udførelsen, kjøbte et Hus i Altmannsdorf for 5,250 Gylden, betalte det kontant med den Forældreløses Penge og lod det indføre for deres eget Navn.

De flyttede ind i det nye Hus tillige-

med Agnes. Men nu ophørte Wenzel Duschanek med sit Haandværk — han var jo bleven Husejer. Hvad der endnu forefandtes i Behold af Obligationer, blev solgt til at bestride deres lystige Liv med. Da det sidste Værdipapir paa denne Maade var forsvundet, gjorde de Gjæld paa Huset.

Imidlertid udbredte det Rygte sig i Altmannsdorf, at Duschaneks levede af Pigens Penge. Men Fru Duschanek var stadig opfindsom, og nu fandt hun paa en ny Ide, for at holde enhver truende Undersøgelse borte og imødegaa alle Efterspørgsler. Hun lod en Vinkelskriver opsætte et Dokument, hvorved Agnes v. Scotti fraskrev sig al Ret til Huset, da Dushaneks havde faaet hendes Penge som Vederlag for hendes Ophold i deres Hus saa længe hun levede; selv hvis hun overlevede dem, skulde hun hos deres Børn have samme Underhold og Forplejning. Hvis hun giftede sig, skulde Duschaneks give hende et godt Udstyr og 1000 Gylden i Medgift. Dette Dokument underskrev Agnes uvægerlig, og dermed syntes det værdige Ægtepar at slaa sig til Ro.

Men fra nu af var Pigens Tilværelse dem kun til Besvær, og hun blev mishandlet paa det groveste af dem begge. Allerede fra tidligere Tid var det hende ikke tilladt at spise sammen med dem ved Bordet, og hun maatte udføre de groveste Arbejder.

„I Altmannsdorf," saaledes forklarede hun, da hun den 29. December 1888 stod for Retten i Wien, „begyndte de med deres Mishandlinger, Skjældsord og Slag. Konen kastede mig om paa Gulvet, sparkede og traadte mig med sine Sko og slog mig i Hovedet, saa Blodet flød ned ad Ansigtet. Manden har kun slaaet mig en eneste Gang; han var god og lagde sig ofte imellem, naar Konen slog mig."

Paa Assessorens Spørgsmaal om, hvorfor de havde gjort dette, svarede den stakkels Forældreløse: „Jeg var dem i Vejen. Konen sagde tidt til mig, at jeg skulde hænge mig, saa vilde hun kjøbe en rar Strikke til mig, for hun længtes saadan efter, at komme til at følge mit Lig til Kirkegaarden."

Pigen havde i al den Tid maattet udføre de sværeste huslige Arbejder, men hun udførte alt af Frygt for Prygl. Hun havde forøvrigt altid troet, at hun havde Ret til Huset, selv om det var skrevet i Duschaneks Navn. Førend hun underskrev Frasigelsesbrevet, var der bleven sagt hende, at hun ogsaa kunde blive boende og have sit Ophold der efter Duschaneks Død; men senere sagde Madam Duschanek: „Paa mine Børn kan Du ingen Regning gjøre. De smider Dig ud saa Du brækker Halsen."

Imidlertid førte de Anklagedes tiltagende Raahed endelig til den stakkels Piges Frelse. Madam Duschanek havde beskyldt hende for at have taget en Gylden af Pengekassen og forlangte den tilbage under de gyseligste Trusler. Denne Tvivl om hendes Ærlighed, Forlangendet om at give Penge tilbage, som hun ikke havde, og Skrækken for nye Prygl bragte hende endelig til Fortvivlelse. Hendes Ophidselse bragte hende til at bryde Tavsheden, som hun paa Ægteparrets Befaling stedse havde bevaret overfor Fremmede. Hun traf paa Torvet en Kone, Göbl fra Meindling, som hun kjendte fra den Tid, da hendes Moder endnu levede, og beklagede sin Nød for hende. Denne tog hende med sig til sit Hus og foranledigede, at der skete Anmeldelse for Politiet.

Begge de Anklagede vilde forsvare sig med, at Huset blev kjøbt efter Pigens Ønske, og at denne selv havde forbrugt de øvrige Penge. Alle øvrige Angivender erklærede de for Løgn.

Vidnet, Madam Göbl, traf Agnes v. Scotti paa Torvet, bærende en Sæk Kokes paa Ryggen. Da hun senere spurgte Pigen om, hvor hendes Penge var, svarede hun: „I Formynderiet". Paa hendes videre Spørgsmaal om, hvor gammel hun var, svarede hun: „22 Aar". Men da Madam Göbl vidste, at hun maatte være mere, gav hun sig ikke tilfreds med dette Svar, men trængte mere ind paa hende. Nu fortalte ogsaa Pigen, at Madam Duschanek havde forbudt hende at tale med nogen, og hvis de spurgte hende om ovennævnte Ting, skulde hun svare som anført. Med Folkene i Huset var hun paa det strængeste forbudt at tale. Da hun havde fortalt Madam Göbl alt dette, blev hun bange, og udbrød hulkende: „Nu gaar jeg ikke mere tilbage, jeg tør ikke." Senere kom Duschaneks Søn for at hente hende og søgte at lokke hende med sig hjem, idet han forsikrede hende om, at hun ingen Prygl skulde faa. Men hun vilde ikke gaa med.

Retten bestemte, at Huset samt alle Duschaneks Ejendele skulde tilfalde Agnes v. Scotti som Erstatning for de lidte Tab. Endelig idømtes Wenzel og Adelheid Duschanek for Bedrageri, den første 10, den sidste 15 Maaneders Tugthusstraf.

Faaes kun:
C. Jespersen,
34, Kjøbmagergade 34.
Filial:
Nørrebrogade 46.

F	M	E	Æ	F	U	J	S	B	G
O	A	R	D	A	N	E	E	M	A
X	L	B	N	A	H	S	N	A	D
N	U	E	I	E	O	P	K	G	E
O	N	K	N	S	S	E	J	E	3
R	D	L	G	K	C	R	Ø	R	4

Et naturligt Bombardement.
Det svenske Skib „Edvard" træffes af en Ildkugle i Atlanterhavet.

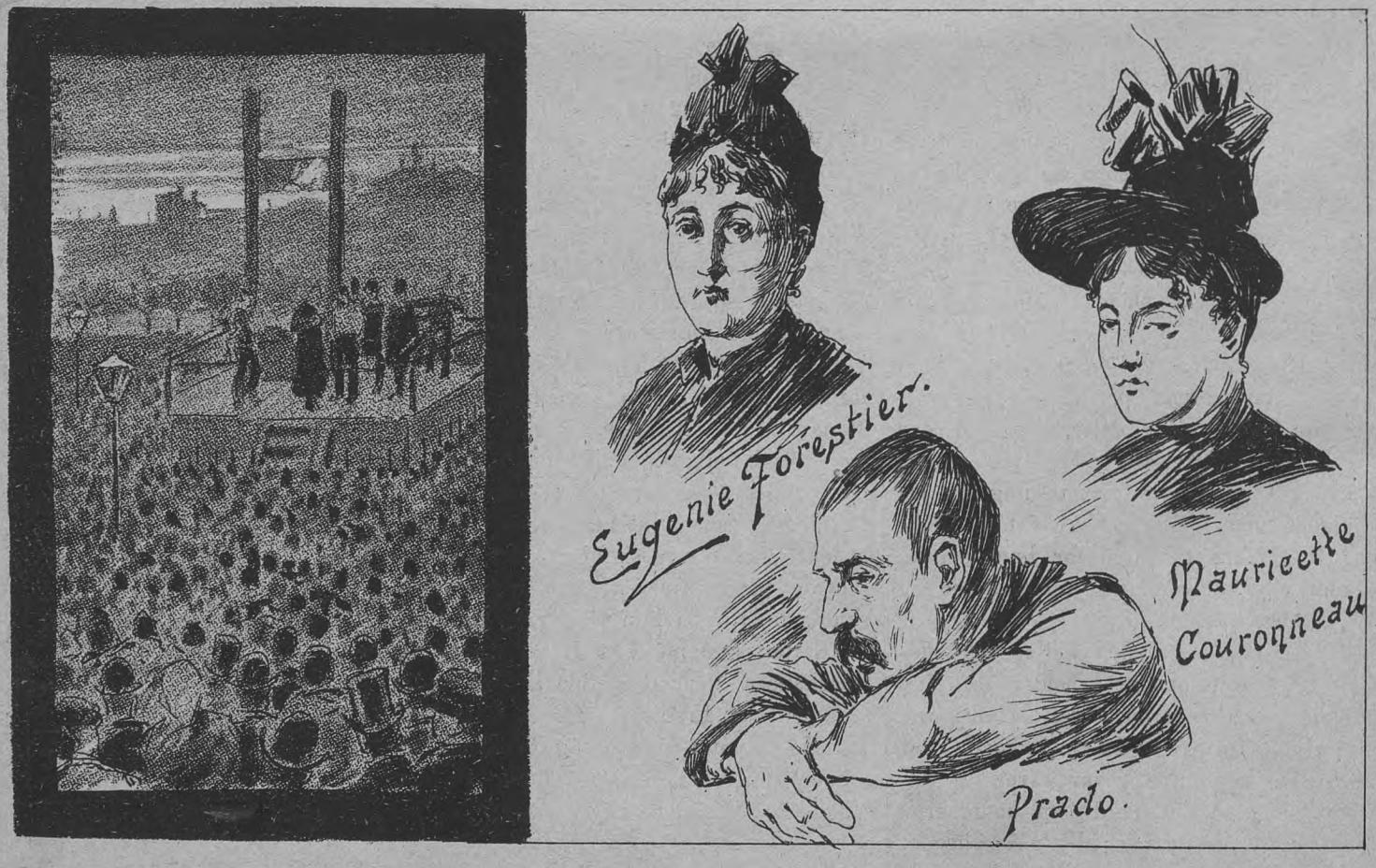

Fra Prado-Retssagen i Paris.
Morderen Prados Henrettelse den 28. December 1888.

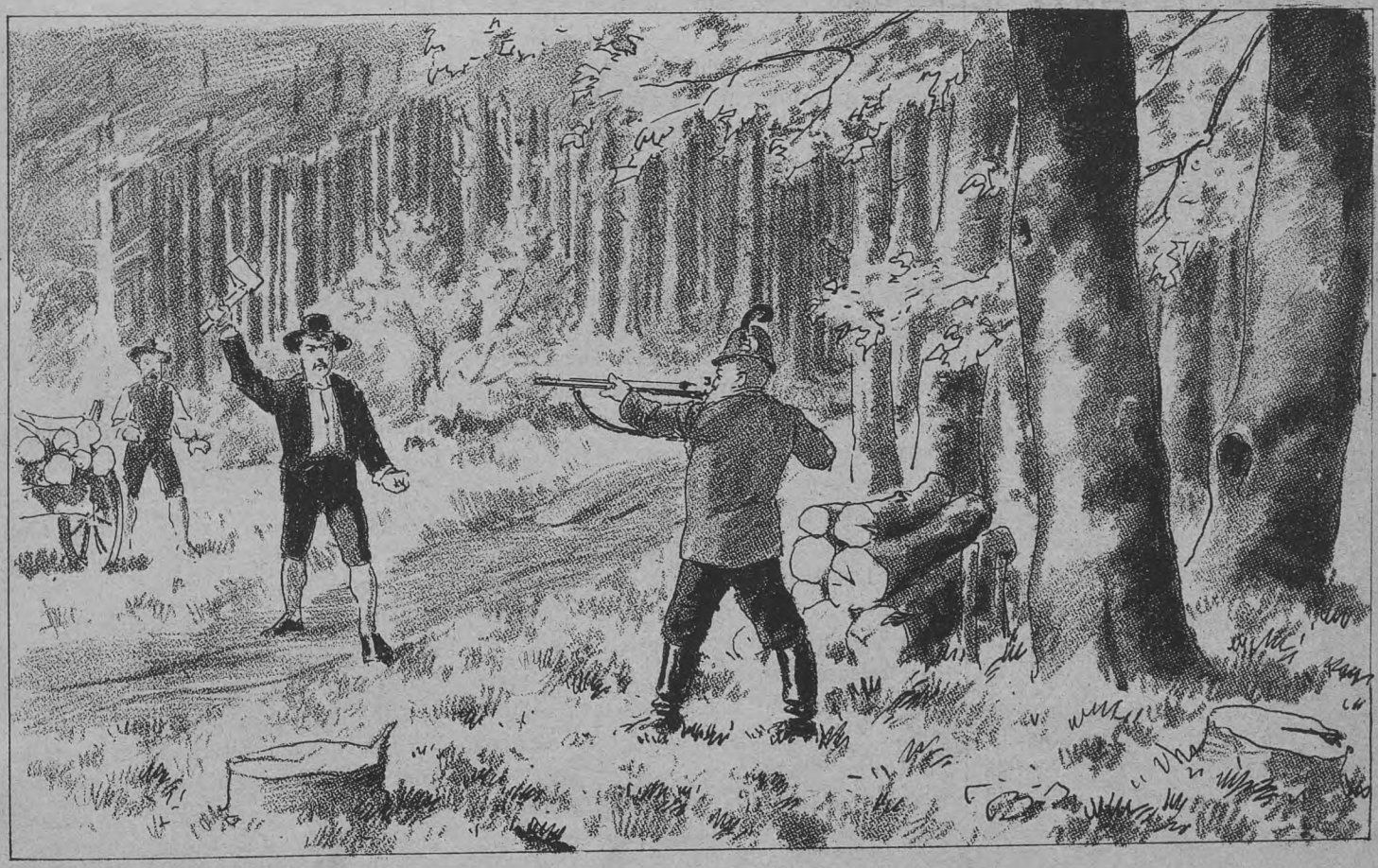

Skovrideren skød Bonden.

Se Romanen „Hvem var Morderen?“

Reform Fodtøi

er anbefalet af **mange Læger, udmærker** sig ved sin **brede, magelige** Façon, bør bruges af Enhver, som vil gaa bekvemt og ikke generes af sit Fodtøi.

Reform-Fodtøi er **haandforarbeidet** af de **fineste, bedste Skind- og Lædersorter** og ikke dyrere end almindeligt prima Fodtøi.

Magazin français,
2, Ny Østergade 2.
Svaneapothekets Eiendom.

Bal-Sæsonen.

Elegante Herre-Balsko, nyeste Mode, kun 9½ Kr.

Gemse-Snøresko kun 8½ Kr.

Magazin français,
2, Ny Østergade 2.
Svaneapothekets Eiendom.

Dame-Balsko

med elegante Sløifer kun 4 Kr.

Silkesko i alle Modefarver for 4, 4½, 6 à 10 Kr.

Magazin français,
2, Ny Østergade 2.
Svaneapothekets Eiendom.

Skøite-Støvler

til **Herrer, Damer** og **Børn.**

Heraf føres et stort Udvalg fra ganske billige til de eleganteste.

Magazin français,
2, Ny Østergade 2.
Svaneapothekets Eiendom.

☞ Ordres mod Postforskud.

Ethvert Par Fodtøi, som ikke er efter Ønske, ombyttes.

Hvem var Morderen?

En Kriminalnovelle
af
J. D. H. Temme.

Jeg var Kriminalretsassessor i N. i Øst-Preussen. En Dag i Sommertiden kom en Bonde fra Omegnen til mig. Det var en smuk og kraftig gammel Mand med snehvidt Haar. Aldrig skal jeg glemme det smertelige Udtryk, der hvilede over hans haarde, furede Ansigt.

„Hr. Assessor," sagde han, „den kongelige Skovrider i Winkelhorst har i Nat skudt min Søn, — min eneste."

Forholdsvis rolig fremførte han de første Ord, men da han sagde: „Min eneste" — da strømmede Taarerne ned ad hans vejrbidte Kinder.

Jeg lod ham samle sig lidt. Saa bad jeg ham fortælle.

Det var en ganske simpel Historie, han havde at meddele. Den Slags Tildragelser forekom desværre den Gang oftere, ikke blot i hint Revier eller denne ene Provinds. En sørgelig Lovbestemmelse fremkaldte dem over hele Landet.

Den gamle Bonde havde kjøbt nogle fældede Træer i den kongelige Skov. Hans Søn var kjørt ud med en Karl, for at hente dem. Medens de var ved at læsse Træerne paa Vognen, kom Skovrideren til. Der var bleven solgt Træer til flere Personer. De solgte Bunker laa sammen i Rækker. Skovrideren paastod, at Bondens Søn læssede af en fremmed og større Bunke og forlangte, idet han anviste ham en anden Bunke, at han atter skulde læsse Træerne af. Den unge Bonde paastod, at han var i sin Ret. Skovrideren fastholdt sin Befaling og erklærede, at han baade vilde og maatte gjennemføre den med Magt. Den unge Bonde truede med at sætte haardt mod haardt. Skovrideren nærmede sig. Bonden hævede truende sin Øxe mod ham. Skovrideren lagde sit Gevær an paa ham, og opfordrede ham til at lægge Øxen fra sig. „Aldrig!" raabte Bonden. Skovrideren gjentager sin Opfordring, ellers skyder han. Det kunde han jo vove, raaber Bonden, idet han svinger sin Øxe. Saa skød Skovrideren Bonden ned paa Stedet.

Saaledes fortalte den Dræbtes Fader mig selv hele Tildragelsen, som han havde den fra Karlen, der havde været tilstede, da Drabet skete.

Han forlangte af mig, at „Morderen" skulde straffes. Skovriderne blev med hver Dag mere og mere overmodige; de regnede ikke mere et Menneskeliv for noget. I dette Tilfælde forelaa der et aabenlyst, rolig overlagt Mord. Skovrideren kjendte godt hans Søn. Han vidste, at Faderen var en velhavende Mand, der nok var i Stand til at betale den Skade, der kunde være Tale om. Hvorledes kunde da Skovriderens Handlemaade forsvares, selv om virkelig den unge Bonde havde taget en forkert Bunke Træer? Han forlangte kun Retfærdighed overfor Skovembedsmændenes idelige Overgreb og Brutalitet.

Havde den gamle Mand Ret? Jeg tror næppe, nogen vil være i Tvivl derom. Ikke desto mindre kunde jeg kun ryste paa Hovedet til den gamle Mands Forlangende.

Skovrideren havde efter Loven handlet fuldstændig rigtig. Han havde været i sin Ret og maaske endog kun handlet som hans Instruktioner bød ham.

Det sagde jeg til Bonden.

Den gamles Øjne lynede:

„Er det Lov! Er det Ret!" raabte han.

Der blev naturligvis indledet retslig Undersøgelse, for, som Loven siger, at faa konstateret, om der forelaa et Misbrug af Vaabnet fra Skovriderens Side. Til denne Undersøgelse blev der hidkaldt en Overførster.

Det var, som Sagen forelaa, kun en tom Formalitet. Men Loven foreskrev den nu engang, og maaske kunde der dog fremkomme en eller anden Omstændighed, som kunde stemple den aabenbare Raahed, der under alle Omstændigheder forelaa, som en retslig strafbar Handling. Dette foranledigede mig til selv at overtage og lede Undersøgelsen.

Jeg begav mig sammen med Overførsteren til Gjerningsstedet ude i Skoven.

Undersøgelsen førte ikke til andet Resultat, end hvad jeg fra Begyndelsen af havde tænkt mig. Skovrideren havde handlet fuldstændig efter sin lovlige Ret. Ingen Straffelov eller Strafferet kunde naa ham. Hans Foresatte, Overførsteren, kunde end ikke afholde sig fra at rose ham for hans, rigtignok strænge, men fuldt ud tjenst- og pligttro Forhold.

Men Undersøgelsen skulde for mig faa et andet Resultat, den aabenbarede mig en Gaade, en dyb Livets og Hjærtets Gaade, som jeg desuden fik Opløsningen til.

Det var om Eftermiddagen, at jeg ankom til Skovriderhuset i Winkelhorst. Sommerdagen var varm. I Skoven var det friskt og skyggefuldt. Jeg var bleven

kjed af den lange Kjøretur og tilbagelagde derfor den sidste halve Mil til Skovriderhuset til Fods. Vognen kjørte noget bag efter mig.

Skovriderhuset laa fuldstændig ensomt midt i Skoven. Bagved det strakte sig en temmelig stor Have og foran laa en lille, aaben Plads; hvorhen Øjet ellers vendte sig, saa man kun Skov, tætte, høje Træer.

Dyb Stilhed herskede i Huset og rundt omkring, da jeg ankom.

En truende Skovensomhed og dog saa ophøjet skjøn.

Huset var lyst, renligt og vel vedligeholdt. Store Hjortegevirer prangede statelig over Døren. Vinduerne havde grønne Skodder, og Slyngplanter og vild Vin snoede sig op om dem. I Haven blomstrede Roser og Nelliker, og bag ved Huset laa i lange Bede Ærter og Bønner slyngende sig op ad de slanke Stænger.

Imellem Blomsterne i Forhaven legede et muntert lille Barn, en nydelig Dreng paa fem Aar.

Men i Haven vandrede langsomt, med sænket Hoved, en smuk, bleg, ung Kone. Hun agtede ikke paa Blomsterne og for sammen, hver Gang hendes Blik faldt paa Barnets blonde, lokkede Englehoved.

Jeg blev staaende, for at betragte Billedet, der fyldte mit Hjærte med en dyb, knugende Smerte.

Jeg var som fastnaglet til Stedet.

Bag ved Huset og Haven kom en gammel Mand ud fra Skoven. Han gik hen imod Haven. Den unge Kone saa ham, gik ham imøde og aabnede en lille Laage i Stakittet i Baggrunden af Haven. Han gik hen til hende.

„Er Du alene, Marianne?“ spurgte han.

„Ja, kjære Christian.“

„Og hvordan har Du det?“

„Som Du ser.“

Den gamle rystede bedrøvet paa sit hvide Hoved.

„Hvordan skulde man ogsaa have det godt her!“ sagde han saa.

Der var endnu ingen af dem, som havde set mig, men i samme Øjeblik kom min Vogn kjørende, de saa op og nu opdagede de ogsaa mig.

Den unge Kone syntes at blive heftig forskrækket. Hun vexlede hurtigt men sagte et Par Ord med den gamle Mand.

Han kastede et mistroisk Blik hen paa mig.

Hun gik henimod Huset, medens han blev tilbage hos det legende Barn.

Jeg gik ogsaa hen imod Huset.

I Døren mødte hun mig.

Nærved var hun endnu smukkere; de fine Træk, men ogsaa den dybe og dog stille Lidelse i det blege Ansigt, traadte klarere frem.

Hun var ikke mere forskrækket; men der var en vis Skyhed og Forvirring over hendes Væsen, og hun løftede ikke de store, blaa Øjne, naar hun talte med mig.

„Det er maaske Hr. Assessoren?“ spurgte hun mig.

„Ja, Frue.“

Hun fortalte mig nu, at Overførsteren allerede var kommen for en Time siden. Han havde havt andre og paatrængende Forretninger i Skoven og havde taget hendes Mand, Skovrideren, med. Denne bad derfor undskylde, at han ikke havde kunnet vente paa mig. Hendes Mand havde maattet følge sin Foresatte. Jeg vilde kunne træffe dem begge i Skoven paa det Sted, hvor Ulykken var sket. En Karl skulde følge mig derhen. Foreløbig bad hun mig træde indenfor og spise lidt Frokost.

Alt dette fremførte hun med en overordentlig blid og blød Stemme, og paa et meget dannet Sprog; men sin Tilbageholdenhed havde hun endnu ikke kunnet overvinde. Derfor syntes jeg ikke, at jeg kunde tage mod Indbydelsen. Hun var en Gaade, en Gaade, som Skjønheden og Sorgen gjorde dobbelt interessant. Men at være alene med mig vilde være hende pinligt, hvorfor jeg takkede hende for hendes Venlighed og undskyldte mig med, at ogsaa jeg havde travlt.

Det syntes hende i Virkeligheden en Lettelse. Hun kaldte paa Karlen, der skulde følge mig. Men han var der ikke. Hun blev forlegen. I det samme kom den gamle Mand, der havde talt med hende i Haven.

„Jeg skal nok følge Herren, hvis De ikke har noget derimod, Frue,“ tilbød han sig.

Før havde han kaldt hende Marianne og Du.

Hun var tvivlraadig, om hun skulde tage mod hans Tilbud.

„Vejen tilbage vil blive svær for Dig, Christian. Du kommer til at gaa hjem.“

„Det kan jeg da ogsaa endnu, Gudskelov.“

Han lod hende ikke komme med flere Indvendinger, men satte sig op paa Bukken hos Kusken. Saa kjørte vi bort.

Ved Afskeden saa Fruen endelig paa mig. Men de store, mørkeblaa Øjne sænkede sig saa forskende i mine, saa ofte og saa smerteligt, at jeg blev helt underlig om Hjærtet derved.

Hvad var det dog for en Hemmelighed, den unge smukke Kone bar paa? Forts.

Guld-Uhre paa **Afbetaling**

til en gros Priser.

Med 2½ Kr. om Ugen eller 10 Kr. mdl. sælges: 14 Karats Herreuhre, Remontoir, Anker (Halvkronometer), i dobbelt Guldkasse **120 Kr.**, enkelt Guldkasse **80 Kr.**, 14 Karats Remontoir-Dameuhre **50 Kr.** og Sølvuhre med Guldrand, Remontoir **27½ Kr.** Uhrene er af fortrinligt Fabrikat og sælges med **2 Aars Garanti.** Pr. Kontant gives 5 pCt. Rabat.

Ferd. W. Cohen.

Kontor og Lager: Admiralgade 16, St.

Mærk: Skriftlige Ordres effektueres.

NB. For mine 12 Kroners double Talmi-Kjæder **garanterer jeg i 3 Aar.**

Jens Hansen,

15, Vestergade 15.

Magasinovne, fodvarmende, **20 Kr.**

Magasinovne med Kogeindretning **20 Kr.**

Ovne til Pigekamre 6 Kr.

Ovne til Sovekamre, hurtigvarmende, med et meget ringe Brændselsforbrug.

Komfurer med 2 Kogehuller 7 Kr.

Komfurer med 3 Kogehuller, Stegeovn, Bradepande, Vandgryde, Sideplade, elegant udstyrede **20 Kr.**

Komfurer med 3 Kogehuller, Stegeovn, Bradepande, Sideplade, Vægt 150 Pd., **14 Kr.**

Komfurer og Ovne ere paa Udstillingen 1888 belønnede med **Medaille.**

Alt fragtfrit leveret.

Expresstrykkeriet. Walkeudorfsg. 22.

Uge-Revu.

Neger-Souvenir.

„Gurkemeia! Gurkemeia!"

Jeg antager, det er i Familje med Messens „Tanjore" og Fox's „Normal", nedstammer i lige Linje fra salig „Hr. Lecoq, Hr. Lecoq, Hr. Lecoq", har til Bedstefader „Sozodont" og er en naturlig Søn af „Sesam".

Men det er kun en Antagelse.

Hvad jeg derimod ved, det er, at „Gurkemeia" var Negerkaravanens Feltraab og Yndlingshyl ude i Hotel Tivoli, hvor hele Kjøbenhavn, fra de højeste til de laveste, satte hinanden Stævne ved Jule- og Nytaarstid. Mærkeligt for Resten — Kjøbenhavn har da ellers nok set en Negerkaravane før. Tænk blot paa den, som Udstillingen hidkaldte i Sommer med Hr. Max Bewer fra „Kölnische Zeitung" i Spidsen! Men denne de sortes enorme Tiltrækningskraft nu, hænger maaske sammen med den Omstændighed, at alle de hvide Jule-Helligdage, ved Klimaets Lunefuldhed, blev degraderet til en eneste uhyggelig Række Skiden-Lørdage.

Absolut paradisisk var der nemlig ikke derude i Hotel-Tivolis to Stuer, trods al den velsignede Nøgenhed. At „Lokalet er opvarmet", havde man ikke fundet Anledning til at hidlokke Folk med paa Plakaten, men det var dog saa. Derimod reklameredes flinkt med Billeder, der saa grumme og menneskeædende ud, og mange Besøgende nærmede sig utvivlsomt Indgangsporten med en uhyggelig Fornemmelse af, allerede paa flere Alens Afstand at kunne lugte stegt Menneskekjød. Det var dog overdrevent. Var de først komne indenfor, maatte de nøjes med at lugte opvarmet Menneskekjød, men de forlangte næppe mere. Den Odeur var tilstrækkelig nervepirrende.

De ihærdigste besøgende var vore unge kjøbenhavnske Damer, der med synlig Glæde betragtede Negrenes slanke, kraftige Kroppe og drog Sammenligninger, der næppe faldt ud til de rene, hvide Kjøbenhavnerynglinges Fordel. „Den Kulør er ægte!" nynnede de ved Synet af de veldrejede Ibentræs Lemmer, og da der i Lokalet ikke fandtes Opslag om, at „det er forbudt at berøre Kunstværkerne", gjorde de sig ingen Samvittighed af, ligesom prøvende, at lægge en lille hvid Haand paa en bred sort Ryg og med en forbauset Latter smaahvine: „Nej, tænk — hvor de er varme!"

Under livlige „Gurkemeia-Hyl" hvirvlede Negrene deres Krigsdans, medens deres Kapelmester saa øresønderrivende kraftigt og utrolig ihærdigt bearbejdede et Trommeskind med sine knyttede Næver, at jeg vilde anse det for den højeste Tilfredsstillelse her paa Jorden, om jeg den Dag i Morgen ved en eller anden snedig Manøvre kunde formaa samtlige mine Nytaarsrykkere til at melde sig hos ham, for at gjennemgaa en magnetisk-Massage Kur mod Ryg-Rheumatisme. Tifold — hundredfold vilde da deres Tromme-Polkaer paa min stakkels Dørfylding blive dem gjengjældt.

Og naar Dansen var forbi, blev man Vidne til en sælsom, forhistorisk Fremtoning. Ovenpaa Tromme-Polkaen fulgte nemlig en Tallerken-Vals, den rigtig gode, gamle, længst forsvundne og forbudte Tallerken-Vals, kun med den tilsyneladende lidet sigende Redaktions-Ændring, at Tallerkenen var ombyttet med — en Konkylie. Alle I Danmarks skjønneste Kvinder fra Kehlet til Kisten, forsøg I dog ogsaa paa, om ikke saadan en Konkylie skulde kunne bringe Eder og Eders Templer Ungdommelighedens Liv og Lyst tilbage. Konkylien har vist sig at kunne fortolkes som tilladelig; men maaske Tilladeligheden yderligere er betinget af, at I ogsaa samtidig sværter Eder sorte. Naa — det maa I selv om!

Vi har forladt Negrene med det irriterende „Gurkemeia!" stadig syngende for Ørene; men næppe var vort lille Selskab kommet udenfor, før vi saa et mærkeligt og tydeligt, om end negativt Bevis paa, at den sorte Kulør derinde virkelig var ægte. Vi var allesammen — hvide paa Ryg og Ærmer. For ret at vise Kontrasten, havde Impresarioen indrettet det saa snedigt, at *Væggene* smittede af, hvorved alle og enhver bragtes til at undre sig over og i sit Hjærte med Taknemlighed bevidne, at Negrene *ikke* gjorde det.

De lyksalige Negre! — Ved denne velsignede Nytaarstid at kunne se saa grinende glade ud og synge og danse og hyle og le af pur Fornøjelighed. Men de velsignede Sjæle anede heller ikke, hvad Regninger, ubetalte Regninger, som med stor Frækhed bærer Ens Navn paa Panden, vil sige. Hvem der blot havde kunnet underholde sig med de glade, sorte Sjæle og blive delagtige i deres Lykke! Hvem der bare vidste, hvad „Gurkemeia" betød? Man kunde næsten i saadant et Øjeblik ønske sig at være den i det sorte Sprog kyndige Stanley, om ikke et saadant Ønske netop i dette Øjeblik kunde være meget farligt og dets Opfyldelse falde ligesaa bedrøveligt ud, som Prados Endeligt.

De lyksalige Negre! Lyksalige og *dog* ikke totalafholdende.

For slet ikke at regne de to smaa sorte med — de nydeligste, krøltoppede Neger-Bebéer — saa spenderede de kjøbenhavnske Damer en Mængde Bajere paa Karavanens Mænd, og Mændene var saa civiliserede, at det aldrig kunde falde dem ind, andet end at tømme Flaskerne paa Stedet.

Altsaa lyksalige og *dog* ikke totalafholdende.

Hvis Lykken desforuden bestaar i et langt Liv, stemmer denne Observation nøjagtig med et herværende Blads sidste statistiske Oplysninger, der i al Korthed lyder som følger: Totalafholdsmændene har *kortest* Levetid, men de, der drikker flinkt, om end til Maade, lever *længst!*

Det ærede Blad og dets Statistiker leve! — leve længst! — leve lige til han dør.

Nu er *jeg* paa det rene med *min* Stilling til det nærgaaende Totalafholdsspørgsmaal: om Hverdagen drikker jeg tappert, men om Søndagen drikker jeg mig fuld! Det maa give en meget anstændig Levetid, og maa siges at være det rette Maadehold, da saa ingen kan beskylde mig for at være *saa* ubeskeden, at jeg absolut forlanger det *aller*bedste for mig selv.

Skaal! og glædeligt Nytaar.

— — — Nu har jeg faaet at vide, hvad „Gurkemeia" betyder. Det er naturligvis, som jeg sagde, betalt Reklame. Kun begriber jeg ikke dens Nytte, naar man ikke kan forstaa Ordet.

Altsaa, *„Gurkemeia"* er udlagt: *„Hold „Gazetten", kjøb „Gazetten", læs „Gazetten", Kjøbenhavns eneste, illustrerede Nyhedsblad og Ugerevue".*

Tippo Tib.

Annoncer

til

„GAZETTEN"

modtages å 15 Øre Petitlinjen i

Valdemar Jacobsens

Annonce-Expedition.

Kronprinsensgade 4.

Indhold.

Illustrationer: Fra „Nøddebo Præstegaard". — Et naturligt Bombardement. — Fra Prado-Retssagen i Paris. — Glædeligt Nytaar. — Skovrideren skød Bonden (Romanbilledet] — *Text:* Folketheatret. — Vore Billeder. — En ulykkelig Forældreløs. — Hvem var Morderen? — Uge-Revue (illustr.) — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.

Philipsen & Co's Tryk

GAZETTEN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 2.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 12. Januar 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

National.
Scener af *Theatre Comique's* Repertoire.

M. Hoff.

I ingen Retning har den almindelige Dom, som er den paalideligste Borgen for en Tings Værd, havt et gunstigere Resultat, end med Hensyn til de Johann Hoff'ske Maltpræparater. Den ærefulde og anerkjendte Stilling, som det Hoffske Maltextrakt nu i **over 30 Aar** har indtaget i Industrien, maa efter de faktiske Kjendsgjerninger ansees for fuldkommen berettiget. Den har ved sit eget Værd og den enorme Afsætning svunget sig op til en Verdens-Artikel, og med Berettigelse kan man kalde det et Fabrikat, **hvis Værd ikke lader sig nedsætte,** og dets Formaal og Ære bestaar i, stedse mere og mere at udbrede sig, trods de Angreb, Misundere og Efterlignere endnu søge og have søgt, for at mistænkeliggjøre dette Fabrikat. Ja, der er dem, som ikke uudse sig for at bedømme det Hoff'ske Malt-Extrakt nedsættende og samtidig anbefale deres som en Efterligning af Hoffs eller tilberedt efter Hoffs Methode og meget bedre end dette. Hvorledes et Fabrikat kan nedsættes, samtidig med at det søges efterlignet bedst muligt, vil vanskelig kunne forstaas af tænkende Læsere.

Naar man vilde paastaa, at det Johann Hoff'ske Maltextrakt var et Universalmiddel for alle mulige Sygdomme, eller at de, som ere i det sidste Stadium af Lungesvindsot eller en anden farlig Sygdom, ved Brugen vilde kunne undgaa Døden, var dette samvittighedsløs Humbug; men vi holde det for vor Pligt at gjøre opmærksom paa Sygdomme og Onder, til hvis Ophævelse, eller idetmindste Lindring, det Hoff'ske Maltextrakt besidder ganske fortrinlige Egenskaber.

Det største Værd maa lægges paa Udtalelserne fra Videnskabernes Side, og denne er for det Johann Hoff'ske Fabrikat enestaaende; at anføre alle Autoriteter og Læger, som have udtalt sig rosende over dette Fabrikat, eller kun at anføre en Brøkdel af de Anbefalinger fra Lægfolk, der forefindes i flere voluminøse Bind, vilde ikke være muligt. Et Bind med saadanne, baade fra Læger og Lægfolk i Danmark, forefindes i General-Depotet,

Graabrødretorv Nr. 8,

hvor Originalerne paa Forlangende stedse fremlægges.

Hamborg.

Etablissement „National".

Det er fra „National"s unge, muntre Scene, at vor Tegner i Dag har hentet Motiverne til vor Forside. I kalejdoskopisk vexlende Billeder viser han os, hvorledes Hr. Kofoed som den vældige Kammerpige i „Politi" blotter sin Frues velformede Hals og Arme for Publikums nyfigne Blikke, medens han omkring Frk. Linckes morsomt gjennemførte, madkjære Tjenestepige i „Rikke" har henkastet et Par Scener og Typer, som Nationals Gjæster hurtig vil gjenkjende. Nederst til højre er Retfærdighedens Arme lige ved at naa „Zampa" eller den jydske Smed, og endelig ses som Rosinen i Pølseenden et veltruffet Billede af Hr. Ferd. Schmidt som den stammende Sufflør i „En Komedie i det grønne", ubetinget det bedste Stykke Kunst, Nationals Scene endnu har havt at vise os, og iøvrigt en af den dygtige Skuespillers gamle Glansroller.

Vore Billeder.

Gehejmeraad F. H. Geffcken, Udgiveren af Kejser Friedrichs Dagbogsoptegnelser fra Krigen 1870—71 blev den 29. September f. A. arresteret for Landsforræderi paa Grund af Dagbogens Udgivelse. Den fremkom første Gang den 16. September i Bladet *„Deutsche Rundschau"*, og dette blev strax beslaglagt. Den 27. September indsendte Fyrst Bismarck en Rapport til Kejseren om Sagen, og Dagen efter fik Justitsministeren Ordre til at lade Geffcken, som den egentlige Ophavsmand til Dagbogens Fremkomst, arrestere. Geffcken havde netop været en Tur til Helgoland og var lige vendt hjem til Hamborg, hvor han er bosiddende, da Arrestordren traf ham. Han overgav sig godvillig og blev ført til Statsfængslet i Moabit, hvor han bensad i 99 Dage. Da hans Sag kom for Højesteret, afslog denne at behandle den, da man ikke fandt nogen som helst Grund til den rejste Anklage. Geffcken blev derfor løsladt i Søndags lige saa hovedkuls og uforberedt som han i sin Tid blev arresteret.

Han ankom i Søndags Morges til sit Hjem i Hamborg, og hans Hus var hele Dagen formelig belejret af Venner, Bekjendte og Uvedkommende, som ønskede at udtale deres Sympathi for den haardt prøvede Mand. Enkelte tyske Blade søge at begrunde Geffckens Frikjendelse i hans Sindstilstand og ville give det Udseende af, at den dygtige Videnskabsmand og Professor ikke er ved sine fulde Fem. Dette synes dog ikke at være Tilfældet; thi vel er Geffcken, som er i en Alder af 58 Aar, ikke ganske vel ovenpaa sine 3 Maaneders Statsfængsel, men hans Venner i Hamborg haabe dog, at han i Løbet af kort Tid vil gjenvinde sit Helbred ved et lille landligt Ophold, og da, siger de — kommer Efterspillet, Geffckens Revanche.

Claes Israel Wimmermark. Den fra Stockholm i Slutningen af Oktober f. A. bortrømte Konsul Wimmermark efterlyses stadig af det svenske Politi, som har udsat en *Belønning af 500 Frcs.* for hans Paagribelse. Wimmermark havde for sin Afrejse fra Stockholm deponeret falske Værdipapirer i en Bank, hvorved det lykkedes ham der at hæve en Del Penge, nemlig 200 engelske Souvereigns, 30 Lstrl. og 3000 Reichsmark i Sedler.

Wimmermark er 40 Aar gammel, lille af Vext, fed med aabne og skikkelige Ansigtstræk, rnndt Ansigt, sort Skjæg, brune Øjne, livligt Væsen og rank Holdning. Han bærer altid Hatten noget bagover.

Da det er lykkedes os at komme i Besiddelse af Wimmermarks Portræt, tage vi ikke i Betænkning at optage det, da der jo er en Mulighed for, at en af „Gazetten"s Læsere derved vil blive den heldige Opdager af den bortrømte Falskner.

Tro til Døden. Et sørgeligt Endeligt traf ifølge „Fyns Tid." i Søndags en Mand, Anders Olesen, paa Refsvindinge Mark paa Fyen. Han havde i længere Tid boet alene i et ensomt liggende Hus og er rimeligvis i Vildelse Søndag Morgen gaaet ud paa Landevejen mellem Ellinge og Bækstrup, hvor han vandrede frem og tilbage og blev truffet om Morgenen mellem Kl. 3 og 4 af Fyrbøderen i Ellinge Kirke. De hilste hinanden, men talte iøvrigt ikke sammen. Da Fyrbøderen en Times Tid efter kom tilbage fra Kirken, ser han noget ligge udstrakt paa Vejen, og ved nærmere Eftersyn viste det sig at være Anders Olesens Lig. En lille Hund laa paa hans Bryst og bjæffede — den holdt Vagt over den Døde.

Grusom Indespærring. Politiet i Skive fik ifølge „Skive Folkebl." for nogle Dage siden at vide, at en Boelsmand i Nærheden af Byen holdt sin sindssvage Svigermoder indespærret i en Baas i Stalden sammen med Kreaturerne. Sagen blev undersøgt, og det viste sig, at den stakkels Kone havde henligget i 6 Døgn i et mørkt Rum. Hun fik ikke engang saa god Pleje som Kreaturerne i Stalden, og hendes Tilstand var saaledes, at hun sikkert snart vilde være bukket under, hvis ikke Politiet havde befriet hende for disse Pinsler og indlagt hende paa Sygehuset.

Tabt Væddemaalet. Lystige og passiarende vandrede 4 unge Mennesker henimod Dronning Louises Bro i Søndags Aftes. Der var „fuld Damp oppe", især hos den ene af dem. Han var ikke bange for at gaa paa Muren, der danner Rækværket til Broen. „Lad os se," lød det i Kor fra de tre Kammerater. „Det gjælder, hvad det skal være." Et Væddemaal kom istand, og den unge Mand begav sig paa sin farlige Gang. Det meste af Vejen er alt tilbagelagt, og glad i Sind iler han hen imod Maalet. Men næppe 10 Skridt fra Land taber han Balancen og styrter ned i Søen. De forskrækkede Kammerater stirrer ned i Dybet efter ham, men ingen af dem kan svømme. Da kommer en behjertet Slagtersvend, ser den Druknende klamre sig fast til Muren, springer ud efter ham og bjærger ham i Land.

Fantasma Neptuna er det sidste Nyt i Hotel Tivoli. En skjøn, ung Dame er fulgt efter de ildelugtende Negre. Men hun maa *ikke* berøres — saa taber man Illusionen. For hendes Kunst er kun en Øjenforblændelse. Som en yndig Fe stiger hun op af Havet, støttende Taaspidserne paa en Klode. Saa forsvinder Kloden, Støttepunktet, hun svæver. Svæver gratiøst gjennem Luften som en anden „Guldflue" — og styrter sig saa atter paa Hovedet i Havet.

Retssager.

Hvem gjorde det?

Fra Philadelphia skrives til „*New York Herald*“: Frank Root opsøgte forleden Dag sin Kone, som han i nogen Tid ikke havde levet sammen med paa Grund af Stridighed i Familien. Han fandt hende hos en Arbejdsmand Peters. De to Ægtefolk gik ind i et Værelse sammen, medens Peters ventede udenfor. Kort efter opstod der et livligt Skænderi imellem dem, som pludselig blev afbrudt af et Revolverskud. Peters løb ind i Værelset og fandt Root liggende paa Gulvet svømmende i sit Blod. Han blev straks bragt til et Hospital. Da der ikke er Udsigt til, at han kan leve, blev der optaget et Forhør over ham.

Men de to Ægtefolks Forklaringer ere meget forskjellige. Begge paastaa at have begaaet Mordet. Peters, som hørte Skænderiet, siger at Root skældte Konen ud for hendes løsagtige Levnet, og hun raabte da: „Hvis Du siger det igjen, saa skyder jeg Dig!“ Kort efter faldt Skudet.

Root siger, at hans Kone trak en Revolver frem fra Brystet og truede med at skyde ham. Han søgte da at vriste Vaabnet ud af Hænderne paa hende, hvorved Skudet gik af og ramte ham i Brystet. Han erklærer selv at være Skyld i sin Død og forlanger ikke Konen straffet.

Konen blev hentet til Hospitalet for at se Manden. Det var et sørgeligt Optrin, og hendes Afsked fra den døende Mand var ligefrem rørende. Han bad hende blot ikke tro, at hun havde begaaet Mordet; det var ham selv.

Efter en sidste Omfavnelse blev hun atter ført tilbage til Fængslet for at afvente sin Dom.

To Røverier.

I Clarkesville, Georgia, hersker der almindelig Forbauselse over W. M. Barkers Arrestation. Han har i den senere Tid været Skolelærer der i Byen og nød almindelig Anseelse. Barkers Historie er ogsaa saa usandsynlig, at den ikke let finder sit Sidestykke.

For lidt over et Aar siden besøgte han sin Fader, en velhavende Farmer i Alabama. En Nat forsvandt Sønnen paa en hemmelighedsfuld Maade, og til samme Tid manglede den Gamle 3,000 Dollars i sin Pengekasse.

Den Gamle sendte Stikbreve efter ham hele Landet over, men Sønnen var og blev borte.

Saa begyndte han igjen at spare sammen, og for kort siden havde han 800 Dollars i Pengekassen igjen.

Saa vaagnede han en Nat ved en Lyd som af en Mand, der gik over Gulvet, og han saa sin Søn staa for Fodenden af Sengen.

„Naa, er Du kommen hjem igjen“, sagde den Gamle og gned Øjnene.

„Ja, jeg er.“

„Har Du Pengene med?“

„Nej.“

„Naa, saa burde jeg egentlig se at faa Dig arresteret,“ siger den Gamle. „Du stjal jo Pengene.“

„Hvor meget har Du nu igjen?“

Den gamle Mand forstummede, men Sønnen sprang til, greb ham om Halsen og kastede ham tilbage i Sengen.

„Din gamle Gnier, nu skal Du dø,“ siger Sønnen.

Tryglende for sit Liv laa den gamle Mand der og lovede alt. Han skulde ikke mere efterspore Sønnen, han skulde give ham Nøglen til Pengekassen, og lade alt være glemt. Han sad op i Sengen og saa paa, at Sønnen plyndrede hans Pengeskab for de mange grønne Banknoter, og han sad længe og lyttede til Lyden af den bortilendes Trin. Men først næste Morgen vovede han at anmelde Røveriet. Saa blev der sendt nye Stikbreve rundt til Politiet over hele Landet, og Skolelærer Barker blev arresteret i Clarkesville forleden Dag.

Straks efter det første Røveri, kom Barker til Clarkesville og aabnede en Skole, som straks gik godt for ham. Dagen før det andet Røveri sagde han til sine Bekjendte, at han rejste bort med Aftentoget, men kom igjen næste Morgen; han skulde blot en lille Forretningstur til Atlanta, og der var ingen der anede, at han rejste igjennem Atlanta og ud til Alabama for at røve fra sin Fader, som er over 80 Aar gammel. Han naaede ogsaa at være tilbage næste Morgen ved Skoletid.

Ved sin Arrestation sagde han: „Det er Løgn altsammen, jeg holder alt for meget af min gamle Fader, til at jeg skulde gjøre ham noget ondt!“

Fox

Normal-Underbeklædning

— real shollish make, —
er ubitinget den bedste Underbeklædning af Alt.

krymper ei i Vadsk.

Største og bedst sorterede Lager i Norden for Herrer, Damer og Børn. For-Normalstoffer i 40 forskjellige Kvaliteter og Bredder.

*For **„De Sunde“** føres: Fine, lette, varme og stærke Kvaliteter i forskjellige Størrelser og alle Kvaliteter og Façons.*

*For **„Gigt-, Nerve-, Lunge- og andre Svage“** føres: Tykke, bløde, lækkre og meget varme Kvaliteter i 14 forskjellige Størrelser og alle Façons.*

Paa min ved Forretningen værende Systue forarbeides paa Bestilling enhver aparte Façons, samt udføres Reparationer af alt finere Uld-Underbeklædning, selv om det ikke er kjøbt hos mig, smukt, hurtigt og billigt. Selv større Ordres i Uld-Udstyr leveres i Løbet af nogle Dage. Directricen for Systuen vil altid være tilstede i Forretningen ved Bestillinger af Damesager og naar det ønskes ogsaa ved Expeditionen.

Priis-Couranter leveres paa Forlangende franco.

*Detail-Udsalg: **Kjøbmagergade 34***
*Filial: **Nørrebrogade 46.***

I Provindserne kun hos de af mig antagne Ene-Forhandlere.

Alle Varer ere stemplede med mit Varemærke og mit Navn.

*Hoved-Depôtet for Danmark, Norge og Sverig er **kun** hos*

C. Jespersen,
Kjøbmagergade 34. Kjøbenh. K.

Varemærke.

Stærkt, varmt, billigt.

Varemærke.

Blix-Sundhedslivstykke,
anerkjendt nyttigt, behageligt.

Hoved-Udsalg:
Kjøbmagergade 34,
C. Jespersen.
Filial:
Nørrebrogade 46.

Gehejmeraad F. H. Geffcken,
Forfatteren til Kejser Friedrichs Dagbog, frikjendt.

Claes Israel Wimmermark,
efterlyst Falskner og Bedrager fra Stockholm.

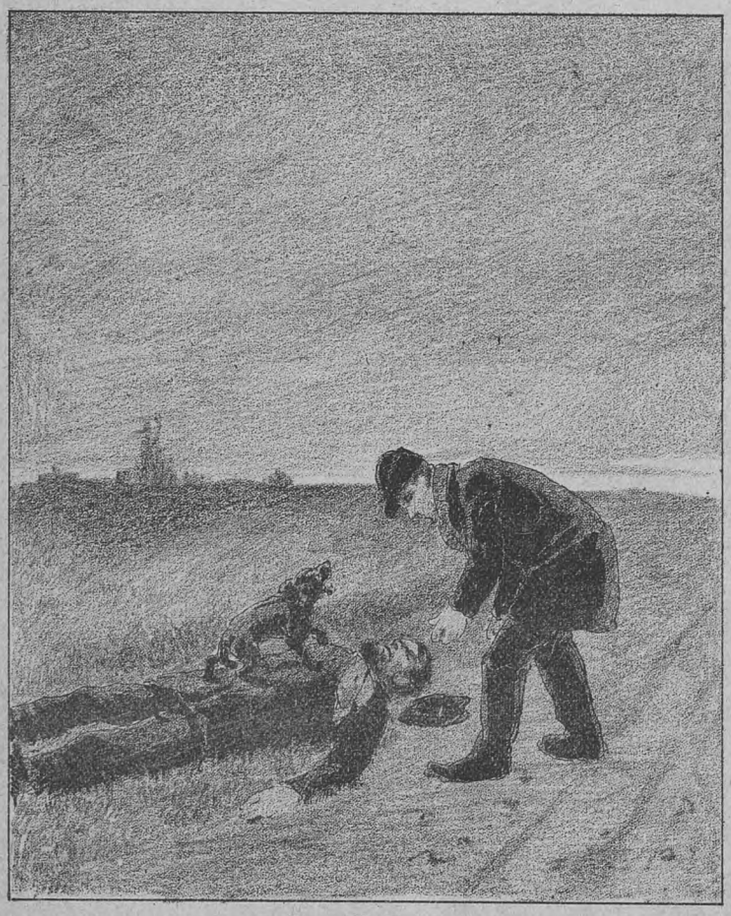

Tro til Døden.
En lille Hund holdt Vagt over sin Herres Lig.

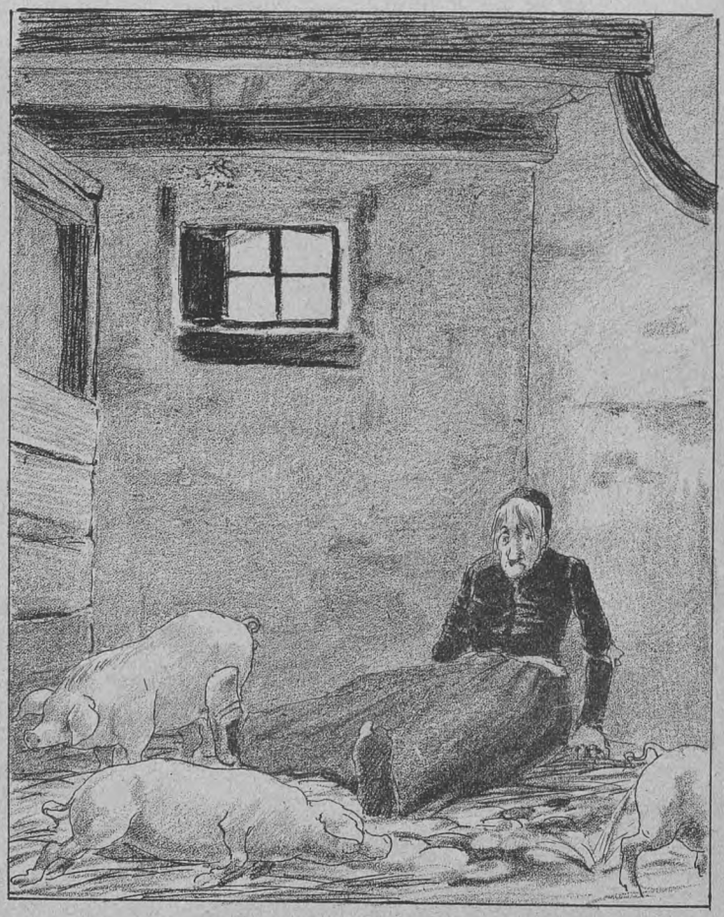

Grusom Indespærring.
En Boelsmand i Skive-Egnen indespærrer sin sindssyge Svigermoder i en Stald.

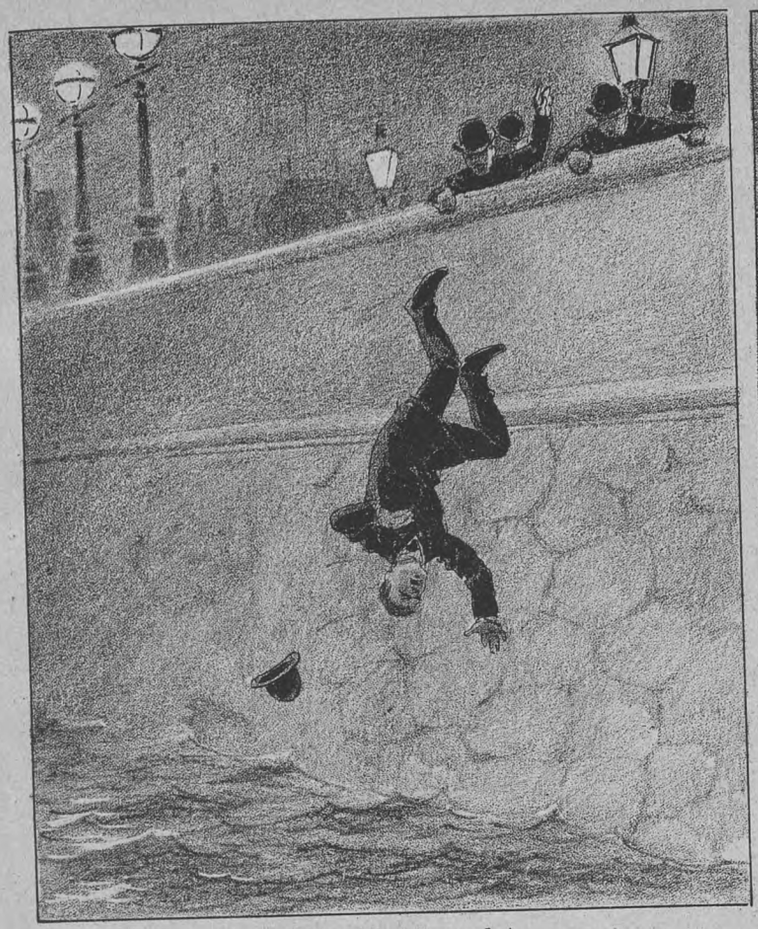

Tabt Væddemaalet.

Et ungt Menneske vædder med sine Kammerater, at han vil gaa over Dr. Louises Bro paa Rækværket.

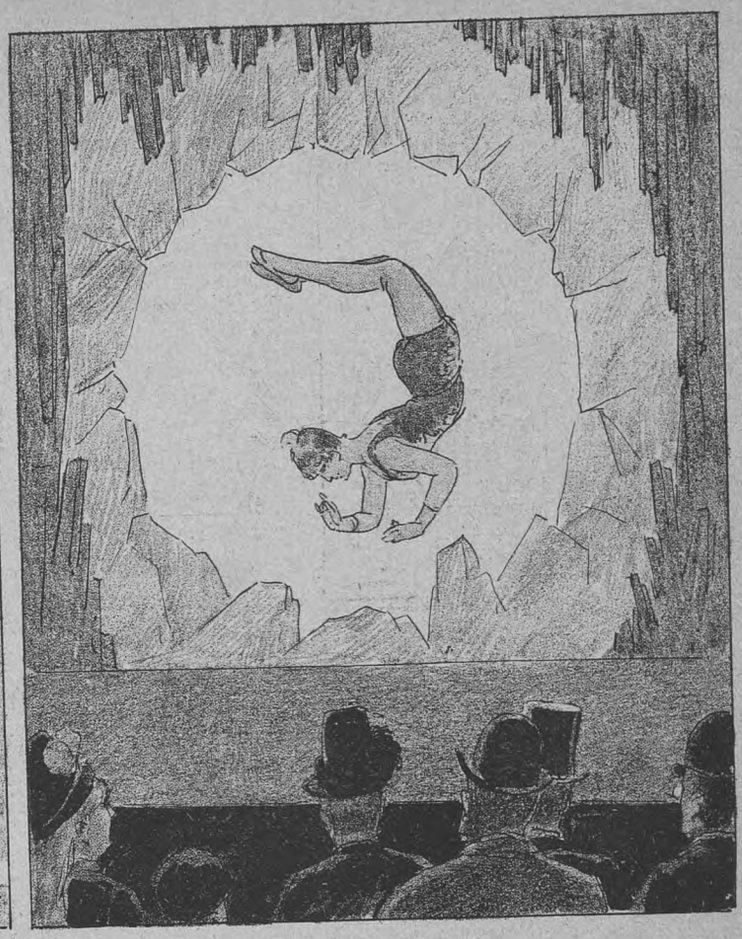

Fantasma Neptuna.

Den sidste Nyhed i Hotel Tivoli.

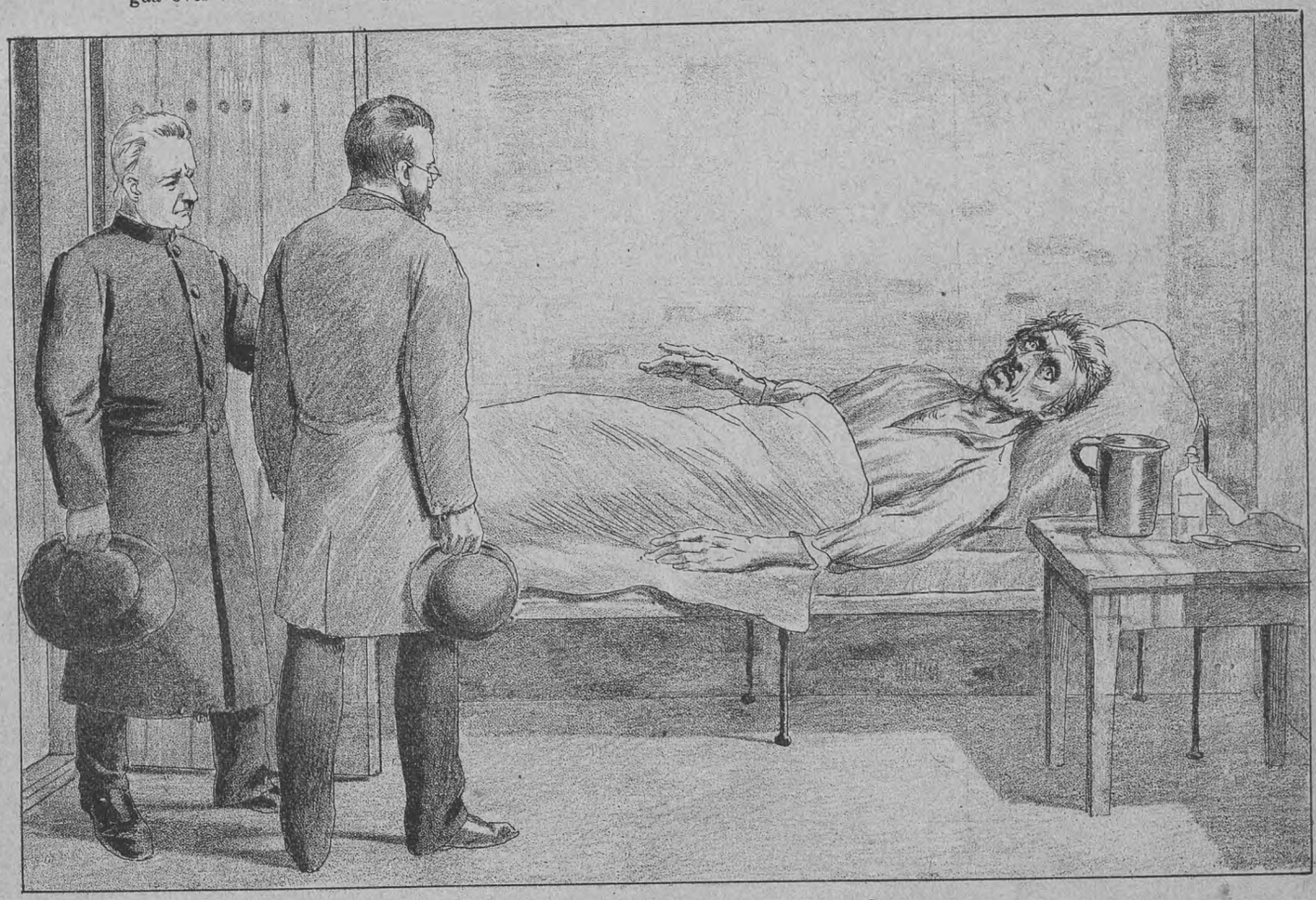

Jeg fulgte den Gejstlige til Fængslet.

Se Romanen: Hvem var Morderen?

Reform Fodtøi

er anbefalet af **mange Læger, udmærker** sig ved sin **brede, magelige** Façon, bør bruges af Enhver, som vil gaa bekvemt og ikke generes af sit Fodtøi. **Reform-Fodtøi** er **haandforarbeidet** af de **fineste, bedste Skind- og Lædersorter** og ikke dyrere end almindeligt prima Fodtøi.

Magazin français, 2, Ny Østergade 2.

Svaneapothekets Eiendom.

Bal-Sæsonen.

Elegante Herre-Balsko, nyeste Mode, kun 9½ Kr.

Gemse-Snøresko kun 8½ Kr.

Magazin français, 2, Ny Østergade 2.

Svaneapothekets Eiendom.

Dame-Balsko

med elegante Sløifer kun 4 Kr.

Silkesko i alle Modefarver for 4, 4½, 6 à 10 Kr.

Magazin français, 2, Ny Østergade 2.

Svaneapothekets Eiendom.

Skøite-Støvler

til **Herrer, Damer** og **Børn.**

Heraf føres et stort Udvalg fra ganske billige til de eleganteste.

Magazin français, 2, Ny Østergade 2.

Svaneapothekets Eiendom.

☞ Ordres mod Postforskud.

Ethvert Par Fodtøi, som ikke er efter Ønske, ombyttes.

Hvem var Morderen?

En Kriminalnovelle

af

J. D. H. Temme.

(Fortsat).

„Er Skovriderens Kone svagelig?“ spurgte jeg undervejs den gamle Mand.

„Hun er ikke blandt de raskeste“, svarede han kort.

„Boer De her i Nærheden?“

„Ja“.

„Har De boet her længe?“

„Ja“.

Han havde aabenbart ingen Lyst til at indlade sig i en Samtale med mig. Derfor spurgte jeg ham heller ikke om mere. Han var ogsaa et Stykke af en Gaade.

Vi kjørte igjennem Skoven, næsten i en Halvbue, langs et øde, vidtstrakt Mosedrag, hvor hist og her enkelte smaa Grupper Elletræer dukkede frem. Den gamle Mand saa engang imellem saa underligt ud over Mosen, og hans Blik hvilede uroligt paa de forkrøblede Træer. Da vi havde kjørt omtrent i en Time langs Mosen, bøjede Vejen lidt af, og hans Blik faldt paa én Gang paa en Gjenstand, som stod umiddelbart ved Vejen. Det var et simpelt, sort Trækors. Han syntes at blive forskrækket og skævede uvilkaarligt om til mig.

„Hvad betyder det Kors?“ spurgte jeg ham.

„At der her er slaaet et Menneske ihjel“, svarede han kort.

„Er det længe siden?“ spurgte jeg igjen.

„Syv Aar“.

„Hvem har sat Korset?“

„Jeg“.

„Den Dræbte var altsaa en af Deres Bekjendte?“

„Ja“.

„Saa kunde De fortælle mig de nærmere Omstændigheder“.

„Det staar i Deres Protokoller“.

„Hvad hed den Dræbte?“

„Felsener. Han var Forstvæsenselev“.

„Og hans Morder?“

Den gamle Mand svarede ikke. Han syntes at være hensunken i smertelige Erindringer. Jeg gjentog mit Spørgsmaal.

„En Krybskytte“, svarede han kort, næsten uforstaaeligt.

Vi naaede Stedet, hvor — som Skovriderens Kone havde sagt — „Ulykken var sket“.

Overførsteren og Skovrideren var der allerede. Den første kjendte jeg, Skovrider Wolf derimod ikke.

Han var en lille, svær Mand midt i Trediverne, med et blegt Ansigt; smalle, sammenknebne Læber; dybtliggende, graa Øjne og sort, kortklippet Haar. Hans Blik var uroligt og han gjorde i det Hele taget et ubehageligt Indtryk.

Hvorledes var denne Mand kommen i Besiddelse af hin smukke, lidende Kone? Var han maaske Aarsagen til hendes lidende Udseende? Skulde han bringe mig Opløsning paa de tidligere Gaader, eller var han selv en Gaade?

Jeg forhørte ham i Anledning af Drabet paa den unge Bonde. Han fortalte aabent, uden Forbehold, hele Tildragelsen; men paa hvilken underlig Maade!

„Jeg har skudt ham. Med rolig, koldt Blod har jeg skudt ham. Han vilde ikke lystre mig. Han var opsætsig imod mig. Han hævede truende sin Øxe, da var det efter Loven min Ret og Pligt at skyde ham. Det gjorde mig ondt, at jeg var tvungen dertil. Det var et Menneskeliv. Han var en ærlig Fyr, kun noget raa har han altid været. Jeg overlagde hos mig selv, om det var nødvendigt. Men Loven fordrede det af mig. Og der var andre Folk i Nærheden, som var Vidner til hans Opførsel. Det vilde for bestandig have været ude med min Embeds-Autoritet i Skoven, hvis jeg havde givet efter, hvis jeg ikke havde havt Mod til at gjøre, hvad mit Embede og min Pligt fordrede af mig. Alt dette overlagde jeg. Der blev intet Valg tilbage. Jeg bad i mit Hjerte Gud om Tilgivelse, hvis jeg begik en Synd, idet jeg adlød Lovene, som Kongen havde givet, og som jeg havde svoret paa at overholde. Saa skød jeg ham“. —

Det var hans Forklaring. Den kom fra hans Inderste. Der var ikke et Ord Forstillelse deri. Det var den frygteligste Fanatismes Overbevisning.

At hin stakkels Kone — hun faldt mig uvilkaarlig først i Tanker —, at hun var bleven ulykkelig med dette Menneske var udenfor al Tvivl. Men hvorfor havde hun da giftet sig med ham? Og hvorledes var han bleven, det han var?

Midt under hans rolige, klare Udtalelser syntes jeg, at han et Øjeblik pludsig blev grebet af en indre Skræk og jeg troede at opdage det samme ængstelige, sky Udtryk i hans Øjne, som jeg tidligere havde bemærket hos hans Kone og den gamle Christian, idet han fra Siden af lod

sit Blik undersøgende hvile paa mig. Men i næste Øjeblik var han igjen fuldkommen rolig.

Der kunde ikke indledes nogen Undersøgelse imod ham, hans Forhold maatte anerkjendes som lovligt. Og hin ube.idste Afsky, som var opstaaet hos mig mod Manden, maatte jeg lade staa hen uforklaret. Heller ikke det gaadefulde Forhold i det stille, venlige Skovriderhus fandt jeg nogen Forklaring til.

Men det varede ikke længe, kun nogle faa Dage, saa kom Tilfældet mig til Hjælp.

J N. var Provindsens Strafanstalt. En Aften, kort efter den nys beskrevne Tildragelse, kom Fængselspræsten, en gammel, værdig Mand, hjem til mig.

Han kom i et vigtigt Anliggende, sagde han. En gammel Straffange, Frederik Sander, laa for Døden og havde for en Time siden ladet ham kalde, for at modtage hans sidste Skriftemaal. Han kom lige fra ham.

Navnet Frederik Sander var mig bekjendt. Manden var tidligere en fræk, ofte straffet Krybskytte og tilsidst, paa Grund af en Skovembedsmands Mord, dømt til trediveaarig Tugthusstraf. Han havde nu i henved seks Aar været i Anstalten for at afsone denne Straf. Noget nærmere var mig ikke bekjendt om hans Forbrydelse og Undersøgelsen imod ham, da han allerede havde siddet nogle Aar i Fængsel, dengang jeg blev forsat til N. Kun saa meget vidste jeg, at han havde nægtet at være Morderen, og at man heller ikke havde været i Stand til fuldstændig at bevise hans Forbrydelse, hvorfor han istedetfor Dødsstraf blev ikjendt tredive Aars Tugthusarbejde — en Straf, som var ensbetydende med livsvarigt Fængsel, da Manden var fyrretyve Aar gammel.

„Har han i sin Dødsstund bekjendt Mordet?“ spurgte jeg Præsten.

„Nej“, var Svaret, „han har endog i denne sidste Time forsikret mig om sin Uskyldighed“.

„De rigtig forstokkede Forbrydere kunne kun dø med en Løgn paa Læberne. De maa ofte selv, Hr. Pastor, have erfaret dette“.

„Ja, desværre. Men netop denne Erfaring har lært mig at skjælne Sandheden fra Hykleriet“.

„Og hos Sander troer De at have fundet Sandhed?“

„Ja“.

„Tør jeg spørge, hvad har han sagt Dem?“

„Om selve Forbrydelsen har han kun talt lidt. Han forsikrede mig, at han var uskyldig, og da jeg efter den Maade, hvorpaa han sagde det, kom til den Overbevisning, at han virkelig ingen Morder var, saa holdt jeg det for min Pligt, at meddele Dem dette. Thi er Sander ikke Morderen, saa er det en anden, og det bliver da Deres Pligt at udfinde, hvem denne anden er, eftersom en Uskyldig i saa mange Aar har maattet bøde for ham. Den øvede Kriminalassessor vil lettere formaa at forhøre den Døende, saaledes at et gunstigt Resultat kan opnaas“.

„Kan Sander leve til imorgen?“ spurgte jeg.

„Lægen mener i det højeste kun en Time“.

Saa maatte jeg skynde mig, og jeg fik desværre ikke Tid til at tage de i Kriminalrettens Arkiv beroende Papirer frem, for at gjennemløbe Akterne, hvilket vilde have været en Lettelse for mig under Forhøret.

Jeg fulgte den Gejstlige til Fængslet.

Sander laa alene i en lille Sygecelle. Kun en Fangevogter var hos ham.

Hvor sørgelig er ikke ethvert Sygeværelse! Men endnu ynkeligere bliver det, naar det samtidig er en Fængselscelle. Der ligger den Døende i den graa, nøgne, snævre Celle og ser ikke andet om sig end de graa, nøgne Vægge og Døden, der staar for Fodenden af Sengen, medens den strækker sin ene knoglede Haand ud efter ham og med den anden holder hans Synderegister frem, hvor alle hans Forbrydelser, alle hans Synder og Skjændselsgjerninger ere optegnede. Hvorhen den Døendes Øjne vender sig, ser de kun Døden, og naar de lukke sig, ser det Hele endnu skrækkeligere, endnu mere truende ud. Og der er ingen, som kan beskytte ham, ingen, som han kan kalde til Hjælp i sin Ensomhed. Ingen Fader, ingen Moder, Broder eller Søster, ingen Ægtefælle, Barn eller Ven. Det er saa ensomt om ham og saa koldt og dog saa varmt. En Fangevogter er hos ham; men han vil ikke se paa Forbryderens Kamp med Døden og sætter sig afsides, for ikke at se noget. Saa sover han ind, og naar han atter vaagner, er Alt forbi. Saa er der en Kjæltring eller Morder mindre i Verden.

Forts.

Guld-Uhre paa **Afbetaling**
til en gros Priser.

Med 2½ Kr. om Ugen eller 10 Kr. mdl. sælges: 14 Karats Herreuhre, Remontoir, Anker (Halvkronometer), i dobbelt Guldkasse 120 Kr., enkelt Guldkasse 80 Kr.; 14 Karats Remontoir-Dameuhre 50 Kr. og Sølvuhre med Guldrand, Remontoir 27½ Kr. Uhrene er af fortrinligt Fabrikat og sælges med 2 Aars Garanti. Pr. Kontant gives 5 pCt. Rabat.

Kontor og Lager: Admiralgade 18, St.
Ferd. W. Cohen.

Mærk: Skriftlige Ordres effektueres.

NB. For mine 12 Kroners double Talmi-Kjæder garanterer jeg i 3 Aar.

Jens Hansen,

15, Vestergade 15.

Magasinovne, fodvarmende, **20 Kr.**
Magasinovne med Kogeindretning **20 Kr.**
Ovne til Pigekamre 6 Kr.
Ovne til Sovekamre, hurtigvarmende, med et meget ringe Brændselsforbrug.
Komfurer med 2 Kogehuller 7 Kr.
Komfurer med 3 Kogehuller, Stegeovn, Bradepande, Vandgryde, Sideplade, elegant udstyrede **20 Kr.**
Komfurer med 3 Kogehuller, Stegeovn, Bradepande, Sideplade, Vægt 150 Pd., **14 Kr.**
Komfurer og Ovne ere paa Udstillingen 1888 belønnede med **Medaille.**

Alt fragtfrit leveret.

Expresstrykkeriet. Walkendorfsg. 22.

Uge-Revue.

Der er strandet en Kæmpe-Hval i Vejle Fjord, en „Fisk", der ifølge de „sandfærdige Beretninger" skal være *saa* stor, at det er ganske ubegribeligt, hvordan der overhovedet kan være Plads til den i Fjorden.

I hvert Fald er det rent ud forbløffende, at den har kunnet slippe helskindet gjennem lille Bælt, men maaske det i Virkeligheden ogsaa er ved Passagen der, den har faaet sig saadan en Tryk-Sexten, at Vejret er gaaet fra den, og den da som Lig er dreven ind ved Barritskov Strand.

Skade var det for Resten, at den ikke blev siddende helt fast, da den kom i Klemme mellem Fredericia og Strib. Var den fuldstændig kommen i Skruestikken der, paa det smalleste Sted af alle smalle Steder i Danmark, maatte denne Tilskikkelse kunne være blevet udbyttet af et dristigt og entreprenant Aktieselskab. Man skulde selvfølgelig have kjøbt Dyret, som det laa der med sit mægtige Korpus forbindende Fyen med Jylland, — man skulde have ladet Kødet og Spækket pille fra Benene, og saa benyttet det kæmpemæssige Skelet som et ypperligt, naturligt Grundlag til derpaa at bygge den længe projekterede Dæmning eller Bro, til Afløsning af Færgen, der besørger Jærnbaneforbindelsen mellem Fyn og Jylland.

Idéen er god, og jeg er uegennyttig nok til at kaste den gratis i Grams. Men det er vel desværre for sent nu: Hvalen er allerede ankommet til Kjøbenhavn eller i hvert Fald paa Vej hertil, og det epokegjørende Syn af et Jærnbanetog, der damper hen over dens brede Ryg, vil desværre blive en skøn Drøm.

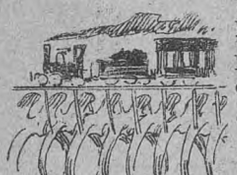

Apropos om Hvalen og Transportvæsenet — der var ingen Jonas i den. I hvert Fald har hverken Feddersen eller Peddersen eller nogen af de andre, der har besigtiget den, meldt det ringeste om en Passagers Tilstedeværelse. At nu ikke *Nansen*, ham fra Grønland, har benyttet sig af denne gunstige Lejlighed til at komme hjem paa en ligesaa nem som billig Maade! Den Smule Rejseudgift fra Vejle til Kristiania, var jo dog for intet at regne, mod hvad det vil koste at sende et helt Skib fra Norge til hans Afhentning, og det vilde være fornærmeligt at tro om Nansen, at han skulde holde sig for god til at indlogere sig paa et saa historisk og bibelsk Sted som i Hvalfiskens Bug — han vilde jo have haft det som i Abrahams Skød der, lunt og godt, og uldt op med Føde, og han skal jo ikke have været meget forvænt i den Retning paa sin dreje Skifærd.

Der er næppe anden Forklaring paa Nansens Udeblivelse, end at Vejle-Hvalen maaske har været afgaaet før Nansens Tur var endt Men vi kan da sikkert vente ham med den næste Hvalfiske-Lejlighed deroppe fra.

— Der er ganske vist dem der mener, at Vejle-Hvalens Danmarksfærd har været ganske ufrivillig. Men det finder jeg foreløbig ingen Grund til at tro. I hvert Fald har den næppe været hypnotiseret, som hin gamle Bondemand, der nylig foretog en ganske ufrivillig Rejse til Paris med en kjøbenhavnsk Magnetisør, der magnetiserede Pengene ud af Lommen paa ham og derefter hypnotisere ham hjemsendt gjennem Konsulen. Den Hypnotisme og Magnetisme viser sig dog Dag for Dag at være en herligere Ting. Se blot paa alle de Huth'eranere, der hver Dag averterer i Aviserne med magnetiske Kure. Den ene efter den anden af dem bliver dømt, men lige yppigt florerer de. Magnetismen maa være en sejglivet Kunst.

Ser man rigtig efter, er Hypnotismen med i Spillet i alle Verdensbegivenhederne fra den sidste Uges Tid.

Ikke blot at Parret Geffcken og Morier selv har havt en vidunderlig Evne til at hypnotisere enhver normal konstrueret Avislæser i en daglig, dyb og lang, dvalelignende Søvn, men Bismark og hans Mænd er naturligvis blot af en eller anden ondskabsfuld Fyr bleven hypnotiseret til i dem at se saa kolosalt store Forbrydere. Nu er Fortryllelsen hævet for Geffckens Vedkommende. Det viser sig klart og tydeligt, at han kun er en ganske skikkelig Gehejmeraad, der ingen Verdens Ting har gjort, og Morier følger nok efter. Maaske Skomagerne og Postkuskene med.

De Folk er naturligvis ogsaa hypnotiserede, der har siddet saalænge i det kgl. Theater og hørt paa Morsomhederne i *Dristigt vovet —!*, at de til Slut har fundet ud, at Forfatteren, Hr. Edgar Høyer, nødvendigvis maatte være identisk med Redaktøren af „Folkets Nisse". Hr. Høyer har nu offentlig fralagt sig denne Værdighed, og dermed maa vel Fortryllelsen betragtes som hævet.

Og hvorfor skulde ikke den ungdommelige Skuespiller i „National", der spillede Theateragent og for sin egen Fornøjelses Skyld besigtigede kjøbenhavnske Balletdanserinde-Emner, — hvorfor skulde han ikke for Retten gjøre gjældende, at han var bleven hypnotiseret af en ildesindet Ven og forøvrigt forlange sig frikendt, da han allerede havde lidt en tilstrækkelig og passende Straf: han havde jo blot klædt andre af, var nu til Gengæld selv bleven klædt af — dermed kunde da passende den Historie være færdig og gaa lige o - p op.

Alle Hundevenner vil naturligvis ogsaa paastaa at de Mennesker, der i de privilegerede kjøbenhavnske Yndlinge paa fire ser glubende Rovdyr og fredlyste Banditter, simpelt hen er hypnotiserede dertil. Hvor skulde ellers et fornuftigt Menneske kunne tage Anstød af, at en sød lille Vovse paa Menneskehøjde kysser et Barn lidt rigeligt i Ansigtet, eller leger saa lystigt med det, at det triller om paa et forholdsvis blødt Fortov eller foretager sig andre elskværdige Gemytligheder, som enhver Dyreven kun kan opfatte som pudsige og nydelige Smaatræk til de elskelige Dyrs Karakteristik?

De er selvfølgelig ogsaa hypnotiserede, der vedblivende finder Skraatobak i Julekager og Ligtorne i Surbrød, ægte importeret engelsk Hundeføde i Pølser og graa-blaa-grøn-gule Farve- og Lugte-Nuancer i det som prima stemplede Flæsk.

Thomas Graa er lige saa selvfølgelig bleven hypnotiseret væk fra Kjøbenhavns-Posten, Balle fra Aarhus og Manufakturhandleren fra Odense.

„Gazetten" alene behøver ikke at hypnotisere Abonnenter og Købere til sig. De kommer i ganske normal Tilstand ganske af sig selv. ***Tibbo Tib.***

Korrespondance.

N. A. i Skive. Tak for den tilsendte Skitse. Portraitet var ikke til at bruge.

S. P. Vi kan ikke at benytte Skitser med saadanne Motiver; ingen slibrige Billeder vil finde Optagelse i Bladet. Iøvrigt synes vi tilstrækkelig tydelig at have angivet Bladets Formaal: at illustrere Ugens sidste Nyt, særlig Politinyheder og at bringe en livlig Kjøbenhavner-Revue med Billeder i Texten, Kriminalnoveller og Referater af Retssager.

R. W. i Nakskov. Ja, Portraiter af Forbrydere vil altid være os velkomne.

Indhold.

Illustrationer: Scener fra National. — Portrait af Gehejmeraad F. H. Geffcken. — Portrait af Falskneren C. L. Wimmermann. — Tro til Døden. — Grusom Indespærring. — Tabt Væddemaalet. — Fantasma Neptuna.

Text: National. — Vore Billeder. — Retssager. — Hvem var Morderen? — Uge-Revue (illustr.) — Korrespondance — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 3.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 19. Januar 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

Fra Cirkus Varieté.

HANSONS STEMPELFABRIK.

Østergade 18.

Musik-Instrumenter
af alle Slags
anbefales fra
Petersen & Steenstrup,
Lille Kongensgade 40.
Vesterbrog. 2 D, Axelhus.

Danmarks ældste
Børnehabitforretning,
38, Gothersgade 38, Stuen og 1. Sal.
Særlig **anbefales** stærke
Skoledragter.
Ordres fra Provindserne effektueres.
A. Duckert.
(N. I. Hjordts Efterfølger).

Lodsedler
til Foreningen
„Fremtiden"s
Bortlodning af
Kunstværker,
hvor
alle faar Gevinst
til Værdi (Bogladepris) mindst
3 Kr. faas
à 2 Kr. pr. Stk.
hos
Charles Leisner,
Papirhandler,
Nørresøgade 37.

Cirkus Varieté.

Naar vor Tegner i Dag viser os nogle Figurer fra Cirkus Varieté, er det ikke fordi disse ere nye. Tvertimod, det er et Mindeblad til de mange Velyndere, som disse Kunstnere under deres Ophold her har erhvervet sig. Næste Gang faar vi se de nye Kunstnere, som første Gang optræder i Morgen.

Vore Billeder.

Isens første Offer. I Torsdags Eftermiddags i forrige Uge forsøgte en Dreng at gaa paa Isen over Peblingesøen, men faldt igjennem og druknede. Han var efter Forlydende Dagen i Forvejen kommet fra sit Hjem i Hørsholm og opholdt sig hos en Slægtning her i Byen, for et Par Dage efter at melde sig ombord i Skoleskibet „Georg Stage", hvormed han skulde udkommanderes som Lærling. Det varede næsten en halv Time, før Redningsapparaterne kunde bringes til Veje, og den lille Forulykkede blev fisket op som Lig.

A. C. Meyer, Stifteren af Athlet-Klubben, er omtalt i en senere Artikel, hvorfor vi her kun skal udtale Haabet om, at denne Sport maa vække det store Publikums Interesse for gavnlige Legemsøvelser. Thi kommer en Mand først rigtig ind paa Athlet-Sporten, gribes han snart af Lysten til videre Uddannelse i forskjellig Sport, og da er den Bane betraadt, som fører til Sundhedens Bevarelse, Legemets Udvikling og en god Sindsligevægt.

Knust paa Stedet. Tirsdagen den 15. ds. om Eftermiddagen opskræmmedes Beboerne i Ejendommene ved Hj. af Nørrebrogade og Elmegade af jamrende, ulykkespaaende Raab. Ved et Blik ud af Vinduet saa man udstrakt paa Betonen i Hjørneejendommens Gaard det frygtelig lemlæstede Lig af en Arbejder, som faa Sekunder i Forvejen havde været beskjæftiget paa den 4-Etages høje Ejendoms Tag. Nogen yderligere Beskrivelse er overflødig, et Blik paa vor Tegning, udført af et Øjenvidne, vil være tilstrækkelig. Den viser det Øjeblik, hvor den Nedstyrtedes Søn, som arbejdede paa Taget med Faderen, og fra hvem Raabene havde lydt, træder jamrende ind i Gaarden, fulgt af den vagthavende Betjent.

Den Forulykkede var Blikkenslagermester T. E. Koch, fordelagtig kjendt som Haandværker og Familieforsørger.

Hvalen hales iland. Hvis der er noget, som hele Kjøbenhavn i den sidste Ugestid har talt om, saa er det den „Hvalfisk", som nu ligger ude paa Lautrups Plads, klar til at besigtes af de Tusinder, som med Spænding har læst de mange lange og korte Beretninger om dette mærkelige Dyrs „Hvalfart" i de danske Farvande. Vi kan derfor ikke nægte os den Fornøjelse, at være det første danske Blad, som bringer et Billede af Vejle-Hvalens Debut i Kjøbenhavn, uagtet den Slags Begivenheder strængt taget ligger udenfor „Gazetten"s Virkekreds.

Vor allesteds nærværende Tegner har netop „taget" den 62 Fod lange Kolos i det Øjeblik, hvor 30 Mand ved Hjælp af Gangspil haler ham op ad Beddingen paa det Tørre. Vandet styrter ud af det mægtige Gab i Tøndevis, og den lange, gulladne Krop skrumper svært ind. Men lempelig, Fod for Fod, føres „Herren fra Havet" paa Ruller op paa dansk Jord. Naar han saa er sikkert anbragt, gjøres der lidt Toilet — som nok skal bestaa i, at Gabet spiles op ved Hjælp af nogle smaa Bjælker — og Kavalleren er parat til at tage imod.

Hvad vi vil!

Naar „Gazetten" ikke allerede i sit første Nummer bragte en fuldstændig Redegjørelse for, „hvad den vil", men indskrænkede sig til i Korthed at nævne sit Program, da tro vi nu, da vi staa i Begreb med at tilføre Bladet et nyt Slags Stof, at maatte ledsage denne Handling med et Par Ord.

Gazetten skal være et Sidestykke til det berømte amerikanske Blad, *„Police Gazette"* — om end i en noget formindsket og efter vore hjemlige Forhold afdæmpet Skikkelse. Den enorme Udbredelse, som *„Police Gazette"* har faaet, skyldes naturligvis hovedsagelig dens aktuelle Billeder af den sidste Uges Begivenheder, og dens let skrevne og livlige New Yorker Revue med Billeder flot henkastet i Texten. Men der er et andet Element, som udøver en betydelig Tiltrækning og sikkert har sit store Publikum; det er Sporten, Nævekampene. Disse Billeder af kraftige Boxere, ledsaget af Beretninger om deres Kampe, indtager en betydelig Del af det amerikanske Blad.

Vi har fra Begyndelsen udeladt Sporten, fordi vi ikke fandt, at der var noget til Boxervæsenet svarende hjemligt Emne; men idag gjøre vi d'Hrr. Sportsmænd Afbigt og aabne fra nu af en Rubrik for Sport, idet vi begynde med Athletsporten, hvis Dyrkelse nærmest falder sammen med Boxningen. Der vil fra nu af hver Uge findes et Par Billeder i Bladet fra Sportsverdenen; næste Gang ville vi faa de danske Athleter at se ved deres Arbejde med levende og døde Vægte.

„Hvad vi vil?" Ja, det er vel sagt dermed: Vi vil søge at byde vore Læsere et interessant, aktuelt, illustreret Ugeblad behandlende vore hjemlige Forhold, uden Spor af Politik eller Partiskhed, et Blad, som ved sit Indhold er enestaaende her i Landet og derfor ikke behøver at frygte for Konkurrenter, ligesaa lidt som det selv frembyder nogen Konkurrence, kort sagt en dansk „Police Gazette".

Athletsport.

Dansk Athletklub.

Fra Cirkus og Tivoli er Kjøbenhavnerne gammel kjendte med „stærke Mænd", hvis Produktioner med Jærnvægte har vidnet om ualmindelige Kræfter, men endnu mere om en *lang og energisk Trænering.*

Til Athletsporten har i Reglen altid været knyttet Brydekampe, som imidlertid let giver Anledning til, at Modstanderne gaar hinanden for tæt paa Livet. Dette medførte for flere Aar tilbage, at Kjøbenhavns Politidirektør nedlagde Forbud mod offentlige Brydekampe.

Det tør heller ikke benægtes, at Athletpræstationer som f. Ex. Brydning og Boxning ofte sætter de stærke Mænd i Miskredit, og dette kan maaske have været Grunden til, at Kjøbenhavn ikke før har faaet sig en Athletklub i Smag med de fra Udlandet kjendte.

Selv om man nu end vil tage „Snuptagene" og Nævefægtningen væk fra Athletsporten, bliver der endda nok tilbage at dyrke paa dette Felt. Hvem har f. Ex. ikke beundret *Jagendorfer, Naucke, Rigal, Proschowsky* o. m. a., naar de har vist den Grad af Fuldkommenhed, hvortil den menneskelige Muskelstyrke kan naa. Samson, Holger Danske, August den Stærke, Topham, Somelius og alle de andre stærke Mænd, som har faaet historisk Berømmelse for deres Kræfter, har Efterkommere. Ganske vist spænder de ikke Muskler for at faa Templet til at falde over Filistrene eller for at krumme Jærnstænger. Dertil har man nu til Dags mekaniske Hjælpemidler. Athleterne er nu *Sportsmænd.* Og hvis vor Tids unge Mænd ret forstod, at et stærkt Legeme er Grundlaget for al menneskelig Virksomhed, vilde de rimeligvis hellere lade Armene end Fordøjelsesorganerne tumle med Jærnet.

* * *

I Efteraaret gav to unge Mænd, begge Maskinarbejdere paa Holmen, en privat Forestilling i den Enes Bopæl i Frederiksberg Allé. De arbejdede med Jærnlodder og Stangvægte paa 60, 75, 90, 100, 130, 150 Pund osv., og bar, den ene paa Skuldrene den anden paa Benene, en Byrde paa over 600 Pund.

Denne Forestilling, som refereredes i et herværende Blad, gav Anledning til, at to af Bladets Medarbejdere, d'Hrr. *A. C. Meyer* og *Norman Bryn* satte sig i Spidsen for Oprettelsen af en dansk Athletklub og sammen med de nævnte Athleter, *Albert Larsen* og *Camillus Evertsen,* der stillede deres Vægte til foreløbig Disposition, stiftedes Athletklubben. Denne Klub, som nu tæller ca. 40 Medlemmer, har sine Øvelser hver Onsdag Aften fra $8^1/_2$—$10^1/_2$ og hver Søndag Middag fra 12—2 i „Sortedamslund"s Træpavillon. I Begyndelsen af Marts agter Klubben at give en offentlig Forestilling.

Klubbens Love tilsteder alle Yndere af Athletsport Adgang til Optagelse. Aktive kan kun de blive, som kan løfte en vis angiven Vægt op i en Arm over Hovedet. Første Klasses Medlemmer skal kunne løfte mindst 75 Pund op; til anden Klasse skal der mindst kunne løftes 40 Pund.

Af Klubbens Medlemmer er der flere, som alt kan manøvrere med en 100 Punds Kugle. 3 af Medlemmerne (de nævnte Maskinarbejdere og en Blikkenslager) kan i en opstrakt Arm bære ca. 180 Pund (over 11 Lispund.)

Klubben har nu anskaffet sig en righoldig Samling af Vægte, passende til de forskjellige Grader af Kræfter. Der er som Minimum Haandvægte paa ca. 29 Pund og som foreløbigt Maximum en Kuglestang paa ca. 180 Pund.

Klubbens Medlemmer er Folk af højst forskjellige Livsstillinger. Der er Studerende, Kontorfolk, Handelsmænd, Haandværkere osv., og et Særkjende ved Sammenkomsterne er Kammeratskabet. *Al Politik er strængt udelukket,* og mod denne Paragraf har endnu ingen forsyndet sig.

Kontingentet er 25 Øre ugentlig, Indskudet er foreløbig — paa Grund af Bekostningerne ved de nye Vægte — ansat til 2 Kroner. Indmeldelser modtages ved Øvelserne. Klubben vil efter sin første offentlige Fremvisning af Athletsport, udstede en Æres- og en Flids-Medaille.

En Paragraf i Klubbens Love fortjener endnu at blive noteret. Den lyder:

Klubbens Medlemmer bør anse det for en Æressag at bistaa Svage, der forulempes.

Annoncer

til „Gazetten" à 15 Øre Petitlinjen modtages i Expeditionen **Klosterstræde 24.**

Alb. Schou.

Fotografisk Atelier for Portraiter.

Visitkort 6 Kr., Kabinetskort 16 Kr. pr. Dous.

Kjøbmagergade 45.
KJØBENHAVN. K.

Tankespil.

Bulgarisk	10	Øre.
Romersk	10	-
Paragraf 5	10	-
Boulanger	10	-
Bismarck	10	-
Zampa	10	-
Bulgarisk 2	20	-
Indisk	15	-
Jubilæums	10	-
Labyrinthen	10	-
Slesvig	10	-
Afrikansk	10	-
Frihedstanken	50	-

Jeg ved det ikke,
jeg forstaar det ikke,
det er noget, jeg aldrig har lært. | 10 Øre.

Faas **kun** hos

F. C. Mathisen,

10 Frederiksberggade 10.

A. C. Meyer,
Stifter af Athlet-Klubben.

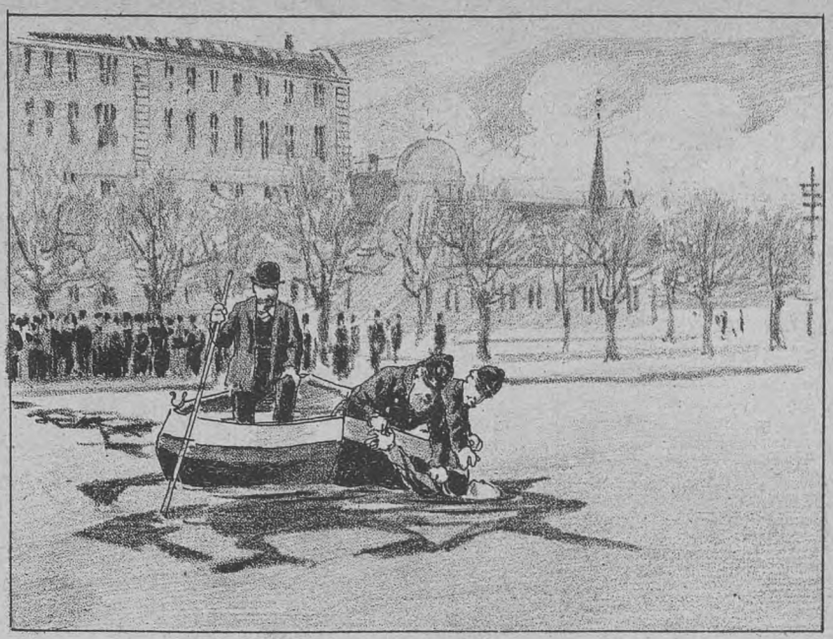

Isens første Offer.
En Dreng falder gjennem Isen paa Peblingesøen og drukner den 10. Januar 1889.

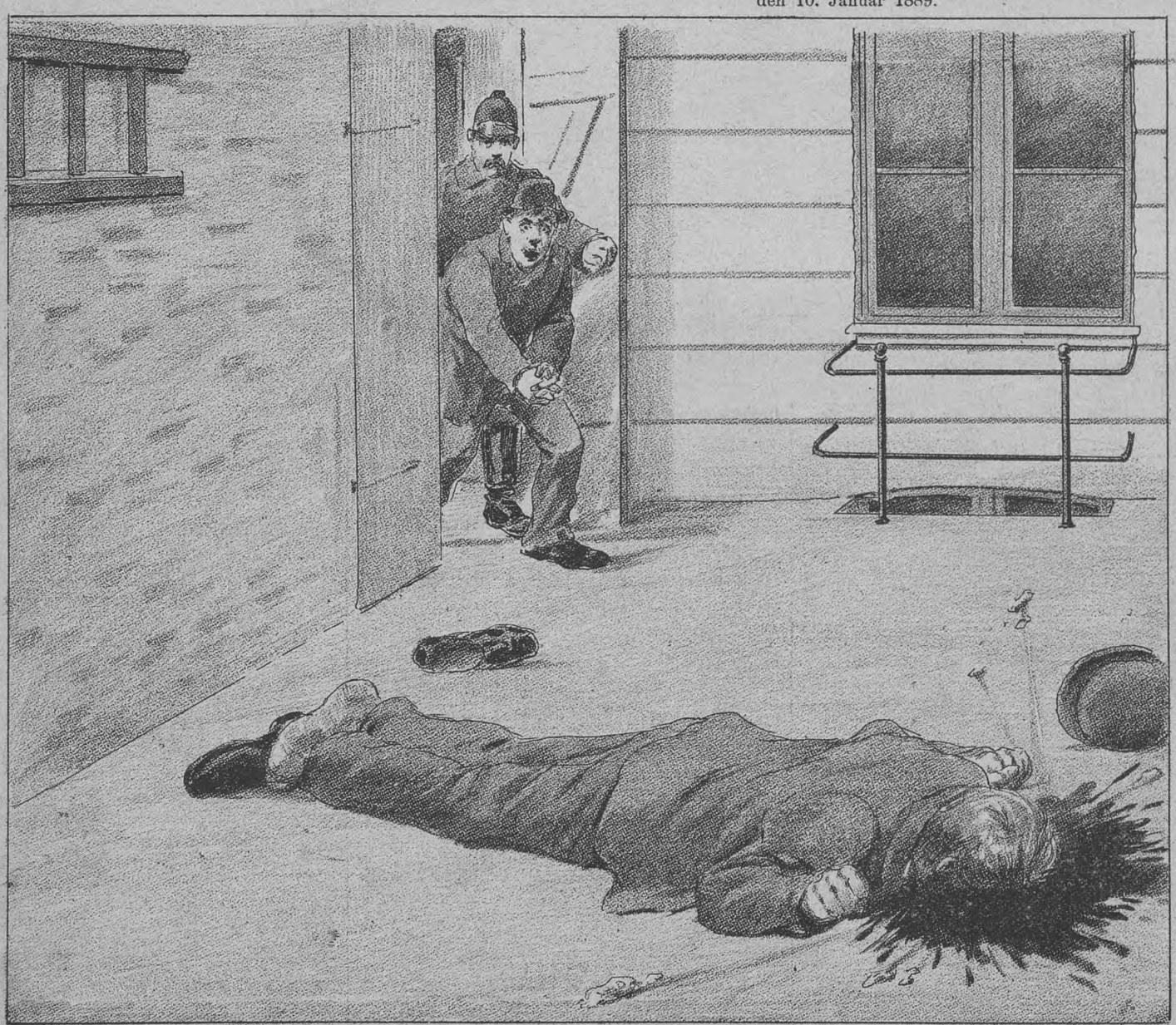

Knust paa Stedet.
Blikkenslagermester T. E. Koch styrter ned fra Taget af et 5 Etages Hus i Elmegade.

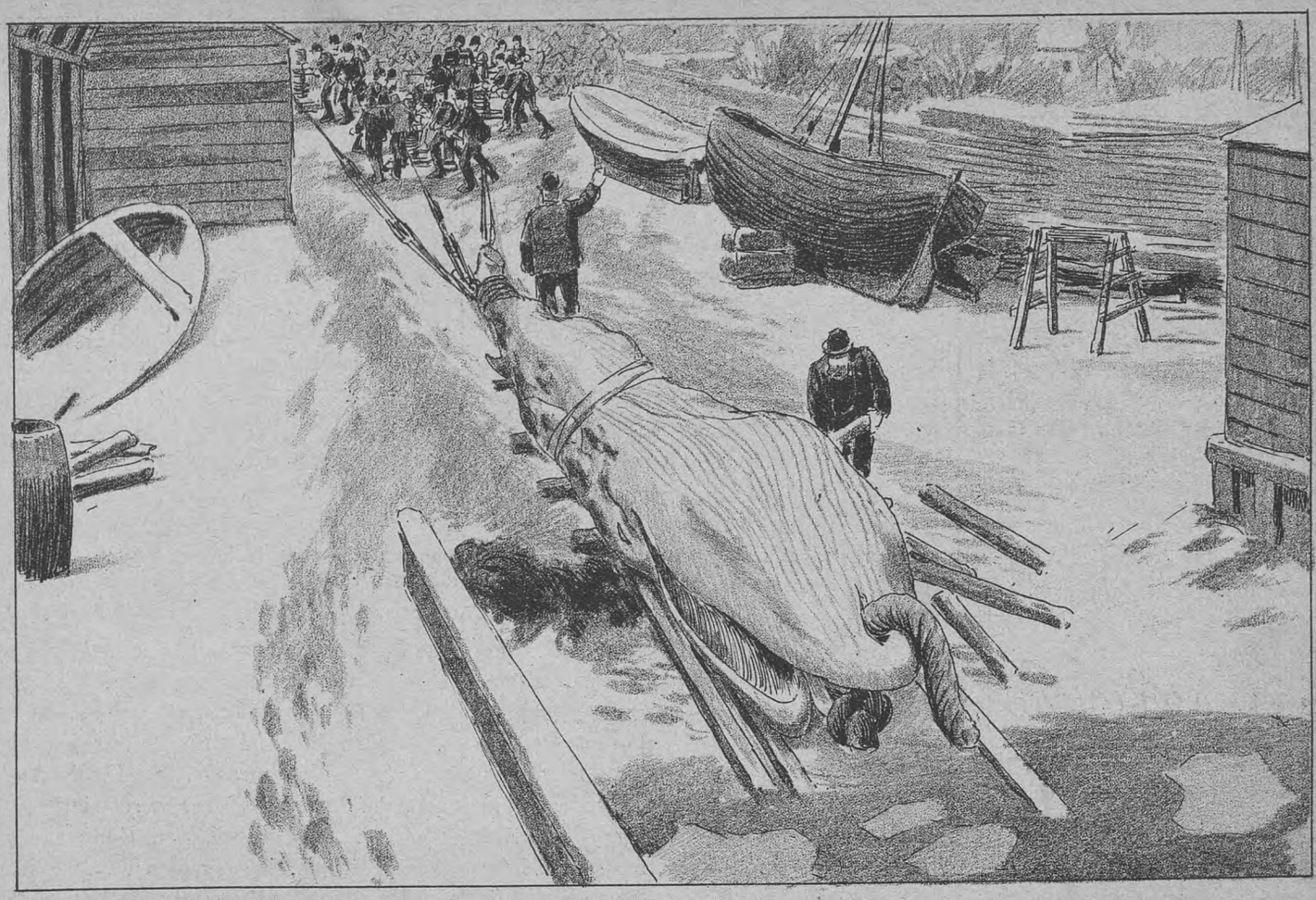

Hvalen hales iland.
Vejle-Hvalens Debut i Kjøbenhavn.

Ballet i Holzhausen.
Se Kriminalnovellen: Hvem var Morderen?

Reform Fodtøi

er anbefalet af **mange Læger, udmærker** sig ved sin **brede, magelige** Façon, bør bruges af Enhver, som vil gaa bekvemt og ikke generes af sit Fodtøi.

Reform-Fodtøi er **haandforarbeidet** af de **fineste, bedste Skind- og Lædersorter** og ikke dyrere end almindeligt prima Fodtøi.

Magazin français,
2, Ny Østergade 2.
Svaneapothekets Eiendom.

Bal-Sæsonen.

Elegante Herre-Balsko, nyeste Mode, kun 9½ Kr.

Gemse-Snøresko kun 8½ Kr.

Magazin français,
2, Ny Østergade 2.
Svaneapothekets Eiendom.

Dame-Balsko

med elegante Sløifer kun 4 Kr.

Silkesko i alle Modefarver for 4, 4½, 6 à 10 Kr.

Magazin français,
2, Ny Østergade 2.
Svaneapothekets Eiendom.

Skøite-Støvler

til **Herrer, Damer** og **Børn.**

Heraf føres et stort Udvalg fra ganske billige til de eleganteste.

Magazin français,
2, Ny Østergade 2.
Svaneapothekets Eiendom.

☞ Ordres mod Postforskud.

Ethvert Par Fodtøi, som ikke er efter Ønske, ombyttes.

Hvem var Morderen?

En Kriminalnovelle

af

J. D. H. Temme.

(Fortsat).

Den gamle, ofte straffede Krybskytte og dømte Morder kæmpede ikke med hin Døds Skræk og Kvaler. Kun var han bleven svag efter sin Samtale med Præsten. Han aandede langsomt og svært. Døden stod ved hans Leje. Han vidste det, men han kæmpede ikke med den. Han kunde rolig afvente dens Komme.

Den Fred og Ro, som hvilede over Mandens dødblege Ansigt og hans næsten klare Blik, greb mig usædvanlig.

Kan *det* være en Morder? maatte jeg uvilkaarlig spørge mig selv, og jeg besvarede mit Spørgsmaal benægtende, ligesom den Gejstlige havde gjort. Kunne Dommere ikke ogsaa dømme en Uskyldig?

Hans Øjne straalede klarere, da han saa den Gejstlige vende tilbage med mig.

„Er *det* Hr. Assessoren?“ spurgte han mig hurtig, som om han frygtede for, at Døden kunde kalde ham, før han fik fortalt mig alt.

„Ja, hvad har De at sige mig?“ svarede jeg ham.

„Jo, ser De, min Herre. Jeg kunde nok lide at fortælle Dem selv, at jeg er uskyldig i Forstvæsenselevens Død. For den Sags Skyld kan jeg dø rolig. En Krybskytte har jeg været. Men jeg har faaet min Straf derfor, og den kjære Gud vil nok tilgive mig det Par Harer og Raadyr, som jeg har skudt her paa Jorden. Han lader jo hvert Aar saa mange fødes — og hvorfor skal de allesammen tilhøre Kongen og Skovriderne. En stakkels Mand, som har Kone og Børn, kan dog ogsaa . . . . Men det var om Mordet paa Forstvæsensleven, at jeg vilde fortælle Dem. Deri er jeg uskyldig, saa sandt som jeg, trods alle Harerne og Raadyrene, dog haaber at komme til Gud.“

En heftig Hoste afbrød ham. Han havde ophidset sig og talt hurtigt og højt.

Men ethvert af hans Ord, enhver Lyd i hans Stemme var et vidunderligt Vidne og Borgen for, at han talte Sandhed.

Hosten holdt kort efter op, og han kom atter lidt til sig selv. Jeg formanede ham til at tale langsomt og roligt.

„Har De kjendt den rette Morder?“ spurgte jeg ham saa.

„Jeg tror det,“ svarede han. „Men tør ikke indestaa derfor.“

„Angav De ingen til Protokollen?“

„Aa, jo. Men det var den urette.“

„Hvem angav De?“

„Den gamle Skovrider. Men det var ikke ham.“

„Og De angav ham dog?“

„Jeg troede, at han var Morderen. Det maatte jeg. Endnu for en halv Time siden —“

Han holdt igjen op med at tale; hans Aandedræt var bleven svagere.

„Hvorfor indtil for en halv Time siden?“

Hans Øjne havde faaet et ubeskrivelig klart Skin.

„Hr. Assessor,“ sagde han langsommere, næsten højtideligt, „naar man staar saa nær for Døden, er man dog et andet Menneske. Det blev før paa én Gang saa lyst her i Hovedet, jeg saa alt saa tydeligt for mig og Ting, som jeg aldrig i Livet før har tænkt paa, dukkede op for mit indre Blik. Indtil da har jeg altid tænkt, at det var den gamle Skovrider. Men det har dog aldrig været rigtig klart for mig. Og nu paa en Gang saa jeg hele Historien for mig, den . . .“

Han havde atter anstrængt sig og var bleven meget mat. Hans Øjnes Glands lignede en svævende Flamme. Døden maatte snart komme. Jeg betragtede ham med spændt Opmærksomhed.

Han havde Ret. Hvor ofte ser man ikke, at den menneskelige Aand hæver sig i Dødsstunden til en vidunderlig Klarhed, som om den allerede var løst fra Legemets Lænker. Den ser Lys og Sandhed, hvor der forhen kun var Mørke og Skuffelse.

„Den Myrdede saa jeg,“ fortsatte han langsomt og svagt, „og mit Gevær — og Morderen — og — men det var ikke den gamle — og hende saa jeg — ja, hende, som —“

Hans Stemme blev svagere og sagtere og tilsidst blev den ganske uforstaalig. Saa tav han stille. Hans Øje bristede. Endnu en dyb Rallen, og han var død.

„Var det en Morder, som her døde?“ spurgte den Gejstlige mig.

„Nej,“ maatte jeg svare.

„Saa vil mine Bønner for hans stakkels Sjæl desto snarere finde Bønhørelse.“

Han lukkede den Dødes Øjne og forblev hensunken i Bøn ved hans Leje.

Jeg lod mig den næste Morgen bringe Akterne, hvorefter Frederik Sander var bleven dømt som Morder, de indeholdt øflgende:

Midt i Skoven laa Skovriderhuset Winkelhorst. For syv Aar siden boede der den gamle Skovrider Hartmann, hans eneste Datter Marianne, en Jæger Gotfred Wolf, en Forstvæsenselev Alfred Felsener, en gammel Karl Christian Baumann og en Tjenestepige.

Skovrideren var Enkemand, hans Datter en smuk, blomstrende Pige paa atten Aar. Jægeren Wolf havde været der i tre Aar; han var bleven sendt den gamle Skovrider som Medhjælper, da denne med Aarene var bleven stiv og plaget af Gigt. Forstvæsenselev Felsener var først for et halvt Aar siden kommen til Skovriderhuset. Han var Søn af en afdød højere Skovembedsmand og skulde slaa ind paa samme Bane, hvorfor han først maatte lære den praktiske Tjeneste at kjende. Og dette mente hans Familie, at han bedst kunde i Winkelhorst hos den dygtige Skovrider Hartmann.

Skovriderhuset laa ensomt i Skoven. Til det nærmeste, beboede Sted, Landsbyen Holzhausen, var der en god halv Mil. Her var i Almindelighed Samlingsstedet for de rundt om boende Honoratiores: Godsbesiddere, Kjøbmænd, Præster og Embedsmænd. Skovrider Hartmann hørte ogsaa til disse. Hans Datter Marianne var en Pryd for den landlige Selskabskreds. Hun forbandt en god Dannelse med sit smukke Ydre. Som Barn havde hun faaet Undervisning af Præsten i Holzhausen og senere havde hun været et Aar i Pensionat i Provindsens Hovedstad. Forstvæsenselev Felsener blev af Skovrideren taget med til Selskaberne i Holzhausen. Den smukke, dannede, unge Mand, som tilmed tilhørte en af de mest ansete Embedsmænds Familier i Provindsen, var meget rig og havde en betydelig Løbebane for sig, hvorfor han var særlig velset i denne Kreds. Han satte ogsaa selv stor Pris paa at komme der. Naturligvis kun, naar Marianne, Skovriderens Datter, var med. Uden hende saa man ham ikke i Holzhausen; med hende var han der altid.

Der var mange, som rystede paa Hovedet herover. Hvad skulde det blive til? Den fornemme, rige, dannede, unge Mand tænkte dog ikke paa at række sin Haand til en simpel — om end efter sine Forhold taalelig godt dannet — Datter af en ubemidlet, underordnet Skovrider. Det vilde sikkert ikke tage nogen god Ende. Andre mente derimod, at den unge Mand var en Hædersmand, og at Kjærligheden gjør alle lige. Men der var endnu ingen, som havde talt til de to unge Folk om deres Forhold, heller ikke til den gamle Skovrider. Man vidste derfor ikke, hvorledes han vilde stille sig dertil, eller om han i det Hele taget havde nogen Anelse eller Kjendskab dertil. Men bestod der da virkelig noget som helst Forhold imellem de unge Folk? Man sluttede det jo kun af deres Samværen.

Den 24. Juni fejrede man en Kirkefest i Holzhausen. Omegnens Honoratiores plejede da altid om Aftenen at samle sig i Gjæstgivergaarden til et lille, landligt Bal. Saaledes ogsaa det Aar.

Fra Skovriderhuset Winkelhorst var de der alle; den gamle Skovrider, hans Datter Marianne, Forstvæsenselev Felsener og Jægeren Gotfred Wolf. Tidligere havde denne ingen Del taget i de selskabelige Sammenkomster i Holzhausen. Han var en simpel Jæger, som ikke følte sig rigtig hjemme i denne Kreds, der i mange Henseender stod saalangt over ham; dertil var han stille og tilbageholden. Men han var en dygtig Skovmand, og Skovrideren satte stor Pris paa ham. Det var ogsaa efter dennes særlige Opfordring, at han idag var gaaet med.

De fire havde i Forening begivet sig afsted; det var om Eftermiddagen. Sommerdagen var smuk, og Vejen førte hele Tiden gjennem den skyggefulde Skov. Derfor foretrak de at gaa.

Alfred Felsener havde endnu om Morgenen erklæret, at han ikke vilde med. Kort efter Middag havde Postbudet bragt ham et Brev, efter hvis Gjennemlæsning han bad Skovrideren, om han dog alligevel ikke maatte gaa med. Brevet var fra hans Moder, havde han sagt, og det indeholdt en meget behagelig Efterretning for ham. Hans Ydre og hele hans Væsen bekræftede denne Meddelelse. Under Ballet var han hele Aftenen i det bedste Humør. I hans Øjne troede man at kunne læse en ganske særlig Lykke. Han dandsede kun med Marianne, som ligeledes idag syntes at være overmaade lykkelig.

Allerede om Aftenen Klokken ti havde Skovrider Hartmann forladt Ballet og Holzhausen tilligemed sine tre Ledsagere. Gigten havde meldt sig, sagde han, saa maatte han søge tidlig til Ro. Han havde foreslaaet de andre at blive; men de vilde alle ledsage ham. (Forts.)

Gulduhre paa Afbetaling til en gros Priser.

Med 2½ Kr. om Ugen eller 10 Kr. om Maaneden sælges:

14 Karats Herreuhre, Remontoir, Ancre (Halvkronometer, 15 Stene), i dobbelt Guldkasse **120 Kr.**, med enkelt Guldkasse **80 Kr.**, 14 Karats Dame-Remontoiruhre **50 Kr.**, Sølv Remontoiruhre med Guldrand **27,50.**

Alle Uhre ere af fortrinligt Fabrikat og sælges med **2 Aars Garanti.**

Ferd. W. Cohen.

Contoir og Lager: Admiralgade 16, Stuen.

Pr. contant gives 5 pCt. Rabat.

Mærk. Skriftlige Ordres effectueres.

NB. For mine 12 Kroners Talmi Double Kjæder **garanteres i 3 Aar.**

Uge-Revue.

„Hold Dem paa Maatten, kjære?“

Det er Kjøbenhavns splinter-, nagende-, flunkende nyeste Mundheld. Hvor det stammer fra, skal jeg ikke kunne sige Dem, men det er ogsaa saa temmelig ligegyldigt. Hovedtingen er, at nu *er* det der, og ingen Djævel eller Engel magter at faa det jaget paa Porten, før dets Tid er omme. Det udmærker sig ved samme Tydelighed og Anvendelighed, som alle de forudgangne kjøbenhavnske Valgsprog — men just dette borger for dets Levedygtighed. Forsøg ikke at spille overlegen og fornem, og tro, De kan undgaa det, endog selv emancipere Dem fra at bruge det. Gaa væk, Skygge — eller rettere sagt: hold Dem paa Maatten, kjære!

Det var noget lignende, Vorherre sagde til Babylonerne, da de i sin Tid vilde bygge det himmelstræbende, bibelske eller babelske Taarn. Og for at give sit venskabelige Raad mere Eftertryk, indførte han uden videre Sprogforvirringen, som ganske og aldeles gjorde det af med den paatænkte Taarnpavillon. Vore Dages Babylon er frækkere og ikke saa let at skræmme. Paris har allerede omtrent faaet sit Babels-Taarn færdig, takket være Eiffel. De søgte nok at skræmme ham forleden ved at raabe, det hældede — det var skjævt. Det var det rene Plagiat af Pisa-Taarnet. Men Eiffel tog den med Ro og beviste, det var Snak.

Hos os gaar det ikke saa nemt med at lave Underværker. Det var endda ikke nær saa højtstræbende et Maal, man havde sat sig, som Eiffeltaarnet. Kun en Smule Sammensmeltning af „Sprogselskabet“ og „Sprogforeningen“. Men dette taarnhøje Kæmpeforetagende viste sig at overstige vore Kræfter. Der indtraadte øjeblikkelig den mest øresønderrivende, babyloniske Sprogforvirring, og . . . badous! laa der et Hus. Nej, *saadanne* Experimenter skal vi Danske foreløbig ikke indlade os paa: hold Dem paa Maatten, kjære!

Ligedan vil det naturligvis gaa med Theater-Adressen og Theater-Forslaget. Monopolet vil vide at trodse alle Anfægtelser og hele det Svar, som Underskrivere og Forslagsstillere vil faa paa deres Henvendelser og Bestræbelser vil blive fem Ord: hold — Dem — paa — Maatten, — kjære!

Derfor maa man imidlertid ikke tro, at vore Autoriteter har villet have i Sinde at være vittige. Autoriteter er som bekjendt aldrig vittige. Skjøndt — i disse Tider skal man rigtignok ikke forsværge noget.

Naar vore Borgerrepræsentanter kan tage Tilløb til at være vittige, saa maa man være belavet paa alt fra den Kant. Og dette utrolige hændte virkelig forleden Dag. Det var i Diskussionen om Holdepladser for Bøndervogne, at Hr. *Holm* af de vise Mænds Raad sagde disse bevingede Ord:

„For Mælkevognene er det af stor Betydning, at „Vandkunsten“ bliver Holdeplads.“

Dette er enten en spirende Vittighed eller en ondskabsfuld Spydighed. Ingen skal faa mig til at tro, at det er rent tilfældigt, Hr. Holm vil have Mælkevognene paa „Vandkunsten“. Men da det er ganske og aldeles uhændeligt, at Borgerrepræsentationen skulde være ondskabsfuld harcellerende, saa maa det være en Brander. Hvor bliver ellers Værdigheden, hvor bliver Respekten, hvor bliver Autoriteten af, naar d'Hrr. begynder at opføre Sommerrevuer paa Raad- og Domhuset? Der har Alvoren og Strængheden sit Paulun — husk det, Hr. Holm, og — hold Dem paa Maatten, kjære!

Ikke blot Holdepladser for Bøndervogne, men ogsaa Kjørebaner for Sporvogne var paa Tapetet i „Borgerne“. Det var „Sølvgadens Sporvejsselskab“, der vilde luskepetre sig fra en ubekvem Sidelinje, som det selv i sin Tid havde foreslaaet, — ikke for intet har det Selskab just valgt *Sølv*gaden og *Sølv*torvet til sin Hovedroute. Men „Borgerne“ holdt tappert Stand, saa der er næppe Udsigt til, det kommer til at kjøre *denne* Vej med Sølvtøjet. Det maa holde sig paa de en Gang vedtagne Spor, eller — om De vil — paa Maatten, kjære!

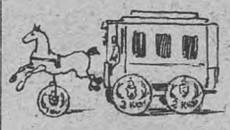

Det samme raaber Alverden til Julie Hansen: hold Dig endelig paa Maatten, kjære! Du maa for Himlens Skyld ikke forlade Abrahams Skød og Folketheatret, — der hører Du hjemme, Du den kjøbenhavnske Triveligheds og Ligevægtshumørets glade Apostelinde!

Men Julie er vred. Da hun ikke *maatte* komme med i „Pak“, vil hun slet ikke mere *være* mellem det . . . nok sagt. Hun gik til en god Ven af sig, der ikke har saa lidt at sige herhjemme, og nu ser det galt ud. For nu er det Alvor med Julie Hansens Afgang. Mindst et Par Gange i hver Sæson har Situationen rigtignok været ganske den samme før, og dog — Julie vejer til, saa man gjør rigtigst i at bære hende paa Hænderne, skjøndt dette tilsyneladende ser ud som et slemt Paradox.

Skulde jeg ramse dem op, der i den sidste Uges Tid har gjort sig værdig til Tilraabet: Hold Dem paa Maatten, kjære! — blev jeg aldrig færdig.

Men de, der mest kunde trænge til dette venskabelige Raad, burde være de Middelfarter Kjøbmænd, eller hvem det nu er, der har taget den berømmelige Hval i Entreprise. Endnu, mens jeg skriver dette, er den ikke ankommet. I over en Uge har man ventet den, fra Morgen til Aften, fra Aften til Morgen. Det er ganske som den berømmelige Vise om „Ormen lange“:

1.

Bredfuldt Kalveboderne gaar,
Spændt ved Gasværkshavnen staar
Kjøbenhavn som paa Naale, —
Spejder over Hav mod Kjøge:
„Kommer ikke Vejle-Hvalen snart?“

2.

Henved femten de Blade laa,
Dagene gik, mod Kjøge saa'
Skuffede Mænd, — da steg det:
„Hvor bliver Hvalen lange?
Kommer ikke Vejle-Hvalen snart?“

3.

Men da Sol i det sjette Gry
Steg af Hav uden Hval mod Sky,
Blev det som Storm at høre:
„Hvor bliver Hvalen lange?
Kommer ikke Vejle-Hvalen snart?“

4.

Stille, stille i samme Stund
Alle stod, thi fra Havets Bund
Skvulped' som Suk om Havnen:
„Klippet er Hvalen lange,
Kappet er Vejle-Hvalens Svans!“

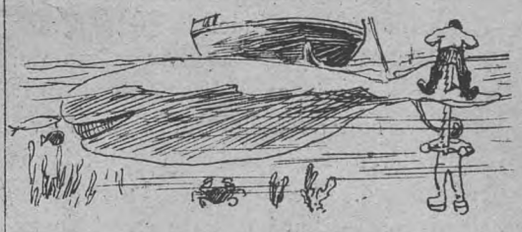

Nej, det er ikke saadan at spekulere i døde Hvalfisk. Hold Dig paa Maatten, kjære!

Tippo Tib.

Indhold.

Illustrationer: Fra Cirkus Varieté. — Portrait af Journalist A. C. Meyer. — Isens første Offer. — Knust paa Stedet. — Hvalen hales iland. — Ballet i Holzhausen (Romanbilledet).

Text: Cirkus Varieté. — Vore Billeder. — Hvad vi vil. — Sport (Athletklubben.) — Hvem var Morderen? — Uge-Revue (illustr.) Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co.

GAZETTEN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 4.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 26. Januar 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

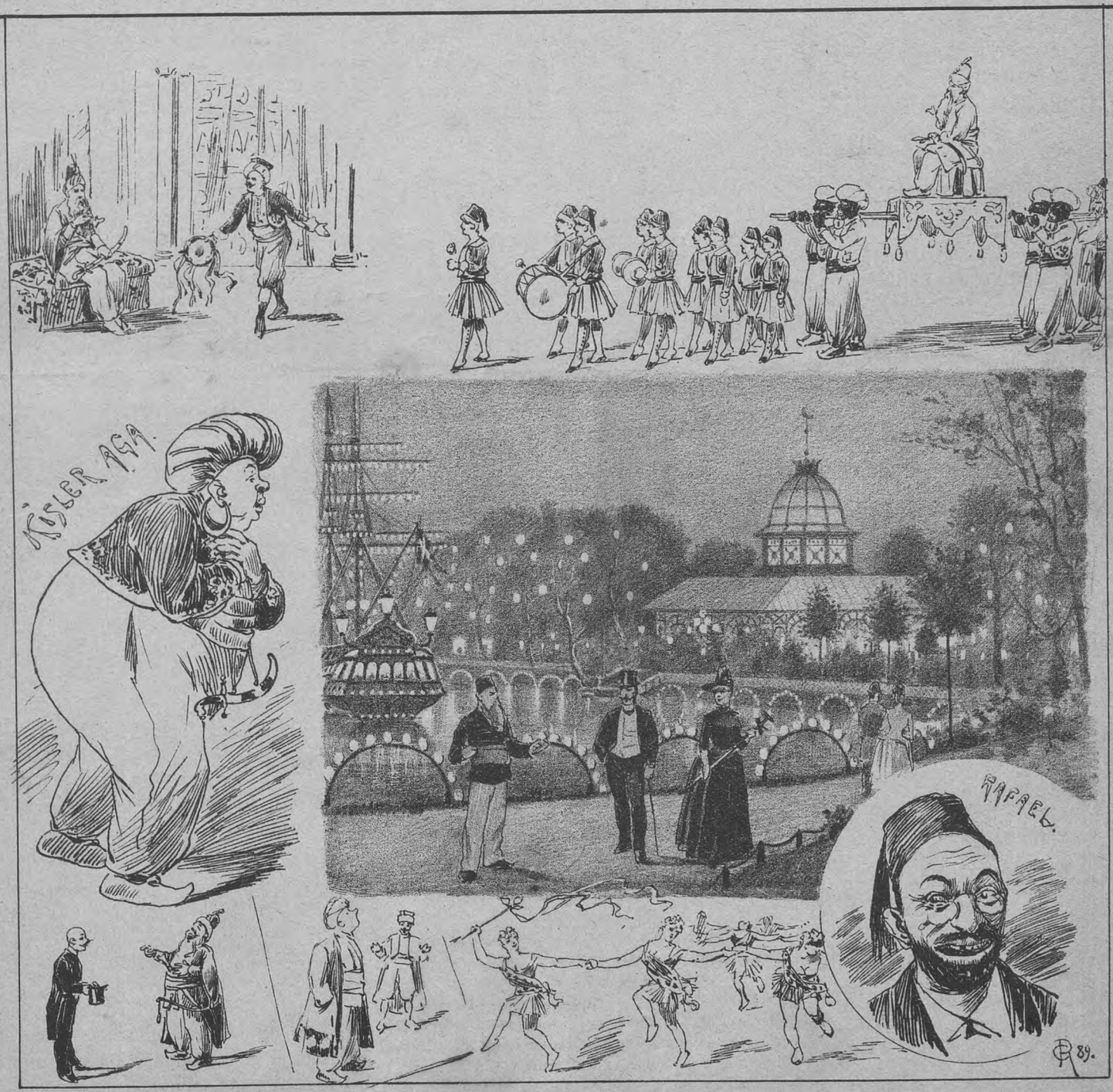

Kasino.
Kalifen paa Æventyr.

Reform Fodtøi

er anbefalet af **mange Læger, udmærker** sig ved sin **brede, magelige** Façon, bør bruges af Enhver, som vil gaa bekvemt og ikke generes af sit Fodtøi.

Reform-Fodtøi er **haandforarbeidet** af de **fineste, bedste Skind- og Lædersorter** og ikke dyrere end almindeligt prima Fodtøi.

Magazin français,
2, Ny Østergade 2.
Svaneapothekets Eiendom.

Bal-Sæsonen.

Elegante Herre-Balsko, nyeste Mode, kun 9½ Kr.

Gemse-Snøresko kun 8½ Kr.

Magazin français,
2, Ny Østergade 2.
Svaneapothekets Eiendom.

Dame-Balsko

med elegante Sløifer kun 4 Kr.

Silkesko i alle Modefarver for 4, 4½, 6 à 10 Kr.

Magazin français,
2, Ny Østergade 2.
Svaneapothekets Eiendom.

Skøite-Støvler

til **Herrer, Damer** og **Børn.**

Heraf føres et stort Udvalg fra ganske billige til de eleganteste.

Magazin français,
2, Ny Østergade 2.
Svaneapothekets Eiendom.

☞ Ordres mod Postforskud.

Ethvert Par Fodtøi, som ikke er efter Ønske, ombyttes.

Kalifen paa Æventyr.

Kasino har gjenoptaget Erik Bøghs gamle bekjendte Æventyrkomedie „Kalifen paa Æventyr" og søgt, ved et flot Udstyr og aktuel Text og Figurer i Karnevalsakten, at give de noget afblegede Farver nyt Liv. Dette er ogsaa gjennemgaaende lykkedes. En lille Bakkantindedands er saaledes særdeles flot og Fremførelsen af den „gule Dame" fra den franske Udstilling den morsomste Idé i det nye Galleri. Det er kun sex Aar siden, at Kalifen gik over Kasinos Scene, og af den tidligere Rollebesætning er nu kun Sofus Neumann tilbage i sin gamle Rolle som Jødejournalisten Rafael. Han er meget morsom, overdriver stærkt, men med megen Godmodighed. Hr. Stigaards Kalif er rent ud rørende i Ulykken med sin naive Ubehjælpsomhed. Af de øvrige Rollehavende skal fremhæves d'Hrr. Kolling, Nathansen og den utrættelige Hr. Pio. Hr. Alb. Price var morsom i en ubetydelig Birolle. Kommer dertil en fortrinlig stemningsrig Dekoration fra en Illuminationsaften paa Tivoli og et ualmindeligt kjønt Kor og Balletkorps, vil der vel være tilstrækkelig Grund til at forny Bekjendtskabet med Kalifen.

Vore Billeder.

Kniv og Kjærlighed. En Tjenestekarl i Øster-Nordlunde forsøgte i forrige Uge at gjenvinde sin tidligere Kjærestes ømmere Følelser ved at true hende paa Livet med en Kniv. Der foreligger rimeligvis et Anfald af Sindsforvirring, da Karlen senere hængte sig i Arresten. Pigen fik kun nogle mindre farlige Rifter under denne Kamp for Livet.

En Dreng som Drabsmand. En sørgelig Begivenhed hændtes i Lørdags i forrige Uge paa en Mark i Nærheden af de Classenske Boliger paa Frederiksberg, idet en Dreng, der gaar under Navnet „Tosse Erik", under en Trætte med en Kammerat bibragte denne et Slag af en Knippel over det ene Øje. En Splint trængte derved gjennem Øjet ind i Hjernen, og den Overfaldne styrtede blødende om. Bevidstløs blev han bragt til sit Hjem, hvor han henlaa i et Par Dage, før han blev indlagt paa Frederiksberg Hospital til Operation. Faa Dage efter døde han under store Lidelser.

„Tosse Erik" skildres af Alle som en vild Dreng med svækkede Aandsevner.

Opløbet i Ravnsborggade. Et herværende Blad bragte i forrige Uge en Række Artikler om et Barns Mishandling i Ravnsborggade. Det viste sig i Søndags, at den offentlige Mening var stærkt imod den Skyldige, udenfor hvis Butiksvinduer der efterhaanden samlede sig en Menneskemasse paa henved et Par Tusind Personer. Ophidselsen steg for hvert Minut. Den ene Fortælling efter den anden krydsede rundt i Forsamlingen om Barnets Mishandling. Men den Scene, som vort Billede viser, hvor den 12aarige Pige pidskes med et Ris af Tournure Fjedre, slog dog Hovedet paa Sømmet. Raabene om at faa Gjerningsmændene ud paa Gaden steg højere og højere. Dommer Lynch var aabenbart faret i de skikkelige Kjøbenhavnere, og man kunde godt for et Øjeblik tænke sig i en By i „det fjerne Vesten". Men saa kom Afkølingen. Det hed sig, at de Skyldige allerede var arresteret. Naa, Gudskelov! Saa faar de nok, hvad de har fortjent. Og samtalende om den grumme Manufakturhandler og hans drabelige Forretningsfører drev Folk endelig ned ad Gaden i al Venskabelighed.

Faldet af Toget. Fra et Øjenvidne har vi modtaget en Skitse af det Ulykkestilfælde, som traf en Konduktør Jørgensen ved Frederiksberg Station i Lørdags. Han gik udvendig langs Toget, medens dette kjørte, for at indsamle og stemple Billetterne. Denne Gang hører ikke til de mindst farefulde. Naar det har regnet, er Gangbrædtet slibrigt og glat, og i Frostvejr er det endnu farligere. Men det er dog alt sammen noget, som Konduktørerne vænner sig til og egentlig betragter som hørende med til deres daglige Brød. Men naar noget af det Materiel, hvortil de skal holde sig, er skrøbeligt, saa er denne Gang mere end farlig, saa kan den være sikker dødbringende.

Her var det et løst Dørhaandtag, som nær kunde have bragt et Menneske Døden. Da Konduktøren vilde gribe fat i Haandtaget til en Vogndør, for at læne sig ind af Vinduet og tage imod Billetterne, mærkede han at Haandtaget gav efter, og i samme Nu styrtede han baglænds af Toget med Haandtaget i Haanden. I Faldet slog han Baghovedet mod en Skinne. Han blev bragt til Frederiksberg Hospital, og er heldigvis nu i god Bedring.

Sport.

Athlet-Klubben.

„Athlet-Klubben" stiftedes den 28. Oktober f. A. og begyndte strax sine Øvelser i Havepavillonen paa „Sortedamslund".

Et vigtigt Apparat, der straks maatte anskaffes, var et Par mægtige Træflader, stoppet med Hø, der som en Slags Stødpude skulde beskytte Salens Gulv mod de svære Vægte.

Men trods dette bløde Mellemlag, falder Jærnkuglerne dog saa hult drønende efter hinanden, at det for uindviede Forbipasserende lyder som der langt borte blev affyret Artillerisalver med virkelige Kanonkugler.

Særlig ved de maanedlige *Konkurrenceløftninger* og *Prøver i Athletsport* gaar det livligt til, Orkestret spiller op med muntre Melodier, og Athletherne kappes om at blive taget i Betragtning til den virkelige

offentlige Præsentation, hvor Medaillerne uddeles.

De ypperste af de stærke Mænd griber de gjenstridige, trodsige Jærnkolosser med kraftige Nævetag, deres smidige Lemmer bøjes sammen som Staalfjedre, rettes atter med altbetvingende Magt — og de muskelspændte Arme hæves triumferende højt i Vejret, kaster, griber, ballancerer og tumler med de sværeste Vægtstænger og Kugler.

Og sammen med Tonerne fra den skingrende Musik og Bulderet fra de faldende Vægte blander sig Bifaldsklappene fra de beundrende Kammerater.

Vi har omstaaende bragt nogle *Portræter fra „Athlet-Klubben"*, og skal vedføje et Par ganske korte Bemærkninger.

Hr. *Norman Bryn*, der sammen med Hr. *Meyer* fattede Planen til og satte hele dette nye Sports-Foretagende i Gang, fungerer for Øjeblikket som Klubbens Kasserer og Sekretær.

Dhrr. Maskinarbejdere *Camillus Evertsen* og *Albert Larsen* er ganske unge Mænd, der allerede har bragt det til en betydelig Sikkerhed. Artistkostumet, hvori de er afbildet efter deres Optræden i *Concert du Boulevard,* er ikke den for Klubben reglementerede Sportsdragt.

Hr. Blikkenslager *Carl Jensen* regnes for en meget stærk Mand, der efter dygtig Trænering vil bringe det vidt. Han bærer bl. a. med Lethed paa sine Fødder en Kuglestang paa 180 Pund samt 4—5 voxne Personer.

Ogsaa Hr. Assistent *H. P. Hansen* besidder gode Muskler, at dømme efter hans rolige, støtte Ovelser.

Hr. Kontorist *Louis Worm* er Sportsmand med Liv og Sjæl. Han nøjes ikke med Klubbens Øvelser, men har selv anskaffet sig en Samling Apparater, med hvilke han ivrigt baxes i sit Hjem, og han har af en Kontormand at være, vundet et forbausende Herredømme over de tunge Krabater.

I et følgende Nr. skal vi bringe nogle *Skitser fra Athleternes Øvelser.*

Isen.

Dagbogsnotitser.

Januar 2. Saa, — det var da Begyndelsen til Sæsonens Aabning — jeg har i Dag betalt mit Kontingent til Kjøbenhavns Skøjteløberforening. Nu maa vi have de blanke Staal og Emblemet og Pudserekvisiterne frem. Fra imorgen er jeg parat.

Januar 8. Jeg bliver ved at være parat.

Januar 17. Endnu stadig parat.

Januar 18. Nu aabnes Banen. Isen er god.

Januar 19. „Banen er lukket" staar der med uhyggelige, sorte, truende Skrifttræk paa rødt Papir, undertegnet af Bestyrelsen. Ikke desto mindre lyder Avertissementet i Bladene paa det modsatte — Gudskelov, jeg ikke er i Bestyrelsen.

Januar 20. Det er Søndag og Tøvejr. Det er vel tilstrækkelig betegnende, for at antyde den fuldstændige Modløshed og knugende, indvendige, bittre Misfornøjelse med Alt og Alle, som har grebet de mange, der en hel Uge igjennem har glædet sig til Søndagsfriheden og Skøjteløberbanen, men — hold Dem paa Maatten, kjære — som Tippo Tib sagde igaar.

Januar 22. Hurra! Atter Frost, atter paa Isen. Banen storartet. Mange Løbere. „Spidserne" viser sig. Ak! — hvem der var en „Spids". Jeg har aldrig tidligere lagt Mærke til *saa* mange forskjellige Udgaver af Skøjter, der er flere nye Mønstre iaar; det maa jeg nærmere undersøge — senere. Ingen Musik.

Januar 23. Musiken kommer, ti Mand stærk, med flunkende, nyafstrøgne Hatte — flot. Masser af Løbere; endnu flere „Spidser"; Krydsning, Ottetal, Tretal, Herresving osv. i én Uendelighed. Mange Damer. Idag lagde jeg Mærke til, hvor flere af de alleryngste „Spidser" er voxede siden forrige Sæson. De kiler voldsomt paa — maaske stikker der en *Groth* i flere af dem. Idag er det vor Forenings egentlige „første Dag". Og som i Dag vil Banen nu se ud i mange Tider — hvis Frosten vedvarer.

Januar 24. Bums. Tænkte jeg det ikke nok! Det „Isslag" iaftes huede mig ikke rigtig. 2½ Grads Varme. Hu, ha! Men vi maa ikke være forknyt for det. Idag ser det rigtignok kun bedrøvelig ud paa Banen. Bare det ikke bliver sidste Dag. Det er ikke morsomt at falde idag, blødt — Gudbevares! men vaadt — jo, mange Tak, det fik jeg at føle.

Hvad er der i Vejen med Musiken? Alle Mand ned! Isen knager. Gaa vi igjennem? Nej, saa længe det knager, holder det. Op igjen. Hvad var det saa? Ja, det kan ikke nægtes: Isen er bleven noget „blød" af det meget Tøvejr. Musiktribunen er tung, og saa beklagede Isen sig over det — det var det Hele.

Naa denne Gang reddede vi da Musiken!

Halifax.

Musik-Instrumenter
af alle Slags
anbefales fra
Petersen & Steenstrup,
Lille Kongensgade 40.
Vesterbrog. 2 D, Axelhus.

Danmarks ældste Børnehabitforretning,
38, Gothersgade 38, Stuen og 1. Sal.
Særlig **anbefales** stærke
Skoledragter.
Ordres fra Provindserne effektueres.
A. Duckert.
(N. I. Hjordts Efterfølger).

Lodsedler
til Foreningen
„Fremtiden"s
Bortlodning af
Kunstværker,
hvor
alle faar Gevinst
til Værdi (Bogladepris) **mindst**
3 Kr. faas
à 2 Kr. pr. Stk.
hos
Charles Leisner,
Papirhandler,
Nørresøgade 37

Opløb i Ravnsborggade
i Anledning af et Barns Mishandling.

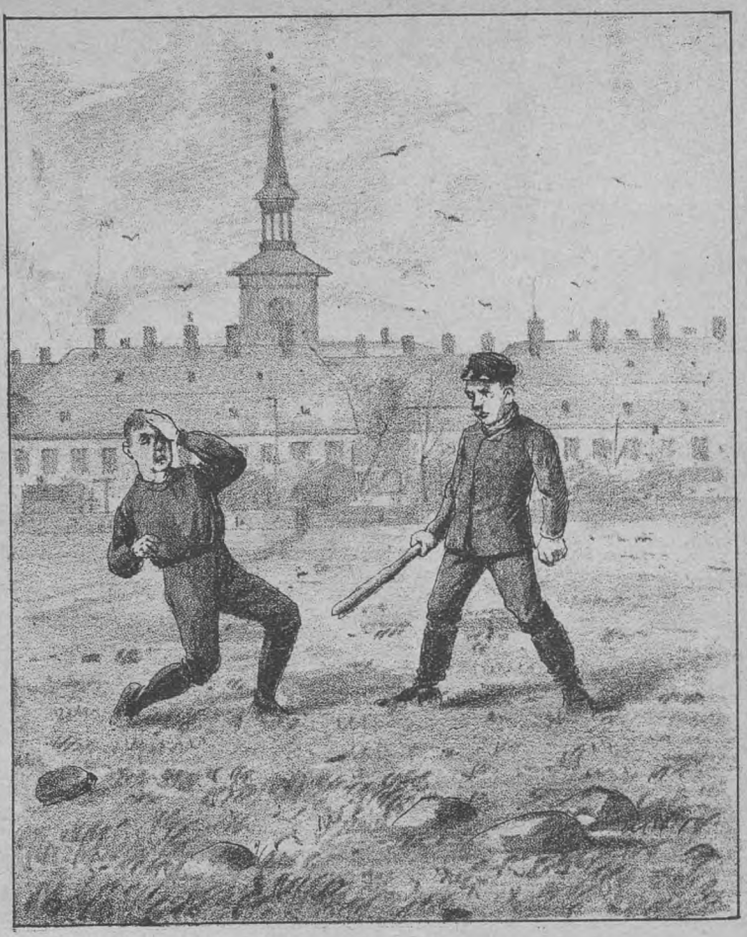

En Dreng som Drabsmand.
Et uhyggeligt Drab, forøvet paa en Legekammerat.

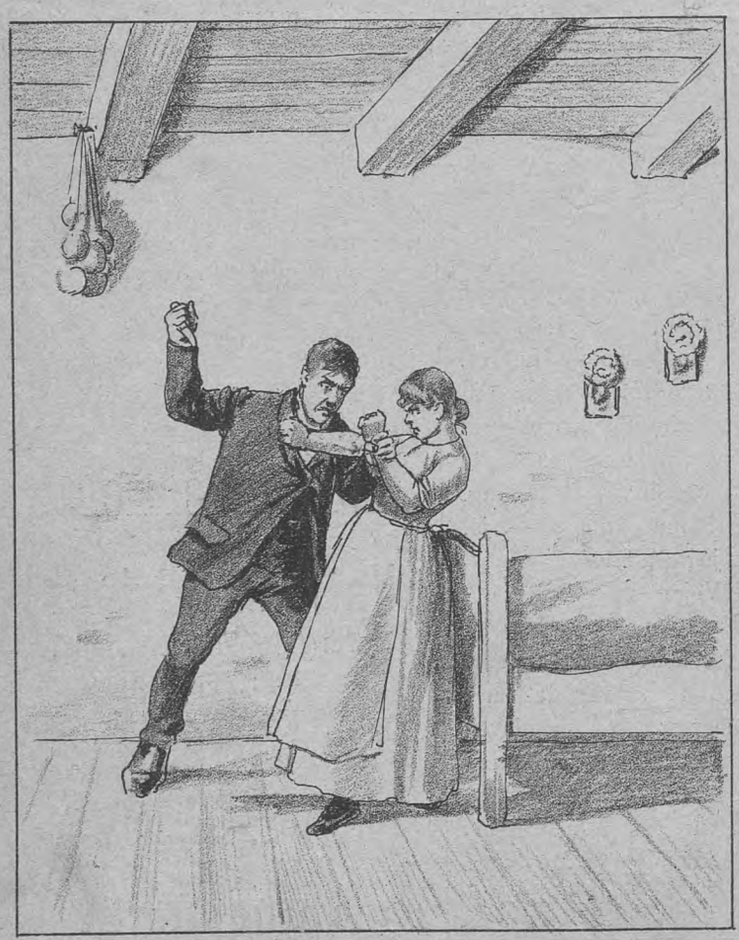

Kniv og Kjærlighed.
Forsøgt at dræbe sin Kjæreste med en Kniv.

Der maa ligge noget paa Vejen.
Se Kriminalnovellen: Hvem var Morderen?

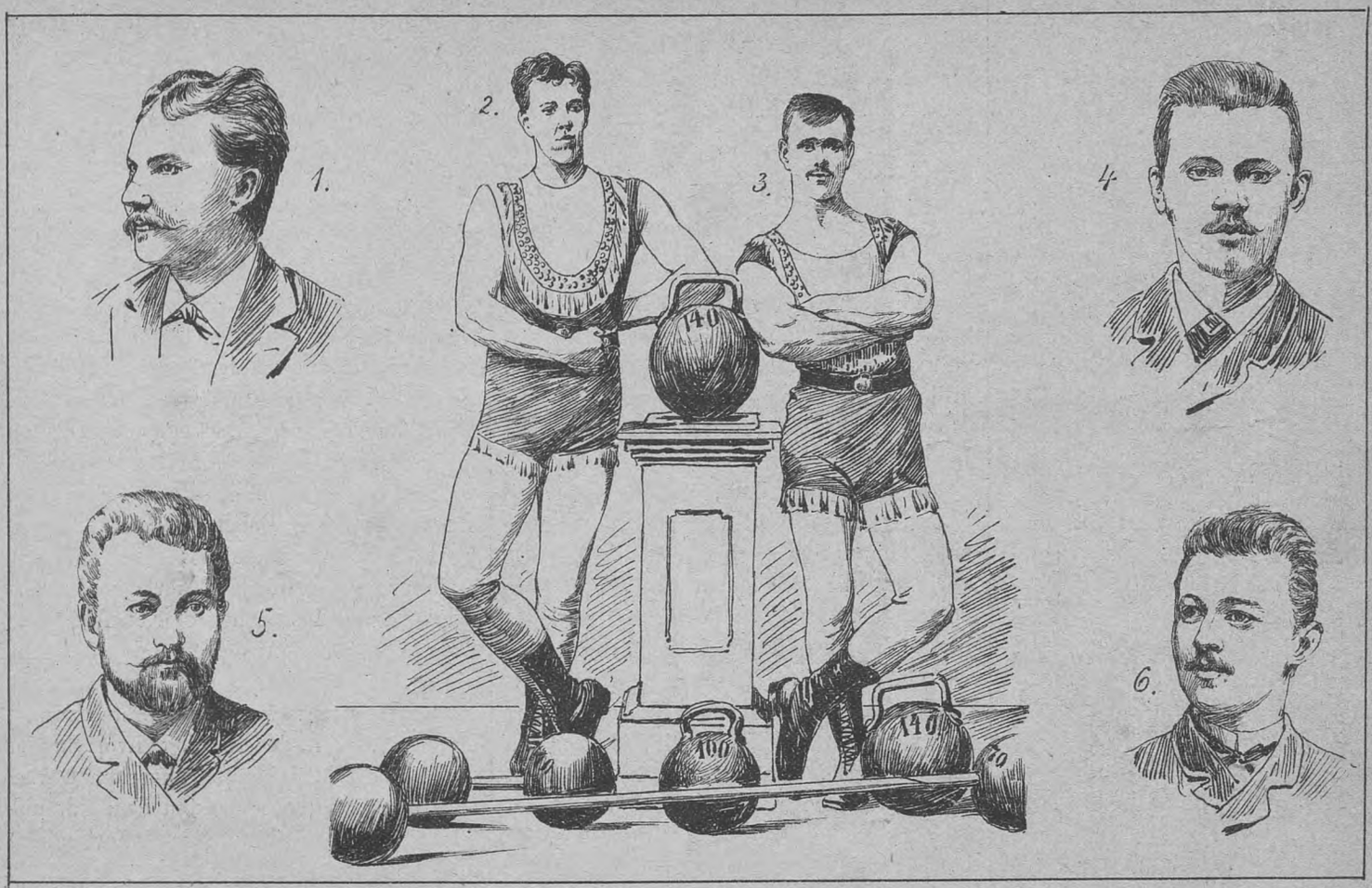

Fra Athletklubben.

1. Norman Bryn, Medstifter af Klubben. 2. A. Larsen.
3. C. Ewertsen. 4. Carl Jensen. 5. H. P. Hansen. 6. L. Worm.

Faldet af Toget.

En Kundukter styrtet ned ved Frederiksberg Station.

Hvem var Morderen?

En Kriminalnovelle
af
J. D. H. Temme.
(Fortsat).

Felsener og Marianne fulgtes ad; hun støttede sig til hans Arm. Skovrideren fulgte i nogen Afstand efter, ledsaget af Jægeren. Ved Skovriderhuset var de igjen stødt sammen alle fire. Felsener var nu roligere end før, han forekom dem næsten stille og Marianne syntes noget forlegen. Men hverken Skovrideren eller Jægeren havde tænkt videre derover.

Klokken var elleve, da de ankom til Skovriderhuset. Den gamle Karl havde siddet oppe for at lukke dem ind. De var saa alle fire gaaet ind i Familiens Dagligstue. Felsener havde her sagt, at han endnu ikke kunde sove, hvorfor han vilde gaa en Timestid ud i Skoven. Natten var maaneklar, saa kunde man sikkert regne paa at træffe en Krybskytte, da disse hæderlige Medborgere vel antog, at Skovembedsmændene endnu var paa Ballet i Holzhausen. Den gamle Skovrider havde blot endnu spurgt ham, i hvilken Egn af Skoven han vilde gaa. Han havde svaret: „Ned til Ellemosen." Saa var han gaaet op paa sin Stue, for at klæde sig om.

Ti Minutter efter havde Karlen igjen lukket ham ud af Huset. Han havde sin Dobbeltløber med. Klokken maatte da sikkert have været et Kvarter over elleve. De andre var netop kort forinden gaaet hver til sit Soveværelse. Da Felsener var gaaet, havde Karlen ogsaa lagt sig til at sove. Han sov i Stueetagen i et Værelse, der vendte ud til Haven. Felsener havde ved sin Bortgang sagt til ham: „Naar jeg kommer tilbage, saa vækker jeg Dem, Christian, for at De kan lukke mig ind."

Det var de sidste Ord, som han eller nogen anden hørte fra Felsener.

Klokken halv et om Natten var to af Balgjæsterne fra Holzhausen, en Godsforvalter fra Omegnen og hans voksne Søn, paa Hjemvejen kjørt igjennem Skoven, som strakte sig helt ned mod Holzhausen. Da de var kjørt et Kvarters Tid, hørte de et Skud falde.

Krybskytter! tænkte begge. For Krybskytter behøvede de ikke at være bange, saa de fortsatte rolig deres Vej. Forvalteren saa tilfældig paa sit Uhr. Det viste nøjagtig paa tre Kvarter til Et, hvad han tydelig kunde se i det klare Maaneskin. Idet de kjørte videre, havde de talt om, i hvad Retning af Skoven, at Skudet var faldet. De var begge af den Mening, at det maatte være nede ved Ellemosen, som laa en halv Fjerdingvej borte fra Vejen. Denne slog netop en Bue, saaledes at de nu kjørte i den Retning, hvori de havde hørt Skudet. Pludselig hørte de et Menneske løbe rask igjennem Skoven. Han kom henimod Vejen. De holdt stille, for at se ham, idet han passerede denne. I samme Øjeblik knagede det i Grenene en tredive Skridt bagved dem, og ud af Underskoven sprang en Mand frem paa Vejen, som han løb over i et Par Spring og forsvandt i Skoven paa den anden Side.

Det var klart Maaneskin. Lyset faldt stærkt hen langs Vejen. De kunde tydelig se Mandens Skikkelse; han var stor og bredskuldret, iført en kort, graa Overfrakke og en Kasket med stor, nedfaldende Skygge. Hans Ansigt kunde de ikke kjende.

Krybskytten! var den første Tanke. Manden kom fra den Retning, hvori Skudet var faldet. Men han bar hverken Gevær eller Jagttaske; det forekom dem lidt underligt, men de bragte det i Forbindelse med hans hurtige Flugt.

Han var rimeligvis bleven overrasket i sit Forehavende; saa var han flygtet og havde ladet Alt i Stikken. Men derved kom de i Tanker om, at de jo alle fra Skovriderhuset havde været paa Ballet i Holzhausen. Vel var de taget tidlig hjem, men hvem af dem skulde i den sene Nattetime være faldet paa at gaa ud i Skoven? Den Sag maatte undersøges; Faderen vendte Vognen og kjørte et halvt Hundrede Skridt tilbage. Der bøjede Vejen af i Retning af Ellemosen; de fulgte denne Vej. Den førte dem ind i det tykkeste af Skoven, hvorigjennem Vejen snoede sig som et bugtet lyst Bælte, medens alt andet til Siderne laa i det tætteste Mørke. Det var dødsstille rundt om den; de lyttede til alle Sider, ikke en Lyd naaede deres Øren.

„Her maa det omtrent have været", sagde Sønnen.

Pludselig blev Hesten sky og stejlede, den vilde springe til Side og rystede paa paa alle Fire som i heftig Skræk.

„Der maa ligge noget paa Vejen" sagde Forvalteren. De saa begge frem for sig; midt paa Vejen laa noget, et Menneske, ubevægelig udstrakt med Ansigtet ned mod Jorden. De sprang begge af Vognen, og en bange Anelse greb Sønnen, idet han hævede Mennesket op. Han syntes at

Guldure paa Afbetaling til en gros Priser.

Med 2½ Kr. om Ugen eller 10 Kr. om Maaneden sælges:

14 Karats Herreure, Remontoir, Ancre (Halvkronometer, 15 Stene), i dobbelt Guldkasse **120 Kr.**, med enkelt Guldkasse **80 Kr.**, 14 Karats Dame-Remontoirure **50 Kr.**, Sølv Remontoirure med Guldrand **27,50.**

Alle Ure ere af fortrinligt Fabrikat og sælges med **2 Aars Garanti.**

Ferd. W. Cohen.

Contoir og Lager: Admiralgade 16, Stuen.

Pr. contant gives 5 pCt. Rabat.
Mærk. Skriftlige Ordres effectueres.
NB. For mine 12 Kroners Talmi Double Kjæder **garanteres i 3 Aar.**

kjende sin Ven, den unge Forstvæsens-Elev.

„Ja, det er Felsener", raabte han, „han er død, skudt igjennem Brystet."

Blodet flød endnu ud af Saaret. Legemet var varmt, men Livet var forlængst udslukket. De stod foran hans Lig.

Forvalteren saa paa sit Uhr. Det var var fem Minutter over et. Netop tyve Minutter var gaaet, siden de hørte Skudet, som havde dræbt den unge Mand.

Hvem var Morderen? Hint Menneske i den graa Overfrakke, som de havde set springe over Vejen? Men hvorfor var han da flygtet uden Gevær og Jagttaske, naar han havde dræbt sin Forfølger? Var han maaske bleven forfulgt af nogen, som havde ledsaget den Dræbte, da maatte denne snart komme tilbage fra den forgjæves Forfølgelse. De ventede nogle Minuter men hørte intet. De raabte højt ind i Skoven, men alt blev stille. Der kom ingen.

„En af os maa blive her ved Liget", sagde Forvalteren til sin Søn, „og det er vel bedst, at jeg bliver her. I min Alder frygter man ikke mere for en saadan Vagt. Du kjører øjeblikkelig til Skovriderhuset og melder dem det passerede. Du kjender jo Vejen; den gaar i en stor Bue udenom Ellemosen. Naar Du kjører godt til, kan Du være der om tre Kvarter.

Faderen blev hos Liget, og Sønnen kjørte til Skovriderhuset, saa stærkt som Hesten kunde løbe. Nøjagtig som Faderen havde sagt, ti Minuter før to kom han dertil. Dagen begyndte allerede at dæmre. Han holdt stille en Snes Skridt fra Huset, bandt Hesten ved et Træ og gik saa hen imod Indgangen. Skovriderens Hund havde allerede meldt hans Ankomst, og da han nærmede sig Huset, blev en Dør aabnet af Karlen Christian Bauman. Han saa forundret paa den Fremmede, som han ikke kjendte og spurgte, hvad han ønskede.

„Naar er Hr. Felsener gaaet ud?" spurgte den unge Mand.

„Klokken var vel tre Kvarter til tolv. Han vilde, som han sagde, gaa ud i Skoven."

„Han ligger myrdet nede ved Ellemosen."

„For Guds Skyld, hvad siger De?" raabte Karlen forskrækket.

Samtidig lød et Skrækkens og Smertens Skrig oppe fra Huset.

Hundene havde vækket Skovrideren og hans Datter. Denne havde hørt en fremmed Stemme i Gaarden, var sprungen hen til Vinduet og havde aabnet dette, hvorved hun tydelig hørte det skrækkelige Dødsbudskab. Den gamle Skovrider kom styrtende ned; han var ligbleg. Den unge Mand maatte fortælle ham Sammenhængen.

Under denne Fortælling kom ogsaa Jægeren Wolf tilstede. Han sov i Husets Stue-Etage og var bleven vækket af Hundene og den usædvanlige Uro i Huset. Budskabet gjorde ogsaa et stærkt Indtryk paa ham.

„Hvem kan vel være Morderen?" spurgte han.

Godsforvalterens Søn fortalte om det flygtende Menneske i den korte, graa Overfrakke og Kasketten med den store, nedfaldende Skygge.

„Krybskytten Sander!" raabte Skovrideren og Jægeren som med en Mund.

Marianne var ikke kommet ned. Man havde kun hørt hende udstøde et gjennemtrængende Skrig.

„Mit Barn!" raabte Skovrideren, da hun ikke kom. Han skyndte sig op og fandt hende besvimet.

Efter at hun var bleven bragt til sig selv, maatte Skovrideren afsted for at opfylde sin Pligt. Han kjørte med Jægeren og den unge Mand til Mordstedet, hvor Forvalteren endnu holdt Vagt ved Liget. Intet hnvde tildraget sig, medens han havde været alene.

Man holdt Raad om, hvad der nu videre skulde gjøres. Resultatet blev, at Forvalteren skulde kjøre til den nærmeste Gendarmstation, for at gjøre Anmeldelse. De tre andre skulde blive tilbage, dels for at holde Vagt ved Liget, dels for at gjennemsøge Omegnen.

Da Forvalteren var kjørt, lod Skovrideren Jægeren blive ved Liget, medens han selv med Forvalterens Søn gik ud for at opdage Morderens Spor. Den gamle Skovrider vilde have det saadan. Han kunde ikke selv udholde at blive ved Liget; det var ham alt for skrækkeligt.

Jægeren skulde holde Vagt over sin døde Kammerat. (Forts.)

Alb. Schou.

Fotografisk Atelier for Portraiter.

Visitkort 6 Kr., Kabinetskort 16 Kr. pr. Dous.

Kjøbmagergade 45.
KJØBENHAVN. K.

Tankespil.

Bulgarisk	10	Øre.
Romersk	10	-
Paragraf 5	10	-
Boulanger	10	-
Bismarck	10	-
Zampa	10	-
Bulgarisk 2	20	-
Indisk	15	-
Jubilæums	10	-
Labyrinthen	10	-
Slesvig	10	-
Afrikansk	10	-
Frihedstanken	50	-

Jeg ved det ikke,
jeg forstaar det ikke,
det er noget, jeg aldrig har lært. } 10 Øre.

Faas **kun** hos

F. C. Mathisen,

10 Frederiksberggade 10.

Expresstrykkeriet. — Kjøbenhavn.

Uge-Revue.

Vi gjør ligesom den ene af Ajaxerne i „skjønne Helene“ og — „ta'er den i os igjen“. Nemlig vor Skose om, at det ikke er *saadan* at spekulere i døde Hvalfisk.

Thi den forløbne Uge har i *den* Grad været Hvalens, at man ikke kan notere den som andet end én af de største Sukceser, vi længe har havt herhjemme. *Jonas*, som man har døbt den, er ligefrem bleven Kjøbenhavnernes Kjælebarn. De har staaet i Queue hele Strandpromenaden igjennem, for bare at kunne faa en Luffe at se af det søde Dyr. Mere blev det heller ikke til, naar man kom ind paa Pladsen, saa trængselsfuldt med Nysgjerrige var der. Men Entreprenørerne lo i Skægget, hver Gang de strøg det ene Tusind 50 Øre til sig efter det andet. De havde *ikke* taget fejl af Kjøbenhavnernes Nyfigenhed.

Jonas har forøvrigt hele Ugen igjennem maattet være Syndebuk for alle de mer eller mindre dødfødte Brandere, Kjøbenhavnerne følte sig kaldede til at lade gaa ud over dens brede Ryg. Det er bleven saadan en Mani at sige Vittigheder om Hvalen, at end ikke gamle Berlingske kunde nære sig, men — Himlen tilgive hende det — gik hen og skrev Hvalplads og Hvalfart i en Notits om Dyret. Efter Forlydende agter nu Pastor Christiani, Rim-Ordbogens Forfatter, at samle en Ordbog over Brandere paa Hval. Det lader sig gjøre i en Snup. Han tager bare en almindelig dansk Ordbog og sætter *H* foran alle de Stavelser, der skrives *val*. Det er som Fod i Hose, men det vil dog spare adskillige Branderfabrikanter baade Tid og Ulejlighed, naar Vittighederne kommer opmarcherende kolonnevis: Hvalplads, Hvalfart, hvalen (om Fingrene), Hvalby, Hvalkyrie, Hvallak, Hvalle, Hvalmue, Hvalnød, Hvalravn, Hvals, Hvaltse, Hvaluta osv. osv.

Det bliver en grumme interessant Bog.

Hvalen selv derude, som den ligger paa Lautrups Plads, har man gjort til en hel Rebus. Den er Navnet paa en bekjendt norsk Forfatter — naturligvis *Jonas' Lig*.

Det er *ikke* Neumann, der har lavet den, men han *kunde* godt have gjort det. For Resten forsager han vel ogsaa Branderne, naar han — som det for ramme Alvor har staaet at læse i et Par Blade i Ugen — om ikke lang Tid helt forlader Scenen for at overtage Redaktionen af Højrebladet i Holbæk.

Hvis det er sandt, er det ikke blot Skade for Kasino, men ogsaa for det kongelige Theater, som han *nu* siges at være nærmere ved at komme til at tilhøre, end nogen Tid før. Nu *vil* nemlig Olaf. Og den nærmere Aarsag til at han nu *vil*, skal nok være den, at han for paakommende Tilfældes Skyld gjærne vil have Neumann til at spille *Broder Rus*, naar han selv faar Forfald. Men det er maaske *ogsaa* kun en Vittighed.

Hvad der derimod er ramme Alvor, det er Planen om, at *Strindberg* og *Cetti* har slaaet sig sammen for at sætte i Scene og opføre et Stykke af førstnævnte, der hedder *„Kreditorer“*. Der er ingen Tvivl om, at Hr. Cetti just er Mand for *det*. Det vil gaa lige saa strygende let for ham, som da han spillede Micawber i „David Copperfield“ paa Folketheatret. Det var næsten plat umulig da at sige, hvor Naturen holdt op og Kunsten begyndte. At det er Hr. Strindbergs Kreditorer og ikke hans egne, Hr. Cetti skal i Lav med, vil næppe volde ham nogen særlig Vanskelighed. Om dette Foretagende er det *frie* Theater, som Strindberg allerede for længe siden averterede om, er vi ikke ganske vis paa, men det *er* vel saa. I hvert Tilfælde skal det vel ikke bære Navnet frit Theater af den Grund, at Adgangen til det er gratis, — for saa bliver Theatres „Kreditorer“ næppe nogen fed Sukces. Hr. Strindbergs Modstandere mener, at hans Scene skal hedde „Det frie Theater“, fordi hans egne, meget „fri“ Stykker fortrinsvis skal opføres paa det. Hvorom alting er — Hr. Cetti er Forretningsfører for Theatret, og saa — gaar det nok.

Forøvrigt er det vel næsten at tage Hatten af, før man ser Manden at lave et „frit“ Theater, før Forslaget om at gjøre Theaterdrift til fri Næringsvej er bleven til Lov. Men det maa de Herrer selv om.

Det maa ogsaa to *andre* Herrer, tilhørende Theaterverdenen.

Man har læst om det frygtelige Sammenstød hos Brønnum mellem Kasinos Albert *Price* og den blonde Riis-Knudsen, Redaktøren af „Literatur og Kritik“.

Hr. Riis eller Hr. Knudsen eller Hr. begge Dele havde i sit Tidsskrift sagt noget meget „grozgeschnauzent“ om Kasinos Repertoire og Skuespillere. Begge Dele var under al Kritik — man tænke sig en *saa* graverende Beskyldning, som at være *under* Hr. Riis-Knudsens Kritik — og saa arrangerer Hr. Price en hel lille Balletforestilling ovre hos Brønnum, lige vis à vis det kongelige. Der blev ogsaa nok vexlet nogle Repliker, men jeg tør ikke referere dem, da *jeg* — efter de nye Højesteretsdomme — da ufejlbarlig vil blive dømt for Hr. Prices mindre smigrende Udtalelser om Hr. Riis- osv.

Det er forøvrigt haardt nok, at man udsætter sig for at blive dømt, hvis man for Fremtiden blot gaar hen og refererer noget fælt, selv man i samme Sekund tager Afstand fra det, selv om man f. Ex. skriver: „Det er en Skandale, at Hansen har kaldt Petersen en Idiot“, *Derfor* risikerer man nemlig alligevel at blive dømt, fordi *man* har sagt om *En*, at *han* har sagt om en *anden* at *han* er Idiot“.

Det er mærkelige Presse-Forhold, vi lever under. Men der maa *dog* være noget tillokkende ved dem, siden *Köllnische Zeitungs* berømte Korrespondent Max *Bewer* ikke har kunnet komme fra Byen, men nu ligefrem slaar sig ned midt iblandt os, og aabner en nem lille journalistisk Bewer-Ding med Fælleskorrespondance til tydske Blade. Han er til den Ende gaaet i Kompagni med en Mann, en Fru Mann, som er en Kvinde.

Ja, er det ikke det, jeg altid siger: sikken en bagvendt Verden vi lever i.

Og saa kalder de Afrika for „det mørke Fastland“, hvilket vel skal sige, at *vort* Fastland, Europa, er det lyse — aa, Gud hjælpe os. Det er lige det omvendte. Evropa flyder for Øjeblikket over med Blæk — tænk alene paa det sorte Blodbad, Geffcken har anrettet i Tyskland, — og her hjemme kan vi saamænd heller ikke klage. Eller rettere vi *kan* det, saaledes som Boghandler Salmonsen nylig klagede over den overhaandtagende Literatur, der knuser Boghandlere og Forlæggere.

Den eneste Trøst er, at Papirfabrikanterne nu har slaaet sig sammen om at gjøre Papiret dyrere — maaske det hjælper. Saa var det altid godt for noget.

Apropos om det mørke Fastland — De har vel læst min Ven Stanleys smigrende Brev til undertegnede. Næste Gang skal Gazetten have den Ære at bringe mit Svar.

Tippo Tib.

Korrespondance.

H. K. Tak for Deres venlige Udtalelser om Gazetten. Tillæget kommer nok i næste Kvartal.

Søren Chr., Rødby. Tegninger af den Slags Begivenheder, som passer for Gazetten, behøver ikke at være meget *udførte*. Løse Skitser med nøjagtig Angivelse af alle Smaaenkeltheder er tilstrækkeligt for vor Tegner. Med saadanne Skitser maa helst følge Portræter af de Personer, som omhandles.

Indhold.

Illustrationer: Kasino, Kalifen paa Æventyr. — Opløb i Ravnsborggade. — En Dreng som Drabsmand. — Kniv og Kjærlighed. — Romanbillede. — Fra Athletklubben. — Faldet af Toget.

Text: Kasino. — Vore Billeder. — Sport. — Hvem var Morderen? — Uge-Revue (illustr.) — Korrespondance. — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 5.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 2. Februar 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

Fra Dagmartheatret

Mere Læsning.

At imødekomme de ærede Læseres berettigede Ønsker betragte vi som en ligefrem Pligt, selv om disse Ønsker undertiden kan være lidt kostbare at opfylde. Denne Gang er det Annoncerne, som har maattet vige Pladsen for mere Tekst, for — de ærede Læsere ønsker det.

Et nyt Foretagende som „Gazetten" kan selvfølgelig ikke fra sin første Begyndelse i alle Punkter træffe Publikums Smag, men det er vort Haab, at det maa lykkes os Tid efter anden, og at vore ærede Læsere, for hvert nyt Forsøg, vi gjøre paa at imødekomme deres billige Fordringer, ville paaskjønnne disse Bestræbelser ved en forøget Efterspørgsel efter „Gazetten."

Dr. Jojo.

Om Kjøbenhavnerne virkelig er det gemytlige Folkefærd, det har Ord for og sætter Pris paa at faa sine Lunger rystede, da bør de i Hobetal indfinde sig til Dagmartheatrets Farce „Dr. Jojo". Lystigere Komedie er ikke set siden „Fru Tankeløs" paa Kasino satte Publikums Lattermuskler i konvulsivisk Bevægelse. — En skikkelig Spidsborger med mange Penge, Hr. Courtelin, har skænket sin Datter og hendes Medgift til en elskværdig Læge, Hr. Richard, men venter saa rigtignok ogsaa, at denne vil gjøre Familien Ære som berømt Specialist. Da imidlertid Svigersønnen foretrækker den ulige mageligere Bestilling udelukkende at være optaget af sin søde lille Kone, prøver Hr. Courtelin paa ved Tvang at vække hans Virkelyst. Han lader trykke Visitkort med Richards Navn, Specialist i Kvindesygdomme, Konsultationstid o. s. v. og lader dem sprede i stort Antal i Nabolaget. Følgen er en Syndflod af paatrængende Patienter og Doktoren imod hans Vilje afstedkommer nu Situationer saa ustyrlig morsomme, at at de næsten tager Vejret fra Tilskuerne. Løjerne kulminere i den Scene, vor Tegner har fremstillet som Hovedbillede, hvor Politiassistenten, Hr. Cocherel, overrasker den uskyldige Courtelin i en højst mistænkelig Situation med hans smukke Kone. Hr. Victor Neumann og Fru Secher, henholdsvis som Courtelin og Fru Cocherel, fører an med ægte Farcehumør.

Vore Billeder.

Voldsomt Sammenstød paa Kjøbmagergade. Vort Billede viser det i Fredags i forrige Uge hændte Ulykkestilfælde, hvor et Par løbske Heste, forspændte en Arbejdsvogn, paakjører et Par Vogne og anretter en Del Skade. Den under Hestene liggende Mand er Ejeren af den Gig, som paakjøres; han led en Del Overlast, men er dog nu i god Bedring. Et Øjenvidne, som har tilsendt os Skitsen til Billedet, siger, at det er ufattelig, hvor den Masse Mennesker, som idelig passerer Gaden, blev af i det Øjeblik, Sammenstødet fandt Sted. De forsvandt i Gadedøre, Butikker, paa Trapper og i Kjældere som i et Nu, da ellers endnu større Ulykker kunde være sket.

Kulosforgiftningen ved Husum. Den i Dagbladene omtalte Kulosforgiftning, som fandt Sted i et Hus paa Isle Mark ved Landsbyen Husum i Fredags i forrige Uge, har vakt en betydelig Opsigt ved de sørgelige Følger, de fire Mænds Uforsigtighed har havt. Den ene af Mændene, Arbejdsmand Niels Andersen, var død, da man om Lørdag Morgen brød ind til de Forulykkede. Den anden, Kristian Henningsen, kom snart til sig selv igjen, medens de to andre, Olaf Lyzell og Niels Nielsen bleve indlagte paa Frederiks Hospital, hvor den første nu snart har gjenvundet sit Helbred, og den sidstes Liv synes udenfor al Fare.

Lapperne paa Nørrebro. Det gamle Ord om „alle Veje, der føre til Rom" synes snart at kunne finde Anvendelse paa vort kjære Kjøbenhavn. Hvad enten man kommer fra Dahoméh i det fjerne Afrika, for at rejse Verden rundt som „Vilde" med Hyl og Spræl og tillærte Fagter, eller man som de skikkelige Lapper fra det høje Nord søger ned til Verdensudstillingen i Paris, for at lade sig beglo og befole som et andet Naturfænomen — saa ligger Kjøbenhavn paa Routen og maa tages med, da Erfaringen har vist, at vi her er fuldt saa nysgjerrige efter alt, hvad der hedder „fremmedarted" som i den mindste Provindsby, hvor en afstikkende Modedragt er nok til at vække almindelig Sensation. Det kommer af den ringe Afveksling i Gadelivet, som vor By frembyder. Ingen sydlandske Dragter blander sig i vore ensformige Gadebilleder. Man kjender tildels hinanden og falder i Forbauselse bare man ser en skikkelig gammel Bondemand ovre fra Jylland med sin hjemmelavede Habit gaa igjennem Gaderne. Det er ikke som i Udlandets store Byer, hvor alle Nationer synes at have sat hinanden Stævne. Der kan en Dahoméh-Neger ligesaa fredelig gaa ned ad Gaden i sit ægte — vel at mærke ikke fantastiske Kostume — som en Laplænder eller Perser. Man kjender dem, eller kjender dem ikke, *never mind*, enhver passer sit; der er ingen Tid til overflødige Betragtninger over, hvorfra han kommer eller hvor han rejser hen — lad ham gaa.

„Gazetten" har derfor fundet sig forpligtet til at bringe Billeder af disse „Nyheder", som „hele Kjøbenhavn" *skal se*, og forhaabentlig ville de falde i god Jord hos de mange, som allerede *har* set dem, og være et Slags Erstatning for Virkeligheden for dem, som ikke har havt Tid eller Lejlighed til at se dem *in natura*.

Fald fra 4. Sal. Atter har vi i Kjøbenhavn havt en af de ulykkelige Nedstyrtninger fra en saadan Højde, at intet Haab lades tilbage for den Ulykkelige. Her var det en Snedkerlærling, som i Onsdags Formiddags under Arbejdet med Nedhejsning af Møbler fra et Værksted i St. Kongensgade ved et Fejlgreb efter Kjæderne tabte Ballancen og styrtede ud fra en Luge paa 4. Sal. Han knuste Rygraden og døde straks efter a være ankommen til Hospitalet.

Sport.

Athleterne ved Arbejdet.

„Gazetten" giver i Dag en Fremstilling af Athletsporten, saaledes som den gaar for sig ved Øvelserne paa „Sortedamslund". Vor Tegner var tilstede i Onsdags Aftes og tog de fremstillede 5 Skitser.

Athlet Nr. 1 viser den lige saa vanskelige som smukke Præstation, at kaste en Jærnkugle (75 Pund) i Vejret og gribe den i den opstrakte Arms flade Haand. Hertil udkræves fremfor alt en nøje Beregning af Kastets Styrke og Armens Stilling, hvilket i Reglen kun erhværves ved længere Tids Øvelse.

Nr. 2 er Jonglør. Han kaster den 75 Pundiger fra sig og opefter, saa Kuglen drejer sig i Luften, griber den i Hanken og hvirvler den atter rundt. Det rykker i Begyndelsen lidt umildt i Armmusklerne ved dette Boldtspil, men Præstationen hører da ogsaa til dem, som gjør størst Virkning paa Tilskuerne.

Nr. 3 udfører det tungeste Arbejde. Han løfter begge 75 Punds Vægte fra Gulvet, op over Skuldrene og ret op i strakte Arme. Derefter føres venstre Kugle over i højre Haand; for et

Øjeblik hviler den overførte paa Athletens Hovedskal, indtil højre Haands Tommelfinger har fundet Hanken. Derpaa trækkes Hovedet tilbage, og begge Kolosser, 150 Pund, holdes frit og stille i Højden. Saa dirrer Overarmsmusklen, og med et dobbelt Drøn styrter Vægtene til Jorden.

Nr. 4 viser den almindelige Øvelse at løfte en Hankevægt fra Gulvet og svinge den op over Hovedet. Men denne Gang er Kuglen 112 Pund (7 Lispund) tung, og *den* lader de fleste staa. Denne Vægt, der for Tiden er Maximum i Klubben, staar som Idealet for de Stærke, og naas vil den sikkert af flere, da dens mindre Broder paa 105 Pund alt har heldige Bejlere. At løfte 90 Pund anses ellers for meget lovende, og det er der alt mange, som har naaet.

Det store Midterbillede viser Klubbens mest storslaaede Præstation, som ikke staar tilbage for Cirkusathleternes bedste. Blikkenslager *Jensen* bærer, liggende paa Ryggen, en 180 Punds Stangvægt paa sine opstrakte Ben og 5 Mand klynger sig til Stangen mellem Kuglerne. Disse to Menneskeben bærer altsaa — hver Mand beregnet til ca. 150 Pund — 930 Pund, saa nær *et Tusind Pund.*

* * *

Vi har her kun gjengivet enkelte af Athletklubbens Øvelser. De er imidlertid saa mange og mangeartede, at vi foreløbig indskrænker en nærmere Omtale til de nævnte. Som noget af det vanskeligste, skal vi kun nævne Opstemning (sindig Løftning) fra Gulvet og fra Skulderen. Her gjælder det mest af alt om hærdede Muskler og ethvert Fif er udelukket.

* * *

Søndag den 3. Februar fra 12—2 holder Klubben sin maanedlige *Konkurrenceløftning,* hvorefter Medlemmernes Nummerordning fastsættes. *Kun de Medlemmer, som deltager i denne og alle fremtidige Konkurrenceløftninger* (lovligt anmeldt Forfald fraregnet) *vil kunne komme i Betragtning ved den forestaaende Æresprœmie- og Medailleuddeling.* Adgang har kun Medlemmer og de med Adgangskort forsynede.

Meget i faa Ord.

Alle Dødsfaldene paa hele Jordkloden er anslaaet at beløbe sig til 67 i Minutet, 96,480 i én Dag eller 35,214,200 i et Aar. Fødslerne anslaas til 70 i Minutet, 100,800 i én Dag eller 36,772,000 i et Aar.

* * *

Metaller i Solen. Blandt de Metaller, man har opdaget i Solen, ere de vigtigste Sodium, Magnesium, Barium, Acalsium. Zink, Kobber, Aluminium, Nikkel, Chromium og Jærn. Mange af de sjældnere og mindre kjendte Metaller synes ogsaa at være der i stor Mængde, at dømme efter den Lethed, hvormed deres Tilstedeværelse lader sig iagttage. Omendskjøndt man ikke hidtil har iagttaget sværere Metaller som Guld og Platina, er det dog derfor ikke afgjort, at de ikke findes; men deres Vægt forhindrer, at de let lader sig opdage gjennem Spektroskopet.

* * *

Alle japanesiske Krigsskibe skal nu oplyses ved Elektricitet.

* * *

I de forenede Stater i Amerika er der 116 medicinske Undervisnings Anstalter, medens der kun findes 25 i England.

* * *

Tyrkiske Bagere. Naar i tidligere Tid en tyrkisk Bager blev overbevist om at have solgt undervægtigt Brød, blev han ved Ørerne naglet fast til sin egen Gadedør og forsynet med en skarp Kniv til at befri sig med, naar han syntes, at det kunde være nok.

* * *

Den største Biavl i Verden findes vistnok i Becton, Kanada. Bihaven har en Udstrækning af 4 *acres,* og dens Ejer kan i et heldigt Aar samle 75,000 Pd. Honning fra sine 19,000,000 smaa Arbejdere.

* * *

Dandsemaaler. En Herre, som dandser meget, tog en Balaften et Pedometer i Lommen og fandt, at den gjennemsnitlige Vejlængde, der tilbagelægges hen over det bonede Gulv i 22 Dandse kan ansættes til $13^1/_2$ engelske Mil eller $3^3/_8$ danske.

* * *

En nyttig Forening. Der gjøres saa meget nu til Dags, skriver et engelsk Blad, for at lære de fattige Klasser af Befolkningen, hvorledes de skal leve sundere og derved lykkeligere. Der er nylig dannet en Forening, som har en Stab af sanitære Dame-Missionærer til sin Raadighed, og sender disse ud, for at undervise Folk i de simpleste Sundhedsregler. De gjør stor Nytte blandt den uoplyste Arbejderbefolkning, hvor et godt Raad i rette Tid ofte kan frelse Folk fra den sikre Død, da der intet Steds vises saa stor Ligegyldighed for Smitte som i England.

* * *

Han gik paa Vandet. Mr. C. W. Oldreive har fornylig foretaget en heldig Spadseretur paa Hudson Floden fra Albany til New-York, en Afstand af omtrent 150 engelske Mil. Han tilbagelagde gjennemsnitlig 24 Mil om Dagen. Skoene, som han bar, vare lavede af Cedertræ, kantet med Messing. De er fem Fod lange og en Fod brede. De ere lufttætte med et Rum i Midten til Foden. Paa Bunden af dem er der tre Finner, som naar Skoene bevæges fremad, presses fladt op mod Bunden, medens de hænge løst ned, naar Skoen er i Hvile. Mr. Oldreive vandt herved et Væddemaal paa 1800 Kroner. Han har siden foretaget en Spadseretur over Niagara i Nærheden af Vandfaldets største Hvirvel.

* * *

En By opført i Ørkenen. Byen Johannesburg i Kaplandet er opført paa et Sted, hvor der for to Aar siden var en gold Ørken. Den bestaar af velbyggede Stenhuse med alle de samme Bekvemmeligheder som de øvrige af Kaplandets større Byer. Indbyggerantallet beløber sig allerede til 12,000 Hvide og lige saa mange Farvede og Minearbejdere fra de i Nærheden spredte Lejre. Byen ligger 200 engelske Mil fra en Jærnbane og 800 Mil fra Havet. Man kan heraf danne sig en Forestilling om de Vanskeligheder, som dette Byggeforetagende har havt at overvinde.

* * *

Det Hus, i hvilket Lord Byron blev født, i Holles Street, London, bliver nu nedrevet, for at en Manufakturhandler kan komme til at udvide sin Forretning.

* * *

Den 8. Marts har Grev Moltke tjent 70 Aar som Soldat.

* * *

Folkemængden i Kina tiltager med henved 4,000,000 om Aaret.

* * *

I Michigan, Nord-Amerika, fabrikeres daglig i en Fabrik syv og en halv Milliion Tandstikkere.

* * *

I de sidste 10 Aar er der bygget over 30,000 nye Huse i Melbourne, Australien. Deres Værdi anslaas til $2^1/_4$ Million Pund Sterling, eller $40^1/_2$ Mill. Kroner.

* * *

Caroline Herschel, Opdagerinden af otte Kometer, og virksom Deltager i Broderens vidtløftige, astronomiske Arbejder, kunde aldrig huske sin Multiplikations-Tabel og bar derfor altid et Exemplar af denne nyttige lille Bog hos sig.

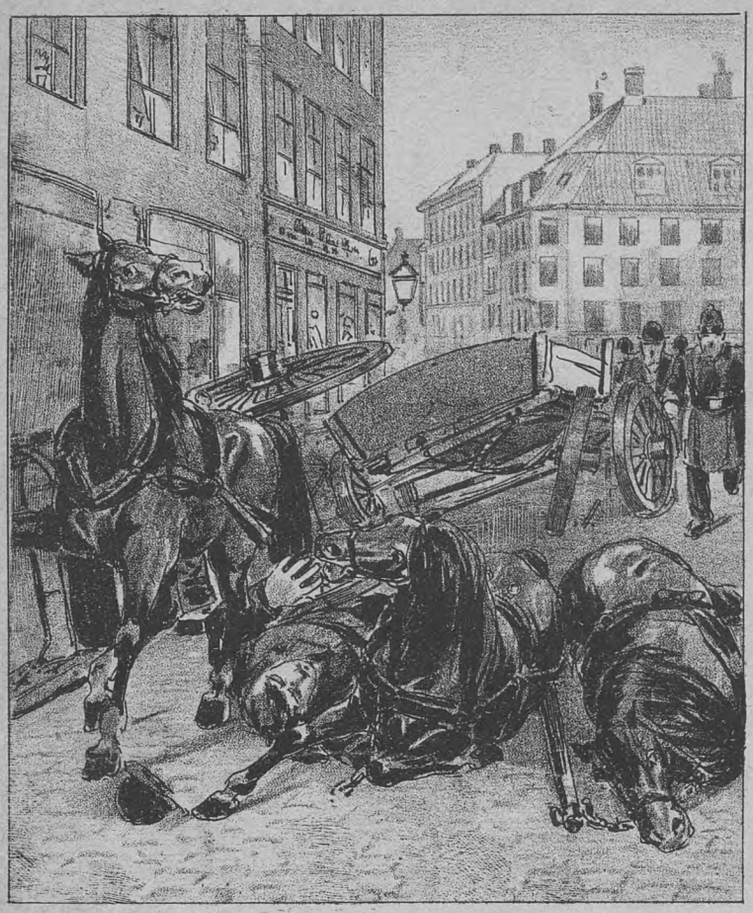

Voldsomt Sammenstød paa Kjøbmagergade.
En Kusk lemlæstet og flere Vogne ødelagte.

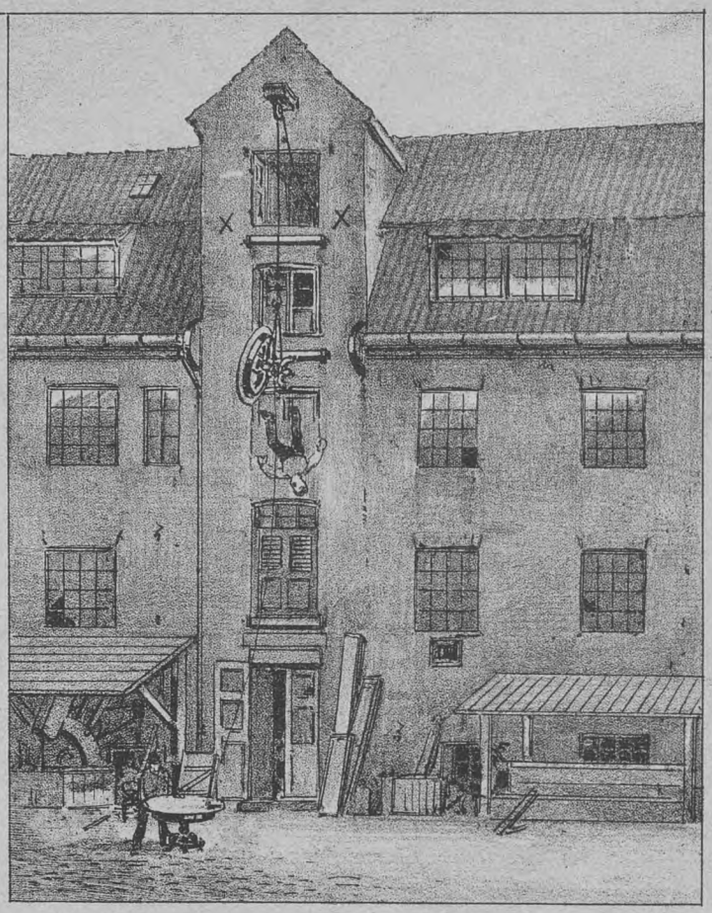

Fald fra 4de Sal.
En Snedkerlærling styrter ned fra en 4de Sal i St. Kongensgade.

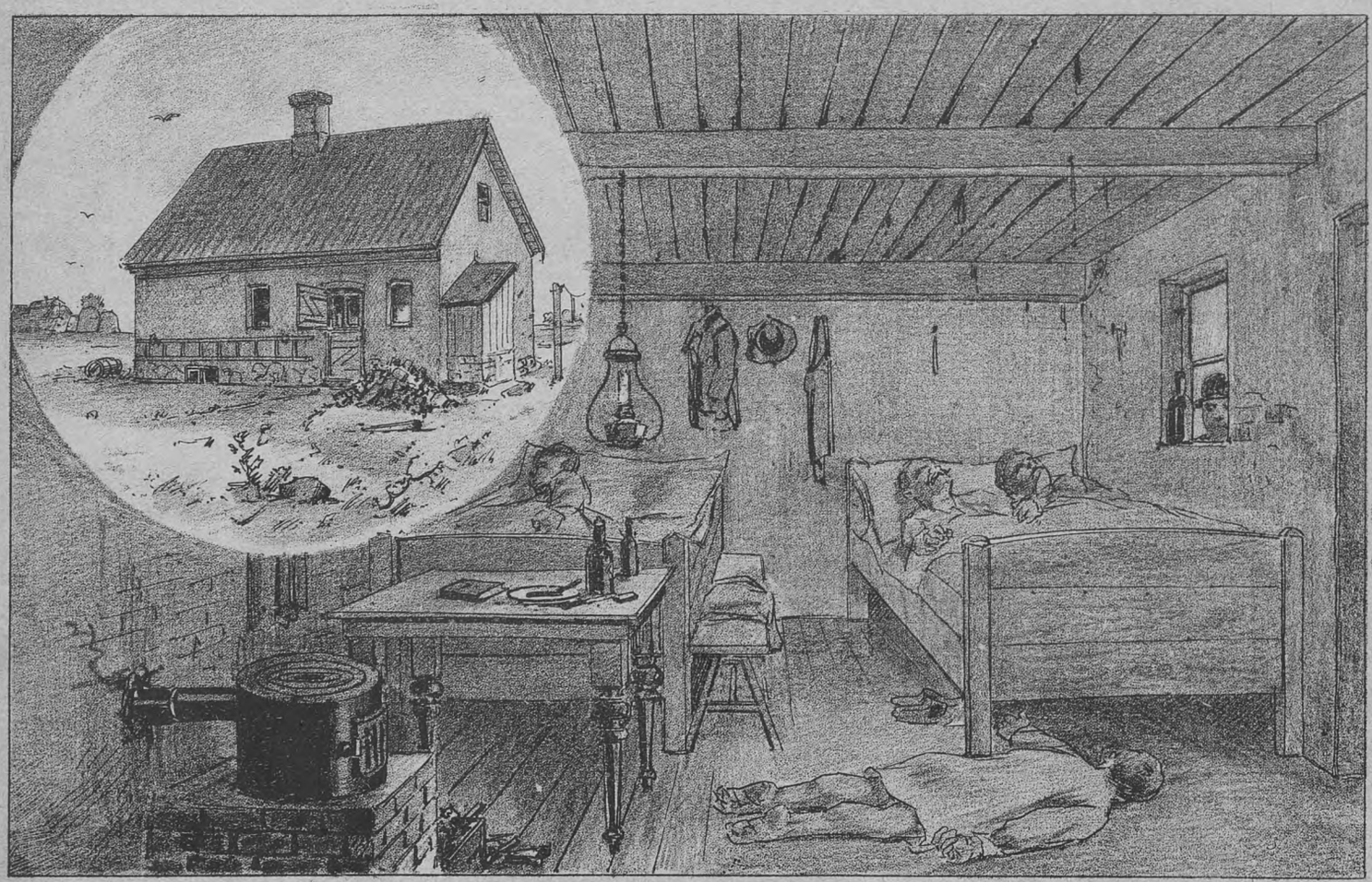

Kulosforgiftningen ved Husum.
En Arbejder død og 3 halvkvalte af Kulos.

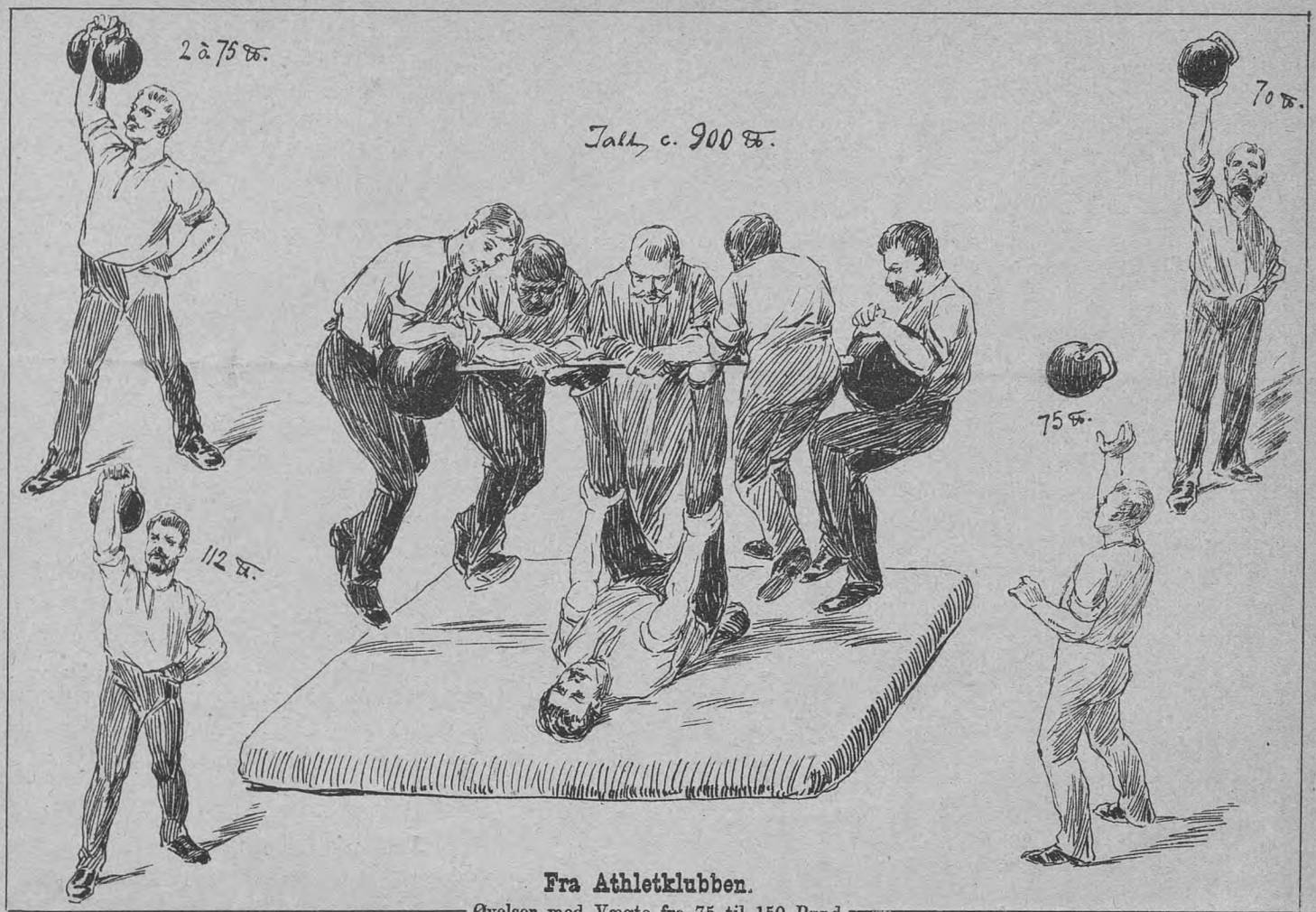

Fra Athletklubben.
Øvelser med Vægte fra 75 til 150 Pund.

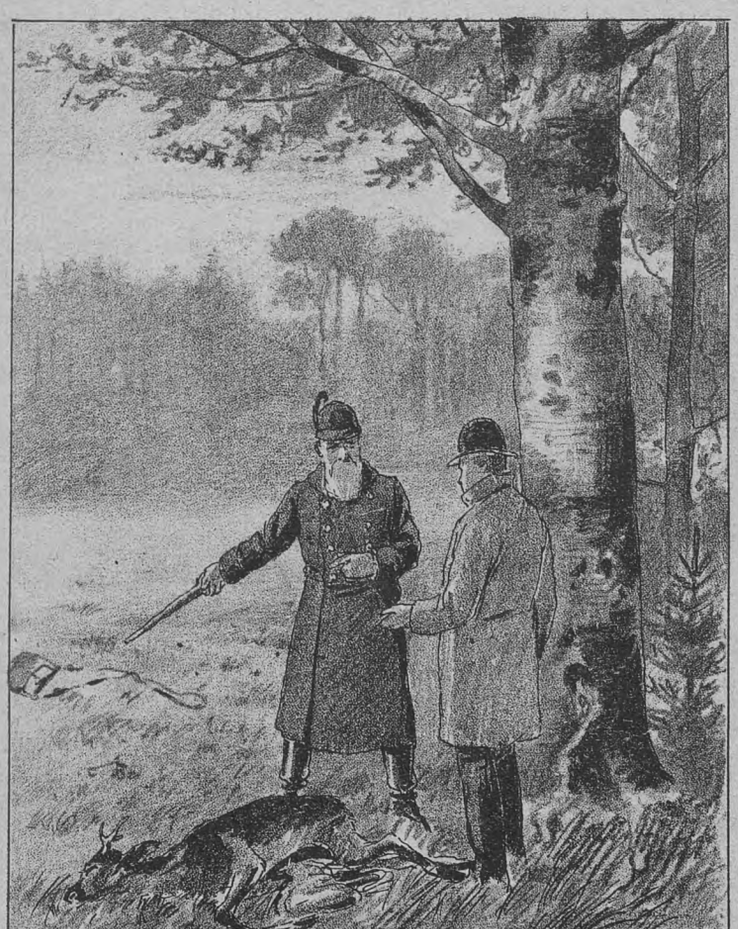

„Sanders Jagttaske".
Se Kriminalnovellen: Hvem var Morderen?

Lapperne paa Nørrebro.
Forevises i store Ravnsborgs Have.

Hvem var Morderen?

En Kriminalnovelle
af
J. D. H. Temme.

(Fortsat).

Den lyse Dag var forlængst brudt frem. Skovrideren og hans Ledsager behøvede ikke at lede længe. To hundrede Skridt fra Ulykkesstedet var der en Lysning i Skoven. I Udkanten af denne fandt de en nylig skudt, halv opskaaret Raabuk. Den maatte være skudt endnu samme Nat eller den foregaaende Aften. Krybskytten, som havde nedlagt den, maatte være bleven forstyrret i sit Arbejde med at skære Dyret op. Han havde da grebet Flugten og ladet alt i Stikken, endog hans gamle, forrevne Jagttaske laa en halv Snes Skridt længere borte.

„Sanders Jagttaske", raabte Skovrideren, da han fik Øje paa den. Hvem kunde endnu tvivle paa, at den forvovne, berygtede Krybskytte var Morderen?

Retten vandt hurtig denne Overbevisning og nye, graverende Omstændigheder bestyrkede kun yderligere det allerede oplyste.

Den Dræbte havde fem Kugler, af den Slags, man skyder Raadyr med, i Brystet. To af dem havde gjennemboret Hjærtet. Døden maatte være indtraadt umiddelbart efter Skudet. En Ladning af selv samme Slags fandt man i det skudte Raadyr. En lille Pose med Blykugler laa i den fundne Jagttaske. De var alle støbte af det samme Metal, havde samme Størrelse og samme Form, som dem der var brugt til Drabet af Forstvæsenseleven.

Retten lod strax foretage Husundersøgelse i Sanders Bolig, og denne blev arresteret. Man fandt hos ham en Kugleform og raat Bly, som begge Dele svarede nøjagtig til de fundne Kugler. Derimod fandt man ikke hans Gevær eller Jagttaske i hans Hjem. Geværet havde han sandsynligvis bortkastet, for at fjærne Mistanken fra sig.

Der var ingen Tvivl mere; Krybskytten var Morderen.

Dog var der en Ting, som forblev uopklaret. Den Myrdede laa midt paa Vejen. Hans Gevær, en Dobbeltløber, laa ved Siden af ham med Remmen endnu hængende over Skulderen. Begge Hanerne var satte „i Ro", begge Løb ladte. Alt talte for den Antagelse, at han var gaaet hen ad Vejen uden Mistanke og pludselig var bleven skudt fra et Baghold. Skudet maatte være affyret paa nært Hold, og i Virkeligheden fandt man ogsaa, kun tredive Skridt fjernet fra Liget, Græsset nedtraadt bag en Ellebusk, Grenene bøjede tilbage og afrevne Blade. Morderen havde her staaet paa Lur og sendt sit Offer den dødbringende Ladning i Brystet.

Men hvorledes passede disse Omstændigheder sammen, hvis Krybskytten var Morderen? Hvorfor havde han forladt det skudte Dyr, før han var bleven overrasket? Den Dræbte havde endnu ikke kunnet have endog blot en Anelse om, at en Krybskytte var i Nærheden, ellers havde han ikke nærmet sig saa rolig med Geværet over Skulderen. Hvorfor havde endelig Krybskytten, efter at have begaaet Mordet, ladet Dyret og sin Jagttaske blive tilbage, da dette jo maatte kunne forraade ham som Morderen?

Men ogsaa hertil fandt man Svar. Natten havde været stille, og Krybskytten havde med sin sædvanlige skarpe Hørelse allerede i Afstand opdaget den sig nærmende Embedsmand. Han hørte Skridtene komme nærmere, havde saa sneget sig hen bag Ellebusken og ventet paa ham. Han maatte have kunnet kjende Forstvæsenseleven og har sagt sig selv, at denne maatte komme over Lysningen, i hvis Udkant Dyret laa. Saa vilde han uden Tvivl blive opdaget, og der ventede ham da en meget streng Straf, da han allerede saa ofte var straffet for Krybskytteri. Tilmed er enhver Skovembedsmand Krybskyttens naturlige Fjende. Derfor skød han ham. Hvorfor han da senere lod ikke alene Dyret men ogsaa sin Jagttaske i Stikken? Hvem kan vide, hvilket Tilfælde, hvilken pludselig Skræk eller Samvittighedsnag der kan være kommet over ham, berøvet ham Besindelsen og jaget ham bort i vild Flugt, bort fra Stedet for sin Forbrydelse?

Saaledes blev Mistanken mod ham stærkere og stærkere og hans Optræden under Undersøgelsen tjente kun til at befæste Dommerne i deres Antagelser.

Først nægtede han helt at have været i Skoven. Jagttasken havde vel engang tilhørt ham, men var for nogen Tid siden bleven stjaalen fra ham. Han havde heller ikke i lang Tid havt noget Gevær. Siden han sidst blev straffet, havde han ikke mere været paa Krybskytteri. Først da Forvalteren og hans Søn havde gjenkjendt hans Klædning og Skikkelse, og det tilmed blev oplyst af Naboerne, at han endnu til for ganske nylig havde havt sit Gevær og sin Jagttaske, tilstod han, at han paa Mordnatten havde været i Skoven og nedlagt et Raadyr. Og nu fremkom han af sig selv med følgende videre Forklaring.

Medens han var beskjæftiget med at tage Indvoldene ud af Dyret, for derved lettere at kunne bære det bort, havde han stillet sit Gevær op mod et Træ en halv Snes Skridt derfra og lagt sin Jagttaske ved Siden af. Allerbedst som han var i Gang dermed, havde han hørt en Lyd i Nærheden. Da han saa sig om, havde han set en Mand staa henne ved det Træ, hvor hans Gevær var. Manden havde selv en Dobbeltløber i Haanden, hvormed han sigtede paa ham. Han blev forskrækket, da han straks gjenkjendte Skovrider Hartmann. Skovrideren sagde ikke et Ord, han rettede kun truende sin Bøsse paa ham. Han indsaa, at her var al Modstand forgjæves. Kun et raskt Spring og en hurtig Flugt kunde redde ham. Medens Skovrideren spændte Hanen, bukkede han sig og satte med et behændigt Sæt om bag et Træ og efterladende alt, flygtede han videre. Efter at han var løbet en fem Minuters Tid, hørte han et Skud falde i den Retning, hvor han kom fra. Det forekom ham som om det var hans eget Gevær, der blev affyret. Hvorfor? Det havde han ikke kunnet forklare sig. Bagefter, da han erfarede Mordet, kunde han naturligvis forstaa det. Men hvorfor Skovrideren skulde have dræbt Forstvæsenseleven, hvorfor den gamle, brave Mand, den stedse tro og redelige Embedsmand, paa sine gamle Dage skulde have gjort sig til Morder — og tilmed paa en Mand, som ikke havde gjort ham noget, som han havde agtet, ja endog behandlet med en høj Grad af Hensynsfuldhed, — det havde han ikke kunnet forstaa.

Men hvem kunde vide, hvad der var kommet imellem dem?

Han holdt haardnakket fast ved sine Angivelser, jo mere man søgte at forklare ham det meningsløse deri. Han havde tydelig kjendt den gamle Skovrider, uagtet han ikke havde set meget af hans Ansigt. Den blaa Tjenestehue med den store Skygge trukket dybt ned over Ansigtet, den mørkegrønne Frakke, hans bredskuldrede Skikkelse, hans graa Overskæg.

Skovrideren nægtede alt. Han nægtede med en god Samvittigheds fulde umiskjendelige Ro. Han kunde jo heller ikke være Gjærningsmanden, og det af flere Grunde.

Stedet, hvor Forstvæsenseleven var bleven skudt, laa vel i lige Linje kun en halv Mils Vej fra Skovriderhuset. Men denne Linje førte midt igjennem den saakaldte Ellemose, der var fuldstændig utilgængelig. Kun ad en stor Omvej, rundt om Mosen, kunde man naa til Skovriderhuset. Og for at tilbagelægge denne Vej, brugte en god Fodgænger i det mindste halvanden Time. I anstrængende Løb kunde man næppe tilbagelægge Vejen i en Time. Alt det blev ved Forsøg fastslaaet af Retten. Vel kunde man hist og her i Mosen, finde Steder, hvor man kunde gaa en ti til tolv Skridt frem, men saa gyngede Grunden, og man stod igjen enten foran et aabent Morads, hvis Dybde ikke var til at udforske, eller man traf en tynd Jordskorpe, som lod sig gjennemstikke med en Stok, og under hvilken det tynde, bundløse Mudder hvilede. Hvis et Menneske vovede sig derud, vilde han ubetinget synke ned i Afgrunden.

Men følgende Kjendsgjærninger stod fast:

Felsener havde forladt Skovriderhuset Klokken et Kvarter over elleve. Forvalteren og hans Søn havde hørt det Skud, der uden Tvivl hidrørte fra Morderen, Klokken tre Kvarter til et. Skovriderhusets og Forvalterens Uhre stemmede nøjagtig sammen.

Imellem Felseners Bortgang og Skudets Affyring laa altsaa nøjagtig halvanden Time. Netop lige saa længe som en Fodgænger brugte om at naa fra Skovriderhuset til Mordstedet. Da Felsener gik ud, var Skovrideren endnu hjemme. Karlen havde efter hans Bortgang, holdt sig vaagen endnu et Kvarters Tid, og han havde ikke hørt nogen forlade Huset. Selv den raskeste Fodgænger havde næppe kunnet indhente Forstvæsenseleven, endsige kommet ham i Forkjøbet, saa at han først kunde overraske Krybskytten, tage dennes Gevær og dernæst vente paa sit Offer. For den gamle, stive Skovrider, der tilmed var plaget af sin Gigt, var det en ligefrem Umulighed. Ti Minuter over to kom Forvalterens Søn til Skovriderhuset, altsaa netop en Time og fem Minuter efter Skudet. Skovrideren var da hjemme; han var kommet frem ved Vinduet i sin Natdragt. Karlen havde da vaaget en halv Time og ventet paa Felseners Hjemkomst; han havde ikke i den Tid mærket noget til den ringeste Støj. Alt dette tilsammen gjorde det ligefrem til en fysisk Umulighed, at tænke sig Skovrideren som Gjærningsmand til Mordet.

Hvad man saaledes kunde anføre til Fordel for Skovrideren, kunde forøvrigt siges med lige Berettigelse om de andre Beboere af Skovriderhuset, ogsaa om Jægeren Wolf, hvis overhovedet nogen havde ladet sin Mistanke falde paa ham.

Krybskytten Sander stod for den almindelige Bevidsthed som Gjærningsmanden. Hans meningsløse Beskyldning mod Skovrideren blev kun anset for et nyt Bevis paa hans Slethed. Han blev, paa Grund af manglende Beviser, dømt til trediveaarigt Tugthusarbejde, og først Døden løste ham fra denne Straf.

Men var han Morderen? Havde han kun afsonet en retfærdig Straf? For Verden havde han været begravet bag Fængselsmurene med sin Forbrydelse. Skulde han slæbe denne Straf med sig over i den anden Verden, eller skulde hans Uskyld komme til at lyse over hans Grav?

At prøve og efterforske alt dette var overladt til mig, det var min Pligt. Den Døendes rolige, klare Stemme, hans højtidelige Forsikringer om sin Uskyldighed, alt dette bragte mig til at tvivle om hans Brøde.

(Forts.)

Bekjendtgjørelser.

Dagmartheatret.

I denne Tid opføres hver Aften Kl 7:

Fandens Overmand.

Forbi Kl 10.

Alb. Schou.

Fotografisk Atelier for Portræter.

Visitkort 6 Kr., Kabinetskort 16 Kr. pr. Dous.

Kjøbmagergade 45.
KJØBENHAVN. K.

Exprestrykkeriet, Walkendorfsg. 22. Kbhvn.

Uge-Revue.

Der er overvejende Sandsynlighed for, at Verden ikke staar længe.

Det er slemt med Menneskehandel, det er værre med Handel med undervægtigt Brød, det er pinegalt med Forhandling af ustemplet Kjød, men det er dog allerværst med det kongelige Theater, der nu ikke engang kan faa Lov at beholde sit Monopol i Fred.

Det er det bare Sludder med alt det meget Vrøvl om det kgl. Theater. Det er en Institution, og den er god. Punktum.

Rejs Verden rundt og se, hvor De finder Mage til Theater. Hvor er vel den Sangerinde, der kommer paa Højde med Frk. Dons? Hvor er vel den Ballet, hvor Bedstemødre danser Side om Side med Børnebørnene, eller hvor findes vel de Lørdagsabonnenters Lige, der 7 Gange i Træk faar „Fjærnt fra Danmark" og „Et Middagsselskab" paa 4de røde Plakat.

Nej, lad *os* holde paa det gode, vi har, først og fremmest paa det kongelige Theater, selv om saa ogsaa Cementen falder fra. Thi det kgl. Theater forstaar sine Ting.

Se paa Operaen, hvis man ikke foretrækker at høre paa den. Nu har Kammerherren Aar ud og Aar ind søgt en Mierzwinski, til han en skjønne Dag blev ked af det og erklærede: nu skal han komme. Og nu har han fundet Manden. Og Manden er Te*nordahl*.

Jo Gu' kan Fallesen hexe. Er det ikke mildest talt klassisk Komedie, man faar at se, naar en af Ballettens eller Operaens stiveste Støtter sættes ind i Skuespillet. Det kan ligefrem risle En ned ad Ryggen af Begejstring.

Thi Fallesen kan den Kunst at gjøre noget ud af intet. Og han kan mere. Der er nu Fru *Oda Nielsen*, der ikke var til at kimse ad paa Privattheatrene. Men har nogen set hende spille Komedie paa det kongelige? Nej. Og der er ogsaa et Par Kavallerer som *Zangenberg* og *Lindstrøm*. Hvis nogen vil paastaa, han har opdaget deres Talent paa Kongens Nytorv, saa kan han lige saa gjærne fortælle, at han ved hvad *det frie Theater* er for noget.

Jeg ved det ikke. Men da jeg ser, at den første Forestilling skal gaa paa Morskabstheatret, tror jeg nok, det er noget med Smørrebrød.

Men det frie Theater synes imidlertid at have alle Betingelser for at kunne gjøre sig. Thi naar Folk faar en Komedie at se med to Personer, af hvilke den ene ikke har et Kvæk at sige, saa vil de strømme til som de var tossede. Saadant et Stykke, det maa være lige som en Gang Hval til over det hele.

Det kjære Stinkdyr, som vi aldrig bliver ked af at se paa. Thi det er jo ikke med Hvalen som med andre Nyheder, at Duften gaar af den efter nogen Tids Forløb. Naada nej, den breder sig tværimod Dag for Dag mere, saa de eneste, der snart kan nære sig derude er Entreprenørerne.

Men det er jo ikke saa underligt endda, siden de har stukket 5000 Kr. i Lommen.

Ogsaa Marsvinene skal kunne holde det ud. Hvis de da faar Lov til at blive liggende. For det hedder sig, at Kjødkontrollen i den Grad er gaaet Borgmester Borup til Hovedet, at han har givet Ordre til at lade Marsvinene stemple.

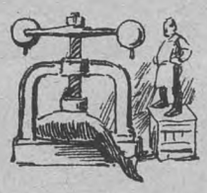

Men Gudskelov, at der sidder sagkyndige Folk i Borgerrepræsentationen, der kan fortælle ham, at Marsvin ikke er ganske almindelige Svin, lige saa lidt som Stadsingeniør *Ambt* er en almindelig Ingeniør til Stads. Naar han gaar hen og skaffer sig den store Præmie paa 3000 Kr. ved Frihavns-Konkurrencen, saa kan Magistraten sandelig ikke heller være andet bekjendt end lønne hans Personale.

En Arbejder er sin Løn værd. Og navnlig turde det være afgjort, at intet i den Grad fortjener offentlig Paaskjønnelse som privat Arbejde.

Men det er ikke alle, der faar det. Der er nu f. Ex. Vildthandler *Bertelsen* i Frederiksberggade, som Politiet vilde plukke en Høne med.

Men saa underligt kan det gaa her i Verden. Den Høne, der *skulde* plukkes, var forresten en Kalkun, der *var* plukket. Men den Kalkun var igjen en And. Thi det hele var vildt, grebet ud af Luften.

Det er den usalige Dyrebeskyttelsesforening, hvorfra den Fjer stammer, der er bleven til Hønen. Et nærsynet Medlem havde set Hr. Bertelsen plukke Fjerene af en spillevende Kalkun, og det rog saa i et dyrebeskyttelsesvenligt Blad under „Pluk".

Og saa har Manden ikke gjort andet, end hvad der strængt taget vilde baade os alle — Dyrebeskytterne ikke undtagne — bedst i denne elendige Verden. Han har „trukket Halsen om" paa Dyret og saa plyndret det bagefter. Denne Methode skal være anbefalet af en Dyrlæge og være langt at foretrække for den nyopfundne amerikanske elektriske Henrettelse, der dog for saa vidt er mere menneskelig af sig, som den under Folk at dø med en *Gnist*.

Det er forresten fast utroligt, alt hvad man finder paa ovre i Amerika. Nu har f. Ex. Mark Twain, den berømte Forfatter, som *Henrik* ikke fik besøgt, opfundet en Sættemaskine, der Gud hjælpe mig kan besørge et halvt Hundrede Mands Arbejde.

Jeg ved en Mand, som øjeblikkelig har telegraferet efter den. Det er Synd at sige hans Navn, men — aa skidt. Han hedder *Einar Christiansen*.

Og Grunden er ganske simpel. Det har vist sig, at skjønt i Øjeblikket 27 Bogtrykkerier i Kjøbenhavn har sat Extra-Pres paa, for at sætte og trykke hans Stykker, er han dog stadig en 3—4 Komedier forud for dem.

Hans sidste Tragedie — han skrev den i Gaar ved Eftermiddagskaffen — har Navnet „Skrivekløe". I Dag arbejder han paa et 4-Akts Lystspil, hvoraf allerede de to sidste Akter er færdige. Stykket hedder „Prop i Blækhuset" og indeholder et Opgjør.

Men vi kommer ogsaa med herhjemme.

Der er nu f. Ex. „*Nutiden*". Den synes endelig at have fundet sin Specialitet. Længe har den søgt og, atter og atter har den spurgt, hvad det dog egentlig var, Publikum vilde have, til den nu endelig har faaet Svaret: „Chokolade det er det, vi vil ha'e, det er det, vi vil ha'e."

Hvorefter „Nutiden" resolut har engageret Brødrene Cloëtta til sine Billeder. Nu mangler der kun ét, at „Nutiden" skal gaa af som den varme Chokolade paa Udstillingen i Sommer. — Det manglede bare!

Og saa har vi da heldigvis ogsaa vor Dyrebeskyttelsesforening. Den har nu langt om længe besluttet sig til at skride ind mod de skabagtige Folk, der ikke alene ikke er tilfredse med at Hundene bider dem i Lægene, men endogsaa gjør Kvalm til. Om kort Tid vil den udstede Indbydelse til Konkurrence-Tegning af en Medaille, en for de Hunde, der bider bedst, og en for disse Hundes Ejere. Der skal som Motiv helst benyttes ituflængede Benklæder, *en face* eller *von hinten* ganske efter Behag. Og baade Hunden og Ejeren skal have Ret til at bære samme.

Om Halsen.

Men det forlyder, at der er andre Medborgere, der gaar rundt med den skumle Hensigt, uden Konkurrence og uden Tegninger at anskaffe sig en Samling Møllestene. Og naar Maalet er fuldt, skal de skjænkes til samtlige Medlemmer af Dyrebeskyttelsen med Pligt til at bære samme.

Om Halsen.

Ben-Ali,
Bey.

Indhold.

Illustrationer: Fra Dagmartheatret — Voldsomt Sammenstød. — Revolveren fortalte alt. — Kulosforgiftningen. — Fra Athletklubben. — Romanbillede. — Lapperne.

Text: Mere Læsning. — Dr. Jojo. — Vore Billeder. — Sport. — Guld og Glimmer. — Hvem var Morderen? — Theater-Avertissementer. — Uge-Revue (illustr.)

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 6.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 9. Februar 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

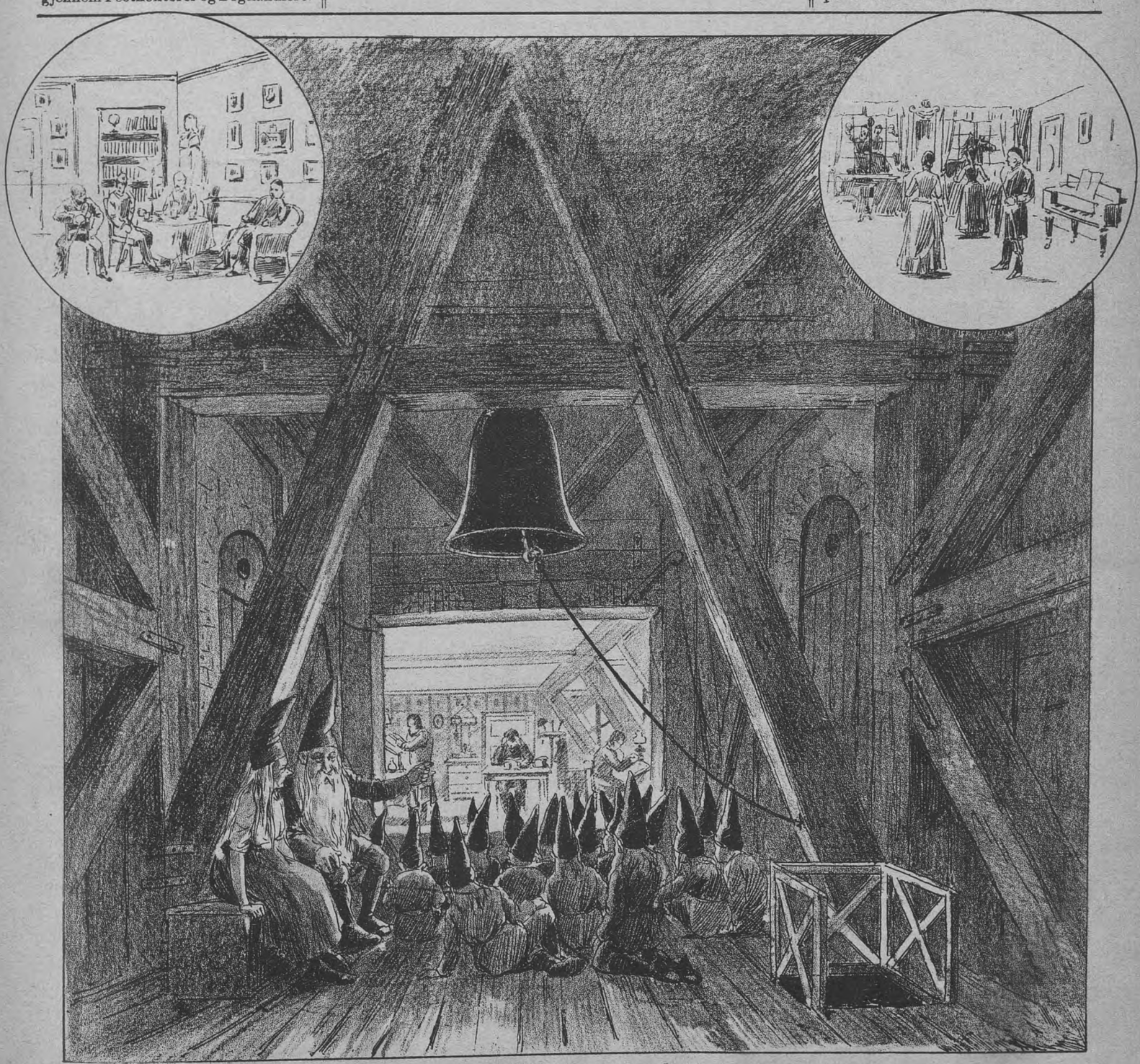

Nøddebo Præstegaard
paa Folketheatret.

Guld og Glimmer.

Paa sidste Kasinomaskerade fik den stedlige Frisør ikke Søvn i sine Øjne. Han havde udlejet en fyldig og sort Lokkeparyk til en forfløjen samt østjysk Godsejer, hvis medfødte Hovedhaar var saavel talt som tabte. Jorddrotten svansede om med Parykken paa og endte — Skælmen — med at komme i Dameselskab. Klokken blev fem, og Frisøren tølte Trang til at lukke sin Garderobe. Men hvem der ikke vilde ud med sin lejede Haarfagerhed, var Godsejeren. Han tilbød Frisøren 2 Kroner pr. Time saa længe han til Ladiernes beundrende Forbauselse havde Haarvæxt paa Hovedet, og drev dette Uvæsen lige til Klokken blev 7 om Morgenen.

Saa sagde Frisøren: „Undskyld godeste, men nu *kan* jeg ikke holde mig længere", og tog med et elegant Sving Haarprydelsen af Hartkornsmanden. Pennen gjør sig udtilbens og vægrer sig ved at beskrive den Rædsel, der greb Damerne, da Harald Haarfager gav Gæsterolle som Karambol-Bal.

* * *

Efter at Kjøbenhavns **Posten** med snildt punkterede Linier har afsløret Fantasma Neptuna, er der egenlig ikke videre Grund for „Gazetten" til at være overdreven diskret i den Retning. Der skal her kun konstateres, at den oprindelige Frøken Datter af Havguden Poseidon har ladet sig bestandig borgerlig ansætte som Hjælpekassererske i en herværende Chokoladebutik, og at det for Tiden er en nagelny og fynsk Najade, der vrider sig under Hotel Tivolis forstemte Lirekassetoner.

* * *

Digteren *W. Rantzau* — De véd — Forfatteren til den wiensk-danske Ronacher-Vise „Min Rigdom ist mein . . . . " har i Restauratør Nielsen-Bahns Forfald med et daarligt Ben velvillig taget sig af Bufeten i „Kisten".

Denne hans Virksomhed er slaaet ud i en *total* og for en ædru Betragtning svimlende Forandring i den hidtil gængse Øl-Konsum.

Forandringen er Guld værd, det er en *Diamant*. Efter den Erfaring, vi har drukket os til, er Diamant-Øllet aldeles identisk med almindeligt bajersk Øl. Men det er til Hr. Rantzaus uvisnelige Hæder, at han skænker sit gamle Øl ud i Glas, lige saa fint slebne, som hans Sange.

* * *

Hr. *Charles Kjerulf* er i disse Dage afrejst til Berlin, hvorfra han ventelig vender tilbage med rigt Udbytte for Scenen.

* * *

Brødnid er en ækel Ting. Nu er *Elith Reumert* igjen paa Spil med at *bearbejde* en eller anden. Denne Gang er det Julius Petersen. Det gaar stadig paa Melodien „Nikolaj".

* * *

Theaterdirektør Steffensen, eller egentlig talt hans Hustru, har nu definitivt givet sig hen i Privatlivet, medens en *Mohr* optræder paa Allé Theatret.

Det gaar nok.

Thi som Shakespeare forudseende spaaede paa sin tydsk: „falls der Mohr seine Schuldighed gethan, wird es gehn."

Med Hr. Mohrs specielle Erfaring vil Moralen blive storartet. Revyforfatterne maa være belavet paa, at han skærer alle de anstødelige Steder væk.

Hr. Steffensen har til en fremmed Korrespondent, der søgte ham i Anledning af hans opsigtsvækkende Demission, gjort gjældende, at han efter Samraad med Fallesen, Scavenius og de andre, nu da Edv. Brandes vil trække Theatret ned, og hvormeget han end kunde ønske selv — eller egentlig talt hans Hustru — at spille bl. a. „Hakon" og „Jeppe paa Bjerget", saa har han dog af Hensyn til Kollegaen paa Kongens Nytorv i enhver Retning renonceret.

Skulde imidlertid dramatiske Konflikter kræve det, viger Hr. Steffensen dog ikke tilbage for at lade sin Stemme høre.

Vore Billeder.

William Riley Foster jr. efterlyses af det amerikanske Politi paa Grund af Falskneri til et Beløb af 193,000 Dollars. Han er 49 Aar gammel, 71" høj, vejer 190 Pund, athletisk bygget, har mørk Teint, lige Næse, brune Øjne, mørkebrunt Haar og Overskæg, tyk Hals, en dyb Stemme, elegant Gang og gestikulerer stærkt, naar han taler.

New-York Produce Exchange udlover en Belønning af

5000 Dollars

for hans Paagribelse. Alle Oplysninger bedes sendt den nærmeste amerikanske Konsul. Han flygtede fra Byen New-York den 26de September 1888.

Kronprinds Rudolph af Østrig var født den 21. August 1858. Grunden til hans mystiske Selvmord, om hvilket alle i den sidste Uge har talt, er endnu ikke fuldt opklaret og bliver det maaske aldrig. Østrig har i ham tabt en Thronarving, til hvem Folket saa op med store Forventninger, og Regjeringen vil nu ved Kejserens Død gaa over til Erkehertug Ferdinand eller dennes Søn

Sparket ihjel. En fem Aar gammel Dreng blev i Onsdags paa Østerbrogade overredet og truffet i Tindingen af Hestens Hove. Den uheldige Rytter bragte Barnet til en Læge, som imidlertid kun kunde konstatere, at Døden var indtraadt.

Ildebranden i St. Kongensgade. Vort Billede viser Branden i St. Kongensgade 57 i Lørdags Aftes i det Øjeblik, hvor Kapt. *Edv. Christensen* forsøger at fire sig ned fra sit Vindue paa 2. Sal. Han slap imidlertid Taget i de sammenrullede Lagener og styrtede ned paa Stenbroen, hvor han forslog sine Knæ og sit Hoved i høj Grad. Dog haaber man nu paa at kunne frelse ham fra en Amputation af det ene Ben, om hvilket der først var Tale.

„Et Besøg" af Edv. Brandes i „Kalkeballen".

En Handskemager-Forestilling.

Mens Strindberg uafladelig bliver ved med at udvikle sit sære Program i „Politiken", har en elskværdig Kollega ført Tanken om et *theatre libre* ud i Livet. Sagen er gaaet for sig i „Kalkeballen" eller som Stedet paa hypermoderne Manér kaldes „Monsieur Christoffersens Selskabslokale". Rimeligvis paavirket af „Adresseavisen"s idelle Artikler om kjøbenhavnske Theaterforhold, dem, Herman Bang med uforknyt Galgenhumor har stillet i Udsigt at ville bringe i Orden, har *Handskemager Klub Nr. 1* resolut taget sig af Sagerne og uden videre Vrøvl opført „Et Besøg" i Lille Kannikestæde.

Samtlige Byens Nr. 1 Hanskemagere overværede Forestillingen og travede derfra med en spillevende Idé om Elegancen i dette *high-life*, Hr. Brandes her har villet skildre.

Hr. Brandes har af og til travlt med det kongelige Theaters Scenearrangement. Hr. Brandes burde have overværet de prima Handskemageres Opførelse af hans Stykke. Han vilde da være bleven belært om, med hvor uendelig faa Midler et overdaadigt Herregaardsinteriør kan laves. For fire Skilling Godtkjøbs-Gardintøj paa Bagtæppet, for to Skilling Makartbuketter og lignende Salonpryd *plus* for en halv Skilling Juveler og Smyksager til Florizel kan der etableres et Arrangement, som er noget af det mest overraskende.

„Gazetten" vil naturligvis ikke her sætte sig ned og skrive en lang indgaaende Kritik af det ny Theaters Premiére. Vor Anmelder besvimede død væk af Beundring og Tilslutning, da *Repholt* (denne Personifikation af de vildeste Verdensmænd) fortalte Kai Neergaard, at „Vi havde jo saadan taget og begyndt med detteher, at kalde hinanden for Monsjøhr og Ma-

dam Selle.“ Der er en Duft ved sligt som — kort sagt.

Hr. Brandes bør have vænnet sig til saadan noget, og hvis han trods gjorte Erfaringer skulde synes, at man burde have anmodet ham om Tilladelse til at mishandle hans Arbejde, er dette noget, ingen entreprenant Theatermand nogensinde vilde tage Hensyn til.

Rygtet om, at det i dette Tilfælde igjen skulde være *Reumert,* der er paa Færde, savner enhver Grund.

Sport.

Kjøbenhavns Fægteklub.

Klubben blev stiftet i 1884 af den i Sportsverdenen bekjendte Grosserer Wm. Nielsen med det Formaal at udbrede Færdigheden i Vaabenbrug blandt Ungdommen og give denne let Adgang til at lære en saa nyttig og ædel Sport. Før den Tid var det kun ganske faa Mænd her i Byen, der i Fritiden beskjæftigede sig med Fægtning, hvorimod Gymnastik, Roning osv. i flere Aar havde været i Flor. En Udtalelse, der faldt ved en festlig Lejlighed fra en Mand, som havde stor Interesse for Gymnastik og Vaabenøvelse og ogsaa Forstand paa at bedømme det store Arbejde fra Lærerens og Elevens Side, om „at civile Mænd aldrig kunde naa nogen større Dygtighed i Vaabenbrug, eftersom det kostede for megen Tid, Flid og Anstrængelse til, at Folk i Almindelighed for Alvor vilde give dem af med en saadan Sport, og at ialfald en Klub, der kun vilde drive Vaabenbrug, ikke vilde faa Tilslutning eller kunne bestaa“, gjorde, at Hr. Wm. Nielsen tog Initiativet til at stifte Fægteklubben, for at vise denne Herre, at Sagen kunde føres igjennem. Det lykkedes ogsaa at samle en Del unge Mænd, nogle med lidt og andre uden Fordannelse og i Løbet af et Par Vintre fandtes ikke faa, der førte en god Klinge. Navnlig viste det sig paa vor Udstilling i Sommer, at der i Klubben findes mange dygtige Fægtere, der ikke have skyet Anstrængelserne, ligesom man ikke nogensinde før her i Danmark har set en Samling civile Mænd vise saa perfekt udførte Vaabenøvelser. Brugen af Vaaben var i gammel Tid Mandens kjæreste Tidsfordriv; i vore Tider træffes kun forholdsvis meget faa, der have virkelig Interesse for disse smukke og nyttige Øvelser. Grunden er den, at den nulevende Ungdom i Almindelighed hellere deltager i en Sport, der læres i kortere Tid og for Publikums nysgjærrige Øjne. Ganske vist kræver det megen Flid og gode Anlæg af det enkelte Individ at naa en større Færdighed i en enkelt Sportsgren; men særlig gjælder det om Fægtning, hvor man ved Øvelse et Par Gange ugentlig, skal udvise den størst mulige Agtpaagivenhed og Flid og ikke skræmmes af Anstrængelserne for i Løbet af et Aars Tid at være saa vidt, saa man virkelig har Fornøjelse af sit Arbejde. Klubben tæller ca. 90 Medlemmer, delte i forskjellige Morgen- og Aftenhold, og det maa siges, at det er interessant at overvære Øvelserne. Saavel fra Lærerens som Elevernes Side arbejdes der med en ganske storartet Iver, og enhver, der melder sig ind i Klubben, for med Alvor at følge Øvelserne, vil sikkert føle tig tilfreds med Resultatet. Klubbens nuværende Formand er stud. polyt. *M. Lauritzen,* der selv er en udmærket Fægter og i alle Maader varetager Klubbens Tarv paa en fornuftig Maade.

* * *

Vort Billede viser nogle Stillinger fra Øvelserne med Ryttersabel. Klubben beskjæftiger sig kun med i tre Vaaben: Fleuret, Huggert og Ryttersabel, hvoraf den første ubetinget behandles bedst og har størst Interesse for sig.

* * *

Gymnastiklærer *I. P. Berthelsen* hvis Portræt vi omstaaende bringer, har været Lærer for Klubben fra dens Stiftelse. Han har i den Tid set Medlemmer komme og gaa, nogle blive kjede af de svære Øvelser straks, andre efter et halvt Aars Forløb. Men han har ufortrødent hængt i med Resten og derved ført Klubben frem til dens nuværende Standpunkt. Hr. Berthelsen er ikke alene en af Danmarks bedste Fægtemestre, men han har tillige en ganske særlig elskværdig Maade, hvorpaa han ægger Elevernes Iver, saa de med Anstand tager mod en ordenlig „Stroppetur.“

Meget i faa Ord.

En australsk Høvding talte en Gang om Afholdssagen og endte sin Tale med følgende betegnende Ord: „Én Snaps er for meget, men to — er ikke nær nok“.

* * *

Fiji Øernes Missionærer har gjort et godt Stykke Arbejde. Der findes paa Øerne 26,097 Personer, som regelmæssig besøger Kirkerne, og 101,150, som bekjender sig til Kristendommen. For 50 Aar siden fandtes der ikke en Kristen paa Øerne, nu findes der ikke en Hedning.

* * *

I Ontario, Kanada, blev en Mand stævnet til at møde i Retten paa Grund af Gadeuorden. Han telefonerde tilbage, at det var ham umuligt at komme i Øjeblikket, men erkjendte sin Forseelse og fik i Telefonen Besked paa, at han var ikjendt en Mulkt af en Dollar.

* * *

Salg af Spiritus til Skolebørn synes ikke at være ualmindelig i Wien, eftersom Skoleraadet har fundet det nødvendigt at indsende en Anmodning til Regjeringen, om snarest mulig at udstede en Lov, der forbyder Salg af spirituøse Drikke til Børn under 15 Aar.

* * *

En Skorsten af Papir er fornylig bygget i en Fabrik i Breslau. I Stedet for at bruge det sædvanlige Materiale, har man her anvendt store solide Blokke af sammenpresset Papir. Disse Blokke ere nøjagtig sammenpassede og forenede med en særlig Slags Cement. Skorstenen er ubrændbar og som Følge af sit Materiale fri for Lynnedslag, som ofte ødelægger Fabriks-Skorstenene.

* * *

I Liverpool er Dødeligheden blandt Børn 18,8 pCt. Hver fjerde Begravelse falder paa et Barn under et Aar og hver anden paa et Barn under fem Aar.

* * *

I nogle Dele af Australien hersker den Skik, at Brudens Slægtninge modtager Brudgommen med Stokkeprygl — symbolske — den første Gang, han besøger dem.

* * *

Den fyrstelige Bogsamling i Monaco, Hovedstaden i det lille Fyrstendømme af samme Navn, indeholder henved 750,000 Bind og 24,000 Manuskripter og er en af de smukkeste i Verden.

* * *

General Harrison, den ny amerikanske Præsident, modtog kort efter sit Valg Breve, som underrettede ham om, at ikke mindre end 44 Drengebørn vare opkaldte efter ham „Benjamin Harrison“.

* * *

I Bordeaux lever der endnu en Mand, som deltog i Napoleons Tilbagetog fra Moskow. Han er 108 Aar gammel.

Kronprinds Rudolph.

R. Foster jun.
Efterlyst Bedrager fra New-York.

Ildebranden i St. Kongensgade.
Kaptajn Edv. Christensen springer ud fra 2den Sal.

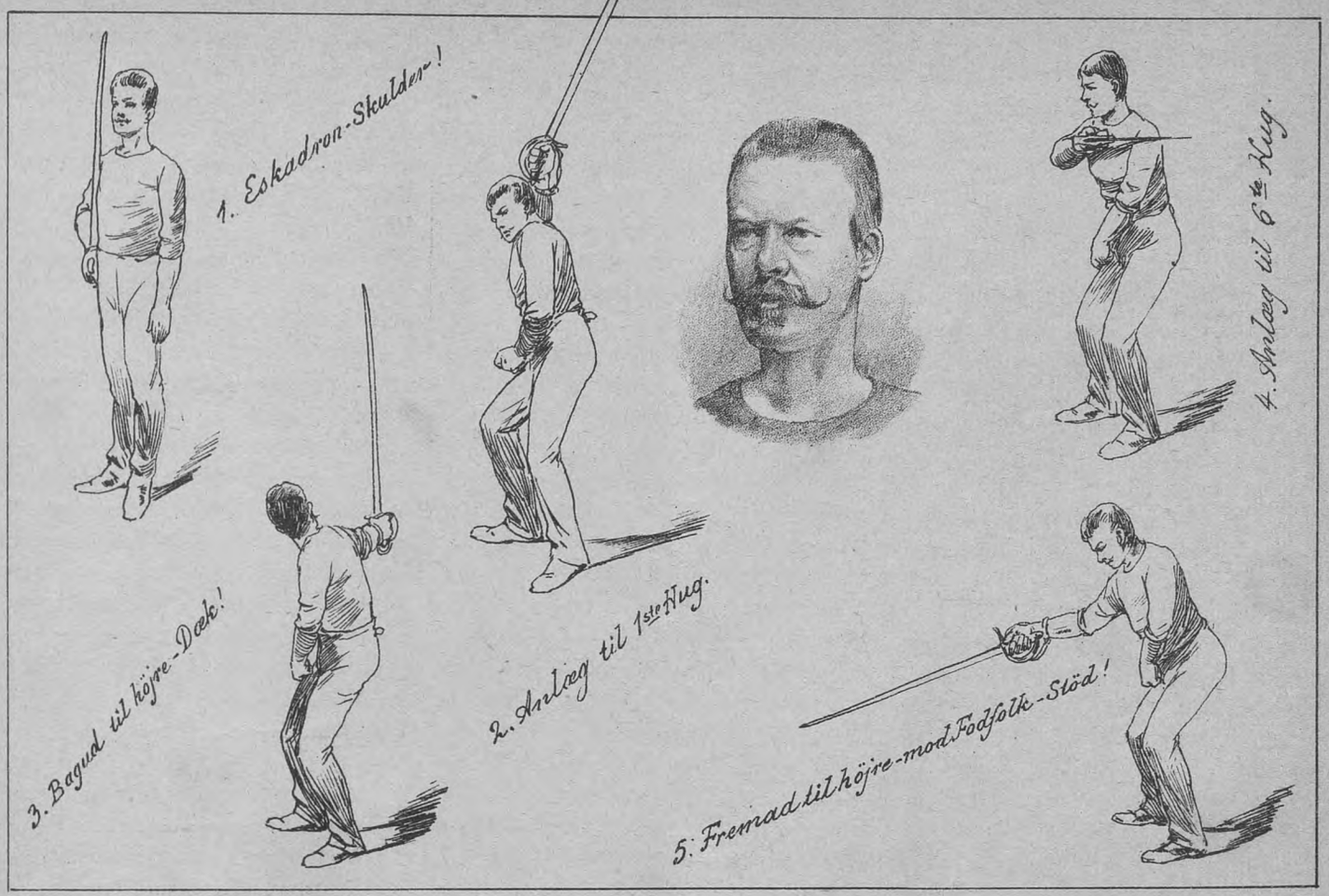

Fra Kjøbenhavns Fægteklub.

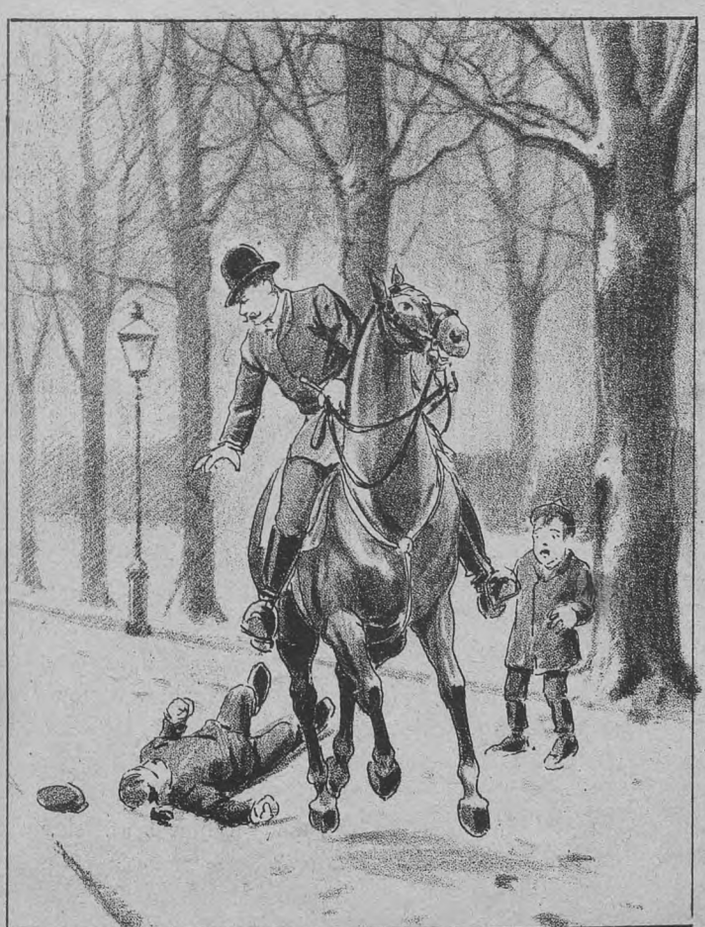

Sparket ihjel.

En Dreng overredet paa Østerbrogade.

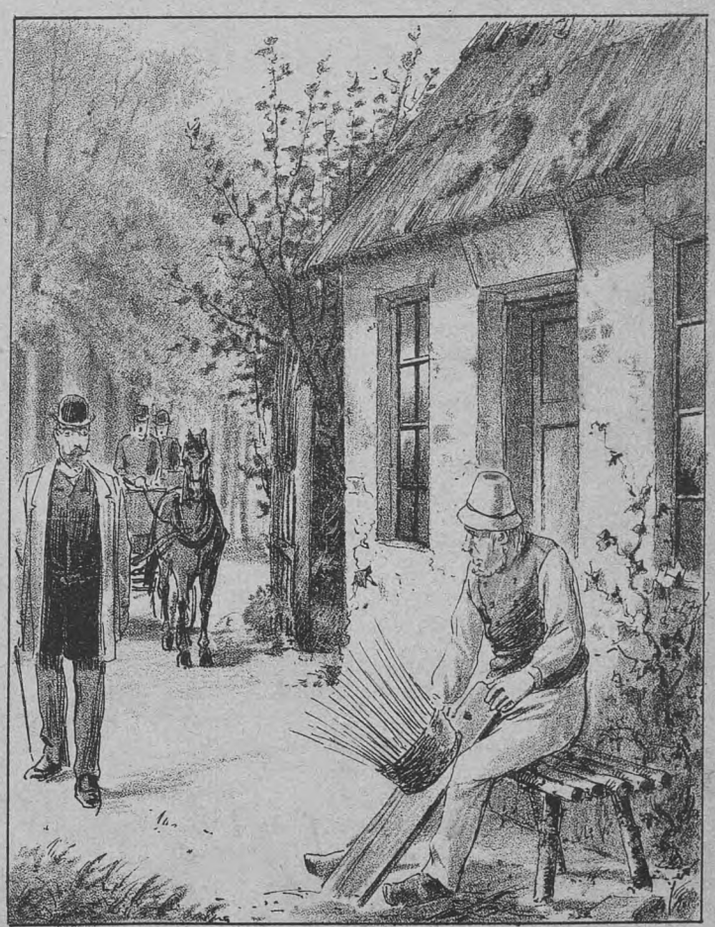

Baumanns Forhør.

Se Kriminalnovellen: Hvem var Morderen?

Hvem var Morderen?

En Kriminalnovelle
af
J. D. H. Temme.

(Fortsat).

Dertil kom endelig den tredobbelte Gaade fra det stille Skovriderhus: den smukke, blege Kone, den fanatiske, mørke Mand, den indesluttede Olding, som havde været min Kusk i Skoven. Vilde jeg nogensinde finde Opløsningen paa disse Gaader?

Den blege Kone var Marianne, Skovrider Hartmanns Datter. Hendes Mand, Skovrider Wolf, var hin Jæger Gotfred Wolf, som paa den Dag, Mordet blev begaaet, havde været med paa Ballet i Holzhausen. Ogsaa den gamle Mand, som havde kjørt med mig, Karlen Christian Baumann, havde været en vigtig Person i hin Undersøgelse.

Nu var den gamle Skovrider død. Det var ikke ham, der var Morderen, havde den døende Krybskytte sagt. Han havde villet anklage en anden. Ogsaa om *hende* havde han talt. Hvem havde han vel ment? Og hvem var det vel, som Krybskytten kunde have antaget for den gamle Skovrider?

Jeg maatte paany optage Undersøgelsen og lagde følgende Plan.

Fremfor alt nærede jeg en vis Mistanke til den kolde, beregnende, tilbageholdne Skovrider, og til den gamle, indesluttede Christian Baumann, ja selv til den blege, lidende Kone. Thi kun i Skovriderhuset var efter min Formening Morderen eller i hvert Fald hans Spor at finde. Enhver af Beboerne kunde være den skyldige, ikke alene Skovrideren. Jeg kjørte derfor til Skovriderhuset med min Protokolfører.

Vi lagde Vejen over Holzhausen, som er en Kirkeby. Hos Præsten vilde jeg søge Oplysning om Beboerne i Skovriderhuset. Det var om Eftermiddagen, jeg ankom til Landsbyen. Jeg lod Vognen med min Protokolfører kjøre til Værtshuset og begav mig selv hen til Præsten.

Han var en noget forsigtig og tilbageholdende Mand. Om Forstvæsenselevens Mord syntes han ikke at vide andet, end hvad der i sin Tid var fremkommet ved den retslige Undersøgelse. Krybskytten Sander var efter hans Overbevisning Gjærningsmanden.

Den gamle Skovrider Hartmann var bleven saa angrebet og rystet af hele Begivenheden, at han ikke mere kunde beklæde sin Plads og søgte om sin Afsked. Hans Efterfølger blev Jægeren Wolf, en yderst dygtig og samvittighedsfuld Skovembedsmand. Den gamle Skovrider havde med Liv og Sjæl hængt ved Skovriderhuset, hvor han havde levet og virket i over fyrretyve Aar. Ved Jægeren Wolfs Udnævnelse til Skovrider maatte han være forberedt paa at forlade sit gamle Hjem for at give Plads for sin Eftermand. Men Wolf havde allerede for længere Tid siden kastet sine Øjne paa Skovriderens Datter, og efter at han havde faaet sin nye Stilling, friede han til hende — og fik ja. Om hendes Svar kom straks, om hun gjærne eller ugjærne gav sit Samtykke, derom vidste Præsten ingen Besked. Men Folk havde rystet paa Hovedet og kunde ikke ret forstaa, hvorfor den smukke, dannede Pige kunde finde Behag i den uanseelige Mand, der ikke var andet end en samvittighedsfuld Skovembedsmand. Andre havde ogsaa talt om, at Skovriderens Datter vist ikke kunde glemme den myrdede Forstvæsenselev, da der efter deres Overbevisning havde eksisteret et hemmeligt Kjærlighedsforhold mellem disse to. Sikkert var det, at hun efter Mordet var bleven usædvanlig stille. Den forhen blomstrende, stedse glade og livlige unge Pige var nu bleven bleg og sørgmodig. Men hun havde sin gamle Faders Ro og Tilfredshed i sin Haand; hvis hun giftede sig med Skovrideren, hunde han rolig blive boende i sit kjære Skovriderhus. Dette har maaske været det bestemmende for hende, og saa giftede hun sig med Skovrider Wolf.

Hendes Ægteskab kunde egentlig ikke efter den Gejstliges Mening kaldes ulykkeligt. Konen var vel stedse stille, og man saa hende aldrig glad, men det var blevet hendes Maade at være paa, siden hin Ulykke med Felsener. Manden var vel stræng i hele sin Færd men yderst retskaffen, og tilmed var han Aar for Aar bleven mere gudfrygtig. Man havde aldrig hørt Tale om nogen Strid eller Uenighed mellem Ægtefolkene.

Det var alt, hvad den Gejstlige formaaede at meddele mig. Det var naturligvis saa godt som Intet, i hvert Fald bød disse Oplysninger mig intet Holdepunkt. Derfor turde jeg naturligvis ikke opgive Haabet om paa en eller anden Maade at faa kastet et Lys over denne Sag. Navnlig ved et nøjere Forhør over de Personer, som boede i Skovriderhuset, da Forbrydelsen blev begaaet.

Den største Fejl ved den tidligere Undersøgelse havde efter min Mening bestaaet netop heri. Jægeren, den nuværende Skovrider Wolf, var kun flygtig forhørt, og Skovriderens Datter Marianne var slet ikke taget med. Karlen Christian Baumann havde kun maattet besvare et Par enkelte Spørgsmaal. Man havde slet ingen Vægt lagt paa disse Personers Udsagn, da Skovriderhusets fjærne Beliggenhed fra Mordstedet syntes at tale tilstrækkelig for deres Uskyldighed. Men var denne Antagelse ogsaa rigtig? Havde man tilstrækkelig nøje undersøgt, om der ikke gaves en Vej gjennem Ellemosen? Den gamle Mands underlige Blik ud over Mosen, da han kjørte for mig, havde frembragt ligesom en svag Mistanke hos mig. Den Gejstlige havde naturligvis aldrig hørt Tale om nogen Vej gjennem Mosen. Der var ikke andet for, end at henvende mig til den gamle Baumann. Ham maatte jeg først tage for, men forsigtig maatte jeg være, hvis jeg ventede at faa noget ud af ham; han maatte overraskes. Det var næppe sandsynligt, at han selv var Gjærningsmanden, ellers havde han vel ikke rejst Korset over den Myrdede. Men med hvilken Kjærlighed hang han ikke ved den blege, lidende Kone, og mellem denne og Felsener „havde der været noget", som Folk sagde, — og dog havde hun giftet sig et Aar efter Mordet med Jægeren Gotfred Wolf.

Der var ogsaa en anden Omstændighed, som var forbleven uopklaret. Det Brev, som den Myrdede kort før sin Død havde faaet fra sin Moder, var ikke senere omtalt i Akterne. Hvor var det vel blevet af, siden det ikke fandtes?

Den gamle Baumann boede, som den Gejstlige havde fortalt mig, i et

ensomt Hus i Skoven i Nærheden af Landsbyen Holzhausen.

Jeg besluttede mig til at kjøre ud til ham, men havde nær forandret denne Bestemmelse, da jeg ved min Ankomst til Værtshuset hørte, at Skovrider Wolf lige var gaaet forbi. Skovrideren havde set nøje paa min Vogn og min Kusk og syntes at kjende dem. Han studsede noget, og saa sig usikkert omkring som om han spejdede efter nogen, men var da gaaet rask videre. Skulde jeg følge ham og komme før ham til Skovriderhuset? Nej; den gamle Baumanns Udsagn skulde danne den Grundvold, hvorpaa jeg vilde arbejde videre. Men jeg maatte skynde mig, for at tale med ham, før Skovrideren kunde faa Tid til at advare ham.

Saa kjørte vi rask til Baumanns Hus. Han sad udenfor Døren og var beskjæftiget med at flette Kurve. Han havde ingen Anelse om min Ankomst. og han blev heftig forskrækket, da han saa mig.

Jeg turde ikke give ham Tid til at samle sig. Det, som mest laa mig paa Hjærte, maatte jeg først spørge ham om, saa kom det andet nok af sig selv. Jeg spurgte ham derfor straks:

„Christian Baumann, kjender De Ellemosen?“

„Jeg, Herre?“

„Ja, De, netop De. Hvor længe har De levet her i Skoven?

„I halvtredsindstyve Aar.“

„Og De skulde ikke kjende hver Sti og Vej, hvert Træ, ja endog hver Ellebusk derude i Mosen?“

Han blev forvirret.

„Naar Herren spørger mig saaledes —“

„Altsaa hjender De Ellemosen?“

„Nu ja.“

„Saa kunde De vel ogsaa føre mig derigjennem?“

„Igjennem Mosen?“

„Ja, tværs igjennem Mosen.“

„Vejen gaar kun udenom.“

„Gamle Baumann, se mig engang ærlig i Øjnene. Det kan De vel, De har jo dog stedse været en ærlig Mand?“

Han kunde ikke se mig i Øjnene.

„Naa, Christian Baumann, se nu op.“

„Hvad forlanger de af mig, Herre?“

„Paa Deres gamle Dage, hvor man begynder, mere end ellers i Livet, at tænke paa den evige Dommer, for hvem man maaske snart skal træde frem, kan De ikke engang hæve Deres Øjne frit mod mig, Deres verdslige Dommer?“

Han gjorde Forsøg paa at se mig frit i Øjnene.

„Christian Baumann, der gaar en Vej tvers igjennem Mosen.“

„Ja, Herre, hviskede den gamle Mand.

„Til Skovriderhuset fører den.“

„Herre, Herre —!“

Angstsveden løb ham ned ad den dybt furede Pande.

„Christian Baumann, før mig igjennem Mosen.“

„Er det nødvendigt? Hvorfor?

„Fordi Skovriderens Kone er ulykkelig!“

Han saa forskende paa mig.

„Og hendes Ulykke stammer fra den Dag, da hin unge Mand blev skudt.“

„Herre!“ — afbrød han mig forskrækket.

„Ham, som De omme i Skoven har rejst et Kors for.“

„Hvem har sagt Dem det, Herre?“

„Er det maaske ikke sandt, at hun siden den Dag har været ulykkelig?“

„Jo, men — han holdt pludselig inde.

„De vilde vist sige: men hun er ikke Morderen?“

„Min Gud dog, hvor kommer De paa den Tanke, Herre.“

„Hvis hun nu alligevel var det? Hvis Krybskytten Sander ikke var Morderen, men denne var at søge i Skovriderhuset. Igjennem Mosen fører en Vej lige derhen. Man maa kunne komme den Vej i en halv Time. Hvem kan det vel have været. Dem var det jo ikke?“

„Nej“, svarede han sagte.

„Var det den gamle Skovrider?“

„Nej, nej!“ raabte han ivrig.

„Hvem bliver da tilbage?“

Han saa ned for sig i ubeskrivelig Uro og Forvirring.

„Skovrider Wolf og hans Hustru,“ forts tte jeg.

„Nej, Herre, nej, for Guds Skyld, sig ikke det“.

„Christian Baumann, De maatte før give Sandheden Æren, og saa kunde De frit se mig i Øjnene. Hvordan hænger det nu sammen?“

(Forts.)

Bekjendtgjørelser.

Dagmartheatret.

Under fire Øjne.
Grevinden og hendes Sødskendebarn.
Dr. Jojo.
Arbejderrisiko.
Opføres i Ugen d. 10.—17. Februar.

Folketheatret.

I denne Tid opføres hver Aften:
Nøddebo Præstegaard.

Etablissement National.

Hver Aften Forestilling Kl. 8.
I denne Tid opføres:
Den sidste Rose.
En strygende Forretning.
Kl. ca. 11 hver Aften:
Zampa
eller **Den jydske Smed.**
Under Indstudering er:
„3 Par“, „Generalen kommer“ samt Operetten **„Kjærlighed ved Hoffet.“**

HANSONS STEMPELFABRIK.

Indhold.

Illustrationer: Nøddebo Præstegaard — Portræt af Kronprins Rudolph. — Portræt af R. Foster jr. — Ildebranden i St. Kongensgade. — Sparket ihjel. — Kjøbenhavns Fægteklub. — Baumanns Forhør (Romanbilledet).

Text: Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — „Et Besøg“ i „Kalkeballen“. — Sport. — Meget i faa Ord — Hvem var Morderen? — Uge-Revue (illustr.) — Avertissementer.

Exprestrykkeriet, Walkendorfsg. 22. Kbhvn.

Uge-Revue.

Jeg er svært spændt paa Sommeren.

For dette evindelige Sne-, Regn-, Frost-, Tø-, Blæse- og alt muligt andet Vejr, er ganske uudholdeligt.

Hvis saa endda Byen var en Smule morsom. Men det er noget siden. Og naar man nu hverken har Kone eller Udsigt til Børn og altsaa er pisket til at løbe ud hver Aften, saa — ja hvad saa?

„Nu har jeg set „Dristig vovet —!“ til dobbelt Pris, „Nøddebo“ paa Kuponbillet, „Dr. Jojo“ paa nedsat Entré, „Kalifen“ paa Redaktionsbillet og „Zampa“ paa Barber-Billet, gloet mig fjollet paa Frk. Neptuna, ærgret mig gal paa Troldmanden og faaet Kuldegysninger ved Synet af et Par gamle elendige Lapper.

Tror De det morer mig? Nej, men til Sommer faar vi pænt Vejr, det har Almanaken lovet os, og skjønne Kvinder, det har *Hohlenberg* lovet.

Hohlenberg er i Øjeblikket det bedste Hoved i Kongeriget Danmark. Hans er Idéen med Skjønheds-Konkurrencen heroppe. Den Gavstrik.

Han ved nok hvad han gjør. Hans er Æren, lad da ogsaa Fornøjelsen blive hans. Han skal selv være Komité, han skal skille Kjønhederne fra Grimhederne, og paa Dommens Dag skal Løjtnant & Direktør Hohlenberg som en anden Paris efter samvittighedsfuld Undersøgelse kaste Guldæblet i den allerskjønnestes Favn.

Thi Smag har han, og Guldæblet venter han at faa hos Magistraten.

Naar bare han kan overkomme det hele alene. For det er jo noget helt andet end f. Ex. at sætte et Ægteskabstilbud i „Berlingske“ og bede om, at Fotografier maa medfølge. Ad den Vej faar man dog sjældent mere end et Par Hundrede retoucherede Skjønheder at se.

Men Gavstrikken paa Klampenborg har allerede modtaget en saadan Dynge Fotografier, at han stærkt tænker paa at udvide Anstalten og tage dens noget graanede Støtte *C. C. Lohse* til Hjælp.

Lohse skal ikke være uvillig. Navnlig har han ikke noget imod at være med, naar det gjælder at veje og vrage Skønhederne. Helst dog det første, thi Lohse er en gammel Praktikus, der før har staaet ved Vægten.

Jo, det bliver en *Sæson*, som Hohlenberg aldrig før har set Mage til. Alverden tager til Klampenborg.

Thi ingen vil kunne gaa rolig i Seng, før han har set Verdens skjønneste Kvinder, og saa kan det maaske endda knibe med Roligheden.

Har maaske ogsaa en og anden iblandt os faaet en Forsmag paa, hvad der venter os, ved at se *Nordens skjønneste Kvinder* i Allégade, bør det ikke afficere os. Skjønt — det kan jo ikke nægtes — det er ganske forbausende, saa rolig man sover, naar man har set *dem*.

Hohlenberg vil blive 1889's Ph. Schou. Mændene vil bukke for ham, og Kvinderne vil neje for ham og bede om hans Gunst. Og naar Dommen er falden, vil de misfornøjede *Udstilleres* Antal være *legio*.

Det vil regne ned over ham med Bebrejdelser, som det regner med Skomagersvende ned over *Pingel*.

Den Stakkel. Hvad vilde han ogsaa stikke Næsen i den Sværte for. Hellere vilde jeg miste nogle Syle ved at angive mig for urigtig Skatteansættelse, end være Pingel.

Naturligvis fortjener han sin Skjæbne. Han kan ikke undres over, at Heegaard længes efter at bagflikke ham, siden han dog hører til „Intelligensen uden Saaler i Støvlerne“. Men det værste er dog, at et Par af de Svende, Pingel har ærefornærmet, skal — rent ud sagt — være Jomfruer. Og angribe Jomfruers Ære, det er lige ud graverende.

Fy er for mildt et Ord til at udtrykke Indignationen overfor en saadan Adfærd. Var det ikke saa kriminelt, kunde man fristes til ligefrem at sige Føj.

Det hele er mere gaadefuldt end Mordet i Kongens Have. Hvem skulde have troet det om Pingel? Han, som ingen har haft mistænkt for nogensinde blot med en Finger at ville lægge Haand paa en Kvinde, han, som maaske aldrig før har taget haardt blot paa en Brolægger-Jomfru, han har nu krænket en hel jomfruelig Butiksbesætning paa detdybeste.

Hvordan vil han vaske sig ren, hvordan vil han klare Butiken, hvordan vil han give Jomfruerne tilbage, hvad de har tabt? Og hvorfor skal han lægge sig ud med Heegaard, som vort Universitet dog har haft nogen Ære af, og hvorfor er han i det hele taget saa vred paa Skomagerne.

Velunderrettede Folk vil vide, at det er af Ærgrelse over, at han blev afskediget, da han ikke længere kunde bruges som Overlær'.

Og saa vil Folkethinget ikke udlevere ham.

Jo, det er rare Tider, vi lever i.

Daarlige er de dog nok ikke mere, det skal Kommunelærerinderne love for. De gode Lærerinder forlanger uden videre at faa Lønnen forhøjet imod til Gjengjæld at faa Timeantallet indskrænket.

Hvis det ikke var saa logisk, kunde man maaske kalde det en Smule fordringsfuldt.

Vi stakkels Mandfolk har lært at holde paa Skillingerne, vi søger at ophjælpe den indenlandske Industri, og vi ryger — ganske vist med krum Hals — Cigarer, rullede af det nedfaldne Løv i Frederiksberg Have, vi lader vort Tøj vende 2 Gange, og beder Skræderen prøve den 3die Gang med, vi indskrænker vore Fornødenheder til det mindst mulige, vi extravagerer aldrig paa Nødtørftshuse, og vi er glade til, blot vi kan faa et Stykke med bart. Men Lærerinderne forlanger uden videre *Paalæg*.

Og de vil have det strax. Men de faar det saamænd ikke, før Magistraten et Par Aar har tygget paa det. Og det tror jeg ikke vil smage Lærerinderne.

Deres Udsigter er ikke synderlig bedre end *Max Bewers* til at faa Prygl af *Brandes*.

Vi er jo alle enige om, at noget fortjener han. Selv mener han, at han nok kunde fortjene noget mere ved sin Korrespondance.

Navnlig mener han Duel er godt. Det er det naturligvis ogsaa, naar man blot faar nogen at duellere med. Brandes nænnede ikke at lædere det Bewer-Skind, men derfor skal Mr. Max ikke opgive Haabet.

Det hele arrangeres jo let. En lille Middag, hvor Themaet Bewer behandles. Naar saa blot en eller anden tilstedeværende Kvinde — en Man kan ogsaa gjøre det — løber med Sladder, saa gaar Sludderen, og saa kan Hr. Bewer baade lade sin Pistol og fylde sin Korrespondance. Thi en Man er en Man, og et Ord et Ord, der skal flyve ud i den vide Verden.

Ja, vi Mennesker er nogle underlige Dyr, som Hvalfisken sagde, den saa Danmarks største Svin. Et Svin paa 1000 Pund, spillevende ovenikjøbet, det er noget uhørt, som man ikke ser hver Dag.

Jo, det er netop, hvad man gjør, naar man gaar ud paa Vesterbrogade. Og den Vandring fortryder man ikke.

Garborg har jo sagt det saa tidt, og vi ved det saa særdeles godt. Vi er Svin og atter Svin.

Men Gudskelov — har vi før havt nogen Tvivl i Hjærtet om, hvem der vel var det største, saa er denne Tvivl nu borte. Der er Trøst og Lindring i den Tanke, at man nu med afgjort Sikkerhed ved, *hvor* det største Svin er.

Danmark har Æren af det prægtige Dyr, herhjemme har dets Vugge staaet. Jo — i Danmark er der godt at være.

Vel naar vi ikke alle 1000 Pund, vel maa en og anden — det stakkels Nørrebros Theater f. Ex. — en lille Tid finde sig i at suge paa Lappen, men alligevel — vi har det godt.

Jo, Danmark er et lille velsignet Land.

Max Væver.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co.

GAZETTEN

ILLUSTRERET
NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 7.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 16. Februar 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

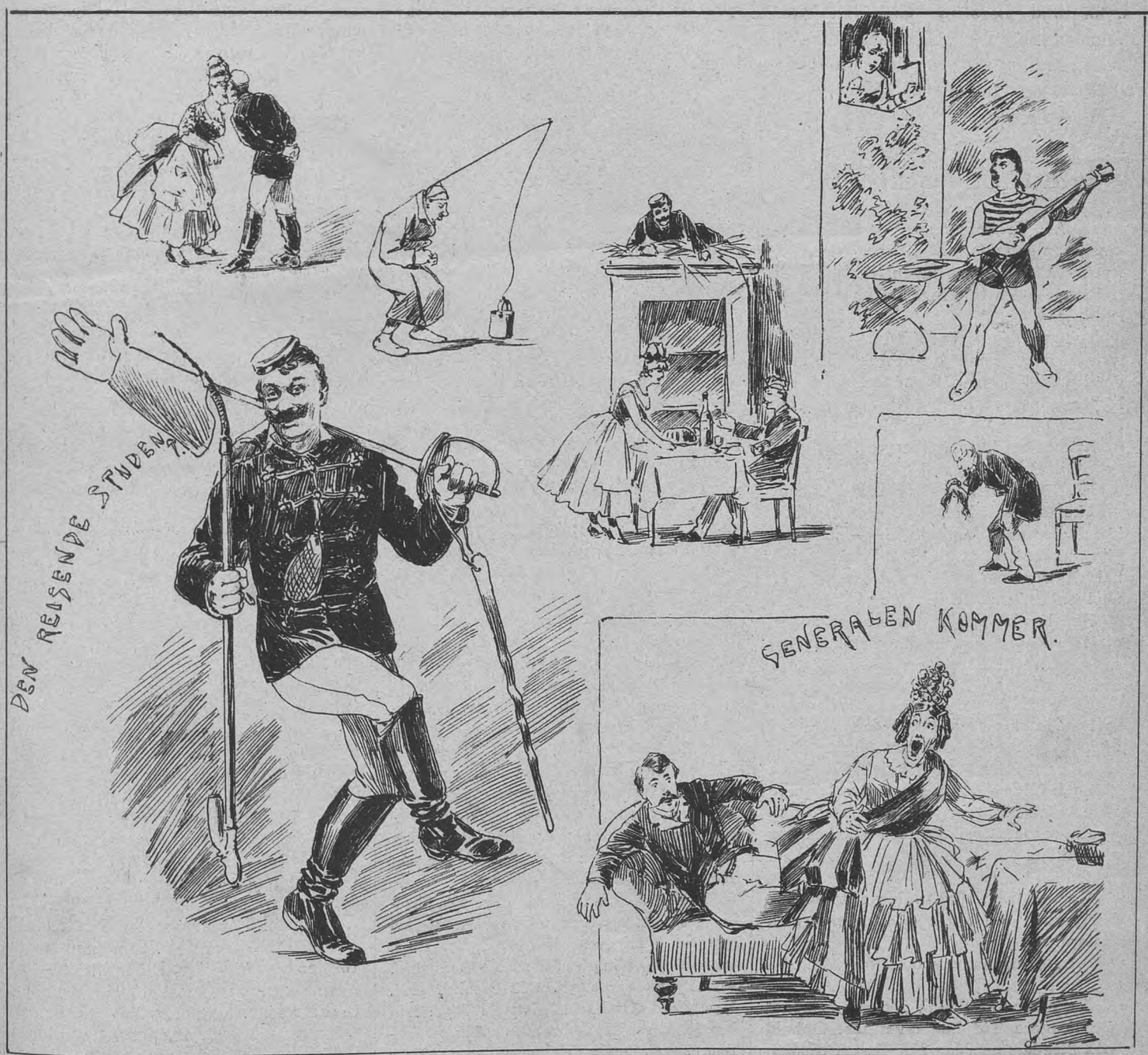

Fra Etablissement National.

Fra Etablissement National.

Før National om kort Tid spiller sin nye store Trumf ud „Kjærlighed ved Hoffet", vil vi endnu en Gang dvæle ved det gamle Repertoire.

Og som noget af det bedste i dette staar Direktør Schmidts „Den rejsende Student.". Den Ungdomsfriskhed og Spænstighed, som han her udfolder, er ikke tillært, det er den rastløse Kunstners eget utrættelige Naturel, der ligger til Grund for dette ypperlige Spil.

De andre Scener paa Forsiden er fra Farcen „Generalen kommer", hvor Fru Wilhelmi forfærdes over at komme i for blid Berøring med Hr. Alb. Schmidt, og fra „Den sidste Rose", hvor Hr. Romam som den forelskede Bademester, tolker sin Udvalgte sit Hjærtes Længsler.

Guld og Glimmer.

Hvor er Heiberg henne? er et Spørgsmaal, der er faldet ofte i den senere Tid, Byen rundt. Der er ingen, der har set Heiberg — den fremragende Journalist — i lang Tid.

Nu har *Gazetten* fundet ham. Den læste forleden i „Kjøbenhavns-Posten" følgende om Mordet: „Igaar Formiddags fløj det Rygte som en Lavine gjennem Byen, at osv."

Nu ved vi, hvor Heiberg er.

* * *

Hr. *Poul Marcussen* har som bekjendt — efter at han til almindelig Tilfredshed har hvilet ud i længere Tid — nu atter givet noget fra sig. Det er et nyt originalt Stykke, om hvilket det foreløbig er uoplyst, hvorfra han har Ideen.

Han har havt meget svært ved at faa den lille døbt. Først hed det „Sølvkongen", saa „Jean Hansen" og nu endelig „En Snushane".

* * *

Da Direktør *Abrahams* i Torsdags Formiddags gik sin Morgentur, blæste hans Hat af.

Som Følge deraf lod han strax trykke røde Plakater, der meddelte, at paa Grund af Snestorm aflystes Folketheatrets Forestilling om Aftenen.

* * *

Kammerherre *Fallesen* har efter sikkert Forlydende sendt *Holger Drachmann* en Udfordring.

Men Drachmann vilde ikke.

* * *

Redaktør *Korsgaard*, der som bekjendt for længere Tid har taget fast Ophold paa Blegdammen, har Permission fra den 18de ds. — Han vender tilbage om kort Tid.

Herman Bang opholder sig for Tiden i Nakskov, hvor han skriver paa en større ny Roman, som han nok henter sig Motiver til fra sit nuværende Opholdssted.

* * *

For 50. Gang opføres paa Onsdag paa Folketheatret „Fra Nøddebo Præstegaard". Det er længe siden et Stykke paa Nørregade er gaaet de halv Hundrede Gange over Scenen i Træk. Det er ikke hændet siden „Vedbæk—Skodsborg—Kjøbenhavn" bragte Rejsenykkerne til at vaagne hos Kjøbenhavnerne og Aften efter Aften tændte Glædens røde Lygter udenfor det folkelige Theater.

Vore Billeder.

Rovmordet paa Frederiksberg har i denne Uge dannet det staaende Samtaleemne her i Byen, og Dagspressen har bragt saa fyldige Referater af dette Mord, at vi kun skal knytte nogle faa Ord til Billedet.

Snedkermester *Carl Sørensen* fra Vandløse havde i Mandags Eftermiddags paa Søndre Birks Kontor hævet 3000 Kr., og blev da paa Hjemvejen, som han først tiltraadte henad Midnat, overfaldet paa Lampevejen, ihjelslaaet og plyndret.

Vort ene Billede viser Stedet, hvor hans Lig blev fundet, liggende tvers over Vejgrøften, med Ansigtet presset ned i Sneen. Det andet Billede er taget i Lighuset efter Sektionen.

En uhyggelig Død. Gjerrighed og Særhed skilte ham fra Verden. I et Baghus i Lille Regnegade havde han boet i de sidste Par Aar, men ved sit indesluttede Liv havde han skilt sig fra al Omgang med andre Mennesker, han var bleven en Særling og Gnier, og rimeligvis under Paavirkning af en eller anden fix Ide har Manden lidt efter lidt sultet sig ihjel. Hans Navn var Nissen, og han havde tidligere været Skibsfører. Hans Sønner, som føre amerikanske Skibe, har jævnlig sendt ham Penge, og han havde ikke behøvet at lide Nød, da der blandt hans Efterladenskaber var saavel rede Penge og Smykker i Guld som en Anvisning paa Landmandsbanken. Billedet viser den Stilling, som hans Lig blev fundet i, da Viceværten i Mandags kom ind i hans Stue. Den tilkaldte Læge kunde kun konstatere, at han rimeligvis havde været død i 5—6 Timer, før man fandt ham.

Hvem bliver det? I denne Tid, hvor Rygterne om Kammerherre Fallesens Afsked som Theaterchef efterhaanden antager mere og mere bestemte Former, er det jo intet Under, at man længes efter at erfare, hvem der skal være hans Eftermand.

Vi skal ikke indlade os paa at veje Chancerne for de tre Herrer, hvis Portrætter vi omstaaende bringer; maaske er de lige store, maaske opnaar ingen af dem den Værdighed, som Rygtet har smykket hver enkelt med. Men „Gazetten" har da gjort sin Pligt: Den har illustreret Ugens brændende Theaterchef-Spørgsmaal, under den Form, hvori det for Øjeblikket fremstiller sig.

„Et Handelsmøde".

Manden hedder *Andersen-Bang*, han er *Professor* og bærer Tilnavnet *Skrutten*.

Det er ikke noget almindeligt for en Professor, men han er heller ikke Professor af den almindelige Slags. Han er ikke ansat ved Universitetet, det er kun en Titel han bærer, ligesom f. Ex. Professor Peter Hansen.

Hans Specialitet er *Handelsmøder*. Skjønt oprindelig Murarbejdsmand har han med levende Interesse kastet sig over Handelsvidenskaben, og sin Viden aabenbarer han af og til for Folket i offentlige Foredrag, der holdes i *Café electrique* i Vendersgade.

„Gazetten" er ikke det Blad, der ikke under sine Læsere Nydelser af enhver Art. Vi aflagde derfor Visit ved Professorens Møde forleden Aften og bringer her et Referat, som vor fortræffelige Tegner yderligere har levendegjørt.

Mødet er averteret til 9, og vi giver Møde præcis. Banker høflig paa Kafédøren, men ingen ændser vor Banken.

Vort Instinkt fører os ned i Kjælderen og — ganske rigtigt — det viser sig, man *samles* her. Vi spørger efter Professoren og vi præsenterer os. En lille Mand med bittesmaa Øjne, der dækkes af et Par mørke Briller, et kraftigt Fuldskæg, en bulet Hat og en noget ældre Vinterfrakke, stikker en Haand frem fra det ene Ærme.

Han tager høfligt Hatten af, og vi vil til at gjøre det samme, da vi ser, han holder Hatten frem for os.

„De vil høre Foredrag?"

„Jo, det var navnlig Meningen."

„Saa er De nok saa omgængelig at smide Entréen i med det samme."

Bevares! Der laa 35 Øre i en Ruf. Professoren og Hatten gik videre, og den ene 35 Øre raslede ned efter den anden.

„Nu kan det vel snart være nok, Professor", lyder en Stemme, „lad os nu komme op og begynde."

Professoren tæller Pengene og putter dem i Lommen.

„Komme op! Jeg har jo knapt faaet til Foredraget. Vil De ha'e Foredrag, maa De sørge for Penge for Lokalet, ingen Sludder om den Ting".

Hatten gaar igjen. Kl. 9,35 er den velhavende nok til at skaffe os Adgang til Foredragssalen i Stuen.

Et lille firkantet Rum med nogle Borde og Stole og Plads til 30—40 Mennesker. I Loftet to Gasarme og to Petroleumslamper. Af ikke ringe Virkning er det, at det ene Blus i i den ene Gasarm og den ene Petroleumslampe er tændt. En Opvarter

staar ved Døren og spærrer Adgangen for dem, der ikke har Billet eller betaler Ørene, og en Kakkelovn staar i en Krog og fryser. Vi følger dens Exempel, hvilket kan forsvares, da Termometret viser tre kolde Grader.

Professoren bliver stablet op foran den ene Væg med et Bord foran sig og to kongelige Olietryksbilleder paa Siden.

Foredraget begynder.

„Mine Herrer! Jeg vil tale om Ulæmperne i Danmark“ — —

En Orkan af Hyl vælter sig op imod ham: Næ, lad os begynde med Krigssangen! Ingen Sludder i Rabeshave! Ta'e Støvlerne af! — Efter 20 Minutters Orkan fortsættes.

„— Ulæmper er der nok af, der er nu Rigsdagsmændene med de 6 Kr. (Dem ku' Du li'e!) de snakker bare, men vi andre (vi holder os paa Maatten! Ta' Handsker paa, Professor!), vi maa ha'e noget at kjøbe for (En Spand Vand til Professoren! Den hentes og sættes paa Bordet sammen med en stor Snaps), vi maa bruge vor Fornuft (Den har vi ikke!), jo, vi har (næ, ellers sad vi ikke her!), og hvordan har saa Snedkerne det. (Skidt!) Og saa er der Brændevinsspørgsmaalet (Opvarter! bring Professoren 4 Bajere, han taaler ikke Akvavit!) men Svenskerne (jeg holder nu paa Lapperne!) de blanker os af (Behold Buxerne paa!) og snyder os (Det hed hedder pudse Næsen, Professor, paa'en igjen!), vi vil ophjælpe Handelsstanden (Sludder, lad os faa noget om Sædeligheden!). Nej, fy, I er daarlige Mennesker (jamen, vi skal jo belæres!).

Paa den Vis fortsættes en halv Time, Professoren kommer ikke langt. Saa afbrydes Talen komplet, idet en Tilhører højtideligt overrækker ham en Buket Grønkaal, sirlig indpakket i Papir. Jubelen er ganske ubeskrivelig.

Men Professoren fortsætter. Han holder paa de danske Jurister, men vil have Stolemagerne ophævede — lige til en ny Deputation indfinder sig og overrækker ham et Fastelavnsris.

Ny Jubel og en ny halv Times Afbrydelse af Mødet. Professoren prøver at fortsætte, men Folket vil ikke tillade det. Et Medlem trækker en Barnetrompet frem, en anden en Mundharmonika, en tredie en Fløjte og en liflig Musik lader sig høre.

Saa finder Professoren, at Tidspunktet til at høre op er kommet: „Mine Herrer, jeg takker Dem for den Opmærksomhed, hvormed De har hørt paa min Belysning af de Samfundsspørgsmaal, der rører sig i Tiden. Jeg trænger til en Bajer og skal i Morgen bruge to Kroner. Næste Gang vil jeg navnlig berøre Toldspørgsmaalet.“

Vældige Hurraer for Professoren smælder i Luften. Paa dette Tidspunkt — Kl. 11¾ — forlader „Gazetten“ Handelsmødet. Men endnu inden vi har naaet ned paa Gaden, har Selskabet afleveret første Vers af Krigssangen:

Det lød:
Hurra for „Skrutten“, for han kan
belære vores Handelsstand,
hvad raver det vel os, at der
er Hul paa Overlær!
:|: Der er dog ingen besser,
bi—ba—besser,
end voreses Professor,
ham med de skæve Knæer! :|:

[Da vor spændende Kriminalnovelle: **Hvem var Morderen?** sluttes i næste Nummer, har vi denne Gang paabegyndt den yderst spændende Kriminalnovelle: **Brudenatten,** som vil komme til at følge herefter.]

Brudenatten.

En Kriminalnovelle
af
J. D. H. Temme.

Paa en klar Oktoberaften, kort før Solnedgang ankom en Rejsevogn, forspændt med to Heste, til Postgaarden i Reichengrau. I Vognen befandt sig en Dame og to Herrer.

En af Herrerne spurgte, om man her kunde faa Nattekvarter. Der blev svaret bekræftende, hvorpaa de tre Rejsende forlod Vognen.

„To Værelser ved Siden af hinanden“, bestilte Herren, „helst i Stue-Etagen“.

I Stue-Etagen var der ingen Fremmeværelser, hvorfor Postholderens Datter, en ung Pige, førte de Rejsende op paa 1ste Sal og anviste dem to Værelser ved Siden af hinanden, forbundne ved en Dør. I hvert af Værelserne stod to Senge.

„Hvilket Værelse ønsker De, Frøken?“ spurgte den ene af Herrerne Damen.

„De ved jo, at det er mig ligegyldigt,“ svarede denne.

„Saa bliver vi her“, sagde Herren. „Lad vore Kufferter bringe herop“, fortsatte han, henvendt til Pigen.

De Rejsendes Kufferter blev bragt op. Der var to, en større og en mindre. Den sidste tilhørte de to Herrer, den første var Damens, og den var dygtig tung. Herrerne bestilte Aftensmad bragt op paa Værelset. Saa forlod Pigen dem.

De tre Fremmede havde vel talt lidt sammen, medens Pigen var tilstede, men hun kunde dog ikke deraf forstaa, i hvad Forhold de stod til hinanden. De var alle tre godt klædt. Den ene af Herrerne var stor og kraftig bygget. Han kunde vel være midt i Trediverne, havde sort Fuldskæg, mørke, gjennemtrængende Øjne og en Ørnenæse. Der var noget befalende i hele hans Væsen. Den anden var lille og fin, med noget drengeagtigt. ja man kunde næsten sige pigeagtigt ved sit Udseende. Han syntes næppe at være tyve Aar gammel; han var blond, og kunde maaske kaldes smuk, hvis han ikke havde havt et Træk i Ansigtet, som virkede frastødende ved første Øjekast. Damen var en stor, slank Skikkelse med et fint, noget blegt Ansigt. Hun var usædvanlig smuk og den aabne, ærlige Godmodighed, som lyste ud af hendes smukke Ansigt, gjorde det dobbelt tiltrækkende.

Postholderens Datter kom kort efter deres Ankomst op paa Værelserne, for sammen med Pigen at tage Tæpperne af Sengene og gjøre alt i Stand til Natten. De tre Fremmede opholdt sig da i Herrernes Værelse. Døren ind til Værelset ved Siden af stod aaben. Damen og den mindste af Herrerne stod ved Vinduet og saa ud i det Frie. Den ældre Herre med det store Skæg spadserede op og ned i Stuen. De to ved Vinduet vekslede en Gang imellem et Par Ord. Solen gik netop ned.

„Se en Gang hvor yndigt,“ sagde Damen idet hun pegede ud over det smukt belyste Landskab med de skovrige Bjærge i Baggrunden, som man havde fri Udsigt til gjennem den dybe Slugt, hvori Poststationen laa.

„Ja, det er virkelig meget smukt“, svarede den unge Herre.

„Men her synes ogsaa at være dygtig ensomt“ fortsatte hun.

„Aa ja, man ser ikke engang et Hus i hele Omegnen.“

Dermed var Samtalen imellem de to forbi for den Gang. Damen saa ud af Vinduet: den unge Herre saa eftertænksom ned for sig.

Kort efter bemærkede Værtens Datter, hvorledes den ældre Herre gav den yngre et Vink. Denne saa det, uagtet han syntes fordybet i sine egne Tanker, og han saa spørgende hen til den ældre, som pegede paa Døren ud til Gangen. Den lille nikkede bifal-

(Fortsættes Side 54.)

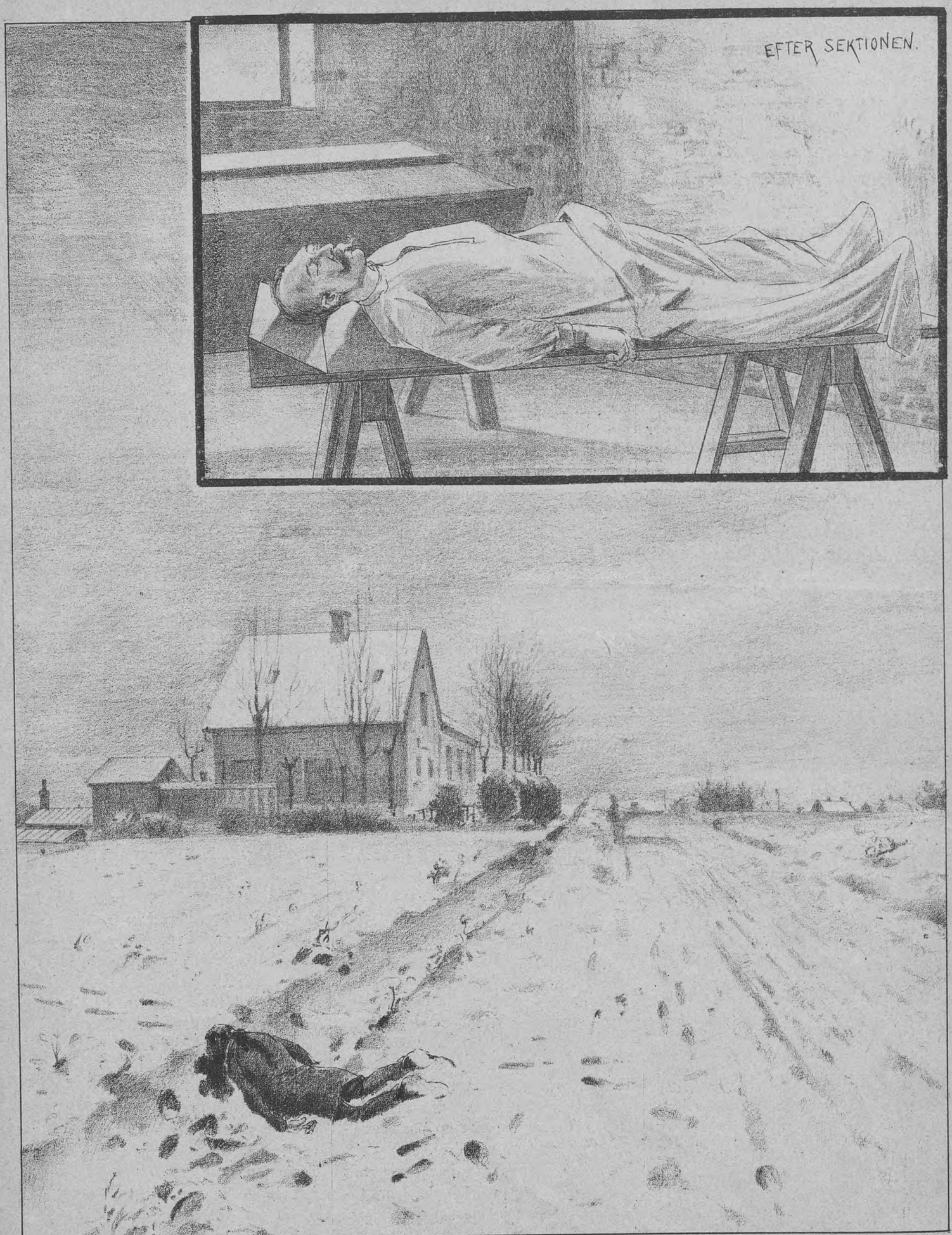

Rovmordet paa Frederiksberg.

Snedker Carl Sørensen fra Vandløse myrdes og plyndres paa Lampevejen.

En uhyggelig Død.
En Mand i St. Regnegade sultet sig ihjel.

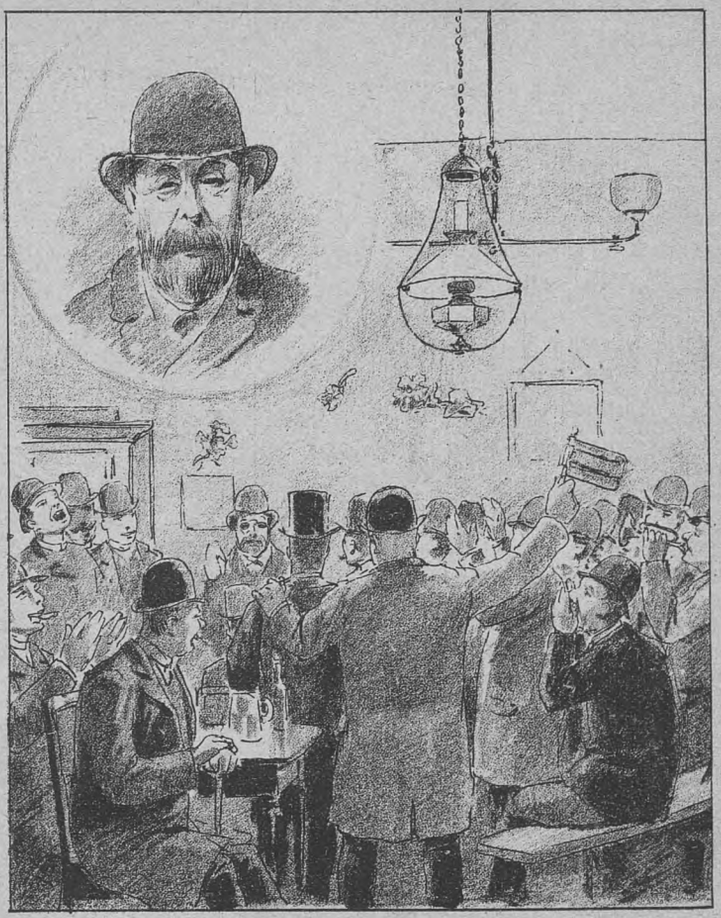

„Et Handelsmøde".
Et af Prof. Andersen Bangs Møder i Café Electrique.

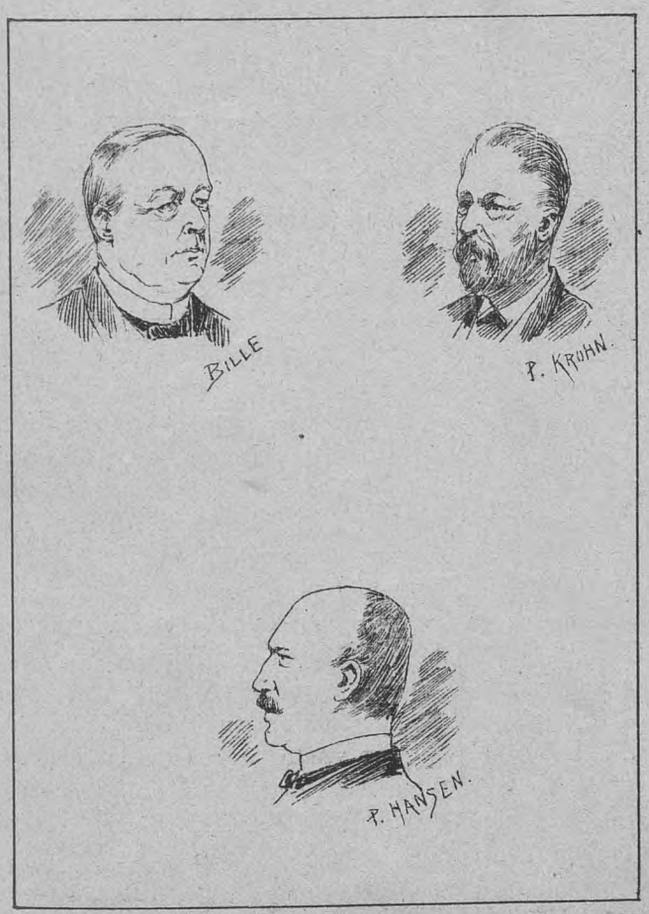

Hvem bliver det?

I Skovriderhuset.
Se Kriminalnovellen: Hvem var Morderen?

dende, hvorpaa den store forlod Værelset. Damen havde intet set af alt dette, hun var saa optaget af det smukke Aftenlandskab.

Værtens Datter var endnu beskjæftiget med sit Arbejde i Værelset ved Siden af, men siden hun havde set de to Herrers hemmelighedsfulde Vinken, var hun bleven endnu mere opmærksom paa, hvad der foregik. Hun lyttede derfor spændt til Samtalen mellem Damen og den unge Herre.

„De er saa eftertænksom," sagde denne.

„Jeg har vel ogsaa Grund til at være det."

„De gjør Dem sikkert unødvendige Sorger."

„Gud give det var saa!"

„Mine bedste Ønsker ledsager Dem," vedblev den lille Herre. „De er paa Rejsen bleven mig en kjær Veninde".

—„Veninde", sagde den unge Herre til Damen. Værtens Datter studsede. Damen trykkede Herrens Haand og gav ham et svar, som nær havde bragt den lyttende unge Pige til at skrige højt op af Forbauselse. Begge talte derefter saa sagte, at hun ikke kunde høre mere. Da hun var færdig med sit Arbejde forlod hun Værelset.

(Forts.)

Hvem var Morderen?

En Kriminalnovelle

af

J. D. H. Temme.

(Fortsat).

Baumann kunde ikke se mig stift i Øjnene. Sveden løb ham ned ad Panden.

„Tør jeg sætte mig ned, Herre?" bad den gamle Mand klagende, „og spørg mig saa ikke om mere."

„Sæt Dem og hvil Dem ud. Og tænk saa imens lidt alvorlig over, hvad det er, jeg spørger Dem om, og hvorfor jeg gjør Dem disse mange Spørgsmaal. En anden er dømt for hint Mord. Hvis han er uskyldig deri og hvis De ved det, men ikke vil frem dermed, hvem tror De saa vil blive anklaget for den evige Domstol, hvor vi alle skal træde frem og aflægge vort Regnskab? Tænk nøje over det!"

Han havde sat sig ned. Men han maatte igjen springe op, som dreven af en indre Kraft. Han kæmpede med sin Samvittighed, for at tage en Beslutning. Endelig syntes han at have fattet sig. Han traadte frem for mig med et blegt, men smilende Ansigt.

„Herre, spørg mig nu ikke mere, for det nytter ikke noget. Jeg svarer Dem ikke et Ord. Nu er min Beslutning fattet. Komme hvad der vil, jeg afgjør det med min Gud."

Han havde øjensynlig her udtalt sin faste Beslutning, det kunde man se paa ham. Og der laa noget stort i denne Beslutning hos den gamle Mand. Han vilde tage Straffen paa sig, men ikke gjøre sig til Forræder.

Men mod hvem? Han kjendte Forbryderen, det kunde der ingen Tvivl være om. Hvem var det, som han ikke vilde forraade?

Jeg indsaa nok, at jeg ikke vilde faa mere ud af ham og afbrød Forhøret. Nu gjaldt det at komme til Skovriderhuset saa snart som muligt. Den gamle Mand blev forskrækket, da han saa min Vogn vende i den Retning.

„Herre, vil De til Skovriderhuset? O, den stakkels, stakkels Kone! Naar De vidste, hvad hun har lidt, og hvad hun endnu lider. Er det ogsaa nødvendigt? De kan jo dog ikke bringe den Myrdede tilbage til Livet!"

„Ja, det er nødvendigt," svarede jeg. „Eller kan De sige mig, hvor jeg ellers skal gaa hen, for at finde Morderen?"

Han saa sørgmodig ned for sig.

„Vær barmhjærtig mod den stakkels, ulykkelige Kone!"

Saa kjørte vi. Den Gamle saa efter os med et Blik, som om han vilde sige: nu er alt forbi.

Ved en skarp Omdrejning, saa vi et Menneske flygte skyndsomt ind i Buskene ved Siden af Vejen.

„Var det ikke Skovrider Wolf?" spurgte jeg Kusken.

„Jo, jeg syntes ganske bestemt, at det var ham", svarede denne.

Hvad skulde jeg nu gjøre? Skovrideren var fulgt efter os. Han havde rimeligvis ventet i Nærheden, indtil jeg var færdig med den gamle Mands Forhør. Han vilde sandsynligvis gaa tilbage og udspørge ham. Skulde jeg ikke søge at forhindre dette?

Nej, jeg maatte hellere skynde mig til Skovriderhuset for at træffe hans Kone alene. Jeg var da mere sikker paa et godt Udfald. Det var et skrækkeligt Haab, som bævede i mit Indre, en frygtelig Vished, som jeg gik i Møde.

Den stakkels, ulykkelige Kone! havde ogsaa den gamle Karl sagt.

Solen kastede sine sidste Straaler ind mellem de høje Egetræers Grene, da jeg ankom til Skovriderhuset. Det var et ensomt, midt i Skoven liggende Hus. Paa den bløde Skovvej kjørte Vognen næsten lydløst frem. Ingen Støj hørtes fra Huset, ingen Lyd, ingen hastige Skridt, som viste, at man havde hørt vor Ankomst.

Døren var lukket. Før jeg bankede paa, gik jeg rundt om Huset; maaske var der nogen i Haven, maaske den blege, lidende Kone.

I Haven fandt jeg ingen. Men da jeg gik forbi et aabent Vindue, hørte jeg en Stemme, en let, hviskende, bedende Tone, og en Barnestemme gjentog Ordene. Vinduet sad meget lavt, jeg stod stille udenfor og saa ind. Det var et Soveværelse. Der stod 2 Senge, en større og en mindre. I denne laa en smuk lille Dreng med lange, blonde Lokker. Han var lige kommen i Seng, Moderen sad ved Siden af paa en Skammel og holdt hans smaa, foldede Hænder i sine. Hun havde forelæst ham sin Aftenbøn, og Barnet gjentog den.

„Amen" lød den hviskende Stemme. „Amen" gjentog Barnet, og det lille trætte Væsen sov rolig ind.

Hun slap hans smaa Hænder og dækkede ham omhyggeligt til. Saa bøjede hun Hovedet sagte ned over det sovende Barn og lod Ansigtet hvile paa Dynerne. En Bæven syntes at gjennemfare hende, og en svag Stønnen trængte ud til mig gjennem det aabentstaaende Vindue. Hun hulkede.

Ja, hun var en stakkels ulykkelig Kone, som endnu led skrækkeligt, hvis hun saaledes hver Aften sad og græd over sit Barn, efter at have læst Aftenbønnen sammen med det.

Og jeg skulde raat gribe ind i hendes Hjærte med Inkvirentens kolde Haand. Hvor det dog ofte kan være tungt at udføre sin Pligt.

Jeg vendte mig langsomt bort fra Vinduet og bankede paa Døren.

„Min Mand er ikke hjemme", sagde hun.

„Jeg vilde ogsaa helst tale alene med Dem, Frue.“

Hun blegnede og bævede paany.

Men jeg maatte begynde mit Forhør. Jeg tror, at jeg var lige saa bleg som hun, og jeg var usigelig tung om Hjærtet.

Min Protokolfører var fulgt med mig.

„Frue“, begyndte jeg, „Krybskytten Sander er død i Forgaars.“

Hun havde sat sig foran mig men for op ved at høre dette. Var der maaske ved denne Efterretning lettet en Sten fra hendes Hjærte? Det var ikke usandsynligt.

„De ved jo, Frue,“ vedblev jeg, „at han var dømt for Mordet paa Forstvæsenselev Felsener.“

„Ja, jeg ved det“, svarede hun sagte.

„Han var dømt, uagtet han nægtede alt,“ fortsatte jeg.

„Ja.“

„Han havde først forsøgt at lede Mistanken over paa Deres Fader.“

„O, min Herre, min Fader var det bedste Menneske, jeg har kjendt — han var uskyldig.“

„Jeg ved det, Frue. Sander har heller ikke i sit sidste Øjeblik anklaget Deres Fader, derimod —“

Hendes Øjne hang ved mine Læber, som gjaldt det Liv eller Død.

„Frue, før jeg taler videre, maa jeg rette nogle Spørgsmaal til Dem. De blev jo slet ikke forhørt i den tidligere Undersøgelse mod Sander?

„Nej. Man har vel ikke fundet det nødvendigt.“

„Desværre; det havde været bedre, hvis man havde. De var jo den Aften, da Mordet skete, sammen med Felsener i Holzhausen?“

„Ja, sammen med ham, min Fader og min nuværende Mand.“

„Talte De med Felsener den Aften?“

„Ja, en Del.“

„Talte De ogsaa alene med ham — jeg mener, uden Vidner?“

En let Rødme trak over det blege Ansigt.

„Det er muligt.“

„Kan De sige mig, hvad han sagde?“

„Efter saa lang Tids Forløb!“

„Han havde jo netop den Dag faaet et Brev fra sin Moder; ikke sandt?“

Hun blev paa en Gang blussende rød.

„Jo“, kunde hun næppe fremstamme.

„Talte han med Dem om Brevets Indhold?“

„Ja.“

„Kan De huske, hvorom det drejede sig?“

Rødmen var atter veget fra hendes Ansigt. En fast Beslutning syntes at lyse ud af de forgrædte Øjne.

„Hr. Assessor,“ sagde hun med et fast og bestemt Tonefald. „Brevet omhandlede en Hemmelighed, hvis Offentliggjørelse jeg ikke føler mig berettiget til at komme frem med, saa meget mere som den myrdede Felseners gamle Moder imidlertid er død.“

„Ved De, hvor dette Brev er blevet af?“

Nu syntes det, at være ude med hendes Fatning. Dette ene, uskyldige Spørgsmaal havde berøvet hende hele Aandsnærværelsen. Hvad mon det betød? Den sidste Rest af Rødme forsvandt fra hendes Ansigt. Hun havde intet Svar.

„Brevet,“ fortsatte jeg, „blev hverken fundet hos Liget eller blandt Felseners Efterladenskaber.“

„Nej,“ stønnede hun.

„Har Felsener da givet det til Dem?“

„Nej, nej!“ raabte hun heftigt, næsten forskrækket.

Der maatte ligge en Hemmelighed ved dette Brev, som jeg slet ikke havde anet.

„Har Felsener nogensinde vist Dem Brevet?“

„Nej,“ svarede hun atter bestemt.

„Har De heller ikke senere set dette Brev?“

Hun svarede mig ikke, men viste en pinlig Uro, som om huu frygtede yderligere Spørgsmaal. Hun kunde ikke lyve, den stakkels Kone. Men hun turde heller ikke sige Sandheden.

Men vidste hun da Sandheden og kunde jeg vente, at hun vilde sige mig alt? Enten var hun Morderen eller hendes Mand. Det var jo min egen Mistanke, netop det, som jeg ved den nye Undersøgelse vilde bevise. Men kunde jeg da vente, at hun vilde aflægge Vidnesbyrd imod sin Mand eller sig selv? Min Pligt var sket Fyldest. Hun var bleven udspurgt om Forhold, som kunde kaste et nyt Lys over Sagen. Vel havde hun kun yderligere bestyrket min Mistanke. Men ad Forhørets Vej var der ikke videre at gjøre. Beviset for Forbrydelsen maatte tilvejebringes ad anden Vej. Enten ved atter at optage Forhør over Baumann, hvor ondt det end gjorde mig for ham, eller ved at forhøre den Pige, som tidligere havde tjent i Huset. Der maatte paa den Maade kunne tilvejebringes Momenter, som Haand i Haand med det allerede oplyste kunde fælde den egentlige Morder, hvem det end var af Skovriderhusets Beboere!

„Frue“, sagde jeg, „jeg giver Afkald paa alle videre Spørgsmaal til Dem. Det gjør mig kun ondt, at jeg ikke ser mig i Stand til at lette Dem den store skjulte Sorg, som plager Dem og udøver sit knugende Tryk paa Deres stakkels Sind. Men skulde en Gang det Øjeblik komme, hvor dette Tryk bliver Dem for svært — og Retten og Sandheden maa og skal dog tilsidst sejre — saa kan De rolig komme til mig, og de vil finde, ikke blot den strænge Kriminalretsassessor, men en Ven, som skal bistaa og trøste Dem efter bedste Evne.“

(Sluttes.)

Bekjendtgjørelser.

Dagmartheatret.

I denne Uge opføres:

Arbejderliv.

Jephtas Datter.

Folketheatret.

I denne Tid opføres hver Aften:

Nøddebo Præstegaard.

Paa Onsdag for 50. Gang.

Etablissement National.

Hver Aften Forestilling Kl. 8.

3 Par!

Generalen kommer!

En strygende Forretning.

Zampa

eller **Den jydske Smed.**

opføres sidste Gang Søndag den 17. Febr.

I næste Uge opføres for 1ste Gang:

En undselig Englænder,

Farce i 1 Akt efter det Franske.

Kjærlighed ved Hoffet,

original dansk parodisk Operette i 1 Akt.

Exprestrykkeriet, Walkendorfsg. 22. Kbhvn.

Uge-Revue.

Nu fortryder jeg det.

Men nu er det for sent. Ganske vist er 6 Kr. om Dagen en rar Ting, men at den Dag skulde komme, da jeg længtes efter at blive Rigsdagsmand, det havde jeg aldrig drømt om.

Jeg kunde have blevet det sidst, den Gang da Ryssel væltede og Skrædderen blev valgt. Men trods de Knapper, der faldt af, brød jeg mig dog ikke om at være i Skræddernes Sted.

Men nu fortryder jeg det. Jeg er saa splintrende gal som en 20-Krone, der bliver givet ud for en 2-Øre.

For naar jeg nu havde været det, saa havde jeg maaske siddet i det saa godt som nogen vil kunne ønske sig det. Jeg havde siddet i *Sædeligheds-Udvalget*.

Det kribler i mig. Der sidder nu en halv Snes Herrer Petersen'er og Sørensen'er og ser paa alle de forbudne Ting, som ingen andre faar Lov at røre ved.

At tænke sig, at de forleden fra Justitsministeren har faaet tilsendt to vældige Pakker af al den usædelige Literatur og alle de usædelige Billeder, Danmark har produceret i de sidste 10 Aar.

Og det er jeg gaaet glip af, bare fordi jeg ikke sidste Gang stillede mig i Æbeltoft. Kjære Læserinde, forarges ikke over mig, men jeg er nu engang ikke bedre end et Mandfolk

Jeg hader Usædelighed, det er sikkert. Men jeg er ligesom jeg er tosset efter i Smug at se usædelige Billeder, det er meget sikrere.

Og saa sidder de Kavallerer derude i Fredericiagade og svælger i Nydelsen. Hvis et Menneske kunde revne af Ærgrelse som en Ballon af Gas, saa gjorde jeg det, saa sandt, som jeg kunde være valgt i Æbeltoft.

Gud hjælpe os og den Boghandler, der sendte os en Pakke Usædelighed. Lad os bare prøve paa en Dag — henad Skumringen — at stille os hen foran et Vindue, hvor der hænger en Bunke Billeder — saadan De ved — straks kommer der en Betjent og tager os i Kraven og fører os bort.

Men Justitsministeren kan uden videre sende nogle Folketingsmænd alle de Bunker Usædelighed, han i Aarenes Løb har samlet sig. Og de faar 6 Kr. om Dagen for at sidde og stirre sig Øjnene ud af Hovedet paa de pæne Billeder.

Og hvis de saa endda forstod at paaskjønne Ministerens Opmærksomhed. Men pyt! jeg er saamænd ikke vis paa, de ikke sidder og bliver forargede, de go'e Ho'eder.

Men en Ting er jeg vis paa. Det varer længe — aa saa længe — inden man faar nogen Betænkning fra *det* Udvalg.

Men en Gang hører man vel fra dem, om end det bliver sent. Det vil tage Tid som Marmorkirkens Fuldendelse, som Hvalens Flytning, som Fallesens Afsked.

Thi Fallesen er jo endelig afskediget, eller er han det ikke?

Kjøbenhavn har i det sidste Par Aar ikke bestilt andet end at afskedige Fallesen. Og dog hedder det sig, at Fallesen sidder lige saa godt i det nu som nogensinde.

Navnlig sidder han i det. Han sidder i det til op over Halsen. For har han ikke Hovedet fuldt af Skuespil og Tragedier, Farcer og Lystspil, Ballet og Opera og Opera og Ballet?

Spørg *Emil* og spørg Fru *Hennings*, spørg *Olaf* og spørg *Oda* — men glem ikke ogsaa at spørge Frk. *Dons*.

Fallesen er dog ikke af dem, man løber med. Hvis han ikke var det Jærn han er, kunde han være af Bly eller Tin. Han er standhaftig som faa. Han er den personificerede Hest paa Kongens Nytorv. Han staar nok.

Selv Drachmann kan ikke rokke ham, hvor mange Gange han saa end prøver paa at *vende Hvalen*.

For hverken Hvalen eller Madam Svendsen eller Kammerherre Fallesen er saadan til at vende i en Haandevending.

Men noget galt paa Færde maa der jo være, naar baade den store Holger Drachmann og den noget mindre Lange-Müller falder fra de gamle Guder, saa fristes man til at udbryde: „Det var dengang —!“

Er det forresten mere end to Stykker, Drachman i disse Dage har faaet sendt retur fra det kgl. Theater?

Egentlig har Drachmann slet ikke Lov at snakke med. Naar man lige netop paa Finantsloven har faaet 2000 Kr. for at lade være at skrive mere, saa ligner det ikke noget i spaltevis at sidde og væve det rene *Tøj* i Hellebæk.

Hvis det saa endda hjalp noget. Men Drachmann kan lade saa gal, som var han Panama-Aktionær, og *Hennings* kan lægge sig i *Reform*-Selen saa tit det skal være — det nytter dog ingenting.

Jeg siger som Fallesen: Den Opera, man ikke kan løfte, lader man ligge.

Og selv om Holger svigter ham, saa har han dog ingen Nød. Han har jo f. Ex. baade Ipsen og Høyer.

Men ikke Hindenburg. Han skal ikke være til at faa fat i, siger Ipsen.

Ipsen har valgt i Frihed og under Ansvar for Loven at skælde Kammeradvokaten ud. Det skulde han ellers ikke have gjort, for naar han nu af Hensyn til Fruen fra Sygehjemmet kommer i Fængsel, saa kan han ikke en Gang overvære 1ste Opførelse af „Fruen fra Havet“.

Det er Synd for ham, navnlig naar Natalie Høyer kan gaa fri. Og det er dog hende, der har lavet „Dristigt vovet —“.

Jo, det er en nydelig Komedie.

Det er i det hele taget noget kalveknæet med Retfærdigheden paa denne Jord. Der gaar Henrik Pontoppidan hen og faar 1000 Kr. af Regjeringen, fordi han har skrevet, at Bønderne er de største Svin i Danmark, mens Bertel Elmgaard kun faar 600 Kr. for at sige „ved Gud“ paa, at det er den sorteste Løgn.

Hvoraf man lærer, at Udyden vurderes 400 Kr. höjere om Aaret end englerén Uskyld, eller godt og vel 1 Kr. om Dagen.

Hvis det ikke er den *letfærdigste Nonchalance* overfor god dansk Sædelighed, ja, saa var *Neumann* heller ikke pludselig upasselig da Kasino forleden slog kontra paa „Pigernes Jens“.

Og det vil jeg nu lade mig magnetisere paa at han var, naar jeg saa ham selv samme Aften, og han var ved Gud saa syg, saa syg.

Naar bare jeg kunde blive magnetiseret. Men nu er der ogsaa sat en Stopper for den Herlighed.

Det er raat. Nu var Danmark just begyndt saa godt med at blive et flinkt lille Land med raske Folk. Huth og de andre Herren Huth'er havde faaet gjort det af med det meste Tuberkulose her i Landet. forjaget en Bunke Forkølelse og udryddet næsten al Mavekatarrh. Og det uden at tage en Øre for det.

Men saa gaar Politiet en skjønne Dag hen og stryger Huth for 100 Kr. og forbyder ham at praktisere mere. Naturligvis af Hensyn til Lægerne, der skal have Penge for at slaa Folk ihjel, mens Magnetisørerne ikke en Gang gratis maa gjøre Folk raske.

Det er til at blive rasende over.

— Men jeg vil dog hellere blive Biskop i Fyn, nu da Engeltoft er død. Hvem mon der bliver det? Man nævner saa mange og man siger først og fremmest Prof. Henrik Scharling.

Jeg tror nu det bliver Reumert.

Faldesen.

Indhold.

Illustrationer: Fra Etablissement National — Rovmordet paa Frederiksberg — En uhyggelig Død. — „Et Handelsmøde“. — Hvem bliver det? — Romanillustration.

Text: National. — Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — „Et Handelsmøde“. — Meget i faa Ord. — Brudenatten. — Hvem var Morderen? — Uge-Revue (illustr.) — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klostersgræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 8.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 23. Februar 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

Kjærlighed ved Hoffet.

Kjærlighed ved Hoffet.

Nationals nye Trækplaster „Kjærlighed ved Hoffet" er som Parodi en gammel Bekjendt fra svundne Dage i det gamle Frederiksberg Morskabstheater. Nu er den avanceret til Operette med original dansk Musik. Komponisten, som beskedent skjuler sig bag et bekjendt Pseudonym, har forlængst erhværvet sig et agtet Navn for sine Sangkompositioner. Musiken til „Kjærlighed ved Hoffet" er morsom og god, paa sine Steder næsten for god og kjøn til en Parodi, men den kan jo kun forhøje Tiltrækningen. Dertil kommer et Udstyr, som fuldt ud staar paa Højde med, hvad der bydes paa de store Hovedstadsscener. Udførelsen svarer fuldstændig til Forventningerne. Først og fremmest Hr. Rasmussen. Som den gamle kongelige Skurk synger han kraftigt og minder i sit Spil og Person ikke saa lidt om gamle Mantzius. Fru Rasmussen gjør ogsaa god Fyldest i sanglig Henseende, navnlig i de mere operamæssige Numre, understreger sine Repliker med megen Elegance og ser aldeles fortræffelig ud. De øvrige Roller ere i gode Hænder hos Fru Vilhelmi og d'Hrr. Kreutzer og Kircheiner. Hr. Rasmussens og Fru Vilhelmis Latterduet hører til det bedste i Stykket. I Tilgift gives en „Apotheose", hvor i en morsom Komposition Lasten straffes og Dyden belønnes. — Thi ville Lysthavende behage at indfinde sig.

Guld og Glimmer.

Den *gamle Venstremand*, Hr. *Korsgaard* agter i sin Ferie, som han haaber at kunne trække ud til Efteraaret, at se at komme til Bunds i og undersøge Korrexheden af Størrelsen af „Aftenbladet"s Oplag.

Skulde det ikke stemme, at Oplaget som af Rex opgivet er uendelig langt over 13,417, agter Korsgaard at give sin Redaktør paa *Pelsen*.

* * *

Apropros om *Pelsværk*. Siden Udstillingssommeren er vore indenbys Journalister blevet i den Grad foret af, at de tvertimod at vende det laadne ud holder sig i Skindet.

Saadan er der nu foruden paa Graabrødretorv ogsaa Journalist-Pelse i Integade. Først er der en Theaterpels, saa er der en Per anden Pels, saa er der en musikalsk Pels og endelig en Smæld og Smuld-Pels (ansvarlig: J. C. Jørgensen).

Nationaltidende har kun én Pels, *Kjøbenhavns-Postens* Redaktør har en Pelshue og *Dagens Nyheder* gaar hver Dag og *blicher* paa Lapperne.

* * *

Det er snart en offentlig Hemmelighed, at Magistratens *Nødtørftshuse* ikke giver nær nok i Bøtten.

Hvis det skal kaste noget ordentligt af sig, maa Magistraten sætte en Trumf paa.

Der bør kun abonneres, og med Rabat for Familier. Smaa fixe Kuponer, i dertil indrettede smaa „Lo-Komvoluter", bør kunne faas tilkjøbs i enhver Forretning med Lingeri og Nødvendighedsartikler.

Paa den Maade vil Magistraten kunne faa Huset fyldt fra Gulv til Loft.

* * *

Hr. *Andreas Buntzen*, tidligere ved „Avisen" og „Dagens Nyheder" og „Adresseavisen", nu noget ved „Jyllandsposten" vil efter det sædvanlige Forlydende grusomt gjærne overtage Direktør-Posten ved Kasino næste Aar.

* * *

Snefigurerne er nu blevet saa mange, at vi næsten ikke gider omtale dem.

Snehvalen i Cirkus-Haven er den mest praktiske af dem alle. Cirkus-Aktionærerne har i et Krigsraad besluttet, at lade dens Indvolde udtage og i Hulheden indrette et Afkølingsrum, hvor man uden Gené kan afshvale sig, naar man inde i Salen er kommen for stærkt i Hede over Toddyerne eller de svenske Sangerinder.

* * *

Hr. *Paul Marcussen* foretrak i Søndags Aftes at kede sig over „Fruen fra Havet" i det kgl. Theater i Stedet for over „Snushanen" i Kasino.

Fru *Marcussen* foretrak derimod Digteren Marcussen for Kollegaen Ibsen. Paa 1ste Række i 1ste Parket var hun Vidne til — om man saa tør sige — Succesen.

* * *

Det har vakt megen Opsigt, at Kapelmester *Johan Svendsen* i disse Dage er bleven borgerlig viet til Frøken *Haase*, Danserinde ved det gkl. Theater.

* * *

En herværende Journalist — der lokaliseret sædvanligen kaldes *Pennespild* — har været slemt i Fedtefadet i Anledning af Mordet. Han havde i et herværende Blad givet en F. F. Beskrivelse af Mordstedet i den tidlige Morgenstund, i hvilken Anledning Hr. Holck betragtede ham som „impliceret i Mordsagen" og indtrængende begjærede en Samtale med ham. Da det oplystes, at den fantasirige Pennespild ingensinde har været oven Senge tilnærmelsesvis saa tidlig, og at Beskrivelsen var gjort paa Sengen, slap han med en Advarsel.

* * *

Hr. Partikulier *Andreas Buntzen* og hans *Knutzen* peb i Mandags Aftes i Kasino som de var betalt for det.

De havde skjult sig paa bageste Række i Parterret, men deres ækle Foretagende gik ikke uden Gjenvordigheder. De blev tiltalt uvenligt af en Herre, der „ikke havde troet, at der paa saadanne dyre Pladser hunde findes saadanne . . . nok sagt!".

De to sammensvorne *tzen*'er greb i deres Barm og gik.

* * *

„Kjærlighed ved Hoffet" er en fin Titel, men hvis Hr. *Schmidt* — som siden de kongelige var ude at se Hvalen har været aldeles som besat, for ogsaa at faa dem ud i „National" — mener, at Operetten skal gjøre Lykke hos de allerhøjeste Herskaber, har han ikke taget i Betænkning, at Stykkets Tendens er stærkt revolutionær og rent glemt Slutnings-Apotheosens Antydning af, at Kong Bolle er kommen i Helvede.

Operettens Komponist er en S. P. Ø. G. E. Fugl, som man ellers kun har den Fornøjelse at høre noget til ved Juletid. Man kunde fristes til at komplimentere ham med nogle af Operettens egne Ord:

„Eders Sang, Eders Sang, Eders Sang,
Eders Sang, Eders Sang.
Den var ligefrem mahogni!

* * *

Kannibalisme i Vordingborg. I „Politiken" har man nogle Dage i Træk kunnet læse følgende Annonce:

Skræddere,

som vil realisere Klædevarer og Forsager, kjøbes mod kontant straks i Partier. Tilbud med indlagte Prøver og Pris sendes til O. K. Brynildsen, Vordingborg.

Det er underligt, at saadan noget kan gaa i vore Dage; thi det er jo tydeligt: Hr. *O. K. Brynildsen* vil æde de Skræddere, han faar fat i.

Og tænk hvor oprørende, han forlanger iforvejen tilsendt indlagte (skal vel være nedlagte) **Prøver** af de ulykkelige, som vil indlade sig paa denne fortvivlede Spekulation.

Hvorfor mon han ikke hellere vil have Viktualiehandlere? De er da federe. Men maaske anser han Skrædderne for mere villige. Deres Hang til Melankoli og Livslede forklares jo let ud fra det Faktum, at de aldrig nogensinde faar deres Regninger betalt.

* * *

„*Danmarks første Reporter*" holdt — som han selv skrev noget om i *Morgenbladet* — de første Dage efter Rovmordet Øje med Morderen i Cirkus, i Kasino, paa Frederiksberg og i „Ligkisten", altsammen paa en Gang, hvorfor mange Mennesker har troet, at han gaar med Briller, og at han ved denne Lejlighed havde anvendt sine rigtige Synsorganer paa to af Stederne — et paa hvert — medens han paa de to andre lod sig repræsentere ved Brilleglassene.

Men dette er rent forkert.

Danmarks første Reporter er saa langt fra at være nærsynet, at han ofte kan se

mere end nogen anden. Sagen er simpelthen den, at han har *Øjne i Nakken,* og det er *det,* der gjør de andre Journalister saa rædsomt misundelige paa ham.

Vore Billeder.

Paa Spor efter Morderen. Vi bringer omstaaende nogle Illustrationer af de vigtigste Momenter i den Række Opdagelser, som er gjort i den sidste Uge. De Holdepunkter, som herved fremkomme, synes snart at være saa mange og vægtige, at det forhaabentlig inden ret længe maa lykkes Politiet at finde Gjerningsmanden.

Det vigtigste Moment er Lygtetænderens Forklaring, om at have set en Passager staa ud af en Droske og ved en Lygtes Skin lede nogle Smaapenge frem af sin Portemonnæ, for at betale Kusken. Skulde det være saa vanskeligt i en By som Kjøbenhavn at finde denne Kusk, der uden Tvivl ved bedst Besked om, hvad den Myrdede har foretaget sig i de Timer, hvor hans Spor ikke kan følges?

Den Droske, som henad Morgenstunden blev set af nogle Koner ved de Classenske Boliger kjøre ind ad Byen til, er næppe den samme, som befordrede Sørensen til Lampevejen. Dertil synes Beskrivelserne af de to Kuske at være altfor modsigende.

Fundet af den Myrdedes Uhr udenfor „Sommerlyst" er af den største Betydning, da det angiver Retningen, Morderen er flygtet i.

En af de mange pudsige Anholdelser, som i denne Uge er foretaget, hændte forleden Aften ude hos Kehlet, hvor en ung Mand forlangte „Gazetten" af den Mand, som forestaar Udsalget af vort Blad i Lokalet. Han fik det sidste Numer med Billedet af den Myrdede, lægger det paa Bordet og trækker i det samme en Revolver op af Lommen, som han placerer oven paa Bladet med den Bemærkning:

„Det var mig, som slog ham ihjel!"

Han blev selvfølgelig anholdt, hvorved det viste sig, at han var stærkt beruset.

S. v. Huth, dømt for Kvaksalveri. I Tirsdags i forrige Uge blev Hr. Cand. pharm. *S. v. Huth,* Formanden i magnetisk Forening, dømt til en Bøde af 100 Kr. samt Sagsomkostninger, for at have behandlet Folk efter den magnetiske Kurmethode ved Strygning og Haandspaalægning. Hr. v. Huth agter nu at indgive en Adresse til Rigsdagen, for at faa Tilladelse til at praktisere efter sin Methode.

Kjæmpen Emanuel Andersson, hvis Portræt vi omstaaende bringer, er 36 Aar gl. og 88 danske Tommer høj. Han er født i Skøfde i Vestergothland i Sverrig. Hans Forældre og Sødskende ere alle af almindelig Højde. Andersson er meget berejst og har repræsenteret Nordens Heltekraft i de fleste af Europas Hovedstæder. Han har i flere Aar opholdt sig i sin Hjemstavn, men er nu, rimeligvis lokket af Pariserudstillingen, atter draget paa Tourné. Han forevises i Hotel Tivoli.

Hvad er ægte?

Naar et „bearbejdet" Stykke opføres *„med Eneret og med Forfatterens Tilladelse",* vil dette naturligvis ikke sige, at den, der opfører det, er ene om Eneretten eller Forfatterens Tilladelse. Der kan godt være mange om Budet for *det.* Saaledes med „Nøddebo Præstegaard", hvoraf der findes talrige Exemplarer trindt om i Landet, alle mere eller mindre autoriserede.

Hr. *Reumert* mener selv, at *hans* er den ægteste af dem; det modsatte mener Hr. *Julius Petersen,* som finder *sin* betydeligt ægtere og har været oppe at skændes med Hr. *Reumert* i „Politiken" paa denne Opfattelse. Endvidere er der Hr. *Vilhelm Petersen,* hvis „Nøddebo Præstegaard" af ham hævdes at være saa ægte som nogen, og Hr. *Carl Henriksen,* hvis Ægthed af Ejeren garanteres hævet over enhver Tvivl. Naar hertil kommer Hr. *Foght*'s „Nøddebo", som af ham — eller rettere sagt af hans Personale, (Personalet har nemlig afskediget sin Direktør) — erklæres for den i Grunden eneste ægte, og Hr. *William Petersens,* der blot har et fint Stænk af ubetydelig Uægthed, vil enhver uhildet Theatergænger sikkert indrømme, at Spørgsmaalet om *hvem,* der har den eneste helt ud ægte Eneret, er en Gaade, som kun Vorherre og dennes tilkommende Bisp paa Fyen formaar at løse.

Meget i faa Ord.

Mr. *Phineas T. Barnum* har, som der siges, nylig trukket sig ud af Forretningen med en Formue af 12 Millioner Dollars. Hans nu verdensberømte Musæum, Theater, Cirkus osv. var fra Begyndelsen et lille Voxkabinet i en Fjælebod.

* * *

Den længste amerikanske Jernbane-Tunnel er den ved Hoosac paa Fitchburg-Linien. Den er $4^3/_4$ engelske Mile lang.

* * *

I *Manchester* er der et Værtshus for hver 25 Familier.

* * *

Australske Lønninger. I Ny Syd-Wales er Lønningerne ifølge „Sydney Morning Herald" i Øjeblikket følgende: Daglønnen for Tømrere og Snedkere 9 Kr., Murere og Stenhuggere 9 Kr., Brolæggere 9 Kr. 90 Øre, Malere 8 Kr. 10 Øre, Jerndrejere Grovsmede, Maskinister og Kjedelsmede 1 Kr. 5 Øre pr. Time, Skræddere, Skomagere og Sadelmagere 40 Kr. 50 Øre om Ugen, Tjenestepiger og Barnepiger 14 Kr. 40 Øre om Ugen samt Kokkepiger 16 Kr. 20 Øre ugentlig.

* * *

Østers som Betalingsmiddel. Den engelske Konsul i Baltimore siger i sin Rapport om Østersfiskerierne ved Maryland: „I nogle af de sydlige Distrikter, nede ved Chesapeake Bugten gaar Østers som Betalingsmiddel for rede Penge. I en af Byerne, som gjør sig til af at have en ugentlig Avis, bruger en stor Del af Abonnenterne at betale deres Kontingent i Østers. Nogle give fra 150—200 *bushels* aarlig, som Redaktøren selv maa fortære sammen med sin Familie. Men da det siges, at Østers skal have den Egenskab at styrke og udvide Hjerne-Virksomheden, synes det at være en god Ide af Abonnenter at betale Redaktører med Østers. Der er da al Udsigt til, at det ad Aare vil komme dem selv tilgode igjennem Bladet.

* * *

Londons Brandmænd skulle for Fremtiden bære Asbestos Klæder, som siges at være fuldstændig brandfri.

* * *

En sund engelsk Landsby. I Wipsnade, nær Dunstable i Bedfordshire er der ingen Dødsfald forekommet i de sidste to Aar. Det samme var Tilfældet i 1868 og i 1880. Befolkningen tæller henved 200. I de sidste 24 Arr er der kun forefaldet tre Dødsfald blandt Folk fra 1—29 Aar, og i det ene Tilfælde var det en Patient, som var kommet ned fra London. Gjennemsnitsalderen for alle Sognebeboerne, som ere døde i de sidste 30 Aar — heri indbefattet Børn over 1 Aar — har været 56 Aar.

* * *

En Skjønhedskonkurrence efter stor Maalestok skal i indeværende Aar afholdes i London under Ledelse af Messrs. *Pears.*

* * *

Fremmede Skræddere i London ere i stadig Tiltagen. I 1881 udgjorde de i St. George's-in-the-East 61 pCt. af alle Skræddere i Distriktet, og i 1887 var Antallet steget til 83 pCt.

* * *

Haaret. 400 Haar af almindelig Tykkelse vil, lagte ved Siden af hinanden, udgjøre en Tomme i Bredden. Den blonde Skjønhed har omtrent 140,000 enkelte Haar at kæmme og børste, medens den rødhaarede kun har 88,000. En brunhaaret Frøken har henved 109,000 og en sorthaaret 102,000. Faa Damer tænker paa, at de paa deres Hoved bærer 10—12 Mil Haar. En tysk Experimentalist har vist, at et enkelt Haar kan bære en Vægt paa fire Unzer; det strækker sig ud under Vægten og trækker sig atter sammen, naar denne fjernes. Men det maa være mørkebrune Haar, de blonde brække allerede over ved en Vægt af $2^1/_2$ Unze.

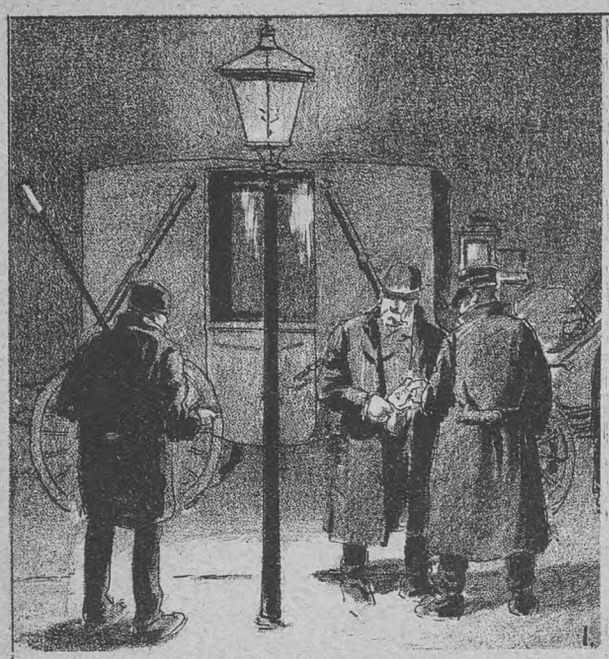

1. Mødet med Lygtetænderen.

2. Den mistænkelige Droske.

3. Undersøgelsen begynder.

4. Portemonnaien findes

5. „Gazetten“ og Mordet.

Paa Spor efter Morderen.

Kjæmpen Emanuel Andersson,
ved Siden af en 71" høj Mand.

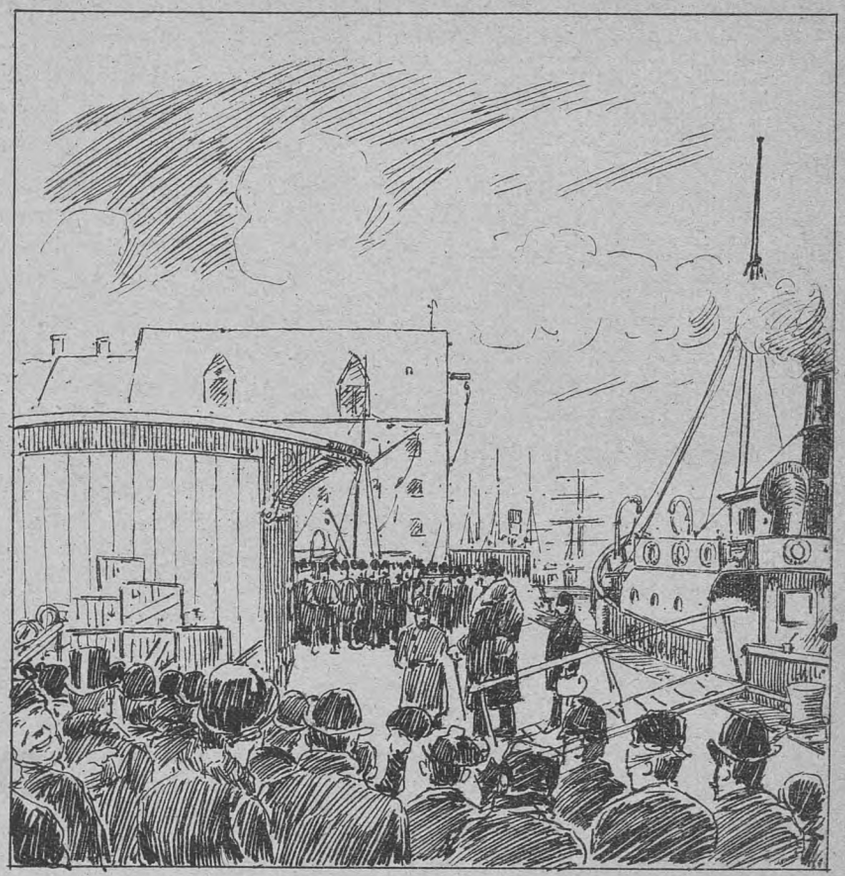

Kjæmpens Ankomst.
En Omnibus venter for at føre ham til Hotel Tivoli.

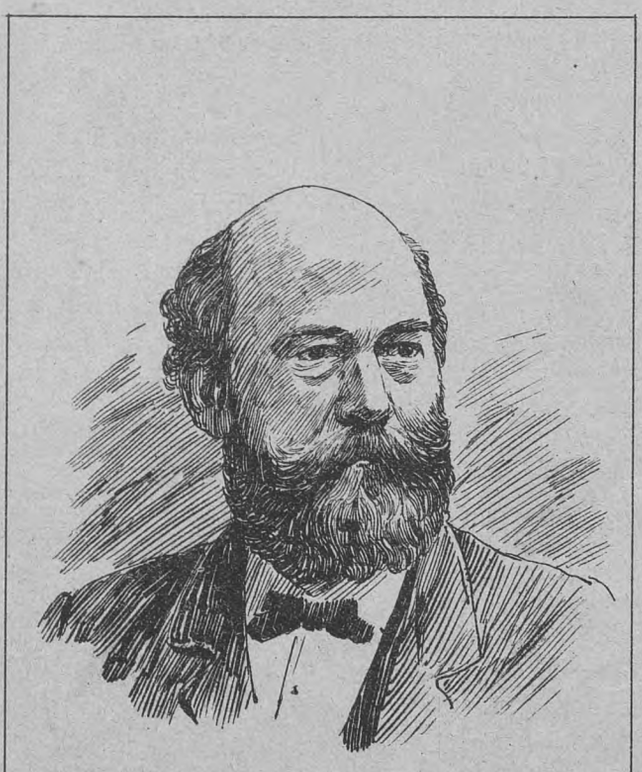

Hr. T. S. A. von Huth,
dømt for Kvaksalveri.

Baron Langes Undersøgelser.
Se Kriminalnovellen: „Brudenatten".

Hvem var Morderen?

En Kriminalnovelle
af
J. D. H. Temme.
(Sluttet).

Skovriderens Kone var faldet sammen. Hun græd højt. Ansigtet havde hun dækket med sine Hænder. Saa tog hun pludselig en fast Beslutning og hævede Ansigtet op imod mig. Hun vilde sikkert tilstaa mig alt. En underlig knugende Spænding paakom mig. Da bankede det paa Døren.

„Kom ind!“ raabte min Protokolfører; der var ingen af os andre, der kunde faa et Ord frem.

Den gamle Christian Baumann aabnede Døren. Han var meget bleg, og han saa alvorlig, ja næsten højtidelig ud.

„Marianne, kan jeg komme til at tale alene med Dig — hvis de Herrer tillader det?“ henvendte han sig til mig.

„Ja, vær saa god“, svarede jeg.

Han forlod Værelset sammen med Skovriderkonen. Der maatte være forefaldet noget. Jeg maatte dog se at faa oplyst, hvad det var.

Nogle faa Minuter efter vendte den unge Kone tilbage. Hun var bleg som forhen, men en underlig Fatning lyste ud af hendes sorgfulde Træk. Hun kom hen imod mig.

„Min Herre! Nu er hin Time kommen, som De før talte om, og som jeg selv i saa mange Aar har imødeset med Angst. At den dog en Gang maatte komme, har jeg aldrig kunnet dølge for mig selv. Nu er den her i al sin alvorsfulde Strenghed, og dog har Herren været naadig mod mig og gjort mig Bekjendelsen lettere. Hør nu af mig Sandheden, Hr. Assessor! Krybskytten Sander var ikke Felseners Morder. Det var min Mand. En vild Skinsyge mod den ulykkelige Felsener havde allerede længe ulmet i hans Indre. Paa Mordaftenen havde han udspioneret Felsener og mig.

Vi havde forladt Balsalen i Holzhausen og spadserede i Haven. Felsener havde bedt mig derom. Han havde om Eftermiddagen faaet et Brev fra sin Moder; om det vilde han gjerne tale alene med mig. Hun havde givet sin Indvilling til vor Forbindelse, og hin Aften trykkede vi første Gang hinandens Hænder som Forlovede. Hvilke lykkelige Minutter var det ikke; thi vi elskede hinanden! Men bag ved os stod Forræderiet. Næste Morgen vilde Felsener forlange min Faders Samtykke til Ægteskabet, og jeg er vis paa, at vi havde faaet det.

Men samme Nat blev han myrdet.

Hvorledes Forbrydelsen blev begaaet? Min Mand kjendte en Vej gjennem Mosen. Han havde ved et Tilfælde erfaret, at Krybskytten Sander paa den Nat vilde være at træffe ved Ellemosen, og han gav Felsener et Vink herom. Felsener gik derhen. Min Mand fulgte ham, iført min Faders Frakke og Hue og med min Faders Gevær, som hang i Forstuen. Hans Soveværelse var i Stue-Etagen, og han bortfjærnede sig gjennem Vinduet ud til Haven. Ved at gaa over Mosen, kom han Felsener i Forkjøbet. Han overraskede Krybskytten, tog hans Gevær og skød dermed Felsener. Havde han ikke faaet Krybskyttens Gevær, var min Faders bestemt til dermed at udføre Mordet. Sanders Gevær sænkede han ned i Mosen, gik tilbage til Skovriderhuset og gjennem Vinduet ind paa sit Værelse, uden at blive bemærket af nogen.

Hvorledes jeg har opdaget Forbrydelsen? Mit umistænksomme Hjærte havde ingen Anelse derom, omendskjøndt min Mand allerede kort efter vor Forbindelse ofte blev anfaldet af en uforklarlig Angst. Da fødte jeg en Søn. Det var hans Barn, men det bar den Myrdedes Træk. Nu blev han ofte angreben af Fortvivlelses Anfald. Under et af disse traf jeg ham med et blodigt Brev i Hænderne. Han stirrede stift i Brevet. Da han saa mig, forsøgte han at skjule det. Saa sprang han pludselig op. Nej! raabte han, nu kan jeg ikke bære det længere. Her, læs! Kjender Du dette Brev? — Det var Brevet, som Felsener havde faaet fra sin Moder Dagen før Mordet. Han havde baaret det paa sit Bryst. Min Mand havde taget det, medens han holdt Vagt ved Liget. I hans vilde, ud over Modstanderens Død rækkende Skinsyge, havde han ikke formaaet at skille sig af med det. Skinsyge og Samvittighedsnag tvang ham uimodstaaelig til at aabenbare alt for mig.

Hvad jeg siden har lidt i de mange, lange Aar sammen med ham, lader sig næppe beskrive. Han var min Mand, han var mit Barns Fader, han var en Morder, min Elskedes, min Forlovedes Morder!

Og nu? Den gamle Christian bringer mig netop Budskabet om, at den Ulykkelige har skudt sig selv, efter at han for en halv Time siden har talt med den tro Olding.“

„Ham har Gud dømt. Gud Herren være ham naadig.“

„Ja, Gud være hans syndige Sjæl naadig!“ gjentog den stakkels Enke, „mit Sind er som lettet, og en tung Byrde er taget væk fra mine Skuldre. Og saa har jeg jo mit Barn at leve for!“

Hun var dybt rystet og hulkede stærkt ved disse Ord.

Det var imidlertid blevet sen Aften. Jeg tog hendes Haand og førte hende ind i Stuen ved Siden af, hvor Barnet laa og sov.

Hun knælede ned ved dets lille Seng og bad, medens jeg sagte forlod hende og Skovriderhuset i Winkelhorst.

Brudenatten.

En Kriminalnovelle
af
J. D. H. Temme.
(Fortsat).

Før Værtens Datter fik lukket Døren til de Fremmedes Værelser, hørte hun den lille Herre sige højt til Damen:

„Men lad os nu ikke hengive os til mørke Tanker. Paa denne Aften, den sidste, som vi er sammen, ville vi more os.“

„Hvem er de Rejsende?“ spurgte Postholderens Datter sin Fader, da hun kom ned.

„Baron Lange fra Kurland med Følge, staar der i Rejselisten.“

„Og dette Følge bestaar af to Kvinder“ fortsatte Datteren.

Faderen saa forbauset paa hende.

„Er der to Kvinder?“

„Ja, for den mindste af Herrerne er Baronens Gemalinde.“

Hvorfra hun vidste det? Jo, da den lille Herre hviskede sammen med Damen ved Vinduet, havde denne svaret ham:

„Min kjære Baronesse, jeg skal altid tænke med Venlighed paa Dem."

„Du maa have hørt forkert". mente Postholderen.

Dennes Søn kom netop til i det samme.

Postholderen var en gammel Enkemand. Han havde to Børn, Datteren Anna, som styrede Huset for ham, og en Søn, Theodor paa 15 Aar, som hjalp Faderen i Kontoret, paa Marken og havde Tilsyn med Staldene. De øvrige Beboere i Postgaarden, bestod af Karle, Piger og Postkuske, af hvilke den ene tillige var Vognmester.

Postholderens Søn, Theodor, bragte ogsaa en Nyhed.

Den Rejsende. som efter Annas Forsikring maatte være Baron Lange, havde forladt Huset. I Gaarden havde han set sig om til alle Sider, og var saa gaaet rask ned ad Bjærgslugten, ved hvis Indgang Postgaarden laa. Drengen, som havde været beskjæftiget i Gaarden, var bleven forbauset over, at den fremmede Herre saa sig saa ængstelig omkring, og dog vilde give det Udseende af, at han kun gik sig en Spadseretur. Han fulgte ham derfor ubemærket gjennnem Slugten. Et Stykke inde i denne laa en Dam, som benyttedes til at lade Hestene svømme i. Vandet var ikke ganske klart, og paa den Bred, som vendte mod Postgaarden, var det tæt bevoxet med Siv, saa at man ikke fra Huset kunde se Vandet.

Dammen vakte den Fremmedes Opmærksomhed. Han traadte hen til Bredden, saa sig forsigtig om til alle Sider og var da eftertænksomt gaaet rundt om Vandet, som om han maalte Dammens Omfang. Ved den modsatte Side fandt han en Lægte, der laa ved Bredden. Den stak han ned i Vandet for, som det syntes, at maale dets Dybde. Saa sendte han et hurtigt Blik hen til Postgaarden, som om han vilde beregne Afstanden fra denne til Stedet, hvor han stod.

Det var den Efterretning, som Drengen bragte, idet han spurgte Faderen, hvad han vel troede, den Fremmede havde for.

Faderen og Datteren havde gjort sig de samme Spørgsmaal. Men ingen af dem havde noget fyldestgjørende Svar.

„Men noget godt har han ikke i Sinde, og jeg vil passe paa ham", sagde Drengen. Det samme havde hans Søster foresat sig.

Karoline Wild hed den Dame, som rejste med Baron Lange fra Kurland. Hun var født i Vestprøjsen, hvor hendes Fader havde havt et lille Embede. Han var død og havde ikke efterladt sin eneste Datter andet end en god Opdragelse, som satte hende i Stand til at søge sig en Plads som Lærerinde eller Selskabsdame. Og da Moderen var død, medens hun endnu var ganske lille, rejste hun ved Faderens Død til Danzig, hvor hun fik en Plads som Lærerinde og Guvernante i et adeligt Hus. Barnet, for hvis Skyld hun var antaget, døde imidlertid i Løbet af et Aars Tid, men Karoline Wild havde i den Tid forstaaet at vinde sit Herskabs Velvilje, og Fruen beholdt hende som sin Selskabsdame. Og Karoline viste ved sin Troskab, ædle og opofrende Karakter og Handlemaade, at hun skjønnede paa det gode Hjem, hun her havde fundet. Saa blev Fruen syg. Svagelig havde hun altid været; men nu blev det værre og værre, og i Løbet af et Aar holdt Døden atter sit Indtog i Huset.

I sit Testamente havde Fruen skjænket Karoline Wild to Tusind Daler, foruden en Mængde fint Linned og nogle af sine bedste Klæder. Dette skulde, som der stod, være en Erindring om den Afdøde og et Vederlag for den Opofrelse og Troskab, hvormed Karoline havde plejet hende under Sygdommen.

Et Aar før Fruens Død havde Karoline Wild forlovet sig med en ung Kjøbmand i Danzig.

Reinhard Sommer var født i samme By som Karoline, han var kun et Par Aar ældre end hun og opvokset sammen med hende. Da han var femten Aar gammel kom han til Danzig i Handelslære. Han var en kjøn Dreng, livlig og foretagsom men noget vild af sig. Han havde altid været Karolines Beskytter mod de andre Børns Overfald, men paa den anden Side holdt hun ham ved sin blide Karakter ofte tilbage, naar han vilde indlade sig paa altfor vovelige og vilde Foretagender.

Saaledes var der allerede fra Barndomstiden knyttet et Baand mellem de to, og da de atter gjensaa hinanden i Danzig efter næsten ti Aars Adskillelse, dukkede de gamle Minder frem med fornyet Kraft.

Karoline Wild var da to og tyve Aar, Reinhard Sommer fem og tyve. Hun var Selskabsdame hos den adelige Frue, som boede paa sit Gods i Nærhedeu af Danzig, han var Kommis i et anset Handelshus i Byen, og regnedes for en af de smukkeste Mænd i Danzig. Begges Hjærter vare endnu fri. Var det derfor et Under, at de ved Gjensynet atter nærmede sig hinanden og tilsidst ikke mere formaaede at skilles?

Saa forlovede de sig.

Vel var begge uden Formue. De havde kun deres gode Ophold men ikke noget at gifte sig paa. Men han var en dygtig Kjøbmand, som kun ventede paa en Lejlighed til at begynde en Forretning for sig selv.

(Forts.)

Bekjendtgjørelser.

Etablissement National.

Hver Aften Forestilling Kl. 8.

I denne Uge opføres:

3 Par!

Generalen kommer!

Kl. ca. $10^3/_4$:

Kjærlighed ved Hoffet,

original dansk parodisk Operette i 1 Akt.

I næste Uge opføres for 1ste Gang:

To Sjæle og en Tanke.

Modeller.

Reklame.

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Folketheatret.

I denne Tid opføres hver Aften:

Nøddebo Præstegaard.

Opføres endnu kun et begrænset Antal Gange.

Dagmartheatret.

I denne Uge opføres:

Arbejderliv.

Jephtas Datter.

Expresstrykkeriet, Walkendorfsg. 22. Kbhvn.

Uge-Revue.

Alt er ved det gamle.

Fallesen sidder der endnu, og Hvalen ligger der endnu, Holger Drachmann bliver ved at smøre op, og Paul Marcussen er der igjen.

Og Morderen er ikke fundet.

Hvem er vel den hemmelighedsfulde, som kan undgaa selv et saa snedigt Politi som det Frederiksbergske?

Forleden Aften gik Rygtet, at man havde ham. Det hed sig, at han var taget for fuldt Hus og aabent Tæppe i Kasino ved første Opførelse af „Snushanen".

Man fortalte, at Sofus Neumann, der for enhver Pris vil tjene de 200 Kr., havde meldt sig til Frederiksberg Politi som Opdager, havde klædt sig om og saa gaaet paa Rov efter Morderen.

Saa vil Tilfældet, at han faar Mistanke til Stigaard, den rare Stigaard, der før mange Gange har været meget uskyldig dømt, og ulykkeligvis hin Aften har havt Blus paa Lampevejen, husker daarligt og ligervis som Lygtetænderen har Lygteskinnet mod sig.

Og det var saamænd ikke umuligt, at Neumann havde taget ham, hvis ikke en Røst fra Galleriet havde bragt ham paa andre Tanker. Thi fra en oprørt Tilbeder af Stigaard lød:

„Det er jo'nte ham, det er jo Nathansen."

Men Nathansen, Skuespiller ved Kasino, og hjærteløs i „Snushanen", har klaret sig med den, at han som Morder kun har været et viljeløst Redskab i Paul Marcussens Haand.

Hvorefter Mistanken ganske naturligt rettedes mod denne. Han er jo for længe siden opdaget, og det er jo bekjendt nok, at han før har slaaet nogle Stykker ihjel.

Men man er heller ikke kommet nogen Vegne med denne dramatiske Jan Omb. Det er konstateret, at han jævnlig har givet sig af med at plage Livet af Avislæsere, men af Mord har han i den sidste Tid kun begaaet et eneste. Det er paa sit eget Stykke.

Det pæne Stykke, som han ikke en Gang kan faa ordentlig begravet i Fred og Ro. Han er fløjtende gal over Pibningen.

Det skulde han slet ikke være. Han skulde en af de nærmeste Aftener gaa ud i Kasino og se sig om blandt det gabmundede Publikum — saadan hedder jo de Par Mennesker, der ikke læser „Dagens Nyheder" — og saa vilde han se, at sine bedste Venner har han blandt det Publikum, der for Tiden besørger den Mellemakts-Underholdning, Hr. Gottschalksen ellers er Manden for.

Det er i Nøden man skal kjende sine Venner. Og forstaar Marcussen ikke, at det er en Vennetjeneste, der her vises ham?

Kan han ikke huske Sergeant *Thimms* gyldne Dage paa Folketheatret, da den ganske danske Hær stormede løs paa Pelsen, fordi den ikke var skaaret over Virkeligheden, med Fløjter, Trommer og Pauker — hver Aften skiftende Regimentsmusik.

Det var hin Aften, da den første Fløjte lød, at *Abrahams* — Direktøren med den spændte Muskel — og *Reumert* — Skuespilleren og Pølsefabrikanten — faldt hinanden grædende om Halsen i Kulissen. De græd, græd af Glæde, græd saa det næsten peb efter.

Og det peb som bekjendt en lang Række Aftener efter. Der var reddet en *succès*, som maaske ellers var gaaet fløjten.

Siden da er Pibekoncerter blevet moderne. Det hører med til ethvert ordentligt Theates Repertoire. Kvad Klakørerne ikke kan gjøre, det kan Fløjtenisterne opnaa.

Var der ikke et Par smaa fixe Fløjter i Gang i Dagmartheatret for nogen Tid siden i Anledning af „Grevinden og hendes Søskendebarn"?

Og er „Grevinden" ikke stadig den Dag i Dag paa Brædderne? Jojo!

Og hvorfor skulde Kasino stikke op for de andre og stikke Piben ind, naar de endelig faar en vellykket Anledning til at bruge den?

Men naturligvis kan man ogsaa forlange umenneskelige Ting af en Fløjte, selv om man faar den gratis. Og det er vel bare Overdrivelse, naar man fortæller, at Kasino for Tiden har Sukkerfløjter liggende paa Lager.

Hidtil er Fløjtekoncert kun mislykkedes ét Sted, det Sted, hvor al Ting gaar galt. Paa det kgl. Theater.

Fallesen vilde gaa sine Privattheater-Kolleger i Bedene, og saa satte han — Gud hjælpe mig! — Olaf til at fløjte ganske solo for aabent Tæppe.

Men den var dog for tyk. Han skulde naturligvis have ladet Olaf sidde i en mørk Krog i Galleriet, saa kunde der endda være blevet Brug for Gongongen.

Den Gang sagde Folk *„Tak for Seven,* Kammerherre", eller de vilde have sagt det, hvis de havde kjendt det bevingede Ord, som allerede nu forlængst har faaet Folk vænnet fra at holde sig paa Maatten.

Den Gang vilde Olaf gjærne spille alle mulige Roller. Nu er det *Emil*, der ikke vil spille nogen. Han vil ikke engang spille *Abekat* for Drachmann. Saa vil han hellere tage sin Afsked.

Det har jeg ogsaa Lyst til. Men det skulde være med dette Liv. Jeg er nu nogenlunde paa det rene med, at det ikke engang er saa meget værd som en forfalsket Postanvisning.

Kunde man endda faa fat i den Morder. Jeg holder det ikke ud, hvis ikke jeg eller en anden snart snapper ham. Nu har jeg i over 8 Dage rendt Byen rundt med tre lumpne 500 Kronesedler, men jeg tør ikke saa meget som forsøge paa at faa dem vexlet, og jeg ryster ved Tanken om blot at vise nogen dem.

Og det var netop Meningen. For det er ikke mine egne, jeg har faaet dem tillaans til Styrkelse af Krediten — og saa tør jeg ikke lade nogen se dem. Det kan stemme Humøret ned.

Jeg gjør en Dag en Ulykke paa mig selv eller en anden. Jeg vil ikke lade sidde paa mig, at der ikke skulde findes en eneste saa modig Højremand, at han tør vove Pelsen paa *Rex*.

Og løber jeg en Dag paa Rex — og det er jo ingen Kunst for en Skøjteløber — saa vil jeg nok se, om *han* er saa ligeglad for Pelsen.

For bare én ny om Aaret — det løber dog altid op. ***956.***

Tit-Bits.

En fattig Pige spørger os, hvordan hun skal faa sit Haar til at skifte Farve. Alle unge Mænd siger, at det er *rødt*.

Svar: Bliv rig, og de unge Herrer vil ligge for Deres Fødder og beundre Deres dejlige — *gyldne* Haar!

* * *

Hele Verden. En ung Dame spurgte sin Elskede: „Karl, hvor lang er Vejen om hele Verden?"

„Omtrent tyve Tommer, min Elskede", svarede Karl og slog Armen om hendes smækre Taille.

* * *

Slagteren: „Hvad kan jeg sende Dem i Dag, Fru Styles?

Fru Styles: „Send mig en Lammesteg; men endelig af et *sort* Lam!"

Slagteren: „Hvorfor af et sort?"

Fru Styles: „Jo, for vi har Sorg i denne Tid."

* * *

Indtryk. Hun (blidt): „Jeg skal aldrig forglemme denne Nat — og dette Bal".

Han (indsmigrende): „Sig mig — hvorfor?"

Hun: „Og denne sidste Vals".

Han: „O, De gjør mig henrykt! Har jeg gjort Indtryk paa Dem?"

Hun (usædvanlig smægtende, blidt): „Ja! De har næsten traadt to af mine Tæer flade!"

Indhold.

Illustrationer: Kjærlighed ved Hoffet. — Paa Spor efter Morderen. — Portræt af Kæmpen Emanuel Andersson. — Portræt af Hr. S. von Huth. — Romanillustration.

Text: Kjærlighed ved Hoffet. — Vore Billeder. — Guld og Glimmer. — Meget i faa Ord. — Brudenatten. — Hvem var Morderen? (sluttet) — Uge-Revue (illustr.) — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co.

GJEDDEN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 9.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 2. Marts 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

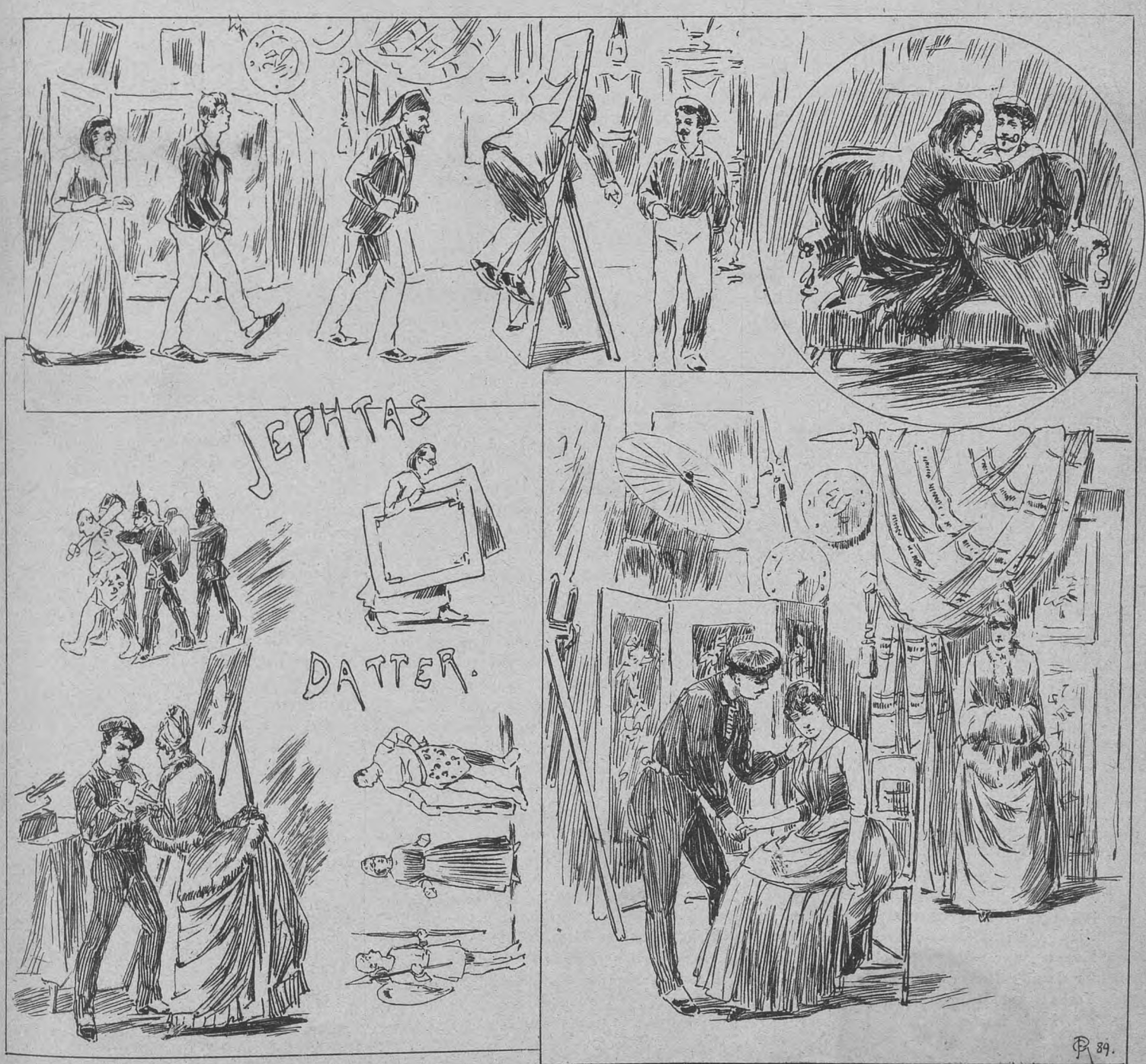

Dagmartheatret.

Dagmartheatret.

Dagmartheatret har i „Jephtas Datter", Lystspil i 3 Akter af Adolf Wilbrandt, faaet sig en værdig Afløser af „Dr. Jojo". Hvis Publikum mulig har holdt sig tilbage fra denne fortræffelige Farce — dens altfor hurtige Henlæggelse tyder derpaa — af Frygt for dens „franske" Snit, da kan de overfor dette morsomme Stykke lade alle slige Skrupler fare. Og Publikum *bør* indfinde sig fuldtalligt, thi der bydes her af Fru *Secher* et Stykke Skuespilkunst saa god og helstøbt, som man kun sjælden har Lejlighed til at se.

Hun spiller en ung Pige, en kejtet og uanselig Skabning, der som Kammerat lever blandt en Flok Malere, hendes Broder og dennes Kammerater, selv dyrkende Kunsten uden synderlig Talent og skjulende sin naturlige Ynde og Skjønhed bag et forceret Drengevæsen og en grim og klodset Paaklædning. Indtil en skjønne Dag den graa Puppe ved Kjærlighedens Magt og Tilfældighedernes Spil forvandles til en sød og yndefuld ung Pige. Ved udmærket Kunst viser Fru Secher os jævnt og stilfærdigt det mest tilforladelige Billede af Else Verners Takt, gode Hjærte og hele prægtige Karakter, hendes fine Lune, hendes Sorg over Kammeraternes Ringeagt for hendes Kunst, hendes Kjærlighed til Osvald — en af Kammeraterne —, Skinsyge, Resignation og endelig jublende Lykke, alt var saa velgjørende ægte.

Fru Secher har her paa den glædeligste Maade indfriet et af de Løfter, hun engang gav, om at blive en betydelig Kunstnerinde. — Hun støttes iøvrigt godt af sine Medspillende, særlig maa Hr. *Jacques Wiehe* fremhæves som Osvald.

Vore Billeder.

(Fra *„Police Gazette"*).

Lapse og Koristinder. Fem og tyve unge fint udseende Mænd stod forleden Aften og ventede udenfor Brooklyn Park Theatret. De røg Cigaretter og passiarede med et vist Kjendskab om Scenen og Damerne fra Koret. Men det var vel næppe heller uden Grund, for de unge Herrer var fem og tyve af New-Yorks reneste Dandier og mest udsøgte Lapse, som havde inviteret fem og tyve henrivende Skjønheder af *London Gaiety Company* til at dinere med sig. Damerne havde alle modtaget Indbydelsen til denne Champagne-Diner; men Direktøren sagde „Nej!"

Halvdelen af Damerne — eller saa nær, som man kan komme Halvdelen af fem og tyve — lovede ogsaa at afholde sig fra Mødet, men de andre vilde have Middagsmad. De uskyldige Damer — de ere naturligvis *alle* uskyldige, men dem, som vare mest uskyldige — fik overtalt de andre til at afholde sig derfra, og det lykkedes kun de unge Herrer at faa fem Damer til at deltage i Dineren, som imidlertid skal være bleven usædvanlig flot og endte med et lystigt Bal.

En fin Opiumssalon opdagedes i Slutningen af Januar i Pittsfield, Massachusets. Byens Befolkning blev som den var rystet i sin Grundvold, da Efterretningen om Opdagelsen spredtes ud over de intet Ondt anende Borgere. Det var ikke en af de sædvanlige kinesiske „Shoper", som her var opdaget, men en luksuriøst, orientalsk udstyret Rygesalon, hvor mange Damer af den fornemme Verden gik hen, for at svælge i Opiumsnydelsen. Lederen af denne noble Forretning var en højtstaaende Mand i Samfundet, en forhenværende General i „Frelsens Hær", *William Marvin Lutz*. Han var selv Skyld i Opdagelsen, idet han havde betroet sig til en Ven og indført denne i sin Salon. Vennen gjorde senere Anmeldelse til Politiet, hvilket førte til Generalens Fængsling i hans orientalske Fæstning, midt under en Del højtstaaende Gjæsters blidelige Hendosen over de forbudte Opiumspiber.

Ada Rehan, Primadonnaen i *Augustin Daly's* Skuespiller Selskab, er lige saa godt kjendt i Paris, London eller Berlin som i New-York, Boston, Chicago, Philadelphia og San Francisko. Hendes overordentlig fine Spil har sikret hende Plads blandt de første Skuespillerinder i Verden, og hendes Ry tager stadig til i Amerika, hvor hun nu synes at have slaaet sig ned for bestandig.

Hendes Mand vil søge Skilsmisse. Billedet udtrykker netop hvorfor. Historien har vakt betydelig Opsigt i Amerika, da de deri implicerede Personer beklæde fremragende Stillinger i Samfundet.

Mr. Robert Hume, Jærnbanedirektør i St. Paul, Minnesota, havde i en Maanedstid næret Tvivl om sin Hustrus Troskab og besluttede at være paa sin Post. Han antog et Par private Opdagere, som passede paa hende og fulgte ethvert af hendes Skridt. Endelig den 2den Februar lykkedes det Opdagerne at faa Brøden konstateret, og de trængte ind i den Skjønnes Bolig paa en Tid, hvor de vidste, at hendes Elsker opholdt sig der. Manden søger nu Skilsmisse, og den opdagede Elsker *S. Eaton jun.*, en rig Vekselerersøn, har maattet forlade Byen for en Tid.

En Kamp for Alvor. Det er ikke hver Aften, man oplever en virkelig, veritabel Indianerkamp paa Scenen. Men et saadant Skuespil blev for kort Tid siden opført paa Standard Theatret i Cincinnati, Ohio. Det var en Scene, hvor en Trapper, Kapt. Jack Crawford, kjæmper med en Indianerhøvding, „det løbende Dyr". Men Indianeren havde i Løbet af Dagen nydt for meget af Cincinnati-Ildvandet, og da han først havde begyndt Kampen, blev han mere og mere hidsig, og i Stedet for at lade sig overmande af „det blege Ansigt", som Stykket fordrede, huggede han løs med sin lange Jagtkniv, saa Trapperen, der mærkede det blev Alvor, maatte anstrenge sig af yderste Evne for at parere Indianerens rasende Stød. Endelig lykkedes det Trapperen at overvinde den blodtørstige Comanche.

Her hjemme fra.

Dræbt paa Stedet. Olga Hansen, en Tjenestepige paa 17 Aar, styrtede i Tirsdags ud ud fra et Kvistvindue paa Hjørnet af Pilestræde og Møntergade. Ulykken skete ved, at Pigen om Morgenen Kl. omtrent 9 vilde aabne et Vindue, og da dette var frosset til, trykkede hun det op og tabte Ballancen, saa hun hovedkuld styrtede ud over den meget lave Vindueskarm og slog sig ihjel paa Stedet.

Forsøg paa Mordbrand. I Lørdags Aftes Kl. 10 bemærkede en Tjenestepige, da hun vilde gaa ned ad Trappen i Ejendommen Nr. 48 i Nørrefarimagsgade, en flammende Petroleumspøl paa Trappen, der fører op til 1ste Sal. Ilden slog allerede højt op ad Trappegelænderet, men ved Pigens hurtige Anmeldelse lykkedes det Beboerne at slukke den, før der var sket nogen synderlig Skade. Gjerningsmanden er endnu ikke opdaget.

En Sammenstyrtning paa Alm. Hospital. I I Søndags Morges ved Syvtiden styrtede Loftet ned paa en af Belægningsstuerne paa „Almindeligheden". En Syg, som laa i sin Seng og saa Loftet styrte ned i Stuen, var næsten lamslaaet af Skræk, men skete ellers ingen Overlast, da Loftet lige over hans Seng som ved et Vidunder blev hængende i Bjælkerne. Der kom ingen til Skade.

Slagsmaal med Politiet. En Politibetjent satte i Mandags Eftermiddags en Mand ud af en Beværtning i lille Brøndstræde. Herved foraarsagedes et større Gadeopløb, hvorved Betjenten snart blev indviklet i et livligt Haandgemæng med den forsamlede Mængde, som stadig voxede og nægtede at passere Gaden. Haandgribelighederne fortsattes, medens Betjenten trak sig tilbage til Pilestrædes Station.

Guld og Glimmer.

Hr. *Pio*, som i Morgen skal spille Redaktør Grønholt i „Mester og Lærling", har hele Ugen gaaet og spekuleret over, hvilken kjøbenhavnsk Redaktør, han i dette Tilfælde helst burde kopiere.

Han vakler mellem, hvorvidt han skal give *Rex* i Pels eller *Fr. Hansen* i *Grove* Træk.

* * *

Fru *Emma-Lange-Nielsen* og Hr. *Poul Nielsen* er nu Mo'er og Fa'er. Fruen var

i Theatret Aftenen før den lykkelige Begivenhed indtraf.

* * *

Naturligvis kan det ikke blive ved at gaa paa den Maade med *Pietro Krohn*. Ganske vist holder han officielt med *Fallesen*, men privat er han da Duskammerat med *Lange-Müller* og maaske mange flere.

Der maa vistnok nye Mænd til.

Idéen med i denne Anledning at etablere en Dygtighedskonkurrence mellem *Dorph-Petersen*, *Aug. Rasmussen* og *Svendsen* fra Dagmartheatret er dog letsindig. Thi de ere alle tre lige dygtige, og der kan — med Undtagelse af Strindberg — overhovedet ikke være Tale om andre.

Og *Bloch* vil kunne lære saameget af de tre, at Theatret bør sikre sig dem alle.

* * *

Den bekjendte Journalist og Feuilletonist *Yes Thayssen*, der i en Aarrække har været ansat ved „Nationaltidende", agter efter sikkert Forlydende om kort Tid at trække sig tilbage til Privatlivet.

Derimod vedbliver *Heiberg* at pumpe ved „Kjøbenhavns-Posten".

* * *

Kasinomaskeraderne staar nu for Tur til at forsvinde. Det har Aar efter Aar vist sig, at de samtidig med at de naaede i Niveau med de offentlige Maskerader i „Figaro", blev daarligere og daarligere besøgt. Det har den sidste halve Snes Aar været et forholdsvis ringe Antal pæne Forældre, der har sendt deres Døtre paa Kasinomaskerade.

Kasinobestyrelsen, der saalænge har lukket Øjnene til for hvem der egentlig besøgte Maskeraderne, agter allerede næste Aar fuldstændig at ophøre med dem.

* * *

Hr. *Abrahams* siges paa det sidste at være bleven Afholdsmand, endogsaa af den rigtig krabate Slags, der forsværger at traktere Medmenneskene med Drikkevarer. Denne hans Omvendelse havde til Følge, at Gjæsterne ved Festen forleden i Anledning af *„Nøddebos"* 50. Opførelse kun fik udleveret en Sjat Rødvin hver, med hvilken de af Direktøren opfordredes til at libere paa det kraftigste.

* * *

Det er saa langt fra, at *„National"* er et synkende Skib, at de gamle Bernhard Olsenske Rotter fra Tivoli indfinde sig bunkevis derude for at komplimentere Hr. Glückstadt. Hr. Glückstadt skal dog have vist sig mindre gjæstfri mod de vævre Smaadyr; en af dem skal han endog have givet en saa hundsk Behandling nede i sin Hjørnekafé, at Rotten gik hen og døde.

* * *

Apropos om *„Rotten"*. Efter at denne Parodi paa *Musen* er bleven kasseret baade af Hvile- & Rekreations-Kvinderne og Foreningsstudenterne, skal den efter Forlydende nu opføres i *„National"*, hvor Hr. *Glückstadt* nok skal sørge for, at den ikke faar noget langt Liv (cfr. ovenfor).

Det bevingede Ord *„Hold Dig paa Maatten, kjære"*, er i Grunden ikke kgl. Balletdandser *Louis Forgerons* Idé. Det er *Nutidens* største Impressario den lille Hr. *C. F. Hansen*, som har hittet paa Vendingen, i hvilken Anledning Melodien ogsaa er tilegnet ham.

Nærmere at forklare, hvordan Sprikwortet blev til, forbyder Hensynet til Privatlivets Fred. Vi skal kun i spredte Træk antyde:

Middag hos en herværende Tivolidirektør — Go' Hansen — Lille Hund i Knibe — Hold Dig — Paa Maatten.

* * *

Hvorfor skal *„Gazetten"* være Stedbarn?

Kammeradvokat *Hindenburg* har endnu ikke anlagt Sag mod os.

* * *

Fader og Søn. Faderen er Departementschef over alle Theaterprivilegier, Sønnen laver dramatisk Ragout og Farce. Faderen flytter Ferd. Schmidt fra Nørre til Vester og — hvem véd — tilbage igjen, Sønnen skriver Fanden et Øre af. Faderen lukker Nørrebros Theater, Sønnens *Reklame* skaffer „National" *en stryggende Forretning*.

Fælles for Fader og Søn er Navnet *Ricard*.

* * *

Athlet-Klubben afholder sin første offentlige Præsentation Mandagen den 4. Marts Kl. 7½ i Sortedamslunds store Sal. Det er et udvalgt Hold paa 8 Amatører, som vil give Prøver paa deres Kræfter, ved at lege med Vægte — levende og døde — fra 70 indtil 1000 Pund.

En af Amatørerne løfter f. Ex. 240 Pund med *én Finger*, en anden bærer ca. 600 Pund paa Nakken, en tredie løfter med *én Haand* 450 Pund. Den samme bærer ogsaa, liggende paa Ryggen, ca. 1000 Pund paa sine Fødder.

Det er den Slags Kunststykker, man ikke ser hver Dag, og som alle og enhver har Lov til at gjøre Athleterne efter, da Vægtene staa til behagelig Eftersyn og Afbenyttelse efter Præsentationen.

En ny Theater-Adresse.

Ved at se *Dyrebeskyttelsesforeningens* dejlige nye Affiche ude ved Jernbanen er *Olaf Poulsen* bleven enig med sig selv om at prøve det igjen med en Adresse til *Fallesen*.

Han vil i den ny Adresse nøje følge Dyrevennernes Program og med faa Redaktionsændringer forlange, at Fallesen tager de samme Hensyn til det kgl. Theaters Skuespillere som de nævnte Plakater forlanger, at andre Borgere skal tage til „de umælende Dyr".

Adressen vil — i nøje Overensstemmelse med Dyre-Plakaterne — indskærpe Theaterchefen følgende:

1. „Skaan Hesten". — Det er: *Lad ikke Emil trække hele Læsset.*
2. „Plej den godt i Stalden". — D. e.: *Spar ikke paa Feu, 1ste Klasse A.*
3. „Overanstræng ikke Droske- og Arbejdshestene". — D. e.: *Lad Foss hvile af og til, og husk paa, at Koret er gammelt.*
4. „Kjør ikke med brudte eller ombenede Heste". — D. e.: *Det var dristig vovet med Høyer, Kammerherre!*
5. „Misbrug ikke Pisken". — D. e.: *Sørg for at ingen træffer Sofus hos Haubro i Kirketiden.*
6. „Opdrag Stuehunden". — D. e.: *Hold Theaterkatten paa Maatten.*
7. „Dril ikke Hundene". — D. e.: *Gaa ikke Journalisterne i Næringen i „Berlingske".*
8. „Afhold dem fra unødvendig Omstrejfen". — D. e.: *Forbyd Simonsen at skrige sig hæs i Slaugterlauget.*
9. „Tænk paa Smaafuglene". — D. e.: *Er der da aldrig andet end „Elverhøj" til Tirsdagsabonnenterne?*
10. „Giv Vildtet Foder ved Vintertid". — — D. e.: *Tror De virkelig, De faar Svenskerne til at tage Billet til „Blomsterfesten i Genzano" og et Stykke rød Plakat?*
11. „Skaan de Dyr, der *skal* dræbes, for unødvendig Lidelse". — D. e.: *Lad hellere strax alle Eleverne gaa og hold dem ikke for Nar i fem Aar.*
12. „Vær barmhjærtig mod ethvert Dyr". — D. e.: *Lad nu dog være at kassere flere Stykker for Drachmann.*
13. „Paatal virkeligt Dyrplageri". — D. e.: *Udsæt ikke Emil for at gjøres til Abekat i „Avisen".*
14. „Forsøg med det gode at afholde andre fra at mishandle Dyrene". — D. e.: *Giv for Guds Skyld aldrig mere „Arbeiderliv" til Dagmartheatret.*
15. „Mislykkes dette, da paakald Politiets Bistand". — D. e.: *Sørg for at Schmidt aldrig kommer til at spille med syv paa Scenen.*

Skulde Fallesen igjen nægte at tage mod Olafs Skriveri, vil Olaf dog ikke denne Gang lade sig nøje dermed. Han vil heftigt smække Adressen op paa alle Landets Jernbanestationer, Sporvogne og Nødtørftshuse.

Hvorefter han vil vaske sine Hænder for 5 Øre i et af de sidstnævnte.

Meget i faa Ord.

Af 26,000 *Forbrydere*, arresterede i Paris, har kun de 10,000 naaet en Alder af tyve Aar.

* * *

Fra Tydskland *udvandrede* i 1888 ikke mindre end 98,515 Personer.

* * *

Dr. John Hall i New-York, kaldet *„Million-Præsten"*, siges paa et halvt Aar at modtage saadan noget som 108,000 Kroner i Bryllupshonorarer.

En Champagne Diner.

Ada Rehan.

General Lutz

Taget af Politiet.

Manden vil söge Skilsmisse.

En Opiumssalon.

En Kamp for Alvor.

Fra Amerika.

En Sammenstyrtning
paa almindelig Hospital.

Dræbt paa Stedet.
Pigen Olga Hansen styrtet ud fra 4de Sal.

Fra det ny Panorama.

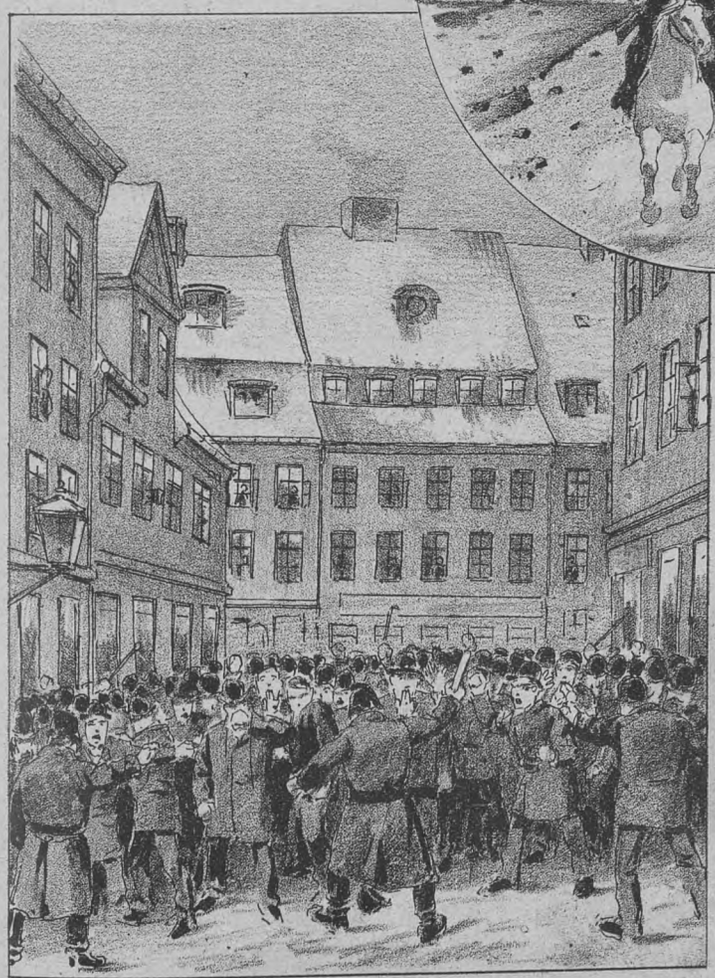

Slagsmaal med Politiet.

Forsøg paa Mordbrand.

Brudenatten.

En Kriminalnovelle
af
J. D. H. Temme.

(Fortsat).

En saadan Lejlighed til selv at begynde en Forretning frembød sig nu pludselig for Reinhard Sommer, idet en ung rig Mand, som havde arbejdet paa Kontoret som Volontær sammen med ham, ved sin Faders Død blev Indehaver af et stort Handelshus i Sydtyskland. Han skrev op til Sommer, for hvem han havde fattet et sandt Venskab, og tilbød ham Part i Forretningen, hvis han vilde tiltræde sin Plads straks. Sommer betænkte sig ikke, og faa Maaneder efter sin Forlovelse med Karoline Wild rejste han ned til sin nye Plads.

De var begge meget lykkelige ved de lyse Udsigter, som saa pludselig havde aabnet sig for dem. Han tænkte sig allerede som en rig og anset Mand, alle hans Drømme og Planer, al hans Ærgjærrighed maatte nu blive tilfredsstillet. Og saa kunde han hjemføre sin smukke Brud om kort Tid, for at gjøre hende delagtig i sin Rigdom og Anseelse. Den beskedne Karoline Wild tænkte kun paa den Tid, hvor hun atter skulde forenes med den Elskede, for ikke mere at skilles fra ham.

Reinhard Sommer var afrejst til sit nye Hjem. Forretningen, som han indtraadte i, var rigere og mere storartet end han havde tænkt sig. Hans Breve til Karoline aandede kun Kjærlighed og Lykke.

Et halvt Aar efter sin Afrejse skrev Sommer til sin Forlovede, at hans Stilling nu var saa sikret, at intet mere stillede sig i Vejen for deres Forbindelse. Han bad hende at ordne alt i Danzig, saa at de nødvendige Papirer til Vielsen kunde være ved Haanden og denne udføres umiddelbart efter Karolines Ankomst til sit nye Hjem. Thi det var ikke muligt for Sommer at være saa længe borte fra Forretningen, at han kunde rejse til Danzig for at giftes.

Den Gang disse Begivenheder tildrog sig, havde man endnu ingen Jærnbane eller Telegraf, og kun paa de større Hovedlandeveje kjørte der Ilpostvogne, saa at en Rejse fra Nord- til Sydtyskland ofte kunde vare hele Maaneder.

Karoline Wild besørgede det fornødne til Vielsen, saaledes som hendes Forlovede havde ønsket det. Men netop samme Dag, som hun vilde skrive til Sommer og meddele ham, at hun rejste fra Danzig, blev den Dame, som hun opholdt sig hos, meget syg, og Karoline kunde ikke under disse Omstændigheder forlade sin Velgjørerinde. Hun holdt ud hos hende, til Døden en seks Uger efter indtraadte og løste hende fra hendes anstrængende Hverv. Men nu maatte hun atter opsætte sin Afrejse i fire Uger, indtil Damens Testament var bleven aabnet, og Arven kunde udleveres hende.

Saa kom da endelig den Dag, da hun kunde skrive til sin Forlovede, at hun begav sig paa Rejsen til ham. Hun ventede naturligvis ikke paa hans Svar, da alt jo var aftalt skriftligt mellem dem, og han havde i sine Breve klaget nok over det forlængede Ophold, hun havde maattet gjøre i Danzig.

Hun tog sin Formue med sig. Den bestod i to tusind Daler i Guld, en stor Kuffert, fuld af fint Linned og en Mængde gode Klæder, som hun alt havde faaet i Arv efter sin Velgjørerinde. Et Par Hundrede Daler havde hun yderligere sammensparet sig, saa hun var overmaade lykkelig over at kunne bidrage saa meget til den fælles Husholdning.

De to Tusind Daler bar hun indsyet i sit Korset. De andre Penge, med Undtagelse af dem, hun brugte til Rejsen, havde hun i sin Kuffert. Fra Danzig til Berlin rejste hun med Ilposten. Derfra til sit Bestemmelsessted havde hun endnu henved firsindstyve Mil, som hun maatte rejse med almindelig Postbefordring, da der ingen Ilpost gik. I Gjæstgivergaarden i Berlin, hvor hun var steget af, tilbød der sig imidlertid en anden Rejsebefordring.

Hun var ankommet om Aftenen til Berlin og var strax gaaet ned i Spisesalen, for at forhøre sig hos Værten om, med hvilken Befordring hun næste Dag skulde rejse videre. Imidlertid kom der flere Rejsende til, en Herre og en Dame. De talte ogsaa med Værten om deres Befordring for den næste Dag. De skulde til Stuttgart og vilde rejse med Extrapost næste Morgen tidlig.

Til Stuttgart! Kun nogle faa Mile fra Stuttgart laa den unge Dames Rejsemaal. Værten talte med hende derom og med de Fremmede, som havde bestilt Extrapost. Man blev forestillet for hinanden og fandt gjensidig Behag i hinandens Selskab; saa enedes man da om at fortsætte Rejsen i Fællesskab. Den fremmede Herre havde indført sig i Rejsebogen som Baron Lange med Frue fra Kurland. Karoline Wild var glad over at kunne fortsætte Rejsen under saa en god Beskyttelse. Saa fik Værten Ordre til, at bestille Extraposten til Baron Lange med Følge.

Baronessen og Karoline gjorde endnu samme Aften nærmere Bekjendtskab med hinanden. Baronessen var henrykt over Frøkenens stille og beskedne Elskværdighed, og Karoline fandt paa sin Side Behag i den livlige og smukke unge Baronesse, som vel ikke viste sig at være i Besiddelse af nogen særlig fin Dannelse, men derimod syntes at være begavet med saa meget mere Hjærtelighed og Godmodighed.

Baronen var stille og alvorlig. Han talte kun lidt men viste Frøkenen en udsøgt Høflighed.

Den følgende Morgen kjørte de præcis Kl. fem. Vognen var Baronens Ejendom; det var en lige saa bekvem som elegant Rejsevogn. Baron Lange havde kun forlangt en Trediedel af de kontante Rejseudgifter af Karoline, og hun var meget godt tilfreds med dette Arrangement.

Det var endnu ikke ganske lyst, da de steg ind i Rejsevognen. Baronessen var indhyllet i en vid Slængkappe, hvis Hætte skjulte den største Del af hendes Hoved og Ansigt. Karoline havde ikke lagt særlig Mærke hertil. Desto mere overrasket blev hun ved den næste Station, da Baronessen viste sig i Herredragt. Hun lo muntert over Frøkenens Overraskelse.

„Det er kun et Indfald af mig, paa den Maade rejser jeg mere ugenert og ligner da et kjønt ungt Menneske paa atten Aar".

Karoline Wild følte ingen Mistanke herover. Saadanne Folk har saa mange

Luner og Indfald, som de er vant til at følge efter eget Forgodtbefindende. Men der var dog en anden Ting, som var hende paafaldende. De kjørte kun om Dagen, og paa Grund af de ikke særlig gode Veje kunde de kun tilbagelægge daglig ti til tolv Mil. Især var hun forbauset over, at de altid valgte deres Nattekvarter paa en ensomt liggende Poststation, enten ude i en Skov eller paa aaben Mark. De syntes ligefrem at undgaa Byerne, og Baronen indrettede det altid saaledes, at man aldrig blev i en By eller en Landsby, selv om man ankom nok saa sent dertil. Saa havde han altid en eller anden Grund til at rejse videre til den næste Station. Dertil kom endnu et. Naar de naaede den Station, hvor de skulde overnatte, gik Baronen sig regelmæssig en Tur paa et Kvarters Tid, saa under et, saa under et andet Paaskud. Sædvanlig var han da ved sin Tilbagekomst hensunken i dybe Tanker, og Baronessen gjorde sig al mulig Umage for at opmuntre ham ved al Slags Spøg og Drilleri.

Et Par Gange troede Frøkenen ogsaa om Morgenen, naar hun vaagnede, at kunne mærke en underlig tung Døsighed over sig, og en mærkelig

Udmattelse i alle Lemmer. Hun satte imidlertid dette i Forbindelse med de ualmindelige Anstrængelser fra Rejsen og agtede ikke videre derpaa. Begge hendes Rejsefæller vedblev stedse at være lige venlige og opmærksomme mod hende. Og dog svævede Karoline Wild næsten hver Nat i den største Livsfare.

Baron Lange og hans Frue var et Svindlerpar, som rejste Verden rundt og kun levede af deres Forbrydelser. Han var hovedsagelig falsk Spiller, ved Lejlighed ogsaa Tyv og Røver, ja endnu mere. Hans smukke snedige og elsværdige Kone, som forstod at give sig en Maske af Godmodighed og Troskyldighed, var ham en værdig Livsledsagerinde, som tjente ham til Lokkefugl og ofte tog umiddelbar Del i hans Forbrydelser.

Saaledes drog dette Par fra den ene Ende af Europa til den anden, snart under et, snart under et andet arristokratisk Navn. I Berlin var det gaaet Baronen uheldigt. Han var optraadt som en russisk Greve, men blev opdaget ved Spillebordet som falsk Spiller. I samme Time forlod han Hotellet, hvor han boede, og tog som Baron Lange fra Kurland ind paa den Gjæstgivergaard, hvor Karoline traf dem. For at lede Forfølgerne paa Vildspor maatte hans Kone tage Herredragt paa. Forbryderparret havde straks havt sin Opmærksomhed henvendt paa Karoline Wild. Hendes hele Optræden bar Præg af Velhavenhed, og den svære Rejsekuffert havde straks vakt Ægteparrets Opmærksomhed.

„Hun maa have Penge hos sig," læste man i det Blik, som Ægteparret sendte hinanden.

Og Penge trængte de til. Baronen var kommen i Kast med Berliner Gavtyve, men i Stedet for at plukke dem, var han selv bleven plukket.

„Naar vi ikke snart faar Penge", havde han sagt til sin Kone, „maa vi skille os ved vor Rejsevogn".

Og hans smukke Rejsevogn var hans Stolthed. Den gav ham en vis Anseelse, hvor han kom hen. Men her var en Fangst, som kunde frelse Rejsevognen og foreløbigt bringe Ægteparret paa det Tørre. „Vi maa og skal have hendes Penge, lige meget hvad det koster" — dette blev fra nu af det værdige Pars eneste Bestræbelse.

Karoline Wild havde ingen Mistanke til sine Rejsefæller, men hun skjænkede dem heller ikke sin fulde Fortrolighed. Hun fortalte dem, at hun var paa Vej til sin Forlovede, for at holde Bryllup, og at hendes Udstyr befandt sig i Kufferten. Derimod talte hun ikke noget om Pengene.

Men allerede den anden Rejsedag kunde Baronessen meddele sin Mand, at Karoline bar sine Penge indsyet i sit Korset.

„Saa maa det være en stor Sum", var Baronens første Tanke.

Hans næste var: „Hun vil forsvare den med sit Liv!"

Slutningen paa det Hele blev: „Saa maa og skal hun dø!" Og nu lagde Ægteparret Planen til Mordet.

Men hvorledes opnaa dette?

Vel plejede de ikke at være kræsne i Valget af Midlerne, og her i dette Tilfælde var deres Arbejde saa meget lettere, som Karoline Wild ikke nærede nogen Mistanke til dem, men derimod aabent og ærligt fortalte dem om sit forestaaende Bryllup og den Glæde, hun følte, ved at staa saa nær ved Maalet for sine Ønskers Opfyldelse.

Imidlertid lettede Karoline det værdige Ægtepar deres forbryderske Foretagende, idet hun en af de første Dage de rejste sammen, bad om at faa sit Værelse ved Siden af Baronens og Baronessens.

(Forts.)

Bekjendtgjørelser.

Etablissement National.

Hver Aften Forestilling Kl. 8.

Fra Søndag opføres:

Reklame.

Kjærlighed ved Hoffet.

Zampa

eller **Den jydske Smed.**

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Folketheatret.

Sidste Søndag

og

Sidste Uge:

Nøddebo Præstegaard.

Dagmartheatret.

I denne Uge opføres:

Jephtas Datter.

Dr. Jojo.

og senere

Ferrêol.

Expresstrykkeriet, Walkendorfsg. 22. Kbhvn.

Uge-Revue.

Lotteri er en herlig Ting, naar bare man vinder. Og Gudskelov, jeg kan ikke klage. Jeg vinder mindst én Gang om Aaret, det vil sige, jeg vinder ingen Ting, for alt hvad jeg vinder, er kun lige til at dække Sedlen.

Det er vel ikke store Ting, naar man har en Ottendedel, der om et Par Aar kan holde 25 Aars Jubilæum, men jeg er stolt over lige godt at kunne holde den saa pænt gaaende. Det er et net Nummer, som man ikke slaar store Slag med, men som man hænger ved, saa længe der er en Stump tilbage.

Det er ikke et Nummer f. Ex. som 339. Det gøs i mig, da jeg forleden læste i „*Aftenposten*“ — siden dets Redaktør er bleven Ridder af Dannebrog læser jeg daglig det Blad — hvilket Slag den Mand, der bar det Nummer, havde slaaet i Landemærket. 339 — det maa være et mærkeligt Nummer, siden nogle hundrede Mennesker betragtede det som en ren Gevinst at faa fat i det.

Det er ellers foruroligende saa Nummertossede Folk er blevet. Som forleden Aften, da den Arbejderklasses Hjælpeforening, hvis Særkjende er det *broderlige* — broderligt vil sige saadan noget som Forholdet mellem Kain og Abel — var nær ved at rive Exercerhuset ned bare for at sætte Musik til saadanne to umusikalske Talstørrelser som 956 og 161, hvoraf ingen kunde dirigere den.

Sidenhen har de faaet en Bunke andre Numre at raabe med, hvoraf man ser, at Sansen for det broderlige maa være stærkt udviklet i Kjøbenhavn; ikke saa snart har „de besindiges Agitationskomité“ raabt deres Numre op, før „de agiterendes Besindighedskomité“ er paa Færde med deres.

Numre har de nok af begge to, men hvorfor glemmer de Nitterne? Dem har de dog sikkert mange flere af.

Nej, det er nogle underlige Numre til Størrelser, vi har herhjemme. Maa jeg saa bede om *Kæmpen*, han rager dog allenfals op over det almindelige. Han kunde forresten gjærne have været en Smule større, ligesom Hvalen helst maatte have været noget længere. Saadan noget som en 100 eller 200 Fod, en Tamp, der kunde spytte over Rundetaarn eller staa paa Knippelsbro og tage Manden fra Frelserens Kirketaarn ned, inden denne selv gaar sig en Tur.

Men en Herre, der bare er $1^1/_2$ Gang en almindelig Kjøbenhavner, ser man nødig op til. Og den Slags Folk, der ikke kan se et andet Menneske lige i Øjnene, vil jeg nødig staa Ansigt til Ansigt med.

Men hvad der er rent ud sagt stygt er, at alle Blade — Højreblade ikke mindre end Venstreblade — er faldet i saadan Beundring over Kæmpen, at de ligefrem har krænket den Ærbødighed, man skylder Kongehuset.

De har fornærmet *Prins Hans*, og det er dobbelt urigtigt, saa sikkert som Prins Hans aldrig fornærmer nogen.

Man kan sige meget om Prins Hans; men stygt og uærbødigt er det at fortælle, at da Prins Hans forleden besøgte Kæmpen, viste det sig, at han selv med høj Hat paa stod langt under ham.

Paa den Maade taler man nu om Kongehuset. Jo, Tiderne forandre sig.

Der er nu f. Eks. almindeligt Hospital. Har vi ikke en Gang „alle troet, at det var en grundfæstet Institution, der ikke var til at rokke, som vilde holde ud som Fallesen og vare evig som Tivoli. Og som Tivoli er vort Livs Sommerglæde, saaledes skulde vi alle henad Livssæsonens Slutning paa Almindeligheden i Ro og Fred kunne nyde en glad Alderdom, bedre end nogen Brama-Livs-Elixir kunde give den.

Og saa ligger det hele derude en skjønne Dag, Forhaabninger, Lofter og Vægge.

Man indvende ikke, at det er noget, der sjældent sker. Det er ingen Sjældenhed længer, naar det hører Almindeligheden til.

Men Følgen vil ogsaa blive, at der ingen Tilgang bliver mere derude, ingen vil længere melde sig frivilligt, lidt efter lidt vil Almindeligheden staa ganske øde og forladt, og der vil gro Mos derover, til maaske en Gang en stor eller lille Tietgen gaar hen og kjøber hele Stadsen.

Lemmerne vil forsvinde, en efter en forlade det synkende Hus som Rotterne Skibet. Thi der er ikke godt at være mere.

Og uden Lemmer intet Liv, og uden Liv ingen Lemmer, og naar Beboerne derude risikerer at miste baade Liv og Lemmer, saa er det naturligt, at de søger til andre Belægningsstuer, hvor de ikke pludselig opdager Bjælker i hinandens Øjne og Lofter liggende paa Gulvet, men hvor de i Ro kan oppebie det Øjeblik, da Vorherre lukker Lemmen op for dem.

Men hvor skal de stakkels Gamle flytte hen. En og anden af dem kan vel faa Engagement ved Forsøgstheatret, som trods det at Hr. Schiwe er engageret, endnu har Brug for et Par enkelte Kræfter, men de øvrige raader jeg til at søge den nye Theaterkafé. Thi der kan de faa, hvad de nu savner, et roligt Sengested.

Der er nemlig det mærkelige ved Kaféen, at Manden der driver den, ikke har Restauratør- men kun Gjæstgiver-Bevilling; følgelig skal han have et Par opredte Senge staaende i Lokalet.

Gjør Hr. Wieberg ikke Alvor af det, vil Kaféen blive lukket. Men Hr. Wieberg gjør Alvor af det. Om et Par Dage kommer Sengene.

Der er ikke Tvivl om, at saadanne et Par Senge, lidt fixt opstillede midt i Lokalet, vilde gjøre sig i en forbauseude Grad. Noge tilsvarende har vi jo aldrig set Mage til. Og kunde Hr. Wiberg saa yderligere faa indrettet det saaledes med Hr. Fallesen, af hvem han har lejet Kaféen, at Theatrets Skuespillere forpligtedes til vekselvis at tilbringe et Par Timers Tid i Sengen, saa vilde Tilstrømningen blive kolossal.

Eller han kunde indføre ved Theatret, at alle de sygemeldte skulde ligge til Sengs i Theaterkaféen til de var raske. Det vilde dog maaske spare ham nogle røde Plakater om Aaret.

Og hvor hyggeligt kunde det ikke blive om Sommeren, naar Dørene aabnedes, og Bordene flyttedes ud! Saa skulde naturligvis Sengene med de deri værende Skuespillere ogsaa flyttes ud.

Jo, den Succes er oplagt. Nimb paa den anden Side Gaden vil ærgre sig sort over, at han ikke ogsaa er Gjæstgiver, men Wiberg vil gnide sig i Hænderne, mens han skadefro beder Nimb gaa hjem og lægge sig. Men ikke i Kaféens Senge.

De vil trække mindst lige saa fuldt Hus som den Ballet, Ferd. Schmidt skal dirigere i „National“. Thi Schmidt, der altid vil have, hvad han ikke kan faa, vil nu have Ballet, og det med saa smukke Skjønheder, som nogen Genée kan have dem. Fru Kirchheiner danser Solo.

Men om Schmidt faar Lov at danse, saa bliver det nok efter Mathiesens Pibe. Mathiesen vil ikke taale Danserinder i National, han vil se god Komedie der. Og just som Balletten er i Gang med en Trippevals, vil Mathiesen beslaglægge hele Schmidts Ballet. Saa er en ny Succes røget i Lyset, det elektriske Lys, der trækker svært.

Hidtil har det trukket 90,000 Kr. Glück auf Glück Stadt!

Pigott.

Indhold.

Illustrationer: Fra Dagmartheatret. — En Champagne-Diner. — Ada Rohan. — Manden søger Skilsmisse. — En Opiumssalon. — En Kamp for Livet. — General Lutz. — Taget af Politiet. — Dræbt paa Stedet. — En Sammenstyrtning paa alm. Hospital. — Forsøg paa Mordbrand. — Slagsmaal med Politiet. — Fra det nye Panorama.

Text: Dagmartheatret. — Vore Billeder. — Guld og Glimmer. — Sport. — Meget i faa Ord. — Brudenatten. — Uge-Revue (illustr.) — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 10.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 9. Marts 1889.

1. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

Fra Cirkus Varieté

Guld og Glimmer.

Fra den literære Kirkegaard. Derude hviler under en mosgroet Kampesten et lille Blad, som engang hed „Folkets Nisse" — hvor underligt at se dette Navn paa Tryk. Jeg mindes ikke at have set det, siden min salig Bedstemoder levede. Hun abonnerede saamænd paa „Nissen", og derfra kjender jeg ham. Men det er længe, meget længe — aa, saa længe siden.

Og denne gamle Vitzmager er vaagnet op af sin Dvale ved Synet af *„Gazetten"*. Det gav et Z i hans skrøbelige ormstukne Lænestol, da han vred sig af Misundelse over dette „grinagtige Blad", og saa brækkede Lænestolen sit ene Ben!

Stakkels Nisse! Ingen Abonnenter, ingen Lænestol og knap nok en Maatte at holde sig paa.

Se at udfind, hvad Ordet *merde* betyder!

* * *

Kunsten at spare. Et velhavende Ægtepar havde for 10 Kroner kjøbt to Billetter til Kunstnerkarnevalet. Bagefter trakterede en Kraftsanger Familien med Fribilletter, hvorpaa Ægtemanden gjorde tungsindigt Ansigt for Festkomitéen, beklagede, at han og hans Halvdel ikke kunde komme, og gladeligen fik sine 10 Kroner tilbage.

Festaftenen var der ingen, der svang sig lystigere i Dansen, end netop de to Halvdele.

* * *

*„National"*s Frøken *Lincke* og Vilhelm Petersens *Axel Petersen* have opgivet den i sin Tid aftalte *Pas de deux* for Livet.

* * *

Handels- og Kontoristforeningens Karnevalsrevy var forfattet af Hr. *Axel Schwanenflügel,* et af *Nordens* mest bekjendte Ansigter.

* * *

Der er *Krum*'er i Strindbergs *Wied,* hans Stykker ere Magneter. Dog er han *Schiwe* for Meyers Strygninger.

* * *

B. Wulff blev Ridder — det var den søde Kløe.

Herefter vil han aldrig hedde andet end *B.-Ridder Wulff* — det er den sure Svie.

Han skal forresten ikke sætte sig paa den høje Hest. Siden *Aftenbladet* har taget alle *Aftenpostens* Abonnenter, maa denne jo ride paa de andre Ferslew'eres Overskud.

Saadan Vexler . . . .

* * *

Dennegang er der ingenting om *zen* og *Hanszen.* De vilde nok ellers plukke en Snus Høne med *„Gazetten"*.

* * *

En gammel Konfirmand. Pokker til Blad, *Avisen!* I Lørdags skrev den: „Pastor Stein har først ønsket at faa sin Udmærkelse til Biskop i Odense den 1ste Maj, for at han i Ro kan ende sin Konfirmation".

* * *

„Es kommt vom *Essen*", sagde *Strindberg,* han skrev „Frøken Julie".

* * *

Fashionable news. Det vil sikkert glæde mangen Kjøbenhavner, at en velbekjendt og velbegavet Landsmand nu er kommen i sikker Havn.

Den hamborgske Øvrighed fortæller, at han skal have Bryllup:

Aufgebot.

Es wird zur allgemeiner Kenntniss gebracht, dass

1. der Architekt *Frantz Gerlach,* wohnhaft zu Kopenhagen, Sohn der Eheleute, Oberst Adam Wilhelm Gerlach und Franziska, geborenen Blauenfeldt, wohnhaft zu Fredensborg,
2. und die *Olga Elisabeth Feldtmann,* wohnhaft zu Hamburg, Tochter des daselbst verstorbenen Kaufmannes Gustav Feldtmann und dessen Ehefrau Molly, geborenen Sauer, wohnhaft zu Hamburg,

die Ehe mit einander eingehen wollen.

Die Bekanntmachung des Aufgebots hat in Hamburg und Kopenhagen zu geschehen.

Hamburg am 2ten März 1889.

Der Standesbeamte.
Albers.

Vore Billeder.

Hjemme.

Cirkus Varieté byder i denne Tid paa et saa righoldigt Program som nogensinde Men der er da ogsaa Artister fra al Verdens Lande. Der er Svenskere og Russere, Tydskere og Franskmænd — navnlig det sidste. Har De set Mdslle. d'Arti? Hun er Sangerinde; men jeg troer alligevel, jeg vil foretrække Ordet „se" for „høre". Der er ikke nær saa meget at høre, som der er at se. Kast blot et Blik paa hendes sidste Kostume. Hun optraadte første Gang i det i Torsdags. Der er noget, som siger mig, at den Følelse, hvormed hun udaander Ordet l'amour, er ægte. Mdslle. d'Arti kunde vistnok, naar hendes Stemme atter indfinder sig, blive en god Koncertsangerinde. Hun er for rolig anlagt til Chansonnette Branchen.

Kamp med en Tyv. I Søndags Aftes stod der i Pilestræde en Kamp mellem Pantelaaner *Davidsen* og en Tyv. Davidsen havde fattet Mistanke til en ung Mand, som kom ind for at pantsætte en Vinterfrakke. Han forfulgte ham derfor ud paa Gaden og efter en rasende Modstand fra Tyvens Side, lykkedes Pantelaaneren at faa ham indespærret i dennes Gaardsrum, hvor han blev afhentet af Politiet.

Ved Forhøret, som blev optaget over ham, tror Politiet at have fundet et Spor, der kan sættes i Forbindelse med Mordet paa Lampevejen.

En Barmhjertigheds Gjerning. Forleden Aften spadserede den unge, smukke Frøken N. nedad Østergade med sin Veninde. Udfor Integade stod paa Fortoget en ung Mand og dinglede. Han var døddrukken. Frøken N. kjendte ham, det var en af hendes Faders Kontorister.

Den unge, elegante Dame betænkte sig ikke længe. Hun gik rolig over Gaden, tiltalte Kontoristen paa en fast og bestemt Maade, tog ham resolut under Armen og fulgte ham hen til en Droske, som hun betalte og gav Ordre til at kjøre den unge Mand hjem

Sprunget af Toget. Med Toget fra Odense til Svendborg kjørte i Fredags Aftes en ung Pige som 3. Klasses Passager. Da Konduktøren eftersaa hendes Billet, viste det sig, at den var for gammel og det blev hende betydet, at hun i Svendborg kom til at kjøbe en ny. Dette har rimeligvis bevæget hende til at foretage det vanvittige Spring fra Toget, medens det var i fuld Fart. Forøvrigt kom hun godt derfra, slog et Par Kuldbøtter i Sneen og fortsatte derpaa Vejen hjem. Derved slap hun for at betale sin Billet i Svendborg.

Panoramaet i Kafé Bernina. Det er Ugens Nyhed, det er noget, man har talt om. Og hvorfor? Fordi den Slags Ting, serveret paa en tækkelig Maade, altid kan være vis paa at finde sine Beundrere. Det er en nem og billig Udenlandsrejse, man her kan foretage. Et Svip op hos Bernina og en elskværdig ung Dame sætter os en Stol hen til Kikkerten og kommanderer: „Vil De lade Lys falde paa Nr. 3 og 4!"

Lyset falder og Billederne veksle. I denne Uge er det en Rundrejse gjennem Schweiz, man foretager i den unge Dames behagelige Selskab, i næste Uge gaar Turen til Algier. Vignetten til vort Billede viser en By dernede fra dette franske Afrika.

Ingemann Petersens Portræt findes omstaaende. Han var Sejrherre i Søndags som sædvanlig ude paa Skjøjteløberbanen.

Ude.

En Flodkamp. To berygtede Tyve, Turf Geogan fra Boston og Jack Blenheim fra New England, ankom for nogle Maaneder siden til Detroit. De havde i Forening røvet en Bank i Mendota, og da de vare eftersøgte i Kanada paa Grund af en Forbrydelse, de havde begaaet i Ontaria, turde de ikke gaa derover.

Geogan var godt kjendt i de fleste Staters Fængsler, hvorimod Blenheim endnu ikke var bleven dømt, paa Grund af manglende Beviser, uagtet han oftere havde været arresteret. For omtrent 3 Uger siden opkom der Strid mellem Parret — paa Grund af en Kvinde — og Blenheim fik ved den Lejlighed saa mange Prygl, at han svor Geogan en blodig Hævn. Denne, som frygtede mere for „Jackeys" Vrede end for det kanadiske Politi, satte over Lawrencefloden og tog Ophold i en bekjendt Tyveknejpe i den lille By Windsor.

Da Blenheim var kommet sig efter den Overhaling, Geogan havde givet ham, tænkte han kun paa sin Hævn. Han angav „Turfs" Opholdssted til Detroiter Politiet, for at dette atter kunde underrette det kanadiske Politi derom. Som Belønning herfor fik Blenheim

Tilgivelse af det kanadiske Politi for det Stykke Arbejde, han havde udført i Mendota, og han besluttede en Aften, da han forlængst troede Geogan bag Laas og Lukke, at sætte over Floden. Turf Geogan havde straks mærket Uraad i Windsor og skiftede Opholdssted, saa snart han mærkede Politiet paa Spor efter sig. Til Slut blev det ham dog for broget, og han besluttede en Aften at tage tilbage til Detroit.

Saaledes hændte det ved et mærkeligt Sammentræf, at de to Tyveknægte traf hinanden midt i Floden. Blenheim saa en Baad med en enkelt Person komme sig imøde; han anraabte ham og gjenkjendte sin gamle Kammerat. Men Geogan, som frygtede for, at Blenheim her havde lagt en Snare, for at fange ham, roede hen paa Siden af Blenheims Baad og „langede ud" efter ham med den ene af sine Aarer, inden denne endnu fik Tid til at træffe sine Forholdsregler. Da han mærkede, at det vilde blive en Kamp paa Liv og Død, sprang han ombord i „Turfs" Baad, hvor en Brydekamp opstod om Aaren. Endelig tumlede de begge i Vandet, hvor de fast sammenslyngede baskede rundt og forsøgte at drukne hinanden.

En Baad nærmede sig rask fra den kanadiske Bred. Det var Politiet, der var paa Spor efter „Turf;" men de kom for sent, til at tage ham i Live. De to Kammerater var gaaet til Bunds sammen.

Mikadoen, som den opføres i det fjerne Vesten, synes ikke — efter Billedet at domme — at staa tilbage for den originale engelske Opførelse. Billedet behøver ingen lang Forklaring, enhver kjender Yum Yum og hendes Veninder. Men naar de ude i Rocky Mountains har *saadanne* „Japaneserinder", saa har man ikke længere Lov til at kalde *„the far West"* for en Udørken.

Sophie Eyre. Hun er født i en lille Provindsby i Irland, hvor hendes Fader laa i Garnison som Officer. Hun viste allerede som ung Pige stor Lyst til Theatret og spillede ofte Komedie med de unge Officerer i Garnisonen, indtil hun i en ung Alder blev gift med en ældre Kaptain, som kort efter blev kommanderet til Indien. Her flakkede hun om i nogle Aar med sin Mand, som imidlertid ikke kunde taale Klimaet og døde, uden at efterlade hende noget. Saa tog hun tilbage til England og blev Skuespillerinde for Alvor. Hun har nu været engageret til *Wallacks* Selskab i New York i længere Tid og foretager undertiden større Tournéer rundt i Staterne. Der er næppe nogen amerikansk Skuespillerinde, der har havt en „Fortid" som Sophie Eyre, født Ryan.

Barnerov. Ombord paa Dampskibet „Narraganset" foregik for kort Tid siden et frækt Barnerov. En ung Pige paa 12 Aar fra Taunton, Mass, rejste alene med Damperen Ved en af Stationerne blev hun vækket af en Dame, som befalede hende at skynde sig i Land, da hun allerede var ved sit Bestemmelsessted. Barnet adlød, og man har siden ikke hørt noget til hende, hvorfor hendes Forældre svæve i den dødeligste Angst.

Kjærlighed og Revolver. Arthur Miller, en ung Farmer fra Westerville, Ohio, skød sig forleden Aften af ulykkelig Kjærlighed for Fødderne af den Elskede. Han havde først spist til Aften i hendes Forældres Hus sammen med flere Medlemmer af Familien, og der havde ikke været noget usædvanligt i hans Opførsel, indtil de to unge Mennesker blev alene med hinanden. Han fremkom da med sin Erklæring og fik et bestemt Afslag af den unge Dame, hvorpaa han trak sin Revolver frem og skød sig gjennem Hovedet.

De „dyppede" ham. Hvorledes Philip Anderson, en Skomager i Chikago, blev straffet for at have slaaet sin Kone.

Virginia Bøller. Et Komplot af Bøller, som gaar under Navnet „de røde Mænd" overfaldt nylig en Farmers Hus, fangede hans Kone, trak hende med ud i Skovene, mishandlede hende og bandt hende til et Træ, medens to af dem piskede hende med svære Ris over hele Kroppen. Da Farmeren kom hjem, fandt han sit Hus med alle sine Ejendele nedbrændt til Grunden, og hans Kone laa besvimet ved Træet, hvor hun var bleven mishandlet. Gendarmerne er nu paa Jagt efter Gjærningsmændene.

Tre Karnehvaler.

(Intervaller efter „Kjøbenhavns-Posten" den 5te Marts).

Tak, Tak, Tak, Tusend Tak, Hr. Redaktør. De er altid saa elskværdig, at sætte Deres ærbødige Referent paa en Urias-Post, nemlig da jeg ikke kunde komme ind for Carl Møller — der dog ellers er saa elskværdig — ved Studenterkarnevalet, at jeg maa være paa Benene for at anmelde tre morsomme, vellykkede og elskværdige Maskerader. De kjender selv bedst Deres Christian. Han deltager med krum Hals i de elskværdige Menneskers elskværdige Munterhed.

Dog sov vel! Hermed mit Manuskrift, som „Kjøbenhavns-Posten"s elskværdige og morsomme Læsere, som staar morsomt tidligt op og gjerne vil have Bladet paa Sengen, vil læse af alle Livsens Kræfter.

Farvel, Farvel! Og Tusend Tak for Billetterne, Hr. Redaktør!

* * *

Lægernes Fest.

Kl. 6 Eftm.

E. Ex. vil De nok forstaa, at jeg først søgte hen til mine elskværdige Kolleger. Den ene Doktor overgik den anden i Morsomhed.

Saa fortsattes Glæderne. Tumlende henad de spejlglatte Gulve fløj Parrene som en Lavine igjennem Salene. Uafbrudt kom Folk op ad Trapperne lige til den lyse Morgen i Aftes. Det var barokt, men morsomt.

Saa herskede den uforfalskede Glæde i de herlige Haller. Baade den prægtige Sal og de vittige Sidekabinetter var morsomme.

Værten, Hr. *Petersen,* skilte sig prægtigt fra Maden.

Endnu længe blev man samlet.

* * *

Den dramatiske Klub „Elskværdigheden".

Valby, Kl. 4 Morgen.

Det kneb rigtignok, Hr. Redaktør, at komme herud i min egen Forening, men saa blev jeg rigtignok ogsaa modtaget morsomt og elskværdigt.

Hvem kjender ikke disse Karnevaler, elegante og fixe som sædvanlig. Præcis intonerede Hr. *Reiffenstein,* dygtig som altid, med sin udmærkede, livfulde og iørefaldende Musik.

Man måatte jo more sig. Det var jo Elskværdigheden, der bød til Fest.

Alle Damerne brillerede, medens Herrerne havde karakteristiske Masker.

Saa skinnede det elektriske Lys, og Humøret tog ikke af, jo længer man naaede Morgenstunden.

Saa begyndte Løjerne. De overgik sig selv, og saaledes gik Aftenen og den Nat.

En flinkere Vært end Hr *Lassen* skal man have Møje med at lede om.

Nu gaar jeg, Hr. Redaktør, efter en udmærket Toddy lige hen til

* * *

Spids-Klubbens Fastelavns-Jubilæum.

Kl. 11 Aften.

Det var dog det allermorsomste, som der var af dem alle tre. Salen var særdeles smukt udstyret med Flag, Baand og Vimpler, Skjolde og immervoxende Palmegrene.

Saa gik Dansen saa lystig. Her intonerede Hr. *Sørensen* som Balinspektør, fixt og elegant, medens hist et Galleri af Riddere med deres Damer smykkede Vœggene.

Men ogsaa i et Sidekabinet var der en Grotte, hvor Værten, den fixe Hr. *Madsen* — med hvem Deres ærbødige Referent elskvœrdigt klinkede paa vore Minder fra Krigsaarene — havde indrettet et morsomt koldt Bord.

Man hœngte lystigt i hele den klare Vinternat med klare Smil og blussende Øjne.

Nu Stop, Hr. Redaktør, Godnat og mange Tak.

Deres ærbødige
Christian Knob.

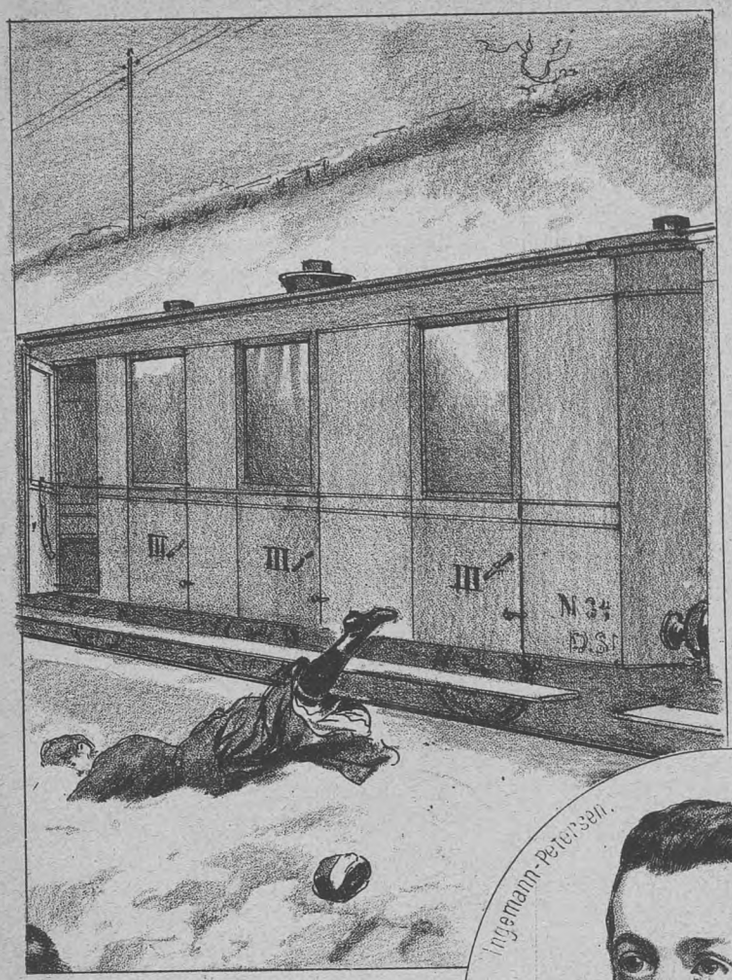

Sprunget af Toget.

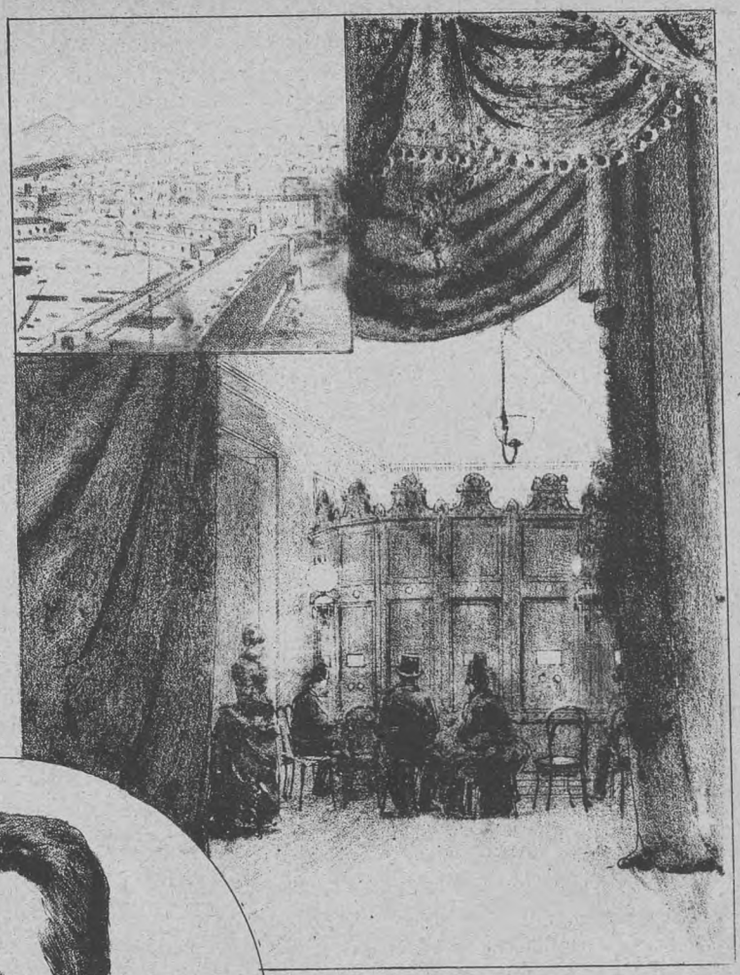

Panoramaet i Jærnbanegade.

Kamp med en Tyv.

En Barmhjærtigheds Gjærning.

Hjemme.

Sophie Eyre

En Flodkamp.

Barnerov.

De „dyppede" hani.

Kjærlighed og Revolver.

Virginia Böller.

Ude.

Brudenatten.

En Kriminalnovelle
af
J. D. H. Temme.

(Fortsat).

Ægteparrets Mordplan var nu hurtig lagt. Den var i Korthed følgende. Karoline Wild skulde om Aftenen gives en Sovedrik og saa kvæles i Sengen, helst med hendes eget Strømpebaand, Liget derpaa bringes ud af Huset og skjules i Nærheden paa et dertil egnet Sted.

Planen var simpel nok og syntes let at udføre. Dog frembød den Omstændighed, at de ved Ankomsten vare tre Personer, medens der kun bortrejste to, en Vanskelighed for Ægteparret. Men her fandt Baronessen paa Raad.

„Vi kjører bort om Morgenen medens det endnu er mørkt, thi vi kan sagtens faa Extraposthester om Natten. Saa stiger vi først begge to ind i Vognen, saaledes at man lægger Mærke dertil, derpaa sniger jeg mig i et ubevogtet Øjeblik igjen ud, vender tilbage til Huset, og kommer snart igjen, iført Frøkenens Hat og Kaabe. Og saa kjører der tre bort, som der kom."

Tre Gange forsøgte de at udføre Planen. Første Gang i Fichtelgebirge. Stationen laa ensomt, omgivet af høje Bjærge; i Dalene var der smaa Søer med mørkt, grumset Vand. Baronen havde forsøgt at maale Dybden, men kunde ingen Steder naa Bunden med sin Stang. Poststationen laa frit uden Spor af Indhegning.

„Her," sagde Baronen til sin Kone. „har vi en Lejlighed, som næppe saa snart vil tilbyde sig igjen. Men hvorledes skal vi give hende Sovedrikken, uden at hun fatter Mistanke?"

Karoline Wild kom her selv deres Mordplan i Møde. Hun havde Hovedpine og klagede derover til Baronessen.

„Vil De ikke have et Glas varmt Rødvin. min Kjære, før De gaar i Seng? Det virker beroligende."

Karoline tog imod Tilbudet.

Baronen var tjenstvillig som sædvanlig. Han gik selv med ud i Kjøkkenet for at paase, at man tog af den bedste Vin. Han bar selv Glasset ind i Værelset. Paa Gangen hældte han behændig af en lille Flaske noget Opium i Glasset.

Frøkenen drak Vinen, uden at fatte nogen Mistanke. Drikken virkede hurtig, og den medlidende Baronesse hjalp Karoline til Sengs, hvor hun snart sov fast ind.

„Nu til Arbejdet!"

Klokken var ti om Aftenen; der var altsaa Tid nok endnu. De aabnede først Døren ind til Karolines Værelse. Den Sovende laa i sin Seng.

„Snoren falder næsten om Halsen paa hende af sig selv", sagde Baronen.

Baronessen havde imidlertid havt sin Opmærksomhed henvendt paa noget andet. Hun kunde ikke finde Nøglen til Kufferten.

„Den ligger vel under Hovedpuden," mente hendes Mand og løftede forsigtig den Sovendes Hoved. Der laa begge Nøglerne, sammenbundne med

Den sidste Aften i Posthuset.

en tynd Læderrem. Baronessen tog dem.

Den Sovende gjorde ikke en Bevægelse. Hun laa som en Død i Forbrydernes Hænder.

„Mon hun ogsaa virkelig bærer sine Penge under Korsettet?" sagde Baronessen.

Hun følte med let Haand under Korsettet, som den Sovende ikke havde taget af.

„Det er fuldstændig udstoppet med de rare Penge", hviskede hun.

Hun kunde godt have talt højere, den Sovende hørte eller mærkede intet.

Forbrydernes Øjne lyste.

„Jeg maa dog først engang have den Kuffert efterset, hvad den egentlig indeholder," sagde Baronessen.

Nøglen aabnede let, og hendes Øjne straalede ved Synet af de prægtige Klæder, Linned og Smykker, som her var pakket sammen i den store Kuffert. Intet Under, at den var saa svær.

Baronen havde imidlertid taget en Snor frem, hvormed Offeret skulde kvæles, da hun havde beholdt Strømperne og Strømpebaandene paa.

„Kun endnu et!" sagde den forsigtige Baron, førend han lagde hende Snoren om Halsen. „Hvorledes skal vi i Nat bringe Liget ud af Huset?"

Deres Værelser laa paa første Sal. Ved den foreløbige Undersøgelse, som Baronen havde anstillet, havde han mærket sig de forskjellige Udgangsdøre. Der var tre: den sædvanlige Hoveddør, en Dør fra Kjøkkenet og en Sidedør fra Laden. Men var disse Døre aabne om Natten? Dette maatte Baronen undersøge først.

Klokken var bleven elleve. I Huset var der stille og mørkt over alt. Baronen sneg sig ned ad Trapperne. Hoveddøren var lukket og Nøglen intet Steds at finde. Saa gik Baronen til Ladebygningen, for at prøve denne Dør. Men han vendte snart om. Derinde laa Karlene, de var vaagne endnu og laa og talte sammen. Nu var der kun Kjøkkendøren tilbage. Baronen kom uden Hindring ind i Kjøkkenet. Nøglen sad i Døren, han drejede den blot om, og Vejen laa ham aaben. Men han for rask tilbage, som om et vildt Dyr vilde springe løs paa ham. Og i Virkeligheden var det ogsaa Tilfældet. Umiddelbart foran Døren laa en Hund i Kjæde. Under dens rasende Hylen smækkede Baronen Døren i og ilede op ad Trappen igjen.

„I Nat lader det sig ikke gjøre!" sagde han til sin Kone og fortalte hende om sine Opdagelser.

„Man kunde jo forgive Hunden," indvendte Baronessen. Hun havde følt de mange Penge og set de prægtige Smykker i Kufferten. Rovlysten var vækket hos hende. Men Baronen havde mistet Modet for den Gang.

Kufferten blev igjen lukket. De to Nøgler lagt under Hovedgjærdet og Mordet opsat til næste Nat.

Karoline Wild mærkede næste Morgen ikke noget, fraregnet en tung

Døsighed, som hun tilskrev Hovedpinen fra den foregaaende Aften.

Næste Nat lod Baronen sig give et Par Værelser i Stuetagen. Gaarden var paa alle Sider omgiven af høje Mure. Midt i Gaarden laa en dyb Mudderpøl.

„Her lader det sig gjøre!“ sagde Baronen til sin Kone. „Vi hejser Liget ud af Vinduet, jeg firer mig ned bag efter og i tyve Skridt er jeg ved Pølen. Først om otte eller fjorten Dage vil Liget komme til Syne.“

Karoline Wild fik igjen en Sovedrik, men endnu før hun var faldet i Søvn, kom der nogle Fragtmænd kjørende ind i Gaarden, som skulde overnatte her. De stillede deres Vogne lige under Baronens Vinduer og en Nattevagt vaagede over dem. Saa var Mordet igjen forhindret for den Nat.

Først da de Rejsende ankom til den ensomme Poststation, hvor vi i Begyndelsen af Fortællingen have fundet dem, tilbød der sig atter en god Lejlighed for Morderne.

Her maatte Forbrydelsen udføres, hvis den ikke helt skulde opgives. For det var den sidste Station, hvor de tre Rejsende var sammen. Næste Morgen skulde Karoline Wild skilles fra sine Rejsefæller og kjøre alene gjennem Bjærgene ind til den Fabriksby, hvor hendes Forlovede boede, medens Baronen og Baronessen fortsatte Rejsen ad Hovedlandevejen til Stuttgart.

„Jeg bærer den Døde ned ad Trapperne,“ sagde Baronen, „og aabner et Kjøkkenvindue, hvis Døren er lukket. Her maa og skal det ske. Lad os nu spise vor Aftensmad!“

Anna, Postholderens Datter, bragte dem Maden. Der blev rettet an i Baronens Værelse. Døren til Frøkenens Værelse stod aaben. De spiste i Forening til Aften, og Baronen var for første Gang hjertelig i sin Optræden. Ellers pleiede han altid at være noget tilbageholden og kold over for Frøkenen, men det var vel hans Natur. Baronessen, som hidtil havde været livlig og meddelsom, viste sig derimod stille og drømmende. Det samme var Karoline Wild; der syntes at ligge hende noget svært paa Sinde.

„Mon hun skulde have opdaget noget?“ spurgte Baronessen med et Blik sin Mand.

„Pas Du blot paa ikke selv at at røbe Dig,“ svarede hans strænge Øjekast.

„Det gjør mig rigtig ondt, Frøken, at vi nu skal skilles“ sagde Baronen.

Frøkenen svarede: „Jeg skal stedse bevare dem begge i taknemlig Erindring for alt det gode, som De har vist mig.“

Det er mig en Trøst“, sagde Baronen, „at De nu gaar saa lykkelige og gode Forhold i Møde, som Tilfældet er.“

Karoline Wild svarede kun med et Suk.

„Ved Deres Forlovede ikke, hvad Dag De kommer?“ spurgt han videre.

„Nej, men han maa kunne vente mig hver Dag“.

Baronessen syntes ogsaa at maatte sige noget.

„Hvorfor meldte De ham ikke nøjagtig Dagen for Deres Ankomst, min Kjære?“

„Fordi Brevet vilde have kommet ham for sent i Hænde, til at han kunde møde mig.“

Det var virkelig Tilfældet dengang. Breve gik langsommere end Extrapost.

„Men lad os drikke paa et glædeligt Gjensyn!“ raabte Baronen.

Værtens Datter var netop i Værelset.

„Jomfru, kan de bringe os en Bolle afbrændt Rødvin“.

Pigen gik. Ved Bordet fortsatte man Samtalen.

„Naar kan De i Morgen være hos Deres Forlovede?“

„Jeg hører, at der er tre Timers Kjørsel dertil.“

„Saa tager De vel en Vogn herfra?“

„Ja, det er min Mening“.

„Vi kjører allerede herfra Klokken fem, for at kunne være i Stuttgart i Morgen til rette Tid. Men det er vel for tidlig for Dem at kjøre?“

„Ja, det er det. Saa vilde jeg jo allerede Klokken otte være ved mit Bestemmelsessted, og det er for tidlig; jeg er bange for at bringe for megen Forstyrrelse.“

„Saa kan De rigtig udhvile Dem i Morgen, Kjære“, sagde Baronessen.

Frøkenen svarede ikke.

Man hørte i samme Øjeblik et Posthorn blæse udenfor.

Baronen var bleven opmærksom.

„En Extrapost!“ sagde han.

„Det er noget sent“, bemærkede Baronessen. „Klokken er halv ti“.

„Nej, det er gjennemgaaende Rejsende, som kjører hele Natten!“ svarede Baronen.

Han traadte hen til Vinduet. Han var bleven noget urolig. Det var jo mulig, at de Rejsende kunde falde paa at overnatte her.

„Saa er alt tabt“, sagde det Blik, som Ægteparret vekslede.

(Forts.)

Bekjendtgjørelser.

Dagmartheatret.

I denne Uge opføres hver Aften:

Ferréol.

Skuespil i 4 Akter af V. Sardou.

Folketheatret.

Sidste Opførelser af

Nøddebo Præstegaard.

Fredag eller Lørdag 1ste Opførelse af

PAK.

Etablissement National.

Hver Aften Forestilling Kl. 8.

Paa Søndag første Gang:

To Sjæle og én Tanke.

Før Karnevalet.

Reklame.

Gummesen drømmer.

Zampa

eller **Den jydske Smed.**

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Cirkus Varieté.

Koncert under Anførsel af Hr. Musikdirektør *Carl Lumbye.*

Optræden af følgende Artister.

Den svenske Dame Sextet Andrén.

Den humoristiske originale Kvintet Semmel.

Bulkanof, russisk Nationalsanger- og Danser-Selskab.

Mackway, Negerkomiker.

Mlle. d'Arti, fransk Sangerinde.

Kæmpen er kommen!

og forevises daglig i Hotel Tivolis store Sal fra Kl. 2 Eftm. til 10 Aften.

Entré: Voksne 50 Øre. Børn 25 Øre.

Panorama International,

Vimmelskaftet 47, Stuen, aabent hver Dag fra 10—10. Storartet Samling af Glasstereoskopbilleder. **Hver Uge nyt Program.** Denne Uge forevises Billeder fra **Savoyen.**

Entrée 30 Ø., Søndag 25 Ø., Børn 20 Ø.

For Abonnement à 8 Billetter 1 Kr. 50 Ø. for Voksne, 1 Kr. for Børn.

Uge-Revue.

Misundelse er en styg Ting.

Frost i Fingrene, kommunale Skatter og for smaa Støvler er heller ikke rart, men ved Siden af Misundelse er det ingen Verdens Ting.

Navnlig naar Misundelsen er lige til at tage og føle paa. Som forleden, da jeg læste i Organet for den krænkede Kvindelighed, *„Hvad vi vil"*, at det i en fremragende Grad er usømmeligt, naar Kvinder udstiller deres Skjønhed til Bedømmelse; det er at stille dem i Lighed med Kvæg og Hunde og Fjerkræ, naar „en Forretning bruger saadanne Pirringsmidler."

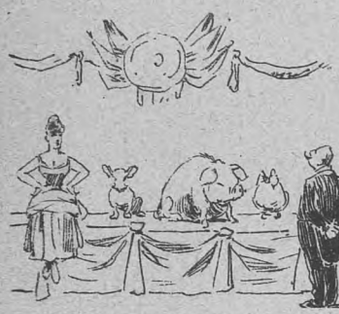

Hvad de derfor vil, de gode Damer, er intet mindre end at faa Hohlenbergs Skjønhedskonkurrence forbudt.

Men det skal vi slaas om. Og der er ingen, der faar mig til at tro — navnlig efter, at jeg har været til fire Karnevaler den sidste Uge — at ikke enhver Dame, der er om ikke just grim, saa dog kjøn, hellere end gjærne udstiller sine Skjønheder.

Jeg har aldrig set de Damer, der spilder deres Mænds Blæk i „Hvad vi vil". Men jeg har hørt et Rygte om, at de nok egentlig ikke er blændende smukke, og hvis de i det hele taget skulde kunne opnaa at faa en Præmie paa en Maskerade, saa vilde det i det højeste blive for en komisk Figur. For Skjønhed ikke.

Det Rygte tror jeg nu paa. Men hvis Damerne tror, at de skal kunne ødelægge os Sommerens bedste Fornøjelse, saa tager de fejl. De kan skrive lige saa daarligt de vil, de kan selv være saa lidt Pirringsmidler som paa nogen Maade muligt, men Skjønhedskonkurrencen vil vi beholde. Det er hvad *vi* vil.

Lad saa blot de andre være saa misundelige som f. Ex. Fallesen.

Hans Misundelse kjender heller ingen Grænser. Han kan ikke en Gang lade sin Kollega Ferd. Schmidt paa Vesterbro danse Sæsonen ud uden Torne paa Roserne.

Schmidt vilde have en Sextur i Gang, og engagerede genéerøst et halvt DusinBalletdamer. Havde disse nu endda været grimme, eller blot saadan ganske nette som Folk i Almindelighed, saa havde Fallesen saamænd ikke rørt sig af Stedet.

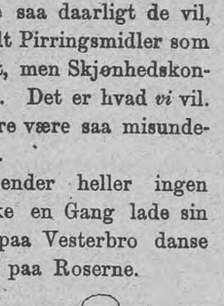

Men Ulykken var netop, at Skjønhederne hverken var grimme eller nette. De var smukke, forfærdelig smukke og kjønne, grusomt kjønne. Rene Vetsera'er alle sammen.

Men dermed var det ogsaa givet, at Fallesen ikke længere kunde holde sig roligt paa Maatten. Som Chef for de skjønne Theaterkunster maatte han nødvendigvis nedlægge Indsigelse mod, at Schmidt overskred den Skjønheds-Linie, der er angivet ved Balletten paa det kongelige, den, der ligesom Havet hos Ibsen har noget ved sig af det *grufulde*, af det, der *skræmmer* Publikum.

Fallesen tog Billetten til „National" og derefter Balletten fra „National". Sexturen gik itu, da Fallesen lagde Beslag paa de fire fornemste Balleteser.

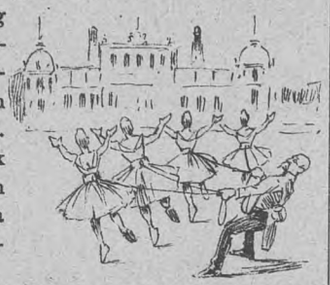

Nu sidder Schmidt tilbage med Smerten og en *pas de deux*. Den kan han danse med Glückstadt.

Om *det* vil more de kræsne Folk, er ikke godt at vide; jeg synes nu det kunde blive kjønt.

Men det er jo med Skjønhed som med Smørnotering; det er noget, der er forskjellige Meninger om. Jeg, der aldrig har kjendt anden Smørnotering, end den, min Spækhøker jævnlig skriver mig for, har i den forløbne Uge gjort hvad jeg kunde, for at komme paa det rene med, om Smørnoteringen er for høj eller for lav.

Jeg tror i Øjeblikket, at den er for lav, men jeg tør ikke garantere, at den ikke bliver høj i næste Uge.

For mig har den forløbne Uge været høj nok. Naar man har været paa et Par Karnevaler og dobbelt saa mange Maskerader, 5 Gange slaaet Katten af lige saa mange Tønder og stukket Tænderne i en utrolig Masse Boller, saa har man noget som en Følelse af en velanvendt Uge.

Og naar man har varieret sig selv i den Grad, at man var Ridder paa Studenter-Karnevalet og Fiskerpige paa Kunstnerdo.'et, det tykke Barn i „Telefonjomfruernes indbyrdes Hjælpeforening" og mager Handske i „Handskemagerforeningen Nr. 1," ældre Mand paa offentlig Præmiemaskerade i „Figaro", og Frelserpige i „den indbyrdes kvindelige Syge-, Begravelses- og Enkekasses Sangkor", saa er det forsvarligt, om man mærker sig slatten i Skafterne og har en Følelse af, at der Gelée i Krukken.

Naturligvis har jeg under hele denne Svir ikke faaet meget udrettet. Jeg erindrer i Øjeblikket ikke andet, end at jeg har underskrevet Adressen til Rigsdagen om, at Magnetisørerne vedblivende maa have Lov at praktisere paa Annoncetæpper.

Ikke en Gang *Strindberg* har jeg faaet at se, men det er jeg da, Gudskelov, ikke ene om.

Det gjør mig lige godt ondt for Strindberg. Hvad kan det nytte, alt hvad han gjør, naar han dog til syvende og sidst maa aflevere sine Produkter til Meyer.

Strindberg er god nok. Jeg skal indrømme Meyer, at han i sin Satire over Kvinderne er, om jeg saa maa sige, noget blodig. Men i Stedet for at lade ham forsøge sit Theater, saa — ja saa Godmorgen, Hr. Meyer, saa danser *Frk. Julie* Hopsasa ud af Repertoiret.

Men *Creditorer* lade de gaa, maaske flere Gange. Det kan aldrig være rigtigt. Dem skulde Theatret da allerførst skaffe sig fra Halsen.

Saadant noget ærgrer mig, det skal jeg ikke nægte. Og jeg er ked over, at jeg ikke véd, hvad *merde* betyder, for det skal være noget meget morsomt. Mon det?

En Trøst i mine Gjenvordigheder har jeg dog fundet i den nye Hundelov. Gudskelov! saa slipper man dog naadigt, det bliver dog hverken 50 eller 100 Kr. pr. Dyr; det holder sig nogenlunde ved det gamle. Kun en Ting kan volde Besvær, det, som det altid kniber med Livet igjennem, Maalet: Over 16 Tommer en stor Hund, under 16 en lille. Nu har jeg sex Gange været i Lag med at maale min Hund, men jeg er lige vidt. Jeg har maalt allevegne og op og ned, fra Halen til Snudespidsen 21 Tommer, fra Forpoterne opefter, $17\frac{1}{2}$ T., og fra Bagpoterne bagefter 15 T. Det er jo nemlig med mange Hunde, som det er i hvert Fald med en Hest, jeg kjender — den paa Kongens Nytorv — at de taber flere Tommer bagtil. Men hvor træffer man saa det rette.

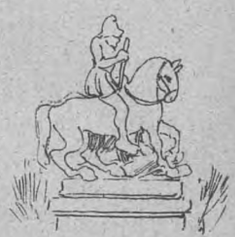

Skal jeg betale for en stor eller en lille, eller for begge eller kun for en stor og vente paa at faa Lov til at betale for mange smaa, naar Dyret i en nær Fremtid har skænket mig dem?

Jeg er parat til det værste, thi jeg er heldigvis ikke blottet for Midler. Men hvad hjælper det, naar jeg alligevel ikke kan finde Maalet?

Og navnlig er der ét, jeg kunde have Lyst til at vide. Sæt Dyret skaffer mig en halv Snes Hvalpe paa Halsen, har jeg da slet intet Erstatningskrav paa Faderen?

Hunderup.

Indhold.

Illustrationer: Fra Cirkus Varieté. — En Flodkamp. — Sophie Eyre. — Barnerov. — Kjærlighed og Revolver. — De „dyppede ham. — Virginia Boller. — Sprunget af Toget. — En Barmhjærtigheds Gjærning. — Præmietagerne fra Skøjteløbene i Søndags. — I Kamp med en Tyv. — Panoramaet i Kafé Bernina.

Text: Cirkus Varieté. — Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Tre Karnehvaler. — Meget i faa Ord. — Brudenatten (illustr.) — Uge-Revue (illustr.) — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt i Alf. Jacobsens lith. Etablissement og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET
NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. II.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 16. Marts 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

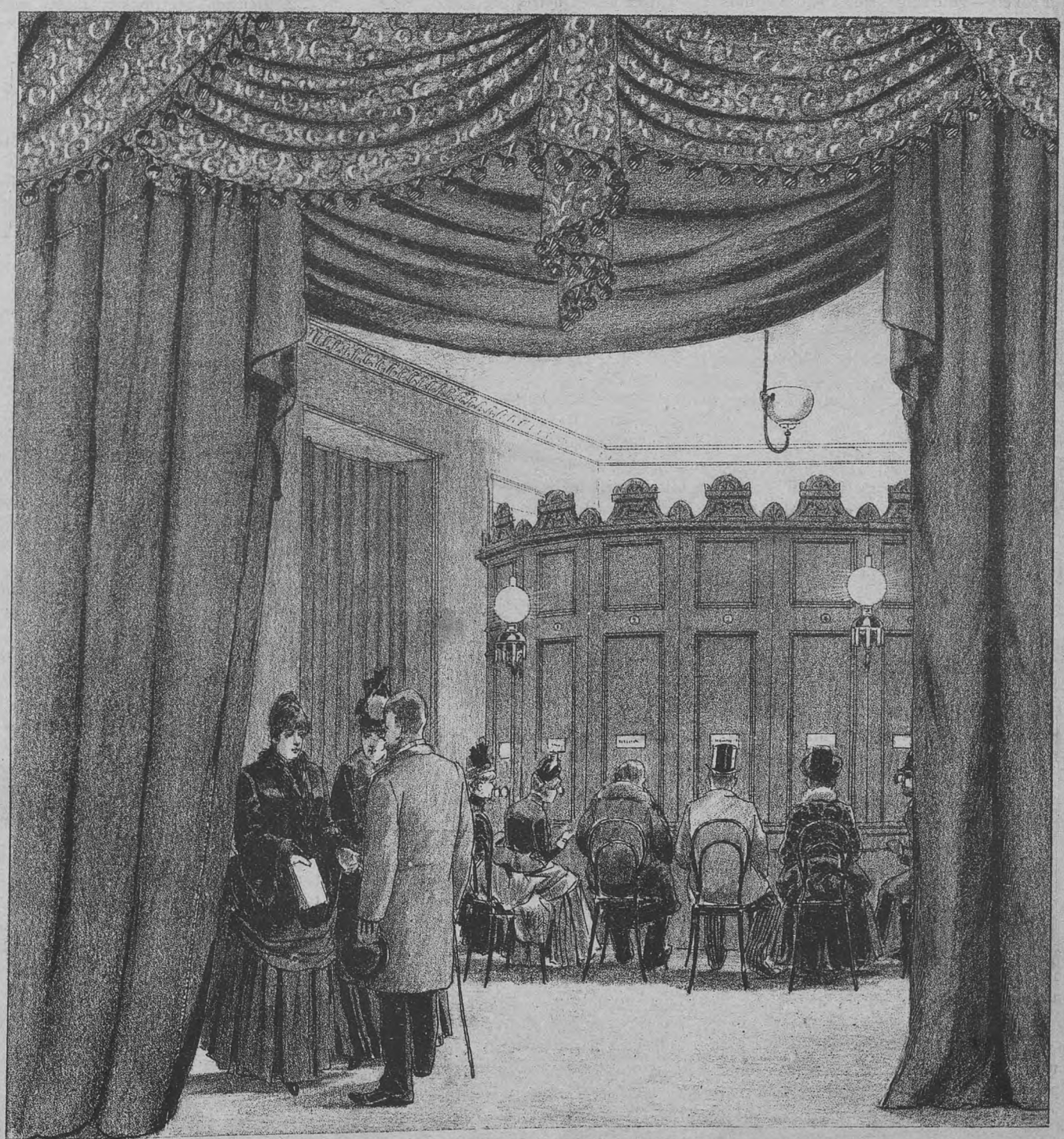

Panorama International,
Vimmelskaftet 47.

Guld og Glimmer.

Hr. *Poul Marcussen* er rigtignok en anderledes pæn Mand end denne Strindberg. Hr. Marcussen skrev forleden efter Aftale med sin Hustru i „Avisen" om Strindberg:

„I ethvert Samfund gives der skibbrudne Existenser, der af krænket Forfængelighed eller skuffede Forhaabninger drives til at fiske i rørt Vande . . . Flertallet af vore Hustruer og Mødre er en værdifuld Støtte for deres Mænd."

* * *

Hr. *Axel Henriques* er Forfatter til den ved Fru *Maria Müllers* Benefice i Aftes opførte Prolog.

* * *

Hr. *Charles Kjerulf* er Oversætteren af „Frøken —gale mig", der i Aften spilles for første Gang paa Kasino.

* * *

Hr. *Andreas Buntzen* har indleveret et godt originalt Helaftenstykke til Kasino.

* * *

Nørrebros Theater begynder snart igjen som Varieté.

Mon Abrahams nu skulde kunne faa noget ud af *det?*

* * *

Hr. *Frederik Christensen* og Fru *Elisabeth Christensen* vil efter Forlydende aabne Morskabstheatrets Sæson. Det populære Ægterevypar vil senere i Sæsonen slaa sig ned i Tivoli, hvor det sammen med Hr. *Peter Engell* vil spille japans Komedie.

Man skulde ellers tro, at *„Mikadoen"* havde gjort dem led og kjed af japansk Kunst.

* * *

Bare dog *Hunderup* havde passet ordenlig paa sit Manuskript — det, han skulde holde Strindberg-Foredrag efter. Nu tabte han det paa en Kafé, og saa blev det hele til slet ingenting.

* * *

Hr. *Viggo Schiwe* skal være Forretningsfører ved Strindberg-Tournéen i Sverrig.

* * *

Menuen ved Journalistforeningens Stiftelsesfest paa Skydebanen i Mandags var saalydende:

Fisketimbole. — Krebsesauce.
(Bordeaux. — Haut-Sauterne).
Kalkunsteg. — Kompot.
(Cremant-Rœderer).
Alexandra Is.
(Madeira).
Caffe.

Bordet var smykket med Laurbærblade, paa hvis ene Side Navnene paa kjøbenhavnske og større Provins-Blade var anbragt.

* * *

Korrespondance. — Svar til Frøken Emmy L. paa Nørrebro. — Redaktionen optager kun nødig tilsendte Digte i „Gazetten", specielt ikke *Drikkeviser,* forfattede af unge Piger. Desuden maa vi gjøre opmærksom paa, at Deres Rim paa „Bølle" — „med ham følle" er lidt forkert. Man plejer at stave det „følge".

* * *

Den største Styrke er som bekjendt Svaghed. Den kan faa den stærkeste Stud til at falde.

* * *

Apropos om en hel anden Ting. Hr. *Knauer* ved „Avisen" faldt forleden paa Gaden og slog sig slemt. Han er daarlig endnu.

* * *

Det gjorde et i høj Grad gribende Indtryk ved Strindberg-Forestillingen i Lørdags, da *Hunderup* i „En Paria" tankefuldt siger til *Schiwe:*

„Kjender Du til at have Gjæld?"

„Det kan Du tro, jeg gjør."

Publikum sad og havde ganske ondt af de to haardtprøvede Kunstnere.

* * *

Ved cand. jur. *Grøns* Bryllup med Frk. *Ida Hansen,* som fandt Sted i St. Poulskirken forleden, mødte samtlige Frk. Hansens Brudepiger med opstrøget Haar. Pandehaaret var ved denne Lejlighed ganske banlyst.

Vore Billeder.

Hjemme.

Panorama International. Paa Forsiden bringer vi denne Gang et Billede af Panoramaet i Vimmelskaftet 47, idet vi beklage et Uheld, som skete ved Trykningen af det samme Billede i sidste Nummer, hvor det var blevet noget utydeligt, samtidig med, at der ved en Trykfejl stod en forkert Underskrift.

Panoramaet fortjener at ses, da det er noget af det bedste i sit Slags, baade hvad Billeder, Belysning og Udstyrelse angaar. Der vil hver Uge blive vexlet med Billederne, saaledes at der stadig bydes paa noget nyt. Dette er opnaaet ved en Overenskomst med flere større Forretninger af samme Slags i Udlandet, hvorved Billederne stadig er i Cirkulation.

Han vilde dø. I Tirsdags Aftes sprang en 74aarig, gift Snedkersvend ud fra Midten af Fredensbro og druknede. Han blev bemærket af flere Forbipasserende, som sprang ned paa Isen og forsøgte at række Selvmorderen nogle Lægtestumper. Men han gik til Bunds uden at gjøre noget Forsøg paa at gribe derefter.

En voldsom Explosion. Fredag Formiddag i forrige Uge fandt der en stærk Explosion Sted i Etatsraad C. Hansens kemiske Forsøgs-Laboratorium paa Vester-Fælledvej. To Farmaceuter blev slemt forbrændt og maatte indlægges paa Hospitalet.

Et Revolver Drama paa Regensen. En nogle og tyve aarig Student skød sig i Søndags Eftermiddags paa sin Stue med en Revolver i Tindingen. Selvmorderen døde paa Stedet.

Frk. Paula Ronacher, den feterede Sangerinde i Tivolis Varieté, blev i forrige Uge forlovet med en rig Normand. Hun har derfor forladt Kunstens Tempel, for om kort Tid at drage ind til den hjemlige Arne.

Ude.

Pigotts Falsknerier. Den Spænding, hvormed hele den civiliserede Verden har fulgt Sagen Parnell contra Times, har gjort, at ethvert avislæsende Menneske er lige saa godt med paa Spørgsmaalet om alle de i denne Sag implicerede, som om det kunde være foregaaet herhjemme hos os selv. Vi skal derfor ikke gjentage noget fra de lange Referater i denne indviklede Retssag, men kun bringe nogle forklarende Ord til Billedet.

1. Pigotts Hus i West Kingstown.
2. Houston overrækker Pigott en Veksel for de forfalskede Breve.
3. Planen lægges til Falsknerierne.
4. Parnells Navn efterskrives.
5. Pigott under Krydsforhør.
6. Parnell beviser, at Underskriften er falsk.
7. Pigott nedskriver sin Bekjendelse for Sala og Labouchère.
8. Pigott erklæres af Advokaten Mr. Lewis for skyldig i Bedrageri.
9. Pigotts Ankomst til Hotellet i Madrid.
10. Ligskuet i Madrid.
11. Pigotts Husholderske brænder hans Papirer.
12. Pigott skyder sig i Hotellet i Madrid, da Politiet kommer med Arrestordren.

Kong Milans Tronfrasigelse. Endelig har Kong Milan af Serbien begaaet en populær Handling — den eneste under hans 17 aarige Regering — skriver Bladet *„Videlo"*, idet han nedlagde den Krone, der tyngede saa svært paa hans svage Hoved.

Kong Milan er født den 18. August 1854 i Jassy. Han er Søn af *Milosch Obrenowitsch* og *Marie Catargi.* Efter Fyrst *Michaels* Mord i 1868 blev Milan proklameret til Fyrste under et Regentskab, i hvilket Jovan Ristic var Lederen ligesom nu. I Aaret 1872 blev Milan erklæret for myndig, den 17. Oktober 1885 blev han formælet med *Nathalie Keczko,* Datteren af en russisk Oberst, og den 14. August 1876 fødtes den nuværende Konge, Alexander. Den 6 Marts 1882 blev Milan proklameret til Konge, og 7-Aarsdagen derefter nedlagde han atter sin Krone.

Kong *Alexander I.* er saaledes knap 13 Aar, men han har nydt en omhyggelig Opdragelse og taler allerede flydende serbisk, russisk, tysk og fransk.

Af Regentskabet er *Jovan Ristic* den mest fremragende Personlighed og en Mand, som hele Serbien med Fortrøstning ser hen til. Han er født i Aaret 1831 i Kragujevatz, en lille Provinsby i Midten af Serbien. Hans Forældre vare fattige Folk, som knap nok havde de nødvendige Midler til Sønnens Uddannelse. Jovan Ristic blev derfor fra Ungdommen vænt til at hjælpe sig selv. Han blev Forfatter og Journalist

af Nødvendighed, indtil det lykkedes ham at faa en Plads i Indenrigsministeriet. Her udmærkede han sig snart i den Grad, at han allerede i 1868 blev udnævnt til Udenrigsminister, i hvilken Egenskab han viste sig i Besiddelse af en overraskende diplomatisk Færdighed og Kjendskab til de europæiske Forhold. Ham var det, som havde vakt det russiske Folks Sympathi for det lille Serbien, saa det ikke stod alene under Frihedskrigen 1876, ihvorvel den russiske Regjering ikke officielt traadte hjælpende til, da Milans russerfjendtlige Politik allerede den Gang var begyndt at skinne frem.

Nu kan Ristic begynde igjen, hvor han slap for 17 Aar siden, paa at gjenoprette det gode Forhold mellem alle Sydslaver og bringe disse til at betragte Rusland som deres eneste naturlige Beskytter og Bundsforvante.

Vore Damers Vise.

Af

Holger Drachmann.

Ved Journalisternes Fest afsang Kantor *Bielefeldt* følgende Sang af *Holger Drachmann* til Musik af *Rung:*

Byd mig at synge — saadan i det Blaa
om alle Ting i Himlen og paa Jorden,
om alle Dyr, de store med de smaa,
om alle Folk i Syden som i Norden:
forsøge kan jeg allenfals derpaa,
men min Skyld er det ej, om Stemmen svigter,
thi Maalet vil enhver forstaa,
det er for vidt, selv for den „største" Digter.

Nuvel at synge — saadan i det Blaa —
til vore Damer: hvor kan sligt forlanges?
da maatte Musen snarlig gaa istaa,
om saa hun gik „auf Flügeln des Gesanges"!
Man synger kun til „En" — ak nej, min Tro,
det er at plagiere Chr. Winther;
og synger saadan man til „To",
saa kommer hele Resten straks med Finter.

Dog, skjønne, yndefulde Damer her,
tilgiv os, om vi ønsker just at synge
udaf vor ganske Sjæl til en især o:
den enkelte iblandt den hele Klynge!
Til „én og anden" staar vi dog i Gjæld,
snart for et Smil og stundom for en Reffel,
saa sikkert som vi staar — — — nuvel
hvem af os staar ej under „nogens" Tøffel.

Den Enkelte, fra hende fik vi Mod,
Begejstring til at sejre — og at slide;
kun En — kun hun „den ene" — var os god
og det er atter En kun, vi kan lide;
den enkelte — hver enkelt om De vil —
kun hende kan vi ret af Hjærtet prise,
og *sammenlagt* bli'r det jo til —
ja det bli'r netop vore Damers Vise.

Hvorledes Wilson-Skandalen kom frem.

Nu, da vi kan betragte Wilson-Affæren som afsluttet, og har set dens store, verdenshistoriske Følger, er det interessant at vende tilbage og se, hvorledes hele denne Storm rejstes af en simpel, dagligdags Ubetydelighed.

Den nu saa velkjendte Madame Limouzin mødte i Januar 1887 Madame de Boissy udenfor Grand Hotel i Paris. Disse to Damer, som kjendte hinanden fra tidligere Tid, fornyede deres gamle Bekjendtskab, saa at det endog endte med, at Madame de Boissy flyttede ind til Madame Limouzin. Men deres hurtig opblussede Venskab forduftede snart en skjønne Dag; saa fulgte der Scener, Skænderier, ja endog Haandgribeligheder, og tilsidst flyttede de fra hinanden igjen.

Madame Limouzin forlangte nu Betaling for Kost og Logi af Madame Boissy, for den Tid, hun havde boet hos hende. Mdm. B. havde ingen Penge, og Mdm. Limouzin nægtede da at udlevere nogle Møbler og Effekter, som Mdm. B. havde staaende hos hende. Madame de Boissy forlangte saa blot en Kjole, som hun havde i et af sine Gjemmer, og som hun ansaa for værdifuld nok til Afvikling af Gjælden til Mdm. L. Men heller ikke dette kunde hun faa.

Saa henvendte hun sig til en Sagtører og lod ham skrive et Brev til Mdm. L., hvori hun truede med at tage Hævn, hvis hun ikke inden otte Dage udleverede Kjolen. De otte Dage gik, og der kom ingen Kjole; men den niende Dag kjendte hele Verden Caffarel-Limouzin-Affæren, som affødte alle de andre Afsløringer.

Dersom Mdm. Limouzin havde givet Mdm. de Boissy sin Kjole, som hun forlangte, saa havde vi aldrig faaet disse to Damers Navne indført i Verdenshistorien, saa vilde Caffarel endnu stedse have været General, Cragnon Chef for Politiet og Vignon Dommer. Saa havde Wilson endnu boet i Elysée og Jules Grévy styret den franske Republik.

Meget i faa Ord.

En udødelig Oberstlieutenant. En kanoniseret Helgen, som har tilhørt de Dødes Verden i mere end fjorten Aarhundreder, men endnu vedbliver at oppebære et aarligt Honorar for ydede Tjenester, turde vistnok henregnes til Sjældenhederne, for ikke at sige Umulighederne. Og dog findes der en saadan. Det er Helgenen Sanct Antony, og den, som betaler hans Honorar, er den brasilianske Stat. Det er „*Allgemeine Deutsche Zeitung*", Organet for Tydskerne i Kolonien Rio, som fortæller Historien.

Den gamle ægyptiske Eneboer er officielt indført i Kejserdømmets Budgetter som „Højvelbaarne Oberstlieutenant af den brasilianske Armé, den ærværdige Herre, Sanct Antony", og udfor Navnet staar Summen 240,000 Dollars, som udbetales ham gjennem Prioren i Klosteret de Santo Antonio i Marro.

Hvorledes Prioren bærer sig ad med at foretage denne Udbetaling, oplyser Bladet desværre ikke om.

* * *

Et Væddemaal om Polygami. En ung Mand i Atlanta, Georgia, har indgaaet et Væddemaal om, at han inden sit fem og tyvende Aar skal have ægtet fem og tyve Hustruer.

Da han naaede til de fem, fik Politiet Nys derom, og har nu sat en Stopper for hans velsignelsesrige Virksomhed, saa han vil rimeligvis tabe Væddemaalet, da han nu er 24½ Aar gammel.

* * *

Et af Mr. *Gladstones graa Haar* er i Neapel blevet vurderet til fem Francs. En Mand, som sad bag ved Gladstone i Kirken samlede Haaret op fra hans Frakkekrave og viste det til en bekjendt italiensk Politiker. Denne kastede et Femfrancs Stykke paa Bordet og blev herfor Ejer af et af den berømte Mands Haar.

* * *

Fru *Hodgson Burnett* har allerede nu fortjent 90,000 Kroner paa Romanen „Little Lord Fauntleroy". Den er bleven oversat paa flere Sprog, blandt andet paa Dansk til „Illustreret Familje Journal" under Titlen „Den lille Lord".

* * *

Tilbage til Adam. Lord Lansdowne plejede at sige, at det var underligt, at det Antal Personer, som udfordredes, for at bære Menneskeslægten fra Led til Led, fra Adam til vore Dage, kunde rummes i en almindelig stor Dagligstue. Han anslog dem med et rundt Tal til henved halvfjersindstyve Personer.

* * *

Sangfugle. Den vidunderlige omfangsrige Lyd, som toner ud fra en Kanariefugls lille Strube, synes at staa i et løjerligt Forhold til dette Dyrs ringe Størrelse. Men man har opdaget, at disse Fugles Lunger have adskillige Aabninger, hvorigjennem Luften trænger ud i smaa Luftsække eller Celler, som findes i hele Dyrets Krop, fra Halsen og ned efter. Her pulserer saa Luften, saa at hele Kroppen virker som én stor Lunge for Fuglen.

* * *

God Betaling for Vand. Londonerne betale aarlig saadan noget som 1,080,000 Kroner for Vand, som er iblandet Mælken. Alene i ét Distrikt berettes det, at Mælkehandlerne faar mellem 126,000 og 144,000 Kroner aarlig for deres Vand, medens de Mulkter, de i samme Tid maa betale, kun beløber sig til 1800 Kroner.

Hjemme.

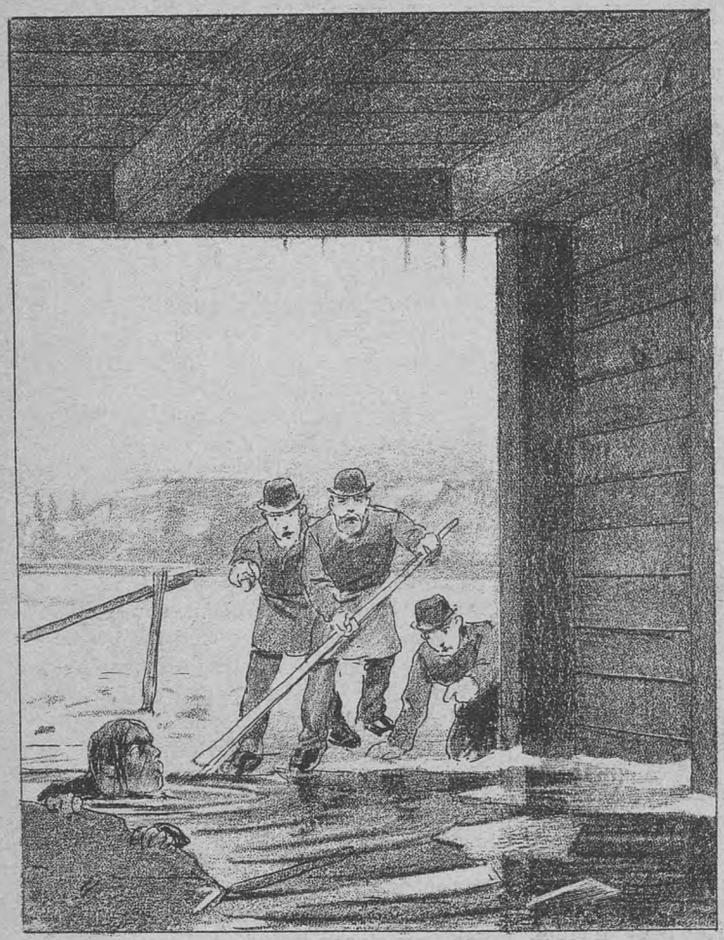

Han vilde dø.

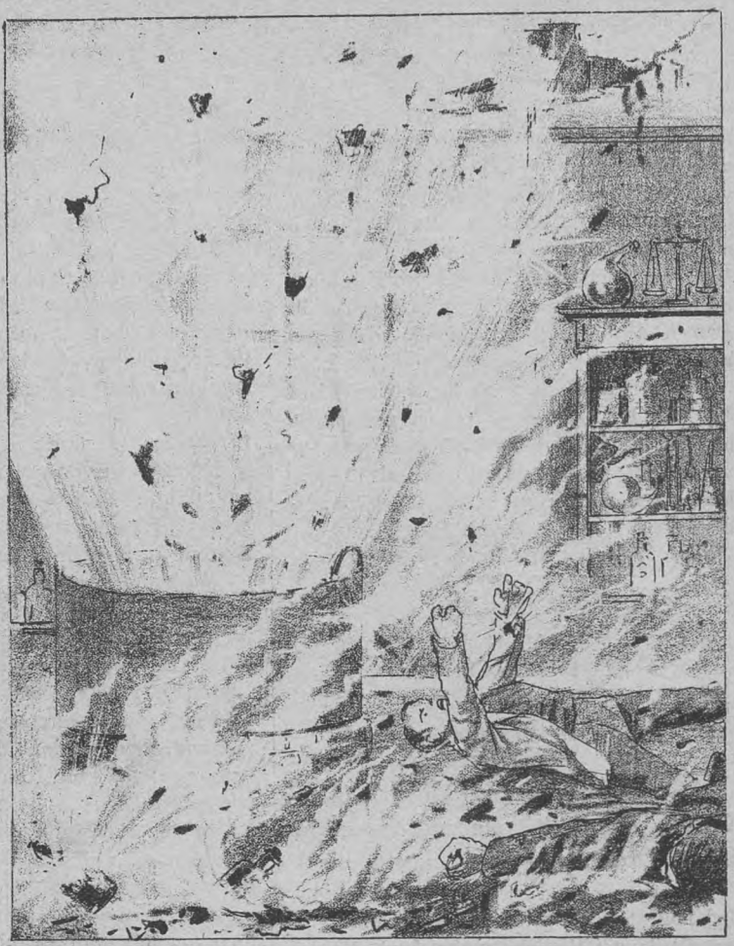

En voldsom Eksplosion.

Frk. Paula Ronacher.

Et Revolverdrama paa Regensen.

Ude.

Ex-Kong Milan. — Kong Alexander I. Jovan Ristic.

Kong Milans Tronfrasigelse.

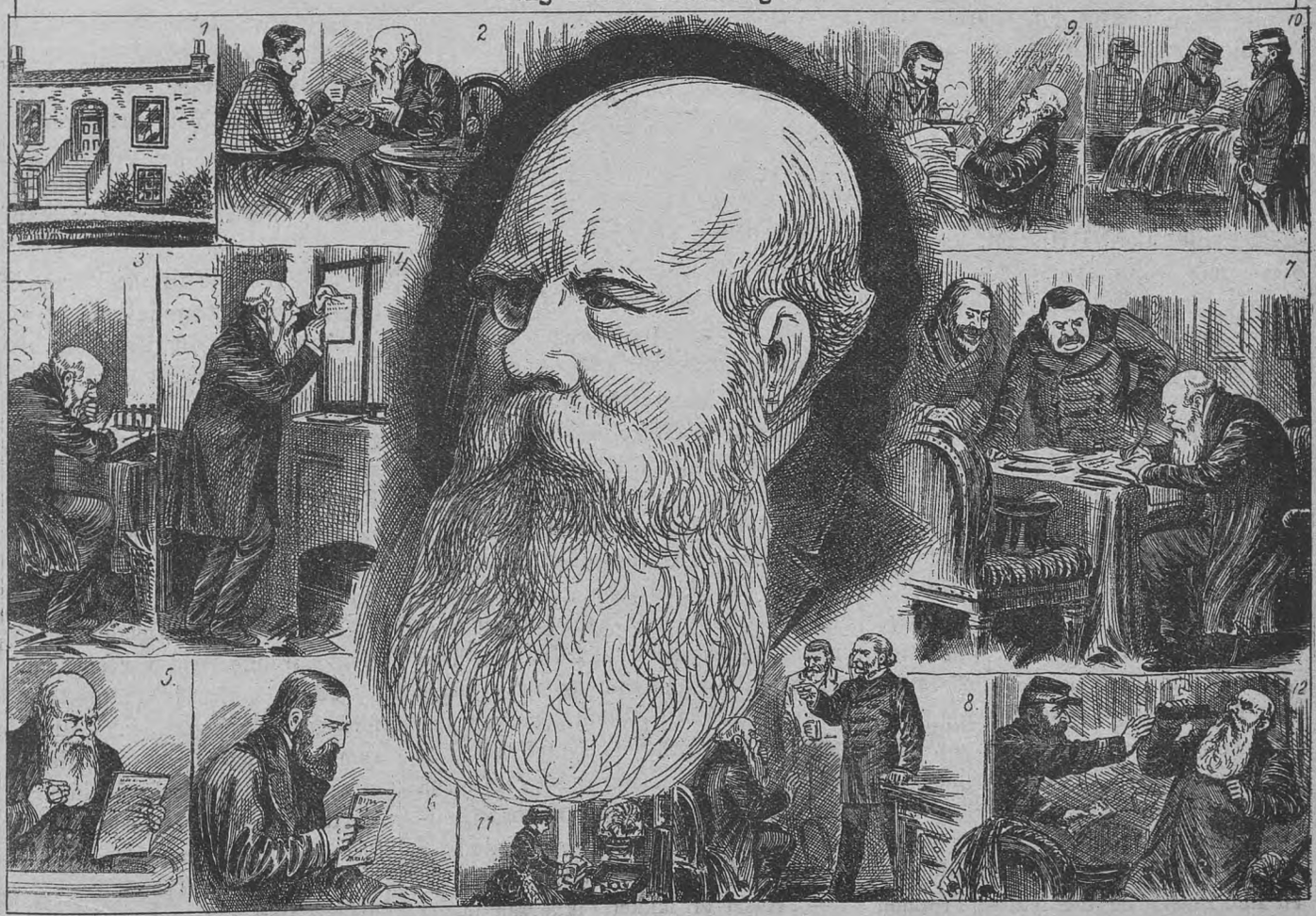

Pigotts Falsknerier.

Brudenatten.

En Kriminalnovelle
af
J. D. H. Temme.

(Fortsat).

Men Baronen aandede atter frit, da han hørte en Stemme i Gaarden raabe:

„Rask frem med Hestene!“

Værtens Datter kom i det samme ind med en Bolle afbrændt Vin. Hendes Broder Theodor ledsagede hende. Han aabnede Døren for hende og var hende behjælpelig med at tage af Bordet. Samtidig havde han Øjnene godt med sig; han havde endnu ikke kunnet forvinde den Mistanke, som han straks havde fattet til disse Rejsende.

Anna vilde sætte Vinen paa Bordet, hvor de tre Rejsende havde spist til Aften, men Baronen befalede hende at bringe den hen paa et lille Bord, som stod i et Hjørne af Værelset.

Hun adlød og Baronen begyndte nu at udspørge hende.

„Der kom nok en Extrapost for lidt siden?“

„Ja, med to Herrer“, svarede hun

„Bliver de her i Nat?“ spurgte Baronen videre.

„Nej, de havde meget Hastværk og vilde straks videre. De friske Heste ere allerede forspændte.“

Baronen var imidlertid traadt hen til det lille Bord i Hjørnet, hvorpaa Bollen med Vinen stod.

Men den mistroiske Theodors Øjne fulgte enhver af hans Bevægelser. Baronen syntes at bemærke det. Han tog et Glas, skjænkede det halvt fuldt og satte det til Munden.

„Vinen er god,“ mumlede han. „Det er en fortræffelig Vin“, henvendte han sig derpaa højt til Damerne, og samtidig skjænkede han to Glas fulde og fyldte det, som han selv havde drukket af. Saa stillede han alle tre Glas paa en Bakke og saa sig rask om efter Theodor, om han bemærkede, hvad han foretog sig. Men Knøsen var snu, han lod som om han var udelukkende optaget af sit Arbejde med at tage af Bordet.

Baronen troede sig ubemærket. Hurtig fremtog han af sin Brystlomme en lille Flaske og tog lydlost Proppen af. Mere saa Theodor ikke. Hans Søster var færdig med at tage af Bordet, og han var nødt til at følge hende. Idet han gik ud af Døren, kastede han endnu et Blik hen til Bordet, hvor Baronen stod, men han kunde ikke se, hvad han foretog sig, da Baronen vendte Ryggen mod ham.

Udenfor Døren blev han endnu staaende og lyttede. Han hørte, at Baronen sagde:

„Vær saa god Frøken Wild, dette Glas.“

Det syntes, som om hun først vilde have taget et andet.

„Mon hun tager det?“ spurgte Drengen sig selv og skyndte sig efter sin Søster.

„Hør, Anna“, hviskede han, „jeg er saa underlig til Mode i Aften, som om der skulde ske en Ulykke,“ og saa fortalte han, hvad han havde set.

„Du er altid saa mistroisk, Theodor“, irettesatte ham den ældre Søster. „Jeg selv var rigtignok fra Begyndelsen lidt underlig berørt ved disse Fremmede, men jeg har ikke siden fundet min Mistanke begrundet.“

Imidlertid drak de tre Rejsende deres afbrændte Vin.

„Paa et lykkeligt Gjensyn med Deres Forlovede, kjære Frøken! Lad os drikke et ordentlig Glas derpaa!“ sagde Baronessen og stak sit Glad ud.

Til en ond Gjærning behøver man Mod, og det giver Vinen. Baronen fulgte hendes Exempel.

„Lad os drikke paa Deres snarlige Bryllup, kjære Frøken Wild!“

De stødte atter Glassene mod hinanden og drak ud.

Men i samme Øjeblik blegnede de alle tre, og Karoline Wild maatte sætte sit Glas, for ikke at tabe det.

Derude i Gaarden var der igjen kommet en Vogn kjørende. Det var en Extrapost med Rejsende. Postillonen blæste, en Mandsstemme talte og en Kvinde svarede. Vognen holdt lige under Vinduerne til det Værelse, hvor de tre Rejsende sad og drak deres afbrændte Vin. Rundt om var der stille. I Posthuset syntes alle at være gaaede i Seng. Men gjennem Nattens Stilhed lød Stemmerne i Gaarden endnu tydeligere; man kunde høre hvert Ord, der blev sagt.

„Huset er lukket, ikke saa meget som et Lys er at se,“ lød Mandsstemmen.

Da Karoline Wild hørte denne Stemme, bævede hun over hele Kroppen som ramt af et elektrisk Slag. Hun vilde springe op men formaaede det ikke.

En leende Kvindestemme svarede overgivent:

„I et lukket Hus tager vi ikke ind, dertil staar ej mit Sind, Postillonen kjører os videre — aa, nej! nu kan jeg ikke finde noget Rim til det! Men Du er bedrøvet, min Elskede, maaske — *il faut faire bonne mine à mauvais jeu* —“

Hun lo højt.

Manden var nu traadt hen til Døren og slog paa den med Dørhammeren.

„Hejda, luk op! Der er Fremmede, som vil overnatte!“

Vinglasset faldt Frøken Wild ud af Haanden. Hun var kridhvid i Ansigtet og faldt tilbage i sin Stol. Baronen lagde ikke Mærke dertil, saa optaget var han af, hvad der skete i Gaarden. En Ed fløj over hans Læber. Fremmede vilde overnatte her, det bragte Uro i Huset og kunde forstyrre hele hans Mordplan.

„Men hvad fattes Dem, min Kjære?“ raabte Baronessen til den halvt afmægtige unge Pige.

„Lad mig blot dø!“ var hendes eneste Svar.

„Begynder Drikken allerede at virke?“ hviskede Baronessen til sin Mand.

„Ad Helvede til med Dine dumme Spørgsmaal!“ svarede han.

Døren ud til Gaarden blev nu lukket op, og der kom Skridt op ad Trapperne. Ude paa Gangen blev en Dør aabnet til et af Gjæsteværelserne. Det laa lige overfor det, hvor Baronen boede med de to Damer. Der skulde altsaa de Fremmede bo.

„Nu er atter alt forbi! Og denne Nat er den sidste.“

Baronen skar Tænder af Raseri. Men Karoline Wild var sprunget op.

„Bort herfra!“ raabte hun med fordrejede Ansigtstræk. Hun havde samlet al sin Kraft til denne Anstrængelse. Saa vaklede hun.

Raronessen opfangede hende i sine Arme og sagde venligt:

„Kom, min Kjære, saa skal jeg hjælpe Dem i Seng.“

„Jeg maa bort — bort —“ raabte den Ulykkelige.

Hendes Øjne lukkede sig. Armene hang slapt ned langs Kroppen.

„Hjælp mig!“ raabte Baronessen til sin Mand. Hun kunde ikke længere bære den besvimede unge Pige.

Men det var ikke Besvimelse alene.

„Vinen gjør allerede sin Virkning“, sagde Baronen, „og hun har dog næppe drukket det Halve af Glasset.“

Morderne bar deres Offer ind i Værelset ved Siden af og lagde det paa Sengen.

Hun aandede tungt men regelmæssigt.

Lidt efter lidt antog hendes Ansigtstræk atter deres sædvanlige smukke Form. Men hun var hvid som et Lagen.

„Det er ikke Vinen alene, som gjør det,“ sagde Baronessen.

„Nej, Sovedrikken,“ lo hendes Mand raat.

„Og Hjærtet.“ tilføjede hun, som trods hendes ringe Dannelse forstod sig godt paa Kvindehjærtets Analyse. „Hun maa staa i en eller anden Forbindelse med de Fremmede, som kom nu.“

Hendes Ord skulde snart finde Bekræftelse.

Der blev banket paa Døren til deres Værelse. Baronen lukkede op. Det var Anna, Værtens Datter. Hun havde hørt, at Herskabet endnu var oppe, og hun vilde blot bede om Undskyldning for den sene Forstyrrelse.

„Hvem er de Fremmede?“ spurgte Baronen.

„Et ungt Ægtepar fra en lille Fabriksby her i Nærheden. De har i Dag havt Bryllup.“

„Ah, De kjender dem?“

„Aa ja, der er jo talt saa meget om dem i den sidste Tid. Den unge Kone var den smukkeste og rigeste Pige i hele Byen. Hun kunde have giftet sig med en Greve eller Baron. Da kom der for et halvt Aar siden en Ven af hendes Broder i Huset som en Slags Kompagnon, som de kaldte det. Den unge Dame forelskede sig i ham. Han var et sjældent smukt Menneske, og hun blev mere og mere tosset efter ham. Man sagde rigtignok, at han havde en Kjæreste i hans Hjem oppe i Prøjsen; men det gjorde hende blot endnu mere opsat paa at faa sin Vilje sat igjennem. Hendes Fader og Broder havde stedse maattet give efter for hendes Luner; saaledes ogsaa denne Gang. Men de fandt en kraftig Modstand hos den unge Mand, og de maatte næsten tvinge ham til Ægteskabet. Men nu faar han ogsaa en Tønde Guld med sin Kone, og Mændene —“

Anna vilde vel have endt sin Beretning med en almindelig Fordømmelse af alle Mænds Bestikkelighed og Utroskab, hvis hun ikke i det samme var bleven afbrudt.

„Jomfru!“ raabte en overmodig, befalende Stemme. Det var den nyformælede unge Frue. Anna vilde skynde sig bort.

„Blot endnu et Ord, Jomfru,“ sagde Baronessen og holdt hende tilbage.

„Hvad bliver der nu af Bruden deroppe i Prøjsen?“

„Man skal byde hende saa mange Penge, som hun forlanger, har den unge Frue sagt.“ Anna vilde gaa, men hun blev endnu en Gang opholdt. Baronen havde faaet en Tanke og i samme Øjeblik fattet sin Beslutning.

„Jomfru“, sagde han „man kan vel ogsaa faa Ekstrapost om Natten?“

„Aa, ja,“ svarede Anna, „naar som helst De vil.“

Baronessen saa overrasket og forventningsfuld paa sin Mand. Men denne vedblev:

„Saa bestil Heste til os. som maa være forspændt senest om en Time.“

„Javel“, svarede Anna og gik over til de Nygifte.

„Hvad tænker Du nu at gjøre?“ spurgte Baronessen sin Mand.

„Hurtig til Værket!“ svarede han, nu skal Du faa det at se.“

(Forts).

Indhold.

Illustrationer: Panorama International. — Han vilde dø. — En voldsom Eksplosion. — Frk. Paula Ronacher — Et Revolverdrama paa Regensen. — Kloge Hunde i Hotel Tivoli. — Kong Milans Tronfrasigelse. — Pigotts Falsknerier.

Text: Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Vore Damers Vise. — Hvorledes Wilson-Skandalen kom frem. — Meget i faa Ord. — Brudenatten. — Uge-Revue (illustr.) — Avertissementer.

Bekjendtgjørelser.

Dagmartheatret.

I denne Uge opføres hver Aften:

Paria.

Af August Strindberg.

Ferréol.

Under Indstudering er:

Ludvig den Ellevtes Ungdom.

Folkekomedie i 5 Akter.

Folketheatret.

I denne Tid opføres hver Aften:

PAK.

Etablissement National.

Hver Aften Forestilling Kl. 8.

Modeller.

Reklame.

Kjærligdedsdrømme.

Gummesen drømmer.

Zampa

eller **Den jydske Smed.**

I næste Uge for første Gang:

Phono-Fotografen,

eller **den nationale Skjønhedskonkurrence.**

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Cirkus Varieté.

Koncert under Anførsel af Hr. Musikdirektør *Carl Lumbye.*

Optræden af følgende Artister.

Den svenske Dame Sextet Andrén.

Den humoristiske originale Kvintet Semmel.

Bulkanof, russisk Nationalsanger- og Danser-Selskab.

Mackway, Negerkomiker.

Mlle. d'Arti, fransk Sangerinde.

Panorama International,

Vimmelskaftet 47, Stuen, aabent hver Dag fra 10—10. Storartet Samling af Glasstereoskopbilleder. **Hver Uge nyt Program.** Denne Uge forevises Billeder fra **Savoyen.**

Entrée 30 Ø., Søndag 25 Ø., Børn 20 Ø. For Abonnement à 8 Billetter 1 Kr. 50 Ø. for Voksne, 1 Kr. for Børn.

Vidunder Hunden

og **Kakaduerne**

forevises daglig i Hotel Tivolis lille Sal fra Kl. 4 Eftm. til 10 Aften.

Entré: Voksne 50 Øre. Børn 25 Øre. Reserverede Pladser 75 Øre.

Uge-Revue.

Gudskelov, at vi dog har Rigsdagen.

Det er for mig en Trøster, en Husvaler, en Ven. Jeg siger om den, som Manden sa'e om Vorherre: „Havde vi ikke Vorherre længere, saa Gud hjælpe os!"

Naar mit Humør falder af som de nye Skorstene i Blæsevejr, naar jeg er arrig som en Skøjteløber i Tøvejr, naar Tømmermændene hærger min Kvistetage uden at vise Gran af Maadehold, naar Portemonnæen er slatten som en sejglivet Kat, der i en Maaned har været klemt inde i en Brændestabel, naar min Kone har sveden Vællingen eller kogt Suppen paa de bare Ben, naar jeg gaar i det kongelige Theater, for at se „Wilhelm Tell" og saa faar „Fjærnt fra Danmark" i Stedet paa Grund af Simonsens vedvarende Upasselighed, kort sagt, naar den er — hvad man paa godt kjøbenhavnsk kalder — *gnaven*, saa tyer jeg til Rigsdagen.

Det vil sige, jeg gaar ikke derud i Kasernen, jeg sidder hjemme og læser, hvad alle de udmærkede Mænd derude i Fredericiagade siger for 6 Kr., fri Rejse paa Jærnbanerne Fribillet til det kgl. Theater og Patent paa almindelig Højagtelse.

Jeg er nemlig bange for at komme dem paa nært Hold. Jeg har hørt sige, at naar man kommer dem nærmere paa Livet, saa taber de noget af Glorien; baade Søren Kjær og Maler Jensen skal man kunne nyde langt bedre paa Afstand; der skal slet ingen Sammenligning være mellem, hvordan de tager sig ud nær ved og paa større Afstand.

Og med den mig medfødte Respekt for Avtoriteten, Sagkundskaben og alt det andet herhen hørende vil jeg nødig miste den Illusion, jeg engang har levet mig ind i. Hvorfor jeg ogsaa holder mig hjemme i min Lænestol og nyder min Rigsdag paa Tryk.

Men saa er det rigtignok ogsaa en Nydelse. Saadan en 3—4 Spalter med en Bunke Talere, det er en Nydelse, der for mig bogstavelig talt er det samme som at sluge en Snes Østers.

Og Østers er vel nok med faa Undtagelser noget af det højeste, man kan naa til her paa Jorden. Ved et Middagsselskab fornylig, hvor der bl. a. serveredes med Østers, udtrykte en Dame overfor sin Kavaller sin Henrykkelse over den herlige Ret i følgende Ord: „Aa, Østers, det er dog det bedste paa Jorden!" — „Nej, Frøken", lød Svaret, „det næstbedste!"

Damen tav. Man har altsaa Lov til at antage, at hun gav sin Kavaller Ret.

Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal gjøre den Dag, Rigsdagen ikke er mere. Siden jeg har slaaet mig paa den Læsning, kjender jeg ingen bedre. Jeg har før med en vis Interesse læst f. Eks. baade Holberg og Oehlenschläger og er heller ikke ubekjendt med moderne Forfattere.

Men hvad er de alle tilhobe ved Siden af Jens Pedersen og Rasmus Sørensen? Hvad er Hakon Jarl vel, hvad er Hamlets Monolog vel ved Siden af en Tale af Niels Andersen om Brandpoliti paa Landet eller forhøjet Ligning til Skolefonds.

Jo, Rigsdagen er god nok. Og hvor kan man ikke Gang efter Gang læse om og om igjen de herlige Taler. Man siger, at Henrik Ibsen er mystisk, og at han vinder ved 2den Læsning. Men stil Fruen fra Havet og Manden fra Landet sammen, hvem tror De saa, der bærer Prisen. Fruen fra Havet er det rene Vand ved Siden af dem. Og hvor kan man ikke ved at tage en Tale om igjen opdage nye Pointer, nye sproglige Skjønheder, nye uanede Synsvidder.

Jo, det er rigtignok nydeligt at læse om, hvordan Hansen kan *hævde* — man faar ligefrem Lyst til at gaa Rigsdagsvejen, blot for at faa Lov til at hævde — medens Petersen kun *udtaler*. Og saadan som de kan *replicere* og *fastholde* — det grænser til det utrolige.

Jo, en Ting er sikkert, det er nydeligt at læse om alt det. Nu har jeg bestemt mig til at abonnere paa *Rigsdagstidende*, for saa maa man da faa det altsammen endnu bedre.

Naar jeg saa samtidig har *Gazetten* at læse, saa ved jeg egentlig ikke, hvad jeg kunde forlange mere her i Verden.

Det skulde være de 120,000. Men dem faar jeg ikke, det er lige saa sikkert, som at Frederiksberg Politi ikke finder Morderen.

Den Morder volder saamænd Bryderier nok. Lampevejspolitimændene løber rundt og stirrer sig Øjnene ud af Hovedet for at finde Folk, der spadserer Byen igjennem med Blodpletter paa Tøjet, de er lige saa gale efter 500 Krone-Sedler som vi andre efter de 120,000, ja en af dem er det løbet saadan rundt for, at han nu har opgivet sit Bo og det hele og overleveret sin Sjæl til Halleluja-Hæren.

Om det saa er alle de kjøbenhavnske Blade, saa staar de paa Hovedet af bare Iver efter at være paa Tæerne for at komme med i Kapløbet efter Kvænen, den fremmede fra Lampevejen.

Der er ingen Ende paa de Ænder, man propper dem med. Der gaar ikke en Dag, hvor ikke en af dem har fundet ham, og det er ganske bestemt. Jo i Morgen! Dagen efter maa de dreje Halsen om paa Ænderne og begrave dem ved Siden af deres tusinde Kammerater paa Journalistikens store Losseplads.

Det er ganske ubegribeligt, at det ikke er overdraget *Gazetten* med dens uendelig fint udviklede Sporsans at finde den Gavtyv til Morder. Nu kan Frederiksberg takke sig selv for som den sidder i det.

Og den kan ærgre sig, ærgre sig som jeg har gjort, da jeg forleden saa „Adresseavisen" avertere med en opsigtsvækkende Føljeton.

Saa for S . . ., sagde jeg sagtmodig til mig selv, der røg den Vittighed. Nu har jeg nemlig en hel Mængde Aar igjennem havt en Vittighed, som sagt paa rette Tid og Sted var af stor Virkning, den om at læse „Adresseavisen"s Føljeton — den Gang, den ingen havde.

Men naar „Adresseavisen" nu bringer Dramaet i Meyerling i Føljeton, saa kan min Vittighed med det samme gaa hjem og lægge sig. Og det er dobbelt kedeligt, da jeg skulde ud i Aften og bruge den i Selskab. Tiderne er s'gu sløje nok i Forvejen.

Nu har jeg set paa det allermest mærkværdige, Byen i Øjeblikket har, en Kakadue, der kan slaa Kuldbøtter og en Hund, der er saa skarptseende, at den kan fortælle, hvad ingen Mandtalsliste hidtil har kunnet sige korrekt, Damernes Alder.

Det kan være interessant nok, men det er ikke morsommere end en Strindberg-Forestilling uden „Frøken Julie".

Strindberg har ellers faaet nok af den ene Prøve paa at være Theaterdirektør. Han har været Konge for en Aften, og nu abdicerer han som Skik og Brug er bleven for Konger i Slutningen af Verdens mest oplyste Aarhundrede.

Det er ellers foruroligende nok. Naar Konger *gaar af* som varmt Brød, og Kronprinsene siger Verden Farvel i de skjønnes Arme, mens de smaa Prinser, der skal overtage Regeringen endnu knapt kjender andet Liv end deres Moders, saa begynder det at se galt ud.

Hvis det bliver saadan ved endnu nogle Aar, kan det jo gjærne ende med almindelig Kongemangel over det hele. Det er saamænd ikke umuligt, at vort lille velsignede Land atter maa træde hjælpende til, og det er slet ikke udelukket, at den Dag er nær, da Prins Hans maa overtage Sultanposten i Tyrkiet, mens Prins Julius bliver Konge af Spanien.

Det kan indtræffe før nogen aner det. Maaske før Sneen endnu er helt smeltet, maaske først, naar Fallesen ikke er mere, maaske før Slagtermester Juul er bleven Borgerrepræsentant, maaske før Scavenius bliver Indenrigsminister, maaske ikke før Danmark er bleven helt og holdent totalafholdende.

Det ske sent.

Gjørup.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GJETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 12.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 23. Marts 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

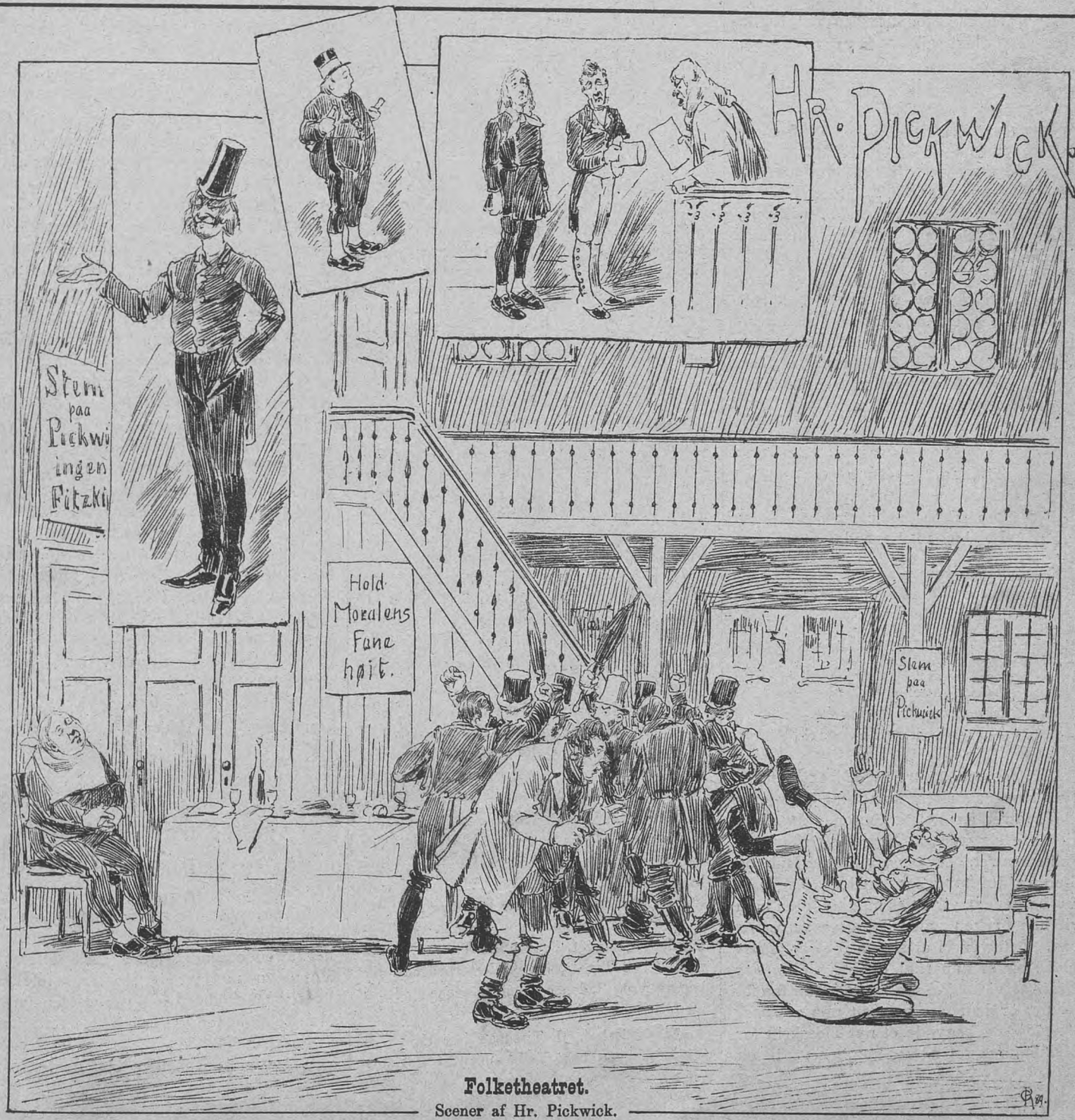

Folketheatret.
Scener af Hr. Pickwick.

Guld og Glimmer.

Landskabsmaler *Aagaards* Datter, Fru *Elna Henriques*, er bleven forlovet med Hr. Stud. jur. *Carl Døcker*.

* * *

Frk. *Lüders*, en Datter af Havnekaptajn Lüders, er bleven forlovet med Marineløjtnant *Peder Grove*.

* * *

Fru *Bloch* ved det kgl. Theater har i disse Dage faaet en Broder. Han kom til Verden i Horsens og vejer henved en halv Snes Pund.

* * *

I Anledning af fhv. Theaterdirektør *M. V. Bruns* 70 aarige Fødselsdag vil der den 29. dennes blive afholdt en større Fest paa Skydebanen.

* * *

„Pyt, det er ingen Herregaard", sagde *Carstensen*, han gik ned til en Krone Kvartalet.

* * *

Grosserer *Rothenborg* er Forfatter til *Nationals* nye Skjønhedskonkurrence.

* * *

„*Smid Overtøjet*" har allerede afløst „*Hold Dig paa Maatten*".

Smid Overtøjet er det eneste Sprikwort, det er Umagen værd at tage i sin Mund i denne Uge.

* * *

Sophus Neumann vil blive modtaget ı ed aabne Arme af *Fallesen*. Stænkehistorien er nu som om den aldrig har eksiteret. Olaf vil byde ham paa et Glas, og Fru *Eckardt* vil smilende bede ham *smide Overtøjet*.

* * *

Har De hørt?

Tip, Tap! — Tude
Gjør *Avisens* Bude.
Tip, Tap, Tønde!
Ferslew vil begynde.

Tip! *Reedtz-Thotten*
flotter sig paa Maatten.
Tap Idealet,
en Krone Kvartalet.

Begge *Grove*'r sover,
Bauer sover over,
Bauditz gaar og lover
— Færdig kjære Svoger!

* * *

Dagmartheatrets tre nye Direktører har hver sine Favoriter, som skal engageres til Theatret for næste Sæson. *Mantzius* vil sikre sig alle de bedste Kræfter ved Folketheatret, *Lehmann* vil tage Rub og Stub fra det kongelige, medens *Riis-Knudsen* beskedent vil nøjes med *én*, men ham vil han Frøken gale sig ogsaa være vis paa. Behøver vi at sige at det er *Albert Price*, og at han skal debutere i *En paa Øret?* Hvis *Riis-Knudsen* ikke kan faa fat i ham, er han fast bestemt paa at *smide Overtøjet* og begynde et nyt Tidsskrift for Makulatur og Gud-ved-hvad, som i saa Fald skal holdes gaaende næsten et helt Kvartal.

* * *

Populær Rummel-Koncert. Skjænderiet mellem *Avisen* og *Aftenbladet* om hvem der kan levere det største Oplag Makulatur, skyldes Mangel paa Harmoni i Sammenspillet. Striden føres snart *piano* snart *forte*, men Potterne rumler ustandseligt.

* * *

Hr. *Hohlenberg* har paa Grund af sin loyale Opførsel overfor *National* faaet tilstillet *Sæson*-Kort til Etablissementet, med Ret til at hente Nummer til sig og en Klampenborg-Skjønhed ad Gangen.

* * *

Kjøbenhavns-Posten smider Overtøjet vel livligt. Næsten hver Dag bringer den en spaltelang aktuel kjøbenhavnsk Begivenhed, som ingen andre Mennesker har hørt noget om.

Det er ikke saa underligt. De selvsamme Geschichter har altid et Par Dage før staaet i „Wiener Extra-Blatt" og *Nyhederne* er ikke Spor af andet end lokaliserede Udklip.

Det eneste originale, Bladet har, er vedblivende *Heiberg*.

* * *

Komponisterne *Fr. Jørgensen, Carl Eriksen* og *Ludvig Forgeron* arbejder i disse Dage med feberagtig Hast. Det gjælder om at komme først med Musiken til *Smid Overtøjet*.

Vore Billeder.

Et Barn spiddet. Et 2 aars Barn styrtede i Søndags Eftermiddags ud fra en 4. Sal i Rømersgade Nr. 9 i Bagnbygningen og tørnede i Faldet mod et Tøjtørringsstillads, besat med Jærnpigge. En af disse trængte ind i Barnet ene Side, dog lykkedes det en Dreng, som kom løbende til, at hjælpe Barnet ned fra sin farlige Stilling, og det endte saaledes forholsvis heldigt sin Luftfart fra 4. Sal. Et Par Ribben var knækkede, og det rustne Jærnspiger, som var trængt ind i Siden, kan mulig foraarsage en Blodforgiftning.

Hiv, Hiv! 'En uniformeret Herre, som aabenbart kom fra en bedre Middag, samlede forleden Dag stort Opløb i St. Strandstræde. Den lille Spree endte paa Stationen, hvorhen den uniformerede blev kjørt i en Droske.

Stort Ølspild. Det kan være kreperlig nok at se en Ølflaske revne og den gule Drik sprede sig over et utaknemligt Gulv; men hvad siger De saa, naar en hel Ølvogn vælter og Flasker i dusinvis knækker Halsen? Det er dette nervepirrende Øjeblik, vor Tegner har gjengivet, hvor en Trækvogn, ladet med Øl, i Torsdags paa Vesterbrogade gik bag over, og Gaden og Rendestenene spuledes med Nektaren.

To Vaadeskud. I Tirsdags i forrige Uge vilde en kommunal Embedsmand i Nakskov gaa ud at skyde Spurve med en Salonbøsse. Medens han puttede Patronen i, gik Skudet af og ramte hans ene Stortaa.

En Arbejdsmands Søn i Kirkeby i Jylland, en Dreng paa tolv Aar, har ved et Vaadeskud dræbt sin to Aar gamle Søster. Drengen sad og legede med Bøssen, som var ladt. Han satte en Fænghætte paa, og kort efter gik Skudet af og ramte den lille Pige i Tindingen; næsten det halve Ansigt var bortskudt.

Nær efter det! I Mandags Eftermiddags lød Rygtet, at hele „National"-Komplekset var styrtet sammen. Folk var kun altfor villige til at tro det — det lød jo meget sandsynligt med denne Opmuring af Sten og vaadt Sand, uden Cement.

Det var imidlertid kun en Del af National der var styrtet ned, et Stykke Gesims paa Hjørnet af Jærnbanegade og Farimagsgade. To Damer, som i det samme passerede Fortovet, kastedes om og bleve næsten begravede under Sandlavinen. Ingen af dem kom alvorlig til Skade.

Et Sammenstød i „grove Vægt". Grosserer *Ingemann-Petersen* kommer ud paa Toldboden, for at klarere Varer. Et Par Ord veksles mellem Hr. I.-P. og en Arbejdsmand, hvorpaa Toldetatens øverste Embedsmand skrider til og hentyder til en af sine Folk og en eventuel snarlig Udklarering af Hr. I.-P. af „grove Vægt". Grossereren fortrækker i Mindelighed, men fordrer nu ved Domstolene „Lovens strengeste Straf" for Toldembedsmanden.

Atchinoff eller „den fri Kosak", der er bleven saa berygtet som Anfører for en Expedition til Østafrika, viser sig if. „Plt.„ at være en slem Røver. Expeditionen bestod af 153 Mennesker, deriblandt 40 Præster, 5 Kvinder og 7 Børn. Dens Formaal var sandsynligvis at modarbejde engelske Interesser i Østafrika og specielt skaffe Eventyrerne gode personlige Fordele. Paa Rejsen fra Odessa til Konstantinopel med Damperen „Korniloff" begyndte det frie Liv. Kosakkerne svirede og drak fra Morgen til Aften; men først i Aleksandrien blev der rigtig Liv, da Expeditionen kom ombord i Damperen „Lazareff", blandt hvis Passagerer fandtes en Del valfartende Kvinder. Her foregik ubeskrivelige Skandaler, og disse vedvarede, hvor Expeditionen kom frem, indtil Atchinoff blev fanget af Franskmændene og sammen med sine Staldbrødre ført hjem til de sydrussiske Stepper.

„Gazetten"s Borgerrepræsentantliste.

Naturligvis har „*Gazetten*" ogsaa en Borgerrepræsentantliste. Thi, som flere herværende Blade siger: „Alt eftersom Valgdagen nærmer sig, skyder de forskjellige Lister frodigt op, og med Hensyn til Mangfoldigheden er der ikke noget tilbage at ønske".

„*Gazetten*"s adskiller sig heldigt fra

alle de andres. Den er for det første, om vi saa maa sige, mere alsidig. For det andet er den livligere, og for det tredje vil den paa en ganske anderledes fyldig Maade imødekomme de Krav, vore oplyste Læsere stiller til Repræsentationen af Hovedstadens Borgere.

De officielle Lister lider alle af væsenlige Mangler. Man har medtaget Folk, som ingen kjender, og Folk, som repræsenterer Ting, der er os personlig revnende ligegyldige. Der er Masser af Særinteresser at uhyre Betydning, som slet ikke vilde faa nogen Talsmand paa Raadhuset om Mandagen, hvis vi gøs tilbage for at trumfe vor egen Liste igjennem.

Vi skal vide at sørge for, at de ny Borgerrepræsentanter skal kunne helde ny Vin paa de gamle Dunke. De Mænd, vi sætter op paa Raadhuset, skal kunne *smide Overtøjet* baade for lukkede og aabne Døre.

Længe nok har en sløv Samfundsaand lukket Øjet for, at det er følgende Lag — og kun de alene —, der er noget ved at faa repræsenteret:

1. Enhver *Slags-broderlig Arbejdsklasses Hjælpeforening,* hvis muntre Sind og uforknyttede Djærvhed vil bringe hidtil ukjendt Liv og Flugt i Formandsvalget.

2. Saadanne Tapninger af samme Tønde som *Natmissionen* og *Dagrenovationen,* som — arbejdende Haand i Haand, idet den ene tager fat, hvor den anden slipper — er sagkyndigt fortrolige med Menneskehedens moralske og amagerlige Lodsepladser.

3. De ligeledes Haand i Haand arbejdende *Afholds-* og *Læseforeninger,* som heldigt supplerer hinanden ved afvexlende at dæmpe Glæden og udvikle en stigende Sans for stimulerende Læsning efter Dagens Slid, og af hvilke særlig Læseforeningernes Mænd aldrig har vægret sig ved, om fornødent, at sidde samlet til langt ud paa Natten.

4. *Kunstnernes Auktionsforening,* der repræsenterer en Bevægelse i Tiden, som griber rasende om sig.

5. *Møbellaanerne,* hvis Ævne til at samle Fonds og faa Folk til at *smide Overtøjet,* vil være af uvurderlig Nytte ved Fastsættelsen af Skatteprocenten. De vil vide at faa de skaldede tre Procent banket ivejret.

6. *Artistforeningen, Statistforeningen* og *Balmusikforeningen,* som tæller gode Kræfter, der ikke altid paaskjønnes. Her er vi sikre paa en Masse Stemmer.

7. *Ny Carlsbergs „National"-Arbejde* og *Toldreformforeningen mod Misbrug af brugte Propper,* som ganske vist just nu arbejder under noget damp-kjedelige Forhold paa Grund af den store Korkkurence, men hvis Glücksdag vel nok engang oprinder.

8. *Vartovs Begrædelseskasse,* som jo vil blive *vis à vis* med det ny Raadhus.

9. *Magnetisørernes Fagforening,* hvis Hang til Strygninger vil finde udmærket Anvendelse overfor andre Menneskers Flothed paa Budgettet og som kan skjælde Anderledestænkende Huthen fuld.

10. Og endelig *Livjægerne,* hvis Terrinstudier hovedsagelig vil være til Nytte ved Reguleringen af aabne Pladser, Runddele o. lign.

— Disse Lag og Dele af Befolkningen har vi da tænkt os repræsenteret ved følgende ny Mænd, som alle er gamle nok til at vælges:

Til Repræsentant for

Den Slags-broderlige Arbejderklasses Hjælpeforening ***Hr. Nr. 20 fra oven, Side 31 i Medlemsprotokollen.***

Natmissionen og Dagrenovationen ***Hr. Entreprenør Ingemann.***

Afholds- og Læseforeningerne ***Hr. Bramin-Nielsen.***

Kunstnernes Auktionsforening ***Hr. Skind.***

Møbellaanerne ***Hr. Hippolog Kvist.***

Artist-, Statist- og Balmusikforeningen ***Hr. Bal. Dahl.***

Ny Carlsbergs „National"-Arbejde og Toldreformforeningen mod Misbrug af brugte Propper ***Hr. Krigsraad d'ufine Jacobsen.***

Vartovs Begrædelseskasse ***Hr. Gamél.***

Magnetisørernes Fagforening ***Hr. Huth.***

Livjægerne ***Hr. Slagtermester Juul.***

Som man ser, har vi — for at de andre Lister ikke helt skal gaa al Kjødets Gang — medtaget Hr. *Juul* pr. Kompromis.

Mød nogenlunde præcis og ***Stem*** med Haanden paa Hjærtet.

Husk, hvad det gjælder, og ***Glem*** det ikke.

Dette er Borgerpligt!.,?:;.

Det, er, hvad det er.

P. S. Listen kan fraklippes eller, om man hellere vil, udskjæres med en ikke altfor stor Kniv. Den kan godt uden videre nedlægges i Bypostens gule, Postvæsenets røde og *„Gazetten"s* nøddetræsmalede Brevkasser.

Skjønhedskonkurrencen.

Lohse og *Hohlenberg* vidste godt i Forvejen, at de skulde kopieres ved *Nationals* Skjønhedskonkurrence. Hohlenberg var i Grunden lige glad, Lohse havde derimod gruelig Lampefeber.

Mandag Formiddag kunde han ikke holde sig længere. Han gik op til Politidirektøren, hvem han klagede sin Nød og bad om at hjælpe sig. Politidirektøren lovede at gjøre, hvad han kunde og seædte en Overbetjent ud til *Ferd. Schmidt* med Anmodning om at erholde Manuskriptet udleveret.

National er i det mærkelige Tilfælde ikke som de andre Theatre at være forsynet med nogen Censor, og Politidirektøren mente derfor at være nærmest til at censurere Stykket.

Schmidt forlangte først en skriftlig Udleveringsordre. Den fik han. Men i Henhold til sin Bevilings Ordlyd nægtede han at udlevere Manuskriptet, en Vægring, som han fastholdt, da han senere ved to Betjente blev kaldt op til Politets Chef.

Han erklærede, at Politiets efter hans Formening kun var berettiget til at skride ind, saafremt Stykket paa Forestillingsaftenen gav Anledning til Demonstrationer.

Denne Erklæring tog Politidirektøren til Efterretning, idet han dog lod en Fremstilling af Sagen indgaa til Justitsministeren.

Lohse, der imidlertid ikke havde faaet Søvn i sine Øjne, blev Tirsdag Morgen bedrøvelig overrasket ved en stor Annonce angaaende Stykket i forskjellige Blade. Han fløj op til Politidirektøren, som trak paa Skuldrene og sagde *que faire?*

Om Aftenen overværedes Forestillingen af 1 Politiassistent, 1 Overbetjent og 10 civilklædte Betjente. Men de fik ikke andet ud af det, end Overbevisningen om, at *Lohse* var en komisk Figur paa Scenen.

Hr. *Lohse* overværede efter Sigende selv Forestillingen oppe i en af den øverste Balkons bagerste Loger.

Meget i faa Ord.

En Ballet Skole. Madame Katti Lanner, Direktricen for den nationale Ballet Skole i London, udtalte sig til en Interviewer paa følgende Maade om sin Skole: „Undervisningen her er fuldstændig gratis. Men Forældrene maa underskrive en Kontrakt, som giver mig fri Raadighed over Børnene for et vist Antal Aar. Det er aldeles overflødigt at begynde paa at undervise et Barn i Dans, før dets femte Aar; men det er for sent at begynde Undervisningen, naar det har opnaaet ti Aars Alderen. Med Hensyn til Betalingen, som man kan faa for saadanne Smaafyre fra fem til seks Aar for deres Optræden paa Scenen, da kan man i Reglen sætte den til 9 á 10 Shilling om Ugen, og efter et Par Aars Forløb til 14 á 15 Shilling."

* * *

Selvmord i Paris. Selvmord er stærkt i Tiltagen i Frankrig. Medens i London det aarlige Antal Selvmord beløber sig til 87 af Tusinde og i Neapel til 34, er det i Paris nu steget til 402.

* * *

Gasbelysning i Omnibusser. I London har flere Omnibus-Selskaber begyndt at oplyse deres Vogne med Gas, som ledes fra en lille Beholder, anbragt under Vognen.

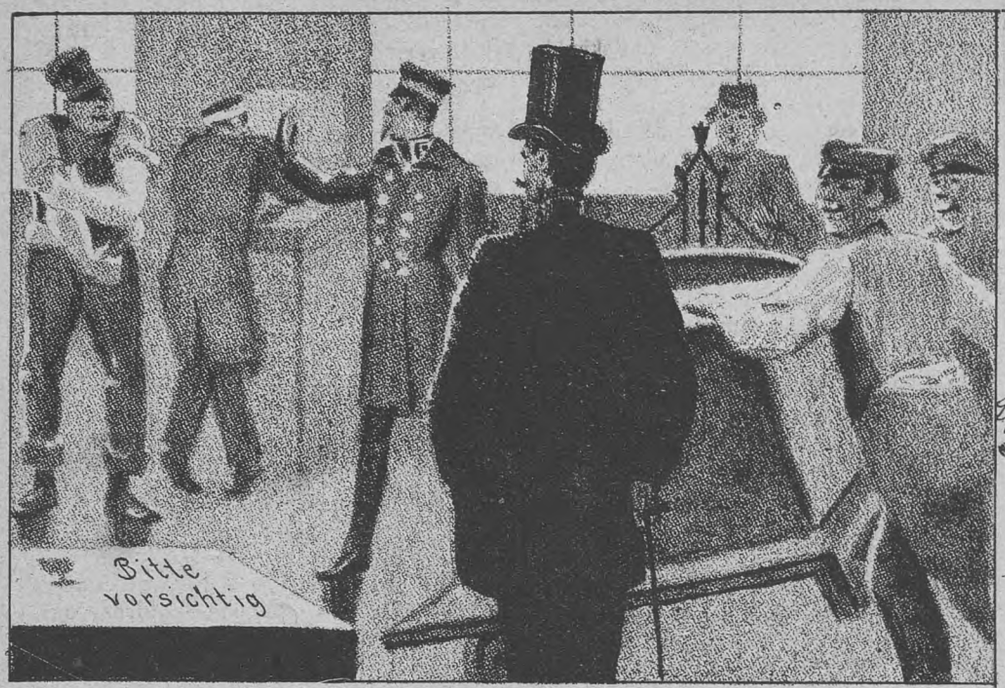

Et Sammenstød
paa Toldbodens „grove Vægt".

Skudt sig i den store Taa

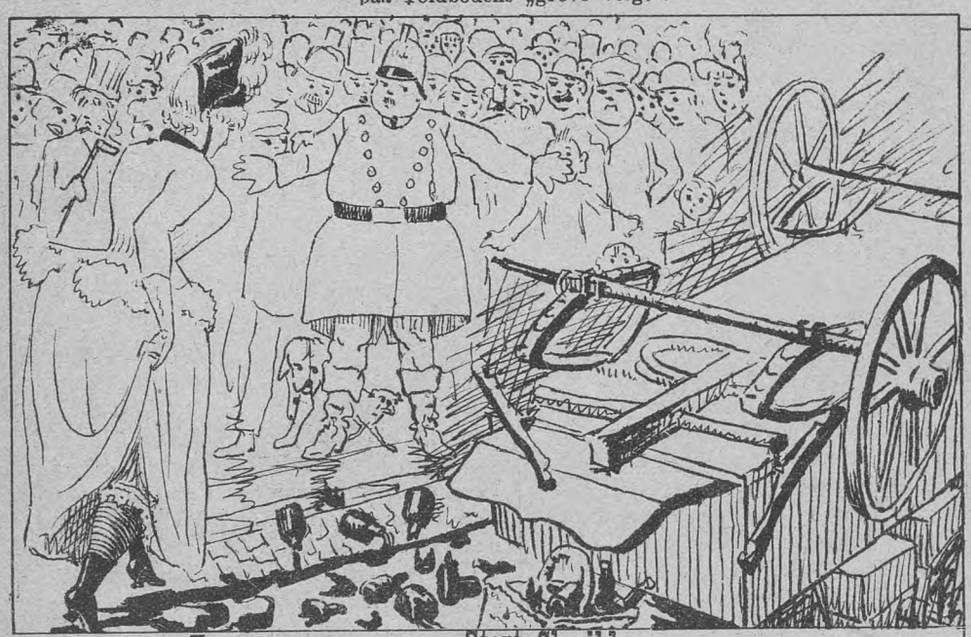

Stort Ølspild
og tørstige Mænds Reflektioner.

Fra Hotel Tivoli.

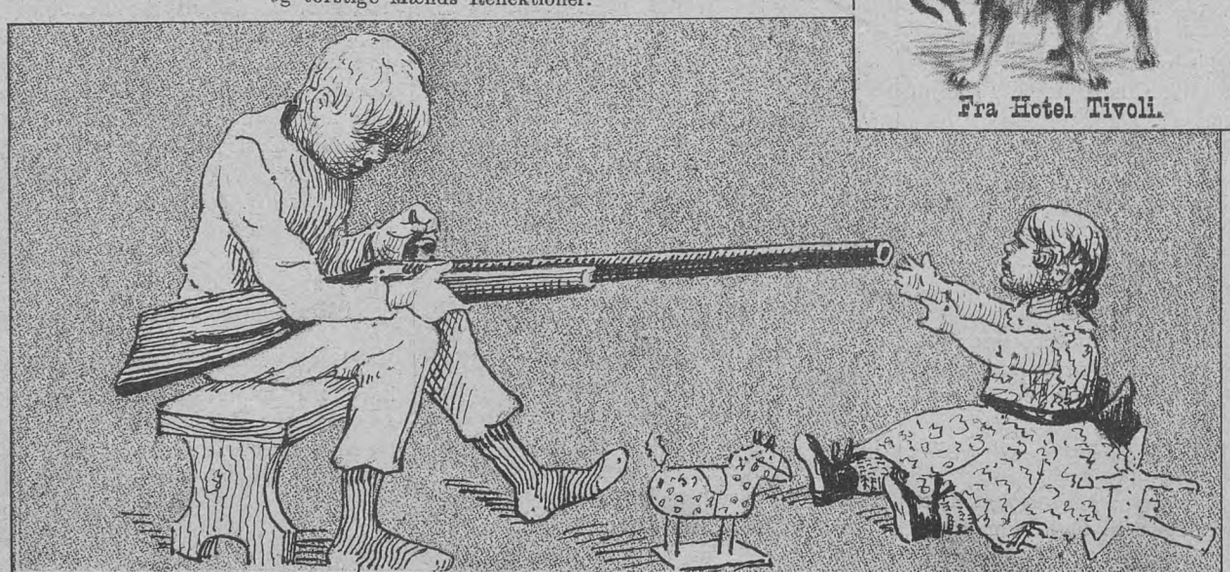

Dræbt sin Søster
ved et Vaadeskud.

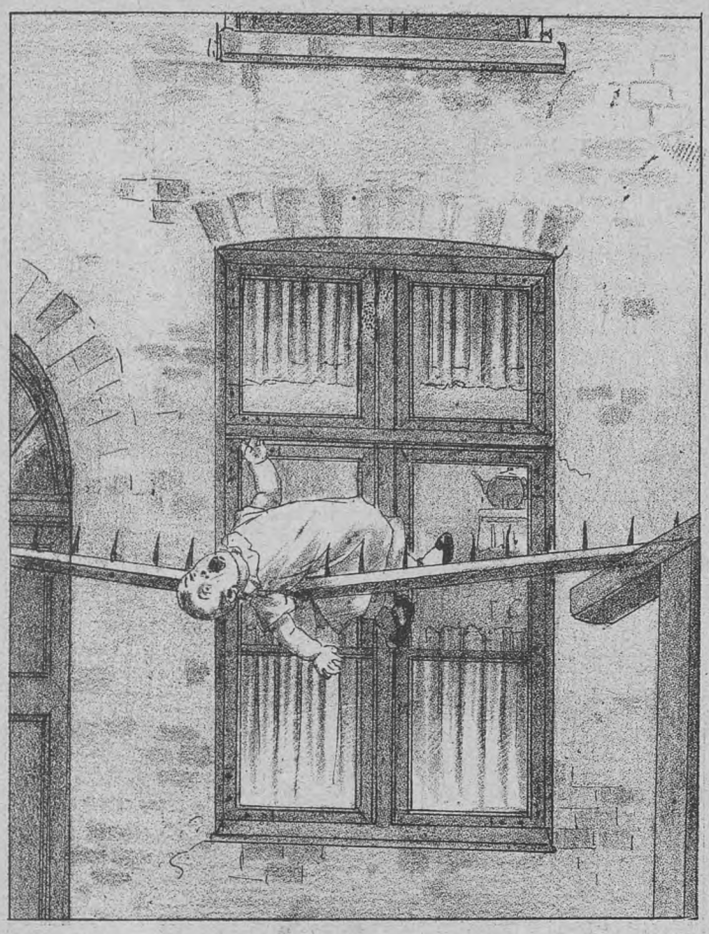

Et Barn spiddet.

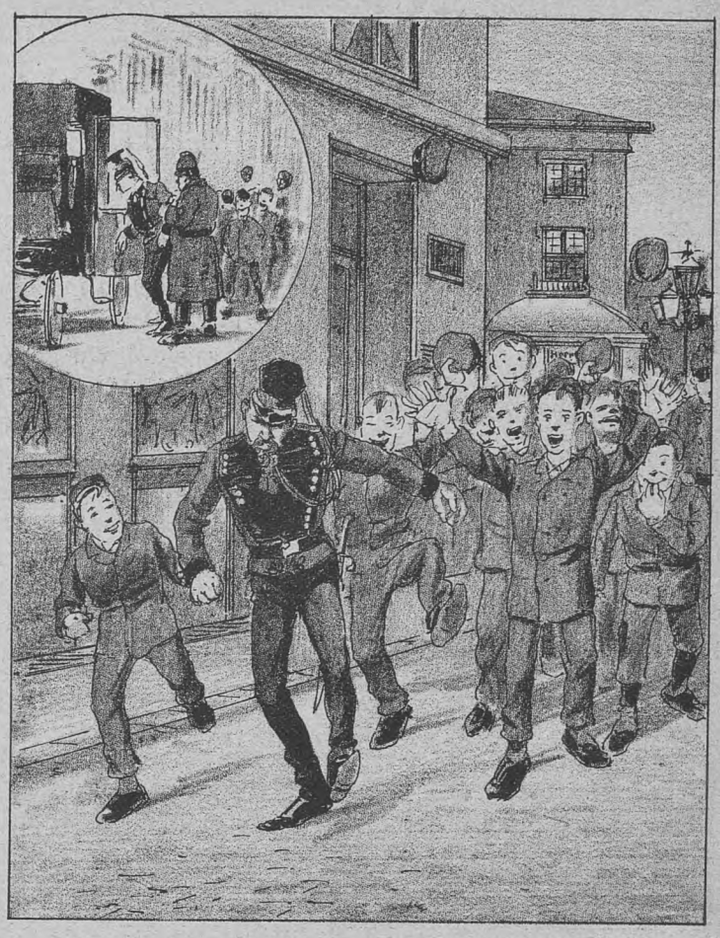

Hiv, hiv — her er Liv!
sang Drengene i Kor efter ham.

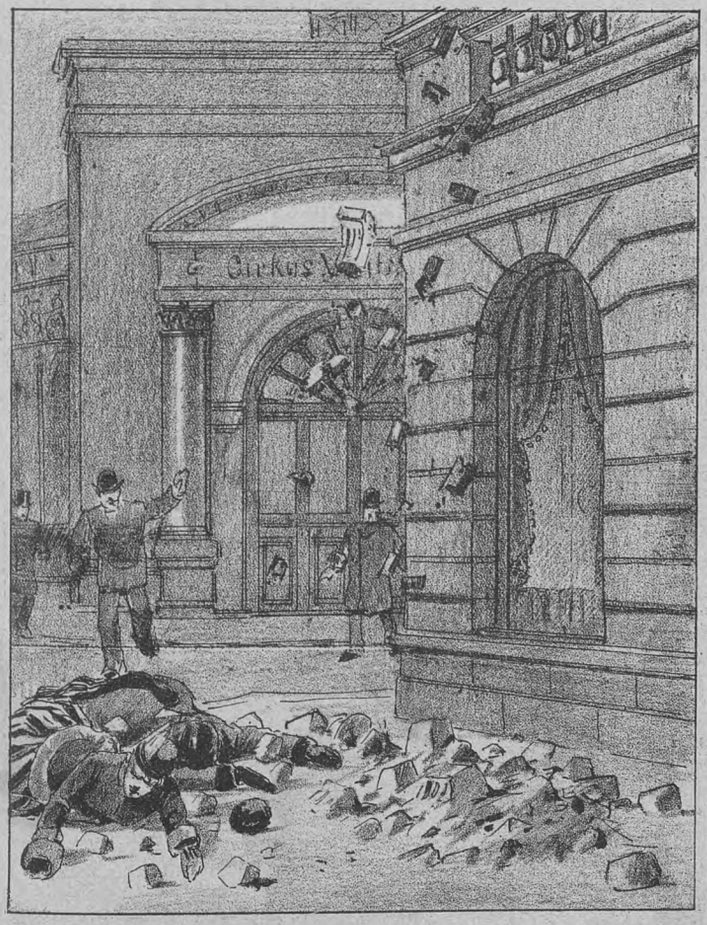

Nær efter det!
„Nationals" Gesims i Hovedet paa 2 Damer.

Atchinoff
eller „den frie Kosak".

Brudenatten.

En Kriminalnovelle
af
J. D. H. Temme.

(Sluttet).

Baronen vendte tilbage til Frøkenens Værelse. Hun laa endnu i en fast, dyb Søvn. Hendes Ansigtstræk havde atter antaget deres sædvanlige blide Udtryk, kun hvilede der over dem en stille Sorg.

„Hvor hun er smuk, den Stakkel", sagde Baronessen, idet hun med sin Mand traadte hen til Sengen.

„Du har vel Medlidenhed med hende?" spurgte Baronen haanligt. Hans Kone svarede ikke.

„Tag fat her", fortsatte Baronen, og lad os bære hendes Kuffert ind i vort Værelse."

Ægteparret bar i Forening den svære Kuffert ind i Værelset ved Siden af og vendte atter tilbage til den Sovende.

„Hold paa hendes Hoved" befalede Baronen. Baronessen bøjede sig over den Sovende, for at holde paa hendes Hoved. Den Medlidenhed, som for et Øjeblik var vaagnet i hendes Indre, var hurtig veget for en gridsk Mordlyst. Baronen bøjede sig ned for at lægge Snoren om den Sovendes Hals. Paa én Gang blev hun urolig. Hun bevægede sig, og syntes at være ved at vaagne. Baronen kastede sig i vildt Raseri over den Ulykkelige, som i det samme aabnede Øjnene og med et eneste Blik oversaa sin Stilling. Med en fortvivlet Kraftanstrængelse stødte hun Morderen fra sig, saa han tumlede tilbage, sprang rask ud af Sengen hen til Døren, som hun aabnede, og forsøgte at flygte gjennem den lange Gang, der førte hen til Hovedtrappen. Baronen havde ikke faaet Tid til at forhindre dette, og Baronessen var næsten besvimet af Skræk over den unge Piges pludselige Opvaagnen.

Men da Karoline Wild kom ud paa Gangen forlod Kræfterne hende, og hun segnede om. En Dør blev aabnet lige over for, og en Mand og en Kvinde kom tilsyne. De havde hørt den Ulykkelige storme ud paa Gangen og saa hende netop styrte om lige ud for Døren. Karoline Wild gjenkjendte i Manden sin Forlovede.

„Hvad er dog dette?" spurgte den unge Kone.

„En ulykkelig Vanvittig," svarede Baron Lange, som var fulgt efter sit Offer.

Karoline havde atter tabt Bevidstheden. Baronen hævede hende op, og bar hende ind i Værelset.

„Det var rædsomt uhyggeligt," sagde den unge Kone, idet hun atter lukkede Døren. Hendes Mand havde intet Svar, han havde gjenkjendt sin forladte og bedragne Forlovede. Han fulgte tavst sin unge Hustru ind i deres Brudegemak.

Hvad der nu tildrog sig i Morderens Værelse, findes optegnet i Kriminalakterne. Vi skal ikke forsøge at beskrive dette gemene Rovmord i al sin Raahed og Grusomhed.

Efter en halv Times Forløb kom Baron Lange ned i Gaarden. Han fandt der den gamle Vognmester og Postillonen.

„Er min Vogn ikke forspændt endnu?" spurgte han.

„Hr. Baronen ønskede jo først at rejse om en Time", svarede Vognmesteren.

„Nej, jeg ønsker at rejse straks; kan De ikke spænde for med det samme?"

„Jo, det skal ske, Hr. Baron."

De to Mænd forlod Gaarden og gik ind i Staldene. Baronen saa sig om for at overtyde sig om, at der ingen fandtes i Gaarden, saa sneg han sig tilbage til Huset og kom efter et Minuts Forløb atter tilbage. Han bar en vid Rejsekappe og under denne skjulte han en Gjenstand, som man ikke var i Stand til at skjælne. Han gik rundt om Huset og fulgte Vejen, som førte til Bjærgslugten. I Vognskuret stod den gamle Vognmester. Han saa et Menneske gaa hen ad Vejen, men han kunde ikke se, hvem det var. Han tænkte straks, at det var Baronen, som gik sig en lille Tur, inden han skulde kjøre. Det fandt Vognmesteren ikke noget mærkeligt i.

Efter ti Minuters Forløb kom Baronen tilbage. I samme Øjeblik kjørte den forspændte Rejsevogn frem for Døren. Baronen gik langsomt og roligt ind i Huset, som om han virkelig kom tilbage fra en Spadseretur. Han bad Postillonen og Vognmesteren om at følge sig op paa Værelset, for at bære Rejsetøjet ned. De to Mænd tog den store Kuffert imellem sig, og Postillonen bar desuden Baronens lille Haandkuffert. Da de gik ned ad Trappen, mødte de Værtens Datter, som bragte Regningen. Baronen trak sin Portemonnæ frem, for at betale. Pigen saa sig forbauset om, og spurgte efter Frøkenen. Baronen tabte af Skræk et Pengestykke; men hans Kone havde atter faaet sin vante Aandsnærværelse og svarede straks:

„Frøkenen var ikke vel og har derfor lagt sig lidt paa Sengen, for at hvile sig et Par Minuter, før vi kjører."

Pigen spurgte ikke om mere. Baronen betalte Regningen, Anna strøg Pengene til sig og blev staaende for at ledsage de Rejsende til Vognen.

„Saa for Pokker", bandede Baronen indvendig. Hvis Pigen ikke gik, var de forraadte. Hun vilde savne den manglende Dame. Men hvorledes fjærne hende? Baronessen fandt paa Raad.

„Aa, kjære Jomfru", bad hun „bring mig hurtig et Glas frisk Vand." Pigen gik.

„Nu hurtig ned", sagde Baronessen til sin Mand. „Du alene. Jeg venter paa Vandet. Naar hun bringer mig det, siger jeg, at Du er gaaet i Forvejen med Frøkenen. Der maa ingen se Dig gaa ned."

Han forlod hurtig Værelset og sneg sig ned ad Trapperne. Baronessen lyttede efter ham. Hun hørte intet. Et Par Minutter efter kom Pigen tilbage med Vandet. Fruen aabnede hurtig Døren til Frøkenens Værelse, saa at man kunde se den tomme Seng.

„Baronen er gaaet i Forvejen med Frøkenen", sagde Baronessen til Anna, hvorpaa hun drak Vandet i ét Drag.

„Lev vel, kjære Jomfru!" Og saa skyndte hun sig ned ad Trapperne. Pigen kunde næppe følge hende. „Jeg tør ikke lade Baronen vente", raabte Baronessen endnu, medens hun løb ned ad Trapperne.

„Du bliver længe borte", modtog Baronen hende, idet hun traadte hen til Vognen.

„Undskyld mig", svarede hun, som om hun talte til Frøkenen inde i Vognen. Det var mørkt og derfor

ikke muligt at skjælne Personerne. Baronessen kom hurtig til Vogns og slog rask Døren i efter sig.

„Lev vel, kjære Jomfru", raabte hun endnu en Gang, og saa rullede Rejsevognen hen ad Landevejen.

Næste Morgen gik Anna sammen med Pigen op paa de Fremmedes Værelser, for at ordne alt efter dem til nye Gjæster, Pigen var beskjæftiget med at tage Lagnerne af Frøkenens Seng.

„Jomfru Anna!" raabte hun paa én Gang ind til Værtens Datter, som var ifærd med at feje i Værelset ved Siden af, „kom herind, skal De se, der er Blod paa Hovedpuden!"

Ja, det var Blod. To store Draaber halvstørknet Blod.

„Frøkenen har vist havt Næseblod", svarede Anna, hun var jo ikke ganske vel, da hun rejste."

Det ringede i Værelset hos det unge Ægtepar. Anna gik derover. Den unge Mand gik eftertænksomt op og ned i Værelset. Fruen sad paa Sofaen og befalede kort: „Kaffe!"

Anna vilde gaa igjen.

„Vent lidt, Jomfru!" raabte Damen. „Er den Vanvittige rejst med de andre?"

„En Vanvittig, Frue?"

„Nu ja, hende, der boede lige over for os i Nat. Det var en gyselig Larm. Personen skreg som, som — nu ja, som en Vanvittig!"

Anna blev underlig tilmode. Hun svarede blot, at de var rejst i Nat.

Efter at det unge Ægtepar havde drukket Kaffe, bestilte de Ekstrapost, og gik ud for at foretage en Spadseretur i den friske Morgenluft. Det var efter Fruens Forslag, og Manden havde ingen Indvending. Da de forlod Huset, havde han blot som i Tanker spurgt: „Hvorhen?" Det syntes at være ham ligegyldigt, han fulgte hende viljeløst. De gik ad Vejen hen imod Slugten.

„Solen skinner saa venligt paa Træernes Grene," sagde hun. Han saa ikke op. Hun klyngede sig til hans Arm.

„Reinhard, elsker Du mig ikke?"

Han kunde ikke finde noget Svar. Dette Gjensyn med Karoline Wild, hans Ungdoms Elskede, havde rystet ham dybt. Han havde ofret hende for sin Ærgjerrighed og Havesyge, og nu gjenfandt han hende som vanvittig. Og det var hun blevet ved Synet af *ham*. Han tav, og hans Kone blev hidsig.

„Har Du løjet for mig? Tilsvor Du mig ikke Din Kjærlighed?"

Med et frygteligt Skrig rev han sig løs fra hende.

De var naaet hen til Dammen i Slugten. Paa dens Overflade svømmede et menneskeligt Lig i en sort Silkekjole. Hendes smukke Ansigt var opadvendt.

„Karoline!" skreg Reinhard Sommer.

„Den Vanvittige!" raabte den unge Kone.

Han vilde styrte sig i Dammen til den forraadte Elskede; men hans Kone omklamrede ham og raabte om Hjælp. Reinhard Sommer blev frelst fra at begaa Selvmord. Men hans Kone vendte tilbage fra sin Bryllupsrejse med en Vanvittig.

I Posthuset var der nu ikke mere nogen Tvivl om Mordet, og Postmesteren jagede straks i fuld Karriere med en en let Ekstrapost, forspændt med fire Heste, ad Vejen til Stuttgart. Morderne bleve paagrebne umiddelbart efter Ankomsten. De kunde ikke nægte Forbrydelsen og bleve begge hængte.

Reinhard Sommer kom 'sig aldrig. Han blev anbragt i en Daareanstalt.

Hans unge smukke Kone lod sig skille fra den vanvittige og giftede sig efter et Aars Forløb med en anden.

NB. I næste Nummer vil der paa Romanens Plads blive paabegyndt en Række illustrerede Humoresker, Novelletter og Skitser, der i Reglen ville være afsluttede i hvert Nummer.

Indhold.

Illustrationer: Folketheatret. — Et Barn spiddet. — Hiv, Hiv — her er Liv! — Nær efter det. — Skudt sig i den store Taa. — Dræbt sin Søster. — Stort Ølspild. — Et Sammenstød paa Toldbodens „grove Vægt". — Fra Hotel Tivoli. — Aschinoff.

Text: Hr. Pickwick. — Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Gazettens Borgerrepræsentantliste. — Skjønhedskonkurrencen. — Meget i faa Ord. — Brudenatten (sluttet). — Uge-Revue (illustr.) — Avertissementer.

Abonnementet paa „Gazetten" bedes snarest fornyet for næste Kvartal. Bestillinger kan ske paa Posthusene, hos Boghandlere samt hos alle Bladets Forhandlere og i Expeditionen: Klosterstræde 24.

Abonnementspris: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Enkelte Numre: 10 Øre.

Bekjendtgjørelser.

Dagmartheatret.

I denne Uge opføres hver Aften:

Ludvig den Ellevtes Ungdom.

Folkekomedie i 5 Akter.

Mandag: **Fru Krums Benefice:**

Ludvig den Ellevtes Ungdom.

Folketheatret.

I denne Tid opføres hver Aften:

Hr. Pickwick.

Folkomedie i 5 Akter.

Etablissement National.

Hver Aften Forestilling Kl. 8.

I denne Uge opføres

Kl. ca. 10½:

Skjønhedskonkurrencen

eller **Phonofotografen.**

I næste Uge opføres:

Rataplan

eller **Den lille Tambour.**

Den forlorne Mulat

eller **Manden fra Sydkarolina.**

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Cirkus Varieté.

Koncert under Anførsel af Hr. Musikdirektør *Carl Lumbye.*

Optræden af følgende Artister.

Den svenske Dame Sextet Andrén.

Den humoristiske originale Kvintet Semmel.

Bulkanof, russisk Nationalsanger- og Danser-Selskab.

Mackway, Negerkomiker.

Mlle. d'Arti, fransk Sangerinde.

Panorama International,

Vimmelskaftet 47, Stuen, aabent hver Dag fra 10—10. Storartet Samling af Glasstereoskopbilleder. **Hver Uge nyt Program.** Denne Uge forevises Billeder fra **Paris.**

Entrée 30 Ø., Søndag 25 Ø., Børn 20 Ø. For Abonnement à 8 Billetter 1 Kr. 50 Ø. for Voksne, 1 Kr. for Børn.

Uge-Revue.

Det er mer end overraskende, det er mildest talt forbavsende. Jeg har læst *Dagens Nyheder* i samfulde 10 Aar, og jeg kan med Haanden paa Hjærtet forsikre, at i alle disse Aar har jeg aldrig set blot saa meget som en ganske lille bitte Nyhed i det ellers saa underholdende Blad.

Saa det kan nok være, jeg blev forskrækket, da jeg tog Bladet fat forleden Morgen. Der stod — saa sikkert som jeg ikke lyver, er det sandt — en Nyhed, en vedtabel Nyhed, oven i Kjøbet en rigtig stor og mærkværdig. Det var den *foreløbige Meddelelse*. Jeg kunde ikke lade være at bryde ud: „Saa, nu staar — jeg vilde have sagt Verden, men rettede det aktuelt til — „Avisen" ikke længe." 1 Kr. Kvartalet, 1½ Øre pr. Nummer.

Det varede noget, inden jeg kom mig. For jeg ved jo nok, at der er Blade herhjemme, der ikke er, hvad man med et gængse Udtryk kalder Millionærer, ja, der er vel endog dem, der kun giver et mindre Overskud, men at man nu vil udgive et Blad, med det bestemte Formaal for Øje ikke at betale sig, det er en saa himmelsk Tanke, at det burde være forbeholdt Ferslew'erne i det andet Liv.

Naa, men hver sin Lyst, som Manden sagde, han spiste Asparges-Stilkene og lod Hovederne ligge. Vi ved jo allesammen, hvor letsindige fine Folk er med at smide Penge ud.

Men det er lige godt bedrøveligt at tænke sig, at saadan en fin Mand som Carstensen paa sine gamle Dage giver sig til at *sænke Niveauet*.

Men der er Fremgang i dette, som Ibsen lader sine Personer sige, naar de er blevet rent fjollede. Nu er Redaktøren for de brækkede Ben heldig sluppen til en Orden, og vores fineste Redaktør redigerer et Halvskillingsblad.

Et Halvskillingsblad! — jo, der er Fremgang i dette.

Tanken er forresten ikke himmelsk alene. Det er humant, naar Livsforsikringsselskabet udbetaler Bonus til sine Interessenter af de overskydende Millioner, og det er et lige saa anerkjendelsesværdigt Træk af „Dagens Nyheder", naar den lader sine Interessenter — Abonnenterne — faa deres Andel af de Millioner, Bladet har dynget op i Aarenes Løb.

Dagens Nyheders Bonus er Nedsættelsen af Abonnementet. Men det er ikke ganske retfærdigt, at denne Bonus i lige Grad bliver alle til Del. Vi gamle udholdende Abonnenter burde dog i det mindste have en lille anerkjendende Ekstra-Ducør. Eller skal ogsaa nye Abonnenter have Bladet for 1 Kr., burde vi andre have det gratis eller, hvad der var det rimeligste, have Penge til.

Det tror jeg nu ikke foreløbig vi faar. Men man har jo Lov at være spændt paa, hvad der skal følge efter den „foreløbige Meddelelse".

Forresten agter jeg at abonnere paa hele Ferslew. Jeg er nemlig saa lykkelig ikke alene at være mig selv, men ogsaa Kone og to Børn. Nu har jeg „Dagens Nyheder", men jeg er opsat paa fra den 1ste at taa ogsaa „Nationaltidende", „Dags-Telegrafen" og „Aftenposten". Paa den Maade slaar jeg fire Fluer med et Smæk, vi faar hjemme hver sit Blad at læse i, og jeg sikrer mig nogenlunde Husfreden derved, at den ene af os ikke faar mer at vide end den anden; siger jeg f. Eks. til Mutter: „Vil Du have „Dags-Telegrafen", saa er jeg tilfreds, naar hun, korrekt som hun er, svarer: „Tak! jeg har læst „Nationaltidende.""

Og skulde min hyggelige Familie-Idyl ved et Tilfælde faa en Forøgelse, saa — ja, saa til den Tid kan vel ogsaa Ferslev være Mand for at skaffe sig en lille Aflægger.

Jeg stoler paa Ferslew!

Derimod er jeg ikke sikker paa „National" mer, navnlig naar jeg gaar paa Fortovet. Hvad kan det nytte med elektrisk Lys, med Jærn-Twist og Forgyldning over det hele, naar Aktierne falder Dag for Dag og oven i Kjøbet trækker Gesimsen med sig.

Det er lutter Daarligdom, men saadan gaar det, naar man bygger paa Sand. Bliver det ved længe, saa ligger der snart et Hus derude.

Dette med en skør Gesims er jo forresten en almen menneskelig Skrøbelighed. Hvad min private Gesims angaar, maa jeg tilstaa, at den ganske er falden af paa den overfor Dommen i Papirsagen.

Det er gaaet mig som saa mange andre, jeg syntes lige straks, at den ikke var til at knuse, at den var — som Shakespeare et Sted siger — ikke ganske paalidelig.

Men nu ser jeg, at den er god at faa Forstand af. Jeg har tænkt nøje over Tingene og nu ved jeg, at skulde alt andet glippe, saa vil jeg være Papirleverandør til Staten.

Er jeg først blevet det, saa gaar Resten af sig selv. Og der kræves ikke meget for at blive det. Man skal være sin Faders Søn, det er hvad jeg er. Saa skal man have et Trykkeri, det er hvad jeg kan faa; saa skal man opsætte en Kontrakt, det er hvad jeg gjør; og saa skal man glemme, hvad der staar i den, det er hvad jeg kan.

Paa den Vis vil jeg i Løbet af et Par Aar have erhvervet mig en Formue paa mindst 62,000 Kr. Og skulde saa ogsaa en og anden falde paa at kalde mig mindre fint Papir, det skal ikke trykke mig, gamle Dreng. Og skulde det komme dertil, at næsvise Folk vil blande sig i mine og Statens private Affærer, saa har vi Gudskelov en Kriminalret, der har moderniseret det gamle Ord: at glemme er at tilgive, saaledes at det lyder: glemmer Du, saa tilgiver jeg.

Det er Hukommelsen, det kommer an paa. Naar bare den mangler, saa gjør det mindre, om Du, o Læser og Læserinde, gjør ganske det modsatte, af hvad der staar i Kontrakten; Du maa skrue Prisen op, og Du maa sætte Papiret ned, Du skal bare ikke gjøre Dig nogen Tanke om, hvad Du gjør. Du skal være tankeløs og skadesløs, og Du skal fremfor alt være *i god Tro*.

Ganske som baade Schultz og Kriminalretten var, da de stod overfor hinanden.

Men gjør ikke som *Sofus Neumann* gjorde i Søndags, for saa er Du leveret. Man skal i det hele taget aldrig, naar man har en god Replik, glemme den i Kulisserne. For en Replik er en Replik, og en Mand er en Mand, og naar det ikke ligefrem er Staten, man tjener, gaar det ikke an rent at glemme sin Kontrakt.

Hvor vil nu Sofus Neumann gaa hen. Han vakler mellem at søge et af de ledige Præstekald paa Heden og en af de Kongetroner, hvoraf der ogsaa er en halv Snes Stykker ledige for Tiden. Navnlig Kongetronen lokker. Neumann har ikke for ingen Ting kastet sig over Politik og givet Fyrst Auran og andre kongelige Figurer. Han ved, hvordan en Konge skal føre sig, og han har forstaaet at tale til Folket saaledes, at det har vundet Folkets udelte Bifald.

Skulde han ikke kunne gjøre sig i Serbien? Det er troligt nok. Hvis han da ikke ofrer sig for den om sig gribende Magnetisme, som — det paastaas — han allerede med Huth og Haar har solgt sig til.

Men hans Begejstring for denne Folkesag er, tør man antage, blevet kølnet noget ved Tanken om den Mulighed, den bærer i sit Skød, 100 Kr. i Mulkt. Ganske vist kan han jo lade være at betale Mulkten, men saa er der i Stedet 3 Dages Vand og Brød.

— — Nej, *det* gaar Neumann aldrig med til. Lad *Huth* selv om det. Han er vel Mirakelmager nok, til at gjøre Vandet til Vin og stryge sig lidt Paalæg paa Brødet.

Han har ikke Ro et Øjeblik, den gode Mand; nu vil han oven i Kjøbet gjøre sine Kunststykker paa Rigsdagsmændene.

Og er der nogle, der trænger til Strygninger, saa turde det være dem.

Kan han faa noget af Veltalenheden strøget af dem, kan han gjøre dem raske til at behandle Lovene, kan han faa Bajer til at stryge sine Forholdstal, Tang de uægte Børn, og forhindre Dinesen i at stryge Kunstmusæet, kan han i det hele bringe nyt Liv i Kludene — saa har han selv gjort sig fortjent til de 6 Kr. om Dagen. Men foreløbig maa han nøjes med, at „Gazetten" anbefaler ham som Borgerrepræsentant.

Kuk.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

Tegn Abonnement
paa Posthusene paa

GAZETTEN

ILLUSTRERET
NYHEDSBLAD og UGEREVUE.

Nr. 13.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 30. Marts 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

Fra Dagmartheatret.

Dagmartheatret.

Dagmartheatret har i sit sidste Folkeskuespil „Ludvig den ellevtes Ungdom“ faaet udmærket Anvendelse for det rige Udstyr, det ligger inde med fra Tiden om det 14de—15de Aarhundrede. Overalt straaler det med rige og karakteristiske Dragter.

Stykkets Intrige former sig i første Akt om Kongens — Karl VII.s — Elskerinde, Agnes Sorel, hvem Dauphinen tragter efter Livet, da han frygter, at det Barn hun bærer under sit Hjærte skal gjøre ham Tronfølgen stridig. Han søger at rydde hende af Vejen ved Gift, men Mordet hindres ved at Kongens Staldmester Jacques Coeur, hendes Ven og Beskytter, hemmeligt ombytter Giften med en Sovedrik. Agnes Sorel undslipper fra Gravkapellet, men Jacques Coeur bliver, da Kongens Mistanke er vakt, anklaget for Mordet, dømt og benaadet med Landflygtighed.

I de følgende Akter, 10 Aar senere, raser Borgerkrigen mellem Kongen og Dauphinen, og her træffer vi atter Agnes Sorel med hendes nu voxne Søn Philippe, som uden at ane sin Herkomst bliver Kaptajn i Kongens Garde. Dauphinen, som faar Nys herom, begynder atter sine Efterstræbelser og skal just lade Philippe myrde, da Konflikten endes ved Kongens Død. Stykket rummer en Mængde virkningsfulde Optrin og bliver godt spillet. Hr. Vilhelm Wiehe, som forstaar at bære et Kostume, tog sig brillant ud i Pantser og Plade, Hr. Hunderup spillede den gamle Konge med virkningsfuld Ro, Hr. Alfred Møller var en værdig *deus ex machina*, og Fru Krum statelig og skjøn som Kongens Elskerinde.

Guld og Glimmer.

Frøken *Mimi Wilstrup*, en Datter af Etatsraad Wilstrup, er bleven forlovet med Overlæge ved Blegdamshospitalet, Professor, *Dr. med. S. T. Sørensen.*

* * *

Frøken *Ingeborg v. Irgens-Bergh*, en Datter af Ritmester v. Irgens-Berg, er bleven forlovet med Vekselmægler *Erik Møller.*

* * *

Frøken *Madsen*, en Datter af *Assessor pharm.* H. P. Madsen, er bleven forlovet med *Cand. jur. Blechinberg.*

* * *

Frøken *Alma Christensen* er bleven forlovet med den talentfulde unge Violinist Hr. *Julius Borup.*

* * *

Frk. *Anna Adler*, en Datter af Grosserer Julius Adler, vil den 17. April holde Bryllup med Grosserer *Davidsen* fra England. Bryllupsfesten fejres paa Hotel d'Angleterre.

* * *

Man kan kalde det for hvad man vil, men *venligt* var det i hvert Tilfælde ikke af Fru *Eckardt*, da hun i „Dronning Margrethe“ sagde om den rare *Zangenberg:*

„Han er vel ingen stærkt begavet Aand, lidt blød — —“

Og det skal tedt hjælpe, at hun tilføjede:

„— men denne Blødhed smelted' mig.“

Stakkels Zangenberg er den alligevel.

* * *

Spredt Rummel i Morgenbladet. „Nu er vort Publikum øjensynlig mæt. Naar Hr. Frits Hartvigson kun havde samlet tyndt Hus igaar Aftes, er der ikke meget at gjøre, og Hr. Rummel, der sad spredt paa Amfitheatret, har sikkert indset det rette i osv. — skrev *Morgenbladet* i Fredags.

Det er svært at indse det rette i dette.

* * *

„Enhver gaar med sit Kors“, sagde *Rex*, han gik med *Korsgaard.*

* * *

Militære Piger paa Sommer-Komedie. I *Politiken* for i Tirsdags kunde man læse følgende Annonce:

Sommer-Komedie.

Paa Grund af Indkaldelse til Militærtjenesten kan nogle faa dannede Damer (og Herrer) optages i en selskabelig Forening, som alt i Sæsonen har spillet 4 Gange, og som agter at arrangere en Midsommer-Forestilling paa Byens største Sommer-Etablissement.

* * *

A: Hvad hedder „Adresseavisen“s *Fejlberg*, naar man tager fejl af hans Navn?

B: *Berg*, naturligvis.

A: Rigtig, Berg.

B: Sludder, han hedder da ikke Rigtig-*Berg.*

A: Nej, han hedder rigtig *Fejlberg.*

* * *

Det var ikke pænt, det, Rigsdagens Bureauchef sagde om Referenterne. Det var nærmest en *Dessau*'ering.

Der blev da ogsaa øje*blicher*lig anlagt Sag imod ham.

* * *

Det er svært saa *Aftenbladet* er oplagt til selv at sætte sit Oplag op. I den selvsamme Artikel angives det først til 17,000 og lidt længere nede til 18,000.

Det kan man kalde Hurtigpresse.

Victoria!

* * *

Skjønheds-Konkurrencen mellem Ferd. Schmidt og Politidirektøren er endt med, at sidstnævnte erklæredes for Sejrherre. Den gamle Hektor maa ikke mere smide Overtøjet, han skal lade Hylested og Klagenberg være i Fred, og skal ligesom en anden Huth stryge de mistænkelige Steder.

Gazetten kan endnu huske noget af de Vers, der ikke mere maa synges. F. Eks.

Fred'riksberre-Politiet —
Stolze Leute — De gjør Gavn.
Tyveknægtene kan li' 'et,
Sikken sikker Holchenhavn.
Lampemorderen er forsvunden,
Holch sig gotter, Bramsen lér:
„Sehen Sie, Uhret har vi funden
Aber — weiter giebt's nicht mehr.“

Julie Strindberg — dejlig Pige
til Forsøg af alle Slags.
Man paa *Dagmar* — saa at sige —
indrullered' hende straks.
„Bliv paa Maatten“, sagde Censor,
„*Creditorer*“ passer dér,
„Spil I det — Hr. svenske Mentor —
„Aber — weiter giebt's nicht mehr.“

Selv om det ikke var ganske saadan, var det dog noget lignende.

* * *

*Jyllandsposten*s Anmeldelse af *Dronning Margrethe* ender saaledes:

„ . . . det er ikke saa heldigt, naar den blaa Himmel ligger i Krøller og Bugter.“

Det har *Jyllandsposten* saamænd Ret i.

* * *

Morgenbladet ramsede forleden Navnene op paa ni mærkværdige Mennesker, som det vilde have til Borgerrepræsentanter. Umiddelbart derefter spørger det med spærrede Typer:

„Hvorfor skal man stemme paa disse Mænd?“

Ja, det maatte *Morgenbladet* nok spørge om.

* * *

Hr. *Lohse* vil ikke mere finde sig i at blive saa meget omtalt. Han har efter Sigende kjøbt sig en Pistol, en Dame-Revolver, som ikke vejer ret meget, da han i dette Tilfælde ikke ser saa meget paa Vægten. Og nu kommer Nachspielet.

Baller man lohse.

* * *

Ugentlig Oversigt over de paa Stadens Nødtørftshuse gjorte Besøg. Paa Klasse I: 53 med Haandklæde, 25 med do. og Sæbe, 85 simpelt væk. Paa Klasse II (almindelig Nødtørft): 1001 uden Haandvaskning. Tirsdag Aften (efter Borgerrepræsentantvalgene) var Besøget tættest.

Vort Familieliv.

„Gazetten“, som ikke vil nægte sine Læsere noget af, hvad der har rørt sig i Kjøbenhavn i Ugens Løb, har nu bestemt sig til at stille hele

sit Familieliv frem til Publikums behagelige Beskuelse.

Uden at bryde os det aller ringeste om Privatlivets Fred — naar Talen er om vor egen Arne — skal vi derfor med et Par Ord sætte de ærede Læsere ind i vort allerintimeste Familieforhold, saaledes at De for Fremtiden kun behøver at læse de Par Linier, som hver Gang vil ledsage Illustrationen **„Vort Familieliv."**

„Gazetten" er et forældreløst Hittebarn, hvis første Erindringer er en kold, snever Gaardsplads i et lille Hus i Midten af Kjøbenhavn.

En skikkelig Borgermand, Hr. Rentier Jokumsen, fandt den lille skrigende Nyfødte og bar den i sine egne Arme op til sin Kone, den trivelige og hjærtensgode Fru Else Jokumsen, som i Henrykkelse slog sine buttede Arme om den lille blegrøde Stakkel.

Deres Datter, den væne Ungmø Josefine Jokumsen fik travlt med at koge Havresuppe, som Skrighalsen tyllede i sig gjennem en Patteflaske med Patentprop.

Og hun fik Glæde af sit Plejebarn. Det voksede halvanden Kvarter hver Dag og viste sig snart som et rent Vidunderbarn. Det talte rent, da det var 8 Dage gammelt, læste og skrev flinkt, da det var fjorten Dage og har allerede nu som en tre Maaneders Yngling et helt mandhaftigt Udseende, som vort Billed viser, hvor den unge Mand med spændt Opmærksomhed betragter sin Plejefader Rentier Jokumsens Toilette-Forberedelser til Borgerrepræsentantvalgene.

Rentier Jokumsen er nemlig en Mand, som interesserer sig for alt mellem Himmel og Jord. Han tilhørte forhen det højt agtede Skræderlaug og har derfra medbragt sin ubetvingelig Lyst til at være med til alt. Haardfør til det yderste, af et godt Helbred og et net Udseende, bærer han i sin Personlighed alle Betingelser for at „gjøre sig", hvor han blot viser sig.

Hans Frue, den kjære „Svuppe", som han i sin overstrømmende Ømhed kalder hende, følger saa vidt hendes noget indskrænkede Aandsevner rækker til, sin Mand paa hans høje Flugt gjennem Livets øvre „Religioner" og sørger for øvrigt godt for det huslige i Forening med Ungmøen Josefine, hvis sarte Kvindelighed og elskelige Uskyldighed gjør hende til et efterstræbt Stykke Vildt paa de vinterlige „Klappejagter", som med et fælles Udtryk kaldes Familieballer.

Det er denne værdige Familie, hvis Færden i Livet, vi her har sat os for at illustrere, for at byde vore ærede Læsere et Indblik i, hvad en Familie som Gazettens maa være med til mellem Aar og Dag.

Vore Billeder.

En Amme i Figaro. Der har rimeligvis været mange Ammer i Figaro, men næppe — med deres Herskabs smaa Børn, saaledes som denne Amme. Hun tjente ude paa Vesterbro — hos en Skuespiller — og var ofte ene hjemme med Barnet. Pigen har sandsynligvis længtes efter lidt Adspredelse i sin Ensomhed, og da hun ikke godt turde gaa fra Barnet, maatte det med. Vejen gik sporenstregs til Figaro, hvor hun snart svingede sig nok saa lystigt med en Gardist, medens en Infanterist passede Barnet saalænge. Glæden blev afbrudt ved at hendes Herre, der var kommen før hjem end bestemt, havde opspurgt, hvor hun var at træffe. Den dybt rystede Fader hentede øjeblikkelig sit Barn hjem fra Danseboden.

„Slet mit Navn paa Tavlen!" En Protokolfabrikant gik forleden og spillede Billard paa en Kafé, da der kom et Bud, for at hente ham hjem, hvor en Herre ventede paa ham. Den Spillende vendte sig om og sagde til Markøren, idet han gik: „Slet kun mit Navn paa Tavlen, jeg kommer ikke mere tilbage!" Saa gik han hjem og skød sig med en Revolver. (Aftbl.)

Præsentation i Kvindegymnastik. Hr. Krigsassessor *Paul Petersen* præsenterede forleden et Hold Damer i Kvindegymnastik for nogle af Rigsdagens Medlemmer m. fl.

Ved at se den Raskhed og Elegance, hvormed Øvelserne udførtes og den udmærkede Holdning, de unge Damer viste under Marschen, maatte det Ønske uvilkaarlig fremstaa hos enhver, der har Interesse for kvindelig Gymnastik, at denne Sag maa vinde foroget Tilslutning, og særlig det System, som Hr. *Paul Petersen* nu i saa mange Aar har kæmpet saa bravt for at faa gjennemført.

Den fundne Theaterbillet. Gaa aldrig i Theatret paa fundne Billetter — det er ulovlig Omgang med Hittegods. Derfor ser vi den unge Dame komme i den ubehagelige Situation at blive afbrudt i sin Nydelse af „Hr. Pickwick", fordi hun har modtaget i Forøring en funden Theaterbillet, hvis Ejermand har gjort Anmeldelse om sit Tab.

Forladt dansk Skonnert. Den danske Skonnert „Nicoline" af Thisted, som forladt af sit Mandskab blev funden drivende i Nordsøen, bugseres ind til Shields.

En løbsk Hest knuste i Mandags en stor Spejlglasrude paa Hjørnet af Amicivej. Den vadede formelig i Glasstumper og var som greben af et sandt Ødelæggelsesvanvid.

Hiv! Hiv! En Indsender gjør os opmærksom paa, at der *ikke* var nogen Lighed i den aftegnede Uniform paa Billedet i forrige Nummer.

Fruen fra Havet

sang forleden i en herværende Forening følgende Vise til Melodi af *Gluntarne:*

I Kjøbenhavn faldt mig Tiden lang,
Den har jeg faaet nok a',
Skjønt jeg mig trøstede mangen Gang
Ved Gammelstrand med en Mokka;
Kaffe kan varme en frossen Sjæl,
Og al vores Kaffe vi fik fra Gamél,
Derfor kalder just Stedet man
For Gamél-Strand!

Oppe i Norge mit Fødeland
Granen gror over Stenten.
Jenten rutscher ad Fjeldet ned,
Saa at det gi'er sig i Jenten.
Laxen springer i Fossevæld,
„Lysholm" drikker vi osse sel';
Større end Hvaler De finde vil
Vor benfri Sild! —

Sædelighed i Norge bor,
Det har Bjørnson os lovet,
Vi kjender kun det uartige Ord
„Lucie", som er dristig vovet —
Peder Skram blev jo allenfals
Kaldet for „Danmarks Vovehals",
Er mon ikke Amalie Skram
I Slægt med ham? —

Digtere har vi i Tusindtal,
Til „tusinde Hjem" gaar de vel an;
Henrik Jæger han er normal
Og ligesaa „ulden" som Kjelland.
Og gaar en Nordmand lidt itu,
Garbor' beitser ham i et Nu;
Alle uartige „Mannfolk" ska'
S'gu ha' Dada. —

Sé vore Gutter paa Skier flot —
— Kjender De noget til Nansen?
Peter? — Næ han er „en Saga blott",
Fridthjof alene har Glansen;
Ind til ham samles i Land og By,
Og naar Gamél „lægger ud" paany,
Stabler af Kroner den norske Gut
En evi' Tut! —

Meget i faa Ord.

Methodisterne som Vegetarianere. En methodistisk Præst har ved at læse deres hellige Bøger fundet, at Stifteren af Methodismen, John Wesley, ikke alene var en af Pionererne for Maadeholdsbevægelsen, men han var ogsaa Vegetarianer. Han levede i lang Tid af kogte Kartofler og opnaaede som bekjendt en meget høj Alder. Hvorfor ikke følge hans glorværdige Exempel, spørger Præsten.

Vort Familieliv. [Se Teksten inde i Bladet] Den omhyggelige Fru Jokumsen hjælper den balstyrige Mand med sit Toilette paa Valgdagen. For hvert Stykke Tøj, hun rækker ham, nævner han et Navn — Muus — Engman — Neumann — Ingemann — (arrigt afbrydende) „Nej, for den lede; nu blander jeg de andre Lister sammen med Gazettens. Ta' og hjælp mig, Zette!" Plejesønnen stikker ham Stemmesedlen i Lommen med Navnene og Hr. Jokumsen gaar triumferende til Borgerrepræsentantvalg.

Ammen i Figaro.

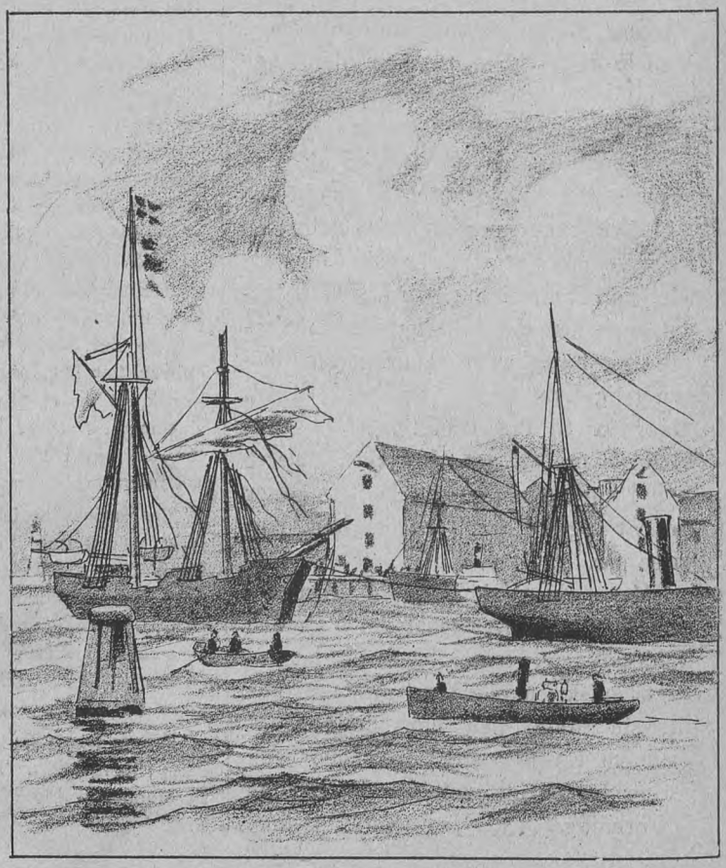

Forladt dansk Skonnert.

Den fundne Theaterbillet.

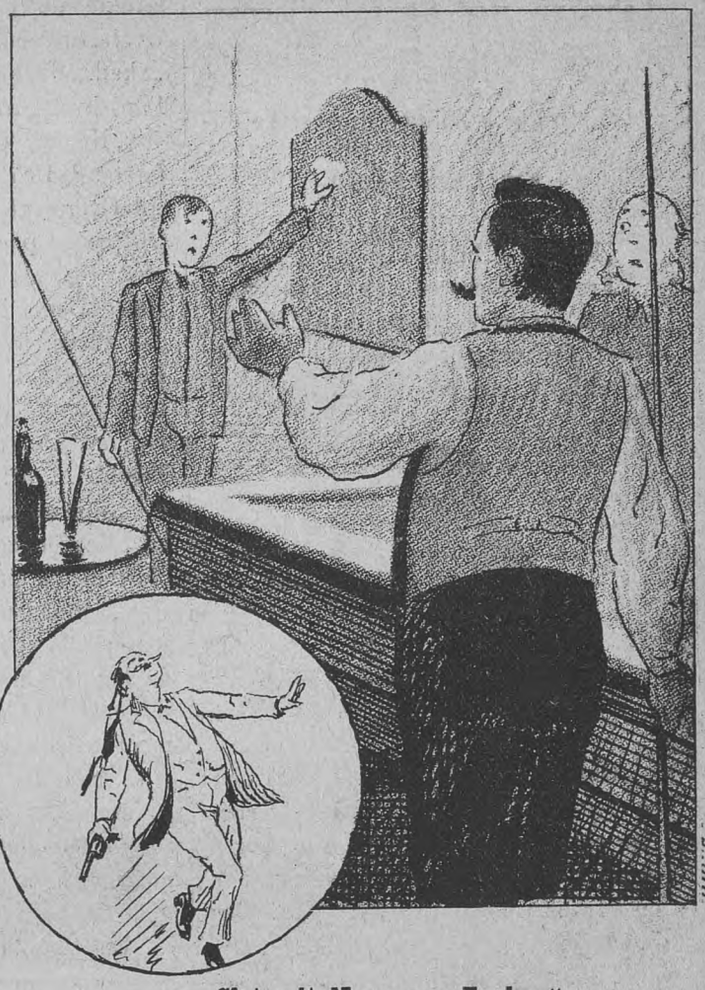

„Slet mit Navn paa Tavlen."

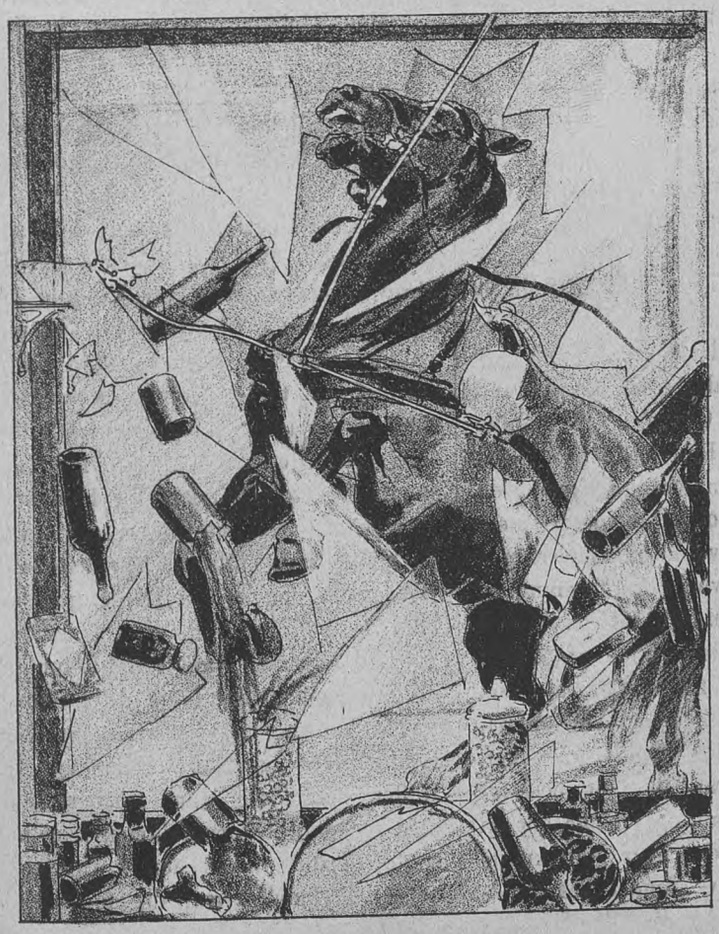

En Hest i Ruden.

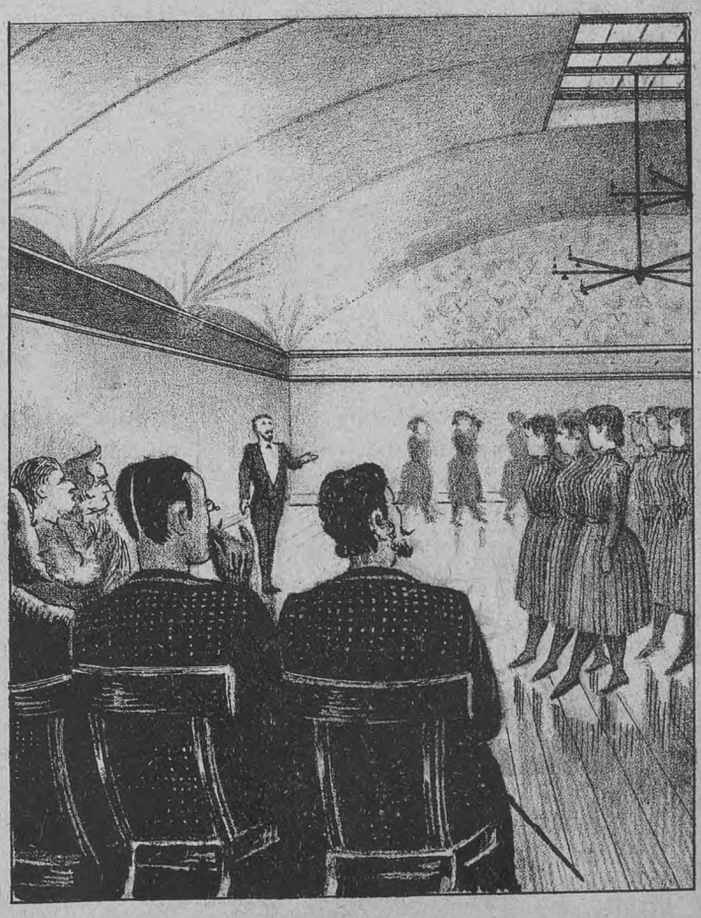

Præsentation i Damegymnastik.

Lehmann med Skudet gjennem Hovedet.

En prøjsisk Militær-Humoreske
af
Emil Cohnfeld.

„Rekrut Lehmann!„

Frem marscherede han, saa Skovbunden drønede under hans Skridt. Foran Oversergenten gjorde han holdt og stillede sig op med Haanden til Huen.

Oversergenten mønstrede ham nok en Gang med Blikket, for at overbevise sig om, at der ikke var noget at udsætte paa hans Paaklædning. For med Lehmann var det altid galt. Der kunde jo saa let findes noget.

„Rekrut Lehmann!“ tordnede altsaa Oversergenten. „Har De hørt det?“

„Javel, Hr. Oversergent!“

„Æsel! Jeg mener, om De har hørt Instruktionen — om De ved, hvorom det drejer sig?“

„Javel, Hr. Oversergent.“

„Skudt gjennem Hovedet er De. Død som en Sild!“

En let Gysen gjennemfor Lehmann, og han kunde kun med en gevaltig Kraftanstrængelse svare: „Javel, Hr. Oversergent!“

„Her har De Skudet! Hvorfor Fanden tager De ikke imod det? Har De allerede faaet Dødskrampe?“

Lehmann løsnede langsomt sin højre Haand fra Buksesømmen, hvor den syntes at være fastvokset, og strakte de knoglede Fingre ud mod Oversergenten, for at modtage sit „Skud.“ Det var et Stykke hvidt Pap, hvorpaa der var skrevet noget.

„Nu er De altsaa en død Mand, forstaar De?“ busede det atter løs fra Oversergenten. „Lad mig nu se, De passer paa og kom ikke her igjen med Dereses Frikadeller! Og Gud trøste Dem, hvis De rører Dem fra den Plads, hvor De én Gang har lagt Dem. Saa sandt jeg lever, lader jeg Dem skyde lige lukt ind i Helvede med en 15 Tommers Stenmortér! — Træd . . . af!!“

Lehmann gjorde omkring med en let Slingren og marscherede væk, saa Skovbunden drønede, stadig med det stive, intetsigende Udtryk i Ansigtet, som passer sig for en død Mand. Først da han var udenfor den frygtede Oversergents Sévidde, slog han over i en mere menneskelig Gangart. Sit Skud stak han ind i den regelmenterede Brystlomme, og hans Træk antog et ret behageligt og tilfreds Udtryk, medens han gemytligt slentrede hen gjennem Skoven.

Det var en Afdeling af Sundhedstropperne, som her var paa Manøvre og Lehmann tilligemed 5 Mand og en Underofficer var fra den nærliggende Infanterigarnison kommanderet til Tjeneste som „Øvelsesapparat.“ Hvorledes man egentlig havde baaret sig ad med at udvælge Lehmann til denne Tjeneste, er ikke let at forstaa. da han sædvanlig gjorde mere Skade end Gavn, til hvad han saa blev sat. Nogle mente, at det var med Vilje, han var bleven udkommanderet, da man helst vilde af med ham.

Idag øvedes der netop „Valplads efter Slaget“. Halvtredsindstyve Mand af Afdelingen fik Ordre til at befolke Slagmarken med Døde og Saarede. De øvrige skulde gjennemsøge Egnen, og naar de fandt nogen, behandle dem efter Konduite i Overensstemmelse med den Tilstand, hvori de forefandtes. Enhver af de 50 Mand, som paa denne Eftermiddag skulde træffes af Skjæbnens haarde Lod, fik sit Saar i Form af et Papmærke, hvorpaa var anført, paa hvilken Maade, Skaden var sket. Han kunde da gaa ud i et bestemt angivet Terrænafsnit og udsøge sig en lille rolig Soveplads, hvor han kunde hvile, til han blev „fundet“ af Sundhedstropperne. Men ingen maatte forlade sin én Gang indtagne Plads, saa ventede der ham al Landsens Ulykker og — en Tur til Helvede gjennem den 15 Tommers Stenmortér! Sundhedstropperne kunde gjøre Regning paa samme Medfart, hvis de ikke inden Kl. 7 Aften havde fundet alle de 50 Transport-Kandidater. Men hvis det utrolige alligevel skulde hænde, at de ikke var fundne alle til Klokken 7, skulde de resterende melde sig selv paa Forbindingspladsen.

Efter at man havde givet de udvalgte halvtreds Mand en passende Frist til at indtage deres Stillinger i, begyndte Afsøgningen. Omtrent to Timer efter havde man fundet de 49 — kun den halvtredsindstyvende, netop Lehmann, manglede.

Oversergenten lettede sit Hjærte lidt rigeligt ved denne Efterretning. Han fandt i Løbet af et halvt Minut mere end tyve udsøgte Adjektiver, som paa den mest sindrige Maade knyttedes til Navnet Lehmann. Der maatte afgives Melding til Kaptajnen, som ledede Øvelserne. Han lod atter Mandskabet strejfe Terrænet igjennem. Hver Busk og Gjærde, hver Grøft og Sandbanke blev afsøgt, men forgjæves — Lehmann manglede for Alvor.

Men Klokken syv maatte jo Gaaden løses og Lehmann vende tilbage — hvis han da nogensinde kom mere. Klokken blev imidlertid syv, et Kvarter over, halv otte, saa beordrede Kaptajnen „Afmarsche!“

Lehmann betragtedes fra nu af som deserteret. Med et Befrielsens Suk skrev Oversergenten sin Melding om hans Desertion til Afdelingen og med en lignende Følelse sendte man herfra Meddelelse til de civile Avtoriteter med et nøjagtigt „Signalement“, der lige saa godt kunde gjælde for Lehmanns Bedstefader, som for ham selv. Kort sagt, man havde nu sat saavel de civile som militære Avtoriteter i Bevægelse, for at faa Desertøren anholdt.

Lad os nu en Gang følge Lehmann, da han med sit Skud gik ud i Skoven for at finde sig en passende Liggeplads. Lehmann sov gjærne. For ham var Rollen som død Mand ensbetydende med en sund Eftermiddagslur, og han søgte derfor straks hen i Udkanten af det Stykke Terræn, der forestillede

Valpladsen, for at han ikke lige straks skulde blive fundet af de søgende Sundhedstropper.

Lykken var ham særlig huld. I den fjærneste Udkant af Skoven paa en øde Sandvej, der førte over en gold og stenfuld Mark, fik han Øje paa en forladt Arbejdsvogn, uden Forspand eller Kusk, ganske alene, som om den var stillet hen her for ved Lejlighed at tages med hjem, naar Hestene tilfældig kom der forbi.

Ledet af det forbausende Instinkt, som Lehmann havde til at opfatte saadanne Tilfældigheder paa den mest praktiske Maade, steg han op paa en af Hjulegerne og kiggede over den høje Vognfjæl ned i Vognen.

Den var over halv fuld af blødt, smuldret Hø — ligesom lagt tilrette til deri at tage sig en god Middagslur. En bedre Plads kunde han næppe finde. Vognens høje Sidefjæle beskyttede ham mod de Søgendes Blik, og i det bløde, dejlige Hø maatte man jo kunne ligge som i Abrahams Skød! Rask tog han sin Beslutning, klatrede op i Vognen, lagde sig rigtig godt tilrette i Høet, strakte Armene velbehagelig fra sig og faldt fem Minuter efter i en rolig, dyb Søvn.

En halv Time efter kom Bonden, som ejede Vognen, trækkende med sine Heste. De havde været til Skoning hos Smeden nede i Landsbyen. Bonden spændte Hestene for og klatrede op paa den Havrepose, som laa foran paa Vognen, som Sæde. Han svingede først Linerne et Par Gange i Luften, knaldede med Tungen, udstødte et Par langtrukne „Hu! Ho!“ — Vognen satte sig i Bevægelse, og Lehmann kjørte.

I Begyndelsen gik det roligt og besindigt hen ad den jævne Sandvej, og Lehmann drømte behagelig om, at han sejlede med Færgebaaden over Duselfloden. Saa naaede Bonden ud paa Landevejen og satte over i et jævnt Trav. Lehmann hoppede og skrumplede frem og tilbage paa Bunden af Vognen saa længe, til han endelig vaagnede. Med en velbehagelig og højlydt Gaben strakte han begge Armene til Vejrs. Det gav et Sæt i Bonden. Hvorfra kom vel disse hemmelighedsfulde Lyde?

(Sluttes.)

Haarde Nødder.

Dommeren: „De har stjaalet en Skive Ost fra Bufeten i Jernbanestationen?“

Haandværkssvenden: „Javel.“

Dommeren: „Var De sulten?“

Haandværkssv.: „Nej.“

Dommeren: „Hvad vilde De da bruge Osten til?“

Haandværkssv.: „Til at forsaale mine Støvler med!“

* * *

En Søofficer, som mistede sit ene Ben i Slaget ved Helgoland og med stor Koldblodighed fandt sig i Amputationen, blev irriteret ved at se sin Oppasser staa og græde ved Siden af Sengen.

„Nu ikke flere af dine hypokondre Taarer, din dovne Hund. Tror Du ikke, at jeg gjætter din Glæde over kun at have én Støvle at børste om Morgenen i Stedet for to?“

* * *

„Frøken, jeg elsker Dem til Raseri!“ — „Aa, vær saa god at henvende Dem til min Fader — han er Læge ved en Daareanstalt.“

* * *

En Dame med en Taske paa Armen kommer ind i Sporvognen. Konduktøren kommer og forlanger Betaling. Damen aabner Tasken, tager en Portemonnæ frem, aabner denne, tager en 25 Øre op, lukker Portemonnæen, putter den i Tasken, lukker denne og betaler, modtager 15 Øre tilbage, aabner Tasken, tager Portemonnæen frem, lukker Tasken, aabner Portemonnæen, putter Pengene i den, lukker den atter, aabner Tasken, gjemmer Portemonnæen, lukker Tasken og spørger Konduktøren om det er en „Nørrebroer“. „Næ, en Christianshavner!“ — En Dame med en Taske forlader atter Sporvognen.

Indhold.

Illustrationer: Dagmartheatret. — Ammen i Figaro. — Den fundne Theaterbillet. — En Hest i Ruden. — Præsentation i Kvindegymnastik. — Vort Familieliv. — Slet mit Navn paa Tavlen. — Forladt dansk Skonnert.

Text: Dagmartheatret. — Guld og Glimmer. — Vort Familieliv. — Vore Billeder. — Fruen fra Havet — Meget i faa Ord. — Lehman med Skudet gjennem Hovedet (illustr.) — Haarde Nødder. — Uge-Revue (illustr.) — Avertissementer.

Abonnement paa „Gazetten“

bedes snarest fornyet for næste Kvartal. Bestillinger kan ske paa Posthusene, hos Boghandlere samt hos alle Bladets Forhandlere og i Expeditionen: Klosterstræde 24.

Abonnementspris: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet.

Enkelte Numre: 10 Øre.

Bekjendtgjørelser.

Dagmartheatret.

I denne Uge opføres hver Aften:

Ludvig den Ellevtes Ungdom.

Folkekomedie i 5 Akter.

Folketheatret.

I denne Tid opføres hver Aften:

Hr. Pickwick.

Folkomedie i 5 Akter.

Etablissement National.

Hver Aften Forestilling Kl. 8.

I denne Uge opføres Kl. ca. 10½:

Skjønhedskonkurrencen

eller **Phonofotografen.**

I næste Uge opføres:

Rataplan

eller **Den lille Tambour.**

Den forlorne Mulat

eller **Manden fra Sydkarolina.**

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Panorama International,

Vimmelskaftet 47, Stuen, aabent hver Dag fra 10—10. Storartet Samling af Glasstereoskopbilleder. **Hver Uge nyt Program.**

I denne Tid udstilles en Serie forestillende Kong Ludvig II. af Bayrens Pragtslotte. Om nogen Tid vil der blive udstillet Billeder fra **Danmark.**

Entrée 30 Ø., Søndag 25 Ø., Børn 20 Ø.
For Abonnement à 8 Billetter 1 Kr. 50 Ø.
for Voksne, 1 Kr. for Børn.

Uge-Revue.

Nu ved jeg, hvad jeg vil være.

Det er rart at komme paa det rene med saadan noget, naar man ellers har forsøgt det meste af, hvad der kan forsøges her i Verden.

Jeg begyndte som Politiker, men jeg duede ikke, og jeg faldt, det er lige saa sikkert, som at Bing vil gjøre det samme, naar han skal til det i Bælum. Saa blev jeg Komponist, men det kgl. Theater lod mine Operaer ligge aarevis over, forsøgte mig saa som Revy-Forfatter, men maatte døje den Tort, at Politiet øjeblikkelig lagde Beslag paa min fattige Skjærv til Scenen. Minister vilde jeg gjærne blive, for det skal være en af de mest livsvarige Stillinger, man har, men naturligvis blev min Ansøgning, trods udmærkede Anbefalinger ikke tagen til Følge. Saa har jeg forsøgt mig som Magnetisør, men opgivet det, da dét beklageligt viste sig, at jeg var ganske blottet for Elektricitet i Hænderne, — og hvad er der saa at faa Fingre i i disse elendige Tider?

Blive Seminarist kan det ikke nytte at tænke paa, uden at man har Raad til at assurere, Jordemoder-Eksamen kan jeg ikke, som konstateret Mandfolk, faa Lov at tage, og være Hundeven og Medlem af Kvindevalgretsforening er ikke noget at stifte Familie paa. Og hvad saa?

Jo, heldigvis er jeg da endelig kommet paa det rene med, hvad jeg vil være.

Jeg vil være *Konsortium*.

Der kan ikke tænkes et fornuftigere Valg. Det betyder alt, en behagelig Nutid og en betrygget Fremtid, og det har fast utrolige Fordele.

Det er noget nyt, noget ganske ukjendt. Hvor mange er der vel hidtil herhjemme, der er gaaet den Vej? Fru Schwartz-Nielsen er et Konsortium, og Hr. *Riis-Lehmantzius-Knudsen* er et andet. Jeg bliver saaledes, saa snart jeg har gjort Firma-Anmeldelse, det tredje. Jeg har altsaa al god Grund til at gnide mig i Hænderne.

Hvad er nemlig et Konsortium?

Det er først og fremmest noget med noget. Det er noget mystisk med Penge i Ryggen, det er — som Oehlenschläger siger et Sted — noget jeg ved ej hvad, men det er først og sidst ikke at eje mere end en blank 5-Øre, men have Kredit for en halv Million.

Det er — som Cirkus-Mathiesen vilde sige — det fine ved et Korsortium. Ellers er der egentlig ikke noget fint ved et Konsortium.

Er jeg først det — og bliver jeg det ikke, saa rejser jeg ad Paris til — saa skal jeg ogsaa nok vise mig som Konsortium. Jeg vil ikke vise mig karri' som denne Riis med Tilnavnet Knudsen, jeg vil ikke nøjes med at leje Dagmar- og Folketheatret, jeg vil have alle Theatrene uden Undtagelse, om det skal være ogsaa Nørrebros og Hoftheatret.

Dette med at gjøre som Konsortiet Riis-Lehmantzius-Knudsen, bare at leje Dagmar- og Folketheatret, ligner ingenting. Det vil bare volde Ulejlighed.

Det vil jo blive en almindelig Kjøren frem og tilbage med Skuespillere fra Nørregade til Jærnbanegade. For Konsortiet kan dog ikke godt forlange, at Skuespillerne skal gaa.

Naturligvis, et Par Stykker kunde nok trænge til det. Skulde f. Eks. Fru *Julie Hansen*, Hr. *Alfred Møller* og Hr. *Hunderup* ikke kunne have godt af lidt Motion? Og dog — man paastaar jo, at Eolk, der gaar meget, taber en Del. Og det var vel Synd for Kunsten, om de tre ogsaa gjorde det.

Alene for Tidens Skyld kan det blive nødvendigt at sætte et Par Skuespiller-Ekvipager i Gang mellem de to Theatre. Naar man daglig giver de røde Postbude gratis Kjøreture Byen rundt, er det vel ikke for meget forlangt, om man spenderer Vogne paa Skuespillere, der er engageret ved to Theatre. Der er Skuespillere, der slet ikke er ved et eneste Theater, og som dog jævnlig er ganske godt oppe at kjøre.

Lad dem f. Eks. spille en 1 Akts Farce paa Folketheatret og samme Aften slutte Forestillingen paa Dagmar med en Gang fin literær Komedie. *Kolling* og *Julie Hansen* har Roller i dem begge, øjeblikelig maa selvfølgelig Ekvipagen frem og rulle afsted i rasende Fart med de to. Eller der gaar et Lystspil paa det ene Theater, et Skuespil paa det andet. Hvem er da vel mere selvskreven, end *Dorph-Petersen*, der er en saa uvurderlig Bonvivant, som han er en uerstattelig Adelsmand, til at bruge Benene?

Og naar Folketheatrets statistiske Kvinder har vist Kjøbenhavnerne, hvordan fine Damer gererer sig i fint Selskab, er det da mer end rimeligt, at de, graciøse og indtagende som denne Stab er blevet det paa Nørregade, viser en anden Side af deres Talent: at henrykke som Ballet paa Dagmartheatret.

Dette — et Statist-Personale, der kunde benyttes paa en Aften paa to Theatre — det er en sparsommelig Tanke, som en Abrahams vilde vide at skatte.

Men naturligvis gjælder det om at skynde sig. Vor Tid er jo — som en berømt Forfatter fra forrige Aarhundrede saa træffende har sagt — Telegrafens, Jærnbanens og Dampsporvognens Tid. Det kommer an paa Minuter, det maa først og fremmest gjælde for Sekundtheatrene, at sige naar de slaas sammen.

Der hjælper ingen kjære Mo'r. De maa løbe allesammen, de store Skuespillere og de

smaa, de gode som de daarlige, Korister og Frisører, Pyntekoner og Musikere. Det kan naturligvis blive haardt, ikke mindst for de sidste; det er saa sin egen Sag f. Eks. for Bassen, mens der spilles Komedie det ene Sted, at skulle styrte afsted med Instrumentet paa Ryggen hen det andet Sted for at aflevere en Gang Mellemaktsmusik.

Men al Ting kan jo blive en Vane, som *Avisens* Abonnenter siger; de vil saa gærne finde dens Billedrevy morsom.

Eller som *Juul* sagde, han dumpede igjen som Borgerrepræsentant.

Det var ellers ikke Meningen. Naar *Gazetten* havde gjort sig den Ulejlighed at anbefale ham sammen med andre gode Borgere var det i det sikre Haab at kunne ønske Borgerrepræsentationen et „glædeligt Juul".

Det skal vare noget, inden „Gazetten" igjen giver sig til at anbefale Borgerrepræsentanter. For os kan Hr. Juul gjærne dumpe lige saa mange Gange til det skal være, det er Spørgsmaal, vi ikke vil blande os i.

Der er andre nok saa vigtige Spørgsmaal der ligger os paa Hjærte. Der var en Tid, hvor man forgjæves søgte at finde Løsningen paa Spørgsmaalet: hvad er Livet?

Nu spørger man ikke saa dumt mere. Nu er der kun et Spørgsmaal, der interesserer, ét, der er værd at lægge Hovedet i Blød for, det er: *hvad er Calli? ? ?*

Jeg har været ved at tænke mig gal for at finde Løsningen. Skulde det være den nye Theaterchef, som vi alle er saa spændt paa? Eller den nye Censor, som Ferd. Schmidt venter. Eller Navnet paa den Skjønhed, som Hohlenberg paa Klampenborg vil prisbelønne, hvis ikke ogsaa Politidirektøren lægger Beslag paa *hans* Skjønheds-Konkurrence? Eller den moderne Tømmermands-Kur, som danske Journalister anvender med mørkt Værelse, tykke Tæpper paa Gulvet, magnetisk Søvn og dæmpet Orgelmusik?

Jeg har hørt Forklaringer nok paa hvad er Calli? men jeg har ikke følt mig fuldt tilfredsstillet med, at det er Rim paa Valli Nu har jeg opgivet at tænke videre over det; jeg holder mig paa Bergamaatten og ræsonnerer som saa, at det egentlig kan være mig saa revnende ligegyldigt.

Der er dog Gudskelov andre Ting, det kan være nok saa nyttigt at vide. Jeg har f. Eks. i denne Uge lært, at naar jeg kalder et eller andet Nul af mit udstrakte Bekjendtskab *et intet*, saa koster det mig akkurat 200 Kr. At kalde en Mand for en *Løjser* er derimod ganske gratis, hvorimod *„politisk Bølgetræder"* er lige saa graverende som *Stiftsfysikus;* det koster, ved jeg, 40 Kr.

Endelig ved jeg ogsaa hvad *flyvende Hatte* er for noget.

Det er saadan noget som naar Neumann gaar fra Kasino til Dagmartheatret.

Kuk.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GJENGANGEREN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 14.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 6. April 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

Fra National.

National.

Forfatteren af Nationals Skjønhedskonkurrence kan sige med Cæsar: veni, vidi, vici. Hr. Hohlenberg ligger slagen paa Valen, han har indset, at med en saadan Konkurrence kunde han lige saa godt strax gaa hjem og lægge sig og han har nu opgivet Ævret. Det er vore Læsere bekjendt, hvilke Trængsler der har fulgt Nationals „Skjønhedskonkurrence", og efter en lutrende Skærsild hos Moralens Vogtere kan man nu trygt anbefale den til enhver Moder med ukonfirmerede Døtre. Den har dog ingenlunde tabt i Morsomhed og vil sikkert længe trække fuldt Hus. Yndere af kvindelig Skjønhed vil finde noget for enhver Smag, her er Frk. Genées slanke Gazelleskikkelse, den buttede Frk. Andersen og Fru Witzlebens fuldmodne Former fremhævede af luftige Klædebon, her er gode Viser og Brandere, den evig unge Direktør i Tricot o. s. v. o. s. v. Ingen Kjøbenhavner kan være bekjendt ikke at have set den eneste rigtige Skjønhedskonkurrence.

Guld og Glimmer.

Frøken *Hedemann,* en Datter af Kammerherre Hedemann, er bleven forlovet med Hr. Cand. jur. *Ammentorp.*

* * *

Frøken *Mathilde Salomonsen,* en Datter af Vekselerer J. S. Salomonsen, holder om kort Tid Bryllup med Hr. Vekselmægler *Heckscher.*

* * *

Hr. Landskabsmaler *Louis Jensen* er paa sin Udenlandsrejse bleven forlovet paa Capri med Frøken *Bondesen.*

* * *

Hr. Kunstmaler *Giödesen* er bleven forlovet med Frøken *Michelsen,* en Datter af afdøde Kaptajn i Søetaten Michelsen.

* * *

Hr. *Ingemann-Petersen* er bleven forlovet med Frk. *Munch-Lassen,* en Datter af den bekjendte Konditor.

* * *

Assistent paa Udskrivningskontoret Hr. *F. C. Frederiksen* er bleven forlovet med Frøken *Julie Bigandt.*

* * *

En af vore første kvindelige Læger, Frøken *Emmy Kramp,* holder i den nærmeste Fremtid Bryllup med praktiserende Læge Hr. *Gustav Lange,* tidligere Bestyrelsesmedlem i Studentersamfundet.

I Frelsens Kirke i Horsens ægteviedes forleden Frøken *Anna Dahl* og Hr. Skibskaptajn *Ewaldsen.* Brudgommens Fader, Pastor Ewaldsen fra Frederiksberg, forrettede Vielsen. Bryllupsfesten holdtes paa Jørgensens Hotel i Horsens. De Nygifte rejste straks efter Festens Slutning til Aarhus, hvor Kaptajnens Skib laa sejlklart og ventede dem.

* * *

Den tyske Forfatter Carl Laüfs har skrevet en Farce, betitlet „Der schnöne Ferdinand", som efter Forlydende skal opføres paa *Nationals* Theater.

* * *

Det er paa Grund af et Tryk meget højt oppe fra, at Hr. *Hohlenberg* har opgivet Skjønheds-Konkurrencen paa Klampenborg.

* * *

D'Hrr. *Oscar Madsen* & *Andreas Buntzen* har til Kasino indleveret en lokal Farce med flere meget kjendte Ansigter.

* * *

Dagens Nyheder har siden 1. April, da Bladet blev billigt, faaet c. 3000 nye Abonnenter, deraf en Del af *Avisens* tidligere.

* * *

„Med disse faa Ord skal jeg o. s. v.", sagde *Berg,* han havde talt i to Timer.

* * *

Rex gaar for Tiden hos Assessor Bache og bliver hypnotiseret til at faa Afsmag for opsigtsvækkende Privathistorier i Aftenbladet.

Det har allerede hjulpet.

* * *

Posten havde i Lørdags betroet Posten som Anmelder i Kasino til sin mest originale Medarbejder, som i sit Referat holdt sig til Programmet og i det hele taget ikke synes at være kommen ret længere end lige paa Maatten derude. Han er ubegribelig henrykt over Professor Phisters Spil i *Nej,* der som bekjendt aldeles ikke blev opført, men hvoraf en enkelt Scene illustreredes ved et Tableau.

Han skriver: „— — „Nej", Vaudeville af *Heiberg,* opførtes nu. Hr. *Phister* udførte sin gamle Glansrolle som Klokker Link."

Den er som man ser af *Heiberg.*

* * *

Dagens Nyheder skriver i Mandags om Kunstudstillingen bl. a.:

„— — Otto Bache med to Billeder, der kunne antages i første Række at tiltrække sig den almindelige Opmærksomhed. Det er nemlig to Malerier, som Hærens Befalingsmænd har skjænket Hs. Maj. Kongen i Anledning af Regeringsjubilæet."

Herregud, de Billeder er jo slet ikke komne endnu!

* * *

I Panoptikon-Hallen vil der om kort Tid atter blive afholdt Aften-Koncerter. De skal ledes af Musikdirektør *Chr. Jensen.* Lokalet vil i den Anledning blive grundig restaureret.

* * *

Ved Afholdsmændenes Veldædighedsfest i Larsens Lokale forleden var der mødt yderst faa Deltagere, maaske fordi kun de velvilligst Assisterende fik noget ordentligt at drikke. *Staal,* som er et rent Jærn til at virke afholdende, var gyselig trist over det magre Resultat, men modtog dog nogle faa Stænk Trøst af *Sophus Neumann,* der grinende mente: „Det er min Salighed som det skal være, Højstærede, et Afholdssamfund bør s'gu ikke møde med fuldt Hus."

* * *

Iaften optræder de svenske Damer for sidste Gang i Cirkus Varieté. *Gazetten* siger dem herved Farvel og ønsker dem lykkelig Rejse.

Forresten var der noget uoverlagt i, at Publikum hver Aften, naar de efterkom den første Fremkaldelse, raabte „Sof i ro" til dem. Det var ligesom man vilde sige „Gaa hjem og læg Dem og drøm behageligt", hvilket var frygtelig ugalant. specielt naar Damerne lige forinden havde sunget „Aa jeg vil ha' mig en Hjertenskjær".

* * *

Hohle og *Lohsenberg* er ikke mere, de er bleven til det bare Vand og hedder nu *Douche* og *Straale.*

Det er forøvrigt sært at se, hvor vanskeligt det er faldet Skjønhedskonkurrencens Forfatter at finde en passende Erstatning for det missliebige Omkvæd „Krachenborg,Krachenborg,Krachenborg". Hr. Kreutzer kalder det nu i Flæng for Skötterup, Skyderup, Flyderup, Jyderup, Dratterup, Skvatterup og Sjatterup. Vi synes at „Skvatterup" i Grunden har mest Lighed med det oprindelige ikke stærkt rekommanderende Udtryk.

* * *

Mus i Maven. Gustav Lund, Concert du Boulevards bekjendte Bugtaler, havde i nogen Tid lagt Mærke til, at hans ny og dejlige *Fauline* havde Vanskelighed ved at bevæge sin Vifte, da den dertil bestemte Snor paafaldende ofte var bristet. Damen blev endevendt og den indvendige Mekanisme undersøgt, uden at der opdagedes noget mistænkeligt, og hendes Sygdom var vel aldrig bleven kureret, hvis ikke Frøken *Freytag* en Aften fra Kulissen havde set en Mus smutte op under Folderne af Paulines Kjole. Nu blev Patienten taget fra hinanden. Musen havde installeret sig i hendes Tournure, hvor den havde bygget sig en lille Rede og nok saa lunt sad og gnavede paa Avtomatens Snoreværk. Den blev nu fanget, dømt til Døden, dræbt og begravet, og *Pauline,* som saaledes blev befriet fra sit Snyltedyr, befinder sig nu atter i bedste Velgaaende.

Vore Billeder.

Et blodigt Slagsmaal fandt i Mandags Sted paa Valby Bakke mellem nogle svenske Arbejdere og en Arbejdsmand fra Valby.

Et Øjenvidne, fra hvem vi har modtaget

Skitsen til vort Billede, beskriver Bataillen som noget af det modbydeligste, han længe har set. Fem svenske Arbejdere, som med en Arbejdsvogn vare afhentede fra et af Malmø-Dampskibene, mødte paa Valby Bakke en Arbejdsmand, den saakaldte Valby-Peter, der var i Følge med en svensk Fortarbejder. De bad om at maatte kjøre med, og nu opstod der øjeblikkelig Trætte om Pladserne paa Vognen. Svenskerne trak Knivene, og et Øjeblik efter var der Kamp over hele Linien, som først standsede, da Politiet fra Valby kom til Stede og med stor Energi gjorde Ende paa Blodsudgydelserne. En af Svenskerne havde da faaet flere alvorlige Knivstik i Baghovedet og Ansigtet, en anden havde næsten mistet det ene Øre, og en tredje havde en Finger alvorlig læderet. Slagsbrødrene indkvarteredes i Arresten, og den haardt saarede Fortarbejder indlagdes paa Frederiksberg Hospital.

En opsigtsvækkende Anholdelse fandt Sted i Cirkus Varieté i Søndags Aftes. En ung Mand lod af Jalousi sin Kjæreste anholde og angav sig derpaa selv for at have solgt nogle Værdipapirer, hvorover han ingen Raadighed havde. Kjæresten beskyldte han for at være vidende om hans Forhold. De bleve begge førte til Hovedstationen, hvorfra Damen imidlertid straks løslodes, og den unge Mand slap fri i Tirsdags, efter at hans Fader, en herboende Kaptajn, fra hvem han havde taget Papirerne, havde forsonet sig med ham.

Vild Kjørsel. Paa Lyngbyvejen holdt et Par Bønder forleden Væddekjørsel. I susende Fart strøg de to Vogne hen ad Vejen, indtil den ene af dem endte i Vejgrøften. Kusken kom til at ligge under den væltede Vogn, og hans Modpart kjørte ilsomt efter Hjælp. Da man fik Vognen fjærnet, viste det sig, at den forulykkede var bleven slemt tilredt. Han havde brækket en Arm, faaet Hovedet forslaaet og knækket flere Ribben.

Knivslagsmaal. To berusede Søfolk kom i Lørdags Aftes op at slaas i Toldbodgade. Den ene af dem tilføjede med en Foldekniv den anden et farligt Stik i Overarmen, hvorpaa han undløb. Den saarede blev bragt til Hospitalet af nogle Forbipasserende.

Amazoner. To berusede Kvinder generede forleden Folk i Hyskenstræde. En ældre Dame skubbede de til, saa hun faldt om paa Gaden, hvorpaa den ene af de stridbare Amazoner uden Foranledning slog en Herre med knyttet Haand i Ansigtet.

Gymnastik-Konkurrencen i Cirkus i Søndags mellem Handelsstandens og Akademisk Gymnastikforening endte, som bekjendt, med denne sidstes Sejr, og hele Præstationen var et smukt Bevis paa, hvor ihærdigt de to Foreninger har arbejdet, for at opnaa saa gode Resultater som Tilfældet blev. Vi bringer omstaaende Billeder af de tre Medlemmer af Akademisk Gymnastikforening, som belønnedes med Medaille, nemlig d'Hrr. Harboe, Danneskjold og Buch.

En Luftens Røver. Der samledes forleden et større Opløb paa Nørregade for at iagttage en Duehøg, som med usædvanlig Frækhed slog ned blandt en Flok Duer, fangede en af dem og fløj op paa Hanen paa Petri Kirke, for at fortære sit Bytte. Vort Billede er taget efter en Skitse, indsendt af et Øjenvidne.

Velgjørenheden i Kasino.

Aldrig i mine Dage har jeg oplevet noget saa dejligt. Det var mildest talt storartet. Og saa sødt alt sammen med de mange fornemme Herrer. og der var ogsaa mange Damer i pragtfulde Toiletter. Men Herrerne klappede saa yndigt, da vi viste os som de fire Aarstider, Og Moder knejsede dobbelt højt for hvert Bravo der lød. Hun troede nu, det var for hendes Skyld altsammen. Jeg saa bare lige ned for mig. For der sad en ung Løjtnant paa 1ste Parket 1ste Række. Hans store, blaa Øjne hævede sig saa vemodsfuldt, smægtende op mod mig. Op saa klappede han i Hænderne som en Rasende og blev ved at stirre paa mig. Jeg tror, jeg rødmede; men Moder havde sagt, at det skulde jeg ikke bryde mig om, for der var ingen, som kunde se det under Sminken. Men jeg tror alligevel h a n kunde se det. For det var ligesom om der kom noget Vaadt i Øjnene paa ham af bare Henrykkelse.

Og saa rullede Tæppet ned. Og vi maatte frem igjen, for Zette sagde, at det var ham, man ikke kunde blive mæt af.

„Det tror jeg saamænd nok", havde jeg svaret ham, „for der er jo ikke Fugls Føde paa Kroppen af Dig!" Men saa blev han vred og sagde noget uartigt om mine Ben. Men da saa Tæppet rullede ned igjen, fandt jeg mig et dejligt Kighul, og der stod jeg lige til det næste Tableau skulde vise sig. Zette sagde, at det var den langbenede Løjtnant, jeg saa efter. Og det var det ogsaa, men det sagde ieg ikke til ham.

Men det alleryndigste var dog Afskeden med de kongelige. Jeg havde saadan glædet mig til denne Revy, meget mere end til Zettes Ugerevy, som ieg ogssaa altid glæder mig til. Men saa kom h a n. Lige i Hælene paa de kongelige Personer. Og saa glemte jeg at se paa dem, bare for det. Han kom lige hen til mig og rakte mig en Buket Roser, og saa bukkede han saa galant og sagde, at han aldrig havde set noget saa smukt. Og saa rakte jeg ham Haanden og takkede ham for hans Opmærksomhed.

Det gav et Ryk i Armen paa mig, og da jeg saa mig om, var det Zette, som stod og trak i mig og hviskede noget om, „at det dog virkelig var for galt."

Gud ved, hvad den Hvalp bilder sig ind? Han spolerede mig hele Fornøjelsen for Resten af Aftenen, for imens jeg vendte mig om, var Løjtnanten gaaet, og saa gik vi med.

Men jeg haaber nok, jeg skal træffe ham igjen. *Josefine.*

Naar Referenterne har Ordet.

Ved en Frokost, Rigsdagens Referenter — saavel Højre som Venstre — i Tirsdags spiste i Langelinjes Pavillon efter vel tilendebragt Rigsdags-Kampagne, blev afsunget forskjellige Sange.

Vi tillader os at røbe et Par Vers af en af dem.

Mel.: Konferentsraad Wegener den brave.

Rigsdagsmændene har længe nok havt Ordet,
Talen flød, og Munden gik som den var smurt.
Men nu skifter Scenen om, og her ved Bordet
er det *os*, der snakker om, hvad *de* har gjort.
Og vi gyser ikke for Niveauets Sænkning,
naar i Dag om dem vi afgi'r vor Betænkning.
Nu maa *de* ti' stille — sikken en Forvandling —
mens vi tager dem til *eneste Behandling*.

Ja, paa Talegaver er der ingen Mangel,
— næsten alt for meget havde nær jeg sagt.
Derfor ser man Referenter gaa paa Rangel
under Møderne, mens nogle holder Vagt.
Men paa dette Sted her skal det ogsaa siges,
det er *Høgsbros* Skyld, de inte kan forliges,
han ku' gjærne tage med lidt mindre Valenhed
paa de gæve Kæmpers blomstrende Veltalenhed.

Nej, maa jeg saa heller bede om Hr. *Liebe*.
Det er dog en meget mer medgjørlig Mand.
Men hvorfor? Det kan vel ingen her begribe?
Jo, hans Kokkepige hun er Skuld daran.
Kun for Stines Skyld de er saa billig sluppen,
Klokken 4 stak hun Bollerne paa Suppen,
og det er jo klart, naar Maden staar paa Bordet,
saa ser Hr. Liebe ikke fler begjære Ordet!

Meget i faa Ord.

Forfalskning i Paris. Det er oplyst, at man i Paris forfalsker alt som intet andet Steds i Verden. Brød laves af gamle, ormædte Beskøjter og ubrugeligt Mel, hvilket allerede ofte har foraarsaget epidemiske Sygdomme og Tyfus. Grønsager, som ere visnede og gamle, henlægges i Vand og bringes til at svulme, hvorpaa de farves ad kemisk Vej. Nye Grønærter laves af gamle gule Ærter, som opfriskes og farves med „Spanskgrønt". Vine laves aldeles kemisk, uden Spor af Druesaft; ja, selv Propperne til Flaskerne samles op i Seinen, i Rendestene og Kloaker. *(Tit-Bits).*

* * *

Stærke Drikke i London. Dr. Dawson Burns har anslaaet, at London aarlig giver 16 Millioner Pund Sterling ud til stærke Drikke.

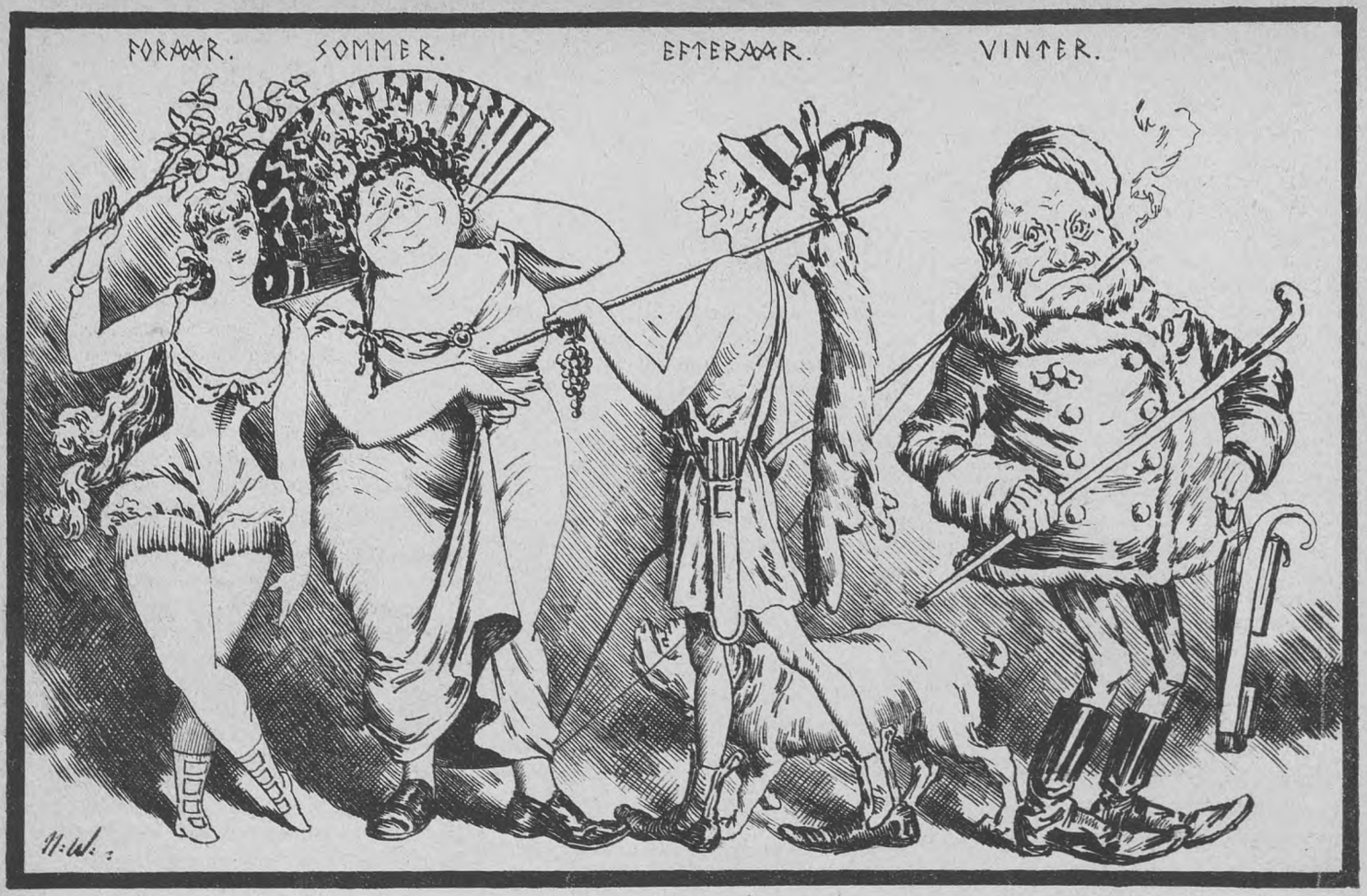

Vort Familieliv. Det kan nok være, det var fint! Og vellykket i Kasino til Fordel for „Arbejdsstuerne". Og sikken de klappede, da vi viste os. Vi dannede et Tableau af de fire Aarstider. Og Moder var Sommeren og Fader Vinteren og „Zette" Høsten. Men Foraaret, sagde Folk, var sødest. Og det var

Josefine.

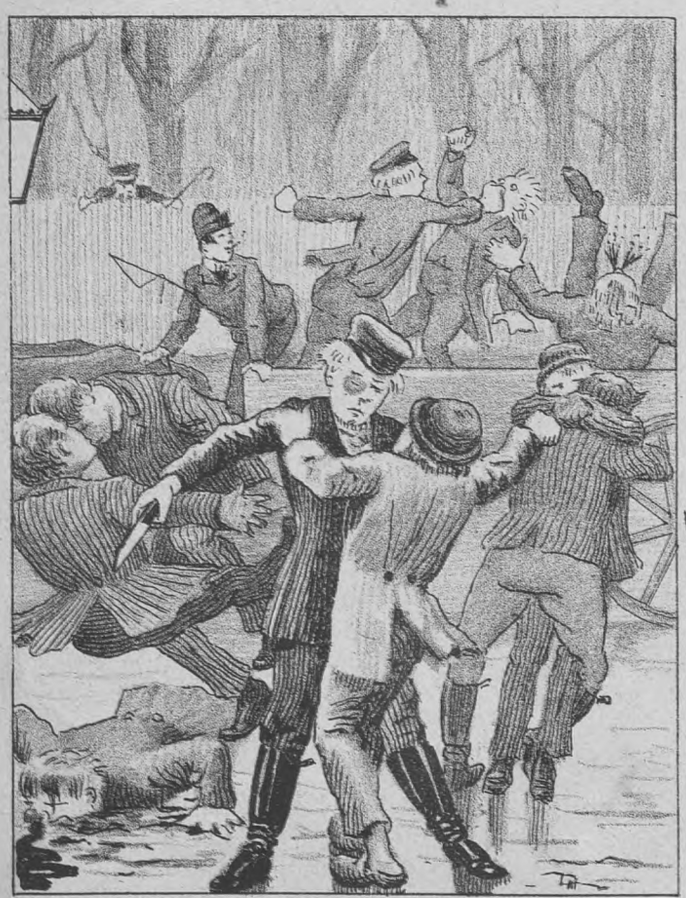

Et blodigt Slagsmaal.

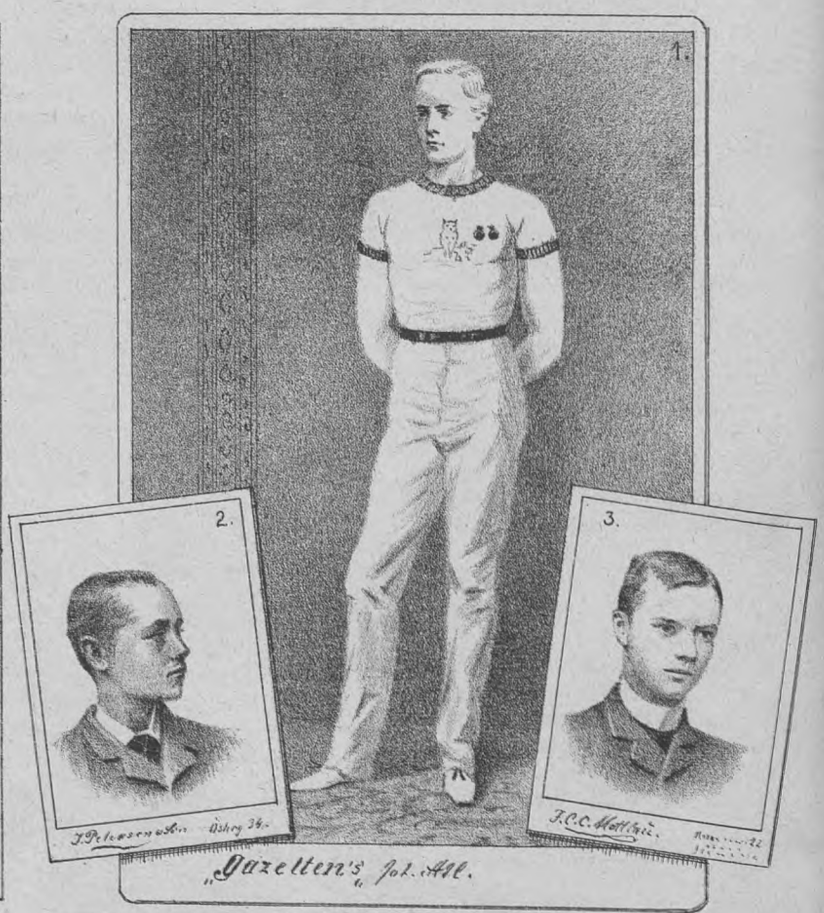

Gymnastik-Konkurrencen i Cirkus.

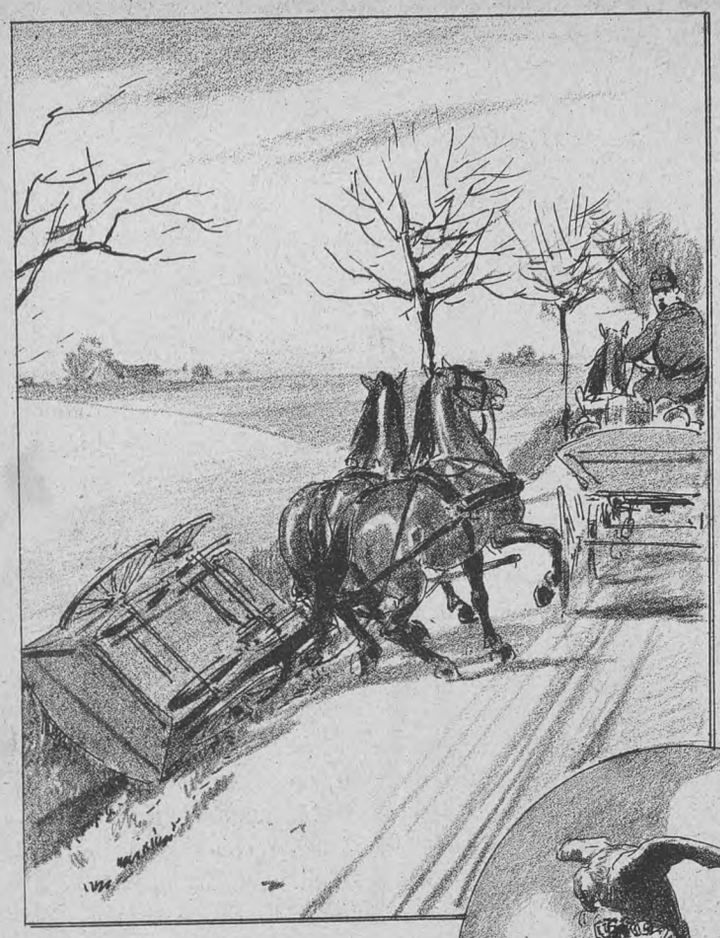

Vild Kjørsel.

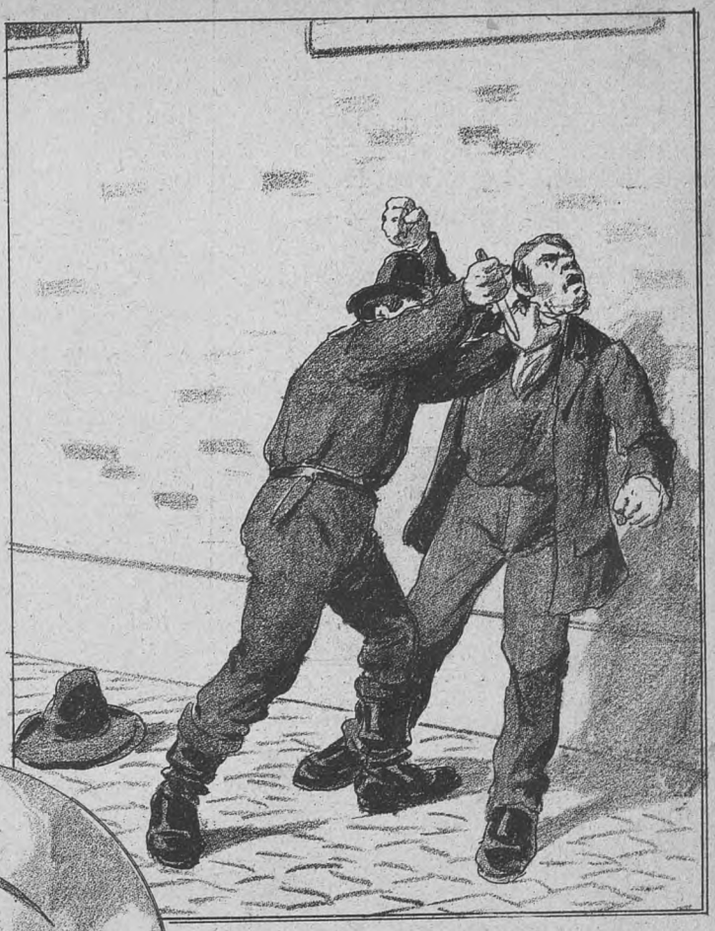

Knivslagsmaal.

En Luftens Røver.

Amazoner.

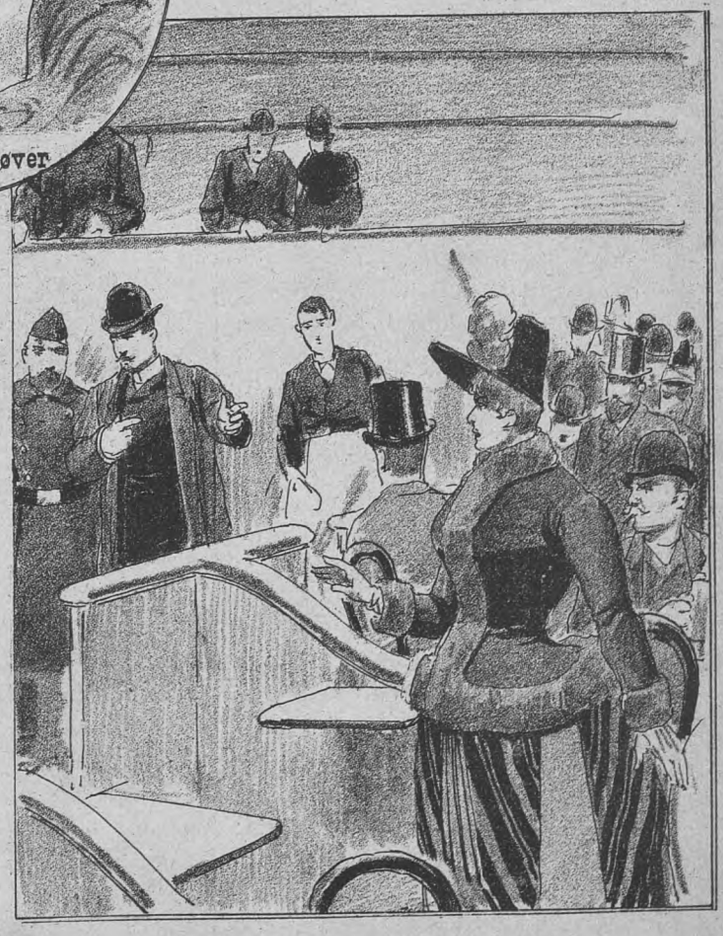

En opsigtsvækkende Anholdelse.

Lehmann med Skudet gjennem Hovedet.

En prøjsisk Militær-Humoreske
af
Emil Cohnfeld.
(Sluttet.)

Bonden klatrede op paa Havreposen og kiggede ned i Vognen.

„Hvor Fanden kommer Du fra?“ spurgte han vor Ven Lehmann, som ugenert blev ved at strække sig.

„Jeg er død. Skud gjennem Hovedet,“ brummede Lehmann ærgerlig.

„Hvad, er han død?“ stammede Bonden forskrækket.

„Javel er jeg død . . . . . skudt gjennem Hovedet . . . . . Oversergenten . . . . Klokken syv . . . .“ saa vendte han sig om og snorkede videre.

„Er det muligt! Han er forrykt!“ mumlede Bonden.

Et Øjeblik efter kiggede han igjen om til Lehmann, som var ved at vende sig.

„Hør min gode Hr. Soldat, dette her er ellers ingen Ligvogn“, siger Bonden.

„Jeg ligger her i Hans Majestæts Tjeneste,“ gryntede Lehmann; men i det samme gav Vognen sig alvorlig til at rumle, og Lehmann for op som i Vildelse. Han rejste sig overende i Høet, stirrede vildt om sig og udbrød: „Er I forrykt, Bonde? I kjører jo væk med Vognen! Lad Vognen blive holdende hvor den er?“

„Næ, saa min Sæl om jeg gjør, jeg ska' hjem“ svarede Bonden.

„I er jo komplet gal, Mand,“ rasede Lehmann. „Oversergenten slaar Jer ihjel paa Stedet, naar han faar Fingre i Jeres syndige Krop. Vil I lade Vognen blive holdende, siger jeg?“

„Næ, saa Pine Død om jeg vil“ bandede Bonden, „jeg vil hjem!“

Bonden er ravgal, tænkte Lehmann; men jeg holder mig til min Instruktion: at blive liggende, hvor man først har lagt sig, til Klokken er syv.

Da Bonden naaede hjem til Landsbyen og rumlede ind i sin Gaard, vendte han sig endnu en Gang om til Lehmann og sagde:

„Se saa, nu er vi hjemme. Vil Du nu stige af?“

„Nej,“ skreg Lehmann rasende, „jeg bliver her i Vognen, om det saa skal koste mit Liv. Jeg handler efter min Instruktion og bryder mig Pokker om Dit dumme Vrøvl!

„Herregud“, sukkede Bonden, „han er splitter gal. Jeg skal dog kalde paa Mutter og høre, hvad hun siger.“

Mutter var hans Orakel. Men her slog hendes Visdom ikke til. Saadan noget var endnu ikke forekommet i hendes Praksis. En gal Soldat, som bildte sig ind, at han havde et Skud gjennem Hovedet, og at han var fordømt til at ligge i deres Arbejdsvogn til evig Tid. Hun vilde ikke risikere at gaa for nær til Vognen men kunde dog nok lide at kaste et Blik paa denne menneskelige Misvækst. Hun stillede en Stige op ad Dueslaget, som stod i Gaarden, krøb op paa den, medens Fatter holdt den, og hun saa da den af Skræk og Raseri næsten uhjendelige Lehmann sidde og stirre om sig med et vildt, fortvivlet Blik.

Lehmann fik Øje paa Bondekonen og raabte i sin Sjælekval:

„Hør, Kone, Kone! Er Klokken snart syv? Lad mig dog endelig vide, naar Klokken er syv!“

Konen var nær faldet hovedkulds ned af Stigen ved Synet af den forrykte Soldat. Lehmann raabte endnu medens hun kravlede ned:

„Lad mig vide, naar Klokken er syv, for saa gaar det løs — Oversergenten — Helvede — femten Tommers Stenmorter —“

„Hørte Du,“ siger Konen til sin Mand, „Klokken syv gaar han løs; saa slaar han os alle ihjel med sin Sabel. Du maa ikke sige ham, hvad Klokken er. Saa er vi fortabt.“

„Men hvis han nu begynder før Klokken syv?“ spurgte den ængstelige Bonde.

„Ind i Laden med ham“, hviskede Bondekonen, og i samme Nu spændte de Hesten fra og skubbede Vognen ind i Laden.

„Hvor i al Verden kjører I nu hen med mig syndige Menneske?“ brølede Lehmann, da Vognen atter blev sat i Bevægelse. Et Øjeblik efter befandt han sig i Laden og hørte Porten blive smækket i. Der var bælgmørkt rundt om ham.

„Nu henter Du Sognefogden“ sagde den resolute Bondekone til sin Mand. Selv løb hun ud i Landsbyen og allarmerede Naboerne. De kom mandstærke og velbevæbnede med Leer, Høtyve, Plejler og tykke Knipler og stillede sig op foran Ladeporten. Derinde rasede Lehmann. Han skjældte og bad, græd og bandede og dundrede som en Vild paa Ladeporten. Men udenfor hørte han sine talrige Belejrere lægge Raad op om, hvorledes man bedst skulde modtage ham, naar Porten gav efter.

Imidlertid var Bonden naaet til Sognefogden; men han var ikke hjemme. Da han hen ad Aften kom luntende hjem paa en af sine gamle Plovheste, som han havde været til Dyrlægen med, blev han som lynslaaet ved den uventede Efterretning. Noget sligt var dog endnu aldrig hændet ham. En rasende Soldat, bevæbnet med en Sabel, var trængt indenfor hans Landsbys Grænser og truede hele Befolkningen. Hvad om han myrdede dem alle?

Overfor en saa kritisk Situation følte Sognefogden sin Anseelse svinde. Her maatte mere til. Han tog en af sine bedste Heste og red til Birkedommeren. Denne beordrede to beredne Gendarmer til øjeblikkelig at sikre sig Lehmanns Person og i fornødent Fald at slaa ham ned som en gal Hund.

Men da Sognefogden ankom med Gendarmerne til Landsbyen, var alt her i vildt Oprør — Lehmann var forsvundet. Han var brudt ud af Laden!

Det var gaaet saaledes til. Først

havde han raset sig træt, saa faldt han hen i en fortvivlet Resignation og satte sig rolig til at overlægge sin Stilling. Da faldt der ham pludselig noget ind — han var sulten. Saa sulten, at Tarmene skreg i Livet paa ham. Det var et sikkert Tegn. Klokken syv plejede han at spise til Aften, og hans Mave gik rigtig. bedre end det bedste Uhr. Klokken maatte altsaa være syv og Forløsningstimen slaaet. Nu gjaldt det blot om at komme ud af Laden. Han dundrede paa Ladeporten og kiggede gjennem Sprækken; men udenfor stod Bønderne og svingede deres Høtyve og Plejler.

„Nu kommer han", lød det i Kor fra Banden, og Lehmann kunde let slutte sig til, hvad Resultatet blev, hvis han forsøgte at sprænge Porten. Haarene rejste sig paa hans Hoved ved Synet af disse vilde Skikkelser.

„Gud hjælpe mig arme Menneske", stønnede han og tumlede forfærdet tilbage. De der udenfor var endnu værre end Oversergenten.

Saa lyste det paa en Gang op i hans fortumlede Hoved. Hvad om han forsøgte at gjennembryde den skrøbelige Lermur, der vendte ud mod Marken? Der laa Vejen til Frihed ham aaben. Med sin Sabel stak han Hul i Muren og brød saa meget ud som var nødvendigt, for at han kunde presse sig igjennem Hullet. Først kiggede han ud. Alt var roligt. Der laa en Brakmark for ham og ikke et Menneske var at se i Nærheden. Først et Kvarter efter bemærkede en Forbigaaende Hullet i Væggen, Flugten blev opdaget og Forfølgningen begyndte.

Hele Omegnens Befolkning blev underrettet om den truende Fare. Gendarmer fra de nærliggende Landsbyer, Skovbetjente og Brændehuggere fra den kongelige Skov, Bønderkarle, gamle Mænd og unge Knægte — alt var paa Benene, for at forfølge Flygtningen.

Det var dog maaske alligevel lykkedes Lehmann at undkomme, hvis han ikke stadig var flakket om paa Maa og Faa, ukjendt som han var i Egnen. Han løb alt hvad han kunde, men hvad hjalp det, naar han snart løb lige saa langt tilbage, som han i det sidste Kvarter var løben frem? Saa endte det da ogsaa med, at han i sit Kredsløb rendte lige i Armene paa et Par Skovbetjente, og blev bragt til den nærmeste By, en større Flække, hvis øverste Politimyndighed var Amtmanden.

Denne maatte først vækkes, men tjenstivrig som han var, stod han straks op, for personlig at tage den Forrykte i Øjesyn.

Den Fangne blev ført frem for ham, og han saa straks, at der her maatte foreligge en Fejltagelse.

„Men Mand," sagde han leende til den sønderknuste Lehmann. „hvordan i al Verden har De dog baaret Dem ad med at lave denne Historie og bringe hele Egnen i Oprør?"

Lehmann stirrede dumt hen for sig. Han havde ikke lavet nogen Historie.

„Hvad hedder De?" spurgte Amtmanden videre.

„August Lehmann!"

„Født i —?"

„Strieglau."

„Hvad? Strieglau? Der, hvor Duselfloden falder i den blaa Isar?"

Lehmann nikkede vemodig.

„Hvad hører jeg! Da kjender De maaske ogsaa Karoline Lehmann, den gamle Grønthandlerske paa Torvet?

„Min Moder". nikkede Lehmann i smertelig Erindring om sit kjære Hjem.

„Er det mulig," raabte Amtmanden overrasket. „Hun var jo Amme hos mig for mange Aar siden til min ældste Datter. Saa De er en Søn af Karoline Lehmann? Ja, ja, August, saa maa jeg se at klare Dem ud af denne forbistrede Historie. Hvad hedder Deres Kaptajn?"

„Von Schmetterling".

„Naa, det var da et Held. Ham kjender jeg godt. Lad nu kun mig sørge for Resten."

Lehmann sukkede.

„Er der noget, De ønsker?" spurgte Amtmanden.

„Aftensmad", stønnede Lehmann.

Amtmanden lo. „Det skal De faa og et godt Glas Øl dertil. Gaa De nu med Tjeneren, saa vil han anvise Dem et Værelse, hvor De kan sove i Nat. I Morgen skal jeg tage fat paa Deres Sag og bringe alt i Orden.

Næste Morgen kom der et ridende Bud til Garnisonsbyen og meldte Kaptajn von Schmetterling, at Lehmann var fundet og paa Vejen dertil i Amtmandens Vogn.

Kaptajnen vilde netop give Ordre til at have Haandjærnene parate, da en Vogn rullede frem for Døren, og han saa sin gode Ven, Amtmand Münster sidde Side om Side med Forbryderen Lehmann.

Amtmanden havde en længere privat Samtale med Kaptajnen, og Resultatet heraf blev, at Lehmann Dagen efter blev stillet for en Kassations Kommission, hvori Kaptajnen fungerede som Formand.

Lehmann erklæredes „for stedse udygtig til al Krigstjeneste" paa Grund af for ringe udviklede Aandsevner, og det fingerede Skud gjennem Hovedet, som han fik paa Felttjenesteøvelsen, bragte mere Lykke og Tilfredshed i en vis Grønthandlerskes Hjem i Strieglau, end om hendes eneste Søn var vendt hjem som Sejrherre fra Metz eller Sedan, med Jærnkorset dinglende paa sit Bryst.

„Gazetten"s Abonnenter og Kjøbere bedes undskylde, at Bladet i Dag er trykt paa en anden Slags Papir, da vor nye Levering er bleven forsinket fra Fabrikken.

Bekjendtgjørelser.

Dagmartheatret.

I denne Uge:
Mandag: **Frk. Albrechts Benefice:**
Bagtalelse eller **Badet i Djeppe.**
De øvrige Aftener:
Bagtalelse eller **Badet i Djeppe.**

Etablissement National.

I denne Uge opføres
Rataplan eller **Den lille Tambour.**
Den forlorne Mulat
eller **Manden fra Sydkarolina.**
Skjønhedskonkurrencen el. **Phonofotografen**
Gummesen drømmer,
(i dette Stykke optræder Gené's Balletselskab).
Billetpriserne ere de sædvanlige.

Uge-Revue.

Saa skulde da ogsaa den Ulykke times vort elskede Fædreland.

Sommerens store Sukces, Sæsonens mægtige Trækplaster, Hohlenbergs geniale Tanke, vort Haab, vor Længsel, vort et og alt: Skjønhedskonkurrencen — den er opgivet, færdig.

Den er gaaet i sin Moder igjen, eller rettere Hohlenberg har taget den i sig. Mens han nu kan sidde derude paa Badeanstalten og svømme i Fotografier,

sidder vi andre tilbage med Smerten, alle vi, der har været dumme nok til at tro paa, at det var Billet mrkt. „Alvor."

Lohse og de andre Guder maa vide, hvor det er faldet ham ind at falde af paa Skjønheds-Konkurrencen Han fortæller selv i alle Bladene, at den havde „de allerbedste Udsigter" til at kunne sige Spa'to til alle andre Konkurrencer, den vilde overstraale enhver anden, den vilde kunne staa sig endog ved Siden af selve Spa's.

Og saa gaar han hen og opgiver den Spas, fordi et Par herværende grimme Blade var imod Skjønheds-Forevisningen. De Blades Redaktører fortjente selv at forevises; de kunde være sikre paa den højeste Præmie, en Pengepræmie, medForpligtelse til at benytte denne, til snarest muligt at skaffe sig andre Ansigter paa.

Det vilde klæde dem.

Men derfor faar hverken vi eller de tusinder af fremmede, der vilde strømme her til Byen, for at se de over den ganske Verden berømte nordiske Skjønheder i bunkevis paa Klampenborg, Haabet om, at den Glans, Udstillingen ifjor kastede over vort lille fattige Land, skulde tage yderligere til ved den oplagte Klampenborg-Sukces, er glippet. Nu kan det for mig gjærne regne hele Sommeren i Aar, som det regnede i Fjor, jeg er ganske ligeglad, de kan, om det skal være, gjærne finde Lampevejsmorderen, hvor utroligt det end vilde være, — det interesserer mig ikke en Dojt.

Nu havde jeg engang sat mig de Kvinder i Hovedet, og jeg kan ikke faa dem ud igjen. Det har været min stadige, kjære, eneste Tanke, i Sammenligning med hvilken selve den fra Kasernen hjempermitterede Rigsdag intet betyder for mig.

Hvis man endda i Stedet for den opgivne Skjønhedskonkurrence kunde faa en Rigsdagskonkurrence etableret. Ganske vist, det var kun et tarveligt Surrogat, og nogen egentlig *Skjønheds*-Konkurrence vilde det vel næppe blive, thi hvor meget man end kan sige om Rigsdagsmændene, smukke er de ikke, selv om der glimtvis blandt dem findes enkelte rigtig nette Mennesker.

Man kan jo nok se dem ude i Kasernen, men det er kun paa Afstand, og det er kun ved de allerhøjtideligste Lejligheder hele Kommercen giver Møde.

Nej, men saadan en Parade-Præsentation paa Klampenborg af alle Rigsdagsmændene med begge Formændene i Spidsen vilde være noget helt andet. De skulde sidde paa Rad langs med den lange Promenade-Gang. Eller maaske var det nok saa heldigt, om de arrangeredes rundt i Haven, spredt mellem hinanden, paa Plænerne, midt i Blomsterbede, paa Verandaer og i Koncertsalen.

Utvivlsomt vil Rigsdagsmændene, med Smag spredte rundt i Haven, langt bedre gjøre sig gjældende. Skulde en og anden gjøre sig lidt udtilbens, saa er der gode Raad derfor; for dem vil det være mest praktisk at indrette Bure eller have Lænke om Benene.

Efter hvad der hændte den sidste Dag i Rigsdagen vilde det utvivlsomt vinde hele HøjrepressensTilslutning at se *Andræ* præsenteret med en Lænke om Benene. Han var ellers i Stand til at spolere det hele for Anstalten. Tvivlsomt er det jo nok, om han vilde finde sig i *den* Behandling; men man kunde i saa Fald vel nok finde paa en anden Behandling, der kunde tiltale ham.

Men ellers at skulle taale Vrøvl af Rigsdagen i Anledning af en saadan eventuel Konkurrence — den er jo ikke fastslaaet endnu — kunde der ikke være Tale om. De Godtfolk maa ikke glemme, at de er til for Folkets Skyld, og ønsker Folket paa nært Hold at se sine Repræsentanter, ja, vil det baade se og føle paa dem, saa har d'Hrr. at bøje sig.

Og tro mig, — Folket *vil* se dem. Blot Tanken kommer frem, vil den hurtig falde i god Jord. Naar *Turistforeningen* engang har tabt Lysten til at danse alle sine Penge op, burde den gjøre denne Idé til sin. Reklamere for den allevegne, avertere paa Sporvogne og Jærnbanestationer i Ind- og Udland.

Ti ogsaa de fremmede vil kunne trækkes hertil i Mængde, naar de hører, de kan faa Lov at se hele den danske Rigsdag, denne mærkværdige Institution, som de har hørt slider som Bæster i 6 Maaneder paa en Finantslov, skjønt de godt ved, at der ikke kommer noget ud af det, se den ordentlig efter i Sømmene.

Jo saamænd vil det more dem at gaa rundt i Haven og snart falde over en Venstremand, snart støde paa en Højremand, snart finde en *Dansker* oppe imellem Grenene paa et Træ, snart en *Europæer* midt i et Blomsterbed. Men kjønt og flot maa det arrangeres, det er Betingelsen for en Sukces. For Eks. bør man anbringe *Rosen* smagfuldt midt i en Bunke *grønt, Busk* vil tage sig bedst ud fritstaaende paa en af Plænerne og *Bajer* bør stilles fikst op mellem et af de største Øl-Træer.

For *Tang* vil den naturligste Plads være nede ved Strandpavillonen.

Alt vel overvejet, vil der kunne skabes noget, vi kan have Ære af. Selvfølgelig bør dog en Katalog ikke savnes.

Med Angivelse af, til hvilken Gruppe hver enkelt hører, eftersom det for udenforstaaende er noget vanskeligt at følge Parti-Udviklingen paa Rigsdagen. Skik og Brug er det jo, at Venstre danner nye Grupper, hver Gang Rigsdagen samles. Og disse Grupper har da til Opgave at genere hinanden saa meget, som paa nogen Maade muligt Samlingen igjennem, hvorefter de, naar Rigsdagen sendes hjem, grupperer sig om igjen.

Væsensforskellen mellem disse Grupper er Tallene. Den ene hedder *de 27*, den anden *de 33*. Da *de 27* imidlertid varierer en Del, snart gaar en af, snart kommer der to til — det er ligesom Humøret er til — og de 33 nok i Reglen kun er 32 — der er enkelte blandt dem, der slingrer uafbrudt fra den ene Side til den anden — skal man ikke bestemt holde sig til Tallene.

Jeg øver mig i denne Tid i de ny Grupper. Men det er forbandet svært at lære. Jeg tror dog nok, det er rigtigt, at P. Pedersen hører til de 27, S. Pedersen til de 33, M. Pedersen til de 10 Bergere, medens L. Pedersen foreløbig staar midt imellem.

Hvad Rigsdagen ellers angaar, kan jeg ikke forstaa, at man bliver ved med det Vrøvl, at den provisoriske Finantslov ikke er ordinær. De Folk, der siger det, véd ikke, hvad de taler om. Saalænge jeg har givet mig af med Politik, har de provisoriske Finanslove været ganske ordinære, og hvis de ikke har været det før, er de det sgu nu.

Det er den 7de provisoriske, vi her faaet, og havde vi ikke faaet den, vilde *jeg* have kaldt det ekstraordinært.

Skulde der være nogen Venstremand, der ikke vil indrømme det, saa er det ogsaa ligemeget.

Venstre er lige godt for det. Jeg er svært glad over de Love, de har vedtaget i Aar. Navnlig er der en, der er god. Det er *Bonus*.

Jeg har i de sidste 14 Dage været til 6 Bonus-Middage. Og de var ikke billige.

Kuk.

Indhold.

Illustrationer: Fra „National". — Vort Familieliv. — Et blodigt Slagsmaal. — Gymnastik-Konkurrencen i Cirkus. — En opsigtsvækkende Anholdelse. — Vild Kjørsel. — Knivslagsmaal. — Amazoner. — En Luftens Røver.

Tekst: Fra „National". — Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Velgjørenheden i Kasino. — Naar Referenterne har Ordet. — Meget i faa Ord. — Lehmann med Skudet igjennem Hovedet (illustr.). — Uge-Revue (illustr.). — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 15.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 13. April 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

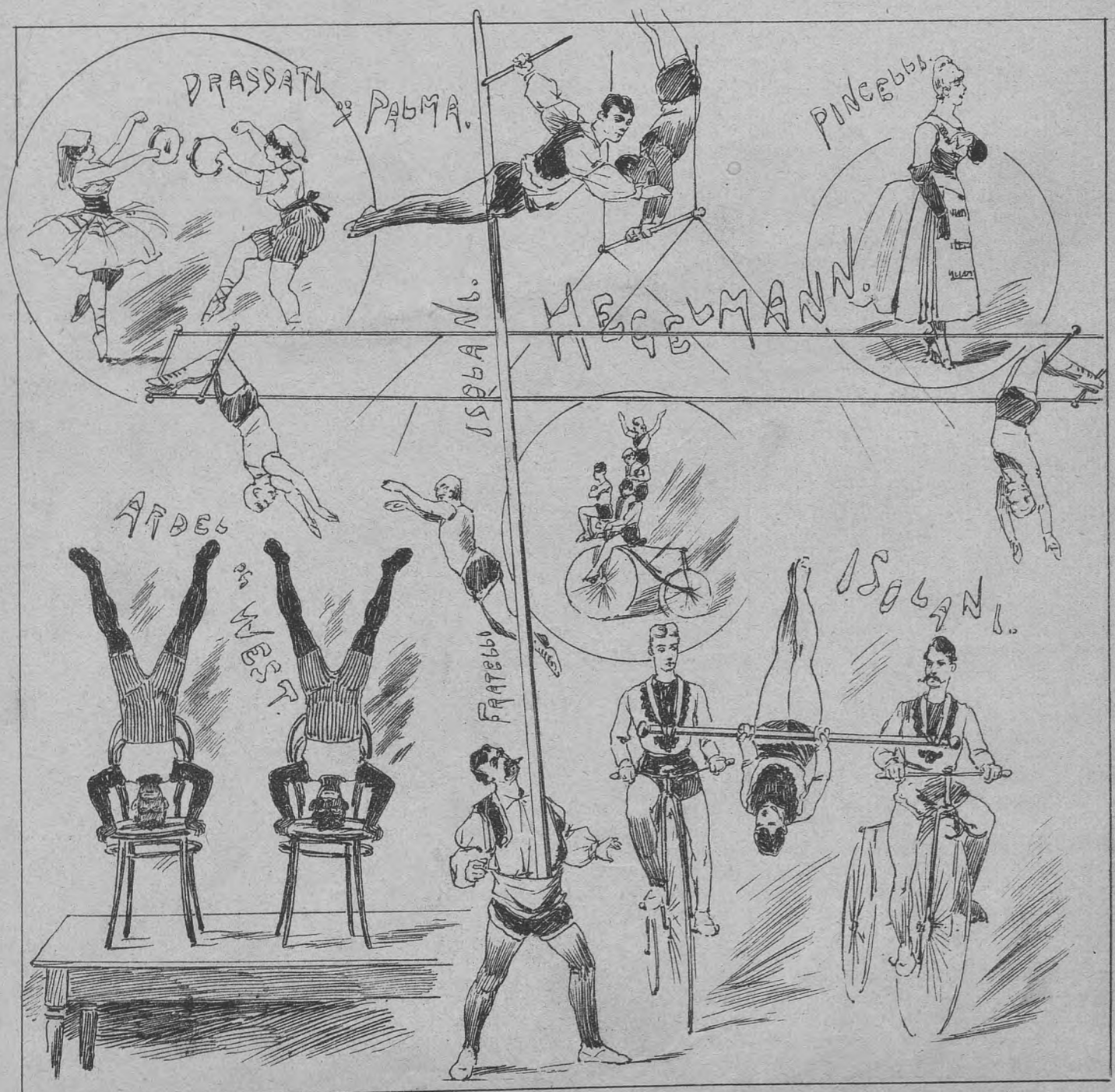

Fra Cirkus Varieté.

Gazetten flytter

den 14. ds. sin Ekspedition fra Klosterstræde 24 til Nr. **22.** — **Stedet ved Siden af.**

Paa Grund af Helligdagene

ekspederes Gazettens Nr. 16 først Lørdag den 20. ds., Kl. 2 Eftermiddag.

Husk Ekspeditionen Klosterstræde 22.

Guld og Glimmer.

Fru *Elna Henriques* holdt i Lørdags Bryllup med Hr. Stud. jur. *Carl Døcher.*

* * *

Kammerjunker *Castenskiold,* en Søn af Hds. Maj. Dronningens Hofchef, er bleven forlovet med er Datter af Højres Fører i Landsthinget Grev *Moltke-Lystrup.*

* * *

Løjtnant *Wulff* i Aarhus holder om kort Tid Bryllup med en hollandsk Dame, med hvem han er bleven forlovet i Monaco.

* * *

Skuespiller *Vilhelm Wiehe* ved Dagmartheatret holder i næste Maaned Bryllup med Solodanserinde ved det kgl. Theater Frk. *Charlotte Hansen.*

* * *

Landskabsmaler *P. M. Mønsted* holdt i forrige Maaned Bryllup med Frk. *Elna Mathilde Sommer.* Vielsen fandt Sted i Frederiksberg Kirke.

* * *

Den bekjendte Handelsrejsende og Agent Hr. *Julius Dall* er bleven forlovet med en Datter af Tømrermester *Jensen.*

* * *

Skuespiller *Carl Marx'* Engagement ved Kasino overraskede Dagmar-Konsortiet ubehageligt. Det havde været Konsortiets Hensigt at engagere ham til nogle Gjæste-Forestillinger.

* * *

En Datter af den bekjendte Dyretæmmer *Kleeberg,* der er gift med en Mand ved Navn *Poulsen,* kommer i næste Maaned hertil med et stort Menageri, som skal forevises i et Telt paa Hjørnet af Ny Stormgade og Vestervold. Menageriet er især berømt for sine udmærkede Løver.

* * *

Forleden Dag sad to Herrer nede i Kammerherre *Fallesens* nye Theaterkafé. De bestilte Kaffe, og hørte Opvarteren foruden det sædvanlige „*do* Kaffeh" raabe noget længere noget ned i Talerøret. Paa Spørgsmaalet om, hvad det var, svarede Kelneren forklarende:

„Jeg spurgte blot, om Frk. *Dons* var nede i Kjøkkenet for Øjeblikket; det er hende, som skal lave Kaffen."

De to Herrer forstenedes. „Hvad Pokker, vi troede slet ikke hun var her i Byen for Tiden — —. At lade *hende* lave Kafékaffe! Du forbarmende Gud! Dette er dog (og saa bandede de) en til det utrolige grænsende Egenmægtighed af Kammerherren. At misbruge vore kongelige Syngedamer paa den Maade. Oprørende!!"

Opvarteren stirrede idiotisk paa dem.

„Dja, jeg véd ikke. Hun har været her i nogen Tid, og vi er overmaade vel fornøjet med hende, hun er en særdeles dygtig Kaffejomfru."

— Saa opklaredes det hele. Forvekslingen var sket paa Grund af en Navnelighed.

Kaffe-Jomfruen hedder virkelig ligesom Opera-Frøkenen.

* * *

Ude i Cirkus er Situationen for Tiden meget spændt. Der har tilbudt sig to Lejere for næste Vinter. Begge byder 60,000 Kr., og begge stiller betryggende Garanti. Restauratør *Christensen,* der er Etablissementets mest populære Mand, og som har nøje Kjendskab til Driften derude, som han har havt med at gjøre i tre Aar, skulde synes at være den, der maatte have de bedste Chancer; men Konkurrenten, Restauratør *Rasmussen* er ganske vist kommen nogle Timer før med *sit* Tilbud.

Spillet holdes gaaende maaske endnu i adskillige Dage. Modparterne stikker gjensidig deres Trumfer ud og vejer de Kort, de har paa Haanden. Hr. Christensen har adskillige Matadorer paa sin Side. Bl. a. har flere Autoriteter lagt et godt Ord ind for ham.

Vore Billeder.

„Kapitajn" Dan Fischer er født i Wales. Han var kun fjorten Aar gammel, da han løb hjemme fra og gik til Søs, hvor han fo'r i tolv Aar som Sømand. Han forlod i 1885 Søen for at gjøre sin Lykke ude i det fjerne Vesten i Amerika. Her blev han fanget af en Trup Indianere, bundet til en Pæl og dømt til Døden. Denne Dom blev dog ikke exekveret paa ham, derimod blev han, for at more Indianerne, tatoveret over hele Kroppen. Denne smertefulde Operation varede 6 Maaneder, og hver Dag ridsede de Vilde deres sælsomme Figurer i Huden paa deres ulykkelige Offer. Saa var det en Nat, da Indianerne var mere trætte end sædvanlig af deres anstrengende Jagtliv, at Dan Fischer saa Lejlighed til at undslippe fra dem, medens de sov. Hans Flugt lykkedes, skjønt han i flere Dage blev heftig forfulgt og ofte var lige ved at blive grebet af de Vilde.

Syg og udmattet af sine Saar og den anstrengende Fodtur i de vilde Egne ankom han til Denver i Colorado, hvor han blev indlagt paa et Hospital. Barnums Musæum var netop paa den Tid i Byen og her blev Fischer engageret til at lade sig forevise i alle Amerikas store Byer.

Kapitajn Dan Fischer foreviser nu daglig i Hotel Tivoli sine sælsomme Tatoveringer.

En Revolvermand paa Kongens Nytorv vakte forleden en ikke ringe Skræk blandt de Passerende. Han pegede ad dem med en sexløbet Revolver, Damerne hvinede, Herrerne flygtede, man troede, han var sindsforvirret. Det var imidlertid ikke andet end Kaadhed, foraarsaget ved Pip, som bragte ham til at vise sit Mordvaaben, der forøvrigt var uladt.

Prinds Christian, Kronprindsens ældste Søn, har bestaaet Studenterexamen. Vi have derfor følt os forpligtede til at bringe et Billede af den høje akademiske Borger, bærende Tegnet paa sin nye Værdighed, Studenterhuen.

Ildløs i Raadhuset. Allarmen var den samme hele Byen over, som da Christiansborg Slot brændte; men heldigvis blev det ved Allarmen. Der brændte bare nogle Spær i et Stillads lige opad Raadhuset, og Dampsprøjterne rullede efter et Kvarters Arbejde tilbage til deres Stationer.

Kvindelig Pip. I Nattens Mørke ser den patrouillerende Politibetjent et Menneske ligge udstrakt paa Kjørebanen. Hvad kan her være passeret? Er det et Mord, en Tilskadekommen, en Kandidatinde til det store Hus i Amaliegade — eller Whitechapelmorderen, der har forlagt sin Virksomhed til Kjøbenhavn? Nej, intet af dette. En Ungmø, som er bukket under for en regulær Pip, og har lagt sig til at sove Rusen ud paa Kjørebanen. Hun føres med Lempe til Stationen.

John A. Enander, den nye amerikanske Gesandt i Kjøbenhavn, er født i Sverrig 1842. Han rejste i 1859 til Amerika, hvor han i mange Aar har været Redaktør og Udgiver af det svenske Chicago Blad „Hemlandet".

Vi skylder Forfatteren til Sangen *Fruen fra Havet,* som vi optog i Bladets Nr. 13, en Undskyldning, fordi vi forsømte forud at indhente hans Tilladelse.

Vort Familieliv.

Paa Kongens Fødselsdag var vi naturligvis ude at høre Vagtparaden og oppe paa Gammeltorv at se Guldæblerne springe. Der blev vi snart færdig, for Fader fik et Guldæble i Øjet, og saa gik vi op til en Øjenlæge, som sagde, at Guldæblet havde trykket Øieæblet, saa Fader maaske blev nødt til at gaa hjem og lægge sig med Omslag paa. Men det brød jeg mig slet ikke noget am, for al min Glæde var alligevel ødelagt for den Dag, formedelst Zette, den Slyngel! Uf!! Den

nederdrægtige Knægt!! Noget saa lavt skal man lede længe om.

Vi var gaaet hen til Sølvgadens Kaserne, for at høre Vagtparaden, og saa tager Moder og sætter sig ned paa sin Turiststol, og Delle hylede saa voldsomt paa Grund af Musiken, og Fader skældte ud, og jeg stod alene og saa ind ad den aabne Kaserneport, hvor jeg vidste, at h a n boede inde. Aa, hvis han nu kom! Og saa kom han virkelig. Og saa hilste vi paa hinanden, for vi var jo gamle Bekjendte fra Kasino. Men saa fo'r den onde selv i Zette. Han rykkede i mig og puffede til mig og kneb mig, og da det altsammen ikke hjalp noget, saa kastede Skarnet sig plat ned imellem os og greb efter Løjtnantens Ben, for at vælte ham om. Det lykkedes imidlertid ikke, derimod lykkedes det meget godt for ham at forstyrre vor behagelige Samtale. Gud ved, om jeg nogen Sinde træffer ham igjen og kan tale i Ro med ham saa meget som jeg vil? Aa bare jeg kunde!

Josefine.

En Primadonna.

Skjønt *Gazetten* saamænd er optaget hver Time paa Dagen med at føre Bog over al offentlig Gjøren-Mudder her i Byen — der er jo snart ikke den Ting i Kjöbenhavn, som *Gazetten* ikke giver sig til at snakke med om —, vilde det dog ikke ligne os at gaa af Vejen for i en Snup at klare det mest brændende af alle kunstneriske Spørgsmaal: hvem der skal være Dagmartheatrets Primadonna i næste Sæson.

Mantzius, Lehmann og *Riis-Knudsen* bør gaa sporenstregs hen og takke deres Gud, fordi de har *Gazetten* — de hittede ellers aldrig i Livet ud af den Historie. Men de kan stole paa os; vi skal baade hjælpe dem, vejlede dem og raade dem. Kun forlanger vi selvfølgelig til Gjengjæld, at Trekløveret saa ogsaa indrømmer vore gode Raads Fortræffelighed, retter sig derefter og siger Tak til.

Naar *Gazetten* og de tre andre unge Mennesker da i al Fortrolighed skal snakke om Tingen, kan vi vel snart blive enige om, at Prk. *Albrecht* (med al mulig Respekt og Agtelse for hendes Kunst) er, om vi saa maa sige, for sart til at faa Pladsen. Hun er for romantisk, for bly, for sekstenaarig — kort sagt, skjønt alt dette klæder hende henrivende, kan det dog ikke blive hende. Og hvad Fru *Secher* angaar, da er hun (med al mulig Respekt og Agtelse for *hendes* Kunst) om vi saa maa sige, for moderne, for realistisk og for bevidst en Skuespillerinde til at det, kort sagt, paa den anden Side kan blive blive hende.

Heller ikke Fru *Krum* kan (m. a. m. R. o. A. f. *h.* K.) ret godt vente at blive det, og der er da ikke andet for, end at søge Primadonnaen udenfor det af Theatret allerede engagerede Personale.

Den tredobbelte Direktion kan imidlertid være rolig. Hun *skal* blive funden.

Gazetten har allerede for over otte Dage siden indrykket følgende Annonce i *Adresseavisen:*

Livsstilling for mindst et Aar.

En begavet, helst nogenlunde kjøn ung Dame — hun maa dog nødig være mere end 45 Aar gammel — kan faa en forholdsvis god Plads som Primadonna ved et herværende literært Theater. Hun maa være ferm i alt Heltindefaget vedrørende, men maa forøvrigt kunne paatage sig, hvad der ellers maatte forefalde i Huset. Billet med Fotografi mrkt. „Haab" bedes indlagt paa dette Blads Kontor.

Vi modtog herpaa i det hele 1914 Tilbud, af hvilke en stor Del ganske vist slet ikke kan komme i Betragtning, men hvoraf særdeles mange skam nok er Overvejelse værd. For imidlertid at lette Oversigten for d'Hrr. *M. L.* og *R.-K.* (Bogstaverne betyder ikke *M*eget *L*iterært og *R*igt *K*onsortium, men er derimod en en Forkortelse af de tre Navne) skal vi glide let hen over, at saa ansete Kunstnere som Fru *Seeger* fra Tivolis Varieté, Fru *Anna Christensen* fra Morskabstheatret og Damekomikeren *Pincelli* fra Cirkus straks har tilbudt sig og fremsendt udmærkede Anbefalinger, og kun holde os til de to af Ansøgerne, mellem hvilke Valget øjensynlig *maa* træffes.

Disse to fremragende Skuespillerinder er da:

1) Fru *Mariane Berling,* der ubetinget vilde trække Hus som ingen anden og hvis Kjendskab til „den højere Skole" vilde have forbausende Betydning for Repertoiret. Kunstnerindens øvrige Kvalifikationer behøver vi ikke her at dvæle ved. De er saa kendte, at ikke engang *M. L.* & *R. K.* kan være uvidende om dem. Fru *Mariane Berling* har i Grunden kun en eneste habil Konkurrent til den omtalte Plads; det er

2) Frøken *Magda van Dolcke* (alias *Rosalinde Thomsen).* Det var nok Umagen værd at engagere hende. Hun er mere end fremragende. Hun lærte i sin Tid at spille unge Piger af *Adolph Rosenkilde* og har afluret denne sin Læremester saa mange pudsige Smaatræk, at hendes Ingenuer vil blive langt mere pikante, end saadanne Fremstillinger plejer van. Og hun er tillige en erfaren Kvinde, som har gransket mangt og meget. Der er ikke den Ting, hun ikke har været med til.

Det *maa* blive hende.

— Kom ikke og sig, at hun maaske forlængst er død, og at ingen ved, hvor hun er henne. *Gazetten* har hendes Billet og skal møde med hende, naar det forlanges af den.

M. L. & *R.-K.* bør hurtigst muligt faa *J. C. Jørgensen, Jes Thayssen, Ussing, Blicher* og *Heiberg* til at sætte følgende Notits i Bladene:

„Som vi erfare har Dagmartheatret i disse Dage afslutttet Kontrakt med Frk. *van Dolcke-Thomsen* for næste Sæson. Hun skal være Theatrets Primadonna.

Spitz.

Meget i faa Ord.

Der er en *Korset Fabrik* i London, som udelukkende leverer Herre-Korsetter. Der siges at være flere Garde Officerer blandt dens bedste Kunder.

* * *

En gjenfunden By. Byen Hai-yen nord for Ningpo, som blev oversvømmet for 1000 Aar siden, er fornylig bleven fundet, hvorved en Mængde Vaser, Tallerkener og andre Husgeraadsgjenstande fra Dynastiet Sungs Tid er kommen frem.

* * *

Forfalskning i Paris. Det er oplyst, at man i Paris forfalsker alt som intet andet Steds i Verden. Brød laves af gamle, ormædte Beskøjter og ubrugeligt Mel, hvilket allerede ofte har foraarsaget epidemiske Sygdomme og Tyfus. Grønsager, som ere visnede og gamle, henlægges i Vand og bringes til at svulme, hvorpaa de farves ad kemisk Vej. Nye Grønærter laves af gamle gule Ærter, som opfriskes og farves med „Spanskgrønt". Vine laves aldeles kemisk, uden Spor af Druesaft; ja, selv Propperne til Flaskerne samles op i Seinen, i Rendestene og Kloaker.

* * *

Stærke Drikke i London. Dr. Dawson Burns har anslaaet, at London aarlig giver 16 Millioner Pund Sterling ud til stærke Drikke.

* * *

Recepten paa Eau de Cologne. Den ægte Eau de Cologne laves efter en Recept, der kun har været kjendt af 10 Mennesker, siden den berømte Parfumes Opfindelse, som ligger næsten 200 Aar tilbage i Tiden. Det skrevne Kopi af denne Recept opbevares i en Krystalflaske i det Værelse, hvor Essentsen laves. Fadene, i hvilke Parfumen opbevares, ere af Cedertræ fra Libanon, som er stærkere end nogen anden Træsort og aldeles lugtfri. Der sælges aarlig mere end to Millioner Flasker, og af disse gaar alene 150,000 til ét Handelshus i London.

* * *

Fire unge Mænd i St. Petersborg ere blevne enige pm at foretage Rejsen til Paris til Hest. De red fra St. Petersborg den 20 Marts, ledsaget af deres fire Tjenere og ville, efter Beregningen, efter 75 Dages Porløb indtræffe til Paris.

Vort Familieliv. Vi var ude lige fra Morgenstunden for at høre Vagtparaden Kongens Fødselsdag. Og Moder havde sin Touriststol med, for at kunne hvile sig lidt imens. Saa var det udenfor Sølvgadens Kaserne, at jeg traf *ham* Løjtnanten! Men Zette, det Uhyre, lagde sig paa en ubehagelig Maade mellem ham og Deres ulykkelige *Josefine.*

Prinds Christian som Student.

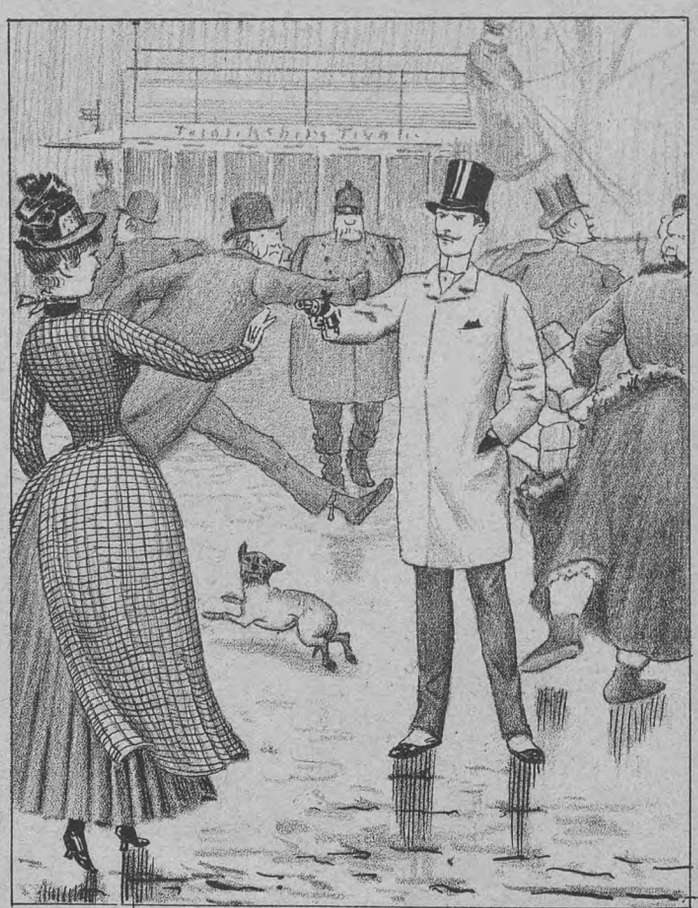

En Revolvermand paa Kongens Nytorv.

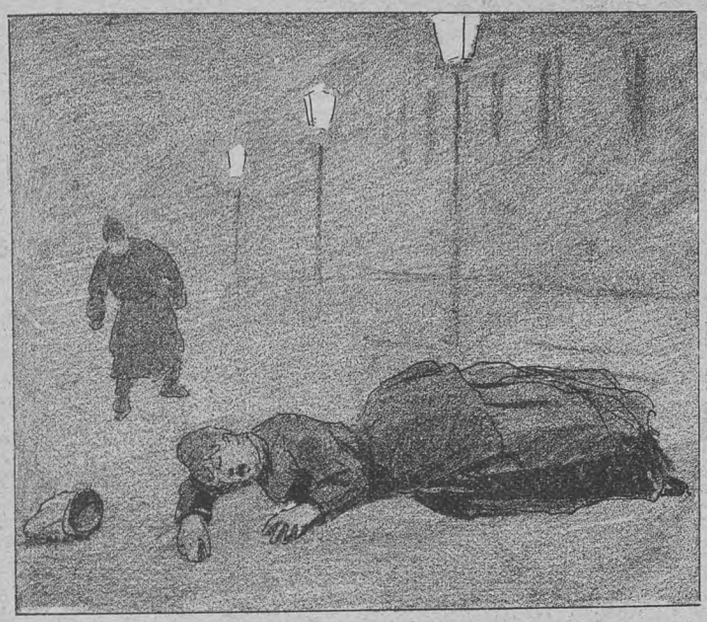

Kvindelig Pip.

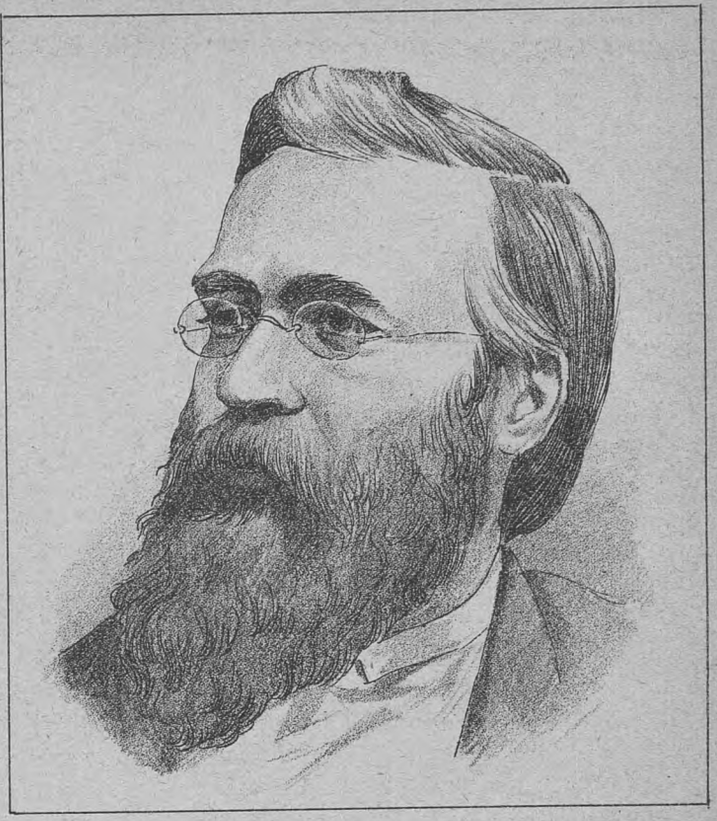

John A. Enander,
Den nye amerikanske Gesandt.

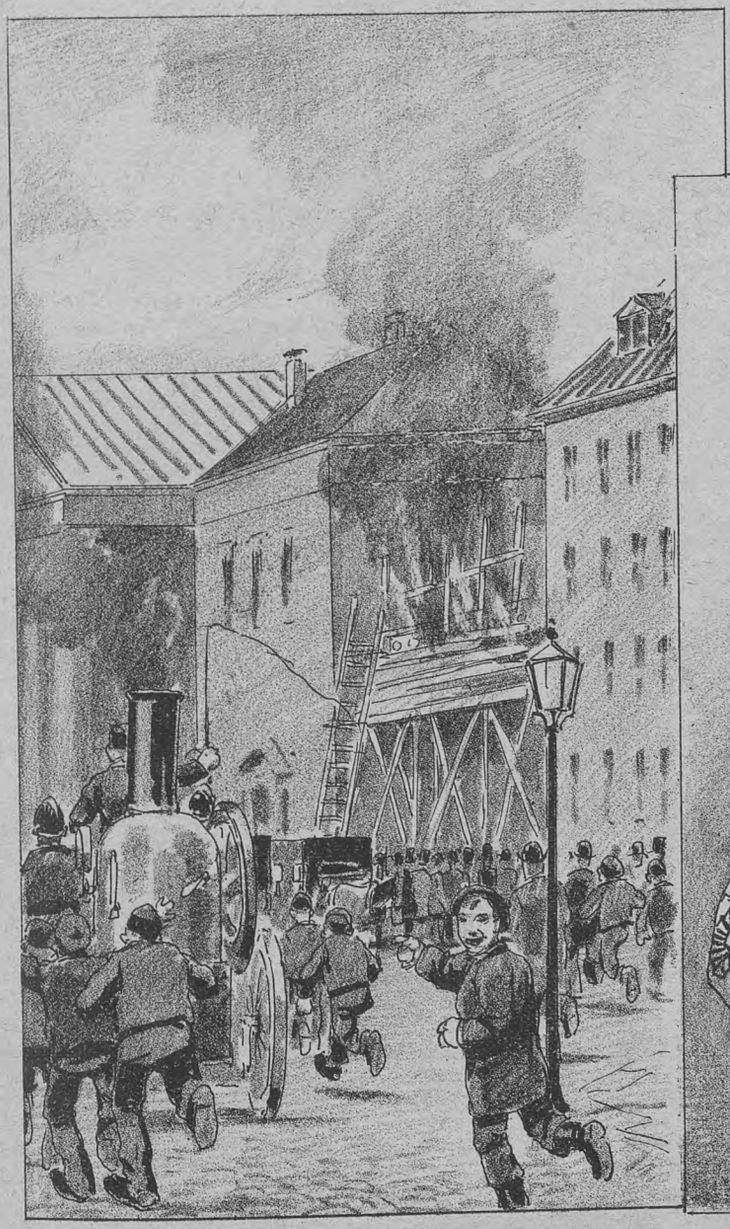

Brand i Raadhuset.

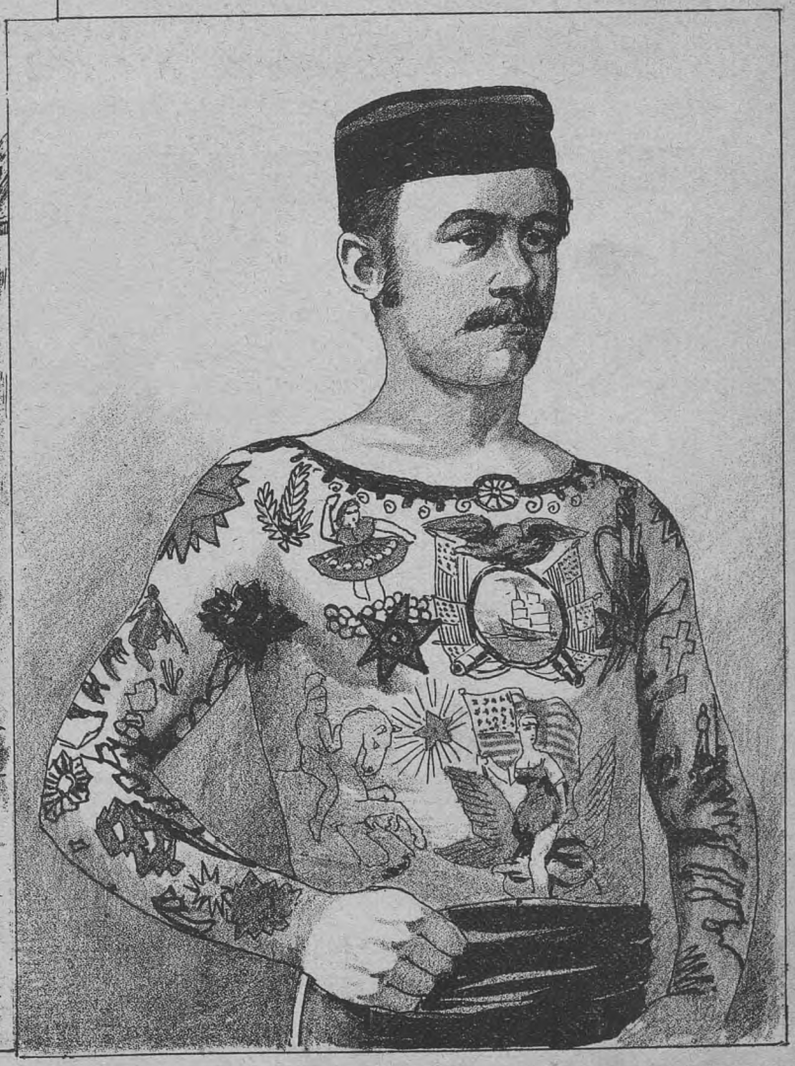

Kaptajn Dan Fischer.

Hr. Zoppes Kjærlighedsæventyr.

„Jeg vil lade mig hænge, hvis De ikke gaar hen og kommer galt afsted!“

„Tal dog ikke saaledes. Hvordan skulde jeg komme galt afsted?“

„Forelske Dem!“

„Aa Snak, i hvem?“

„Det er nu lige meget. De forelsker Dem altid, Zoppe. Og hvis De saa endda gjorde Alvor af det og giftede Dem, saa var man dog én Gang for alle befriet for alle Ærgrelser i den Retning. Men De *maa* jo ikke gifte Dem endnu, og derfor giver jeg Dem som Ven det Raad: Lad være med at lege med Ilden, eller med andre Ord: Gaa ikke til dette Selskab hos Müllers!“

„De taler, som om jeg skulde fare lige ind i Skjærsilden med det samme,“ sagde Zoppe, „og søger at skræmme mig ligesom et andet Barn fra dette Selskab hos Müllers. De kan tro, der er saamænd ingen, der gjør mig noget“.

„Nej, De har Ret. Det er kun Dem selv, De behøver at frygte, for De vil naturligvis gjøre Dumheder der som sædvanlig og forelske Dem i alle Damerne. Og der er her saa meget mere Fare paa Færde, som Müller har fire giftefærdige Døtre.“

„Fire! Ja, det er rigtig“ nikkede Hr. Zoppe.

„Og de er allesammen kjønne unge Piger. Ikke sandt?“

„Jo, men jeg kan dog ikke gaa hen og gifte mig med dem alle fire“, indvendte gnavent Hr. Zoppe.

„Nej, heldigvis ikke, skjøndt jeg nok anser Dem i Stand til alt muligt i den Retning, hvis bare Loven tillod det. Jeg kjender Deres Temperament, kjære Zoppe, og raader Dem indstændig til ikke at gaa hen til Müllers.“

„Aa, De er forrykt, Wittchen. Hvis jeg ikke var klogere, kunde De gjærne sætte mig en ordentlig Angst i Kroppen.“

„Klog — nej, kjære Zoppe, *det* er De ikke. De er tværtimod meget uklog og har et fortvivlet Geni for at gjøre dumme Streger — især naar De har drukket et Par Glas Vin. Og glem ikke, at Müllers ældste Datter, Frøken Hanne, er en kjøn ung Pige, hvis klare Øjne har gjort et vist Indtryk paa Dem, som De selv har fortalt mig. Ikke sandt, kjære Zoppe, De er allerede paa Forhaand forelsket i den kjønne Hanne?“

„Aa Snak, det kunde aldrig falde mig ind“.

„Jo, netop! De sagde før, at hun havde smukke Øjne. Var det maaske ikke Deres Mening?“

„Jo, Frøken Hanne er en kjøn ung Pige, men . . . .“

„Der har vi det“, udbrød ivrig Wittchen, „og Deres Moder har bedet mig om at passe paa, at De ingen Dumheder begaar. Men naar De alligevel bestemmer Dem til at gaa til Müllers, saa vil jeg indstændig raade Dem til, at holde Dem udenfor Frøken Hannes smukke Øjnes Rækkevidde. Thi hvis jeg bemærker, at De taler til hende, saa overlader jeg Dem til Deres Skjæbne.“

„Hvis De bemærker?“ spurgte Zoppe. „Gaar De da ogsaa derhen?“

„Ja, naturligvis. Hvorfor ikke?“

Aha, tænkte Hr. Zoppe, han vilde gjærne holde mig derfra, for at jeg ikke skulde gaa ham i Bedene. Nu gaar jeg netop derhen! Og dermed gik han op paa sit Værelse, for at klæde sig paa til Selskabet.

Hr. Müller havde bygget sig en ny Villa, og i Dag skulde den indvies med en lille Fest. Der var ikke indbudt mange unge Damer, for Hr. Müller havde selv fire giftefærdige Døtre; derimod var der nogle unge Herrer, hvoriblandt de to Venner, Hr. Wittchen og Hr. Zoppe.

Fire giftefærdige Døttre, og alle smukke! Mærkværdig nok var de alle forskjellige. Det var et formeligt vel assorteret Lager med noget for enhver Smag.

Hanne var en livlig Brunette med en frisk, mørkladen Teint, havde vidunderlig smukke Øjne og et Par kostelige smaa Smilehuller i Kinderne. Marie, den anden, var mørk, høj af Vækst, bleg med et sværmerisk Udtryk i Øjnene — hun kunde til Tider være aldeles henrivende. Jette, den tredje, havde et friskt, rødmusset Ansigt og mørkeblondt Haar, og Lise, den yngste, var blond med et Guldhaar, som alene maatte være i Stand til at gjøre det af med en Mand.

Her var, som sagt, noget for enhver Smag, og Zoppe havde egentlig, hvad Damer angik, ikke nogen bestemt Type, som han sværmede for — han tilbad blindt hen ethvert ungdommeligt Pigeansigt.

Imidlertid holdt han sig tappert i Begyndelsen af Aftenen, ihukommende sin Vens Advarsel om at holde sig fjært fra Damerne, især den farlige Frøken Hanne. Det var maaske ogsaa gaaet godt altsammen, hvis det ikke havde været anderledes bestemt. Der var især fire Omstændigheder, som blev bestemmende og afgjørende for Hr. Zoppe. For det første serverede Hr. Müller. omendskjønt det var midt om Sommeren, med en stærk, varm Punch. For det andet drak Hr. Zoppe meget gjærne varm Punch. For det tredje havde Frøken Hanne idag valgt et henrivende smukt Toilette, som endnu mere fremhævede hendes beundringsværdige Former, og for det fjerde løb Hr. Zoppe paa sin Gang gjennem Balsalen ganske tilfældig paa Frøken Hanne, som nikkede til ham og med en munter Latter sagde:

„Hvad, kjære Hr. Zoppe, De danser jo slet ikke idag? Er De vred paa Damerne?“

„Vred — langtfra“, svarede Zoppe undvigende, „og da Frøkenen i Øjeblikket ikke er engageret, saa . . . .“ Han kastede et Blik paa hende, for sammen og fortsatte livligere: „tillader jeg mig at udbede en Dans . . . . .“ paany vandrede hans Blik over paa den unge Pige, og han tilføjede følelsesfuldt: „Det vilde være mig en overordentlig stor Ære . . . jeg vilde føle mig særdeles lykkelig, Frøken Hanne . . . over al Maade lykkelig . . . .“

hans Øjne hævede sig langsomt op til den bedaarende Frøkens Ansigt, deres Blik mødtes, han blev som elektriseret, henrevet! „Tør jeg udbede mig denne Dans, Frøken Hanne . . . denne Vals . . . svævende . . . henrivende . . . .“

Efter denne ene Vals fulgte en Polka, saa en Galop og saa endnu et Par Danse. Og i Mellemtiden drak Hr. Zoppe megen Punch. Der gik maaske en Time paa denne Maade, og saa var han fortabt. En Time efter det første Blik i Frøken Hannes vidunderlige Øjne var Skridtet gjort: Hr. Zoppe havde friet til Frøken Hanne. Himlen maa vide, hvad der var Skyld deri. Om det var hans sædvanlige Uheld, om det var Punchen, Varmen i Balsalen eller Frøken Hannes umærkeligt dirigerende Arm — nok er det, et eller andet havde ført ham ved Frøken Hannes Side ud i den stille Sommernat, ud i Haven i en tæt Løvhytte, hvor Maanens blege Skin kun sparsomt kunde trænge ind. Saadanne Lokaliteter skal egne sig fortræffeligt til Kjærlighedserklæringer, og Hr. Zoppe fik snart Munden paa Gled. En lille Haand blev lagt i hans, et svagt Tryk besvarede hans fyrige Ord, medens han stormende trak den bly unge Pige til sit Bryst. „Tal imorgen med min Fader“, hviskede Hanne og et lykkeligt Smil lyste ud af hendes dejlige Øjne, medens hun varsomt snoede sig ud af hans Favn og løb tilbage til Balsalen. Hr. Zoppe blev lidt tilbage i Haven, for at afkøle sig og komme lidt til sig selv igjen. Maaske ogsaa for at lade Punchen fordampe lidt, før han atter viste sig i Salen, eller — som der var onde Tunger, der paastod — for at tage sig en lille Lur i Lysthuset og samle nye Kræfter.

Da han atter kom til sig selv, eller — som de onde Tunger sagde — da han atter vaagnede, paakom der ham en frygtelig Skræk! Hvad i al Verden var der dog sket? Var det i Drømme eller i Virkeligheden, at han havde friet til den smukke Hanne? Det hele stod snart aldeles klart for ham — han havde gjort hende en Kjærlighedserklæring, og hun havde optaget den for Alvor. Imorgen skulde han tale med hendes Fader!

Punchen . . . den fordømte Punch . . . og Valsen . . . svævende . . . og Løvhytten . . . og Maaneskinnet . . . . som om det altsammen havde sammensvoret sig imod ham. Og han var dog mødt med saa gode Forsætter, og Wittchen, Vennen, hvad vilde han vel sige? Ligemeget, Wittchen havde hidtil vidst Raad, han maatte ogsaa denne Gang hjælpe ham. Han fandt ham i Balsalen, førte ham ud paa en Balkon, lukkede Døren forsigtig efter dem og fortalte ham hele Historien.

„Ja saa!“ sagde Wittchen foragtelig og trak paa Skulderen, „det sagde jeg Dem jo i Forvejen. Gaa De nu i Morgen hen til Hr. Müller og fri til hans ældste Datter. Det er mit eneste Raad.“

„Men kjære Wittchen, De ved jo, at min Moder ikke vil give sit Samtykke til at jeg gifter mig endnu. Og det var egentlig heller ikke mit rigtige Alvor med dette Frieri. Det kom saadan over mig . . . Punchen . . . den var for stærk . . . og jeg drak for meget deraf . . . hjælp mig blot denne ene Gang med et Raad, kjære Ven, og min Moder vil velsigne Dem derfor!“

„Ja, det er sandt. Jeg har jo lovet Deres Moder at passe paa Dem, og“, fortsatte han tankefuldt, „jeg kjender ét Middel, som kan hjælpe Dem, kun ét og det er: Gaa hen med det samme og fri til de andre tre Søstre i Aften!“

(Sluttes).

Haarde Nødder.

En Fader siger til sin lille Søn: „Hør, Alfred, din Moder siger, at Du lyver saa tidt for hende. Lad mig for alting se, at Du for Fremtiden siger Sandheden, selv om det maatte synes at kunne være til din egen Skade Vil Du love mig det?“

„Ja, Fader!“

„Godt, kan Du saa gaa hen og se, hvem det er, som banker paa Døren. Er det Rodemesteren, saa sig, at jeg ikke er hjemme.“

Bekjendtgjørelser.

Dagmartheatret.

I denne Uge:

Forestiling:

Søndag, Mandag, Tirsdag Kl. 7, Lørdag Kl. 4,

Repertoire:

Badet i Djeppe.

Ludvig den Ellevtes Ungdom.

Dr. Jojo. Paria.

Etablissement National.

Imorgen, Lørdag den 13. April 1889:

Benefice for Hr. og Fru Rasmussen.

I kommende Uge opføres

Modeller.

Gummesen drømmer,

(i dette Stykke optræder Gené's Balletselskab).

Skjønhedskonkurrencen el. Phonofotografen

Zampa eller **Den jydske Smed.**

Under Indstudering er:

Paaskerevuen 1889.

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Cirkus Varieté.

Koncert under Anførsel af

Hr. Musikdirektør **Carl Lumbye.**

Optræden af følgende Artister:

Luftgymnastikerselskabet Hegetmann.

Velocipedeselskabet Isolani.

Wienersolodanserinderne Drasati & Palma.

Dame-Imitatoren Poncelli.

Amerikanerne Ardel & West.

Obs. Den svenske Dame-Sextet Andrén optræder Torsdag den 25de April paa Gjennemrejse fra Göteborg til Leipzig.

Nationals store Forevisningssal.

Hver Dag fra Kl. 3—10 Eftm.

Søn- og Helligdage fra Kl. 4—11 Eft.

Iphigenia,

en levende Dame, der forvandles til et Laurbærtræ og forsvinder sporløst.

Uforklarligt. — Enestaaende. — Aldeles nyt.

Entrée: Voksne 50 Øre. Børn 25 Øre.

Indgang gjennem Nationals Port.

Kun en kort Tid.

Verdens største Vidunder.

er den af Indianerne tatovere Amerikaner,

Kaptajn Dan Fischer,

forevises 1. Gang Lørdag den 13. April fra Kl. 11 til 10 Aften i

Etablissement Nationals Forevisningssale.

(Indgangen gjennem Nationals Porte mod Vesterbrogade og Jærnbanegade).

Enhver bør se dette Verdens største Fænomen.

Entré 50 Øre, Børn 25 Øre.

Forvises kun en ganske kort Tid.

Buen-Suerte,

import. Bremer Cigar, faas à Kr. 4 25 pr. 100 Stkr. **kun** ægte i

Cigarforretningen,

Ny Stormgade 69 St., Vesterbro.

Uge-Revue.

Som Skik og Brug har været i en Del Aar begynder nu Foraaret at nærme sig.

Jeg har det paa Fornemmelsen, og mine vejrlige Fornemmelser slaar sjældent fejl, selv om de naturligvis er grebet ud af Luften.

Og der er en hel Del, der styrker mig i Troen. Rigsdagen er sendt hjem — det tyder paa det bedste, Martsviolerne, der en Gang har faaet Bevilling paa at komme en Maaned for sent, er begyndt at stikke Næsen i Vejret, Drengene spiller Top med samme Ihærdighed, hvormed Theaterdirektørerne spiller Benefice. Værterne sparer paa Gassen paa Trapperne, Skøjterne er hængt paa Loftet, og Malerierne paa Udstillingen.

Jo, vist er der Foraar i Luften.

Det *er* i Anmarsch. Stæren kommer Gud ved hvorfra, noget sydligere fra kommer Storken, der vil bringe Velsignelse til mangt et Hjem. Fru Gjørling vilde nu, om hun havde Engagement, melde sig upasselig, Fru Hennings er paa Tournée og hendes hjemmeblevne Kammerater skal ogsaa nok med det første finde paa Udflugter.

Altsammen Foraarsluftens Skyld. Den kan gjøre Underværker.

Snart løsner Isen sig om den stivfrosne *Fridthjof Nansen*, der som en god grønlandsk Totalafholdsmand til Fingerspidserne hele Sommeren igjennem har levet af Is, og hele Vinteren af Tran. Efter en saadan Levevis er der ingen Rimelighed for, at han kan taale at nyde den Champagne, Mumm har sendt ham; ét er sikkert nok, at herhjem kommer han ikke efter den Sending uden med en Bjørn; men heldigt er det, at den Hvid-Bjørn, han kommer med, ikke er en Bjørn, han skal trække med, men en, som tverimod trækker med ham.

Hvordan han saa kommer, skal han blive modtaget med aabne Arme. Et er han i i det mindste sikker paa herhjemme ovenpaa al den megen Champagne, en rigtig god og stærk Kop Kaffe. For *Gamél* er ved Gud en gentil Mand, der ikke er bange for at lægge ud paany engang.

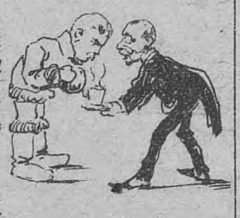

Jeg er ellers lidt i Vildrede med, hvorfor Nansen skal være saadan en forfærdelig berømt Mand. Hvad er det, han har gjort? Løbet let hen over Grønland, ikke sandt?

Herregud, det har vi jo allesammen gjort, allerede mens vi gik i Skole.

Saa er dog *Stanley* en anderledes Karl. Han har ogsaa løbet et Par Mil, men han har ikke haft engang saa meget som et Par Skier paa, han har løbet paa de rene, skære bare Ben. Han har fældet Dværg-Mennesker og væltet Kæmpetræer, han har ikke været bange for at lade Kannibalerne æde alle sine Folk, og naar de ikke ogsaa har slugt ham, saa er det kun fordi de ikke har kunnet faa ham ned; de har vel ogsaa nok vidst, at lige saa snart vi civiliserede Europæere hørte fra ham, vilde vi sluge ham meget hurtigere, end de selv kunde gjøre det.

Hvad jeg allermest beundrer hos ham, det er hans gevaltige Mod. Saadan at gaa uden at fortrække en Mine og snart træde Elefanter ihjel, snart faa en Slange op ad Benene, snart en Abekat i Hovedet, det kan jeg lide. Og saa det allermest beundringsværdige: ikke at være bange for at gaa igjennem en mørk Skov midt om Natten.

Enten maa jeg være mindre modig end Stanley, eller ogsaa har han aldrig gaaet gjennem Dyrehaven efter Kl. 10 Aften.

Det maa lige godt være helt Grin at have gjort den Provins-Tournée med ham. Der maa være noget kildrende i, hvert Øjeblik at støde Næsen tilblods paa et milehøjt Bjærg, som ingen Kat har set før, eller pludselig gaa paa Hovedet i en uanet Sø, der efter et løst Skjøn er omkring 61279 Kvadratmile stor, og paa det dybeste Sted maaler 5 Fjerdingvej.

At han har været nøgen, naar han er gaaet i Søen, kan jeg forstaa, for det er det sundeste, men at han ogsaa har været det, naar han har spadseret i Skoven, det finder jeg stødende.

Gaar maaske nogen af os andre nøgne, naar vi, der kun har Tid til den Fornøjelse en Gang om Ugen, tager i Skoven om Søndagen? Nej tverimod, vi tager netop vores pæneste Tøj paa.

Og det er vel Stanleys Mening i det mindste at gjælde for en dannet Mand? Han maa dog vide, hvilke Hensyn man skylder Kvinden, selv dybest inde i Skoven, og hvis de Kvinder derovre da ikke er rent udannede, saa har de forhaabentlig ogsaa den Følelse, der er Kvindehjærtets skjønneste Pynt, Blufærdigheden.

Men muligvis ogsaa Stanley selv overdriver lidt og ikke just siger den nøgne Sandhed. Nøgen mener maaske kun noget som f. Ex. d'Arti, den bekjendte Sangerinde fra Cirkus.

Men hvad han saa mener, modig er og bliver han alligevel. Og det gjør helt ondt i Hjærtet at høre ham fortælle, hvad han vil arbejde sig igjennem Afrika med: to Hatte, en Flonels Skjorte og fire Par Støvler.

Der er ikke mange, der nøjes med den Bagage i Vadsækken, naar de rejser Afrika igjennem. Og naar man selv har et Par gamle Frakker hængende, som Stanley meget godt kunde tage i Skoven med i Afrika, men derimod kun et eneste Par tyndslidte Støvler, saa kan man ikke undgaa at faa en Følelse af, hvor underligt det er fordelt her i Verden.

Naar han nu bare kommer ordentlig fra det ligesom Prins Christian. Det vilde gjøre mig bitterlig ondt, om han fik „ikke bestaaet" til den Prøve, han selv sætter sig paa.

Saa maa gjærne Boulanger, der foreløbig har slaaet sig ned i Bryssel, fortsætte paa sin Rejse Verden rundt. Han er færdig; det er meget kjønt af ham at fortælle, han kan dansk, men man skal ikke tro paa ham alligevel.

Men der er en anden Rejsende, jeg tror paa. Det er ingen anden end vor egen rare, kjære, gamle, flinke, levedygtige *Hval*.

Det er et anderledes Dyr end et almideligt Menneske, det er et Dyr, man faar Respekt for. Af en død Hval at være, har jeg sjældent set noget mere sejglivet.

Hvor den kan farte om. Da den opgav sin indbringende Plads hos Lautrup, troede vi alle, det var for at gaa til et andet og noget bedre Liv. Men pyt! Siden har den som den lebendigste Handelsrejsende faret det halve Europa rundt, den har været i Berlin og i Wien og nu tager den snart til Paris.

Den vil naturligvis være med til Udstillingens Aabning ligesom alle vi andre. Hvis det virkelig er Hvalens alvorlige Hensigt, saa synes jeg, vi paa Forhaand burde opgive al anden Deltagelse i Udstillingen.

Vi kan ikke faa nogen bedre Repræsentation end Hvalen. Den vil stikke selve Eiffel-Taarnet. Alverden vil se det dejlige Dyr, alle vil tale om det, gjennem alle Blade vil det lille Danmarks store Hval faa hædrende Omtale og ved selve Udstilingen vil den maaske faa den første og største Guldmedalje.

Om vi saa havde 10 *Ph. Schou*'er derovre og 5 Guldsmed *Nichelsen*'er og et Par *Voxdugsmeyere*, de vilde dog aldrig kunne hamle op med Hvalen hin lange.

Og skulde det ske, hen paa Slutningen af Udstillings-Sæsonen, at Paris blev træt af Dyret og ønskede at se andre danske Produkter, saa har vi Gudskelov en sidste Trumf paa Haanden:

Ferd. Schmidts Skjønhedskonkurrence, der knuste Klampenborgs, som atter langt vilde være kommen til at knuse Spa's.

Kuk.

Indhold.

Illustrationer: Fra Cirkus Varieté — Vort Familieliv. — Roforeningen „Skjolds" nye Baadehus. — Prins Christian som Student. — En Revolvermand paa Kongens Nytorv. — Kvindelig Pip. — Brand i Raadhuset. — Kaptajn Dan Fischer.

Tekst: Fra Cirkus Varieté. — Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Kongens Fødselsdag. — Dagmartheatrets Primadonna. — Meget i faa Ord. — Hr. Zoppes Kjærligheds-Æventyr (illustr.). — Uge-Revue (illustr.). — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 16.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 20. April 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

Cirkus Bergmann.

Guld og Glimmer.

Frøken *Ingeborg v. Irgens-Bergh* og Hr. Vekselmægler *Erik Møller,* hvis Forlovelse vi havde den Fornøjelse at bekjendtgjøre i forrige Maaned, agter at holde Bryllup den 2den Maj.

* * *

Fru *v. Milewski,* født Baronesse *Knuth,* holder i Begyndelsen af næste Maaned Bryllup med Hr. Løjtnant *Federspiel.*

* * *

Frøken *Clara Rørup,* en Datter af Grosserer Ad. Rørup, er bleven forlovet med Toldassistent i Helsingør Hr. *de Myhlius,* en yngre Søn af Kammerherre de Myhlius til Rønningesøgaard.

* * *

To af Dagmartheatrets Kunstnere — en Dame og en Herre — har i disse Dage forlovet sig med hinanden.

* * *

Fru *Agnes Gjørling,* som er engageret til Dagmartheatret, har ikke kunnet undlade allerede nu at melde sig upasselig fra næste Sæsons Begyndelse indtil videre.

* * *

En af *Nationaltidendes* tidligere Medarbejdere optræder for Tiden i Cirkus Bergmann paa Amager, hvor den unge Artist og gamle Journalist gjør megen Lykke.

* * *

Opkogt Blufærdighed. En „kvindelig Patient" fortæller forleden i „Aftenbladet", hvordan hun kom ind til en Læge, som hun vilde konsulere for en Underlivssygdom, og hvordan en anden Læge i samme Værelse samtidig vilde underhandle med en mandlig Patient. Hun fortsætter:

„ . . . at min Blufærdighed kom i Opkog, behøver jeg næppe at nævne, jeg gjorde min Sygdom til „en let Forkølelse" og forsvandt hurtig igjen.

* * *

Hr. *Fr. Christensen* og Fru *Elisabeth do.* vil komme til at optræde paa Morskabstheatret i September Maaned samt i Sommerrevuen. *Lisbeth* vil desuden af og til holde Oplæsning en Søndag paa Amager.

* * *

Peter And-reas Heiberg Knob den bekjendte Causseur, tager sig svært op. Før har han kun været kjendt som Lægen, nu er han ligefrem and-erkjendt som Over-Legen.

* * *

Cand. mag. *Lehmann* agter efter sikkert Forlydende at udtræde af Dagmar-Konsortiet. I hans Sted indtræder Direktør *Andersen.*

* * *

En af Direktør Andersens Betingelser for at indtræde i Dagmar-Konsortiet var haard nok. Han forlangte at *Sophus Neumann* nu skulde give efter i den gamle Strid og lade sit Haar klippe. Hr. Neumann har beredvilligt opfyldt dette Krav og straks ladet sig klippe halvskaldet paa Maskine.

* * *

En Paria fra et Konsortietheater sad forleden og var noget tyk paa et Hjørne. Der stak en Kontrakt ud af Lommen paa ham, og en tilstedeværende *Repræsentant* fik straks Lyst til at se, hvad der stod i den.

„Der staar en meget stor Sum" sagde den noget tykke, „det er min Kontrakt for næste Sæson. Tillæg — Anerkjendelse — Talang — Hva'beha'r."

„Det er jo komplet umuligt, maa jeg se Tallet? — Hvad Fanden er det, det er jo Din egen Haandskrift, Tykke".

(Den Tykke tier.)

„Maa jeg se Underskriften?"

„Viser aldrig Underskrifter, Princip Kjære."

„Jeg byder 50 Kroner, for at se den" (Den Seddelrige trækker en Lap frem).

(Den Tykke sukker, men tier).

„100 Kr. er budt — op med Underskriften" (trækker nok en Lap frem)

(Den Tykke sukker, tier, drikker ud, sparker ud, snapper efter Vejret, tager sin Hat og gaar).

— Senere er Kontrakten ikke set, og Repræsentanten bliver aldrig overbevist.

* * *

Naar Carl Nielsen var fint Papir med én Balle, hvormange Baller gaar der saa paa en *Riis,* Knudsen?

Knus den.

* * *

1,200 Kroner er Netto-Udbyttet af Studentersamfundets *Revisor* - Forestillinger paa Folketheatret.

Vore Billeder.

Cirkus Bergmann besidder Kræfter, som det kan være bekjendt at vise frem for Kjøbenhavnerne. Der er Damerne Frøken *Petersen,* Mlle. *Nora* og Frøken *Helene,* henholdsvis Skolerytterske, Parforcerytterske og Jokey. De udfører alle deres Præstationer særdeles godt, især Frk. Helene, hvis sikre og uforfærdede Spring paa usadlet Hest vækker almindelig Beundring. Direktør Bergmann fremfører selv Hingsten *Alidur* og Jagthunden *Trofast,* som tager Publikum med Storm ved at sno sig mellem Forbenene paa Alidur, der rolig skrider frem i en stød Parademarsch. Skolerytteren Hr. *Person* og Kunstrytteren Hr. *André,* der tillige er Klown og Jonglør, udfører deres Ting meget godt, især synes den sidste at være en særdeles brugbar Mand i alle Brancher.

Direktør Robert Watt skal indtræde i Kasinos Direktion i næste Sæson. Det er et godt Tegn for Theatret i Amaliegade og vi tvivle ikke om, at den yndede Direktør for det verdensberømte *Tivoli* er Manden, som Kasino-Aktionærerne til næste Aar ville blive meget glade for. Og Publikum sikkert ikke mindre. Vi bringe idag et Billede af Direktør Watt, ikke just fordi han er indtraadt i Kasinos Direktion, men fordi han er Leder af vort eget kjære Tivoli, en Institution, som „Gazetten" i Løbet af Sommeren, Uge for Uge, vil bringe Illustrationer fra og derved i Billeder og Text holde vore Læsere à jour med alt Nyt fra Kjøbenhavns Yndlings-Forlystelsessted.

Søulykken i Atlanterhavet. Vort Billede viser det forulykkede Udvandrerskib „Danmark", saaledes som det blev fundet ude i Atlanterhavet af det engelske Dampskib „City of Chester". Skitsen er udført efter et Øjenvidnes Beskrivelse og er en tro Gjengivelse af det forulykkede Skib.

Iphigenia. Man skal intet forsværge. Selv ikke det, at en Dame kan forvandles til et Laurbærtræ med Klokkespil. Vort Billede viser, saa godt det lader sig gjøre, dette Kunststykke; vi tilraade alle, som nære nogen Tvivl om Sandheden, selv at overbevise sig derom ude i „National"s store Forevisningssal. Man vil saa oven i Kjøbet faa at se, hvorledes et Laurbærtræ atter forvandles til en Dame.

En farlig Indbrudstyv anholdt. Vort Billede viser Jagten efter den i sin Tid saa berygtede „Boretyv", og hans *Anholdelse paa Halmtorvet* af Politibetjent Nr. 323 Olsen. Det er en meget vigtig Fangst, Politiet her har gjort, da den Anholdte er Gjærningsmanden til en hel Del frække Indbrudstyverier i den senere Tid. Han kan se tilbage paa en over tyveaarig Forbrydervirksomhed og har i sit Liv gjort Bekjendtskab med de fleste af vort Lands Straffeanstalter.

Et røverisk Overfald forøvedes i Lørdags mod en Dame, som havde været oppe i Bikuben, for at hæve 50 Kr. Røveren, et ungt Menneske, fulgte efter hende, da hun gik op i et Sted paa Hauserplads, bibragte hende et Slag i Ansigtet og fratog hende en Taske, hvori hun bar to Sparekassebøger og en Pengepung. Senere blev Tasken fundet og bragt til Politiet og i den ene Sparekassebog laa endnu de 50 Kr. urørte, derimod savnedes den anden og Portemonnæen.

Vort Familieliv.

Jeg har saa ofte hørt Zette tale om Trænering. Men at det var „saadan" noget, havde jeg aldrig drømt om. Op om Morgenen Klokken seks og ud i Ridehuset, hvor Berideren tumlede med os i et Par Timer, saa vi næppe kunde-starre hjem igjen — det er, hvad Zette kaldte for „gjennemredet". Men det var ikke nok med det. Vi var alle saa optagne af vor Sportsdyrkelse, at vi ikke undte os en Time Ro. Efter Frokosten holdt vi atter forberedende Øvelser i Salen, hvor jeg maatte sidde paa en Gyngehest og lade Zette plukke Sløjfen af min Skulder, medens han med Knald og Sprælld og lystige „Oho — oh — aha — ah!" tumlede rundt i Stuen paa en Kjæphest. Han sagde, at det var meget morsommere end i Ridehuset, for han blev ikke nær saa gjennemredet af disse Ture. Havde Delle været noget større, er jeg vis paa, at han havde brugt hende til Ridehest. Hun har en dejlig bred

Ryg; men hun er stædig. Hun var ogsaa den eneste, som opponerede mod vor Trænering og bed altid Zettes Kjæphest i Halen. Og Fader vilde optræde som „stærk Mand" og baksede fra Morgen til Aften med nogle gevaltige Haandvægte, som han havde laant i Athlet-Klubben, og Moder var Publikum og klappede og raabte „Bravo", jo vildere det gik.

Men vi havde hver sin Bagtanke ved hele denne Historie. Fader tænkte kun paa at gjøre Familien Jokumsens Navn bekjendt over hele Danmark, saa Folk, som han sagde, skulde komme til at „stejle", naar de saa os i Cirkus ved Lørups Forestilling. Moder var stolt af Fader, som viste sig som en rigtig Kraftkarl. Zette var stolt af sig selv — det Skind, og jeg tænkte kun paa „ham", han skulde jo ogsaa ride. Jeg behøver vel ikke at nævne noget Navn. De forstaar nok, at det er Løjtnanten, jeg mener. Oh, hvor det gøs i mig, naar jeg tænkte paa denne Forestilling. Jeg ved ikke hvordan det kan være, men jeg havde en Anelse om, at noget usædvanligt maatte hænde mig. Og om Natten drømte jeg om, at vi i susende Gallop red Cirkus rundt, og pludselig vendte „hans" Hest sig, rejste sig paa Bagbenene og omfavnede min Hest, og „han" omfavnede mig, og vi skrev bag paa vore Kort: „En Forlovelse til Hest". Nu kan De sige om Drømme, hvad De vil; jeg tror paa dem fra i Tirsdags.

For i det Øjeblik hans Hest strøg op ad min og han i Overgivenhed bøjede sig over mod mig, for at fange min Sløjfe, følte jeg, at han fangede noget mere. Et svagt Tryk af hans behandskede Haand paa mine Skuldre og de søde Ord lød i mine Øren: „Josefine, nu er De min!"

Og det var jeg. Vi trykkede vel ikke vore Kort samme Dag, men Løjtnant Petersen trykkede om Aftenen en lykkelig ung Pige til sit Hjerte, og det var mig. Fader var alligevel forberedt paa at give et Gilde for nogle af Deltagerne, og saa blev det hans Datters Forlovelsesgilde, og vi udsendte næste Dag nogle Kort, hvorpaa der kun stod:

Josefine Jokumsen.
Christian Petersen.

Gazettens nye Gadenavne.

Gazetten er ikke fornøjet med det kommunale Fællesudvalgs Indstilling angaaende de ny Gadenavne her i Byen. Vi maa om i en hel anden Gade med det Spørgsmaal og kan ikke følge Kommunalbestyrelsen paa den Vej. Nye Tider, nye Tanker, nye Gader, nye Navne.

Hvorfor skal vi absolut overlade til vore Efterkommere at slaa vore egne private Navne op paa Gadehjørnerne. Nej, hvad der er gjort, er gjort, og lad det lige saa godt blive gjort med det samme.

Det er dumt at grave saadan gamle Navne op som *Niels Steensen*. Vi gad nok vidst, hvem Niels Stensen er. Eller *Thorup* — formodentlig bare Folketingsmanden, som ikke er kjendt udenfor Ribe 9de. Og *Tullin* — han er jo saa gammel, at han mindst maa gaa i Barndom.

Ligner det noget, naar vi har et Navn som *Jensen*. Jensen kjender vi allesammen. Og *Hansen!* Hans Navn er jo paa alles Læber.

Petersens Passage har vi; men Petersen var jo bare en Enkefrue med et staaende Plankeværk. Saa vi mangler min sandten *Hansens* Forlængelse og den vinkelformede *Jensens* Tværgade.

Og der er ingen Mening i at stoppe op med *Aa!gade. — Oh!stræde, Ih!vej, Uh!gade, Øh!torv* og *Føj!gangen* — lyder mindst meget bedre eller i al Fald lige saa godt.

Og naar vi saa endelig er saa heldige at have en *Admiral*gade, saa er det dog næsten latterligt, at vi er rent blottede for en *General*gade og Gader i de lavere Charger: et *Oberst*stræde, en *Løjtnants*vej og en *Krigsraads*-Boulevard.

Vi har *Heibergs*gade, en lang *Nansens*gade og en ganske Cort *Adlers*gade, men hvorfor i al Verden forbigaa alle de andre penne *Getlemenn of the press?*

Og *Bissens*gade er en Partiskhed mod Byens Skatteydende Bøller, som dog gjør alt muligt, for at holde sig i Erindring. Der er heller ingen Mening i at holde paa *Vandkunsten*, naar Springvandet alligevel skal ligge paa Højbroplads.

Nej lad os faa Navnet Lars, der gaar igjen i *Lars-lej* og *Lars-bjørn*, ombyttet med det mere moderne *Lars Dinesen*, og lad *Kul*torvet faa en mere specifik Betegnelse, f. Eks. *Kul-Valentins-Torv*. Lad *Nikolaj*gade hurtigst muligt faa en Følgesvend som *Oh Susanne*gade og lad *Pistol*stræde blive døbt om til *Max Bewers Reklamevej*.

Øllet bør ikke glemmes. Der er *Ny Carlsberg* Vej og *Bryggerlængen*, men *Tuborg Pilsener, Marstrands Wiener, Alliances Porter* og en original *Aftapningsvej*, bør hurtigst mulig etableres. Og hvorfor er *Tøj-* og *Raadhuset* de eneste Huse, som skal foreviges. Der er mange andre Huse her i Byen, der er ligesaa kvalificerede. Der er kongelige Skilderhuse, kommunale Nødtøftshuse, for slet ikke at tale om bekjendte private Huse og — som *Mannheimer* sagde i Borgerrepræsentationen i Mandags — der er hele 1049 Værtshuse.

Vi bør opkalde vore Gader efter vore store Mænd og Kvinder. Lad os faa en *Watts*gade, en *Schwartz-Nielsens*vej og en *Gade*gade. Da der baade er en *Amalie*- og en *Skrams*gade, en *Niels Juels*gade og en *Gersners*gade, vil man foreløbig kunne nøjes med en *Martin Koks*gade og (som Pendent til *Wessels*gade) en *Vetts*gade og indtil videre kunne opsætte Indretningen af en Store *Königs*gade og en *Korfitzens*vej, for ikke straks at foraarsage Gadeuorden.

Men fremfor alt, hvorfor er Borgerrepræsentationen saa urimelig beskeden ikke at opkalde Gader efter sine egne Medlemmer. Det vilde klinge godt, at have en *Muus-Meyer-* og en *Hüttemeyer*gade, en *Siellevej* og et *Ettestræde*.

Kayser maa nøjes med den Gade, han har, og *Munch* kan ikke vente noget udover den alt eksisterende Livjægergade.

— Sagen skal til Behandling om otte Dage, og Borgerrepræsentanterne skal have Lov til at bruge disse *Gazettens* sindrige Dessiner.

Meget i faa Ord.

Et sjældent Uhr skal, efter en Petersborg Korrespondents Meddelelse, anbringes i Kharkoff. Det skal være et massivt Sølvuhr, som anskaffes af Gejstligheden i Kharkoff og skal anbringes paa Jærnbanestationen i Borki, vendende ud mod det Sted, hvor den russiske Kejserfamilie kun ved et Vidunder undgik den visse Død. Uhret skal kun slaa en Gang hver 24 Timer. Kun paa den Time, hvor Jærnbaneulykken ved Borki fandt Sted, vil dets Sølvklokke lyde i 5 Minutter og forkynde for Efterverdenen Kejserens og Kejserindens vidunderlige Frelse.

* * *

Frosne Dampskyer. Vinteren i Kanada har i Aar været saa streng, at de Dampskyer, som idelig stiger op fra Niagarafaldet og svæver som en mægtig Regnbue hen over de nedstyrtende Vandmasser — ere frosne og danner en prægtig Buebro, højt oppe over Vandfaldet, stærk nok til at Folk kan passere den.

* * *

Kinesiske Skuespillere. I Kina kan man faa et Skuespillerselskab paa 30 Personer til for 6 Dollars „at spille lige saa mange Dramaer, Vaudeviller og Komedier, som man ønsker, i 48 Timer i Træk."

* * *

Kæmpe-Asparges. Paa Stepperne ved Achel-Thekis, for nylig annekterede af Russerne, er der fundet Asparges, som opnaa en Højde af 5—6 Fod, og ere saa tykke som en Mands Arm. En enkelt af disse Asparges er nok til Middag til ti russsiske Soldater. *Gazette de Roubaix.*

* * *

Den galante Tyrk. Erkehertuginde Frances Elisabeth af Würtemburg-Mømpelgard var en Gang sammen med sin Svigerfader Kejser Joseph II. i Selskab hos den tyrkiske Gesandt i Wien. Erkehertuginden talte meget med Tyrkeren og spurgte ham blandt andet:

„Hvorfor tillod Muhamed Mændene at tage flere Koner?"

Hvortil den galante Tyrk svarede:

„For at de kunde finde hos flere, hvad Deres kejserlige Højhed forener i en Person."

Vort Familieliv. Vi har holdt Prøve hele denne Uge paa Beriderforestillingen i Cirkus, hvor Zette og jeg og Løjtnanten og et Par andre Herrer og Damer red en *jeu de cocarde*. Ved Prøverne fangede Zette hver Gang min Sløjfe, men ved Forestillingen blev det Løjtnanten, som fangede baade den og noget mere. Det har været en drøj Uge; men jeg tror nok, at den har været afgjørende for hele min Fremtid. Nærmere pr. Brev.

Josefine.

Direktør Robert Watt.

Iphigenia
eller den forvandlede Nymfe.

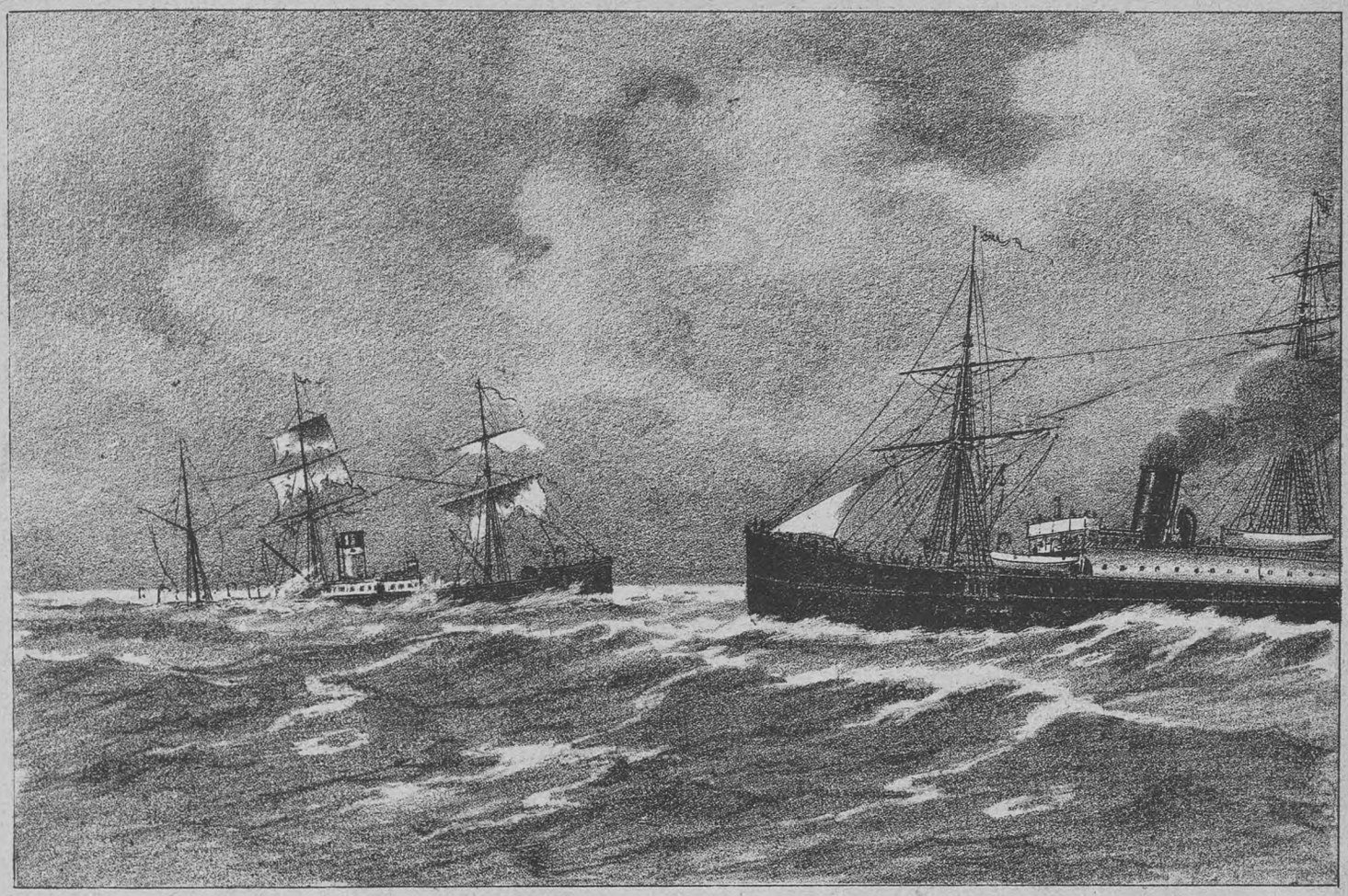

Søulykken i Atlanterhavet.

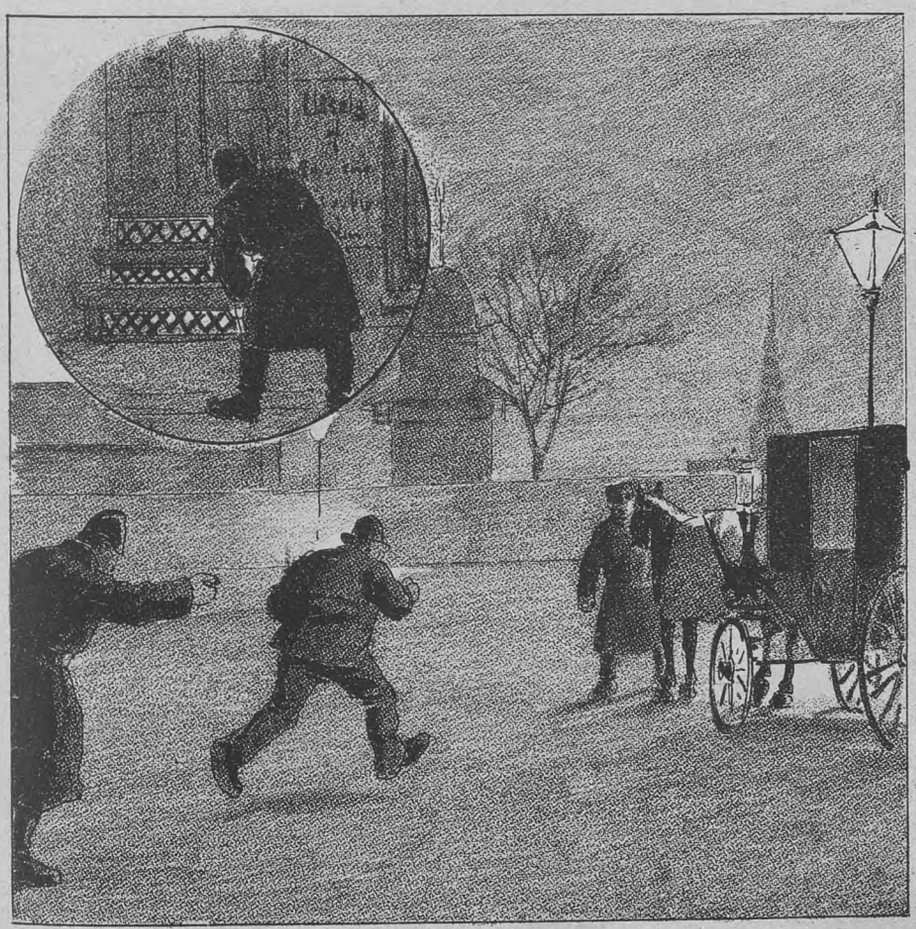

En farlig Indbrudstyv gribes.

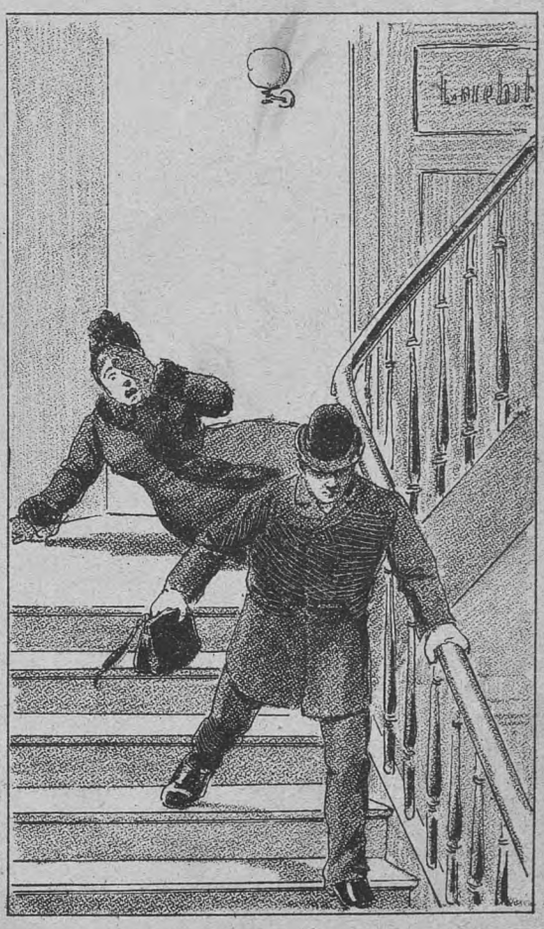

Røverisk Overfald.

Hr. Zoppes Kjærlighedsæventyr.

(Sluttet.)

„Og det skal virkelig kunne hjælpe mig ud af denne forbistrede Historie?“ spurgte Hr. Zoppe Vennen forbauset.

„Aldeles bestemt,“ svarede denne. „Nu kan De jo forsøge, om De vil og lade være, om De vil.“

„Herregud“, mumlede Hr. Zoppe, „det var da egentlig ikke den værste Opgave, man kunde faa. Jeg tror næsten, at den vil ligge for mig.“

Han gik tilbage til Selskabet, drak først tre store Glas Punsch efter hinanden, for at samle Mod og saa sig saa om efter det smukke Vildt, som han havde sat sig til Opgave at jage. Den første, som han traf, var den slanke Marie med de sværmeriske Øjne. Han dansede med hende — og endnu en Gang — og for tredje Gang — dansede sig varm og i Stemning med hende, drak dertil flittig Punsch og gjorde saa den Bemærkning, at det vist vilde være yndigt svalt ude i Haven. Hun fulgte ham villig.

Hr. Zoppe var en rig Enkes eneste Søn, som en Gang kunde vente, at komme i Besiddelse af en rund lille Sum paa en halvtredsindstyve tusind Kroner. Saadanne Sønner plejer altid at kunne gjøre Lykke hos Damerne, og vor Zoppe gjorde det ogsaa til Gavns. Han sagde det samme til Marie, som han havde sagt til Hanne, og hun tog mod hans Tilbud, som Hanne havde gjort. Men nej, ikke ganske saaledes. Frøken Marie var sværmerisk. Hun hvilede Hovedet mod hans Skulder, hviskede sit „Ja“ meget inderligt og saa derved op paa ham med saa smægtende Blikke, at han ikke kunde andet end trykke et Kys paa hendes bløde Læber. Her maatte det være paa sin Plads, mente han. Hun hviskede rødmende: „Tal imorgen med min Fader“, og flygtede skræmmet tilbage til Balsalen.

Med Jette var det en hel anden Sag. Det gik meget lettere. Thi nu havde Hr. Zoppe ikke alene faaet Øvelse i at fri, men han havde ogsaa faaet Tid til at drikke sig et Par Glas Ekstra-Punsch. Og Jette havde altid aabent og ærligt tilstaaet, at hun gjærne vilde giftes, saa hun greb sjæleglad begge Hr. Zoppes Hænder, trykkede dem og sagde aabenhjærtigt: „Altsaa i Morgen, kjære Hans, taler Du med Fader, ikke sandt?“ Hans Zoppe svarede hende, som han havde svaret de andre to: „Ja, i Morgen Formiddag Klokken elleve!“ Jette løb fornøjet tilbage til Selskabet med et: „Paa Gjensyn!“

Nu var der kun den lille huslige Lise med det smukke Guldhaar tilbage. Da Zoppe, som rask havde skyllet et Par Glas Punsch ned, skred hen imod hende, for at bede om en Dans, maatte han ordentlig samle sig, for at han ikke med det samme skulde fri til hende, i Stedet for at engagere hende til Dans — han var jo nu saa godt i Gang med sine Kjærlighedserklæringer, at man ikke maa forbauses over denne Frygt. Han inklinerede imidlertid meget ordentlig for hende; men hun afslog hans Inklination.

„Hvor kjedeligt!“ klagede Zoppe af et oprigtigt Hjærte, „at Frøkenen allerede er danset træt“.

„Træt, nej det er jeg ikke. Dansen falder mig altid let; men jeg er bange for, at De anstrænger Dem for meget. De arbejder saa frygteligt under Dansen, saa man kan faa helt ondt af at se derpaa.“

Hans Zoppe mumlede noget om den Henrykkelse, han følte ved at Frøkenen havde værdiget at iagttage ham og skred saa uden videre Præliminarier til Hovedsagen og bad hende gaa med en Tur i Haven.

„I Haven? Der vil De lige straks forkøle Dem,“ advarede Frøken Lise den unge Mand „slaa i hvert Fald Kraven op om Halsen.“ Hun fulgte ham til Verandadøren, men videre lod hun sig ikke bevæge til at gaa, her kunde han jo afgjøre, hvad han havde at sige hende.

Og det gjorde Hr. Zoppe. Han tilbød Frøken Lise Haand og Hjærte.

„Ja, det er altsammen meget godt“, svarede Lise rolig, da han var færdig, „og det er meget venligt af Dem, og jeg siger Dem saa mange Tak for Deres gode Mening. Men nu maa De heller ikke tage mig ilde op, naar jeg siger Dem min oprigtige Mening. Jeg er nu saadan ligefrem af mig og holder mest af at sige Sandheden. Og derfor maa jeg tilstaa Dem, at jeg ikke vil gifte mig med Dem.“

„Hvad?“ sagde Hr. Zoppe ganske forbauset.

„Nej, det er mit fulde Alvor“, svarede Lise. „De kan være en meget net ung Mand, men gifte mig med Dem vil jeg ikke.“

„Er det muligt, Frøken Lise — er det muligt —?“ raabte Hr. Zoppe, der gjorde sig al tænkelig Umage for at skjule sin Beundring. „Nej, hvor det er smukt . . . . hvor det er grusomt af Dem, vilde jeg sige!“

„Lad det nu være nok, Hr. Zoppe,“ sagde Lise overmaade koldt, omendskjøndt hun følte sig inderlig smigret over at have modtaget et Ægteskabstilbud. „Hvis jeg nu var i Deres Sted, Hr. Zoppe, saa gik jeg rolig hjem i min Seng. Hvis De nu danser mere og drikker mere Punsch, saa kunde De gjærne komme i alt for stærk Varme, og det kunde gjærne føre til en slem Forkølelse. Jeg tror for Deres Sundheds Skyld, at De gjorde bedst i at gaa hjem. Hr. Zoppe fulgte hendes Raad af et taknemligt Hjærte, tog sit Overtøj og forsvandt.

Da Hr. Müller næste Morgen var i Færd med at læse sine Aviser, aabnedes Døren paa Klem og hans yngste Datter traadte ind. Hun gav sig til at pusle i Værelset, og man kunde se, at hun havde noget af Vigtighed at meddele Faderen. Man endnu førend hun fik begyndt, aabnedes Døren paany og ind traadte de tre andre Døtre, som efter Aftale.

Lise, som vel var den yngste i Familien men her var kommen først, troede derfor at have Ret til at begynde. Hun traadte hen til Faderen og sagde:

„Kjære Fader, jeg har en Meddelelse af Vigtighed, at gjøre Dig. Jeg har i Aftes modtaget et Ægteskabstilbud . . . .“ —

„Jeg ogsaa!“ fortsatte i samme Nu Hanne.

„Jeg ogsaa!“

„Jeg ogsaa!“ lød det i Kor fra Marie og Jette.

„Er det muligt!“ raabte Hr. Müller forbauset. „Alle fire paa én Gang? Det var da mærkeligt!“

„Ja“, fortalte Lise videre „det var i Aftes under Ballet — i Haven —“

„Ja, i Haven!“

„Ja, i Haven!“

„Ja, i Haven!“ lød det atter i Kor fra de tre andre Søstre.

„Rolig!“ tordnede Hr. Müller. „Vil I da gjøre mig rent forrykt? I kan gjærne gifte Jer alle fire paa én Gang; men I maa Pinedød ikke snakke i Munden paa hverandre alle fire. En for en.“

„I Haven var det — i Løvhytten!“ fortalte Hanne.

„Ja, i Løvhytten!“ bevidnede Marie.

„Ja, i Løvhytten!“ raabte Jette.

„Nej, paa Verandaen“, erklærede Lise vigtig.

„Rolig!“ brølte Hr. Müller nok en Gang, idet han i Raseri slog den knyttede Haand mod Laaret. „Rolig, siger jeg, en for en. Begynd Du Hanne, Du er den ældste. Hvem var det, som friede til Dig?“

„Hr. Hans Zoppe!“ sagde hun rødmende og slog de smukke Øjne ned.

„Det er ikke Tilfældet!“ skreg Marie oprørt. „Hr. Zoppe har jo friet til m i g!“

„Løgn, er det. Det var mig, han friede til,“ indskød Lise haanligt.

„Hvad — saa skulde da ogsaa —“ og saa bandede Hr. Müller, idet hans Ansigt antog en stærk kirsebærrød Farve. Er det sandt, at denne Zoppe har friet til Jer alle fire paa én Gang?“

„Nej, det er ikke sandt, ikke sandt, ikke sandt, ikke sandt,“ tonede det i Kor fra de fire unge Piger.

„Rolig! I Skarnsunger. Hold Mund og svar, naar I bliver spurgt! Hvem friede til Dig, Hanne?

„Hr. Zoppe!“

„Og til Dig, Marie?“

„Hr. Zoppe!“

„Og Jette?“

„Hr. Zoppe!“

„Lise?“

„Hr. Zoppe — men jeg afslog hans Tilbud!“

„Saa skulde da ogsaa al Landsens Ulykker træffe den miserable, elendige Skurk, den Hallunk, den Døgenigt!“ skjældte Hr. Rentier Müller, medens han purpurrød i Ansigtet sad og gispede efter Vejret. Men resolut som han var, fattede han straks en Beslutning, forlangte sin Hat og Spanskrørstok og gik til Hr. Zoppes Bolig.

Han traf denne i Sengen, arbejdende med nogle forfærdelige Tømmermænd. Der opstod nu en livlig Underholdning mellem den hidsige Rentier, forhenværende Fouragehandler Müller og den stakkels Hr. Zoppe. Udfaldet af denne Sammenkomst kan man let slutte sig til, naar der blot antydes i Korthed, at Hr. Zoppe skreg forfærdeligt, hylede og jamrede, saa tre Familier i Huset sagde op fra samme Dag. Hr. Müllers Spanskrørstok var hel og bøjelig, da han kom, men den hang i Trevler og Stumper, da han forlod Hr. Zoppes Allerhelligste.

Men Vennen, Wittchen, skrev til Zoppes Moder, at hendes Søn Hans ganske sikkert vilde drage god Nytte af sit Ophold i Byen. Hun behøvede ikke mere at frygte for, at han overilet skulde gaa hen og forlove sig — han var i den sidste Tid bleven et helt andet Menneske.

Indhold.

Illustrationer: Cirkus Bergmann — Vort Familieliv. — Iphigenia. — Direktør Robert Watt. — Søulykken i Atlanterhavet. — En farlig Indbrudstyv gribes. — Røverisk Overfald.

Tekst: Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Vort Familieliv. — „Gazetten“s nye Gadenavne. — Meget i faa Ord. — Hr. Zoppes Kjærligheds-Æventyr [illustr.] (sluttet). — Uge-Revue (illustr.). — Avertissementer.

Bekjendtgjørelser.

Dagmartheatret.

Mandag den 22. April (2den Paaskedag)
Den Pukkelryggede. Dr. Jojo.
Tirsdag den 23. April.
Fru Sechers Benefice.
Man kan, hvad man vil.
Jephtas Datter.
Onsdag, Torsdag, Fredag samme Forestilling.

Etablissement National.

Lørdag og Søndag ingen Forestilling.
Mandag den 13. April (2den Paaskedag)
Extraforestilling.
bestaaende af
Manden fra Sydkarolina el. **Den forl. Mulat.**
Skjønhedskonkurrencen el. **Phonofotografen**
Kl. 7½:
Margrethes Drømme.
En giftefærdig Tante.
For første Gang:
Paaskerevuen 1889
eller **Borgerrepræsentant for en Dag,**
original, lokal, loyal, national, revideret Sextur med Viser og Sange af Svend Flue.
Billetpriserne ere de sædvanlige.

Cirkus Bergmann,

Stjærnekroen, Amager.
Første Paaskedag **ingen Forestilling.**
Anden Paaskedag:
2 Forestilliger Kl. 4½ og 8,
samt hver Dag i Ugen Kl. 8 Aften.
Mærk. Stjernekroen ligger paa **Thingvejen,** hvortil man kjører med Sporvognen fra Højbroplads for 15 Øre.

Nationals store Forevisningssal.

Hver Dag fra Kl. 3—10 Eftm.
Søn- og Helligdage fra Kl. 4—11 Eft.
Iphigenia,
en levende Dame, der forvandles til et Laurbærtræ og forsvinder sporløst
Uforklarligt. — Enestaaende. — Aldeles nyt.
Entrée: Voksne 50 Øre. Børn 25 Øre.
Indgang gjennem Nationals Port.
Kun en kort Tid.

Verdens største Vidunder,

er den af Indianerne tatoverede Amerikaner,
Kaptajn Dan Fischer,
forevises hver Dag fra Kl. 11 Form til 10 Aften i
Etablissement Nationals Forevisningssale.
(Indgangen gjennem Nationals Porte mod Vesterbrogade og Jærnbanegade).
Enhver bør se dette Verdens største Fænomen.
Entré 50 Øre, Børn 25 Øre.
Forvises kun en ganske kort Tid.

Buen-Suerte,

import. Bremer Cigar, faas à Kr. 4 25 pr. 100 Stkr. **kun** ægte i
Cigarforretningen,
Ny Stormgade 69 St., Vesterbro.

Uge-Revue.

Hvad er Kvinden?

Der er flere hundrede tusinde Besvarelser paa Spørgsmaalet.

Strindberg, der siger saa mange fæle Ting, vilde sige, at Kvinden er noget rigtigt fy-føj, en Gjenstand, som ved en ren Misforstaaelse er sat her paa Jorden, og hvis Hovedbestemmelse er, at bringe Mandens Penge, saavelsom hans Blod, i Cirkulation.

Der er andre, der vilde sige kjønnere Ting: Kvinden — Idealet — Blomsten — som vi ganske vist kun finder sparsomt i Norden, men som vi prise, mens Læben formaar, og — hvis jeg ikke husker fejl — ogsaa mens Hjærtet det slaar.

Der eksisterer Mennesker, der ikke rigtig vil tro paa Mythologien, og naar Mythologien fortæller f. Eks. hvorlunde Frk. *Daphne* en skjønne Dag gik hen og blev til et Laurbærtræ, saa siger de rent ud: det er Løgn.

Jeg maa tilstaa, jeg har selv været tvivlende. Ja, var det endda saaledes, at den unge Dame var gaaet hen og blevet Pæretræ, det kunde jo nok forklares naturligt. Men Laurbærtræ — nej.

Men nu har Hotel Tivoli overbevist mig. Siden jeg har set alt det mærkelige derude, er jeg med paa den værste. Nu tror jeg ogsaa, jeg har fundet Løsningen paa Kvinde-Spørgsmaalet.

Kvinden er et Træ. Eller — hvad hun ikke er, det kan hun blive. Det er *Fakta*. Jeg har faaet Respekt for Kvinden efter den Forvandling, jeg med mine egne Øjne har set, hun kan undergaa.

For ikke sandt, eller som Franskmanden siger *ne vrai pas?* Et Pigebarn, der i en Snup gaar hen og bliver Blomst, det maa da i det mindste være en Knoptøs.

Det er virkelig noget ganske nydeligt, saadan at se en kvindelig Blomst i jomfrue-Fylde udfolde sig i alle sine Yndigheder. Om Blomsten kan sætte Frugt? Man har ikke Ret til at tvivle om det.

Jo, vor Tid er Kvinde-Bevægelsens Tid, der ligger store Opgaver og venter paa hende. Og der er — som Ibsen siger — Forvandling i dette, naar en almindelig Kjøkken-Nymfe i et Nu kan skabe sig om til et ualmindeligt Laurbærtræ.

Og det kan have sin store praktiske Betydning, at en Kokkepige, just som hun er i Færd med Maden, kan blive Laurbærtræ. Det vil ikke alene kunne forbause Husmoderen, det vil ogsaa kunne glæde hende.

Sæt, Stegen er lige ved at være færdig, der mangler kun lidt Krydderi i Form af nogle Laurbærblade. Hvor praktisk og nemt er det da ikke, at hun bare behøver at pille lidt ved den forvandlede Kokkepige og plukke hende for et Par Blade. Jo, den praktiske Nytte er iøjnefaldende nok

Desværre har vi Mænd ikke saa let ved at skifte Ham. Man kan vel en Gang imellem vende det lodne ud, men det er ogsaa det hele. Thi en Mand er, hvad han er. Det er hvad han er.

Vi kan lade os klippe kort og tatovere, der er ingen der tager fejl af os alligevel.

Pokker skulde forresten lade sig prikke ud og ind af vilde Indianere, som Kaptajn *Fischer* f. Eks., hvis det ikke var for den gode Indtægts Skyld, der kommer som den søde Kløe ovenpaa den sure Svie.

Han rejser Verden rundt med sine Kanoner paa Armene, Flag paa Tærne, Skibe paa Knæerne og Danserinder i yndefulde Stillinger paa Mellemgulvet, og Lykke gjør han allevegne. Men til de Vilde kommer han næppe mere; der har han Erfaring for, at han straks bliver stukket ud.

Det er ellers flinkt nok, at rende Verden rundt og kunne præsentere ca. 500 Figurer paa én Gang. Det kan en almindelig Skuespiller være et helt Liv om.

Vore Kunstnere kunde ellers lære lidt af denne Kavaller, der tjener sig en Formue paa den Malerkunst, han ikke selv har rørt en Finger ved. En skjønne Dage bliver de dog nødt til at optræde som Sulte-Kunstnere allesammen.

De skulde ganske simpelt holde op med at male paa Lærred. Hvad kan det hjælpe, vi engang hvert 5te Aar ofrer en 35 Øre paa Maleriudstillingen, naar vi dog kjøber vore Malerier hos Glarmesteren? De sølle 35 Øre er ikke engang til den simpleste Maler-Kost, endsige Logi og Renlighed.

De skal begynde med at male sig selv paa Kroppen og saa lade sig udstille. Et lille Genrebillede paa Ryggen, et idyllisk Landskab paa Maven eller et Søstykke paa Benene, det vilde nok kunne gjøre Lykke, og den Bebrejdelse, man nu saa ofte hører, at man har svært ved at finde Kunstneren i Maleriet, Mennesket bag Farverne, den vilde allenfals her gjælde til Wandsbeck.

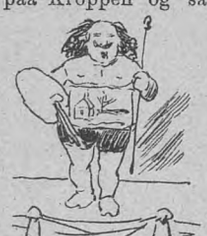

Her er Kunstneren jo lige til at tage og føle paa. Det vilde blive *Impressionismens* Højdepunkt, naar man naaede at gjøre Malerkunsten til Ben af Malerens Ben, Kjød af hans Kjød.

Eller de kunde give sig til at male Folk, ikke som de nu plejer van, op ad Vægge og ned ad Paneler, men lige i Ansigtet, eller hvor det ellers kunde tiltale Folk mest.

Der var Folk nok, der vilde sætte Pris paa en saadan kunstnerisk Udsmykning. Guderne skal vide, der gaar nok af Ansigter rundt paa Gader og Stræder, der kunde trænge til at restaureres paa Façaden.

Jeg har nogle Bekjendte, som jeg véd, det vilde gjøre svært godt paa. Det vilde være en ren Velgjerning, om en Kunstnerhaand vilde tage sig lidt af dem. Naar f. E. en flink Billedhugger vilde tage sig af Næsen og en ordentlig Maler af Kinderne, saa kunde jeg saamænd faa rigtige nette Mennesker ud af mine nærmeste og vilde slet ikke flove mig som nu, ved at gaa op og ned ad en Gade med dem.

Men jeg er næsten overbevist om, at jeg faar de færreste Kunstnere med paa den. De vil hellere dø med en forsulten Palet i Haanden, end ernære sig paa jævn borgerlig Vis med at male Facader.

Kunstnere er nu engang ikke anderledes end Folk i Almindelighed, til at ærgre sig ihjel over. Og Folk er igjen ikke bedre end Journalister, der ikke kan blive enige om Retskrivningen.

Det er nu ellers underligt, siden de dog allesammen skriver forkert. De Herrer af Pressen skulde engang se at lære at skrive nogenlunde korrekt, saa kunde de maaske engang, langt ud i Fremtiden, faa Lov at tale med om, hvordan vi andre skal skrive. Men naar D'hrr. uhindret kan blive ved at skrive lige saa daarligt, som de paa nogen Maade kan overkomme — og skrive daarligt er det eneste, de gjør godt —, saa vil vi ogsaa nok have Lov til selv at bestemme, om vi vil skrive stort eller smaat, korrekt eller ukorrekt.

Er det ellers rigtigt, eller er det blot det svageste Tilløb til ordentlig „Retskrivning", naar Hjorth-Lorentzen og Ploug dænger hinanden til med „Personligheder", eller kan det mon kaldes korrekt, naar „Avisen" paastaar, den aldrig har haft saa enorm Tilgang, som netop nu, da „Dagens Nyheder" har sat Prisen ned.

Nej, var det ikke fordi „Gazetten" eksisterede og Tivoli havde meldt Aabning, vilde jeg ikke fortænke Folk i, om de, led og kjed af det hele, gav sig en Thingvalla-Damper i Vold.

„Gazetten" har det omtrent som den bekjendte gamle Garde. Den kan blive overgiven, men den dør ikke. Og Tivoli har Kontrakt med Magistraten til 1912.

Jeg har allerede meldt mig som Abonnent. Det har altid været et af mine mange Idealer at faa gratis Adgang til Kunstnerplænen, og det faar man i Aar, men at jeg ogsaa skulde naa at faa gratis Overfart til Fregatten, det er næsten mere, end jeg i mine vildeste Drømme havde tænkt mig.

Og saa hopper mit Hjærte af Glæde over at skulle gjense den — som det hedder i Reklamen — „stærkt forøgede danske Familie Lars Larsen".

Den Familie har jeg mange Gange beundret. Den bliver forøget hvert Aar.

Kuk.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 24.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Expresstrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 17.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 27. April 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

Dagmartheatret.

Det var en velfortjent Blomsterregn ved Fru Sechers Benefice, og de saa misbrugte Laurbærkrandse opfyldte for en Gangs Skyld deres Bestemmelse, at være en Belønning for sand Kunst. Vi har tidligere ved „Jephtas Datter"s Fremkomst benyttet Lejligheden til at udtale vor Paaskjønnelse og Tak for Fru Sechers „kloge Else." Nu, da Stykket er saa godt som udspillet, kan vi kun udtale vor Beklagelse over, at Publikum ikke i højere Grad har ilet med at gjøre Bekjendtskab med denne fortræffelige Præstation. Det er Synd og Skam, at „Nøddebo Præstegaard" og „Pigernes Jens" kan spilles atter og atter for fuldt Hus, medens et Stykke Menneskefremstilling af Rang som dette lades uænset udenfor en mindre Kreds. Fru S. har ikke havt nogen fortrinligere Præstation at opvise, siden hun i „Fromont jun. & Risler sen." spillede Sidonie, den begjærlige, snu og samvittighedsløse Kvinde. Hvad hun gav der, var saa ejendommeligt, saa individuelt, at man turde mene, hun kun i en beslægtet Rolle vilde kunne naa en lignende Virkning. — Og saa kommer hun her som „kloge Else", fin og taktfuld, elsværdig og god, Sidonies diametrale Modsætning, bydende os udmærket Kunst med ganske smaa Midler. Saafremt Dagmartheatret lidt hyppig vil give „Jephtas Datter" ved de varslede billige Forestillinger, vil vi indstændig raade Publikum til at møde fuldtalligt.

I en fersk gammel Folkekomedie „Man kan, hvad man vil", gaves ingen Opgave for Beneficiantens Talent, saa lidt som for de øvrige Spillende, men Fruen saa allerkjæreste ud i Mandsdragt.

Guld og Glimmer.

Hr. Overretssagfører *V. Kjær* er bleven forlovet med Frk *Benzon,* en Datter af afdøde Kaptajn Benzon.

* * *

Genremaler *V. J. Rosenstand* holdt forleden i St. Johannes Kirke Bryllup med Enkefru *Jensen,* Medindehaver af den *Nicolaj Hansenske* Papirforretning paa Kjøbmagergade.

* * *

Hr. Vekselleder *Vm. Hekscher* holdt i Torsdags Bryllup med Frøken *Mathilde Salomonsen,* en Datter af Vekselleder J. S. Salomonsen.

* * *

Hr. Dr. med *N. H. Godskesen* holdt forleden i Mathæuskirken Bryllup med Frøken *Ingeborg Hansen,* en Plejedatter af Adjunkt Hansen ved Sorø Akademi.

* * *

Hr. Dr. med. *N. C. Kjærsgaard* holdt forleden i Aarhus Bryllup med Frøken *Braasch,* en Datter af Grosserer Braasch i Aarhus.

* * *

Hr. Premierløjtnant *Koch* holdt forleden i Frederiksberg Kirke Bryllup med Frøken *Agnes Madsen,* en Datter af Oberst Madsen.

* * *

Hr. Overretssagfører *Godskesen* har i disse Dage holdt Bryllup med Frøken *Rump,* en Datter af Amtmand Rump i Hjørring.

* * *

Frøken *Anna Adlers* Bryllup med Hr. Grosserer *Davidsen* fra England, som skulde have fundet Sted imorgen. er bleven udsat paa Grund af Fru *Thea Adlers* pludselige Død. Fru *Adler,* der i flere Aar har lidt af et Hjærteonde, var i Lørdags Eftermiddags vendt hjem fra en Spadseretur og befandt sig tilsyneladende ganske vel, da hun pludselig segnede om paa Dørtærskelen til sin Lejlighed og var død.

* * *

Folk siger, at det er for at fordele Smerterne at *Kasino* nu lade sine Kunstnere holde Benefice to og to ad Gangen.

Vore Billeder.

Fra „Danmarks" Forlis. Siden vort sidste Nummer, hvor vi bragte et Billede af Thingvalladamperen „Danmarks" Vrag, flydende i Atlanterhavet, er endelig Budskabet kommet om Passagerernes og Mandskabets Skjæbne fra det forulykkede Skib. Lang var Ventetiden for de mange, som med bange Anelser imødesaa Telegrammet fra Lissabon, hvorfra man ventede og haabede at høre, hvad Nyt Postdamperen fra Azorerne vel vilde bringe. Den lille Øgruppe Azorerne blev for disse mange det sidste Haab — og de dristigste Forventninger gik i Opfyldelse. *Alle reddede — godt Nyt fra „Danmark" — den engelske Damper „Missouri" frelst Passagerer og Mandskab* — nogle i Behold paa Azorerne, andre paa Vejen til Amerika med „Missouri" og nogle kunde selv i Lissabon bringe Budskab om Frelsen. Over hele Verden lød en enstemmig Ros over den raske, engelske Kaptajn, som saa bravt havde staaet de Forulykkede bi — „Danmarks" Passagerer og Mandskab vil sikkert aldrig glemme hans Navn. Han gjorde sin Pligt, og gjorde den fuldt ud.

Men ligesaa vist som Redningsmanden har gjort sin Pligt, ligesaa sikkert kan man paa Forhaand sige, at „Danmarks" Officerer og Mandskab har gjort deres. Kaptajn *Knudsens* Navn borger derfor. Han er en Mand, hvis Dygtighed som Sømand er utvivlsom. Fra menig Matros har han i den korte Tid af 11 Aar svunget sig op til Kaptajn, og Thingvallaselskabet maa have indset, at han var Mand for sin Plads, naar det selv tilbød ham at føre Skib. Kaptajn Knudsen er nu 35 Aar. I 6 Aar har han sejlet med Selskabets Skibe og har oftere haft Lejlighed til at udmærke sig, saaledes f. Ex. paa en Rejse til Amerika, hvor han var 1ste Styrmand paa „Island." Skibet tabte Roret, men Styrmand Knudsen klarede ved sin Snarraadighed Situationen. Selskabet forærede ham som Belønning et smukt Gulduhr med Kjæde. Kaptajn Knudsen gik ud med „Danmark" med de bedste Forhaabninger til Skibet, som han havde ført hertil fra Norge, efter at det var bleven kjøbt af Selskabet. Han udtalte sig forinden Afrejsen herfra meget rosende om Skibets Sejldygtighed og øvrige Tilstand.

Det samme gjorde den første Maskinmester ombord *Andreas Peter Kaas.* Han havde ogsaa været ombord i Skibet, da det blev ført hertil og han var særdeles tilfreds med sin første Rejse med „Danmark". Han udtalte til sin Hustru, da hun kom ombord for at hilse paa ham, at han ikke længe havde haft en saa let og behagelig Rejse, „ikke saa meget som en Smule Slingerage," og som Tegn herpaa viste han hende en hel Del Smaating, som havde staaet fremme paa hans Skrivebord under hele Rejsen — rolig og støt, som stod de paa Landjorden. *Hans* Kjendskab til Skibet gjaldt væsentlig Maskinen, og den var god, mente han.

Maskinmester Kaas havde faret i 22 Aar som Maskinmester, senest som 1ste Mester paa „Island", hvorfra han blev beordret at føre „Danmark" hertil. Ved Ankomsten bød Selskabet ham Valget imellem at blive ombord eller atter gaa tilbage til „Island". Maskinmester Kaas valgte at blive ombord i „Danmark", og han lod sit Liv — maaske for at frelse andres.

Saa gled da det nye Udvandrerskib med sin kostbare Last af Menneskeliv ud af Kjøbenhavns Havn, hilset med Hurra og Viften med Lommetørklæder fra de paa Langelinie og Toldboden forsamlede Slægtninge og Venner, sejlende støt og majestætisk sit fjerne Maal imøde — det Maal, som det aldrig skulde naa.

Paa Havet, hvor der udkæmpes saa mangen haard Kamp, baade legemlig og aandelig, ventede ogsaa „Danmarks" Besætning og Passagerer mange drøje og pinefulde Timer og Dage. Først selve Ulykken. Hovedakslen i Maskinen springer. Det er ensbetydende med Skibets Ruin. Alt hvirvler rundt i Maskinen med rasende Fart. Skruen pidsker Havet til Skum, og ender med at slaa Agterdelen af Skibet itu. Nu gjælder det, om Skibets Skotter er forsvarlige. Er de daarlige, kan de ikke modstaa de indvældende Vandmasser og det Tryk, som selve Skibets Vægt udøver paa dem. Skibet drejer rundt

et Par Gange og forsvinder i en Hvirvel, trækkende alt med sig i Dybet. Intet bliver tilbage, som kan melde om den frygtelige Ulykke, her er sket. Havet sluger Alt.

Men „Danmarks" Agterskotter holdt. De bar Skibet og dets Last, til Redningen kom og havde endnu Kraft til at bære Vraget i flere Dage efter. Det var alt, ja næsten mere, end man kunde vente. Men hvad har det ikke kostet Kaptajnen og de øvrige Officerer, at holde Ro og Orden ombord under saadanne Omstændigheder, og lykkelig at faa denne ængstede og usøvante Menneskemasse ført i Baade fra Vraget til Redningsmanden?

Men „Danmarks" Officerer har sikkert været deres Pladser voksne, uden det var det næppe gaaet saa godt.

Vi bringe i Dag Portræter af de to Mænd, som har baaret „Danmarks" og dets mange Passagerers Liv i deres Haand, Kaptajn *Knudsen* og 1ste Maskinmester *Kaas*. De var begge paa deres Plads i Farens Stund. Maskinmesterens var her den farligste, og resolut, som han altid var, har han sikkert forsøgt at udføre noget, som har oversteget hans Kræfter. Maaske har han forsøgt at stoppe Maskinen i sin rasende Fart, for at redde Skibet og derved sat Livet til. Hvorledes det end forholder sig: han faldt paa sin Post, og hans Minde bør hædres af de mange, som han ofrede sig for.

Strandvejskjørselen i Paasken var livlig som sædvanlig. Sky Heste og væltede Vogne, Paakjørsler og Overkjørsler — intet manglede. Et af de „Tilfælde", som saa farligst ud, fordi saa mange Menneskers Liv stod paa Spil, men som ikke desto mindre løb godt af, er det, som vi har illustreret, hvor en Haandværksmester fra Kjøbenhavn vælter med sin Vogn, hvorpaa foruden Ejeren tillige dennes fem Børn befandt sig. Ingen af dem kom alvorlig til Skade, uagtet Børnene kom til at ligge under Vognkassen.

Ulykkestilfældet skete ved, at Hesten blev sky for en Bicycle og derved paakjørte en anden Vogn.

Vort Familieliv.

Jeg havde aldrig troet, at Livet var saa smukt, saa lyst og venligt. Det er siden jeg blev forlovet, at jeg har faaet et helt andet Syn derpaa. Alt smiler mig i Møde, alt jubler Foraar og Glæde; mit Hjærte er saa fuldt og i Paasken var vi i Skoven, hvor der ogsaa var fuldt af Mennesker, og hvor vi spiste og drak, det vil sige de andre, for jeg kunde ikke nyde noget andet end min Lykke. Det var en yndig Dag, anden Paaskedag. Vi skulde egentlig have været paa Traverbanen; men saa syntes Christian og jeg, at det kunde være saa yndigt hyggeligt, at tage ud og se, hvordan Skoven havde det. Og Moder holdt en lang Formaningstale til os Nyforlovede, og saa klinkede vi med Portvinsglassene og saa fik Zette ondt. Han faar nu ondt af alting. Han har ogsaa ondt af, at jeg er bleven forlovet. Han siger, det er alt for tidlig; jeg skulde først rigtig nyde Livet som ung Pige. Livet — som om der gaves noget Liv uden min Christian! Min Christian; oh, hvor det er sødt, og hvor jeg er lykkelig! Og hvor han elsker mig! Og derfor ikke mere denne Gang end mange kjærlige Hilsener fra Deres elskende

Josefine.

Mellem Venner.

„Gazetten", der altid værner om den gode Tone, har paa dennes Vegne nogle Ord at sige til et Par Herrer her i Byen — de ved saamænd nok bedst selv, hvad de hedder — og vi vil haabe, de vil gribe i deres Barm og love aldrig at gjøre det mere.

De Herrer — der tilhører baade den inden- og udenbys Presse — har i lang Tid været feterede Stamgjæster hos Hr. Haugsted paa Hjørnet af Bredgade og St. Strandstræde.

Da Konditoriet i Onsdags fejrede sit 50-Aars Jubilæum, syntes de livlige unge Mennesker, det var evigt Spænd at lykønske Hr. Haugsted i Aviserne, og de realiserede Tanken paa en saadan Maade, at Hr. Haugsted havde Lov at udbryde med Balle: „Gud fri mig evig og evindelig for mine Venner."

Bladskriverne, der vilde vise, at de kunde føre en rythmisk Pen, satte følgende Vers sammen.

I „Adresseavisen":

24. April 1889.
Til Conditor L. Haugsted
i Strandstræde i Anledning af
Caféens 50-aarige Jubilæum.
Skaal, Du gamle Ditter,
Det var jo de femti Aar.
At Du altid kitter
Og stadig faar en Taar
Ønskes Dig af Venner,
Som Dig Hilsen sender.
S. Q. R. S.

I „Morgenbladet":

Til
Konditor Haugsted,
i Anledning af Jubilæet.
I Kalifornien Du gravede Guld,
I Kjøbenhavn Du drak Dig fuld,
Gid ej Du blive „for" drukken i Dag,
Dog — det maa blive din egen Sag.
H. P.

I „Politiken":

I 39 Du fandtes ej:
I 54 til Kalifornien Du var paa Vej.
I 78 Du kom igjen
Og overtog Forretningen, gamle Svend.
I Dag er Fest!
Vi kommer ej til Gjæst.
Vor Hilsen vi sender.
Vi er blandt Venner.
Gid „Frokosten" ikke maa blive for dyr,
Det ønsker vi alle Dig, svedne Fyr.
Margarine.

Og i „Aftenbladet":

Hr. **Værtshusholder Haugsted lykønskes i Anledning af sit 50aarige Jubilæum.**
Gid at han længe leve maa,
Og han maa mangen Kæfer faa

— — Men der de Herrer op ad Formiddagen læste, hvad de havde sat sammen, saa kom Skamfølelsen op i dem. Alle som en blev de den Dag borte fra Hr. Haugsteds Konditori.

Men de kommer nok igjen med det første, for at modtage Hr. Haugsteds Tak.

Meget i faa Ord.

Man gjør i denne Tid i Amerika Forsøg med en Fonograf, som skal kunne opfange og gjentage Niagara Vandfaldets voldsomme Brusen og Bulder.

* * *

Den første *frie Dampfærge* over Themsen skal i disse Dage begynde sin Fart ved Woolwich. At det vil blive til Gavn for mange fattige Folk ser man deraf, at ikke mindre end 6,000 Arbejdere daglig maa lade sig sætte over Floden, paa Vejen til deres Arbejde.

* * *

Musikanmelderen ved *Times* faar en aarlig Løn at 8,000 Kr., samt et Salær at 7 Kr. for hver Koncert, han bivaaner. Mr. *Fuller Maitland*, Schumanns Biograf, er for Tiden ansat i denne Post.

* * *

Et flydende Theater vil om kort Tid besejle den russiske Flod Volga. Det bestaar af et stort Skib, bygget efter de amerikanske Salonskibes Mønster, og indeholder et Hotel for Skuespillerne samt en Scene med Tilskuerplads til Forestillingerne. Det vil navnlig besøge de afsidesliggende Byer ved Floden, hvor der ingen Theater findes.

* * *

En Pris Tobak. Da Kong Matabete's to mørke Gesandter, et Par Induana-Høvdinger, for kort Tid siden besøgte Dronningen af England i Windsor, spurgte Hds. Majestæt dem, om de ikke led meget af Kulden. De svarede: „Hvor kan vi føle Kulden i Nærværelse af den store, hvide Dronning, som kan befale baade over Kulde og Varme, ja endog over Lynilden". Dronningen spurgte dem videre, hvad hun maatte forære dem som en Erindring om dette Besøg. De beskedne Høvdinger svarede, at de vilde føle sig overmaade lykkelige, hvis Hds. Majestæt egenhændig vilde byde dem en Pris Snustobak. Det fandtes ikke paa Slottet, men blev hurtig skaffet tilveje, og de to Induana Høvdinger forlod lykkelige Windsor, hver med en prægtig Snustobaksdaase, fyldt med den kildrende Delikatesse.

* * *

En Bryllupsrejse i Ballon. I Massachusetts lod et ungt Par sig nylig vie i en Ballons Gondol, umiddelbart før Opstigningen. Den luftige Bryllupsrejse endte i en Mose, hvor det nyformælede Par nær havde sat Livet til.

Vort Familieliv. „Første Dag i det Grønne," sagde Zette, da vi tog Plads nede paa Plænen ude bagved over Stalden paa anden Paaskedag. Men det var nok en Vittighed, fordi min Dragt var grøn, som Moden foreskriver. Men yndigt var det, og saa sad jeg hele Dagen ved Siden af Christian, og vi trillede med Paaskeæg i Græsset, og Zette og Delle trillede ogsaa i Græsset, men det var vistnok fordi de havde faaet for meget at spise og drikke.

Josefine.

Strandvejskjørsel i Paasken.

Maskinmester Andreas Peter Kaas.

Fra „Danmark"s Forlis.

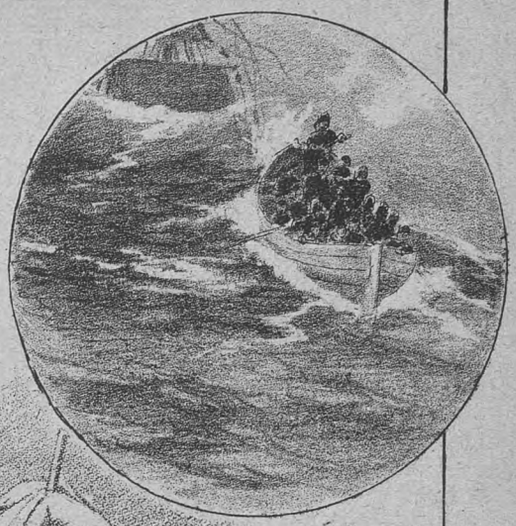

Løbesedlerne om Frelsen spredes i Kjøbenhavn. Kaptajn Knudsen, Fører af „Danmark". Frelst ombord i „Missouri".

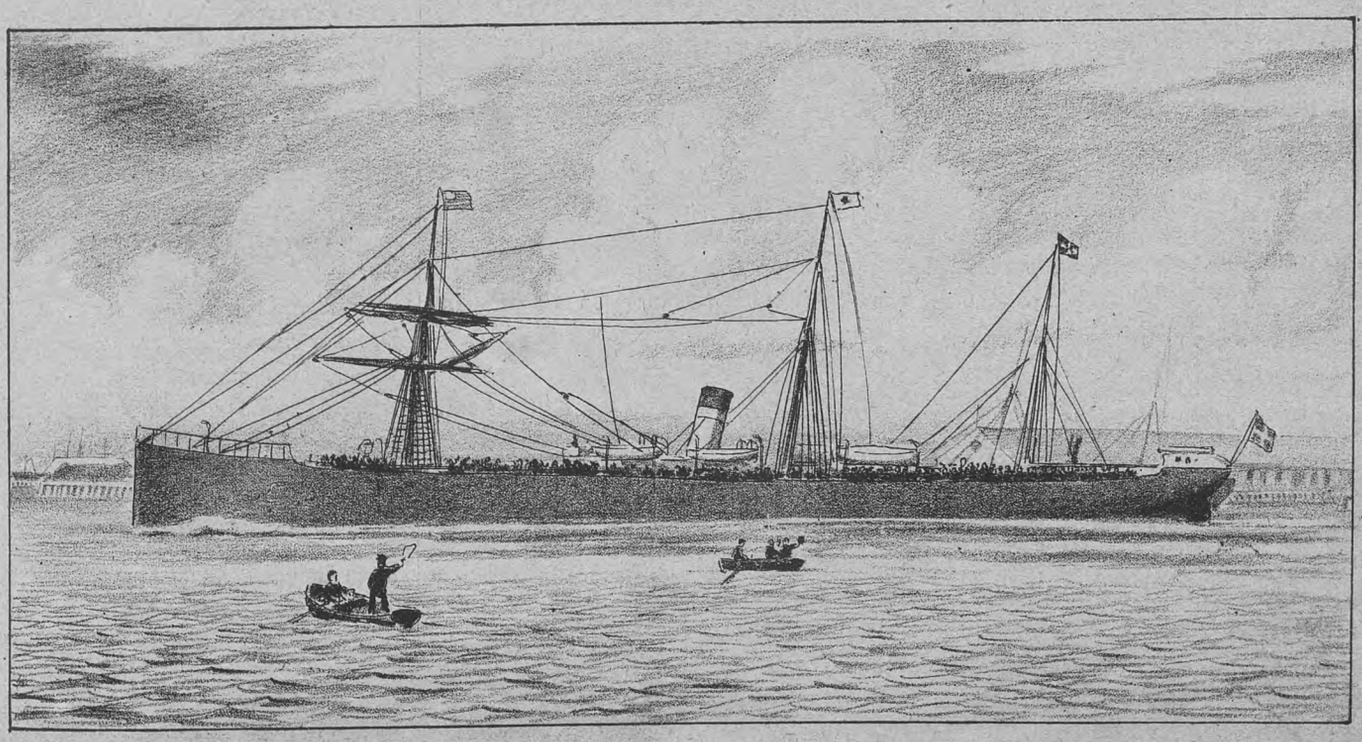

„Danmark" for Udgaaende.

Højt oppe i Luften.

Novellette af

Fritz Schlosser.

Jeg kalder mig for Signor Rosetti. For der gives Forhold i Livet, hvor man tvinges til at aflægge sit gode, ærlige Navn, uagtet man ikke har gjort sig skyldig i Vekselfalsk eller løbet væk med sin Principals Kasse. Thi jeg dyrker en Kunst, som man sædvanlig plejer at kalde brødløs. Jeg er nemlig Akrobat. Saalænge jeg simpelthen hed Frants Sternberg og kæmpede for det daglige Brød i den høje Trapez, kunde jeg slaa mine to- og tredobbelte Saltomortaler saa meget jeg vilde; der var ingen, som faldt i Forbauselse derover. Men da det paa alle Gadehjørner stod at læse med Kæmpebogstaver, at Signor Rosetti, den første Trapezkunstner i Verden, vilde optræde nogle faa Gange — ja, da var det noget helt andet. Min Lykke var gjort, og to Uger efter havde jeg de bedste Tilbud fra et af de største Etablissementer i Paris.

Her lærte jeg en fransk Kollega at kjende, og faa Uger efter var Alphonse Gérard og jeg fortrolige Venner, og vi blev enige om at arbejde i Fællesskab i Trapezen. Gérard var nogle Aar ældre end jeg, han var gift og havde et Barn, en Datter paa tre Aar. Desværre opdagede jeg snart, at han havde en slem Fejl — han drak. Hans Familieliv var derfor ikke lykkeligt; thi uagtet han i Grunden var et godt Menneske og holdt af sin Kone, frygtede jeg dog, at han mere end én Gang mishandlede hende slemt, naar han sent om Natten kom beruset hjem.

I den samme Have, hvor vi optraadte, producerede sig ogsaa en Luftskipper. Jeg havde gjort denne Mands Bekjendtskab i mine ledige Timer, og en Dag foreslog han mig ved et Glas Vin, at gjøre Turen med op i Luften. Jeg tog imod Tilbudet, og om Eftermiddagen svang jeg mig i Gondolen sammen med Luftskipperen. Vi svævede hen over den uhyre Stad, og jeg lænede mig beundrende ud over Gondolens Rand, for at betragte den funklende Strøm, som tabte sig i det Fjærne mellem høje Skovbakker. Det var en sjælden Nydelse for mig.

Luftskipperen traadte hen til mig og spurgte: „Hvad synes De om dette, Signor Rosetti? Turde De ogsaa udføre Deres Trapezkunster fra et under Gondolen nedhængende Toug?“

Jeg svarede ikke straks. Han slog mig leende paa Skulderen. „Ja, ikke sandt?“ Det var noget andet, end at hænge i en halvtredsindstyve Fod høj Trapez? Der er lidt Forskjel paa det, og saa paa at kunne tumle sig i et Tusind Fods Højde, svævende hen over Paris's Tage, ikke sandt, gamle Ven?“

„Hvorfor skulde jeg ikke vove det?“ spurgte jeg, og samtidig tænkte jeg mig, hvad Virkning det maatte gjøre, naar jeg kunde avertere: „Signor Rosetti og Monsieur Gérard vil udføre deres Evolutioner i et slapt nedhængende Tov fra en Ballon, tusind Fod oppe i Luften.“

Tanken vilde ikke forlade mig mere, og endnu samme Aften talte jeg med Gérard derom; han gik straks ind derpaa. Vi traadte i Underhandling med Etablissementets Besidder, og allerede Ugen efter foretog vi vor første Opstigning under en talløs Mængdes spændte Opmærksomhed.

Men den største Sensation vakte dog vort sidste Nummer. Gérard, som var den største og stærkeste af os, hængt sig ved Benene i Trapezen og holdt mig i sine udstrakte Arme. Jeg svingede frem og tilbage i Luften og til Slutningen holdt han mig kun med én Haand, saa gjorde jeg et Par Sving og hævede mig op ved at omfatte hans ene Arm, klatrede derpaa over ham og svang mig op i Gondolen. Det saa meget farligt ud; men jeg følte ikke den ringeste Angst ved dette Kunststykke, da jeg aldrig blev svimmel. Vi kjendte ud og ind hinandens „Greb“, og det viste sig snart, at Ideen var god, thi Publikum strømmede til i Masse, saa vi nu tjente lige saa meget i en Uge, som vi før havde tjent i en Maaned. Men ulykkeligvis brugte Gérard største Delen af sin gode Indtægt, til ret at dyrke sin gamle Last, Drukkenskaben. Jeg forestillede ham forgjæves det vanvittige i hans Levemaade, jeg mindede ham om hans Pligter som Familiefader og gjorde ham opmærksom paa hans unge Kones skæmmede Udseende, han vendte sig kun fra mig med en foragtelig Haandbevægelse.

Vi boede i det samme *Hôtel garni*. Da jeg en Aften, omtrent fire Uger her efter kom hjem og vilde gaa ind paa mit Værelse, mødte jeg Gérards Tjenestepige skjælvende over hele Kroppen og med et forstyrret, dødblegt Ansigt.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte jeg.

Pigen greb min Arm. „O, Signor;“ hviskede hun, „der har været et skrækkeligt Optrin mellem min Herre og Frue. Jeg tror, at Fruen vil tage Livet af sig. Gaa for Guds Skyld ind og tal med hende!“

Jeg blev dødelig forskrækket, og i næste Nu havde jeg revet Døren op og traadte ind i Salonen. Der var ikke andre tilstede end Fru Gérard. Hun vendte Ryggen til mig; men i det store Konsolspejl saa jeg hendes fordrejede Ansigtstræk og en Revolver, som hun holdt i sin højre Haand og hævede op mod sit Bryst.

Da hun hørte mig komme, udstødte hun et højt Skrig og styrtede om paa Gulvet, hvor hun blev liggende afmægtig. Jeg vristede Mordvaabnet ud af hendes Haand, hævede den ulykkelige varsomt op i mine Arme og vilde lægge hende paa Divanen, da Døren i samme Øjeblik aabnedes, og Gérard stod for mig. Han talte ikke et Ord, men hans blodunderløbne Øjne flammede af Raseri. Jeg holdt Revolveren hen imod ham og sagde: „Din Kone vilde have skudt sig, hvis jeg ikke havde forhindret det.“

Han svarede med en haanlig Latter. „Tror Du, jeg er saa dum?“ Forgjæves søgte jeg at forklare ham Sammenhængen, han afbrød mig kun med Eder og Forbandelser.

„Gérard, hør mig! Du ved ikke, hvad der her har tildraget sig!“

„Jo, jeg ved det bedre, end Du maaske tror, og jeg raader Dig til

snarest muligt at komme ud af dette Værelse. Ellers indestaar jeg ikke for Følgerne."

Jeg trak paa Skuldrene og forlod dem med et tungt Hjærte.

Næste Morgen hørte jeg af Pigen, at Gérard var skinsyg paa mig. Men han talte ikke selv et eneste Ord derom.

To Dage efter gik vi igjen op sammen. Jeg kunde godt mærke paa ham, at han havde drukket mere end sædvanlig. Desuagtet gik alt godt — kun det sidste Nummer var endnu tilbage.

Da jeg greb hans Hænder, og han svingede med mig frem og tilbage i Luften, paakom mig pludselig den Tanke: „Hvis han nu lod Dig falde?" Han slap min venstre Haand, og nu svævede jeg i én Haand et Tusind Fod oppe i Luften prisgivet det halvfulde, rasende Menneske.

I dette Øjeblik lød Gérards Stemme over mig: „Vil Du nu tilstaa, at Du er skyldig?"

Alt Blodet strømmede mig til Hjærtet. „Hvad mener Du?" spurgte jeg tonløst.

„Det ved Du lige saa godt som jeg. Bekjend Sandheden! Det er Dine sidste Ord! — Bekjend, Æreskjænder, eller jeg slipper!"

Jeg forsøgte igjen at gribe hans venstre Arm; men alle mine krampagtige Anstrængelser vare forgjæves. Jeg forsøgte at omfatte Tovet med Fødderne; men det mislykkedes. Mit Liv var i hans Haand. Han behøvede kun at slippe sit Tag, og jeg vilde styrte et Tusind Fod ned i Dybet. Jeg lukkede mine Øjne. Paa én Gang forekom det mig, som om hele min Fortid drog forbi mit indre Blik. Uvilkaarligt tænkte jeg paa, hvor lang Tid vel mit Legeme vilde behøve om at naa Jorden og ligge der som en uformelig, blodig Masse. Jeg ved ikke, hvor længe jeg var om at tænke alt dette. Men da jeg atter fik Stemmens Magt, sagde jeg: „Gérard, Du tager fejl!"

„Du lyver", var hans haanlige Svar.

„Din Hustru vil kunne bevidne, hvad jeg siger!" sagde jeg indtrængende.

Han udstødte en Helvedslatter, som endnu den Dag i Dag lyder i mine Øren. „En Kone kan ikke vidne mod sin Mand!"

Jeg følte, at hans Tag om min Hand løsnede sig.

„Herre, min Gud, staa mig bi!" skreg jeg. Et fortvivlet Sving — og jeg fik fat i hans Overarm. Et Minut efter laa jeg aandeløs paa Bunden af Gondolen. Jeg ved ikke, hvorledes jeg kom der op. Kort efter kom Gérard op til mig. Han lo og sagde: „Det var nok en ordentlig Skræk. Jeg tør vædde paa, at Du troede, jeg vilde gjøre Alvor af det?"

Jeg svarede ikke men aabnede Ventilen. Dagen efter løste jeg min Kontrakt og forlod Paris, og jeg har siden-efter aldrig udført Trapezkunster fra en Ballon.

(Sluttes).

Haarde Nødder.

Til sit Forsvar. En anklaget Bonde kommer ind i Retssalen med en mægtig Tøjrekølle under Armen.

Assessoren: „Hvad vil De med den Kølle her?"

Bonden: „Jo, der blev sagt, at jeg skulde tage alt med, som kunde tjene til mit Forsvar. Først tænkte jeg paa at tage min Økse; men saa blev jeg enig med mig selv om, at denne her vistnok kan gjøre samme Gavn. Der er ikke mange, som kan staa for et Drag i Nakken af saadan en Fyr!"

* * *

En Skuespiller, som har den Vane, at ville gjælde for noget mere, end han i Virkeligheden er, opdrager sine Børn i samme Aand og har allerede opnaaet gode Resultater med sin ældste Pode, en Dreng paa ni Aar. Han var for nylig en Tur paa Landet med Drengen i en Egn, hvor de ikke var kjendt. Faderen saa Drengen tale med nogle Børn paa Vejen og spurgte ham senere, hvad han havde sagt, og om han havde husket at holde paa sin Værdighed.

„Jo," svarede Drengen, „for at holde paa min Værdighed, fortalte jeg Børnene, at Du var min Tjener!"

* * *

En moderne Philantrop. „Ser Du den gamle Mand der kommer," spurgte en Student sin Moder, „han har hjulpet til at bort-tørre mangen Taare i sit Liv." „Gud velsigne hans Sjæl, den kjære, gamle; er han saa stor en Philantrop?" spurgte Moderen. „Nej, han er Lommetørklæde-Fabrikant," svarede leende Studenten.

Bekjendtgjørelser.

Dagmartheatret.

I denne Uge gives hver Aften

Kl. 7½

Folkeforestilling til halv Pris.

Repertoire:

Den Pukkelryggede. **Dr. Jojo.**

Ferréol.

Jephtas Datter.

o. s. v. se Plakaten.

Etablissement National.

I denne Tid opføres:

Manden fra Sydkarolina el. **Den forl. Mulat.**

Skjønhedskonkurrencen el. **Phonofotografen**

Margrethes Drømme.

En giftefærdig Tante.

Paaskerevuen 1889

eller **Borgerrepræsentant for en Dag,**

original, lokal, loyal, national, revideret Sextur med Viser og Sange af Svend Flue.

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Cirkus Bergmann,

Stjærnekroen, Amager.

Hver Aften Kl. 8 stor Forestilling.

Mærk. Stjernekroen ligger paa **Thingvejen,** hvortil man kjører med Sporvognen fra Højbroplads for 15 Øre.

Verdens største Vidunder,

er den af Indianerne tatoverede Amerikaner,

Kaptajn Dan Fischer,

forevises hver Dag fra Kl. 11 Form til 10 Aften i

Etablissement Nationals Forevisningssale.

(Indgangen gjennem Nationals Porte mod Vesterbrogade og Jærnbanegade).

Enhver bør se dette Verdens største Fænomen.

Entré 35 Øre, Børn 15 Øre.

Forvises kun en ganske kort Tid.

Buen-Suerte,

import. Bremer Cigar, faas à Kr. 4 25 pr. 100 Stkr. **kun** ægte i

Cigarforretningen,

Ny Stormgade 69 St., Vesterbro.

Uge-Revue.

Længe nok har jeg vaklet, men endelig har jeg taget min Beslutning. Jeg er bleven Totalafholdsmand, hverken mere eller mindre.

Naturligvis holdt det haardt, men nu er Beslutningen tagen: fra den 1ste næste Maaned ikke Tale om Druk mere. Det vil sige, der kan nok blive Tale om Druk, men heller ikke mer. Ikke saa meget som en Slat gammel Carlsberg, ikke en eneste tillavet Rom-Toddy, ikke et Glas Portvin og ikke en lille Middags-Absinth, ikke den allerringeste Gnist.

Den kommer til at staa paa Skibsøl og The, Salep og Kaffe, ellers ingen andre Ekstravagancer ud over det rene, klare, herlige Kommunevand; selv den allerringeste formildende Omstændighed i Vandet er udelukket.

Jeg har længe nok strittet imod, men den gik ikke. Jeg vil ikke længer sidde som Paria mellem mine Kammerater. De er drattet af, den ene efter den anden, fra Drukkenskabens Herligheder. Nu sidder de Aften efter Aften og plejer deres Thepjank eller koketterer med deres Skibsøl og er lige saa kedsommelige, som en doven Bajer.

Det er ikke til at holde ud. Jeg vil ikke ugleses, jeg vil være delagtig i mine Kammeraters Nydelser, drikke som de og kede mig som de. For det kan nu ikke nytte at nægte det, kede sig, det gjør de. De keder sig ganske forfærdelig. Men Totalafholds-Djævelen har engang slaaet sin Klo i dem, og han forlader dem ikke for det første.

Men Gudskelov, at det dog først er til den første, at jeg skal til det. Naturligvis vil jeg i en grænseløs Grad benytte mig af af den Smule Tid, der er tilbage. Jeg vil

drikke som en Elefant, der ikke har faaet vaadt i 8 Uger. Jeg vil lege med alle de Flakoner, der er mellem Himmel og Jord, jeg vil fugte Ganen med Portvin, tørre den med Sherry og strø Sand paa med Skum.

Jeg vil kort sagt ikke spare mig, hverken mig selv eller min Portemonnæ, jeg lader Mønten klinge og Millionerne rulle. Man har jo Gudskelov Kredit paa flere ansete Beverdinger i Staden.

Alt i alt vil jeg spare en Hoben Tømmermænd sammen til næste Maaned, naar min Totalafholds-Bevægelse begynder. Og mens Blomsterne spirer i Maj — trala — vil jeg hvile mig ud, mens Tømmermændene arbejder saa Sveden springer ud af Panden.

Naar de saa godt og vel har nedlagt Arbejdet, saa tror jeg nok, jeg er fuldt rustet til paa en værdig Maade at udfylde min Plads og tømme den bitre Kalk i den totalaf holdende Menighed.

Ganske vist, jeg ved, at naar jeg drikker, saa har jeg Majoriteten af det danske Folk, den kompakte Masse, bag mig, men med Glæde og navnlig med Fortrøstning slutter jeg mig til den lille Hær, der engang skal føre til Sejr Folkenes Sag.

Det er forresten ejendommeligt nok. For mit Valgsprog har ellers den sidste Snes Aar været: Blæse være med det hele, saa kan Resten gjærne gaa Pokker i Vold.

For saa vidt havde jeg ikke daarlige Betingelser for at være Theaterdirektør. Saadan noget som at begynde som Lehman og ende som Krach, det var navnlig noget for mig.

Nu har det imidlertid artet sig anderledes. Jeg er begyndt som en holden Mand, har derefter gjennem overvættes Nydelse af Spirituosa arbejdet mig frem til maade-holden og er nu endt som totalaf-dito.

Naar det endelig var mig magtpaaliggende at faa bortødet den mig medfødte Formue, kunde jeg naturligvis lige saa godt være gaaet Theaterdirektør-Vejen. Det er just den Vej, naar man har en medfødt Trang til at blive af med sine Penge.

Men jeg forstaar ikke, hvorfor netop Dagmartheatret nu vil spille det gamle Stykke „Lehman kan, hvad han vil", naar det dog er notorisk, at Lehman, hvor gjærne han saa vil, ikke kan betale Skuespillerne deres Smule Gage.

Oven i Kjøbet saadanne skikkelige Skuespillere, der ved, at den eneste Kasse, de har noget i, er Sufflørkassen. Der er ikke en Øre at tjene, og desaarsag giver de sig til at spille *paa Deling*.

Paa Deling! Der er noget i det gamle Ord, at hvor blottede Skuespillerne end er for Talent, den logiske Sans svigter dem aldrig. Aldrig.

Der er et fremmed Ord, der hedder *Cichorie*. Det kan paa dansk betyde noget som Tilsætning. Det benyttes i Reglen til Kaffe, men kan ogsaa have en videre Anvendelse.

Spørg bare Lehman og de andre Theaterdirektører. Hvad Glæde har de af hver Aften at byde Folk en rigtig god literær Kop Kaffe, naar de selv maa sidde oppe i Kulisserne og sluge Cichorien i sig, de Stakler.

Nej, det gaar ikke altid som Præsten præker eller som *Carstensen* lover. Har han nu ikke lovet, at Folk for den elendige Krone pr. Kvartal skulde faa alle Dagens Nyheder at vide 7 Gange om Ugen? Og saa gaar han hen i denne Uge og spiser sine slugvorne Læsere, der efter Forlydende brænder af gloende Begjærlighed efter at læse hans Blad hver Morgen, af med 4 — siger og skriver fire — Numre.

Hvis hans Læsere gjorde Alvor af det og søgte Erstatning, henholdende sig til den nye Lov om *Underholdnings-Bidrag*, saa var Hr. Carstensen slemt i Vinden.

Blæse være forresten med Vinden. Den har i den forløbne Uge, der fra gammel Tid har Ord for at være den stille, været hensynsfuld nok til at lægge sig, endog før almindelig borgerlig Sengetid, og sørge for, at Ugen virkelig blev saa stille, som en stille Uge har Krav paa at være.

Havde den ikke været det, var heller ikke det vidunderlige sket. Det vidunderlige er, at *Traverbanen* har aabnet Sæsonen uden med saa meget som den ringeste Dryb Regn eller bare en eneste Omgang Blæst.

Kan det ske, saa er det overflødigt, at *Lundqvist* beder om godt Vejr, ja, der er egentlig ingen Ting, der kan overraske mere.

Saa kan det blive en Fornøjelses-Tur at tage med en Thingvalla-Damper til Amerika, saa kan det være Solskin, den Dag, Tivoli aabner, saa kan saamænd Watt, der er Direktør i Tivoli og Privilegieejer ved Folketheatret, ogsaa blive Direktør i Kasino og en af Konsorterne ved Dagmartheatret, saa kan Dampsporvognen ophøre med at kjøre sine Passagerer over, Uret paa Nikolai give sig til at vise rigtigt og „Hesten" staa hundrede Aar endnu,..... .....og Abrahams faa 80,000 for at Nørrebros Theater ikke skal aabne, saa kan Huth faa Ret til at praktisere uden at betale 100 Kr. for hver Patient, han helbreder, og Sichelkow faa en ordentlig Plads at hænge paa.

Hvorfor han ikke maa faa det, er mindst lige saa ubegribeligt, som at de stakkels kjøbenhavnske Skolebørn ikke mer maa faa Lov at rejse paa Landet til Sommer.

Hvis Magistraten saa i det mindste gav dem Frikort til Tivoli i Sommer, saa kunde det endda gaa, men kjender jeg Magistraten ret, saa gjør den det ikke.

De, der vil have deres Børn paa Landet, maa se at klare sig som de bedst kan. Det bør de erindre, alle Byens mange Fædre og Mødre, baade de, der har havt Besøg af Storken, og de, der — efter hvad Kapt. Jagd fortæller i flere herværende Blade — venter paa Storken.

Det skal slet ikke være morsomt at vente paa Storken. Navnlig naar Storken kommer aldeles uventet.

Kuk.

Indhold.

Illustrationer: Dagmartheatret. — Vort Familieliv. — Maskinmester Kaas. — Strandvejskjørsel i Paasken. — Fra „Danmark"s Forlis.

Tekst: Dagmartheatret. — Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Vort Familieliv. — Mellem Venner. — Meget i faa Ord. — Højt oppe i Luften [illustr.]. — Uge-Revue (illustr.). — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 18.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 4. Maj 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

Etablissement National.

National synes efterhaanden at have faaet sig en fast Stab af Forfattere i den lettere dramatiske Genre, som unægtelig er en Livsbetingelse for en saadan Scene. Den har i de sidste Par Maaneder haft to større Sucesser at opvise, foruden meget præsentable Smaating. „Paaskerevuen" slutter sig værdig til sin Forgjænger, „Skjønhedskonkurrencen." Den er morsom, aktuel og har flotte Viser, som foredrages med al ønskelig Nuancering. Publikum er „med" hele Tiden, og Revuen har al mulig Udsigt til at holde sig til Pintse, da den vel sagtens faar en Afløser i en splinterny „Pintserevue".

Vore Billeder.

Mordet paa Lampevejen. Hvem har vel tænkt paa andet i den forløbne Uge? Overalt har Samtaleæmnet drejet sig om Undersøgelserne mod den mistænkte og anholdte Værtshusholder og Vognmand C. A. E. Schick. Hvad der til Dato er fremkommet af Oplysninger ved de mange Forhør, som ere afholdte, saavel over ham selv som hans anholdte Hustru og Søn, er endnu ikke bekjendt. Men saa meget er dog sivet ud af disse Forhør, at der synes at være mere, som taler imod end for den Anholdte, hvorfor der ogsaa er udstedt Arrestordre over ham.

Schick, der er 56 Aar gammel og driver en Beværtning, *du American*, paa Gl. Kongevej, har paadraget sig Mistanke for Mordet paa Snedker Sørensen fra Vandløse ved en Rejse, han for kort Tid siden gjorde til Hamborg, hvorfra han vendte hjem med en Del Penge, som han brugte til at betale sine Kreditorer. Da hans pekuniære Forhold i længere Tid havde været smaa, og Folk forbavsedes over de mange Penge, han pludselig havde faaet, forklarede han, at han i Hamborg havde solgt nogle Obligationer. Ved sin Anholdelse gjentog han det samme, men rettede det senere til, at han havde været i Hamborg, for at bytte nogle Femhundredkronesedler, som han ikke turde komme frem med herhjemme, for ikke at vække Mistanke. Det siges, at han i Forhørene han angivet at have faaet to Femhundredkronesedler af en Fremmed forrige Sommer, for at vise ham rundt i Kjøbenhavn under Udstillingen. Det skal være disse Penge, som han har vekslet i Hamborg. To Opdagelsesbetjente, som sendtes derned for at forhøre sig om, hvad Schick havde foretaget sig i Hamborg, vendte tilbage med den Besked, at Schick der havde vekslet flere Femhundredkronesedler først i tysk Mønt og senere atteri dansk Mønt. Han udgav sig efter Sigende i Hamborg for Fiskeexportør.

Hans Kone og Søn anholdtes i Mandags. Konen er ved Forhørene meget fortvivlet, men paastaar stadig, at hendes Mand er uskyldig. Hun tilbyder sig at ville aflægge Ed paa sit Udsagn om, at Schick paa Mordaftenen gik i Seng Kl. 9 og ikke senere stod op den Nat. Sønnen, Droskekusk Schick, der straks ved Mordets Begaaelse paadrog sig Politiets Mistanke, men senere beviste sit Alibi — dengang væsentlig ved Faderens Udsagn — har atter Skinnet imod sig. Han er under Forhørene meget nedtrykt og adspredt.

Der har i denne Uge været god Søgning i Schicks Beværtning. Det var næsten, som om Folk ikke havde Tid at vente med at høre noget Nyt om Schick gjennem Aviserne, men selv vilde gaa Referenterne i Bedene og „høre med egne Øren". Og er der noget Sted, hvor Rygterne flyver vildest, saa er det her, hvor Stamgjæsterne, som har kjendt den Anholdte, fremdrager det ene Træk efter det andet af denne mærkelige Mands Liv og Levnet. Paalideligheden maa de selv indestaa for, thi hvad der her fortælles, cirkulerer snart med de vidunderligste Tilsætninger, dels blandt Folk, dels i Pressen, som stadig har sine Følehorn ude paa Gl. Kongevej. Især „Avisen"s Referent synes at have fundet sig godt tilpas derude; han færdes ud og ind i Familien Schicks private Lejlighed som var han hjemme, naar han ikke sidder i Skjænkestuen og holder Foredrag for de forsamlede Gjæster.

Folk, der kjender Schick, omtaler ham som en driftig og foretagsom Mand, der har forsøgt meget i sit Liv. Enkelte ryster paa Hovedet og taler om en mørk Fortid, andre have ubetinget Tillid til Mandens Godmodighed og kunne ikke tiltro ham en saadan Handling, som han beskyldes for.

Som et Udslag af den Stemning, der blandt nogle findes mod Schick, kan følgende lille Episode nævnes, som skal have tildraget sig nogle Dage før hans Anholdelse. En Dame kom ind paa Frederiksberg Politistation og angav at kunne finde Morderen fra Lampevejen ved Hjælp af Hypnotismen. Man tog mod hendes Tilbud og kjørte med hende ud til Mordstedet. Her steg hun ud, sprang over Vejgrøften og løb med fremstrakte Arme ind over Marken; hun standsede pludselig ved en Grøft, hvor hun kradsede rundt med Hænderne, til hun fandt en stor Skruenøgle. Med den løb hun saa atter ud paa Vejen, ned ad Allégade, om ad Gl. Kongevej, hvor hun kastede den ind i Schicks Have.

Det Portræt, vi omstaaende bringer af Schick, er tegnet efter en Kultegning, som indtil for faa Dage siden har været ophængt paa Væggen i Skjænkestuen i Schicks Beværtning. Det er „Gazetten"s Skyld at den blev nedtaget, idet vor Tegner under et Besøg i Værtshuset spurgte den Mand, der forestaar Beværtningen i Schicks Fraværelse, „om det var et godt Billede af Schick?" Efter en kort Raadslagning blandt Familiens Medlemmer blev saa det bekjendte Billede taget ned.

Hertug Georg af Sachsen-Meiningen, Beskytteren og Reformatoren af tydsk Skuespilkunst, tiltraadte sin Regjering i 1866. Han har med særlig Forkjærlighed og store pekuniære Ofre understøttet og befordret Skuespilkunsten og Tid efter anden ved gjennemgribende Reformer dannet sig et Selskab, de verdensberømte „Meininger", som for Tiden giver Gjæsteforestillinger i Kasino. Pladsen tillader os ikke nærmere at komme ind paa den særlige Fremstillingsmaade, som er Meiningerne egen, men vi anbefale alle Yndere af det alvorlige Drama i høj Stil, at stifte Bekjendtskab med dette enestaaende Selskab.

Gehejmehofraad Ludwig Chronegk er Lederen af det hertugelige Theater. Han er født i Aaret 1837 i Brandenburg og begyndte sin Theaterløbebane i Berlin paa det Krollske Theater. I Aaret 1873 kom han som Regissør til det meiningske Theater og allerede Aaret efter var han Lederen af dette Theaters Gjæstespil. Han er med Liv og Sjæl gaaet op i disse Forestillinger og er til Løn for de Fortjenester, han har indlagt sig af det hertugelige Theater, Tid efter anden, rykket op i højere Charger. Han begyndte som Regissør, udnævntes i 1876 til Overregissør, i 1879 til Intendant og i 1880 til Hofraad.

Professor Andersen-Bang

indfandt sig igaar paa „Gazetten"s Kontor, hvor han beklagede sig gudsjammerligt over sine „Venner". De var efter hans Mening hans værste Fjender. Han bad os optage følgende originale

Meddelelse

til Indbyggerne i Kjøbenhavn.

Herved vil jeg fortælle, hvorledes Fjender og Venner er, efter min lange Erfaring. Sine Venner skal man vare sig for. Fjenderne kan man se; men Vennerne skjule sig bag Skjærmbrættet. Saaledes viste en Ven, en Hr. S . . ., som enhver kjender, mig den Venlighed, at stille en Pebberbøsse op paa Scenen, hvor jeg stod, da jeg afholdt mit første Møde i „Holbergsminde".

Herved meddeler jeg alle mine Venner og Bekjendte: Tag *Gazetten* og læs disse Ord. Næste Gang skal I faa mere at vide. Stort Møde afholdes Torsdagen den 9de Maj, Aften Kl. 9 i Thalia. Billetter à 35 Øre faas i Skindergade Nr. 18.

Ærbødigst

Profeser *H. Andersen - Bang.*

Nansensgade 28, 4. Sal.

* * *

Da vi véd, at „Profeserens" mange Venner ere ivrige Læsere af *Gazetten*, har vi anset det for rigtigst at optage hans Meddelelse *in extenso*, idet vi dog selvfølgeligt har maattet foretage de nødvendige orthografiske Rettelser

deri. Men Stilen — den er ægte, Ord til andet. Vi sige ligesom „Professeren“ — næste Gange mere, et fyldigt Referat af dette „oplysende“ Møde skal ikke mangle i næste Nummer af „Gazetten“.

Vort Familieliv.

At det ogsaa skulde komme saa uheldigt! Men det er altsammen „Aftenbladet“s Skyld. For havde det ikke spredt sine Løbesedler ud over Byen, og henvendt Folks Opmærksomhed paa den stakkels Værtshusholder Schick ude paa Gl. Kongevej, havde Fader saamænd aldrig kommen saa galt afsted. Men han blev som han var bidt af en gal Opdager, da han paa Kjøbmagergade blev stukket en af disse dumme Løbesedler i Haanden, om at læse „Aftenbladet“ for i Mandags. Han trak Zette til Side og hviskede et Par Ord til ham, saa pudsede han sin Næse haardt, som han altid gjør, naar han faar en god Ide, rakte Moder og mig ligegyldig Haanden til Afsked og sagde blot, idet han stak sin Arm ind under Zettes: „Nu gaar jeg ud, for at finde Morderen!“

Det var de sidste Ord, vi hørte fra ham, før de arresterede ham. Stakkels, stakkels Fader! At de kunde antage Dig, den skikkelige Rentier, Hans Jokumsen, for Morderen fra Lampevejen! Jeg holder det ikke længere ud! Og Christian kommer ikke, for at udfri ham af Fængslet med Sværdet i Haanden! Oh, min Christian, hvorfor kommer Du ikke?

Zette lod de løbe igjen, og det er dog sikkert ham, der har faaet Fader lokket ud paa den Vildmand. Det kunde han saamænd aldrig have fundet paa af sig selv. Fader er altfor aabenhjærtig til at spille Opdager. Han bliver selv opdaget. Og det blev han da ogsaa grundig. Stakkels Fader, at ville betale sine Bajere i Schicks Kafé med Femhundredkronesedler! Den var dog for tyk. Han kunde jo nok tænke sig, at dér ude lurer en Opdager i hver en Krog. Og det gjorde der ogsaa. Og saa nappede de Fader i Kraven, da han vilde betale med sin Femhundredkoneseddel og arresterede ham paa Mistanke ligesom Schick. Det kommer der ud af at have for mange Penge. Men det siger jeg: Hvis Christian ikke kommer i Aften, saa hæver jeg Forlovelsen igjen, saa sandt, som jeg hedder

Josefine Jokumsen.

P. S. Saa blev det alligevel Zette, den vaske Dreng, der frelste Fader ud af Fængslet igjen! Han viste dem bare et Nmmer af „Gazetten“, og saa var Holck med, for han kjender godt „Gazetten“s Jokumsen og os alle sammen. Og saa kom ogsaa Christian. Men han fik sig alligevel en lille Overhaling, fordi han saa længe havde svigtet sin

Josefine.

Kvindelige Smuglere.

En engelsk Dame, som er Inspektrice ved det kvindelige Toldopsyn i London, beretter en Del spredte Træk af sine lagttagelser i den lange Tid, hun har staaet i det engelske Toldvæsens „Opdagertjeneste“.

De fleste af de Kvinder, som smugle, ser Inspektricen frit i Øjnene og holder stadig deres Blik rettet mod hende. De har meget stærkere Nerver end Mændene. Naar en Kvinde mistænkes for at have skjulte Varer paa sig, siger Inspektricen i Reglen til hende: „Jeg er bange for, at De har toldpligtige Varer hos Dem!“ Man bør kjende deres Forstillelsesevne, for ikke at vildledes af den fromme uskyldige Maade, hvorpaa de svarer og forsikrer det modsatte. De stryger sig ned ad Kroppen og opfordrer til øjeblikkelig at uudersøge dem. Og henvendes der en Bemærkning til dem om deres usædvanlig fremstaaende Bryster eller Tournure, tager de sig blufærdigt til det mistænkte Sted og svarer, at „det er den sidste nye Parisermode.“

Nogle Kvinder bære, ligegyldig hvor varmt det saa er, svære Overstykker, og og naar de adspørges, om det ikke er for varmt, svare de alle med den mest tilfredse Mine, „at de befinde sig netop rigtig godt i Varmen, den generer dem aldrig“ — om saa Sveden hagler dem ned ad Ansigtet.

De er hensynsfulde til det Yderste. Med en rørende Ligefremhed kunne de sige: „De ser saa anstrængt ud, Frue, det er virkelig Synd at belaste Dem med et et saadant Hestearbejde. De er overanstrængt og skal ikke give Dem til at undersøge mine store Kufferter. Det er aldeles overflødigt, jeg kan sige Dem paa en Prik, hvad der er i dem!“

De føre sig i Reglen som Millionærer Men den Maade, hvorpaa de bevæger Kroppen passer kun daarlig til deres elegante Førelse af Hovedet og Armene. Kroppen bærer de for stift, og navnlig naar de sætter eller rejser sig, kan man altid se, hvem der har skjulte Varer paa sig.

Der er én Slags kvindelige Smuglere, som rask bruse igjennem Toldopsynets Sal, forlange en Vogn og kjøre bort, efterladende deres Kufferter, hvori der aldrig er toldpligtige Sager, til behageligt Eftersyn. Lidt efter kommer de tilbage, etter at have bragt de smuglede Varer, som de havde skjult paa Kroppen, i Sikkerhed.

Den ærlige Kvinde, som første Gang modtages af Toldopsynets: „Jeg antager, De har toldpligtige Varer hos Dem?“ stammer i Reglen forvirret: „Ja, nogle ganske faa Ting.“ Disse „ganske faa Ting“ kunne imidlertid ofte være af en betydelig Værdi.

Som Regel opføre de rigtige Smuglere sig koldblodigt, naar de gribes; meget faa give sig til at græde.

Deres Opfindsomhed er stor, men ikke altid lige god. Kniplinger rulles simpelthen om Kroppen indenfor Korsettet, og hos magre Kvinder udstoppes Figuren med hele Pakker Kniplinger. Strømperne udstoppes med Silkebaand, der ofte synke ned og danne underlige Knuder paa Anklerne. Slør med Fløjlsbesætning i Panden bruges som Regel til Skjulested for Diamantsmykker af høj Værdi. Falske Hæle i Skoene ere meget anvendte og et yndet Gjemmested for kostbare Diamanter. Et meget anvendt Fif blandt kvindelige Smuglere er indvendige Lommer paa Skjørterne; man skal lukke Øjnene godt op, for at finde disse Lommer, der paa den mest snedige Maade falder sammen med Skjørtets Folder.

Meget i faa Ord.

Vindrullede Sneboldte. Ude paa Prærierne i Dakota og Wyoming kan man ofte se naturlige Sneboldte tumle rundt i Luften. Stormens Magt sammenpresser og afrunder Sneboldtene saa godt som nogen Skoledreng. Det er som et formeligt Bombardement, naar Tusinder af disse Sneboldte, nogle i Størrelse som en Citron, andre som en stor Kanonkugle og de største som en prisbelønnet Kæmpemelon suser hen over de vidtstrakte Sletter.

* * *

Smal Kost. I denne Tid, hvor „Aftenbladet“ beretter om sin „Fængselskost“, kunde det maaske være af Interesse at høre, hvad Dr. Felix Oswald skriver om en Polak, som blev sendt til et russisk Fængsel i sit to og tyvende Aar. Hans hele Kost bestod i 2 Pd. Rugbrød og en Dunk Vand daglig, uden Spor af Forandring Aaret rundt, naar undtages den Uge, hvori hans Forbrydelse var begaaet, for da fik han kun 1 Pd. Brød om Dagen. Denne Mand blev benaadet og løsladt af Fængslet i sit halvfemsindstyvende Aar.

* * *

I Zanzibar er det et sikkert Tegn paa Aristokrati, naar Damerne bære Guld-Dollars i en Ring i Næsen. En mørk Zanzibar-Skjønhed kan gjøre sikker Regning paa at blive betragtet med Ærefrygt og Beundring af sine kvindelige Medskabninger, naar hun kan møde med 20—30 Guld-Dollars i sin Næsering.

* * *

De træder for haardt. I den gamle By Ratisbon i Bayern sker der i den senere Tid en aldeles overvældende Masse Forbrydelser, uden at Politiet kan komme paa Spor efter Gjærningsmændene.

Man har længe tænkt over, hvori Grunden hertil kunde ligge og har nu udfundet, at de gamle Politifunktionærer træder for haardt i Stenbroen, naar de om Natten gjør deres Runde gjennem Gaderne. De er derfor alle bleven forsynede med svære Gummigaloscher.

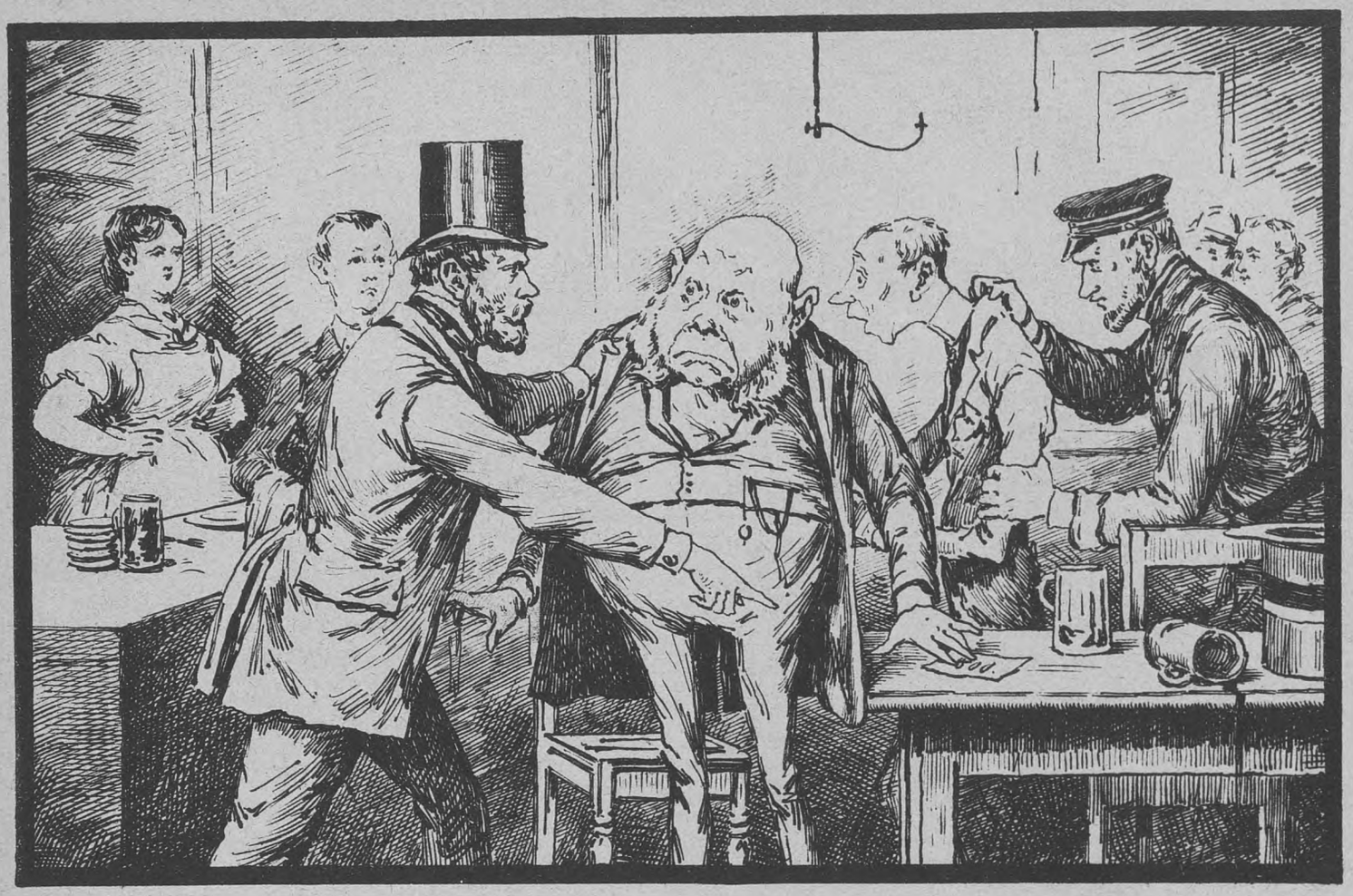

Vort Familieliv. Hr. Rentier Jokumsen valfartede i Mandags med sin Plejesøn Zette ud til Schicks Kafé paa Gl. Kogevej, for at at drikke sig en Bajer. Da han skal betale, trækker han flot en Fremhundredkroneseddel ud af sin Tegnebog og siger: „Kan De bytte den?“ — „Jo, nu skal De straks faa Kaffe!“ lyder det fra Retfærdighedens Haandhævere, som i et Nu har sikret sig de to samfundsfarlige Individer. (Se Josefines Brev).

Hertug Georg
af Sachsen-Meiningen.

Gehejmehofraad L. Chronegk,
Meiningernes Direktør.

3. Værtshusholder C. A. E. Schick.

2. Schicks Kone og Søn i Forhør.

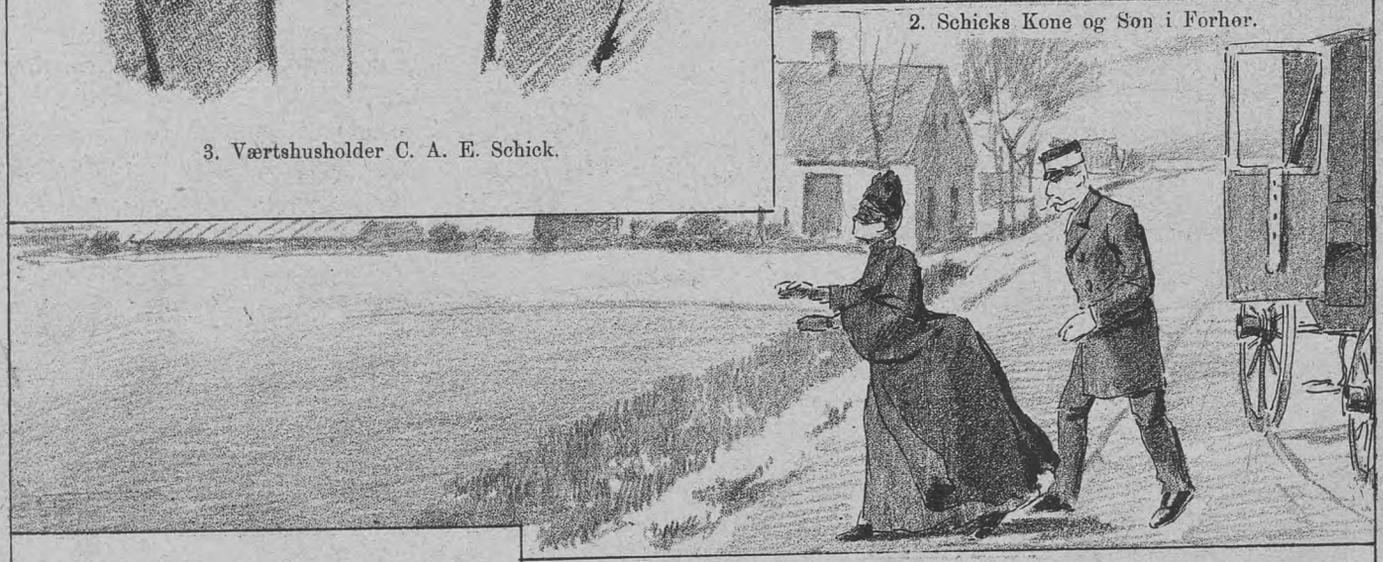

1. Hypnotismen og Mordet.

4. Schicks Beværtning *du American.*

5. Interior fra *du American.*

Fra Undersøgelsen mod den arresterede Værtshusholder Schick.

Højt oppe i Luften.

Novellette af

Fritz Schlosser.

(Sluttet.)

Tre Aar gik, uden at jeg hørte noget til Gérard. Jeg var den Gang engageret ved et Cirkus i B. En Dag kom der et andet Cirkus til Byen for at give Forestillinger, og jeg læste med Forbauselse Gérards Navn paa Plakaterne. Han optraadte somSaltomortalespringer, og hansGlansnummer var en tredobbelt Saltomortale. Endnu samme Aften gik jeg hen for at se ham. Jeg fik heldigvis en god Plads, umiddelbart ved Indgangen til Manegen. Mit Hjærte bankede højt, da Gerard traadte frem. Han havde forandret sig meget. Hans Ansigt var blegt, og nu og da fløj der et underligt, nervøst Træk hen over det. Ud af hans dybtindsunkne Øjne lyste en uhyggelig Glans. Han kastede et hurtigt Blik over sine Omgivelser. Pludselig for han sammen; han havde gjenkjendt mig. En underlig Frygt greb mig; det forekom mig, at der vilde ske noget skrækkeligt. Imidlertid rettede Tjeneren Springbrættet til. Saa traadte Gérard med et Par hastige Skridt hen imod mig og sagde:

„Jeg vidste nok, at vi to maatte mødes igjen."

„Gérard! Du er syg, modtag et Raad af en gammel Ven! Slaa ikke idag den tredobbelte Saltomortale!" svarede jeg ham.

„Aa, saa Du tror, at jeg kan springe fejl. Det kunde Du lide, hvad? Du er vel kommen, for at faa det at se?" og med et Par lette Spring løb han hen paa Brættet, gjorde sin Kompliment og kyssede paa Fingrene.

Musiken begyndte.

Han slog et Par enkelte Saltomortaler og saa en dobbelt. Stormende Applaus fra Tilskuerne.

Gérard stod stille med korslagte Arme og stirrede mig ufravendt i Ansigtet. Saa gjentog han Springet og blev atter staaende.

Ny Klappen og Bravoraaben.

Han tilkastede mig et triumferende Blik og belavede sig paa at springe for tredje Gang.

Musiken tav. Det var saa stille i Rummet, at man kunde høre den udstrømmende Gas fra Lysekronen.

Han tog Tilløb, vendte sig i Luften — én Gang — to Gange —

Mit Hjærte stod stille. Jeg saa, at der ikke var Plads til at gjøre den tredje Vending.

Et dumpt Slag — noget som en Knagen — og midt i de ophvirvlende Støvmasser saa jeg et Legeme ligge udtrakt paa Jorden.

Bevidstheden forlod mig. Da jeg atter kom til mig selv, bar man Gérards livløse Legeme ud fra Manegen, — han havde brækket Halsen.

Nappet.

En Politi-Humoreske

af

W. Hildebrandt.

Vi lænede os begge over Skibs-Rælingen og stirrede eftertænksomt ned i de under os dansende Bølger, i hvilke den skyløse Himmel spejlede sig, belyst af den tropiske Sol.

„Hm!" sagde Hansen, idet han højtideligt sendte en Ladning Skraaspyt ud mellem Fortænderne, „hvem skulde have troet, at det stille Ocean skulde komme til at tjene mig som Spyttebakke. Forøvrigt er det et Pokkers kedeligt stort Vand, der er hverken Ende eller eller Begyndelse paa det."

„Og det er vel ogsaa meget dybt?" spurgte jeg mismodig.

„Er Du skjæv?" belærte Hansen mig, „mindst to Gange saa dybt som Suseaaen, naar det har regnet stærkt, eller det har været Tøvejr et eller andet Sted."

Suseaaen! Min kjære, gode Suseaa! Hvilke vemodige Tanker fremkalder ikke Dit Navn hos mig? Hvor dukker ikke min kjære Hjemstavn, det gemytlige, gamle Suseborg, levende frem for mit indre Øje. Ak, hvorfor maatte jeg forlade Dig? Hvorfor kunde jeg ikke være bleven hjemme og taget mine Par Ugers Arrest, i Stedet for at flakke om her i det Fjærne? Nu havde det hele været overstaaet, og jeg kunde igjen have siddet i „Rosenlunden" eller hos Konditor Petersens hos den smukke Jomfru Mikkelsen, eller i „Skansen" eller . . . . . oh, mit Suseborg, hvorfor har jeg forladt Dig?"

Som ganske ung Skomagersvend var jeg kommen til Suseborg og levede lykkelig og tilfreds, indtil jeg traf den store Socialist-Agitator Peter Hansen, som med overbevisende Kraft oplyste mig om, at mit var Liv ikke et Menneske værdigt. „Der mætter Bourgeoisiet sig i Arbejderens Sved og Blod, ogsaa i Dit," havde Hansen sagt, „medens Du ved en almindelig Fordeling af Statsformuen vilde blive Herre af nøjagtigt 3,428 Kr. 29 Øre i aarlig Indtægt."

Siden efter besøgte jeg med den store Mand, under hvis Avtoritet jeg beredvilligt og viljeløst bøjede mig, flittig vort Partis Forsamlinger, svælgede i Massearmod og Kapitaltryk og hjalp Hansen i sin agitatoriske Virksomhed saa godt jeg formaaede, indtil Politiet en skjønne Dag ryddede vort Forsamlingslokale i Skyttehuset. Da Hansen og jeg, som et Par af Folkets Mænd, ved den Lejlighed opførte os lidt voldsomt, krænkede som vi var i vor inderste Overbevisning om den os medfødte Menneskeret, blev der udstedt Arrestordre imod os og en Politibetjent udsendt med Ordre til at føre os i Fængsel.

„Men hør engang", sagde den skikkelige Mand til os, da han førte os væk, „gjør mig den Tjeneste ikke at løbe fra mig. Det er allerede hændet mig én Gang før, og hvis det gjentager sig, er jeg bange for at miste min Plads og endda faa Straf til. Altsaa, vær endelig saa god, mine Herrer, og vis mig den Villighed, baade for min egen og min stakkels Families Skyld!"

Vi lovede ham dette med Haand og Mund, men da vi kom til et menneskefomt Sted paa Promenaden, raabte Hansen pludselig til mig: „Nu, Christian, løb hvad Du kan! Hurra! Leve det frie Socialdemokrati!" og med et Par Spring forsvandt vi til venstre og høire i Panken.

Det var begyndt at blive mørkt,

da vi igjen traf hinanden paa Torvet i Suseborg udfor Theatret.

„Christian," sagde den store Mand, som var bevandret i alle Straffelovens Paragrafer. „Christian, det var en væmmelig en. Den Historie i Skyttehuset kommer til at staa os i 6 Ugers simpelt Fængsel for Vold mod Politiet og 40 Kr. Bøde for Forstyrrelse af den offentlige Fred. Men min Selvfølelse tillader mig ikke", vedblev Hansen, „at jeg betror min Frihed i en Advokats Hænder. Suseborg, Sjælland, Danmark, ja hele Europa er nedtrykt under et tusindaarigt Despoti. Jeg vender hele denne elendige Verdensdel Ryggen og udvandrer til Amerika. Frihedens Land vil forstaa mine Ideer. Dér baner Ordets Magt alene en Mand Vejen til de højeste Embeder, ja selv til Præsident Værdigheden. Rejser Du med? Penge tager jeg af Foreningskassen, saa kan man i sin Tid, naar Formuens Fordeling i Danmark gaar for sig, tage min Andel til Dækning."

Jeg lovede Hansen at følge ham, og vi sneg os til vore Kvarterer, snørede vore Ransler og dampede med Nattoget til Kjøbenhavn, hvorfra vi med Udvandrerskib rejste det fjærne Vesten imøde.

Men heller ikke Amerika viste sig moden for Hansens Ideer. Man lo og trak paa Skuldrene af hans Taler, og nu og da kom det til heftige Optrin. Vore Rejsepenge slap op, og saa gjennemstrejfede vi da den store Republik sultende og betlende fra Øst til Vest. Strikekasser fandtes ikke, som understøttede rejsende Agitatorer, og med Harme saa vi den store Nation, som fører Friheden i sit Skjold, gjøre sig til Slaver afArbejdet og Pengeerhvervet. Endelig drev os Nøden til at tage Hyre ombord i et Skib, som gik til Sydhavet.

„Det er den anden Verdensdel, som jeg nu vender Ryggen," sagde Hansen, med Værdighed, da vi steg i Baaden, som skulde føre os ombord i Skibet.

„Tre Verdensdele staar mig endnu aabne, men alle tre nægter jeg mit Arbejde og mine Talenter, fordi de alle ere angrebne og forgiftede af det europæiske Bourgeoisies Anskuelser og slavisk bøjer sig under Kapitalens Scepter. Jeg vil opsøge mig en Ø, hvor jeg endnu kan finde den uforfalskede Menneskehed. Der vil jeg grundlægge en socialistisk Mønsterstat, og derfra vil saa engang den hele gamle Verden modtage den nye Lære og i forynget Skikkelse lovprise den Mand, hvorfra Frelsen udgik."

— — Saa lænede vi os da ved Siden af hinanden ud over Skibsrælingen og stirrede tankefuldt ud i det bølgende Hav.

„Elendige Aagrer af en Skibs-Rheder, for hvem vi med Livsfare maa arbejde, medens han sidder sikkert derhjemme og høster Frugten af vor sure Sved", brummede Hansen. „Skibet tilhører med Rette os, som bevirker at det bliver til, hvad det er. Rhederen har kun Krav paa det unyttige Træ, først vort Arbejde giver det Liv og Bevægelse og sætter Rhederen i Stand til at tjene Penge dermed. Ja, hvis blot de andre tænkte ligedan — — men nylig talte jeg med en af Matroserne derom. Fyren blinkede med det ene Øje og pegede op mod Stor-Raaen, idet han gjorde en betegnende Bevægelse med Pegefingeren om Halsen og talte noget om Mytteri. Fejge Hunde — allesammen! Og da jeg saa talte til ham om Normal-Arbejdsdagen, saa spurgte han mig, hvem der da skulde passe Skibet den øvrige Tid. Som om det kom mig ved! Hvis Skibsfarten skulde have nogen Berettigelse til at eksistere, maatte den da i hvert Fald kunne staa for den aller simpleste socialdemokratiske Grundsætning.!"

Hansen nærmede sin Mund til mit Øre og hviskede: „Christian, jeg holder det ikke ud her længere. I hele tre Maaneder har jeg ingen Tale kunnet holde. Der er ingen her, som vil strike; og arbejde? Nej, det strider mod hele min Natur, mod alle mine Grundsætninger som Agitator. Jeg kan ikke samtidig som General lede Slaget og bære Gevær som menig Soldat. Jeg holder det ikke længere ud. Jeg løber bort, ligesom den Gang i Suseborg. Vil Du med?"

„Her paa aaben Sø?" spurgte jeg bestyrtet.

„Pyt!" svarede han ringeagtende. „Intet Hav er for en stærk Aand for stort, ingen Hindring uoverkommelig, naar det gjælder om at rive sig løs fra et nedværdigende Slavearbejde.

(Forts.)

Nyt Abonnement

paa „Gazetten" for Maj og Juni

80 Øre.

Nye Abonnenter erholde ved at indsende 80 Øre til Bladets Kontor, **Klosterstræde 22,**

gratis

Numrene for April Maaned.

Bekjendtgjørelser.

Dagmartheatret.

I denne Uge gives hver Aften

Kl. 7½

Folkeforestilling til halv Pris.

Repertoire:

Man kan, hvad man vil.

Jephtas Datter.

Ferréol.

Dr. Jojo.

o. s. v. se Plakaten.

Etablissement National.

Lørdag den 4. Maj **Benefice for** Fru **Marie Marx** og Frk. **Marie Lincke.**

Rataplan.

Den lille Tambour.

For første Gang:

Frithjof og Ingeborg.

Farce med Sange i 1 Akt af Peter Clemmensen.

Hver Aften ca. Kl. 10¾:

Paaskerevuen 1889

eller **Borgerreprœsentant for en Dag,**

original, lokal, loyal, national, revideret Sextur med Viser og Sange af Svend Flue.

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Indhold.

Illustrationer: Fra Etablissement National. — Vort Familieliv. — Hertug Georg af Sachsen-Meiningen — Gehejmehofraad L. Chronegk. — Fra Mordet paa Lampevejen.

Tekst: Etablissement National. — Vore Billeder. — Professor Andersen-Bang. — Vort Familieliv. — Kvindlige Smuglere. — Meget i faa Ord. — Højt oppe i Luften [illustr.] (sluttet). — Nappet. — Uge-Revue (illustr.). — Avertissementer.

Uge-Revue.

Solskin og Knopskydning, Grønne Kranse og Tordenvejr, Beneficemylder og Liv i Morderen, Pariserudstillings-Aabning og Meinings-Udvekslinger mellem „Dagbladet“ og Kolleger. Sarah Bernhardts Ophøjelse til Bedstemoder og Sølv-Broens Sænkning af Niveauet, et kristeligt Styr blandt Borgerrepræsentanterne og en Daab paa aaben Gade.

Det er i store Træk den forløbne Uges Hovedbegivenheder. Deres ærbødige Revue-Specialkorrespondent kunde altsaa forsaavidt indskrænke sig til disse Par spredte Antydninger, men i Betragtning af, at han skriver for Linjebetaling, og desaarsag ugentlig har en hel Bagside paa Hjærtet at betro de Millioner, der sluger „Gazetten“, vil ingen rettænkende Læser fortænke ham i, at han ikke stopper op allerede her.

Ikke at tale om — det forbyder min Beskedenhed mig — at de slet ikke kunde staa sig ved det.

Naar jeg betænker, hvor roligt jeg selv holder mig paa min Bagside, har jeg nok Lov til at forbavses over, i hvilken Grad Flyttemanien har grebet om sig.

Der er først de stakkels Fredløse, de smaa Tingester, der mer end noget andet bærer Skylden for Tidens Blodfattigdom, de lidet ansete, men meget udbredte sortsmudsede Skabninger, som man træffer her og der og allevegne, som man aldrig tager Hatten af for, men som man i det højeste kan bekvemme sig til at tage i Haanden.

De har havt deres Flyttedag, deres store, halvaarlige Højtid. Den Dag, Kjøbenhavn gjør rent og vender Bøtten, det vil sige den Dag, Byen er saa himmelraabende beskidt, at enhver Mandsperson, der nogenluude vil gjøre Fordring paa at opfylde Renheds-Kravet, nødvendigvis maa sætte sig ud over Forbudet mod at staa op ovenpaa Sporvognene, hvis han da ikke vil ende med at gaa i Snavs til op over begge Øren.

Selskabsfolk som Lopperne er — hvorfor ikke kalde dem med deres rette Navn — søger sig en ny Omgangskreds, i det mindste to Gange om Aaret. Naar Kjøbenhavn ligger paa Gaden, saa er det for Loppen Signalet til at søge nye Indtryk. Ingen Verdensmand forstaar som den at sno sig i de forskjelligste Kredse.

Thi Lopperne er fri Folk i en fri Stat. Før nogen af os har tænkt paa det, har de sat sig ud over Rang, Stand og Titel. I Borg og Hytte, blandt Bøller og blandt Landets højeste Spidser søger de, og altid med samme Udbytte og samme Tilfredsstillelse. Gjorde vi dem deres Ret, saa skammede vi os ganske grundigt overfor denne Race, der dog, naar man ser rigtig efter, er om ikke Kjød af vort Kjød, saa dog Blod af vort Blod.

Men vi indskrænker os til at følge deres Eksempel. Vi flytter allesammen saa det staar efter, om det saa er salig Grønttorvet. Men det vil jeg slet ikke tale om, for det faar jeg saamænd aldrig at se. Hvordan i Alverden skulde man nogensinde i sit Liv faa et Grønttorv at se, som allerede sluttes Kl. 9 om Morgenen, det forbyder sig jo af sig selv. Du forbarmende, Kl. 9! Jeg gad vide, hvem andre end Solen, der er oppe paa den Tid af Dagen. Et Torv, der indretter sine Tider saa upraktisk, gaar saamænd snart Fallit

Ligervis som de stakkels Skuespillere, naar de ret længe skal finde sig i at have *Beneficer*. De er altfor skikkelige, de Folk. Naar Direktørerne ikke ved ud og ind, hvordan de skal faa betalt de aftenlige Udgifter til Gas og andre Smaating, saa maa Skuespillerne holde for med Beneficerne.

Det nytter ikke, at de gjør Vrøvl, det staar engang i deres Kontrakt, og da det ikke er almindelige Statspapir-Leverance-Kontrakter, kan det ikke hjælpe at protestere. Saa faar Skuespilleren sin Benefice og Direktøren sin Gasregning betalt for den Aften.

En enkelt Direktør har været human nok til at lade to af sine Skuespillere ad Gangen faa trukket Tænder ud, men de andre kjender ingen Medlidenhed.

Og det er Synd at sige, at Publikum er bedre end Direktører i Almindelighed. Kan der tænkes nogen mere raffineret Ondskab, end naar hele Beneficepublikum'et — Fribilletterne isprængt en enkelt forvildet Wisbechs Almanak-Kupon — dænger den ulykkelige Gasregnings-Beneficiant til med et Utal af Buketter?

Naar han sidder i sin Garderobe med 50 Kr. i den ene Haand og for 100 Kr. Buketter i den anden, saa forstaar man, at der skal Sjælststyrke til, for ikke at melde sig upasselig. Man begriber, at de fornuftige af dem i Aar har forlangt den Passus tilføjet i deres Kontrakt, at de under ingen Omstændigheder oftere kan tvinges til at have Benefice.

Ved det kgl. Theater flytter de Aaret rundt. Der benyttes i vid Udstrækning en snild Opfindelse, der hedder *upasselig*, hvilken selv de allerdaarligste Skuespillere kan drage Fordel af; men ellers behøves kun en Smule Raskhed for at faa *Orlov*. Man gaar til Kammerherren midt i Sæsonen, fortæller ham, at Ens Nærværelse andetsteds kunde være meget ønskelig, og udbeder sig 8 Dages Orlov.

Hvorefter man i det mindste kan blive 3 Uger borte. De røde Plakater vil intet Afbræk lide derved.

Men fra Privattheatrene myldrer en Oldenborresværm af Skuespillere mod Sæsonens Slutning ud over Provinserne, for at gnave paa hver eneste lille By. Og som Tak for de Levninger, de byder Provinserne, skal disse saa give dem god Kost, gratis Logi og Lommepenge ovenikjøbet.

Imens flytter „Meiningerne“ hertil, dem vi allesammen er saa spændte paa, men som „Dagbladet“ udviser. Tror „Dagbladet“ mon, det er svenske Skomagersvende eller andre Miesliebigheder, der har gaaet op og ned foran Heegaard? Ellers er det ganske ubegribeligt, hvorfor det ikke vil se dem for sine Øjne. For det faar da gratis Adgang?

Billes gamle Blad er ikke af dem, der flytter sig af Stedet. Dertil mangler det den Lebendighed, der f. Eks. er Broen over Sortedamssøen medfødt.

Højt har samme Bro aldrig nogensinde staaet; paa den sidste Tid er den ovenikjøbet sunket ganske betydeligt. Det gik endda an, den Gang, der var Strike paa Sporvejen. Saa kjørte der kun Vogne over den med lange Mellemrum, men nu er det en anden Sag. Nu kjører de hvert 5te Minut, og da saa ovenikjøbet forleden det kom til, at en ældre massiv Herre satte Fødderne lidt vel fast paa Broen og en Barnepige kjørte over den med to Børn i Vognen, saa gik det galt. Det kunde den ikke bære.

Nu gaar det hverken an at kjøre eller gaa derover. Det sikreste er at svømme over langs Siden af den, men dem, der ikke kan det, kan vi glæde med, at samtidig med, at Færdselen om kort Tid aabnes, oprettes der paa begge Sider et Par Afdelinger af herv. Livsforsikringsselskaber. Enhver Passerende vil paa denne Maade trygt kunne se sin Families Fremtid i Møde. Og skulde mulig Livsforsikringen ikke slaa til, saa er der jo alle Tider den Udvej at blive Dannebrogsridder. Ved den nyoprettede Forening sikrer man sig et rundeligt Bidrag til sine Efterladte, og den Vanskelighed, der er forbunden med at blive Ridder, sætter man sig sagtens let ud over. Vi har vel alle en Smule Fortjeneste af et eller andet, om vi end ikke siger det saa lige ud som Urtekræmmer Sielle i Borgerrepræsentationen.

Naturligvis er det glædeligt, at Sielle har fulgt saa mange gode Borgeres Eksempel, at lære noget af „Gazetten“. Han har læst vor Artikel om Gadenavnene med Udbytte. Men naar han, der en Gang imellem har underholdt Byen med nogle karakteristiske Kompositioner, nu ligesom vi lægger et Ord ind for, at der endelig en Gang ved Gadenavnene ogsaa tages Hensyn til Komponisterne, saa har han været lidt ubeskeden og lidt vel ivrig for at gjøre „Gazetten“s Sag til sin.

Thi vi maa tilstaa, da vi lagde et godt Ord ind for Komponisterne, tænkte vi egentlig ikke paa Hr. Sielle.

Kuk.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Expresstrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 19.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 11. Maj 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

Kasino.

Det hertugelige meiningenske Hoftheater.

Guld og Glimmer.

Frøken *Agnes Trier,* en Datter af Hr. Grosserer Fr. Trier, er bleven forlovet med Hr. Stud. med. *Hugo Halberstadt.*

* * *

En Datter af Hr. Overretssagfører *P. A. Petersen,* holdt forleden Bryllup med Hr. *Herfort.*

* * *

Sangerinden Frøken *Arvida Svensson,* der for et Aars Tid siden optraadte paa „National" er i Kristiania, hvor hun nu optræder, blevet gift med den bekjendte danske Komiker Hr. *Carl Jørgensen.*

* * *

Adresseavisen havde forleden sendt Direktør *Watt* paa Engageringsrejse til Hamborg. Det var en *Feil*(berg). Hr. Watt har i sidste Uge ikke forladt Kjøbenhavn.

* * *

At det er daarlige Tider, ses bedst af, at Restauratørerne i Tivoli ere satte i Skat efter en Indtægt af fra 30,000 til 50,000 Kr. om Aaret.

* * *

Om Cirkus Varietés Slutningsfest og denne Aftens Glæder skrev „Kjøbenhavns-Posten" i Torsdags, efter at have omtalt Publikums animerede Stemning: „.... det største Kvantum modtog dog Musikdirektør Carl Lumbye og hans flinke Orkester".

Hvad er Meningen, Hr. Heiberg?

* * *

Koncert du Boulevards to „listelige Platenslagere" indbringer hver Aften ikke saa faa Kobbermønter, der rasler livligt ned om Ørene paa dem. Publikum synes saa brillant om, at de to Syngemennesker netop er *listelige* og ikke noget andet, at de finder deres Bestræbelser for at samle noget ind til de Fattige for yderst tiltalende. Etablissementet har allerede kunnet uddele henved 40 Kr., der er indkomne paa denne Maade, til Vesterbros Trængende. De ligner ikke, hverken i Sind eller Skind visse andre Plattenslagere.

Vore Billeder.

Meiningerne. De med saa megen Forventning imødesete Gjæstespil af den berømte Trup finder nu Sted paa anden Uge, men beklageligt nok synes Publikum, som saa ofte før, ikke at paaskjønne det Gode, som bydes det. Det var alt forud bekjendt, at Meiningerne næppe raadede over nogen stor Kunstner, at det ikke var Stjernekomedie de bød paa, men at deres Styrke var et udmærket Sammenspil og et fortrinligt Udstyr. Og paa dette Punkt ere alle Løfter indfriede fuldt ud. Meiningernes Forestillinger er storartet straalende Historiemaleri. For hver den der har Blik for Kompositionens og Farvernes Harmoni er de en Fest og maa fyldes af Beundring for den Respekt for Sandheden, den Energi i Kostumer og Interiører, der har skabt et Stykke Kulturhistorie, som dette, hvortil aldrig er set Mage. Og disse Kostumer bæres, disse Interiører befolkes af Mennesker, som saa fuldt ud har tilegnet sig Tidens Præg, at det hele frembringer en Illusion af uforlignelig Virkning. Ganske vist kan man ikke værge sig for Tanken om hvad en Kainz vilde kunde bringe ud af den eller den Rolle, men til Gjengjæld er man fri for de gyselige Middelmaadigheder, som pleje at ledsage en Stjerne. Bydes her end ikke stor Menneskefremstilling, er her dog særdeles mange overordentlig dygtige Skuespillere, og ikke en som bringer Disharmoni i den udmærkede Helhed. En overordentlig Omhu er anvendt paa Maskeringen; mange karakteristiske Hoveder baarne af pragtfulde Skikkelser — f. Ex. Hr. Knorr som Wallenstein — ere en Fryd for Øjet. Til Trods for alt dette indfinder Publikum sig kun sparsomt. Det fremmede Sprog, det varme Vejr kan have sin Del i dette beklagelige Faktum, men muligvis ogsaa de høje Billetpriser skræmmer mange. En Reduktion af disse vilde dog muligvis kunne betale sig. Meiningerne bør absolut ses, og det kan tilføjes, at de vinde betydelig ved at ses mere end en Gang.

Vort Billede fremstiller 2. Akts sidste Scene af „Die Piccolomini", hvor de indstormende Generaler, forbitrede over den kejserlige Udsendings Anklager, forsikre Wallenstein om deres Hengivenhed.

Afsløringen af Admiral Suensons Monument i Nyboder i Torsdags fandt Sted under en smuk Højtidelighed i Overværelse af Kongefamilien, Ministrene, Diplomatiet, mange civile og militære Embedsmænd og saa tæt en Tilskuerkreds, som Pladsforholdene tillod. Den lille trekantede Plads foran Leopardlængen var ikke til at gjenkjende i sin ny Skikkelse. En smuk Tribune var rejst for Kongefamilien, og Pladsen uden om Monumentet smykket med store grønne Planter. I de til Pladsen stødende Gader stod Tilskuerne, Hoved ved Hoved, og langs med Husarkasernen paraderede en Afdeling Marinesoldater, ligesom der fandtes en Æresvagt opstillet ved selve Monumentet, rundt om hvilket stod opstillet Deltagerne i Slaget ved Helgoland, Underofficerer af Flaade og Hær, Søværnets Underofficersskole og Søkadetkorpset. Efter Afsyngelsen af en Sang besteg Vice-Admiral Meldal Talerstolen og mindede om afdøde Admiral Edouard Suensons Bedrifter til Søs. Allerede som 21aarig Yngling modtog han Ilddaaben i det blodige Søslag ved Navarino, hvor han tjente i den franske Flaade. Men sin egentlige historiske Betydning fik Suensons Navn først efter Søtræfningen ved Helgoland, hvor hans Navn var paa Alles Læber. Vi, som havde kjendt ham, kunde aldrig glemme det Navn. Men for at Efterverdenen heller ikke skulde glemme ham, var dette Monument rejst af det danske Folk, og det var rejst her i Nyboder, fordi Admiral Suenson selv havde boet her.

Efter at Vice-Admiralen havde udbedt sig Hans Majestæt Kongens Tilladelse til at lade Dækket aftage, faldt dette under Fanfarer, Hurraraab og Salutskud fra Krigsskibene paa Rheden.

Det er dette Øjeblik vor Tegner har illustreret i omstaaende Skitse.

Nye Prospekter fra Tivoli. Paa Søndag aabner Tivoli for sine mange Herligheder og Sommerglæder, og „hele Kjøbenhavn" vil snart have gjort sig bekjendt med Nyhederne derinde. Men indtil da maa det være *„Gazetten"* forundt at møde som første Mand med en Række Billeder derfra, som ville være istand til at anskueliggjøre de Forandringer, som ere foretagne med Etablissementet siden Udstillingen ifjor.

1. Tivolis saakaldte *Sportsplads* med Jerusalems Basaren, Ballongyngen, Keglebane, Dampkarussel, Kastegynge og Rutschbane.
2. Den nye Promenade forbi Marstrands Pavillon.
3. En ny Promenade langs Søen, og
4. Mælkeribygningen med det elektriske Springvand.

Vort Familieliv.

Det var intet Under, at Fader blev daarlig ovenpaa den Forskrækkelse. Han har ikke været Menneske, siden sin Anholdelse. Han sidder døsigt i sin Lænestol fra Morgen til Aften og falder undertiden i en urolig, feberagtig Søvn. Lægen føler hans Puls mindst en halv Snes Gange om Dagen, og Moder skyller hele Baller fulde af Kamillethe i ham, men lige meget hjælper det. En Gang imellem farer han op og skriger, at han vil bekjende alt, naar de blot vil lade ham slippe. I sine lyse Øieblikke taler han om at nedskrive en sandfærdig Beretning om sit Fængselsliv, som han vil have i „Gazetten". Og hvorfor skulde han ikke ogsaa det, lige saa godt som Korsgaard?

Jeg tror nu ikke det bliver godt med ham, før han bliver magnetiseret. Jeg har ingen Tiltro til Lægerne og alt hvad de skriver op. Men saadan nogle rigtig kraftige Strygninger, det tror jeg vil hjælpe ganske anderledes paa ham. Jeg ser med mig selv. Jeg han være i nok saa daarlig Humør, jeg være vil — saasnart Christian blot lader sin Haand glide blødt ned over min Arm eller min Ryg eller bare lægger sin Arm blidt om min Hals, mærker jeg straks til Bedring. Det er da som om en magnetisk Strøm for mig ned igjennem Kroppen, Blodet pulserer raskere i mine Aarer, en underlig glad og tillidsfuld Følelse stiger op i mit Bryst og al Mismod er som bortblæst. Det maa være den dyriske Magnetismes Skyld. Og naar den kan virke paa mig, maa den jo ogsaa kunne virke paa Fader, som er saa modtagelig for alt.

Jeg havde ikke tróet, at Zette havde saa megen Følelse. Men den Dreng er helt væk i det. Det er næsten til at ynkes over, saadan et Bededagsfjæs, som han stiller op. Der er

kun èn Medicin for ham. Det er Tivoli. Jeg er vis paa, at Drengen bliver til Menneske igjen paa Søndag, naar de syv Kanonskud lyder og forkynder „Aabningen.“ For der skal vi med allesammen, og Fader med, selv om vi skal hypnotisere ham til at gaa derud. Det siger Moder ogsaa, for hun vil med, om saa Fader stritter imod med Hænder og Fødder, Hun siger, som sandt er: „den Plet vil vi da ikke lade sidde paa os, at Jokumsens ikke var med til Tivolis Aabningsfest, vores eget Tivoli, som vi har Aktier i.“

Men nu gaar jeg hen til v. Huth, han skal nok stryge Fader til Humøret igjen, og saa ses vi forhaabentlig foran Koncertsalen paa Søndag. De kan sagtens kjende os, for Christian skal have sin nye Uniform paa og følges med

Josefine.

Tivoli i sit 46de Aar

ligner ikke stærkt Tivoli i sit første Aar.

Det eneste, der i Grunden er tilbage fra 1843, er den saakaldte „Krog“ bag Harmoniorkestret, en hyggelig og tarvelig lille Lund, hvor nu væsentlig Smaafolk søger hen med deres Madkurve, men hvor i sin Tid den bekjendte „Tivoli-Klub“ holdt sine Møder og meget omtalte Bacchanaler, hvorom Værtinden véd at fortælle mange lystige Anekdoter.

Alt det andet har i Aarenes Løb givet Plads for moderne Indretninger eller er rent gaaet ud af Sagaen, ved at man har berøvet Tivoli en Del af Terrænet.

I Aar har Tivoli imidlertid som cadeau i Anledning af Etablissementets hæderværdige Forbindelse med Udstillingen faaet forøret hele to Tønder Land af Udstillings-Terrænet, og det er nærmest dette ny, „Gazetten“, der som god Kjøbenhavner vil ofre Tivoli betydelig Interesse Sommeren igjennem, skal omtale.

Paa Landbrugsterrænet, hvoraf Tivoli har faaet omtrent Halvdelen, har det indrettet sin saakaldte *Sportsplads*. Her findes Ballon- og Kastegynge, Dampkarussel og lige i Nærheden af Rutschbanen Skydeapparat, Pariserboldtspil, Tyrehovedet og Vægten.

I Grev Frijs Pavillon, der er flyttet, er indrettet to flotte Salonkeglebaner, og i den tyrkiske Kiosk bliver der indrettet et Chokolade-Udsalg.

Et smukt Tidens Tegn er det, at Tivoli ogsaa saa smaat begynder at komme med paa Afholdsbevægelsen, Foruden Vand fra Kirstens Pils Kilde kan man nu ogsaa faa Mælk, ovenikjøbet udskjænket af unge, smukke Sæterjenter her fra Byen, fra det dertil indrettede *Mælkeri*.

Det bliver en elektriserende Nydelse at skylle Mælken ned, eftersom man har det endnu ikke færdige store Springvand lige for Næsen og brillant Udsigt over det hele.

Marstrands Pavillon, Alsterpavillonen. Nicolai-Kirken og Normalskolebygningen ligger endnu paa deres gamle Plads. De to første benyttes til Restauration og er nogenlunde uforandrede; i Kirken skal indrettes et Udsalg af Malerier og Sculpturer, medens Skolebygningen er omdannet til et Bureau á la „Adam“, der foruden Avissalg o. lign. tillige giver sig af med Skopudsning og (maaske) Barbering. Paa denne Del af Terrænet er det navnlig, at de nye Plantninger breder sig, og der er ingen Tvivl om, at bl. a. de spirende Lindealléer, som iaar tungerer for første Gang, vil blive søgte Spadseregange, navnlig fordi de har en Mængde Siddepladser, der er udenfor Opvarternes Omraade.

Søen vil iaar blive gjort til Centrum for en Del af de talrige Festarrangements. Bolde Marsvinsjægere skal her vove en Dyst for Kjøbenhavnernes Øjne, og her vil de store, japanske Fester faa deres Midtpunkt. Fregatten, som er fikset svært op, overtages iaar af Hr. *Thor Jensen*, der bl. a. byder paa Musik paa Dækket og Glaspusteri og „elektrisk Vandfad“ i Lasten.

Professor Andersen-Bangs Møde.

Det Antal „Indbyggere“, der havde givet Møde ved „Professorens“ bebudede Foredrag i *Thalia*, var til at tælle. Men skjønt de kun fyldte lidet i den store tomme Sal, var deres Begejstring rigelig saa stor, at den havde forslaaet til det tidobbelte Antal ved en almindelig Sammenkomst. Som vore Læsere vil erindre fra *Gazettens* Nr. 7, hvori vi gav et malende Billede af et Professormødes livlige og forbløffende Karakter, ejer Hr. Andersen-Bangs Séancer al Uvishedens og det Uventedes Charme. Det er altid ganske umuligt iforvejen at vide, hvad Foredragsholderen eller hans Tilhørere kan hitte paa.

Der er for Eks. noget nyt og, om man vil, ganske pikant i, at Thalias Værtinde i Torsdags aabnede Forestillingen med at foreslaa Forsamlingen at skaffe den fornødne Mønt tilveje til Betaling af Lokalet. Og denne Vanskelighed overvandtes paa en ligesaa original som praktisk Maade. Man holdt Auktion over en Kultegning af Indbyderen, hvilken kjøbtes for 1 Kr. 50 Øre af en Medarbejder ved *Aftenbladet*, der saaledes indirekte kom til at betale Gildet. Efter at denne lille Formalitet var ordnet, kom Professoren paa Brædderne og forlystede sit Auditorium med en vidt svævende Oversigt over „Situationen“, der at ham betegnedes som „rent ad Helvede til“ paa samtlige Omraader. Denne forknyttende Oplysning blev modtaget med vild Jubel af Publikum, der i det hele modtog Talerens manende Ord med uforstyrreligt Humør. Nu og da susede smaa venskabelige Hagelvejr af Ølpropper hen over den fremragende Folketalers syndige Hoved, ligesom man tillod sig forskjellige elskværdige Friheder mod Hr. Andersen-Bang, saasom bagfra at binde ham fast til Stolen, at fastgjøre en Snor til hans ene Ben og bagefter hale ivrigt i denne; — men Taleren lod til at tage denne Indbyggernes Kaadhed for et Udslag af sand Agtelse og Beundring for hans Geni.

Da Klokken var halv elleve forlod *Gazetten* Mødet, hvor Professoren stadig vævede videre og hans Tilhørere vedblivende viste ham de samme fine smaa Opmærksomheder.

Nips.

Den største Rubin i Verden er for Tiden udstillet i en Juvellérs Butik i Bond Street, London. Den maaler en Tomme i Længden og tre Kvart Tomme i Bredden. Ædelstenen, som har en meget romantisk Historie, har tilhørt en burmesisk Fyrste.

* * *

Underskud ved Udstillinger er en almindelig Ting. Men det største Underskud har dog Udstillingen i Melbourne givet. Den bragte det kjønne lille Deficit paa 5,400,000 Kr.

* * *

En ny Øjensygdom er opdaget af en bekjendt Okulist i New-York. Den findes hos lidenskabelige Cigarretrøgere og ytrer sig ved, at der lægger sig ligesom en Taage over Øjnene, foraarsaget ved en Irritation af Øjet ved Cigaretrøgen.

* * *

En amerikansk Dame vækker i denne Tid betydelig Opsigt i Londons fineste Kredse ved de Masser af Penge, hun forstaar at give ud. Hun bærer paa sig Diamantsmykker til en Værdi af 3,600,000 Kr. — Alt, hvad hun nyder, importeres direkte til hendes Brug, hvorved Priserne paa hver Ting stiger til det urimeligste. Hun drikker f. Ex. chinesisk The til 20 Kr. Pundet!

* * *

Venskab mellem Hunde. En stor Vandhund og en lille Terrier, begge tilhørende den samme Herre, fulgte en Dag denne paa en Tur, hvor Herren, da han kom til en Flod, sprang i Færgen og lod sig ro ud paa Vandet, uden at tænke over sine firbenede Følgesvende. Vandhunden betænkte sig intet Øjeblik, men sprang i Vandet og svømmede efter Baaden, indtil han hørte sin Ven, Terrieren, hyle og klage paa Strandbredden. Da han saa, at man ikke hørte den fra Færgen, vendte han om og svømmede tilbage. Terrieren krøb op paa hans Ryg, hvor den ængstelig klamrede sig fast, medens Vandhunden rolig og støt tiltraadte Overfarten med sin lille Ven, som i god Behold naaede den modsatte Bred.

Vort Familieliv. Denne Uge har for os været den „stille“. Fader er ikke kommen sig endnu ovenpaa den Forskrækkelse med Anholdelsen. Han har været helt miserabel siden, og Zette gaar omkring med en Mine, som havde han slugt en Æddikebrygger. Men Christian og jeg glæder os svært til paa Søndag, for saa aabner Tivoli, og der vil de sikkert snart træffe

Josefine.

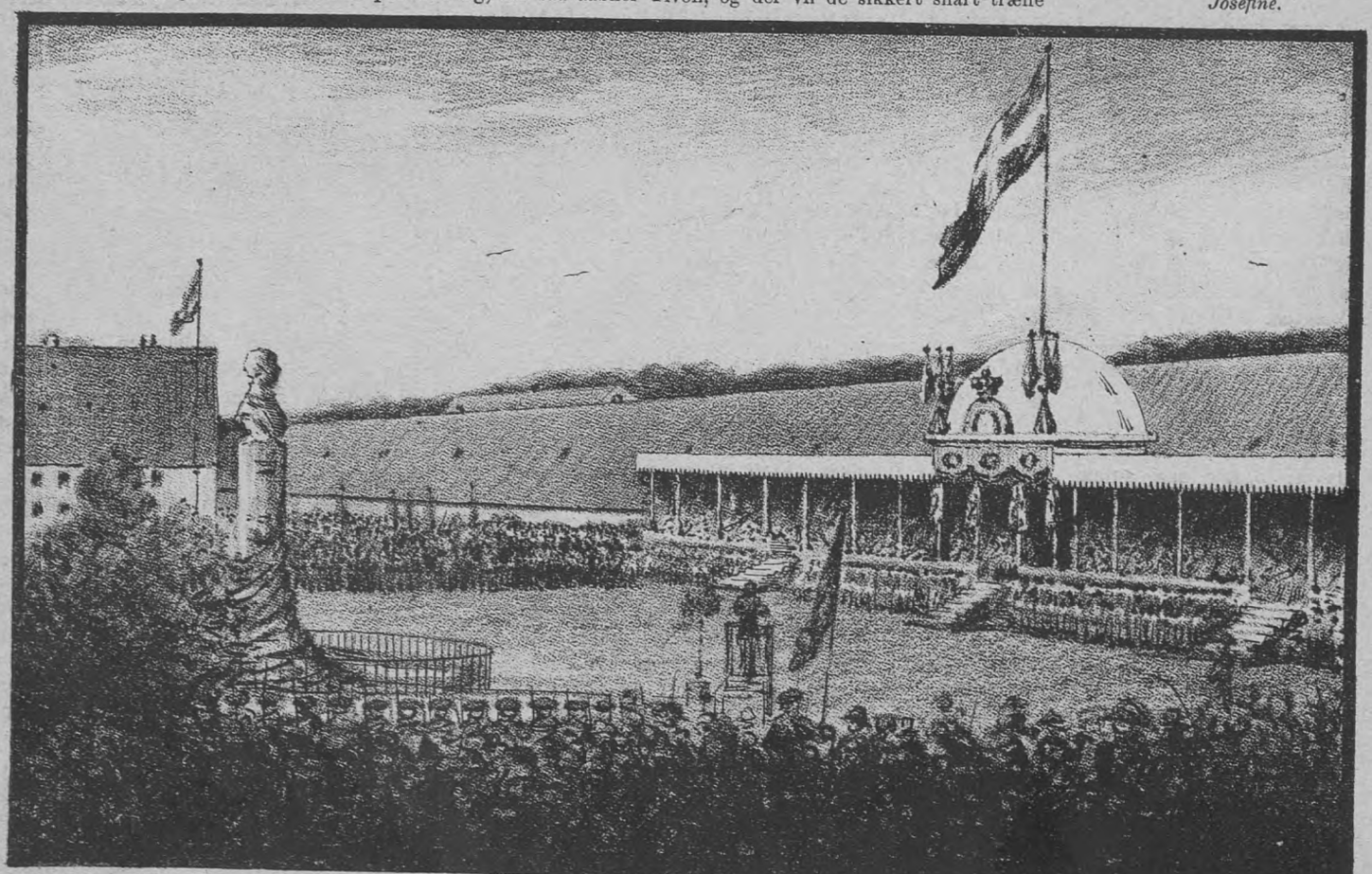

Afsløringen af Admiral Suensons Monument

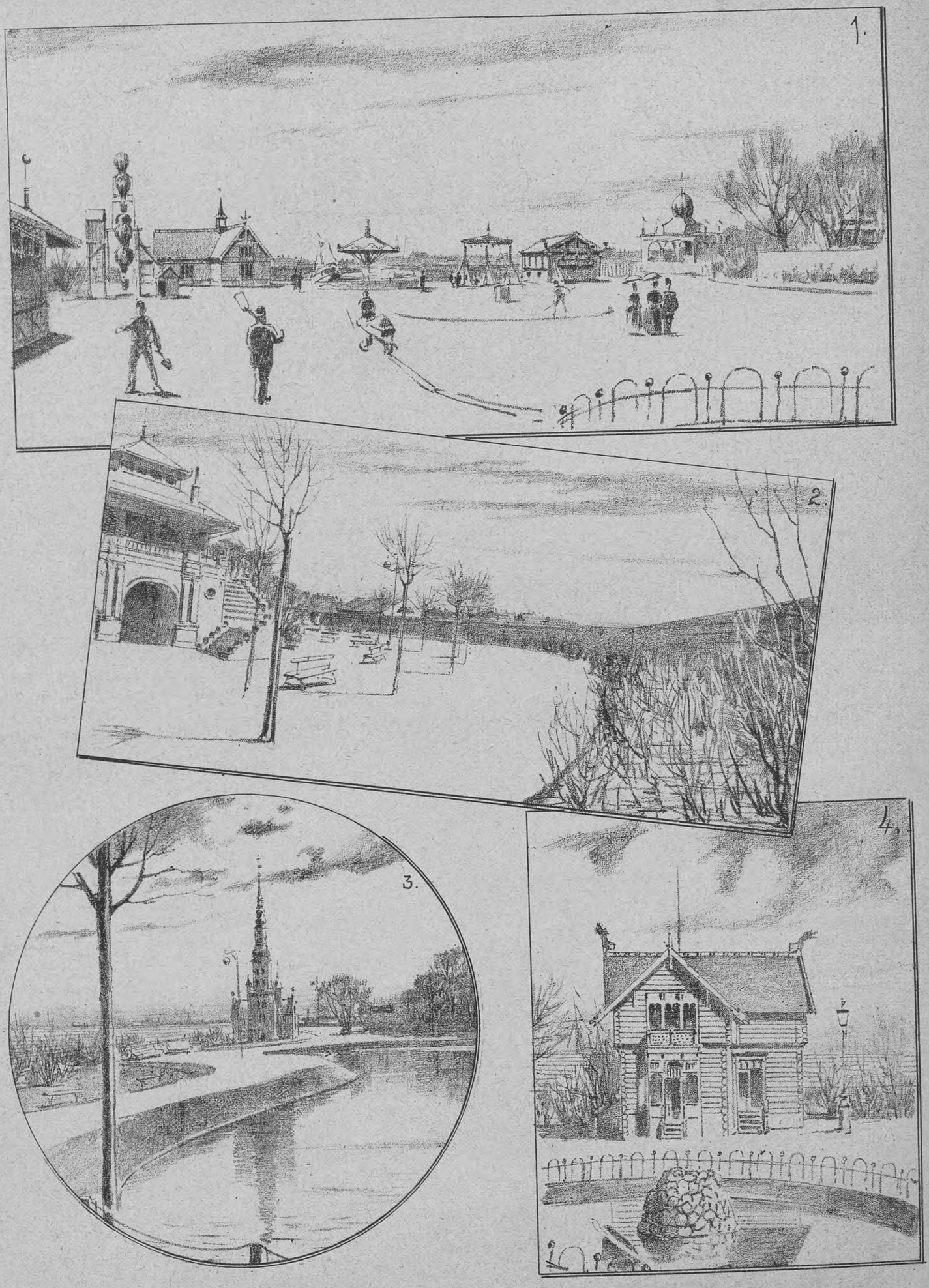

Nye Prospekter fra Tivoli.

Nappet.

En Politi-Humoreske

af

W. Hildebrandt.

„Ser Du, Christian", fortsatte Hansen, „hvis det kom til en retfærdig Fordeling af dette Skib og dets Inventarium mellem Mandskabet, maatte vi sikkert faa mere end den ene Baad, der hænger. Naar vi ikke desto mindre nøjes med den og oven i Kjøbet lader vor surt fortjente Hyre i Stikken, maa man vel kalde os beskedne. Iaften, naar det er mørkt og vi kommer paa Vagt, bytter vi igjen vor Matrosdragt med vore egne borgerlige Klæder, saa firer vi Baaden ned i Havet, springer deri og — er atter Folkets frie Mænd."

„Men hvad saa? Og hvorhen?" Hvad skal der vel blive af os paa det aabne Hav?" spurgte jeg bekymret.

„Hvorhen?" Hansen lo stolt og selvbevidst. „Er Verden ikke stor nok? Dukker der ikke daglig større og mindre Øer frem i Horizonten? Se, derovre er atter en! Saadan en Ø, maaske saa stor som Sjælland, eller hele Kongeriget Danmark, annekterer vi og grundlægger der den suveræne Folkestat — om det skal være en Republik eller et Kongerige, maa jeg først have Tid at betænke mig paa. Jeg bliver Præsident eller Konge, og Du bliver min Stedfortræder. Sydhavsinsulanerne er et gemytligt og skikkeligt Folkefærd, og naar de først faar lært Dansk, skal Du se, det bliver nemt at regjere dem. Saalænge, indtil de forstaar os, maa jeg naturligvis holde mine socialdemokratiske Taler i Fingersproget. Arbejde kjender de naturligvis ikke til, det maa vi lære dem, og saa skal de opdrages til streng og ubetinget Lydighed mod os, som jo dog er civilicerede Europæere."

Hvad skulde jeg gjøre? Skulde jeg fejgt forlade den store Mand og blive tilbage paa Skibet blandt alle disse Fremmede? Nej! Skjæbnen havde engang bundet os sammen. Jeg vilde følge Hansen, ogsaa paa denne sidste æventyrlige Fart.

Saa iførte vi os om Aftenen vore civile Klæder og var igjen forvandlet til ærlige, danske Haandværkssvende. Baaden gled lydløst ned i Søen, vi klatrede behændigt ned ad Touget og lod Skibet glide forbi os ud i Mørket. Saa var vi alene. Alene midt i Natten paa det store Ocean i den lille, skrøbelige Baad, som viljeløst tumledes om paa Bølgerne.

Endelig, endelig gik Solen op. Skibet var intet Steds at øjne; men Lykken havde været os gunstig, thi i det Fjærne hævede sig op af Havet en bjærgrig, skovbevokset Ø. Hansens Øjne lyste af stolt Glæde, da han opdagede den. „Der", raabte han, „der ser Du, Christian, ligger Øen, hvorfra den hele Verden skal blive omdannet!"

Vi trak paa Aarerne og nærmede os rask vort Maal. Endelig fløj den skrøbelige Baad gjennem Brændingen og sad fast paa Strandbredden. Vi kastedes ved det heftige Stød ud af Baaden og faldt i det bløde Koralsand. Hansen kom først til sig selv.

„I Socialdemokratiets Navn tager jeg dette Land i Besiddelse og kalder det Pionina!" raabte han begejstret, medens jeg var ifærd med at børste Sandet af mine Klæder.

Saa tiltraadte vi vor Marsch til til det indre af Øen, hvorved jeg stadig svævede i en evig Frygt for at støde paa vilde Mennesker eller Dyr. Over det blændende hvide Sand vandrede vi ind i et Vildnis, hvor vi først skar os et Par forsvarlige Vandrestokke. Videre gik det gjennem en en herlig, grøn Skov under kæmpemæssige Træers Skygge; ved Siden af os løb en klar og frisk Bjærgstrøm, hvor vi forfriskede os af og til og frejdig fortsatte Marschen medens Hansen af fuld Hals sang:

„Til Arbejdet Liv eller Død . . ."

Pludselig holdt han inde og hviskede til mig: „Christian, saa Du dem?"

„Hvem?" spurgte jeg overrasket.

„Nuvel, de to Vilde!"

„Nej, hvor er de?"

„Der, bag den Busk forsvandt de!"

Forsigtig og med en ubehagelig Følelse af at være iagttaget af de Vilde, som, hvad Øjeblik det skulde være, kunde sende os en forgiftet Pil i Kroppen, fortsatte vi vor Vandring. Da, paa en Gang, netop som vi bøjede om et Klippehjørne, stod vi uvilkaarlig stille, overrasket ved det herlige Billede, som her frembød sig for vore beundrende Blikke. Umiddelbart for os laa en prægtig Slette, og i Skyggen af mægtige Træer laa en Række Huse og Hytter, som ved sin forskjellige Bygningsart uvilkaarlig fængslede Øjet,

Snart var det et Hus af Bambusstænger med virkelige, flade Tage, snart en pyramideformet Hytte, dækket med store Blade, hvorved de i Frastand lignede mægtige Sukkertoppe. Og imellem alle disse malerisk henkastede Boliger bevægede sig en Mængde brune Skikkelser, Mænd, Kvinder og Børn, nogle meget let paaklædt, andre i fuldstændig paradisisk Kostume. Der var en Sladder og Leen og Legen; nogle stegte Kjød paa Spid, andre ristede Bananer, atter andre badede i i en Dam, som laa midt i Byen og kastede sig derefter velbehagelig i det høje Græs, hvor de tørredes af Solens Straaler. Kort sagt, det var et Sorgløshedens og Lyksalighedens Billede, som jeg aldrig i mine Dage vil kunne forglemme.

Medens vi endnu talte om vi skulde gaa frem eller tilbage, havde de Vilde faaet Øje paa os og kom løbende hen imod os. Med Miner, som hverken udtrykte Frygt eller Fjendskab, trængte de sig sammen om os, mønstrede vore Klæder, pillede ved os og snakkede og pludrede leende saa gemytligt til os, at al vor Frygt forsvandt.

„Christian, de gjør os ingenting!" sagde Hansen beroligende. • „Du skal faa at se, naar de Svende først faar lært Dansk, vil de faa et helt andet Syn paa Livet. Og hvilke smukke Piger er der ikke imellem dem", tilføjede han smidskende. „Christian, her lader vi afstemme om Ophævelse af Ægteskabet. Jeg gad forresten nok vist, hvor Kongen eller Høvdingen for disse Folk er at træffe. Vi maa først henvende os til ham, og Du skal faa at se, hvor hurtig jeg skal faa ham omstemt. Jeg tænker, at det

maa være ham, der bagved i den lange, hvide Kappe. Kom, Christian, vi ville være høflige og aflægge ham en Visit."

Insulanerne, som straks forstod vor Beslutning og syntes at billige den, gjorde beredvillig Plads for os, da Hansen pegede i Retningen, hvor han i den hvide Kappe sad. Foran en af de sukkertopformede Hytter sad — sammenkrøbet og indhyllet i et hvidt Stykke Linned, som Hansen antog for en sydhavsinsulansk Kongekappe, medens jeg syntes det lignede mere et Lagen — en menneskelig Skikkelse, hvis Omrids kun utydelig kunde skimtes under Dækket. Hovedet var sænket forover, og Skikkelsen syntes at sove. Hansen traadte rask hen foran den Hemmelighedsfulde og gjorde en vellykket Kompliment, idet han sagde med en frejdig Blanding af Frimodighed og Høflighed: „God Morgen, Majestæt! Vel opstaaet?"

Den Tiltalte for sammen som en, der pludselig vækkes af Søvnen, og slog det hvide Dække saa langt fra hinanden, at den øverste Del af Ansigtet kom tilsyne.

„Du, Peter," stammede jeg, „han ser mig ikke saa mørk ud, som de andre. Det er vist ikke en Vild."

„Det forstaar Du Dig ikke paa," belærte min Ven mig. „Det kommer af det blaa Blod. Du skal faa at se, at det er Kongen her paa Øen. Men han synes just ikke at høre til de aller kløgtigste."

„Tag Dig i Agt! Det er Majestætsforbrydelse."

„Aa, Pyt! Den Karl forstaar os jo ikke!" Og idet han atter vendte sig mod Kongen, som langsomt var staaet op og ufravendt stirrede paa os, fortsatte Hansen: „Naa, Majestæt, har De udsovet? Bliver der snart lyst i Tagkammeret? Du kan vel ikke rigtig forstaa, hvor de to raske Socialdemokrater kommer dumpende fra?"

En Bæven syntes at gjennemfare den hvide Skikkelse. Jeg tog det for et Tegn paa Vrede og saa allerede det Øjeblik nærme sig, hvor en senestærk Arm langede ud fra det hvide Dække med en Stridsøkse, for at strække den formastelige til Jorden.

„Peter, jeg beder Dig indstændig", hviskede jeg, „gjør os dog ikke begge ulykkelige ved Din dristige Tale!"

„Hvad gaar der af Dig," beroligede Hansen mig. „Fyren synes jo at være baade døv og stum. Naa, Din Kamel, kan Du snart faa Munden paa Gled? Har Du udsovet?"

„Jo, jeg takker Dem, mine bedste Herrer. Men jeg var rent væk i det, da jeg saa Dem saadan pludselig staa for mig!"

Hansen og jeg tumlede tilbage, som havde vi set et Spøgelse og hørt dets Stemme.

„Undskyld min Godeste," vedblev den hvide Skikkelse, „er De ikke Skrædersvend Peter Hansen fra Suseborg? Og De, unge Mand, er De ikke Skomagersvend Christian Sørensen fra Flakkemark, sidst i Arbejde hos Skomager Nielsen i Suseborg?"

Som to Billedstøtter, stod vi foran den hemmelighedsfulde, hvide Skikkelse.

„Jo, ser De," vedblev denne, „det var egentlig slet ikke pænt af Dem, at løbe væk fra mig paa Promenaden. Jeg har for Deres Skyld havt en frygtelig Mængde Ærgrelser, ja selv et Skibbrud har jeg maattet være med til, hvor jeg nær havde sat Livet til."

Hansen stønnede dybt. „Det er virkelig ham! Oh, dette suseborgske Politi! Intet undgaar dem, intet Steds kan man skjule sig for dem, selv ikke paa en af de fjærneste Øer i Sydhavet!" (Forts)

☞ Paa Grund af **Helligdagen** expederes „Gazetten"s Nr. 20 **Torsdagen den 16. Maj Kl. 5 Eftermiddag.**

Indhold.

Illustrationer: Meiningerne. — Vort Familieliv. — Afsløringen af Admiral Suensons Monument. — Ny Prospekter fra Tivoli.

Tekst: Guld og Glimmer — Vore Billeder. — Vort Familieliv. — Tivoli i sit 46. Aar. — Professor Andersen-Bangs Møde. — Nips. — Nappet. [illustr.] — Uge-Revue [illustr.]. — Avertissementer.

Bekjendtgjørelser.

Kasino.

Det hertugelige meiningenske Hof-Theater.

Fred. d. 10., Lørd. d. 11. og Sønd. d. 12. Maj:

Jomfruen fra Orleans,

romantisk Skuespil i 5 Akter og 1 Forspil af Friederich v. Schiller.

Billetter til Forkjøbspris (50 Øre Tillæg til de ordinære Priser) erholdes i kgl. Hofmusikhandel, Amagertorv 6, **hver Forestillingsdag** Kl. 9—11½. Billetter til **ordinær** Pris erholdes **alene** i Kasinos Billetkontor **hver Forestillingsdag** fra Kl. 1 hele Dagen. De ordinære Billetpriser er: 4 Kr. (1. og 2. Parketloge), 3½ Kr. (3. Parketloge), 2¾ Kr (2 Parket), 2½ Kr. (Balkon, 1. og 2. Række), 2 Kr. (Parterret, 4. og 5. Parketloge og Balkon 3—8 Række.

Etablissement National.

Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.

Søndag opføres:

Margrethes Drømme.

Modeller.

For første Gang:

Paa 3. Sal,

original Farce i 1 Akt.

2 Romancer foredrages af Hr. Aug. Stitz.

Hver Aften ca. Kl 10¾:

Paaskerevuen 1889

Billetpriserne ere de sædvanlige.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten „**St. Georg**" med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftерm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

Parterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri og lignende.

Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Dværgdamen

i Panoptikonbygningen Nr. 3 forevises **kun en kort Tid.**

Buen-Suerte,

import. Bremer Cigar, faas à Kr. 4 25 pr. 100 Stkr. **kun** ægte i

Cigarforretningen,

Ny Stormgade 69 St., Vesterbro.

Uge-Revue.

*„Grum, hjærteløs, men kvik
Er Værtshusholder Schick".*

Schick er Æmnet, det eneste, det altopslugende. Lad saa Jens Busk end faa en Gris til at bide alle Fingrene af sig, han kan bide sig i Næsen, om han nogensinde naarSchick, ladTyskerne. korrekte som de er, spille saa galt det skal være, de kommer dog aldrig paa Højde med „American"-Værten.

Er der noget nyt? spurgte man tidligere. Er der noget morderlig nyt? hedder det nu. Thi Schick er Manden, om hvem vi ganske vist ikke alle drømmer om Natten — jeg kjender forresten en Reporter, der ikke en eneste Nat forsømmer at drømme om det smukke, med lang Fletning forsynede Skud paa det Schickske Familie-Træ — men til hvis Befindende vi dog alle forhører os et Par Gange før vi gaar til Ro.

Jeg kjender ikke Schick, men alligevel kjender jeg ingen større Forbryder. Hvad han har begaaet er langt over Grænsen for det utrolige. En Tropmann, en Whitechapel-Morder, en Jan Omb er rene Sinker mod ham.

Og saa alt det, han har været. Jeg kjender en Mand, hvis Navn begynder med P og ender med Kühle, han har i et Par Aar drevet det til at kunne møde med Titlerne Student, Løjtnant, Cigaretruller, Baadebygger, Naalemager og Skuespiller, men hvad er det mod Schick?

Han har været noget af det meste, man kan være mellem Himmel og Jord: Sanger og durkdreven, Komiker og Tusindkunstner, Theater-Kikkert-Udlejer og Frugthandler, Drejersvend og Kadrejermester, Hvidkaalshandler og Træskomager, Hunde- og Rotte-Opdrætter, -Dresser og -Klipper, Sovandssælger og Droskemand, Værtshusholder og Smugler, Bademester og Kok, Ruffer og Ekviperingshandler osv. m. m. etc.

Og saa alt det, han har faaet Tid til at besørge samtidig. Min Pen, der ellers er noget af det skikkeligste, jeg kjender, sprutter ligefrem af lutter Harme over at skulle skrive det ned, alt det fæle. Den Smule Sammenstød med Snedkermesteren paa Lampevejen er ingenting ved Siden af alt det andet.

Den Somand, han havde i Logis i Grønnegade, og som en Dag gik hen og døde, har Schick lukket Lemmen op for, den Mand, der en Snes Gange forsøgte at springe ned fra Rundetaarn, og endelig skød sig i „American", ham har Schick rent ud sagt myrdet; endvidere har han fremmet Rufferiet efter en større Maalestok, han har med en Jærnstang aabnet Haases Pult, og snuppet fra Dagmartheatret — var det ikke en hel Sæsons Underskud, han tog? Saa har han, blottet som han er for ethvert Spor af Moral, pantsat en Spilledaase, Lax har han ubarmhjærtig smuglet i Land, med grusomt koldt Blod har han kommet Vand i den rædsomme Cognac, han bød sine Gjæster, en drukken Mand, der faldt i Søvn i hans Beværtning, har han berøvet de sidste Drikkepenge, med Menneskeblod har den raffinerede Forbryder farvet sit Skærf gloende rødt, ukonfirmeredeBørn har han med djævelsk Smil sablet ned med en Tollekniv, og Kvinder i enhver Alder har han kyst med sit frastødende Ydre.

Er det ikke forfærdeligt? Naar undtages, at han — det er i det mindste endnu ikke oplyst — aldrig har gjort Attentat paa nogen Kejser, om end han gjentagne Gange, har været paa Vej til Rusland, men kun paa Grund af manglende Rejsepenge ikke er naaet saa langt; naar undtages, at han aldrig har skrevet Vers og at det er Julius Rasmussen der skød paa Estrup, saa er der faktisk ikk den Forbrydelse de sidste 30 Aar herhjemme, han ikke har begaaet.

Endnu ved man ikke alt, endnu er det ikke slaaet fast, at man endelig ogsaa i ham har faaet fat i Morderen fra Louisegaden, men der foreligger tilstrækkeligt til at kunne dømme Schick til mindst 6 Gange at blive hængt.

Alt hvad her er fortalt er rene Fakta. Det er fra saa paalidelige Kilder som det i det hele taget er muligt at faa det. Det er fra de kjøbenhavnske Blade.

De har Folk, der ved Besked. Jeg er vis paa, at Frederiksberg Politi ikke ved en Tiendedel af alt, hvad Reporterne ved.

Og dog er det virkelig Synd, som Politiet derude bærer sig ad overfor de geskæftige Folk. Ikke nok med, at Politiet ikke vil lade Reporterne forhøre Schick, det vil min Sandten ikke en Gang selv lade sig forhøre af dem. Naar f. Eks. Heiberg eller et andet reportérligt journalistisk Eiffeltaarn gjør sig den Ulejlighed at spasere derud, saa lukker det sig uden videre inde og er ikke til at faa et Ord ud af. Men Gudskelov at vore flinke Reportere ad anden Vej kan skaffe sig alle mulige paalidelige Oplysninger og rent ud distancere det frederiksbergske Politi. Thi hvad ved egentlig, naar det kommer til Stykket, *Holch* om Sagen i Sammenligning med *Heiberg?* Aa, gaa væk, Holch.

Og ligner det nu f. Eks. noget at lade Schick Dag ud og Dag ind være flot kjørende i Droske? Er det egentlig ikke noget lignende, som at byde Bagerbørn Hvedebrød? Og maa han, der ellers har været vant til at sidde paa Bukken, ikke betragte det som en Hædersbevisning, naar han nu faar Plads inde i Vognen?

Men ganske uforstaaeligt og meget flot er det, at man ofrer 3 Drosker paa de 3 Familiemedlemmer? Herregud, en Familie er dog en Familie, og hvorfor ikke, naar den endelig skal ud at kjøre, lade den kjøre i én Vogn. En Familie kan dog altid have et og andet at tale om indbyrdes..

Men det afskyeligste, hele Affæren har affødt, det er dog Branderne. Jeg har selv til Dato lavet 36; jeg har skammet mig ved at sige dem, men, jeg maa tilstaa, jeg har dog sagt dem.

Men nu kan jeg vanskelig tilbageholde min Protest, efter at jeg forleden paa Dagmartheatret har hørt Alfr. Møller i „Jephtas Datter" sige til Fru Secher, at hun var altfor „chic" — ha, ha, — til at begaa et Mord, og efter at det endog er gaaet saa vidt at selv Tyskerne, de med den historiske Kolorit, hvormed Hennings udstyrer sineReklamer, ikke skammer sig.

Jeg vilde ikke tro det, hvis det ikke var, at jeg selv havde hørt det. Men den var tydelig nok. Jeg var derhenne forleden Aften og morede mig lige saa udmærket som alle de andre faa, der var der. Jeg saa „Wallenstein". Vi sad allesammen og saa virkelig interesseret ud, vi lyttede til med saa anspændt Opmærksomhed, at vi aldeles ikke fik Tid til at klappe.

Saa var det, jeg paa engang hørte en af dem brøle: „Oh! Schiksal, Schiksal!" Det forbløffede mig en Smule, men det greb mig samtidig. Nu var jeg ganske med, og henreven af Stemningen brød jeg ud i et stærkt og vedholdende Bifald og fremkaldte sluttelig gjentagne Gange de spillende.

Nu fortryder det mig bagefter. Thi naar selv Tyskerne, der har Ord for at holde sig ordentlig til Teksten, af Hensyn til et uliterært Publikums daarlige Smag for Brandere lader sig rive med og uden videre blander sig i Døgnets brændende Spørgsmaal, har man nok Lov at spørge: „Hvad er Meiningen, kjære?"

Ellers gjør det mig nærmest ondt for de Folk. Ogsaa de lider jo under Schick; deres samlede Selskab kan paa langt nær ikke hamle op med ham. Hvordan er Besøget i Kasino, og hvordan er der besøgt i „American"? Der er slet ingen Sammenligning.

Man siger dog. at det sløje Besøg slet ikke generer dem De føler sig saa hjemlige her. Naar de ser ud over de tomme Rækker, har Meiningerne et Indtryk, som var de i Sachsen. Og der kan jo være noget i det.

Naar det endelig skal være saa korrekt med Tyskerne, som det slet ikke er, saa kunde de gjærne myrde hinanden ordentlig, saa de kom til at ligge som Lig, kjære. Hvorfor skal det altid gaa ud over os og vore Folk? Det paastaas jo i det mindste, at i alle de store Slagscener stikker de tyske Statister ganske de danske ud.

Nej, naar Tyskerne ikke vil spille med mere Alvor, og naar Publikum rolig skal se paa, at Dagmartheatret uden videre skiller sig af med Lindeman — det høje Konsortium skulde ellers ikke spænde Buen for højt — saa er det paa Tiden vi faar nye Theaterreformer.

Som Fallesen sagde, han indførte lyserøde Plakater, da de andre blev ham for brogede.

Kuk.

Redakter og Udgiver: *Valdemar Gætsche.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 20.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 18. Maj 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

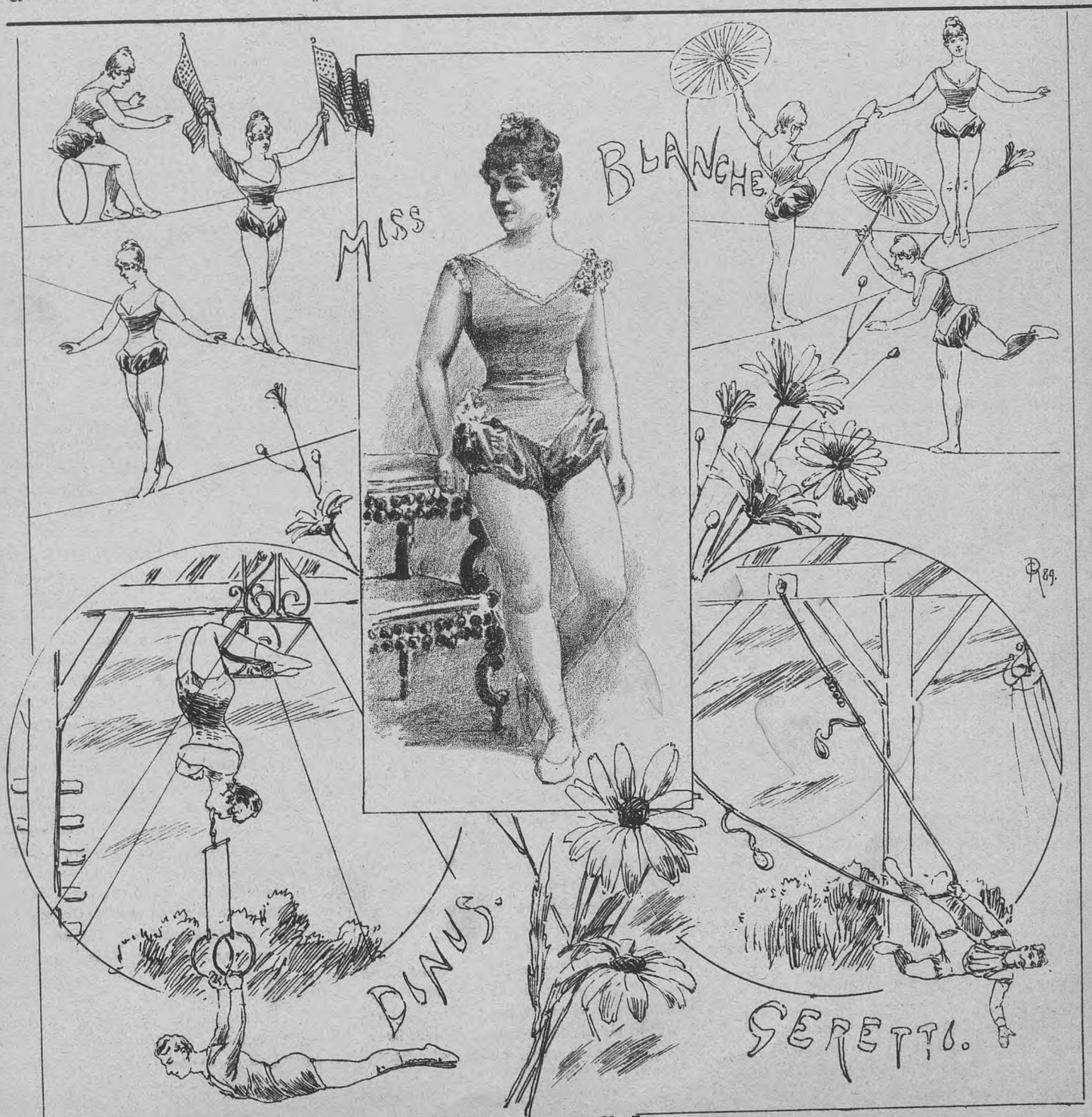

Fra Tivoli. I

Guld og Glimmer.

Store Ravnsborg — alias Nørrebros Theater — har nu staaet tomt og øde over et Aar. Vi kan imidlertid glæde Nørrebroerne med, at de snart igjen kan faa Lov at se indenfor. Det er nu saa godt som afgjort, at Ravnsborg henad Efteraaret aabner igjen, dog ikke som Theater, men ligesom i gamle Dage som Varieté.

* * *

Maleren *P. S. Krøyer* er i disse Dage blevet forlovet med en ung Malerinde Frøken *Triepke*.

* * *

Dagmartheatrets Ledelse synes at have det med det lunefulde. Den havde til i Mandags lovet en af sine flinkeste Skuespillere, Hr. *Alfr. Møller*, der i Aar har trukket hele Læsset derude saa godt som nogen, en Benefice.

Hvorefter Theatret i Søndags uden videre gav sin *sidste* Forestilling, uden med et Ord at meddele Hr. Møller noget om, at han kunde skyde en hvid Pind efter sin Benefice.

* * *

„*Aftenbladet*“ har blæret sig svært med en Føljeton, det nu har paabegyndt, „Mr. Barnes fra New-York“.

Det skulde „Aftenbladet“ ikke have gjort. Der er en hel Mængde Damer, der allerede for et halvt Aar siden, kedede sig gudsjammerlig ved at læse den som Føljeton i „Berlingske“.

* * *

Den unge Dame, der forleden forsøgte at aflive sig i Peblingesøen, er en i vide Kredse kjendt Demimondedame, Frøken *Willy S.*

To Gange tidligere har hun forsøgt at tage Livet af sig, ligeledes paa Grund af Kjærligheds-Historier.

Den unge Kunstner, for hvis Skyld hun denne Gang gik ud i Søen, er en ung *Skuespiller* ved et herværende Privattheater. Han havde til hendes Fortvivlelse brudt det Forhold, der i længere Tid havde bestaaet mellem dem.

En *Journalist*, der bor sammen med Skuespilleren, kom just gjennem Gaden ligesom den unge Dame styrtede sig i Søen. Han vadede ud i Vandet og fik hende ved en Droskekudsks Hjælp trukket op.

* * *

Der er Las i Luften — er det eneste anstændige Sprikwort, som det anstaar sig en Kjøbenhavner at tage i Munden i denne Maaned.

Vore Billeder.

Tivolis Aabningsfest i Søndags var som sædvanlig begunstiget af Graavejr med Byger. Men man plejer jo at sige, at „uden Regn paa Bryllupsdagen, ingen Lykke i Ægteskabet“. Saa det maa vel som sædvanlig være et gunstigt Tegn for Tivolis Samliv med Publikum i den kommende Sæson, naar et Par velvillige Regnbyger, spredte sin velsignende Væde over Etablissementet og den Snes Tusind Mennesker, som trængte sig i gjennem de brede Alléer eller sad støt paa de gamle Tilflugtssteder: Harmoniorkestret, Koncertsalen, Wivels Pavillon, „Krogen“ og alle de andre Yndlingspladser.

Tivoli bød paa de sædvanlige Forlystelser, Trumferne kommer først bag efter, naar Glæden over Gjensynet med de kjendte, gamle Steder har sat sig lidt. Blandt de nye Artister, synes det, som om Miss *Blanche* skal blive Publikums erklærede Yndling. *Gazetten* bringer idag hendes Billede og vil næste Gang komme ind paa en nærmere Omtale.

En Dværgdame har i den sidste Tid ladet sig forevise i Panoptikonbygningen Nr. 3. Den lille Dame er svensk af Fødsel — mærkelig nok fra samme Egn som Kæmpen Andersson — hun er 33 Aar gammel og har kun en Højde af 34 Tommer. Det er første Gang, hun er paa Rejse; hidtil har hun ernæret sig ved sine smaa Hænders Gjærning som Tjenestepige hos en Præst i Skaane. Hun rejser om kort Tid herfra til Næstved.

Skuffet Kjærlighed. *Han* er Skuespiller *Hun* tilhører den Klasse af Kvinder, som betegnes med det franske Ord Demimonde-Damer. De har elsket hinanden i længere Tid og hun troede selv, at det var Alvor. Men Manden er lunefuld og en skjønne Dag rygtedes det, at han skulde „rigtig“ forloves. Saa opsøgte hun ham i hans Hjem — hvor hun saa ofte havde været. Men Modtagelsen var kold. Utak er Verdens Løn, og da den stakkels Kvinde saa Kjærlighedens Gangdør blive smækket i for Næsen af sig, vadede hun lige ud i Peblingesøen og tog sig en Dukkert. Drosken, som havde bragt hende til den Elskedes Bolig, holdt der endnu, og Kudsken tilligemed en tilstedekommende Herre trak hende atter op. I en meget forkommen Tilstand kjørtes hun til Kommunehospitalet

Ildebranden paa Vesterbro. I Mandags Nat brændte *Olsen & Co.s* store Brændeoplag i Ny Stormgade. Brandvæsenet, som mødte talrigt, formaaede ikke at udrette noget overfor det Flammehav, som hurtig bredte sig over Brændestablerne og de let fængelige Bræddeskure. Dets Opgave bestod kun i at lokalisere Ilden, saa at den ikke skulde brede sig til det nærliggende Tømmeroplag. Dette lykkedes ogsaa og Mandag Morgen var Ilden tildels slukket.

Cirkus Busch ankom i Onsdags Morges hertil efter en hel Del Gjenvordigheder og Forsinkelser. Galla-Aabnings-Forestillingen, som skulde have funden Sted i Onsdags, blev derfor udsat til Torsdag.

Er der noget, der kan tage Kjøbenhavnerne med Storm, er det Kunstberidere. I den Retning er vi svært modtagelige. Interessen viste sig allerede ved Ankomsten, hvor en stor Menneskemængde taalmodigt ventede i den tidlige Morgentime, for at faa et Glimt at se af de ankommende Kunstnere. Det har altid sin Interesse at se, hvorledes de ser ud i deres „civile“ Tøj, før man ser dem i Lysekronens Skær i de stramme Trikots med et Smil paa Læben jage Manegen rundt. *Gazettens* Tegner har fæstet sine Indtryk fra i Onsdags Morges til Papiret, og i broget Veksel slynget dem sammen til en Helhedsskitse til Minde om Cirkus Busch's Ankomst til Kjøbenhavn i Sommersæsonen 1889.

Vort Familieliv.

Til Tivolis Aabning kom vi — og det tidsnok! Det var egentlig Synd for Fader, at vi overtalte ham til at gaa med derind, han var for mat i Sokkerne endnu. Og tænk Dem saa en Ide, den gamle Mand fik, at ville staa ved Kunstnerplænen og høre Salutten blive brændt af Kl. 4! Vi fraraadede ham det alle; men Fader er ikke den Mands Søn, der lader sig overtale, naar han først har sat sig noget i Hovedet.

Altsaa stillede vi Kl. 4 ved Plænen. Det saa meget uskyldigt ud. En 2 Alen høj Iærnstang stod fast i Jorden midt paa Plænen, og en Mand gik paa Slaget fire hen og hængte en lille Papirstut paa Jærnstangen, tændte en Traad og fiærnede sig hurtigt. Det futtede lidt og saa — lød der et Knald, som rystede Luften og gav Ekko henne i Bazarbygningen. Fader lukkede Øjnene og sank i Knæ.

„Hæv Dig paa Tærne, Svigerfader,“ raabte Christian til ham, „saa gjør det ikke noget!“

Stakkels Fader! Han havde ikke engang Kraft til at hæve en Knappenaal endsige sit eget Legeme. Han dukkede bare med Hovedet og lavede sig til at staa for det næste Knald. Men det kom alligevel, før han anede det, og han var sikkert gaaet bagover, hvis ikke Direktøren havde opfanget ham i sine Arme. Samtidig med Knaldet hørte vi et Brøl som fra en saaret Løve, og Fader sank sammen som en tom Melsæk.

Direktøren tog ham medlidende under den den ene Arm og Christian under den anden, og saa landede vi allesammen hos Wivel, hvor Fader og Direktøren drak et Par oplivende Gjenstande sammen. Og saa blev vi vist rundt paa paa Etablissementet under kyndig Vejledning. Aldrig har vi havt en saa gemytlig Dag. Gondolfart til Fregatten med Portvinstoddy, som vi fik Rabat paa, fordi vi var Abonnenter, gratis Adgang til Kunstnerplænen og Miss Blanche, 20 Omgange i Ballongynge og 50 i Dampkarussel, 10 Minutter i Kastegyngen med Kvalme og Christian om Halsen og en Uendelighed af Omdrejninger i Rutschbanen med tabte Hatte og krøllede Overstykker. Men paa „Sportspladsen“ var det kun Christian og mig og Zette, for Fader og Direktøren blev i Mælkeriet hos „Sæterjenterne“ med den søde Mælk og de dejlige Øjne.

Om Artisterne vil jeg ikke skrive noget denne Gang, da Zette siger, at han gaar og bryggер paa en Artikel til næste Nummer om

dem. Han siger, at der maa gjøres mere „indgaaende Studier", før man kan skrive saadan noget. Maaske — lad ham om det!

Josefine.

P. S. Fader har nu meldt sig ind i Totalafholdenheden og drikker kun Mælk — og altid hos „Sæterjenterne", hvor De kan finde ham hver Aften og somme Tider om Dagen med.

En Primadonnas Eventyr.

Den bekjendte Skuespillerinde — lad os kalde hende Fru S. — bor sædvanlig i Kjøbenhavn. Men sidste Efteraar var hun flyttet ud til et lille enligtliggende Hus paa Landet i Nærheden af Byen.

En Aften, henved Klokken ti, sad hun alene i sit Soveværelse. Hendes Stol stod foran Toiletbordet, hvorover der hang et Spejl, paa hvis Sider var anbragt to Stearinlys. Disse var ikke istand til at oplyse hele Værelset, saa at den modsatte Side af det laa hen i et dæmrende Halvmørke.

Fru S. var beskjæftiget med at læse nogle Forretningsbreve om nye Engagementer, da hun pludselig troede at høre en Støj. Hun saa sig om, men opdagede intet, og tænkte derfor, at hun havde hørt fejl og fortsatte igjen med Læsningen af sine Breve.

Hun havde helt forglemt Støjen, da hun atter hørte den. Denne Gang hævede hun Øjnene op imod Spejlet, uden at bevæge Hovedet, og hun saa da en Mand træde forsigtig ud af et Skab i Baggrunden af Værelset.

Først troede hun, at hun drømte og saa atter ind i Spejlet. Nej, det var ingen Drøm. Der stod en Mand, som hun nu gjenkjendte. Det var en af hendes tidligere Tjenere, som var bleven afskediget, mistænkt for Tyveri.

Fru S.'s første Tanke var at springe op og gjøre Allarm, men Husets ensomme Beliggenhed bragte hende snart til at opgive denne Tanke, saa meget mere som hun var alene med sin Tjenestepige, der just ikke hørte til de modigste. De andre Tjenestefolk havde faaet Tilladelse til at gaa ud, Kudsken var til en Vens Bryllup og Gartneren i Besøg hos sin Moder, som boede et Par Mil derfra. Der var ingen Udsigt til, at nogen af dem kom hjem før næste Dag.

Hvad skulde hun gjøre? Atter kastede hun et Blik i Spejlet. Manden var der endnu, hun saa ham stirre paa sig gjennem Halvmørket. Pludselig kom hun i Tanker om en Revolver, som tilhørte hendes Mand. Hun troede at mindes, at have set den ligge paa en Hylde i Spisestuen. „Hvis den bare var der, og jeg kunde faa fat paa den", tænkte hun, „saa brød jeg mig Pokker om den Karl!" Medens hun endnu tænkte herover, bankede det paa Døren. Hun saa Manden hurtig trække sig tilbage til Skabet og lukke det efter sig. Det var dog en Lettelse at vide, at disse to lurende Øjne ikke mere hvilede paa hende.

„Kom ind", sagde hun. Det var Tjenestepigen.

„Jeg troede, at De var gaaet i Seng", sagde Fru S. til hende.

„Ja, jeg var ogsaa ifærd dermed, men saa tænkte jeg, at Fruen maaske vilde mig noget."

„Nej, Tak! Iaften er der ikke noget for Dig. Jeg skal blot strække mig lidt", fortsatte Fruen, idet hun rejste sig og gik fast hen over Gulvet et Par Gange, „jeg er bleven træt af at sidde stille saa længe". Hun nærmede sig Skabet, hvori den Fremmede stod, for muligvis at faa Lejlighed til at dreje Nøglen om for ham. Idet hun passerede tæt forbi det, syntes hun at kunne høre ham trække Vejret. Han har sikkert kunnet høre hendes Hjerte slaa, saa bevæget blev hun ved at opdage, at Skabsnøglen var taget af.

„Gud, hvor jeg er søvnig", sagde hun med forstilt Ro til Pigen.

„Søvnig?" spurgte denne forbauset. „Hvor kan Fruen dog tænke paa at sove, naar vi er alene hjemme. Der kunde jo have gjemt sig en Tyv eller Røver eller Morder et eller andet Sted i Huset — alle Mennesker ved jo, at Fruen er rig, og hvem kjender ikke Deres prægtige Smykker og kostbare Diamanter? Tror Fruen ikke, at der gives Banditter nok, som ikke vilde sky tilbage for et Mord, for at faa Fingre i dem?"

„Hvor dumt Du taler, Anna!" sagde Fru S., idet hendes Blik vandrede fra Nøglehullet i Skabet hen til Døren, der førte ind til Værelset ved Siden af. „En Tyv er ikke saa dum, som Du tror. Det kunde aldrig falde noget fornuftigt Menneske ind, at jeg skulde have taget mine Smykker og Diamanter med mig herud paa Landet. Og dog", føjede Fruen ligesom spøgende til, „er det netop Tilfældet i disse Dage, hvor jeg venter Frøken M. fra Berlin, som jeg har lovet at vise mine Diamanter, hvorfor jeg igaar lod dem bringe herud. Det vilde være en god Forretning for en Tyv, hvis han vidste det. De staar nede i Salen i Stue-Etagen i mit Juvelskrin — og Døren er aaben. Det var da ogsaa frygtelig uforsigtig af mig. Løb ned i Spisestuen, Anna, og hent Nøglen. Den ligger paa Bordet. Men kom snart tilbage igjen!"

„Anna, Anna!" raabte Fru S. efter Pigen, som allerede var nede af Trapperne, „den er ikke der, jeg huskede fejl. Den ligger paa min Mands Skrivebord! — Naa, hun hører det ikke", fortsatte Fru S., talende højt med sig selv, „saa er det nok bedst, jeg selv gaar efter den". Med disse Ord forlod hun Værelset. Ikke saa snart var hun ude, før Skabsdøren blev aabnet, og den Fremmede stak Hovedet ud og saa sig om. Da han ingen opdagede, skyndte han sig ind i den tilstødende Sal, hvorfra han vidste, at en Dør førte ud til Trappegangen. I næste Øjeblik blev Døren laaset efter ham af Fru S., som hastig var gaaet rundt og havde aflaaset Døren ud til Trappen.

„Fanget", raabte hun ind til ham, idet hun skyndsomt løb op paa sin Mands Værelse og hentede Revolveren.

„Jeg kunde ikke finde nogen Nøgle", begyndte Anna, da Fru S. atter kom tilbage, „men Gud, Frue, hvad har De dér", fortsatte hun forskrækket, da hun fik Øje paa Vaabnet.

„Aa, ikke andet end min Mands Revolver", svarede Fru S. rolig.

I det samme lød der en stærk Banken paa Døren, hvorigjennem den Fremmede var forsvunden, og han raabte højt:

„Luk op straks, eller . . . ." Resten druknede i Annas Skrig og et Øjeblik efter laa hun hvinende paa Gulvet.

„Hvis Du ikke er rolig, Anna, skyder jeg Dig ned paa Stedet", sagde Fru S. koldblodigt. Pigen, som troede, at hendes Frue vilde gjøre Alvor af det, greb et Haandklæde og stoppede det meste af det i Munden paa én Gang.

„Min Ven", raabte Fru S. derpaa med høj Stemme, „Du er fanget; begge Dørene er laasede og Vinduerne skal jeg nok passe paa. Hvis Du forsøger paa at flygte den Vej, er Du dødsens."

Efter at have givet den Fremmede denne venskabelige Advarsel, gik hun ud paa Verandaen og holdt Vagt over Vinduerne. Anna fulgte hende, idet hun stadig stoppede mere og mere af Haandklædet i Munden.

Da lød der en Banken paa Vinduerne; den Indespærrede forsøgte at aabne dem.

„Aa, gaa lidt væk, min Ven!" sagde Fru S., „Du kunde ellers let komme til Skade".

Et Knald fulgte efter hendes Ord, og Vinduesglassene raslede ned i Haven.

„Det var kun det ene Løb. Der er fem endnu, og dette her var bare for at vise Dig, at jeg er bevæbnet. Men hvis Du igjen gjør Forsøg paa at flygte, gjælder det Livet!"

Den uindbudne Fremmede kjendte sin tidligere Frue og vidste, at hun forstod at føre sit Vaaben. Han forholdt sig derfor rolig for Resten af Natten.

Men næste Morgen, da Kudsken kom hjem, fandt han Fru S. siddende paa Verandaen og læse i en Bog, og foran hende paa Bordet laa en sexløbet Revolver. Paa Gulvet laa Anna med en Snip af Haandklædet hængende ud a Munden. Hun havde nær kvalt sig selv, for ikke at skrige højt hele Tiden.

I en Haandevending blev Fyren anholdt og afleveret til Politiets Omsorg, og den fejrede Primadonna havde denne Gang ved sin Koldblodighed frelst ikke blot sine Smykker, men maaske sit Liv.

Vort Familieliv. Tivolis Aabning — Salutten knalder — Jokumsen besvimer — En Direktør til Assistance — Zette Vandkande — Fru Jokumsen fortvivlet — Christian ligeglad — Josefine ærgerlig — men indvendig lykkelig.

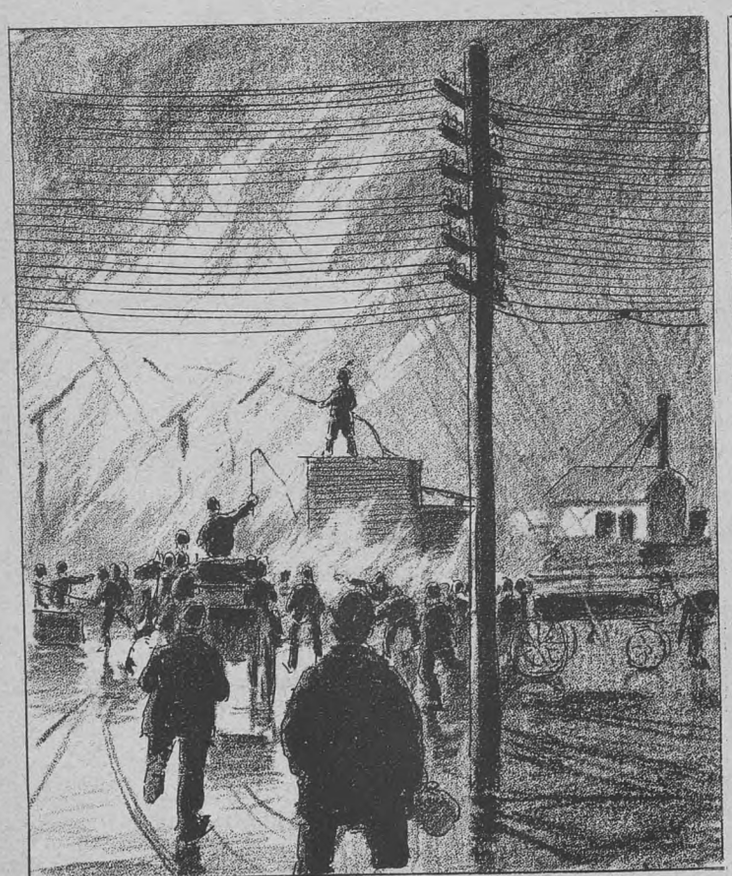

Ildebranden paa Vesterbro

Dværgdamen i Panoptikon.

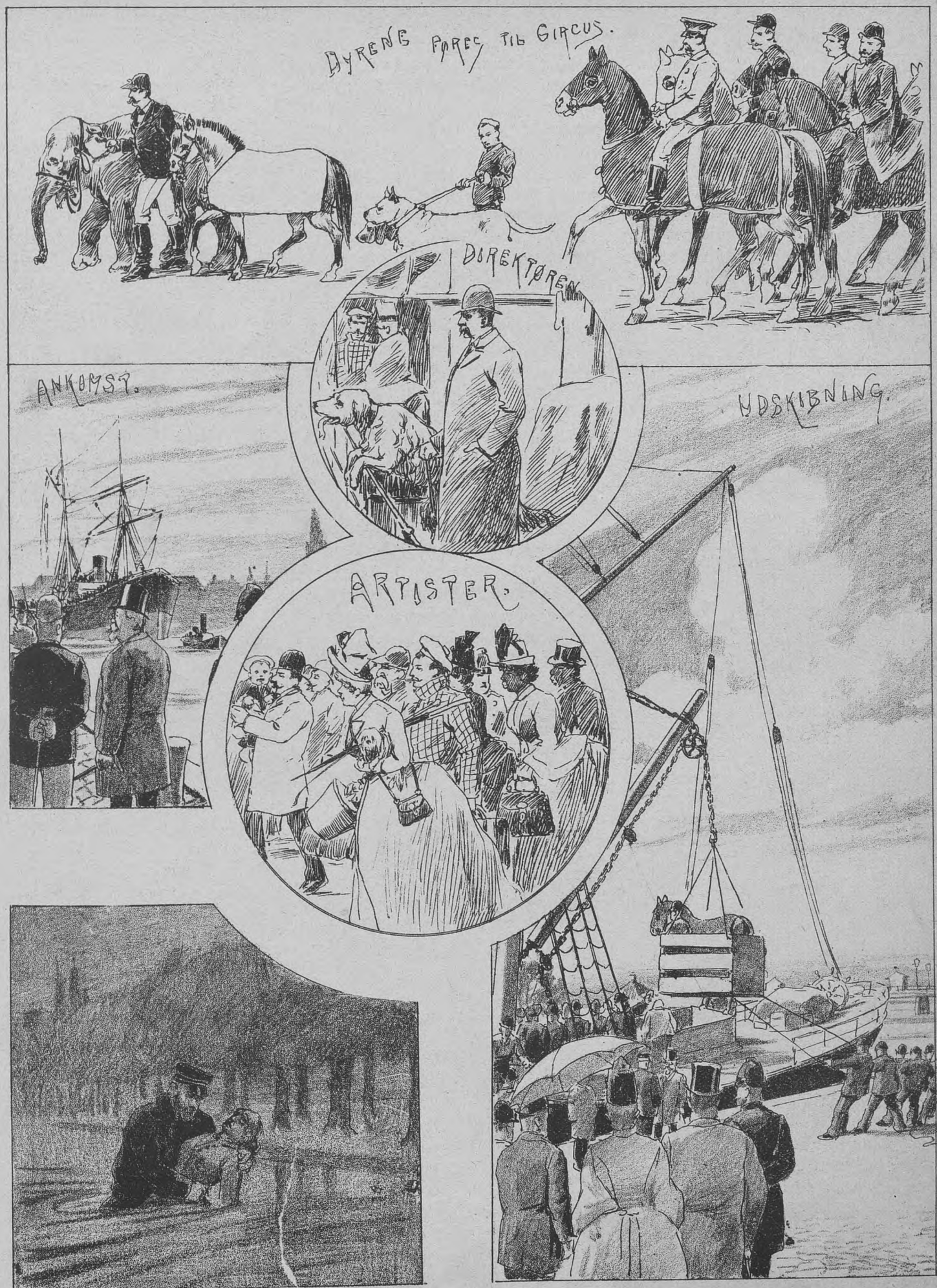

Skuffet Kjærlighed.

Cirkus Busch's Ankomst.

Nappet.

En Politi-Humoreske

af

W. Hildebrandt.

(Fortsat).

„Ja, forstaar De," fortsatte den drevne Politimand, som pludselig syntes at have faaet sin gamle Snakkelyst tilbage, „det var jo hændet mig en Gang før, at en Arrestant var løbet fra mig, saa tænkte jeg: denne Gang gaar det galt, Du slipper ikke med at faa Din Afsked, der vanker nok lidt Fængselsstraf i Tilgift. Og saa kom jeg til at tænke paa min Fætter i Australien, som en Gang tidligere havde indbudt mig til at besøge sig. Nuvel, tænkte jeg, der er vel ogsaa Brug for Politibetjente i Australien, og hvem ved — maaske træffer Du ogsaa undervejs de to Herrer. Saa begav jeg mig da afsted til Australien. Men det det var dog en forbistret lang Vej. og da saa Skibet kom forbi denne Ø, stødte det paa en Sten og gik midt over. I Hastværket tænte jeg ikke paa de andre; de er vist druknede alle sammen af bare Befippelse. Og da det netop var om Natten, reddede jeg ikke andet end et Lagen". Dermed slog han dette fra hinanden og overtydede os om Rigtigheden af sit Udsagn. „De gode Folk her tog mig i Kost og Logi, indtil jeg finder en Befordring til Suseborg eller Australien. Men jeg tror ikke, at jeg vil kunne trives her blandt disse Mennesker. Det gaar dog lidt for ugenert til. Sligt er jeg ikke vant til fra Suseborg, hvor der kun kommer Vilde til Markederne. Og de er i Reglen meget pæne Folk, naar de om Aftenen efter endt Forestilling vasker Sværten af Ansigterne."

Hansen tav til denne lange Forklaring og stirrede mørkt hen for sig.

Den brave Suseborger Politimand havde aabenbart et eller andet, som laa ham paa Hjertet, men som han ikke rigtig turde komme frem med. „Ak, mine bedste Herrer." stammede han forlegent, „hvis de nu vilde være rigtig rare og følge mig til Stationen paa Grønttorvet, uden at løbe væk fra mig — for ser De, det vil skade min Reputation, da sligt jo allerede er hændet mig én Gang!"

Hansen hævede Hovedet og vinkede mig til Side.

„Du, Christian, tror Du paa Historien med Skibbruddet?" spurgte han med en mørk Mine. „Opspind, lutter Opspind! Hvis vi var landet paa en af de andre Øer i Oceanet, havde vi ogsaa der truffet en skibbruden Politibetjent fra Suseborg. Jeg ser nu, i hvilket snedigt Væv, vi ere fangede. Oh, dette suseborgske Politi! Det forfølger mig hele Jorden rundt, fordi det frygter mig. Og enten vi var gaaet til Sydpolen eller Nordpolen, havde vi sikkert ved vor Landgang stødt paa en suseborgsk Politibetjent! Nuvel, saa være det! Jeg bøjer mig for Magten og gaar rolig med tilbage til Suseborg, for at modtage min Straf. Men da, Danmark, vogt dig for min Tales Magt! Du har selv villet det saaledes. Fra nu af bekæmper jeg dig paa dit eget Gebet!"

Saa vendte han sig med Værdighed til den i Lagnet indhyllede Ordenshaandhæver og sagde:

„Godt, min Herre, gjør Deres Pligt. Vi følger Dem til Grønttorvet og giver vort socialdemokratiske Æresord i Pant paa ikke at forsøge paa nogen Flugt!"

Desværre forstod den skikkelige Politibetjent ikke ganske det Ophøjede, der laa i Hansens Handlemaade, og hvilke storartede Projekter, han ved sin Nærværelse paa denne fjærne Ø havde krydset; men saa meget forstod han, at vi igjen vilde hjem, og han trippede rundt i sit Lagen af bare Glæde derover og spurgte snart den ene, snart den anden af de forbavsede Insulanere, hvor „Vejen gik til Suseborg". Vildnissets Sønner tilkjendegav kun ved afvisende Haandbevægelser deres fuldstændige Ukjendskab til geografiske Forhold.

„Naa, nu har jeg hørt det med! De ved saamænd ikke engang, hvor Suseborg ligger! Vi skal jo forbi Honolulu, min Kjære. Der holdt vi sidste Gang, før vi gik under," snakkede den efter sit kjære Suseborg saa længselsfulde Politibetjent.

„Honolulu? Oh!" raabte de Vilde med Strubetoner, idet de ved Tegn lod os forstaa, at de kjendte Ordet.

„Ja, ser De, min Bedste! Nu klarer det op, ikke sandt? Bagved Honolulu ligger Suseborg. Kan De føre os til Honoluln? Saa skal De faa en kjøn lille Drikkeskilling, min kjære!"

Men henvendt til os fortsatte han: „Det er bare Løgn, naar jeg stakkels Djævel lover dem Drikkepenge. Jeg har jo ikke engang en Lomme, hvor jeg kunde have dem i. Men maaske de Herrer vilde være saa god at lægge ud for mig, saa skal de faa Pengene tilbage, naar vi kommer til Suseborg,"

„Penge! Det var ligesaa sjælden en Artikel hos os, som hos Politimanden; men jeg havde endnu i Lommen en gammel Kniv, et Lommespejl og en Mundharmonika, som jeg ofte havde forlystet Hansen med paa vore Rejser ved at blæse Socialistmarschen. Ved Hjælp af et ivrigt Tegnsprog og det ene Ord „Honolulu" udtalt med forskjellig Betoning, lykkedes det os at komme overens med de Vilde om at føre os til Honolulu.

„Naa, det var billigt, hviskede vor Cerberus, „derfor faar jeg ikke en Droske i Suseborg ud til Skyttehuset."

Vor Baad var ved Landgangen bleven læk, og de Vilde foretrak derfor et af deres egne let byggede Fartøjer. Vor Ledsagers Lagen blev udspændt som Sejl, og snart skød vi med en ret anstændig Fart atter hen over Bølgerne, som gemytligt skvulpede paa Siderne af vor Kano, medens den paradisiske Ø, til hvilken Hansen havde knyttet saa store Planer for Fremtiden, snart forsvandt i Horizonten.

Men, medens Hansen sad hensunken i dybe Tanker, sendte Politibetjenten og jeg en kjærlig Tanke til Suseborg, som vi jo nu var paa Vejen til, og vore Følelser skaffede sig Luft i den yndede hjemlige Folkesang:

„O, Gine, Du dejlige Mø."

Vi sang den først dæmpet og længselsfuldt, men efterhaanden kom der Kraft i Stemmerne, og til Slut stemte Hansen med i Omkvædet med sin dybe Bas; de Vilde lyttede med umiskjendelig Interesse og Forbauselse malet i hvert Træk til vor Sang, medens Baaden gled let hen over Vandet.

Aftenen var allerede indtraadt, da vi naaede Honolulu. Det spraglede Liv paa Gaderne gjorde, at vort Optog med den lagenklædte Politibetjent i Spidsen ikke vakte nogen Opsigt, hvad vi havde frygtet stærkt for.

Endelig, efter lang Søgen frem og tilbage, saa vi paa en Bygning det hjemlige Flag vaje og læste over Porten „Konsulat“. Vi traadte ind og blev, uden lang Ventetid, ført frem for Konsulen.

„Hr. Konsul,“ sagde den suseborgske Politjent, idet han traadte et Par Skridt frem, militærisk slog de nøgne Hæle mod hinanden og hilsende førte sin højre Haand op til det Sted af Hovedet, hvor Kasketskyggen skulde være, „Hr. Konsul, jeg melder mig paa Transport!“

Embedsmanden mønstrede ham med forbauset Mine. „Saa — aa,“ sagde han, „og hvem er De?“

„Jeg er Politibetjent Petersen fra Suseborg, Hr. Konsul. Men jeg har bare ikke min Uniform med mig.“

„Det ser jeg. Men hvem er det, De transporterer?“

„De to Herrer her bag mig.“

„Saa — aa? Hvad har de bedrevet? Er det svære Forbrydere?“

„Gudbevares — nej, Hr. Konsul! Det er meget flinke Folk. De har bare lavet en Smule Kommers i Skyttehuset sidste Valgdag,“

„I Skyttehuset?“

„Nu, ja! I Suseborg Skyttehus. De ved jo dog, hvordan det gaar til der, Hr. Konsul?“

„Men hvor skal De hen med Folkene? Hvorledes lyder Deres Marsch-Ordre?“

„Til Grønttorvet i Suseborg, Hr. Konsul!“

„Og saa lægger De Vejen over Honolulu?“

Jeg kunde se paa Embedsmanden, at han begyndte at tro, han havde med en Vanvittig at gjøre, eller at man vilde forsøge at drive en upassende Spøg med ham, og jeg fandt det derfor raadeligst at træde frem og sætte ham ind i hele Sagens Sammenhæng. Et kort men skarpt Forhør, som vi bestod til hans Tilfredshed, overbeviste os samtidig om, hvor nøje underrettet vor Konsul var om de hjemlige suseborgske Forhold. Først nu troede han at turde aflægge den alvorlige Embedston:, hvori han hidtil havde talt til os, og han indlod sig i en gemytlig Samtale med os om vore udstandne Eventyr.

Forts.

Indhold.

Illustrationer: Fra Tivoli — Vort Familieliv. — Cirkus Busch's Ankomst. — Ildebranden paa Vesterbro. — Dværgdamen i Panoptikon. — Skuffet Kjærlighed.

Tekst: Guld og Glimmer — Vore Billeder. — Vort Familieliv. — En Primadonnas Æventyr. — Nappet. [illustr.] — Uge-Revue [illustr.]. — Avertissementer.

Bekjendtgjørelser.

Skoubogade Nr. 5, Nørrebrogade Nr. 40,
anbefaler største Udvalg i

Vadskestoffer

af dansk Tilvirkning.
Af Sæson-Nyheder fremhæves:

Dagmar,

sildebensvævet blødt Stof.

Alexandra,

elegant kunstvævet Stof.

Zephyr,

smittefri, lærredslignende Stof.

Disse haandvævede Stoffer egne sig fortrinlig til drapperede Kjoler, de ere fuldstændig appreturfri og falde ligesaa blødt som uldent Stof. De forefindes i meget stort Udvalg og kun i ægte Farver.

Foruden ovennævnte specielle Frembringelser findes et rigt Udvalg i alle andre Vadskestoffer, Bomuldstøier, Oxford, Satin, Serges etc.; Prøver forsendes franco til Provindserne og skriftlige Ordres effektueres omhyggeligt.

Peter Fick.

Kasino.

Det hertugelige meiningenske Hoftheater.

Forestilling hver Aften Kl. 7.

Billetter til Forkjøbspris (50 Øre Tillæg til de ordinære Priser) erholdes i kgl. Hofmusikhandel, Amagertorv 6, **hver Forestillingsdag** Kl. 9—11½. Billetter til **ordinær Pris** erholdes **alene** i Kasinos Billetkontor **hver Forestillingsdag** fra Kl. 1 hele Dagen. De ordinære Billetpriser er: 4 Kr. (1. og 2. Parketloge), 3½ Kr. (3. Parketloge), 2¾ Kr. (2 Parket), 2½ Kr. (Balkon, 1. og 2. Række), 2 Kr. (Parterret, 4. og 5. Parketloge og Balkon 3—8 Række.

Etablissement National.

(Sommersæsonen.)

Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.
I denne Tid opføres:
Reklama!
Paa 3. Sal,
original Farce i 1 Akt.
Hver Aften ca. Kl. 10¾:
Paaskerevuen 1889

I Sommersæsonen er Priserne nedsatte til

1. Parket og Balkon Loge 0,75.
2. „ „ 2. 3. Række 0,50
2. Etage 0,35.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg“** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Efterm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

Parterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri og lignende.
Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Buen-Suerte,

import. Bremer Cigar, faas à Kr. 4 25 pr. 100 Stkr. **kun** ægte i
Cigarforretningen,
Ny Stormgade 69 St., Vesterbro.

Uge-Revue.

Naturligvis har Tivoli min højeste Agtelse og dybeste Beundring, jeg har elsket den Anstalt fra jeg ikke var større end som saa — som saa vil sige noget som omkring en Alen — jeg har solet mig i den om Formiddagen og svalet mig i den om Aftenen, jeg har druknet en Hoben Sorger i dens

Stadsgravs mørkegraa Vande og jeg har knust en Bunke Ærgrelser i de Nimb'ske Hummere. Bald. Dahl har lært mig at klæde mig og Danseestraden at føre mig — kort sagt Tivoli har i hvert givet Øjeblik været mig en trofast Ven, en god Kammerat, en uundværlig Raadgiver.

Men selv sin bedste Ven kan man blive vred paa. Og jeg har været gnaven paa Tivoli denne Gang.

Nu ved Tivoli jo lige saa godt som alle vi andre, at det nytter ikke noget, hvad den saa stiller paa Benene; den kan nok saa mange Gange bede om godt Vejr, den kan gjøre sig lækker for meteorologisk Institut med at sende det lige saa mange Frikort som Meiningerne har faaet — det hjælper ikke det allerbitterste.

For den Dag Tivoli aabner skal det være daarligt Vejr, det er saa sikkert som Fredens Bro. Det staar vel ikke i Almanaken, men det slaar til alligevel, usvigelig sikkert.

Men naar vi saa endelig en Gang faa Sommer midt i Foraaret, saa ligner det ikke noget, at Tivoli gaar hen og bringer Forstyrrelse i Glæden med sin Aabning. Havde det endda ventet lidt, saa kunde vi maaske endnu et Par Uger fortvarende have slikket Solskin. Havde det endda som Bender-Konkurrenten i Jærnbanegade meldt sin Ankomst den ene Dag og ladet være at komme den næste, saa havde det ikke gjort saa neje.

Men sket er sket og det staar ikke til

at ændre, som Doktor Gilbert Jespersen sagde, han havde smagt paa Kaffen ombord paa „Danmark".

Aldeles uden Hensyn til Vejret vil jeg forresten ikke fragaa, at jeg i Ugens Løb har lidt endnu flere Skuffelser. Nu havde jeg f. Eks. hele forrige Uge gaaet og været yderst spændt, og jo mere vi nærmede os Søndag, des mere spændt blev jeg. Thi „Avisen" havde lovet sine Abonnenter i „Billed-Revyen" at bringe — man høre og undres — et Billede af Eiffeltaarnet *i naturlig Størrelse.*

Jeg har jo nok hørt noget om, at Kunsten staar højt herhjemme, men at den var kommet saadan tilvejrs, at Axel Thiess som en Røg kunde smække et Eiffeltaarn i naturlig Størrelse ned paa Papiret, det var dog over Forventning. Jeg fandt det beundringsværdigt om end en Smule upraktisk.

Det stod mig ikke klart, hvordan „Avisen" havde tænkt sig, at Abonnenterne egentlig skulde nyde det. Hænge det op i deres Stuer, ja det var godt nok for Folk, der har 900 Fod til Loftet, men hvor mange af os har ærlig talt det? Men hvordan skulde det ellers lade sig arrangere?

Jeg kunde ikke tænke mig andet, end at Abonnenterne maatte give Ansøgning ind til Magistraten om Leje af Fællederne. Her var da lidt ordentlig Plads, og her kunde de nogenlunde uforstyrret brede deres 900 Fod lange, og Gud ved hvor brede, Eiffeltaarns-

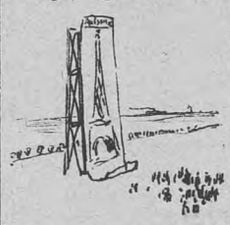

Tegning ud i dens fulde Udstrækning, og kunde de saa komme overens om at bygge et højt Stillads til fælles Afbenyttelse, vil de vel nok naa at faa den ganske Tegning at se under ét.

Ganske vist, det vilde baade blive dyrt at leje Fælled og bygge Stillads, men selvfølgelig kan man ikke vente gratis at faa Eiffeltaarnet at se i naturlig Størrelse. Det naturligste var vel forresten, at Abonnenterne fik Erstatning hos Ophavsmanden til det hele, Fr. Hansen. Kan Lehmann faa 10,000 Kr. af „Kjøbenhavns-Posten", kan vel sagtens Avis-Abonnenterne faa en 50,000 Kr. af Fr. Hansen i Erstatning for de Udgifter, han paaføre dem.

Saa mange Tanker gjorde jeg mig Ugen igjennem. Og saa kom Søndagen, men der var ikke mere Eiffelstaarn end bag paa min Haand, ikke det allerringeste.

Naturligvis var det ærgerligt; thi jeg finder det yderst letsindigt, ja næsten hjærteløst at spænde Forventningen mange hundrede Fod i Vejret, naar der slet ikke er noget om det. At love er ærligt, men at holde besværligt. Navnlig kan det være meget ærligt at love Abonnenterne, men at holde dem, falder dem vist helt svært.

Dog maaske gjør man Thiess Uret. Man løber ikke saa lige til en Tegning, der strækker sig hele Frederiksberg Allé igjennem. maaske har han ikke kunnet blive færdig. Det kommer næste Søndag, eller næstnæste Søndag eller en Gang i Sommer, vi venter det med Længsel som Lehmann de 10,000 udødelige Kroner.

Samme Lehmann er egentlig en snild Mand. Han dirigerer et Theater efter en saa gjennemført Plan, at han ender Sæsonen med et net lille Underskud. Hvordan det skal dækkes? Ho, ho, det er saa let som noget, man — det vil sige Lehman — lader bare ganske rolig Bladene om det.

Begyndelsen er gjort med „Kjøbenhavns-Posten." Den fortæller, at det kniber med Gagen — *enfin*, det koster en Erstatning „efter uvillige Mænds Skjøn, dog ikke udover 10,000 Kr."

Der er noget vist beroligende i dette „dog ikke udover 10,000 Kr." Naa dog ikke! Hvorfor ikke 50,000, eller 100,000, eller en hel eller en halv Million? Thi staar der ikke et Sted hos Holberg: Ach, Herren maatte nok sette et 0 til! Og naturligvis kjender Herren Lehmann sin Holberg.

Naar en Direktør saa nemt kan sikre sig en Sæson med stort Overskud, hvorfor saa ikke gjøre det. Der maa jo kunne tjenes enorme Penge ved den Slags Søgsmaal. Lad et Blad bringe den foruroligende Meddelelse, at Reservestatist Jensen, der i flere Aar har været ved Dagmartheatret, nu vil til Folketheatret, og Meddelelsen viser sig at være falsk, da vé det ulykkelige Blad.

Dagmartheatret vil øjeblikkelig lægge Sag an og forlange en Erstatning for den Skade paa Krediten, det lider ved, at Meddelelsen om Jensens Afgang breder sig i Publikum. Erstatningen kan i det laveste beregnes til den Sum, Jensens Gage løber op til i 10 Aar, altsaa med et rundt Tal 10,000 Kr.

Men Bladet slipper ikke dermed. Hr. Abrahams, der ogsaa er en snild Mand — han véd nok selv, hvorfor han lader sine stemmeløse unge Skuespillere synge i „Børsbaronen" — og ikke paa nogen Maade vil have Jensen, forlanger ogsaa Erstatning, støttende sig til det Tab, hans Renommé har lidt ved den gale Nyhed, og det ubehagelige Indtryk, den har gjort paa Publikum. Erstatningen vil kunne sættes til i det mindste 40,000 Kr. Hr. Abrahams er ikke den Mand, der er vant til at modtage mindre i Erstatning.

Paa denne Vis bliver det nogenlunde overkommeligt og ganske rentabelt at være Theaterdirektør. Sætter vi de Erstatnings-Summer, Theatrene i Aarets Løb inddriver, til 100,000 Kr. — det er egentlig alt for lidt — og Theatrets Underskud til 50,000 Kr. — det er egentlig for meget — saa bliver det et rent Overskud af 50,000 Kr.

Men hvem betaler? Det gjør vi stakkels Journalister, vi, hvis Lod efterhaanden ikke bliver lystig. Vi skal underholde Publikum i Almindelighed og Theaterdirektører i Særdeleshed, vi kan ikke faa Lov at gjøre en

Smule Skandale hos Kehlet og vise os galante mod det derværende smukke Kjøn, uden at komme i vore egne Blade, og — det er ved at være det værste af alt — Korsgaard forsikrer os i „Aftenbladet", at vi er „daarlige, for ikke at sige rent ud forfaldne Subjekter".

Tør vi tro ham?

Kuk.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Expresstrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GJENGANGEREN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 21.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 25. Maj 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

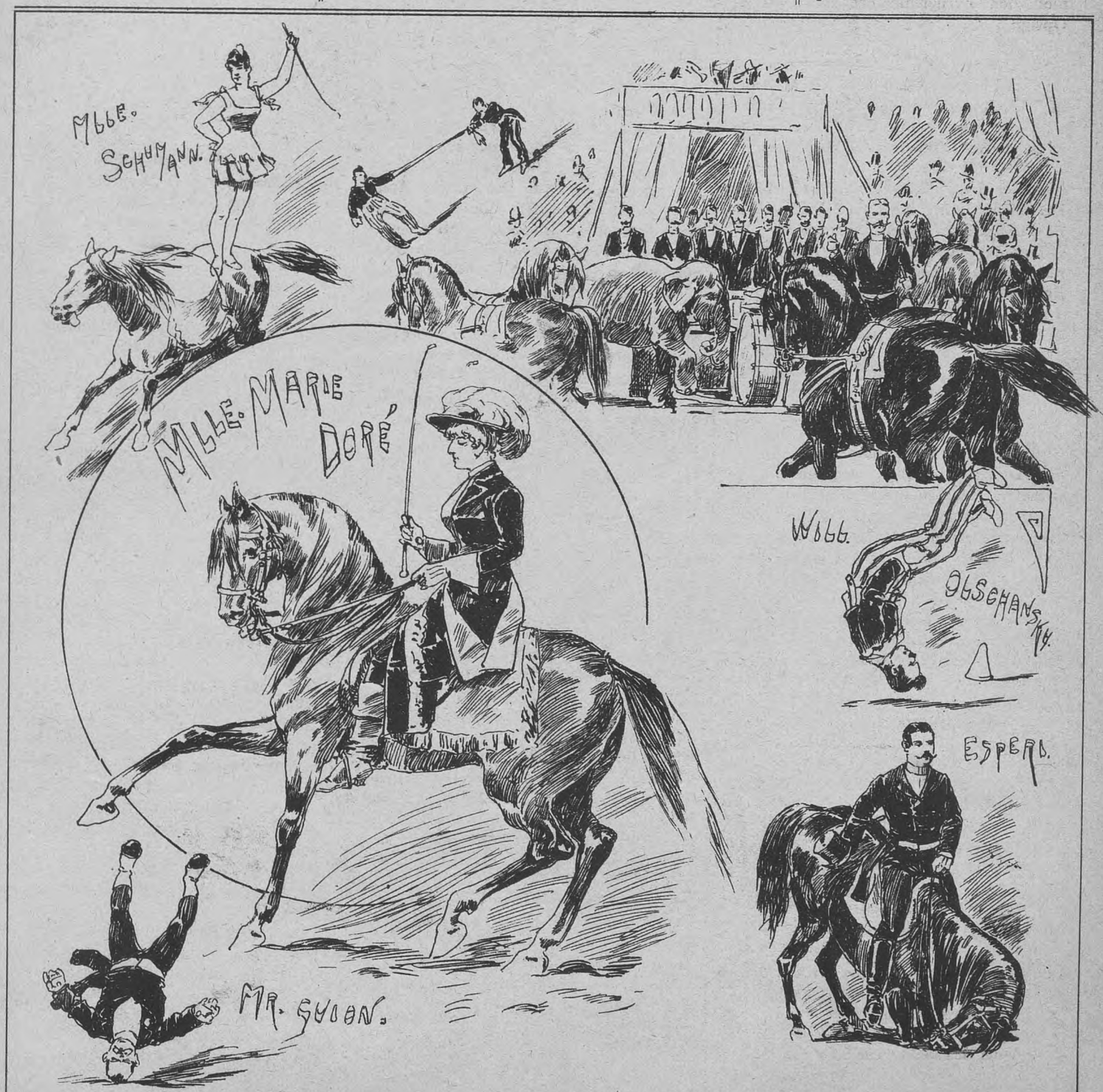

Cirkus Busch.

Guld og Glimmer.

Frøken *Anna Ravn*, en Datter af *Dr. med.* Ravn, holdt den 7. Maj Bryllup med Stationsforstanderen paa Kjøbenhavns Klampenborgstation, Løjtnant *Wilsbek*.

* * *

I Tirsdags i forrige Uge holdt Premierløjtnant *Petersen* af Ingeniørkorpset Bryllup med Frk. *Borchsenius*, Datter af Agent Borchsenius fra Næstved. Vielsen foregik i Garnisons Kirke, hvor en Del Skuelystne havde forsamlet sig. I det talrige Brudefølge vakte de mange unge Damer i lyse Toiletter og en Mængde Officerer i Galla med den nyreglementere Sveif særlig Opsigt.

* * *

Ved Overlæge, Professor *Sørensens* Bryllup overraktes der ham en af endel af Funktionærerne ved Blegdamshospitalet en meget smuk Gave, bestaaende af en Plet Svingkjedel med Skylleskaal.

* * *

Lederen for det meiningenske Selskab Hr. *Chronegk* har ikke altid haft saa fin en Titel som nu, „Geheimehofraad".

For en Del Aar siden var han slet og ret — *Damekomiker* og optraadte i denne Egenskab i forskjellige tyske Byer.

Vore Billeder.

Tankelæseren Irving Bishop er nylig død i New-York under særlig uhyggelige Omstændigheder, idet man paastaar, at han under en Stivkrampe, som han led af, er bleven levende dissekeret. Bishops Moder lider af den samme Svaghed, og hun fortæller, at hun engang har ligget 6 Dage under et saasaadant Anfald, og alle troede, at hun var død. Hun hørte alt, som blev talt om hende, og hørte Familien træffe Anstalter til hendes Begravelse, som rimeligvis var bleven foretaget, hvis ikke hendes Broder havde forhindret det.

Hvis Tankelæseren virkelig er død under Lægernes Sav, hvilke uendel ge Lidelser maa han da ikke have gjennemgaaet, ved at høre dem forhandle om, hvorledes de bedst skulde faa fat paa hans Hjærne og saa føle Saven arbejde i sin Hovedsal - rundt — rundt, indtil den øverste Halvdel af Skallen var oversavet og Hjærnen blottet for de nysgjerrige Lægers Blikke.

Begivenheden har vakt en uhyre Opsigt i Amerika, ja selv herhjemme, hvor Bishop var saa godt kjendt fra sine Séancer i Tivoli.

Tivoli II. Idag bringer vi en Række Skitser fra Pantomimetheatret, alle glade Kjøbenhavneres evigunge Ven, den uforlignelige Pjerrots Tumleplads. Vor Tegner har her fæstet til Papiret nogle Scener, som ingen Forklaring behøver. Enhver kjender dem, disse snart historiske „Mimer" med de samme Personer — men vexlende Mimik. For der er Forskjel paa Spillet, især Pjerrots. Han kan være mere eller mindre oplagt og hans Bevægelser og medfødte Komik varierer med Sindsstemningen. Man siger han spiller bedst, naar han er allermest bedrøvet.

Men Knaldeffekten ved hele Forestillingen er dog den Slutningsbemærkning, som den glade Ungdom i Reglen aflokker Pjerrot, efter Tæppets Fald. Man tror at gaa Glip af meget, hvis man ikke hører, hvad han siger, naar han paa sin trekantede Maade skubber sig frem foran Tæppet. Og i Reglen er der noget sandt i, hvad han siger, som f. Expl. forleden Aften, hvor han stikker Hovedet ud over Paafuglen og siger: „Hvis De vil staa stille i fem Minuter, skal jeg tælle dem alle sammen!"

Cirkus Busch. Mlle Doré, den feterede Primadonna i Cirkus Busch, hvis Portræt vi omstaaende bringer, viser sig stadig mere og mere alsidig og, hvad det bedste er, lige sikker, enten hun dandser paa Staaltraadsline eller optræder som Konkurrent til Mr. Cooke og gjør ham det vanskelige Spring efter paa usadlet Hest. Men hendes Hverv er heller ikke let. Hun maa saa at sige bære Forestillingen. Hun er Midtpunktet for al Beundring og Hyldest. Hun er Stjernen, som lyser ud over Cirkus Busch, og hvorom enkelte Specialister bevæge sig paa deres afstukne Baner. Blandt disse maa særlig fremhæves Mr. Woodson, det berømte Slangemenneske, hvis Smidighed grændser til det utrolige. Det er rent ud sagt forbløffende at se ham vride sig som en Orm; man kan undertiden hverken se Begyndelse eller Ende paa ham, saadan vikler han Hoved, Arme, Krop og Ben imellem hinanden Af Klownerne trækker vor Landsmand, Kristianshavneren Olschansky, en hel Del af Læsset og forstaar ved sine pudsige Intermezzoer at holde Publikum i Aande. Der hersker i det hele taget en Fart over Cirkus Busch's Præstationer, som nok fortjente et rigeligere Besøg, end der hidtil har været.

Dr. Nansens Grønlandsfærd. I Tirsdags lagde „Hvidbjørnen" ind i „Trangraven" ved den grønlandske Handels Plads, og de berømte Passagerer steg i Land, efter deres farefulde Expedition gjennem Grønlands Indlandsis. Dagbladene har allerede bragt saa fyldige Referater af Modtagelsen og Festerne i Anledning af Hiemkomsten, at vi ville nøjes med at bringe et Billede af „Hvidbjørnen", som for fulde Sejl sætter Kursen efter Kjøbenhavn, idet den passerer Pynten ved Kronborg.

Vort Familieliv.

Denne Gang hører De ikke noget fra Josefine, for hun er nedtrykt i sin Ensomhed ude paa Landstedet. Hun spiser ikke, hun drikker ikke, hun sover ikke, hun arbejder ikke — hun drømmer kun om sin Christian, som er bleven forsat til Aarhus. Hun skriver fra Morgen til Aften; men det er bare Kjærlighedsbreve.

Forresten havde jeg glædet mig meget til dette Ophold paa Landet.

Meiningerne og Cirkus Busch, Theater og Vodroflund, kan for min Skyld gjærne gaa samme Vej som National.

Hvad kommer det mig ved.

Hvad kommer det Dig ved.

Hvad kommer det i det hele taget noget som helt fornuftigt konstrueret Menneske ved? Det antager jeg i alt Fald ikke, siden ingen gider gaa nogen af disse Steder! Og det gjør de saamænd Ret i! Tag De paa Landet ligesom vi og spæg Deres Kjød, istedetfor at slide Brosten i Kjøbenhavn i denne Hundevarme.

Josefine beder mig hilse fra os alle.

Zette,
adopteret Jokumsen.

Svineheld.

Forleden Dag kom der en Herre op til *Gazetten* og sagde: „Kan det more dem at drive mine Svin til Stalden, saa værsaaartig", hvorefter han igjen forlod Kontoret efterladende en flad Æske samt sit Visitkort.

Gazetten er jo vant til meget, og lader sig ikke ligestraks forbløffe, men (vi er dog alligevel kun unge Mennesker) vi blev lidt forbavsede, naar vi selv skal sige det.

De travle Penne hvilede i næsten fem Minutter, og Redaktionsmedlemmerne saa spørgende paa hinanden. Saa sagde *Spitz*: „Kolleger! jeg er den endnu ugifte iblandt Jer, lad mig aabne Mandens Æske, og saa forresten . . . ske, hvad der vil."

Der skete ingenting.

Da Laaget blev taget af, viste det sig, at den fremmede Mand var en lystig Mand, der havde lavet et Spil (et amerikansk Drillespil), som han vilde have, vi skulde se paa. I Æsken fandtes fire smaa Kugler (Svinene), der gjennem tre dertil indrettede koncentriske Kanaler skulde rystes ind i et lille hvidt Svinehus i Midten.

„Vent et Minut", sagde *Spitz*, „saa skal I se mig faa disse Svin til at gaa hjem og lægge sig i en Snup", og saa rystede han Æsken, vendte og drejede den, saa at Svinene raslede omkring som Sengedun i Blæsevejr, men ind i Huset vilde de ikke — de snurrede ret villig henad Indgangen til, men, lige som man troede, man han havde dem, saa — rutsch! — væk var de.

Det ene Minut blev til omtrent en Time og *Spitz* var stadig lige nær. De stødige Dyr trillede hist og herhen; hvergang et Par af dem var kommen i Stald og man haabede at se dem samlet der med deres Kammerater, kilede de gladeligen ud igjen og gjorde til Slut stakkels *Spitz* aldeles trekantet i Hovedet.

. . . . . Siden da nærer *Gazetens* Med-

arbejdere en hemmelig Lidenskab, indgydt dem af Fabrikanten af nævnte Legetøj, Hr. *Louis Sørensen*, Vesterbrogade 262. Naar Morgensolen forgylder Himlen i Øst, naar Aftenrødens Purpurskyer svæver i Horizonten, naar den blege Maane sejler sin skæve Gang over Firmamentet — kort sagt tidlig og silde, Hellig og Søgn, sidder de og driver Svinene i Sti.

Og som en Farsot vil Svinemanien brede sig over det ganske Land, og Interessen for det nye Amerikaspil vil blive altopslugende.

Men til at faa de trinde Svin i Hus hører der mildest talt

Svineheld.

Spitz.

Den ilanddrevne Flaske.

Ved Havets Bred, der hvor Smaabølgerne i munter Dans kappes om at spytte paa Landjorden og glæde sig ved Livet, der, hvor Brændingerne bruse og hvor der er i høj Grad fugtigt, der, hvor — hvor kort sagt, tænk dem selv til Resten, der fandt man iforgaars en forseglet Flaske, som Voverne havde skyllet i Land.

Flasken havde en ejendommelig Form og var paa Maven forsynet med en Prydelse, et Slags Skilt eller Ordenstegn, hvis Farver og Hieroglyfer var blegede af Søvandet, og af hvis Indskrift nu kun Ordet „Gamle C" var læseligt.

Fundet blev øjeblikkelig kørt i Droske til *Gazettens* Kontor, hvor Flasken blev aabnet i Overværelse af Notarius publicus, forskjellige civile og militære Embedsmænd, Corps diplomatique, adskillige Rigsdagsmænd o. a. Den indeholdt et øjensynligt i stor Hast og i stærk Bevægelse nedskrevet Dokument af følgende Indhold:

Ombord i „St. Georg".

Den staar paa ti Glas. Stiv Kuling. Stærk Slingren og Begyndelse til Søsyge. Hvad skal Enden blive?

* * *

Nu staar den allerede paa sexten Glas. Den er værre. Mandskabet klamrer sig til alle opretstaaende Gjenstande, men de fleste ligger ned. Duvninger.

* * *

Nu staar den rent ad Helvede til. Kaptajnen, den *Thor*dnende *Jensen* ser bekymret ud. Mon vi naar Land i Kvæld?

* * *

Slag bak. Slag for. Drikkerationerne indskrænkes. Brave Tømmermænd ombord. Fregattens Last af Lastefulde er gaaet ned i Lasten, hvor en ikke ubekjendt Journalist har drukket af det elektriske Vandfad og slugt Kronestykket paa Bunden.

Glaspusteren har pustet en stor Bjørn, som dog i Størrelse ikke svarer til Virkeligheden.

* * *

En Passager raaber i en klagende Tone „Ulrik" hen over Vandspejlet. Formodentlig mindes han en elsket Slægtning af dette Navn. Journalisten har spyttet Kronen ud igjen, men vil have Erstatning for Svie og Pladsleje. Det faar han ikke.

* * *

Der foregaar hjærteskærende Scener ombord. I Fortvivlelsen har man kvalt Skibs-Abekatten. Den staar paa 25 Glas. Farvel Sømænd, I vil . . . . ."

Resten af Manuskriptet er ulæseligt. Paa Bagsiden findes noteret med Blyant: „10 Toddy, 15 Carlsberg, 1 Smørrebrød", hvilket aabenbart ikke er i Sammenhæng med Dokumentets øvrige Indhold og desuden er skrevet med en anden Haandskrift.

Der er ikke Tvivl om, at nogen har været ude at sejle og derved er bleven overkørt. Af Dokumentets Ordlyd fremgaar klart, at der desværre atter har fundet en af disse rædselsfulde Søulykker Sted, som sætter mange Menneskers Sind i Bevægelse, og Skibets Navn „St. Georg" gjør det klart, at det er et dansk Skib, som her er gaaet under med Mann og Muus.

Lad os haabe, at Sømandskabet alligevel har vidst at redde sig og har naaet f. Ex. „Øen" i Skibets Baade.

Flasken opbevares paa *Gazettens* Kontor, hvor tiltrædende Abonnenter gratis kan faa den at se hver Dag Klokken 2—4.

Z.

En Slagscene.

Natten breder sine mørke, skyggefulde Vinger ud over Hovedstaden. Stilheden hviler over den ganske By. Lygterne slukkes. Kun ensomme, forvildede Skikkelser traver igjennem de menneskетomme Gader. De søger Hvilen efter Aftenens og Nattens Svir, Hvilen efter endt Dagværk, Hjemmene med de bløde Senge hvori alle Dagens og Aftenens Sorger og Skuffelser snart skal begraves. Saa er den Dag endt.

I den sene Nattetime — Aandernes Time — suser det gjennem Luften. Det er en af Sagas flittige Medarbejdersker, som flyver hen over Byen, for at samle Stof til sin Herskerindes uendelige Roman, Livets Bog, Menneskenes Bog — Kjøbenhavns Krønike. Hver Dag fylder hun den ene Stentavle efter den anden, tæt beskrevet med Alt det, som hun i Dagens Løb har opsnuset — og det er meget, betydelig mere end alle Nyhederne tilsammen i samtlige kjøbenhavnske Dagblade.

Hun daler ned paa Dronning Louises Bro og sætter sig — uset af de søvnige, hjemadvendende Nattevandrere — paa Broens Sidemure.

En mægtig Røst fylder Luften. Den lyder som Havets Brøl og Kanonernes Torden. Det er Krigsguden, den store *Mars*(x). Med mægtige Skridt styrer han hen mod Broen, fulgt af den tapre *Hektor*, som har smidt Overtøjet og søger at berolige den rasende Krigergud med de bevingede Ord: „Ingen Sludder i Rabeshave!"

„Det kan Du sagtens sige, kjære Hektor; men Du husker vel nok, hvad for et Vrøvl der blev, dengang *Paris* stak a med den skønne Helene. Hele Grækenland rejste sig som én Mand og drog til Troja — skulde jeg da nu finde mig rolig i — —?"

„Nej vist ikke — Gu' ska' Du ej! Smid Slæberne og stik efter dem, det er mit Raad! Skulde Du, den vældige Krigergud, ikke kunne knuse en saadan elendig Penneslikker med et Slag af Din kraftige Næve eller din stærke Stok? Frisk Mod, Antonius. Du haver jo ikke bedrevet ret meget Ondt i den sidste Tid!"

„Ja, Du snakker, som Du har Forstand til. Men hvor stikke hen? Til Pariserudstillingen eller Syd-Amerika, til Kanada eller til Kaplandet? Nej, jeg vil blive her hjemme og knuse al Sladder. Med min Næve vil jeg tugte de elendige Skriblere, som vove at omtale Flugten, med denne min Stok vil jeg hudflette deres Rygstykker, som . . ."

„Go' Aften mine Herrer! Hvordan slæber det af? Nu skal De vel snart ha' Ferie derude paa Vesterbro?"

„Ja, om et Par Dage."

„Naa, saadan, ja jeg tænkte det nok. Det var forresten bare Dem, Hr. Mars(x), som jeg vilde sige et Par Ord i Anledning af et Brev, De har sendt mig. Det er naturligvis en Selvfølge, at jeg ikke omtaler den fatale Historie, der jo maa være meget pinlig for Dem. Jeg havde ellers fundet en brillant Titel til den nye Sommerrevue, den skulde hedde: Flugten til Amerika; men naar De ikke synes det, saa — *enfin* — saa flygter vi atter fra den Idé, Kære!"

„Ja, flygt, flygt, flygt! Ligesom han, Skurken, Røveren, Kjæltringen, Niddingen — ha! Ræk mig en Pebermyntekage Hektor, jeg faar ondt!"

„Jeg vil bare saadan i Mindelighed sige Dem, Hr. Mars(x), at den Bortflygtede var min Ven, og jeg vil ikke gjærne staa her og høre paa, at De tildænger ham med Skjældsord!"

Klask! Klask!

Den vrede Krigsguds Haand faldt tungt paa den forvovne unge Mands Hoved.

Saga's flittige Medarbejder lod Griffelen løbe raslende hen over Tavlen. Den mindre værdige Lussing blev indført i Byens Krønike.

Men om kort Tid vil den atter komme frem, baaren ind for Skranken af en dygtig Advokat og Civilretten vil aarelade den vældige Kriger, for at berolige (?) hans vilde Blod!

Det suser atter gjennem Luften. Sagas Referent flyver bort med sit Bidrag, og Krigsgudens tunge Skridt taber sig i Nattens Stilhed.

Vort Familieliv. Familien Jokumsen flytter paa Landet. Men da de har hørt, at Flytteomnibusserne somme Tider gaar i Brand af sig selv, følger de Fod for Fod den store gule Vogn ud ad Strandvejen, trodsende Sommervarmen og Støvet med ægte dansk Sejghed. Fru Jokumsen gaar træt og maa læsses op paa Vognen, medens Jokumsen, Josefine og Zette hver slæber af med *sin* Værdigjenstand.

Mlle. Doré,

Tankelæseren Mr. I. Bishop,

Fra Tivoli II.

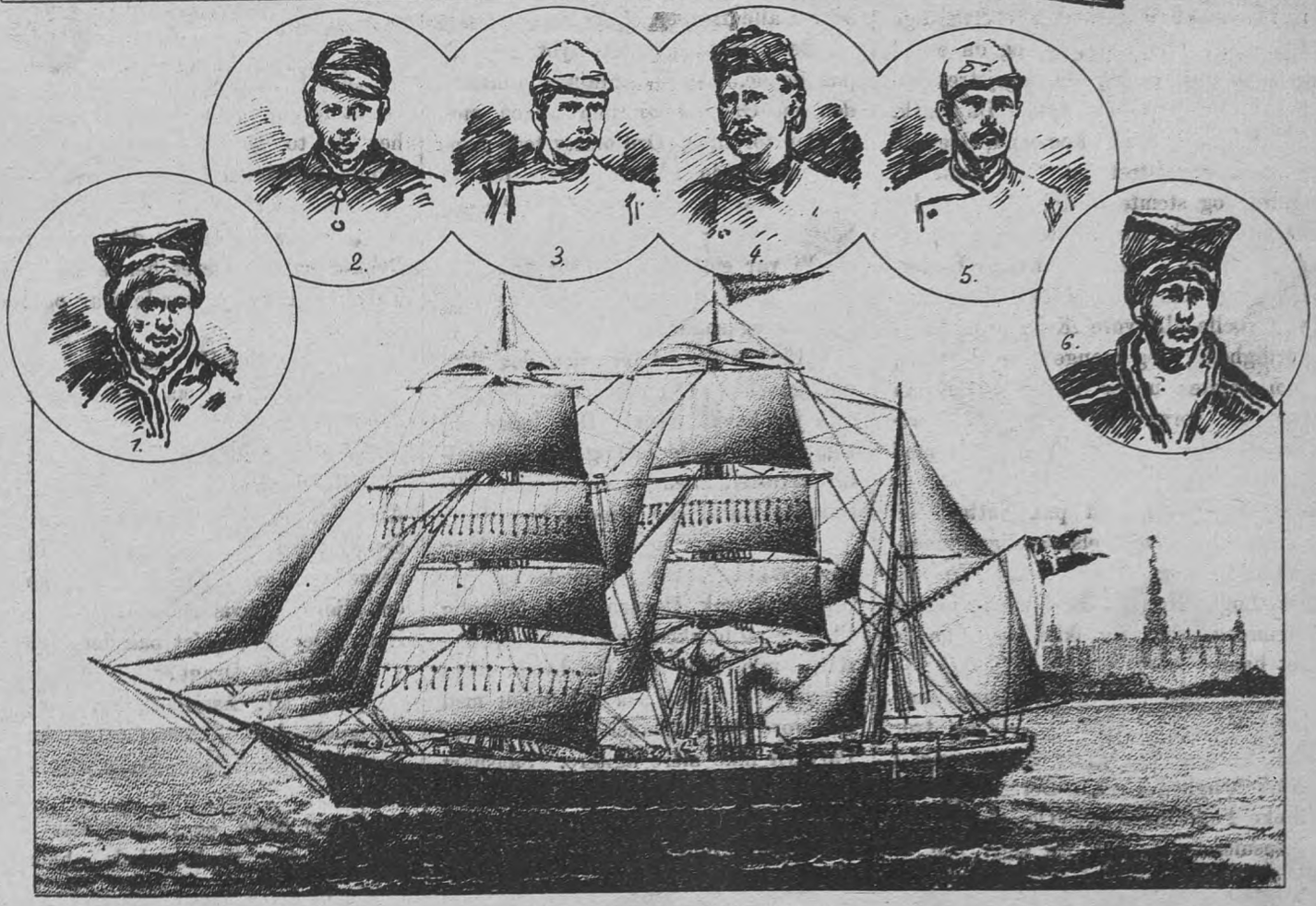

Dr. Fr. Nansens Grønlandsfærd.

„Hvidbjørnen" passerer Kronborg for Hjemgaaende.

1. Lappen Ole Ravna. 2. Gaardbruger Kristian Kristiansen. 3. Styrmand Sverdrup. 4. Dr. Fr. Nansen. 5. Premierløjtn. O. Dietrichson. 6. Lappen Samuel Balto.

Nappet.

En Politi-Humoreske

af

W. Hildebrandt.

(Sluttet.)

Konsulen sørgede for, at Politibetjenten blev forsynet med en anstændig Klædning, og vi blev alle tre ved hans Omsorg anbragt i Kost og Logi i Nærheden. Da den danske Koloni nogle Dage efter var indbudt til et Festmaaltid hos Konsulen, ønskede han at se os som sine Gjæster sammen med vore Landsmænd. Uagtet vi i Begyndelsen ikke troede at burde tage imod Indbydelsen, fik han os hurtig ombestemt, og vi kom ikke til at fortryde vor Beslutning.

Paa Festaftenen følte vi os som ved et Trylleslag forsat til det fjærne Fødeland. Rundt om os lød det hjemlige, danske Sprog og alle vore Sorger og Bekymringer vare som bortblæste ved den Hjærtelighed og Ligefremhed, hvormed Landsmændene kom os i Møde.

Selv Hansens Aasyn opklaredes mere og mere ved den elskværdige Deltagelse, som vistes os, og da en af Selskabet rejste sig og begejstret udbragte en Skaal for gamle Danmark, det fjærne, elskede Fødeland, hævede Hansen begejstret sit Glas med de andre, og stemte af fuld Hals med i de dundrende Hurraraab, som fulgte denne Skaal. Ved den livlige Underholdning, som derefter opstod, maatte vi fortælle alle vore Æventyr og Gjenvordigheder, og mange vare de Glas, som tømtes under lystig Latter paa vor suseborgske Politibetjents Velgaaende og lykkelige Hjemkomst med sit Bytte.

Det var sent ud paa Natten, da vi skiltes fra vore elskværdige Landsmænd og Arm i Arm vandrede til vort Logi. Hansen var i en saa løftet Stemning, som jeg ikke længe havde set ham.

„Christian", stammede han med svær Tunge, „Christian — jeg tror dog — jeg har gjort Bourgeoisiet i Almindelighed Uret. Der er ganske flinke Folk imellem. Og de danske Konsuler — — ja, jeg siger Dig — jeg kunde virkelig have Lyst til at slutte Fred med hele Danmark, bare for denne Konsuls Skyld!"

Den følgende Morgen meddelte vor Velgjører os, at han havde forskaffet os fri Hjemrejse med et dansk Skib. Men ikke nok hermed. Han udbetalte os en kjøn lille Sum i blanke Guldstykker, som vore Landsmænd den foregaaende Aften havde samlet sammen til os, uden at vi mærkede det.

Hvem var vel nu lykkeligere end vi. Let i Sindet og med de bedste Forhaabninger tog vi Afsked fra den elskværdige Konsul, som saa faderlig havde taget os under sin Beskyttelse. Samme Dag, vi var kommen ombord i det danske Skib, tiltraadte vi Hjemrejsen.

Konsulen havde anbefalet os varmt til Kaptajnen, som syntes at nære stor Interesse for vore ejendommelige Farter. Han var en ung, fint dannet Mand af den yngre Skole, og han fandt aabenbart sin Fornøjelse i at disputere med Hansen, der stadig optraadte som den rødeste af alle røde Socialdemokrater. Det morede kam paa en fin Maade at indvikle denne i Selvmodsigelser og saa paa den høfligste men mest eklatante Maade at modbevise alle Hansens hule Fraser. Det gjorde efterhaanden et dybt Indtryk paa denne, naar Kaptajnen saaledes den ene Gang efter den anden med et Par fornuftige Ord omstyrtede hans vidt svævende Ideer og beviste, at hans svulstige Taler gjaldt til Wandsbeck.

Vi var endnu ikke naaet Amerikas Sydspids, da Hansen en Dag tog mig til Side og sagde:

„Christian, det er vist dog ikke saa ganske rigtig fat med vor Sag, som jeg havde troet. Der lader sig sige meget baade for og imod Socialdemokratiet, men — det er ikke altsammen Guld, som glimrer."

Og da vi endelig efter en lang men lykkelig Rejse nærmede os Kjøbenhavn, trak Hansen mig fortrolig til Side og hviskede mig i Øret: „Christian, min Ven, ved Du hvad? Det er rent ud sagt snavs bevendt med alle vore Reformplaner. Jeg for min Part vil ikke mere agitere. Saasnart jeg har faaet ordnet den Sag i Suseborg, gifter jeg mig med Professorens Kokkepige, hvis hun ikke i Mellemtiden har fundet sig en anden Kjæreste, og saa etablerer jeg mig som Skrædder-mester i min Fødeby for min Andel af de Penge, som vi fik paa Honolulu. Og for Fremtiden, gamle Fyr, skal Du se, at Skrædder-mester Peter Hansen skal være Mand for at ernære sig redelig ved sine Hænders Gjærning."

Saa gik det da med gode Forsætter og lyse Forhaabninger fra Kjøbenhavn direkte med Jærnbanen til Suseborg og fra Banegaarden dér lige til Politistationen.

Da Politibetjentent Petersen traadte ind med os i Modtagelsesværelset, rejste den tilstedeværende Embedsmand sig og stirrede paa ham som paa et Spøgelse.

„Petersen? De her? Hvor i al Verden kommer De dog fra?"

„Ja, Hr. Assistent, det er ikke saa let at forklare; men jeg bringer Dem her de to Mænd, som gjorde den Smule Spektakel i Skyttehuset — De erindrer nok?"

„Javel erindrer jeg det; men hvor Pokker har De været henne siden den Tid? Det er jo baade Aar og Dag siden!"

„Jo, ser De, Hr. Assistent, de løb væk fra mig, og saa satte jeg efter dem."

„Og hvor indhentede De dem?"

„Ja, det ved jeg ikke saa nøje, Hr. Assistent, for jeg har aldrig været paa den Ø før i mit Liv; men den ligger dernede bagved Honolulu tilvenstre om Hjørnet, hvis De er kjendt i den Egn. Der fik jeg fat paa dem igjen."

„Og i den Dragt?"

„Nej, Hr. Assistent, da var jeg rigtignok helt anderledes paaklædt. Dette her er den nyeste Mode paa Honolulu."

Under Spøg og Latter blev vort Æventyr ført til Protokols, hvorpaa vi løslodes uden mange Omstændigheder.

Politibetjent Petersen, som var Hovedvidne mod os i Sagen fra Skyttehuset, vidste at berette saa meget rosværdigt om vor Opførsel under Transporten, at vor Forseelse reduceredes til almindelig Gadeuorden, og Straffen herfor bortfaldt ydermere som Følge af den lange Tid, der var hengaaet, siden Forseelsen blev begaaet.

Saaledes undgik vi lykkelig den af Hansen profeterede Straf, og han giftede sig kort efter med sin Kokkepige og etablerede sig, medens jeg fik Arbejde igjen hos min gamle Mester. Men siden den Tid kom vi aldrig mere til Møderne i Skyttehuset, derimod samledes vi ofte med Politibetjent Petersen om Søndag Eftermiddagene og opfriskede ved et Glas Øl Erindringerne om Sydhavsinsulanerne og Honolulu.

Nips.

Fordrer mere Tid. Partikulier Hansen (til den unge Huslæge): „Min Svigersøn fortalte mig forleden, at De har kureret ham for Rheumatisme i mindre end to Uger, og nu har De arbejdet paa mig i over to Maaneder og er ikke færdig endnu."

Lægen: „Jamen Deres Svigersøn er heller ikke nær saa stor som De, Hr. Hansen."

* * *

„Mærkelig nok", bemærkede Fru Smith til en Veninde, „jeg har ringet paa hos Fru Petersen over ti Gange i denne Uge. Jeg tænker, at de er taget paa Landet."

„Maaske", svarede Veninden, „men jeg var igaar hos Fru Petersen, som fortalte mig, at hun kunde kjende Deres Ringen blandt Tusinder."

* * *

Assessoren: „Ja, Stoffer, denne Gang vil jeg lade Naade gaa for Ret, da det var min egen Gaas, De stjal. Men vogt Dem for at blive grebet igjen for Tyveri!"

Stoffer: „Tak, Deres Velbaarenhed, næste Gang skal jeg være mere forsigtig."

* * *

„Jeg vilde ønske, jeg var død," hulkede en ung Kone efter en lille huslig Skærmyssel med Manden, „Du modsiger mig altid, Georg!" — „Ikke denne Gang," svarede han galant, „jeg vilde saamænd ønske det samme."

* * *

En Pebermø-Klub stiftedes i 1880 i Berlin af nogle unge Damer, som forpligtede sig til ikke at gifte sig, og hvis de gjorde det, maatte de betale en Mulkt af 1000 Reichsmark til den fælles Kasse. I Begyndelsen havde Klubben stor Fremgang; den begyndte med 23 Medlemmer; men pludselig kom der en sand Giftemani over dem, og i Løbet af to Aar var Klubben smeltet sammen til et enkelt Medlem, som nu var Enehersker over hele Kassen, der indeholdt 28,000 Mark, som var indkomne ved Mulkter. Klubbens tidligere Medlemmer bestemte ved et Møde, at disse lovlig skulde tilhøre den eneste virkelige Pebermø i deres gamle Klub.

* * *

Et uheldigt Tal. Inkassatoren kommer til en Handlende med en Regning paa 13 Kroner. Den Handlende spørger ham, om det ikke idag er den 13. April. „Jo, det er," svarer Manden. „Og er det ikke i Dag den trettende Gang, De har været her, for at inkassere denne Regning." „Jo, det er." „Saa vær saa god at komme en anden Dag, for jeg er voldsom overtroisk med det Trettental," svarede den snu Kjøbmand.

Bekjendtgjørelser.

Skoubogade Nr. 5, Nørrebrogade Nr. 40,
anbefaler største Udvalg i

Vadskestoffer

af dansk Tilvirkning.

Af Sæson-Nyheder fremhæves:

Dagmar,

sildebensvævet blødt Stof.

Alexandra,

elegant kunstvævet Stof.

Zephyr,

smittefri, lærredslignende Stof.

Disse haandvævede Stoffer egne sig fortrinlig til drapperede Kjoler, de ere fuldstændig appreturfri og falde ligesaa blødt som uldent Stof. De forefindes i meget stort Udvalg og kun i ægte Farver.

Foruden ovennævnte specielle Frembringelser findes et rigt Udvalg i alle andre Vadskestoffer, Bomuldstøier, Oxford, Satin, Serges etc; Prøver forsendes franco til Provindserne og skriftlige Ordres effektueres omhyggeligt.

Peter Fick.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 7½, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 10—2 og fra Kl. 8 til Forestillingens Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Expres Bureau, Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten „St. Georg" med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftерm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel a Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

Parterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri og lignende.

Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Driv Svinene

i Sti.

Amerikans Drillespil,

Pris 50 Øre. Forhandlere Rabat. Sørensen, Vesterbrogade 262, 1. Sal.

Buen-Suerte,

import. Bremer Cigar, faas à Kr. 4 25 pr. 100 Stkr. **kun** ægte i

Cigarforretningen,

Ny Stormgade 69 St., Vesterbro.

GAZETTEN

for **Juni** Maaned kan bestilles ved at indsende til Bladets Kontor **Klosterstræde 22,**

40 Øre.

Mærk. Nye Abonnenter erholde, saa langt Oplaget strækker til Januar Kvartal **gratis.**

Uge-Revue.

Det er ganske forurolig ende med den Varme. Egentlig talt — er der sund Sans i, at al den Hede, som vi skulde have godt af meget længere hen, vælter ned over os nu som Skorstene i Blæsevejr?

Det meteorologiske Institut, der engang er sat til at sørge for de Dele, burde betænke, hvad det er det gør. Det burde bl. a. huske, at man ikke gaar hen og anskaffer sig Foraarstøj i den Tanke at blive narret for Foraaret. Nu har det været Skik og Brug saa temmelig længe, at efter Vinter kommer Foraar og derefter indretter vi vort Tøj, men skal det nu være Meningen uden videre at springe Foraaret over — godt, saa springer vi det over, men det er ikke mer end simpel Høflighed, at lade os det vide med et Par Ord forinden.

I Aar er det for sent; vi har allesammen forøget vor evige Skræderregning med det ganske umotiverede Foraarstøj, men til næste Aar er det høje Institut nok saa venlig i Tide at erindre om, hvad Meningen er.

— — Det er ganske overordentlig mildt, at kalde Varmen generende. Det er lige akkurat man gider sidde mellem de stedsegrønne udenfor „d'Angleterre" eller „National" og skjære Ansigter over sin Absinth, ellers er man ikke oplagt til noget som helst.

Nu har jeg anskaffet mig den højst mærkelige „Kraterslange" og Spillet med at „drive Svin i Sti", men det er ikke lykkedes mig at afvinde dem Spor af den Interesse, som jeg ser den har vakt hos alle Bladredaktionerne.

Det ser næsten ud som Redaktørerne med samtlige Medarbejdere den ganske Dag sidder og morer sig med Slangerne og Svinene. Naa Herregud, man skal intet bebrejde dem, det er altid en Smule Variation paa de i Længden lidt kedelige Ænder. Vi har selv sidet og maset med Svinene paa „Gazetten"s Kontor i de sidste Dage; men det er kun lykkedes vor geniale Kollega, Hr. *Spitz*, at drive dem i Sti. Den Mand har altid et sandt Svineheld.

Man kan i den fæle Hede tilnød overvinde sig, til at køle sig ved en Sodavandsvogn eller et Styrtebad, men se Tyskerne, ja det er stygt, men det gjør man ikke; det er saa sikkert som at det at gaa paa Tournée og gaa itu er et og det samme for Hunderup. Men er der egentlig ogsaa sund Sans i midt i den smeltende Sommervarme at give et „Vinteræventyr"?

Det er ikke alene Tyskerne under Chronegks Ledelse og Danskerne under Hunderups der gaar itu, ogsaa Tivoli under Watts Ledelse, ser det faretruende ud for. Der er begyndt at gaa Hul paa Anstalten.

Det er dog ikke Konkurrenten paa Vodrofsvej, der har Skylden. Ganske vist kan den Konkurrent være slem nok, men saasnart blot Tivoli kommer sig ovenpaa den første Forskrækkelse, saa gaar det nok. En af Bestyrelsen for Vodroflund-Tivoli skal i hvert Fald have udtalt, at det ikke var Hensigten at knuse vort gamle Tivoli.

Nej, det er Plankeværket, som der gaar Hul paa. Der er snedige Ynglinge, naturligvis saadanne, der i Aarenes Løb har faaet Fribilletter til alle mulige Anstalter, som nu ad denne usædvanlige Vej skaffer sig fri Adgang, hvis de ikke foretrækker at springe over. De andre Udgifter kommer de lige saa let over. Paa Fregatten spiser de frit ligesom alle andre Mennesker, og de Cigarer, de har Brug for, tager de fra Adlers Kiosk.

„Gazetten" kan ikke nægte, at den som en født Ven af Tivoli til en vis Grad har Sympathi med disse Rovere. Kunde de udvide deres Virksomhed saaledes, at Plankeværket efterhaanden helt forsvandt, saa vilde dermed kun nogle elendige Brædder gaa tabt, men meget vilde være vundet.

Med mindre det uhyggelige skulde ske, at Magistraten atter stavrede Plankeværket op, saa vi maatte døje det igjen, ligesom man nu ikke kan undgaa at finde Handskemager *Modell* under alle Festmaaltids-Opraabene for alle Regimenterne fra 1864.

Hr. Modell er ikke den Mand, der sparer sig. Det regner ned med Opraab og Hr. Model regner med, han er her og han er der og Handskemager tillige. Naar jeg tænker ret over det med alle hans mange Regimenter saa præger den Tanke sig fastere og fastere i mig, at der egentlig ikke var noget Regiment i 64, Modell ikke var ved.

Ligervis som der nu ikke er det Minde-Festmaaltid, han ikke er med til. Men saaledes kjender man en rask Soldat; han gaar ikke af Vejen.

Men siden vi, o smukke Læserinde, er ved Vejret, som vi engang ikke kan komme bort fra — hvad var vi Mennesker, om vi mistede det? — saa lad mig give Dem og Deres nærmeste et godt Raad. Det kan have Værdi til enhver Tid, det kan navnlig have det, naar Solen staar højt og varmer rent bandsat.

Jeg har det fra Huth, den Mand, der er saa lidet forfængelig, at han ikke engang kan unde os at prise ham i vor Grav; med sit magnetiske Vand og Papir og andre Herligheder garanterer han alle os troende et evigt jordisk Liv.

Det gode Raad sidder hos Hr. Huth naturligvis der, hvor alt det bedste, han kjender, sidder, i Fingrene. Fingrene er, om jeg saa maa sige, engang Hr. Huths Sjæl. Alt det andet blegner ved Siden deraf: Hovedet — det er slet ingenting, Benene — dem er der ikke det mindste ved, Kroppen — noget ganske ligegyldigt noget. Nej, Fingrene, det er Sager. Har Hr. Huth bare dem, saa er egentlig hele Resten ganske overflødigt.

Nu er det, Huth har opdaget, at man ikke alene kan helbrede sig ved Fingeréringen, man kan ogsaa ernære sig ved Fingrene. Ikke paa den elendige Maade, som f. Eks. Journalister, Arbejdsfolk og andre fingernemme Folk, der tager Haanden til Hjælp, men ganske simpelt ved at lugte til Fingrene, stikke Næsen til dem.

Man skal ikke bryde sig det ringeste om, de maaske lugter rigtig væmmeligt, det er lige nærende derfor. Huth har selv paa hæderlig Vis ernæret sig ved Finger-Lugt i de 3 Dage, han var i Fængsel, og han levede lukullisk, siger han selv.

Det var Synd og Skam, om ikke det ny Ernæringsmiddel fik den videst mulige Udbredelse. Der gaar jo i denne syndige Verden endel Mennesker rundt og er færdig ved at plage Livet af sig selv, for at tjene det tørre Brød.

Det tørre Brød! — nej, lugt med Huth, og der kommer baade Smør og Paalæg paa. Det kan blive efter enhvers Smag, Rullepølse eller Rochefortost, Leverpostej eller Caviar — skal man endelig lugte, skal man lugte ordentligt; der er sandelig ingen Grund til at spare paa det.

Der bliver ikke mere noget, der hedder at „suge paa Labben", nej, lugte til Fingrene, og De vil blive mættet. Det bliver latterligt overflødigt med alt det Vrøvl, der gjøres om Bagernes Brød, der bliver slet ikke Tale om den evige Kamp for Føden, det gaar op i det rene intet; billige Spisehuse og Mælkerier, Sød Suppe og Ribbenssteg, vort gode danske Smør og vort importerede Kunstsmør.

Apropos! Skulde det være i Forudfølelsen heraf, at *Ødmann* forlader det kgl.? Men hvorfor saa engagere begge de to *Brun*'er? Stakkels Frederik, nu skal han igjen gjøre det lange Skridt fra Stockholm til Kjøbenhavn. Ligesom Ferd. Schmidt fra Vester til Nørre og Nansen fra Grønland til Gammelholm.

Kuk.

Indhold.

Illustrationer: Fra Cirkus Busch. — Vort Familieliv. — Dr. Fr. Nansens Grønlandsfærd. — Fra Tivoli II. — Mlle. Doré. — Tankelæseren Mr. Bishop.

Tekst: Guld og Glimmer — Vore Billeder. — Vort Familieliv. — En ilanddreven Flaske. — Svineheld. — Nappet. [illustr.] (sluttet). — Uge-Revue [illustr.]. — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 22.
Udgaar hver Lordag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 1. Juni 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

Danserinden i Knibe.

(Se Teksten inde i Bladet)

Guld og Glimmer.

Civilingeniør *E. Jessen* til Skjærumgaard pr. Frederikshavn er fornylig bleven forlovet med Frk. *Gerda Finsen*, en Datter af afdøde Stiftsfysikus Finsen.

* * *

Frøken *Christiane Jacobsen*, Plejedatter af Grosserer *J. A. Neiiendam*, holdt i Tirsdags Bryllup med Handelsfuldmægtig *C. B. Lohrer*.

* * *

Sprikwortet *Hold Dig paa Maatten* er ikke, som mange tror, opfundet af Hr. *C. F. Hansen*. Han har kun moderniseret et ældre Ord, som Erik af Pommern sagde til Engelbrecht Engelbrechtson. „Gaa ikke videre end Dit Skind strækker sig", og Idéen er saaledes halvfemtehundrede Aar gammel.

— Kom saa ikke og sig, at *Gazetten* ikke kan sin Danmarkshistorie.

* * *

Det i vort sidste Nummer omtalte Spil *Driv Svinene i Stien* forfærdiges og forhandles nu tillige paa Tivolifregatten *St. Georg*, hvor Publikum med Interesse ser en Mand sidde og lave Svinestalde og forgylde de dertil hørende stædige Dyr.

* * *

I Torsdags gav Direktør *Robert Watt* en større særdeles animeret Frokost i Boulevardpavillonen i Tivoli.

* * *

Restauratøren i Cirkus maa tro, at Folk har en glubende Appetit. Medens vi andre finder det ganske godt gjort hver at sætte f. Eks. 6 Stykker Smørrebrød tillivs, finder han, at det dobbelte Antal ikke er for meget. Paa Priskuranten staar: Smørrebrød pr. Stk. 12.

* * *

Om den ny Klown *Bedini* fortælles, at han den første Aften, han spiste Smørrebrød i Cirkus, *bed i ni*.

* * *

Det er grebet ganske ud af Luften, at Saltomortalerytteren i Cirkus Busch, Mr. *Achilles* skulde være identisk med den bekjendte Maler af samme Navn. Maleren har til Nød kunnet male en Mølle, men han har aldrig kunnet vende en.

* * *

Tivolis *Busch* laver Raketter med Stjærner og Straalefinale, den anden *Busch* laver Balletter ligeledes med *Stjærner* og straalende Finale. Forskellen er, at der er Krudt i den førstes Sager og Fut i den sidstes.

* * *

En Meining spurgte forleden en Kjøbenhavner, hvorfor Schiller ikke „trak" paa Kasino.

„Fordi man her i Kjøbenhavn foretrækker *Schicks-Bier*" svarede vor korrekte Landsmand, som af Lyst til Brandere fulgte den engelske Udtale af Shakespeare lidt for vidt.

* * *

Den ilanddrevne Flaske er — den Tid den har været at se paa *Gazettens* Kontor — bleven taget i Øjesyn af ialt 524 Personer, mest Kvinder og Børn.

* * *

Paa given Anledning erklærer Redaktionen, at den i vort sidste Nummer optagne Artikel „En Slagscene" skyldes en tilfældig Indsender og er optagen uden de for Forfatterskabet sigtedes Vidende.

Vore Billeder.

Danserinden i Knibe.

Den bekjendte polske Balletdanserinde, Frk. Helena Inoslovski, optraadte for nogen Tid siden i St. Petersborg. Hun var der som allevegne Publikums erklærede Yndling og hendes Gage rét betydelig. Men desuagtet var der stadig Underbalance i hendes Kasse. Pengene vilde ikke rigtig slaa til til de prægtige Diamantsmykker, kostbare Dragter, Rideheste, Selskaber og flotte Liv, som den feterede Balletdame var vant til at føre. Hotelregningen steg Dag for Dag, og Frk. Helena tænkte ikke paa at formindske sine Udgifter.

Saa en Aften kom Krachet. Frk. Inoslovski var til Prøve ved Theatret. Hun havde bestemt at gaa i Selskab lige derfra, hvorfor hun havde en elegant Dragt hængende i sit Paaklædningsværelse. Da hun kom, for at iføre sig denne, blev hun modtaget af Konen, som assisterede hende, med den Besked, at hendes Kammerjomfru havde været der og afhentet hendes Selskabsdragt. Hun havde efterladt en stor Pakke, som nok skulde indeholde noget ganske Nyt, noget som Frøkenen nylig havde bestilt hos Modehandlerinden.

Frøken Inoslovski aabnede nysgjerrigt den store Pakke og fandt — en mægtig Bunke Pjalter. Vred i Hu greb hun et Sjal, kastede det om sig og lod sig kjøre til Hotellet, for at faa Opløsning paa denne grove Spøg. Her mødte hun Hotelværten, der smilende og bukkende stod i Døren og tog imod hende. Han hørte rolig paa hendes mange Spørgsmaal og heftige Vredesudbrud og bad hende blot følge sig til hendes Værelser. Danserinden fulgte ham. Men her blev hun endnu mere overrasket, ved at finde alle sine Kufferter pakkede og forseglede med Rettens Segl. Alt var indpakket, Rub og Stub, Nipssager og Smykker, Garderobe og Nødvendighedssager, intet var ladet tilbage.

Nu gik det først op for Frøkenen, hvad det drejede sig om, og efter et heftigt Skjænderi, som efterhaanden samlede en hel Del af Hotellets Opvartere i hendes Lejlighed, blev der stiftet et Forlig med den radikale Hotelvært, som efter lange Underhandlinger og under heftige theatralske Udbrud af Danserindens Vrede endelig fik sin Regning betalt.

Hvorpaa Frøken Helena Inoslovski forlagde sin Residens til en mere human og menneskekjærlig Vært.

Johan Christian Hoff, Overbetjent i Opdagelsespolitiet, afgik den 22de Maj ved Døden, ramt af et Hjærteslag. Vi bringer idag et Billede af den populære Politimand, saaledes som mange vil mindes ham fra det lille Kontor deroppe paa Raad- og Domhuset. Hoff var især søgt af Journalisterne, som ufravigelig kom til ham, naar der var passeret noget. Han var høflig og tjenstvillig mod dem som mod alle, naar det lod sig forene med Tjenestens Tarv, men tilbageholden og indesluttet som en Tyrk, naar han havde Færten af, at Sagen ikke egnede sig til Offentliggjørelse. Som Politimand var han almindelig anerkjendt for sin Dygtighed og beklædte til sin Dødsdag en ansvarsfuld og vigtig Post som Sekretær paa Chefen for Opdagelsespolitiets Kontor. Hoff var i en Alder af kun 55 Aar.

Hans Begravelse, der fandt Sted i Onsdags fra Kapellet paa Assistents Kirkegaard, havde samlet et meget talrigt Følge, dels af Politiets Funktionærer, dels af herværende Odd-Fellows, som bar Kisten fra Kapellet til Graven, hvor en Sang blev afsunget før den med Kranse og Blomster rigt smykkede Kiste sænkedes ned.

Frækt Røveri. I Onsdags Middags blev en halvvoxen Dreng overfaldet udfor Landmandsbanken, hvor han skulde indbetale nogle Penge, som han bar i en Lærredspose. Røveren slog ham i Hovedet med knyttet Haand, tog Pengeposen og forsvandt i Smaagaderne. Han blev straks forfulgt, men det lykkedes ikke at paagribe ham.

Et Besøg i Cirkus Busch's Stald. I Pausen mellem 1ste og 2den Afdeling er det blevet Skik og Brug at aflægge et Besøg i Staldene, selv om man ikke har det fjærneste Begreb om Heste. Det er fashionabelt og hører med til Forestillingen.

Selv unge Damer sværme for at komme ned i Stalden og klappe de søde Dyr paa Mulen.

Vor Tegner har taget en Skitse af et saadant Mellemaktsbesøg, som vi omstaaende bringer.

Fra Dødssengen til Sviregildet.

(Privatbrev til „*Gazetten*")

Paris, 25de Maj.

Efter Aftale sender jeg Dem herved nogle Linjer om mit Ophold i Paris. Jeg haaber disse kommer tidsnok til at kunne publiceres allerede paa Lørdag, da den her beskrevne Begivenhed er af en saa sjælden — om man vil oprørende — Art, at visse Kjøbenhavnere, der holder af at kalde deres Fødeby for „et moderne Babylon" og „en Letsindighedens Hule", hurtigst mulig bør lære at indse, at Kjøbenhavn er en idyllisk Plet sammenlignet med de virkelig store og ekstravagante Verdensbyer. Jeg vedføjer en Tegning, som en ved den heromtalte Lejlighed tilstedeværende Pariserven af Deres Korrespondent, *René de Bourepaire* har tegnet efter Erindringen og beder Dem — saavidt muligt bringe et Billede deraf i *Ga-*

zetten. Den vil tjene til at illustrere, hvad jeg nu skal fortælle.

— Et Selskab, bestaaende af et Dusin Herrer — mest Skandinaver — havde deltaget i en charmant Frokost paa Eiffeltaarnet, hvor der herskede en saa livlig Stemning, at Frokosten trak ud til Kl. 10 om Aftenen, og at vi maatte hejses ned fra Platformen to og to siddende i en Tørvekurv.

Den anden Hane i *min* Kurv var den ovennævnte M. de B., som paa Hjemvejen spurgte mig, om jeg ikke havde Lyst til at gjøre Aften-Stuegangen med paa det nærliggende „N. N. Ho pital"*). Da jeg — som De ved — er Mediciner med Liv og Sjæl, samtykkede jeg og bemærkede da et ejendommeligt Smil, der krusede min franske Kollegas Hr. de B.s Læber.

Vi naaede Hospitalet, hvortil Franskmanden havde en Hovednøgle, og traadte ind i den mægtige Bygnings luftige Portal. Vi modtoges af en majestætisk Portner, der tog sin trekantede Hat af for os.

Den franske Læge gjorde sin Ronde ledsaget af Deres Korrespondent, som forfærdedes over den uhyre Dosis Morphin, der indsprøjtedes Patjenterne.

Da Runden var færdig, sagde Monsieur *de Bourepaire:* „Har De Lyst til at hilse paa Hospitalets barmhjærtige Søstre, det er elskværdige Piger." Jeg fulgte ham.

I den mægtige Bygnings Kjælderetage kom vi til et lille, halvmørkt Værelse, daarligt oplyst af en Tællepraas, der var stukket ned i Halsen paa en Karbolflaske.

Her fandtes et Selskab, bestaaende af 5 Sygeplejersker samt to af Hospitalets Kandidater. De havde brygget Punsh i et til Operationsstuen hørende Vandfad og spillede Kort om en Stabel Louisd'orer, der laa henslængt paa Bordet. Min franske Ven greb straks en af de kvindelige Hospitalsfunktionærer om Livet og dansede en vild Gallopade med hende (paa Billedet har han selv tegnet hvordan), medens jeg maalløs stirrede paa det forargelige Optrin (Det skal være mig, der sidder tavs i Forgrunden).

Bakkanalet fortsattes til langt ud paa Natten og rystede mig i det hele taget til min inderste Sjæl.

Og alt imens laa Hospitalets Patienter hen i Morphinens tunge Døs.

. . . . Det lyder utroligt, men det er sandt hvert Ord, jeg har skrevet. Maa Kjøbenhavnerne ikke være glade over den Tugt og Ærbarhed, der — i stræng Modsætning hertil — hersker paa de danske Hospitaler.

H-P-P-I-H.
Cand. med. & chir.

*) *Nomina sunt odiosa.*

Det kan blive godt engang endnu.

Gazetten er aldrig vegen tilbage for at vejlede Nationen og hjælpe sine Medmennesker. Det er derfor vi iler med at besvare nedenstaaende Brev, som forleden fandtes i vor Brevkasse, og hvis Indhold har fyldt vort Hjærte med den inderligste Medlidenhed;

„Hr. Gazette"!

Skjønt jeg kun er 13 Aar gammel, er jeg dog ked af Livet, jeg væmmes ved Tilværelsen og Tanken om Mad og Drikkevarer er mig modbydelig, jeg lider af Tungsind om Dagen og Mareridt om Natten og er — kort sagt — forfærdelig ulykkelig.

De vil kunne forstaa min Sorg, naar jeg siger Dem, at jeg gaar i Frk. Tampenbergs udvidede Pigeskole og at jeg er den eneste af Eleverne i min Klasse, som iaar er belemret med — Fregner.

Hvis De ved et Raad derfor, Hr. Gazette, beder jeg Dem meddele mig dette i næste Nummer. Jeg vil da være Dem meget taknemlig.

Deres bedrøvede
Giovannina.

Gazetten tilskrev straks alle sine Medarbejdere og anmodede dem om hver for sig at besvare Spørgsmaalet efter Ævne. De indkomne Besvarelser, i alt 7, hidsættes her til Frk. Giovanninas og andres behagelige Afbenyttelse; mange af dem nævner — som man sér — probate Midler.

* * *

Paa en stjærneklar Sommeraften skal hun vandre hvidklædt hen ad en grøn Skovsti. Den første unge Mand, der da kommer hende i Møde, skal hun give et ærbart Kys og derpaa flygte som en opskræmmet Hind gjennem Skoven til sit Hjem. Det vil hjælpe. Jeg har selv prøvet det flere Gange.

* * *

Mon hun ikke burde prøve at smøre hele sit Ansigt ind med Blæk; ingen vilde i saa Fald kunne se Fregnerne.

* * *

Hun skal vaske sig i den af mig opfundne Eau de Cologne, der tilberedes ved at man sammerblander:

1 Pot Vand,
1 Pot Brændevin,
1 stødt Pebermynte.

Kan det ikke hjælpe, kan intet hjælpe.

* * *

Hun maa se at lokke sine Veninder til at spadsere meget i Solen uden Slør paa. Veninderne vil derved ligeledes faa Fregner, og saa har Giovannina jo ingen Grund til at være bedrøvet mere.

* * *

Hun skulde bede sin Fader om at hjælpe sig, og saa skulde han rise hende ordentlig igjennem. Det lille forfængelige Dyr.

* * *

Spitz er vis paa, at hun netop ser sød ud med de Fregner. Han har en Anelse om, hvem hun er. Hvis Anelsen er rigtig, har hun tillige rødt Har, en Mund, der smiler til den ene Side og er kort sagt fortryllende.

* * *

Pyt med Fregnerne, jeg har selv Fregner og er dog allerede bleven 56 Aar gammel.

SPORT.

„Gazetten" vil fra i Dag ugentlig bringe Nyt fra Sportsverdenen baade i Billeder og Tekst.

Redaktionen haaber paa Støtte fra de forskjellige Sportsklubber, for at Meddelelserne kan blive saa fyldige og paalidelige som muligt.

Vi begynder i Dag med

Den akademiske Regatta.

Skjønt Rosporten er bleven udøvet her i Byen i over 20 Aar, er det dog kun faa Aar sinden, at vore akademiske Foreninger tog sig for at arrangere Roklubber.

Først kom „Studentersamfundets Roklub" og et Aar senere „Studenterforeningens Roklub" og „Polyteknisk Roklub".

Som naturligt er, har Medlemmerne af disse akademiske Roklubber ofte ønsket at prøve Kræfter, og Afholdelsen af en Match har været paa Tale; men først i Søndags blev Tanken realiseret.

Det var „Polyteknisk Roklub", der havde udfordret „Studenterforeningens Roklub". Politeknikerne havde for saa vidt fra først af Overtaget, som det skulde møde med et fra tidligere Tider sammenroet Hold, medens Studenterne, der straks modtog Udfordringen, kun kunde møde med et Hold, hvis Sammenroning skrev sig fra indeværende Sæson.

I Søndags Eftermiddag Kl. 6½ skulde Kampen finde Sted. To smaa Dampere løb ud til Startningsstedet, den ene med Polyteknikere og deres Damer om Bord, der anden førte Starteren, Fabrikant Rubow, og Journalisterne til Kampens Begyndelsespunkt ud for Østre Gasværk.

Ud for Langelinies Pynt laa Dommerskibet fortøjet med Dommeren, Overretssagfører Hvass, om Bord.

Da Banen ikke var klar ved Starterbaadens Ankomst til de ventende Robaade, maatte Afgangen udsættes en halv Snes Minutter — en pinlig Ventetid for de to Baadehold.

Omtrent Kl. 7 faldt Allarmerings- og Starterskuddet med et Sekunds Mellemrum.

„Til Roning klar!" — „Ro væk!" kommanderedes der i begge Baade og frem fløj Baadene roet i meget hurtigt Tempo.

En mindre Fejl, der blev begaaet af Styrmanden i Polyteknikernes Baad „Pi", bevirkede at denne kom noget bagefter i Starten, medens Studenterne skød frem i „Sigyn".

Længe varede det dog ikke, førend Polyteknikernes fortrinlige Sammenroning gjorde sig gjældende; ved det ny Havneanlægs Mole kom de forrest, og Afstanden voxede stadigt, indtil Dommerskibet passeredes.

Polyteknikerne benyttede 8 M. 34 S. til at ro de 2000 Meter, Banen er lang, og Studenterne brugte 8 M. 46 S.

Studenternes Roning var meget nervøs og Stilen mangelfuld som Følge af det korte Sammenarbejde mellem Roerne.

Det sejrende Rohold er bleven træneret af Hr. Cand. polyt. Eugen Schmidt, medens Studenterne har været i Træning hos Hr. Olsen, Rochef i Kjøbenhavns Roklub og Træner for det Hold Roere denne Klub agter at lade deltage i Kaproningen i Kiel og den skandinaviske Regatta i Stockholm.

Den første akademiske Regatta endte altsaa med Polyteknikernes Sejr; vi ønsker Studenterne bedre Lykke til næste Gang.

—*n*—*g*.

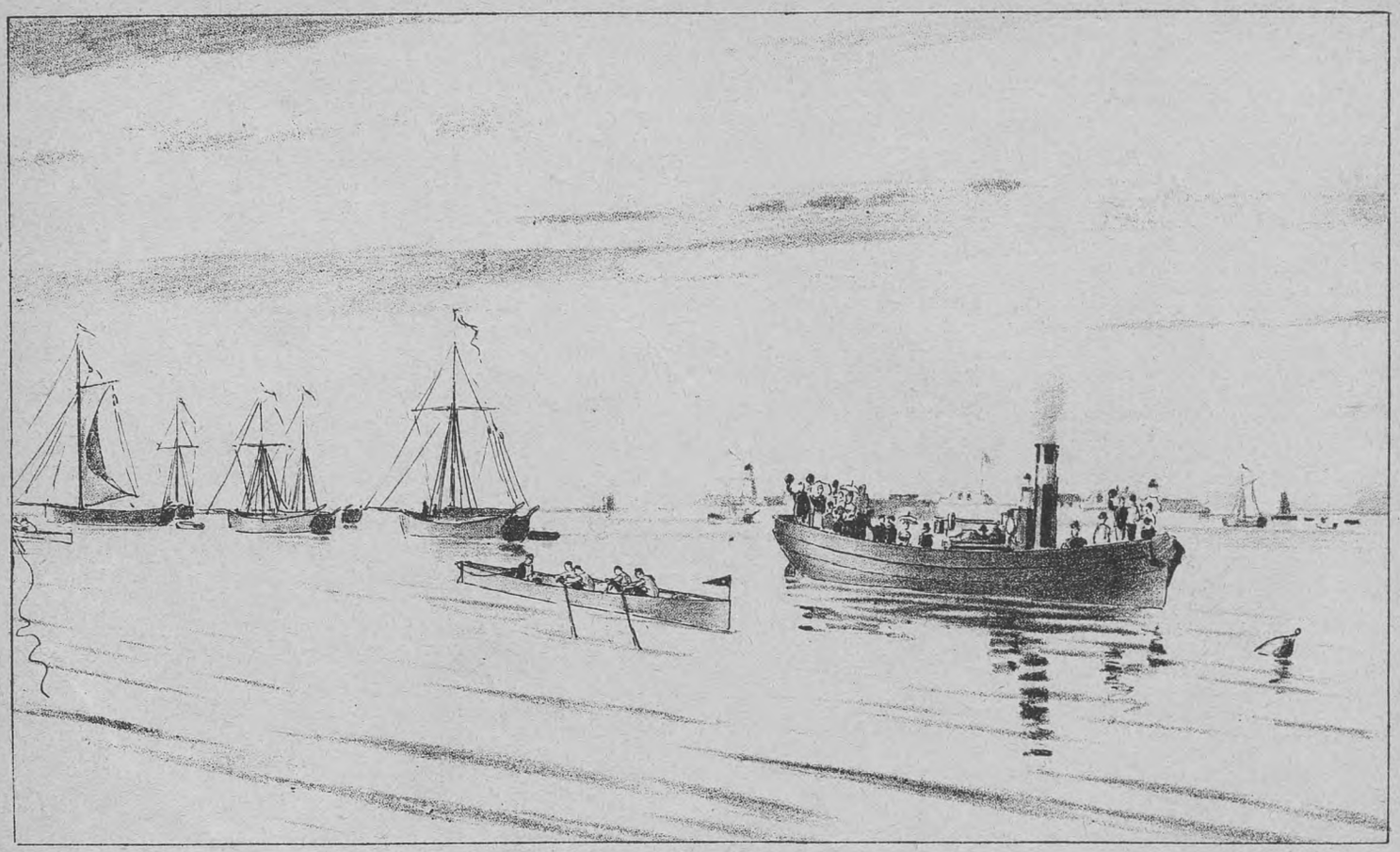

Kapproningen i Søndags ved Langelinje.

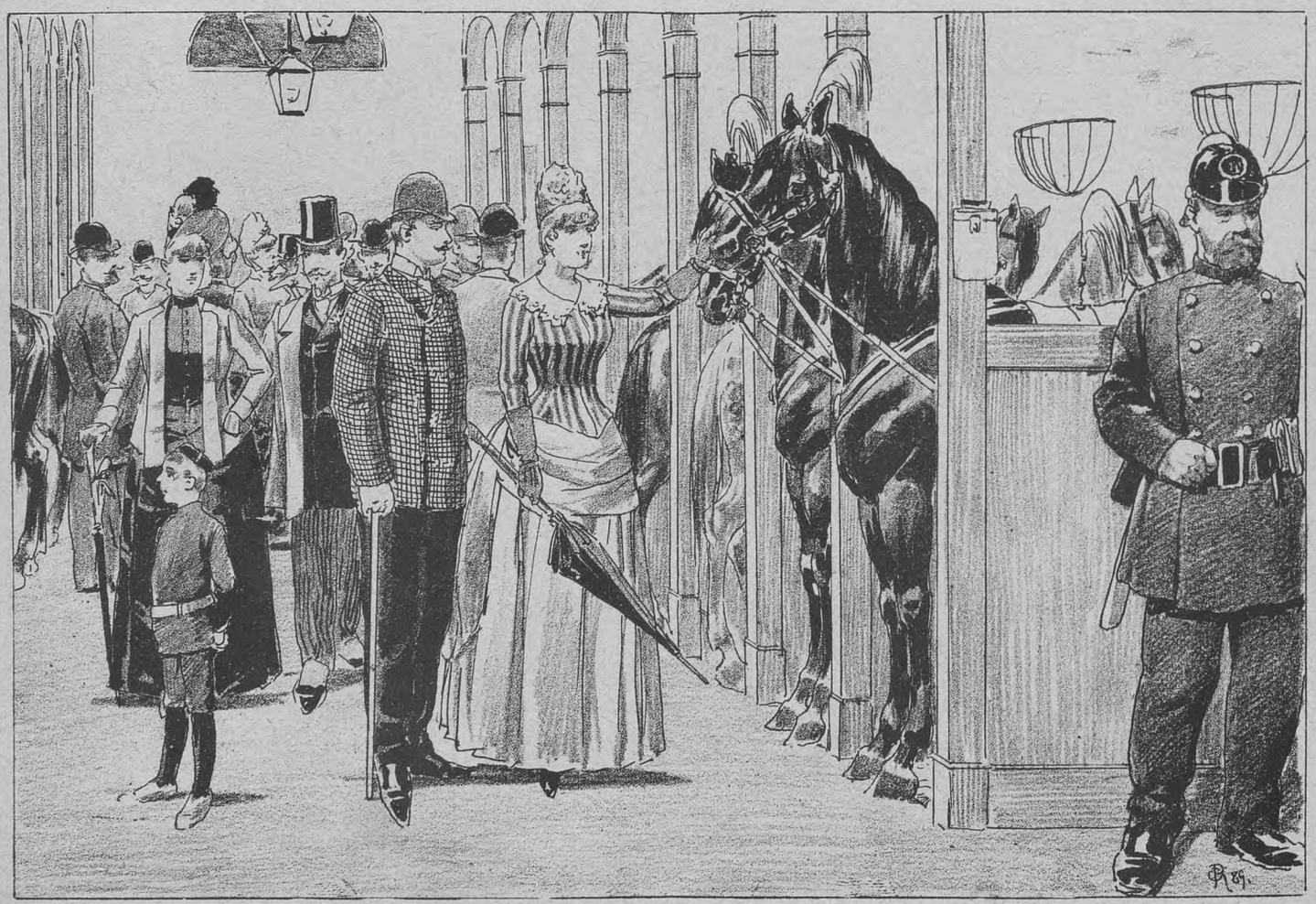

Et Besøg i Cirkus Busch's Stald.

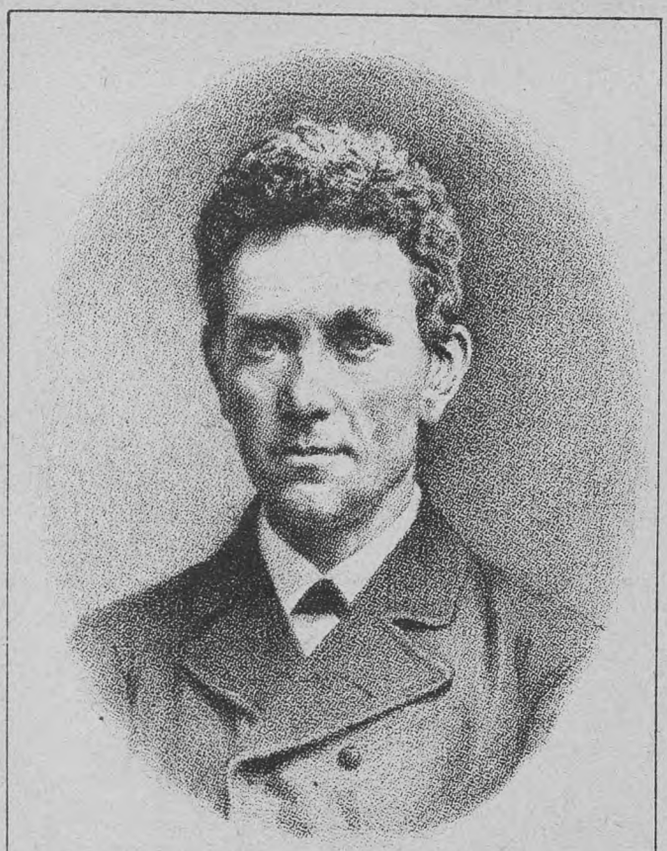

Overbetjent J. C. Hoff,
død den 22. Maj 1889.

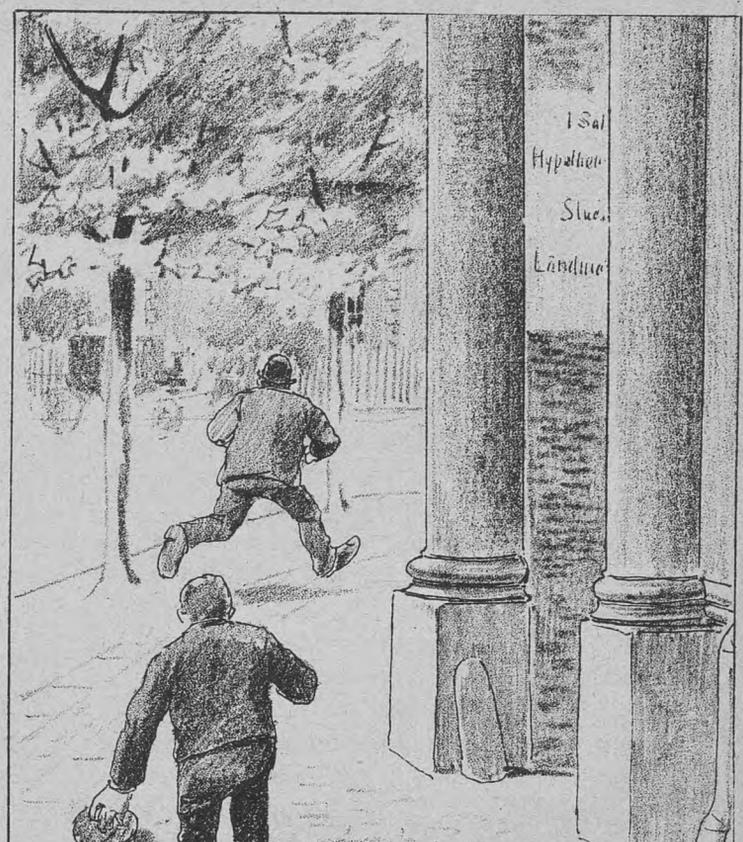

Frækt Roveri.

Fra Dødssengen til Sviregildet,
(Se vor Pariserkorrespondance.)

En Koldtvandskur.

I Gjæstgivergaarden „Harmonien“ i Slagelse er vi en lille Klike, som regelmæssig giver Møde om Aftenen og faar os en gemytlig Passiar og et godt Glas Øl i kammeratlig Forstaaelse med hinanden. Vi er Stamgjæsterne, og betragtes af alle som et Slags Inventarium til „Harmonien“. Der leveres ved vort Bord mangen god Historie, baade oplevet og fri Fantasi. Men ingen af alle disse Krøniker har dog gjort en saadan Lykke som Partikulier Sørensens virkelig oplevede Æventyr fra i Fjor, som han nu og da giver tilbedste. Men han maa være i det rette Humør til at fortælle, og det er da ikke mulig at staa for den gemytlige, naivé Vigtighed, hvormed han beretter om sin „Koldtvandskur“.

Man faar ham lettest til at begynde, naar man bringer Naturlægemethoden paa Bane. „Aa, hold op med Jeres Natursludder“, buser det da ud af ham med dyb Indignation. „Jeg har selv én Gang i mit Liv troet derpaa, men da blev jeg rigtignok saadan indbalsameret, at jeg aldrig skal glemme det igjen.“

„Saa, hvordan gik det til?“ spørger saa en eller anden af Selskabet, selv om han har hørt Historien baade to og ti Gange før.

„Jo, det gik saadan til“, plejer saa Sørensen at fortælle. „Det er nu en otte Maaneder siden, at jeg begyndte, at vise slemme Tegn til at blive altfor fed; men“ — føjer han til med Velbehag — „naar vi og vores Lige ikke skulde have Raad til at gjøre sig til Gode, hvem skulde saa?“

Det maa her bemærkes, at Sørensen af Profession var Handskemager og fra tidligere Tid bekjendt som en en yderst fattig Stakkel, der næppe havde det tørre Brød til sig og Familien. Men saa kom han pludselig til Penge, „ved dygtige Spekulationer“, sagde han selv, men velunderrettede Folk paastod, at han havde vundet 40,000 Kr. i Lotteriet. „Naar vi og vores Lige“ var hans Yndlingsudtryk, som han anvendte saa ofte, det lod sig gjøre og overalt, hvor Talen drejede om Penge og Livsnydelser. Da Lægen derfor gjorde ham opmærksom paa, at han spiste for megen saftig Steg, Kaviar og røget Laks og dertil drak for meget Øl og Vin, og foreholdt han, at hvis han fortsatte paa den Maade, maatte han blive tyk og fed som en Rinoceros, svarede Sørensen med sit velbekjendte „naar vi og vores Lige ikke skulde pleje vort Legeme godt, hvem skulde da?“

En skjønne Dag siger saa Lægen til ham, efter at han længe har undersøgt ham og trykket ham paa den tykke Vom: „Kjære Ven, De begynder at faa stærk Ansats til Vattersot. Jeg vilde raade Dem meget til at tage en Tur til et Badested. De kunde jo f. Eks. tage til Klampenborg, saa kan De nemt komme til Kjøbenhavn en Gang imellem, og jeg tror, at De vilde have rigtig godt af en saadan Tur.“

„Den Ide var ikke saa daarlig. Ved et Badested kan man more sig godt og give mange Penge ud“, siger Sørensen, „og hvem har vel bedre Raad dertil end vi og vores Lige; jeg er klar til at rejse, naar det skal være.“

Vi giver nu Ordet til Partikulier Sørensen og lader ham selv berette om den mærkelige Koldtvandskur:

„Tre Dage efter befandt jeg mig paa Jærnbanestationen, vel forsynet med alt, hvad der hører til en saadan Baderejse. En kjøn lille Sum Penge i Guld havde jeg stukket til mig i en Lædertaske med Sikkerhedslaas og en Bunke Seddelpenge var stoppet i min Lommebog, saa den struttede som en trind Rullepølse.

Efter at have rumlet et Par Timers Tid, raabte Konduktøren: Ringsted; og jeg lukker Døren op og siger: „Lad mig bare komme ud her“, for jeg var mere død end levende af den forbistrede Kjøretur. Jeg tog en Droske, og lod mig kjøre til den nærmeste Gjæstgivergaard, hvor jeg tog mig en ordentlig Aftensmad og gik i Seng med Hønsene. Men saa drømte jeg den Nat noget ganske urimeligt Tøjeri. Jeg syntes, at jeg befandt mig i en stor Skov, som var saa tæt, at Solstraalerne ikke kunde trænge igjennem Toppen af Træerne, saa at der herskede et evigt Tusmørke i Skoven. Hverken Fugle eller andre Skovdyr fandtes der, ja ikke engang Insekter. Jeg var det eneste levende Væsen, og rundt om mig herskede der en skrækkelig Tavshed. Desuden rystede og bævede Jorden under mig som et bølgende Hav. Endelig mærkede jeg en svag Støj, ligesom en Raslen af tørre Grene og Blade, hvorigjennem der bevægede sig noget, og kort efter fik jeg Øje paa en stor Slange, som skød sig frem mellem Træerne, henimod mig. Dyret var hæsligt, dets smaa Øjne funklede og rullede og dets Gab med de lange spidse Tænder var truende opspærret. — Nærmere og nærmere kom det, og jeg mærkede allerede dets væmmelige Aande i mit Ansigt, Haaret rejste sig paa Hovedet af mig. Jeg søgte at flygte men forgjæves. Det var, som havde jeg Bly om Fødderne. Uhyret var mig nu ganske nær, det hævede Overkroppen og bøjede sig frem efter, parat til at springe løs.

I dette fortvivlede Øjeblik gjorde jeg et Spring efter en Gren, som jeg greb med begge Hænder og saaledes kom til at svære mellem Himmel og Jord; men Uhyret sprang efter mig og bed mig i den store Taa paa den venstre Fod, saa jeg mærkede en sviende Fornemmelse, som om jeg blev stukket med en gloende Naal. Jeg skreg højt, og i samme Øjeblik hørte jeg en Banken, som vækkede mig af den afskyelige Drøm. Jeg laa da paa Gulvet, badet i Sved. Det bankede igjen paa Døren, og en Stemme spurgte:

„Er De daarlig? Hvad er der i Vejen?“

„Nej, Gudskelov“, svarede jeg, „det var bare en Drøm . . .“ og glad var jeg, da jeg saa den venlige Morgensol skinne ind ad mine Vinduer. Men jeg havde alligevel en underlig Fornemmelse i min venstre Stortaa, og da jeg saa nærmere paa den, fandt jeg en stor rød Plet paa Siden af den, og Taaen syntes at være noget opsvulmet. Jeg brød mig imidlertid ikke stort derom, klædte mig paa, spiste Frokost og kjørte igjen til Banegaarden, for at fortsætte min Rejse.

Da jeg tog Plads i en anden Klasses Kupé, steg en elegant klædt Herre ind til mig, ellers var der ingen i Kupéen. Lokomotivet peb og Toget dampede ud i den klare, straalende Sommerdag. En Tidlang var min Rejsekammerat temmelig tilbageholden,

saa at det var mig som maatte aabne Konversationen og holde den vedlige, for jeg er jo som De ved, ikke nogen Ven af Tavshed. Min *vis-à-vis* saa ud til at være en fin Handelsrejsende; lidt efter lidt tøede han op, og Samtalen kom i Gang. Naturligvis drejede Talen sig om Vejret og den menneskelige Sundhed, Badekure *et cetera* — kort sagt, jeg fortalte ham, at jeg var paa Vejen til Klampenborg, for at gjennemgaa en Badekur for min Sundheds Skyld. Min Rejsefælle lod til at være godt kjendt med Livet paa et Badested og advarede mig mod at spille for højt eller indlade mig for meget med de Folk, jeg der traf."

„Jeg behøver ikke at spille", sagde jeg, „for Penge har jeg nok af."

„Det gjør De saamænd Ret i sagde den fine Mand. „Jeg kjender disse Spilleselskaber og ved, hvoraf de lever. Men maaske jeg kunde gjøre Dem en Tjeneste med at anvise Dem en god Bankier, hvis De muligvis er forsynet med et Kreditbrev."

„Kreditbrev? Kjender det ikke! Jeg behøver ingen Kredit. Jeg har taget flere Penge i Guld og Sedler med, end jeg behøver til at leve for paa Klampenborg i længere Tid, uden at vise mig karrig, for naar vi eller vores Lige ikke skulde lade Daleren springe en Gang imellem, hvem skulde saa?"

„Aa, jeg forstaar Dem," fortsatte Herren. „De rejser kun for Deres Fornøjelses Skyld. Man kan jo forøvrigt ogsaa nok se paa Dem, at De med Deres Tykkelse ikke tager til et Bad for Sundhedens Skyld.

„Jo netop", svarede jeg, „det er Tykkelsen, som er min Svaghed. Min Læge paastaar, at jeg har Vattersot."

Min *vis-à-vis* rystede paa Hovedet med en alvorlig Mine.

„Den Læge maa svære i en stor Vildfarelse", fortsatte han „De er faldet i Hænderne paa en af disse Alløopater, som ser Spøgelser overalt, for at de kan faa Lejlighed til kjøre op med deres Medicinbatterier. Føler De da nogen Sygdomssymptomer?"

Nej, det gjorde jeg ikke. Det vil sige — ja, det var jo ikke noget rigtigt Sygdomstegn — denne underlige Brænden og kløende Fornemmelse i min venstre Storta. Men jeg fortalte dog den Fremmede min Drøm fra den foregaaende Nat.

Den Fremmede lo saa mærkværdigt, medens jeg fortalte og nikkede at og til saa forstaaende, at jeg fik den Tanke, om han ikke skulde have været min Nabo paa Gjæstgivergaarden, som havde hørt mig jamre hele Natten. Men han benægtede det energisk. Derimod paastod han meget alvorligt, at det var et slemt Symptom, jeg der nævnte og forlangte at se Taaen.

Jo, hvorfor ikke? det kunde han saa godt faa Lov til. Jeg trak Skoen og Strømpen af og stillede min venstre Fod op paa Sædet. Han satte sine Næseklemmer paa, trykkede rundt omkring paa Taaen og sagde saa: „Tak — min Forudsætning var rigtig!"

„Naa, hvad er det saa?" spurgte jeg, ikke saa lidt foruroliget over hans alvorlige Ansigt.

„Højstærede Herre!" sagde han, „De har Gigt!"

„Gigt?" Det Ord traf mig som et Lyn.

„Aldeles afgjort, De har Gigt. Jeg kan ogsaa mærke det paa forskjellige, næppe synlige Symptomer paa Deres Hænder — se, der, der, og der!" og samtidig trykkede han rundt omkring paa min ene Haand, som jeg ansaa for fuldstændig rask.

(Sluttes).

ANNONCER

til

„GAZETTEN"

modtages paa Kontoret, **Klosterstræde Nr. 22.**

Abonnement for Juni Maaned kan tegnes mod Indsendelsen af 35 Øre til Kontoret.

Bekjendtgjørelser.

C. Paulsens MENAGERI

Hj., af Vestervoldgade og Ny Stormgade er aabent hver Dag. Dressur og Fodring Kl. 4 og 8 Eftm., Søndage Kl. 4, 6 og 8 Eftm. Videre af Plakaterne.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 7½, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 10—2 og fra Kl. 8 til Forestillingens Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Expres Bureau, Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten „St. Georg" med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Efterm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel a Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

Parterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri og lignende.

Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Driv Svinene i Sti.

Amerikans Drillespil,

Pris 50 Øre. Forhandlere Rabat. Sørensen, Vesterbrogade 262, 1. Sal.

Buen-Suerte,

import. Bremer Cigar, faas à Kr. 4 25 pr. 100 Stkr. **kun** ægte i

Cigarforretningen,

Ny Stormgade 69 St., Vesterbro.

Uge-Revue.

Nu kan man da saa smaat begynde at trække Vejret igjen. „Meiningerne“ synger paa det sidste Vers, og „National“ har lukket, det kgl. sender de Kunstnere, der endnu ikke har faaet Orlov, paa Landet, Dagmartheatret har forlængst lukket i for de Folk, der ikke kom, og Hr. Abrahams kan nu ikke opdrive flere Beneficer, — med faa, men derfor ikke mindre korrekte Ord, Theatersæsonen er slut, Godmorgen d'Hrr. Direktører.

Jeg har dyb Respekt for dem allesammen, men det er dog navnlig Hr. Abrahams jeg har beundret, han har til det sidste været et helt Hestehoved foran Kollegerne. Som nu med Beneficerne. Hvem har vel rundhaandet som han strøet Beneficer ud til alle sine Skuespillere, de store som de smaa? At han med det samme har faaet sine Udgifter dækkede, siger naturligvis ikke noget; har han maaske ikke tidt og mange Gange foræret Skuespillerne Masser af Fribilletter, og er det ham eller Skuespillerne, der betaler, naar der er Underskud?

Han har nu ikke alene været rundhaandet, men ogsaa opfindsom ved sine Beneficer. Hr. Rings forleden var saaledes en „extra-populær Benefice til halv Pris“. Naturligvis, der kan være forskjellige Meninger om, hvad egentlig „extra-populær“ er, men Hr. Abrahams' Mening er sikkert den bedste.

Der er kun det at sige, at det kunde være gjort endnu mere tillokkende, og saa burde alle være taget med. En Mand som Hr. Røikiær har vel ikke noget stort Publikum, og noget lignende gjælder vel ogsaa Frøken Peddersen, men ligegodt kunde der været slaaet en Smule Mønt, ved at give dem Benefice. Om det f. Eks. blev averteret ikke alene som extra-populær, men som en „stor-extra-overordentlig-folkelig-Fest-Galla-Benefice-Parade-populær-Folkeforestilling“, alt under halv Pris.

En fornuftig Theaterdirektør vil skrive sig dette bag Øret til næste Sæson og være „Gazetten“ taknemlig.

Foreløbig er Spørgsmaalet, hvorledes man paa den mest passende Maade skal tilbringe Sommeren. At vi alle sammen skal til Paris en fjorten Dages Tid, om vi saa ikke kan tælle til 16, hvilket paa fransk skal være lige saa svært som at stave dertil paa dansk er lige saa sikkert, som at de fleste af os alligevel ikke kommer der.

Det er ikke saa lige en Sag at rejse. „Rejs til Cairo og Nilfloden“ averteres der hver Dag i Bladene. Ja, det er let nok at sige, men Pokker gjorde det, hvis ikke det netop var indrettet saa heldigt, at baade Cairo og Nilfloden bekvemt ligger i Jærnbanegade.

Nej, vi kan roligt blive hjemme og dog faa det meste af det bedste at se. Føler vi Trang til at se lidt udenfor vore egne Grænser, saa har baade Tivoli og Vimmelskaftet

et Verdenspanorama, der tilfredsstiller ethvert Behov i den Retning. Vil vi føle os hensat i vilde Egne med Urskove og brølende Løver, blodtørstige Tigre, glubske Ulve og almindelige Abekatte, saa gjælder det kun en Tur til Hjørnet af Ny Stormgade og Filosofgangen til Hr. Paulsens Kleeberg-Menageri.

Og naar vi end ikke til Eiffel-Taarnet, saa kan vi ogsaa være tilfreds med at kigge paa Runde-Taarn eller Frelserens Taarn eller søge op paa Frederiksberg Bakke.

Og vil man søge en virkelig billig og behagelig Folkeforlystelse, saa er der det nye Tivoli, Vodroflund. Man kan gjøre sikker Regning paa at være alene her med sine Tanker, og Udgifter risikerer man ingen af. Spørg en Opvarter, om der er noget Mad, og han vil ufravigelig svare, at der desværre er udsolgt, og søg Kioskerne, og De vil finde dem tomme, tomme som Cigarkioskerne i gamle Tivoli er hver Morgen, efter de natlige Indbrud, der daglig gjentager sig.

Tivoli er ellers blevet svært musikalsk paa sine gamle Dage. Ikke nok med Balduins og Kunstnerplænens, C. C. Møllers og Theatrets, Georg og St. Georgs, Marstrands-Pavillonens og Dampkarussellens musikalske Underholdning, nu skal vi ogsaa have unge, ganske unge Komponister at høre hver Lørdag i Koncertsalen, som desaarsag af de gamle prøvede Musikere, der ser skævt til de unge Ansigter, tituleres „Børnenes Paradis“.

Hvorfor de nette unge Mennesker skal optræde i Koncertsalen, kan ogsaa nok falde lidt vanskeligt at forstaa. Det er lige paa et hængende Haar ved at være for meget af det gode. Er der maaske ikke Glas nok i denne Sal, ligefra Gulv til Kuppel? Skal nu ogsaa det, de spiller, være af Glass?

Siden jeg er kommet ind paa en skarp Kritik af Tivoli, lad mig da ogsaa paa et andet Punkt sige min uforbeholdne Mening. Hvis Tivoli fortsætter i det Spor, hvori det er begyndt, vil vi ikke garantere det vor vedblivende Bevaagenhed. Det kan være godt nok med at lade Robert Henriques optræde, og den unge

Mand er utvivlsomt glad ved at have faaet Benene indenfor Tivoli. Men Robert Henriques i Koncertsalen, Charles Kjerulf paa det aabne Theater og saa Fest hele Haven over for Nansen, det er for meget paa én Gang, det er en Elskværdighed og Hensyntagen til en enkelt Del af Pressen, som „Gazetten“ maa nedlægge en Protest imod.

En Guds Lykke forresten, at Nansen kom af Sted. Jeg gik i Angst for, at det aldrig vilde ske, og at Nordmændene, der er tindrende gale nok i Forvejen over, at Nansen rejser hjem *via* Kjøbenhavn, yderligere skulde ærgre sig sorte over vor „Bemægtigelse“. Ti hvis Turen over Grønlandsisen har været haard, har Turen fra Gamél til geografisk Selskab, fra norsk Forening til Tivoli, fra Skydebanen til Studenterforeningen og tilbage til Gamél været værre; denSlags kommer man ikke over med Skier paa Fødderne.

Men at ogsaa det er lykkedes Nansen, det er maaske hans største Ære. I Grønland havde de ingen Spiritus; havde de havt det, var de aldrig naaet Vestkysten, siger Nansen.

Men er der noget, han har maattet arbejde sig igjennem i Kjøbenhavn, er det Spiritus. Og han er kommen levende over det uden at knække Halsen paa andet end nogle Flasker.

Det er ærefuldt, det er stort.

Kuk.

Forsøgs-Abonnement

paa

GAZETTEN

kan tegnes for **Juni Maaned** ved at indsende til Bladets Kontor, **Klosterstræde 22,**

35 Øre

ledsaget af nøjagtig Adresse, hvorpaa Bladet **portofrit** vil blive tilsendt til Udgangen af Kvartalet.

Indhold.

Illustrationer: Danserinden i Knibe. — Kaproningen i Søndags ved Langelinie. — Et Besøg i Cirkus Busch's Stald — Overbetjent J. C. Hoff. — Frækt Røveri. — Fra Dødssengen til Sviregildet.

Tekst: Guld og Glimmer — Vore Billeder [Danserinden i Knibe]. — Fra Dødssengen til Sviregildet. — Sport [Den akademiske Regatta]. — En Koldtvandskur [illustr.] — Uge-Revue [illustr.]. — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtzsche.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 23.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 8. Juni 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartalet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre.

Mr. Georg Foottit,
Skolerytter og Jonglør.

Guld og Glimmer.

Verdens berømteste Skolerytter, Hr. *J. W. Hager*, døde i Torsdags at Tæring.

* * *

Hr. Premierløjtnant *H. C. Hertel* af Artilleriet blev igaar — Fredag — viet til Frk. *Sophie Selchau Hansen*. Vielsen foregik i Holmens Kirke.

* * *

Hr. Premierløjtnant *Hedemann* blev i Torsdags viet til Frk. *Olivia Elben*, en Datter af Hr. Oberstløjtnant Elben.

* * *

Frøken *A. Djørup*, en Datter af Dr. Djørup, er bleven forlovet med Cand. jur. *L. Nannestad*, Søn af Justitsraad, Godsforvalter Nannestad.

Vore Billeder.

Til Travsports-Billederne.

Vore Billeder fra Travløbene i Søndags fremstiller: Det til venstre foroven „Diana", det midt over Hovedbilledet „Fiks" holdende ved Dommertribunen og Hovedbilledet fremstiller Sejrherren i Handicap'et „Kvik II".

„Diana traver hurtigt men, som det ogsaa ses af Billedet, meget uskjønt: den er i sin Tid kjøbt i Frankrig af Baron O. Eggers og tilhører nu Selskabet „Dana".

„Fiks" er en norsk Hest, der første Gang optraadte paa „Kjøbenhavns Traverbane". Resultatet af dens Løb staar omtalt i Artiklen „Trav".

Endelig „Kvik II" er ogsaa af norsk Oprindelse; det er den mindste Hest, der løber paa Traverbanen. I Søndags overraskede den Publikum ved at vinde Handicap'et. De faa, der havde boldt paa den i Totalisatoren, tjente store Penge.

C. Poulsens Menageri.

Vor fortrinlige Medarbejder Herr Spitz skulde Grundlovsdagen sammen med Tegneren have besøgt det verdensberømte Menageri, men som man ser af hans Brev et andet Sted her i Bladet, var han paa den Tid alt for stærkt engageret, til ogsaa at vove sig i Kast med de vilde Dyr. Det er der nok egentlig kun ét Menneske her i Kjøbenhavn, som tør, og det er Fru Poulsen. Hun gaar ind i Buret til de graadige Ulve, som hylende og forpjuskede af idelige indbyrdes Slagsmaal true med i Fælledsskab at kaste sig over den modige Kvinde. Men hun tvinger dem ved sit Bliks Magt og lader dem springe gjennem brændende Tøndebaand, uagtet de nu og da med en vred Knurren viser hende deres blændende hvide Tænder. Fru Poulsen gjør bare det samme men med et elskværdigt Smil, som Bestierne ikke kan staa for. Saa klapper hun deres stride Skind med Spidsen af sin smækre Ridepisk og hele Banden venter med Tungen ud af Halsen paa de Lækkerbidskener, som hun har medbragt til dem — store, blodige Kødstumper.

Af andre sjældne Dyr maa særlig fremhæves et Par prægtige Løver, en Han og en Hun. Fru Poulsen har tidligere „arbejdet" med Hanløven, men siden han er bleven gift, taaler han ikke andre kvindelige Væsener i sit Bur. En Boaslange viser en særlig Fortrolighed overfor en af Oppasserne, som den omslynger og kysser paa Hals og Hænder, ja somme Tider ogsaa i Ansigtet. En lille Elefant dasker gemytligt frem og tilbage med Snablen, som om han blev betalt for det. Maaske repeterer han i Tankerne sine Lektier — han er nemlig endnu under Dressur. Iøvrigt rummer Menageriet to store Landbjørne, en Isbjørn, en Søløve, Aber, Papegøjer og mange andre seværdige Dyr.

Mr. Georg Foottit er Skolerytter og Jonglør ved Cirkus Busch. Han hører ikke til dem, hvis Navn pranger med fede Typer paa Plakaterne. Hvorfor? Ja, det vil vi lade Direktøren om, som bestemmer, hvem der skal være Stjærner og Trækplastre. Men somme Tider maa det vel ogsaa være Publikum tilladt at sige, hvem det synes om, selv om d'Hrr. Direktører i sky Tilbageholdenhed ikke nænne at nævne en ung Kunstner, som fuldt ud fortjener Publikums Paaskjønnelse for sit gode, solide og smukke Arbejde

Georg Foottit har kun været ved Cirkus Busch i en Maanedstid. Han kom fra Cirkus Herzog, hvor han er opdraget og har tilbragt omtrent 15 Aar. Hans Præstationer som Skolerytter og Dressør ere sjældent gode og bære Præg af et alvorligt og ihærdigt Arbejde. Man behøver blot at se den unge Mand til Hest, for at føle Interesse for hans Ridning. Han er Rytter fuldtud, og hans Førelse fri for al Overdrivelse eller Affektation. Hr. Foottit er tillige Jonglør, og hans Præstationer i denne Retning ere prægede af den samme Bestemthed i Udførelsen som hans Ridt. Enhver Kunstner kan en Aften have særlig Uheld med sig, og alt mislykkes, hvad han begynder paa. Det ser man jo ogsaa hos Cirkus Busch; men naar disse „Uheld" gjentager sig Aften efter Aften, saa maa man efterhaanden komme til at hælde til den Anskuelse, at det snarere maa betragtes som et stort „Held" for enkelte af Kunstnerne, hvis de virkelig kan udføre, hvad Programmet raaber med. Den Slags „Uheld" følger ikke Hr. Foottit, han er al Tid i „Heldet", for han kan sine Ting. Men hvorfor i al Verden saa ikke anerkjende den unge, flinke Mands Arbejde? Publikum er nu engang vant til at Direktørerne slaar paa Stortrommen for de Kunstnere, der skal kaldes de bedste. Saa gjør det ogsaa en Gang, naar der virkelig er Anledning dertil.

Druknet ved Badning. Vort Billede viser en af de sædvanlige Ulykker, som let følger med Badning i Mergelgrave, hvor Vandet al Tid er meget koldt, selv om det i Overfladen kan synes varmt.

Tre unge Piger gik i Lørdags ud paa en Mark, for at bade i en Mergelgrav i Nærheden af Horsens. De to af dem var endnu ikke færdig med Afklædningen, da den ene allerede var sprunget ud i det forræderske Dyb, hvor hun paa Grund af den heftige Afkøling strax fik Krampe og gik til Bunds. Trods alle Anstrengelser lykkedes det først efter flere Timers Forløb at faa Liget fisket op.

William Dahls Læsesalon i Tivoli er den idyllisk beliggende „Normalskolebygning" fra Udstillingen ifjor. I en smukt dekoreret og hyggelig monteret Salon kan man her trække sig tilbage fra Tivolis og Verdens Larm og læse sine Blade fra Nær og Fjern. Der er noget for enhver Nation, noget for enhver Smag, illustrerede Blade og Dagblade, *„Petit Journal pour rire"* Side om Side med *„Gazetten"* og *„Fliegende Blätter"*. Med Læsesalonen er ogsaa forbundet et Expresbureau, som besørger alt, ligefra Byærinder til Støvlepudsning og Haandvask — som man imidlertid helst selv maa foretage. Bekvemme Skrivepulte staa til Brevskriveres Afbenyttelse, naar man maatte ønske at sende en god Ven et Par Ord, om at møde hos Nimb til en bedre Aftensmad eller i *Thor Jensens* Kahyt ombord i Fregatten. Forfriskninger kan hentes fra en nærliggende Restauration og nydes i hyggelige Lysthuse, som omgive Salonen. Naar hertil føjes, at Abonnement til alle disse Herligheder kun koster 5 Kr. for hele Sæsonen og at de lykkelige Mennesker, som have Sæsonkort til Tivoli, kan faa Adgang for halv Pris, saa tro vi nok at kunne spaa dette Foretagende en lys Fremtid og et godt Besøg.

Fra Strejken i Westphalen. Den stille Kamp, som nu i længere Tid er ført mellem Minearbejderne og Arbejdsgiverne i Westphalen breder sig mere og mere. En rolig, besindig Optræden er de Udtryk, som man bruger til at betegne de Strejkendes Færd. Nu har formodentlig Kvinderne i de strejkende Distrikter længe nok hørt paa al denne Besindighed, og for dog at gjøre noget, som kunde faa Udseende af en rask Handling, gik forleden en Del Koner, Piger og Børn ud i Nærheden af Stationen ved den lille By *Bockshausen* og stillede sig op midt paa Banen, hvor et Godstog netop var i Vente. Togføreren bemærkede i Tide de vrede Amazoner og fik Toget standset, uden at nogen Ulykke skete. Med vredelynende, sejrsstolte Blikke og udstrakte, knyttede Hænder saluterede de det fremrykkende Tog, som atter fortsatte Farten efter dette lille Intermezzo, som løb af til alles Tilfredshed.

SPORT.

Trav.

For fire Aar siden var Travløb som Sport aldeles ukjendt her i Landet, medens denne Sport i Udlandet, særlig i Rusland og Amerika har været drevet i lang Tid.

Stødet til Travsportens Indførelse her i Landet, gaves af d'Hrr. Direk-

tør *Otto Marstrand* og Baron *Oluf Eggers*. Et Aktieselskab kjøbte det Areal, hvor den nuværende Traverbane blev anlagt, og i Sommeren 1886 fandt de første Travløb Sted.

For straks at give Publikum Interesse for Sagen, udsatte Bestyrelsen den første Sommer høje Præmier i de enkelte Løb, hvilket bevirkede, at Hesteejere fra Tyskland og Østerrig søgte herop og viste, hvad virkelig gode Travere kan præstere. Trods disse Anstrængelser lykkedes det dog ikke straks at faa Kjøbenhavnerne med, Besøget paa Traverbanen var baade den første og den anden Sommer meget svagt; uheldigt Vejr paa Væddeløbsdagene havde dog maaske nogen Skyld i det daarlige Besøg.

I de to sidste Somre har Besøget imidlertid været i jævn Tiltagen, og Travsporten er nu godt paa Veje til at blive populær.

I Søndags afholdtes det sidste Foraarsløb. Besøget var paa Grund af den stærke Varme ikke særdeles talrigt, men de, som var mødt, fulgte med Interesse Løbene, og Spillet ved Totalisatoren gik med overordentligt Liv.

Af ny Heste havde kun én, nemlig en norsk Hest ved Navn „Fiks" givet Møde; den viste sig som en ypperlig Traver; dens Rekord er blandt de bedste, der er præsteret paa Traverbanen.

Da det ikke kan forudsættes, at „Gazettens" Læsere er à jour med Travsportens Hemmeligheder, skal vi i Dag indskrænke os til disse indledende Bemærkninger, idet vi iøvrigt henviser til Teksten til Travsports-Billederne.

Naar saa de interessantere internationale Travløb i Juli Maaned finder Sted, skal vi nærmere meddele Resultaterne af disse og maaske, hvis Pladsen tillader det, fremsætte nogle yderligere Bemærkninger om Travsportens praktiske Betydning. —*n*—*g*.

Gazetten paa Grundlovsfest.

Efter modent Overlæg havde „Gazetten" sendt *Spitz* ud i Anledning af Grundlovsfesten og paalagt ham at give et objektivt Referat af Højtideligheden. Der blev sagt til ham, at han skulde holde sig i Skindet og beskrive, hvad han saa, med Ro og Alvor, og med den Besked forlod han Kontoret i Tirsdags Eftermiddags Kl. 4.

Siden da har vi ikke set ham, og vi frygter desværre for, at det unge, varmblodige Menneske er kommen noget til paa Turen.

Bare vi ikke har givet ham for mange Penge med, som han har brugt paa en ufornuftig og selvmorderisk Maade.

— — — I samme Øjeblik disse Linjer var nedskrevne, ankom følgende Brev fra *Spitz*, der — som man vil se — endnu ikke er ganske færdig med at fejre Grundlovsdagen. Vor Medarbejder er gaaet tilværks med stor Grundighed og har med Undtagelse af Talerne, Sangene og de rent faktiske Begivenheder faaet næsten alting med, der er Umagen værd at nævne.

* * *

Over Stalden, Fredag Form.

Hermed mit Referat, som jeg har holdt i Dagbogs-Stil, da det er taget mange forskjellige Steder og nedskrevet paa højst forskjellige Tidspunkter. Jeg beder Dem omgaaende sende mig 45 Kr. 18 Øre, hviket Beløb jeg paa en eller anden Maade er kommen til at skylde for Forfriskninger herude i Kvarteret.

* * *

Café Svendsen, Onsdag Form.

Sidder her og ser Socialdemokraterne samle sig. Der gaar *Wiinblad, Decker, P. Knudsen, Hørdum,* alle i nye Klæder. Han maa tjene Penge, Skrædder Holm! Gaar nu hen, for at hilse paa den kvindelige Fagforening og i en galant Tone at tilbyde at bære Fanen for Damerne.

2 Absinth	0,50
1 Cigar	0,15
4 Gl. Portvin	2,00
Drikkepenge	0,25

* * *

I Droske paa Ridebanen.

Leder forgjæves efter Familien Jokumsen — den plejer ellers aldrig at svigte ved slige Lejligheder. Fik Afslag hos Socialistkvinderne, men det er jeg nu glad over, thi Fanen var forbandet tung, og jeg transpirerer saamænd nok iforvejen.

Puh, sikken en Hede!

* * *

Paa Toppen af Christiansborg Slotsruin.

Brillant Udsigt, men ubekvem Siddeplads. Nu maa Togene snart være her. Frederik VII. har allerede i længere Tid siddet og slaaet ud med Haanden. Han har modtaget en Højrekrans og en Venstrekrans og en Del Blomster. Da jeg rent havde glemt at faa en Krans med, nedlagde jeg mit Visitkort paa Statuens Fodstykke — det synes jeg nok, jeg skyldte Grundlovens Giver.

* * *

I Børstaarnet.

Jeg har forlagt min Observationspost herhen, dels fordi Ruinen begynte at se mig noget usolid ud og maaske ikke kunde taale Vægten af mig, dels fordi jeg her kan faa noget Øl op fra Caféen paa Hjørnet. — — — Der har vi dem.

Seks og seks i Rad
Se, hvor pænt de følges ad."

* * *

Café Brønnum.

Da det ikke lod sig gjøre at tælle dem nøjagtig saa højt oppe fra, er jeg nu her, hvor jeg paa Fortovet uden for Fru Hages Port gjør mine Notitser. Det tager rædsomt paa Kræfterne og varer i flere Timer.

Resultat.

Højres Tog tæller langt over adsillige Tusind Deltagere. Socialdemokraternes Tog tæller omtrent ligesaa mange.

* * *

Hjemme.

Brønnums Café.

4 Vermouth	1,40
6 Sodavand m. Cognac .	2,10
8 Gl. Carlsberg	2,00
	5,50
	50
	6,50

Jeg sover nu lidt til Middag, før jeg begiver mig til Festpladsen.

* * *

I Rosenborg Have.

Dansepladsen er god og Beværtningen fortræffelig. „Jeg følger" — som *Avisen* skrev saa kjønt forleden — „det Magtbud, jeg fornemmer i mit eget Hjærte". Lad os danse, spise, drikke, synge, le og være glade. Til at referere Talerne og Festens højtidelige Del er jeg kommen for sent, men det er som Digteren siger:

„Dansen kalder osv."

Ih! Du Forbarmende, hvor det dog er varmt!

* * *

Eksercerpladsen paa Frederiksberg.

Straks da jeg kom herud, traf jeg en Bekjendt, der havde noteret af Stürups Tale for Kvinden og læste det sagte op for mig:

„Kvindens Gjærning er den stille, huslige i Hjemmet, hvor hun ved de tusinde Smaating gjør Livet behageligt for Mændene. Glædeligt er det, at hun nu ogsaa begynder at deltage i det offentlige Liv".

Ja, gu' er det glædeligt. Det kunde fedt hjælpe at lave Grundlovsfest og dertil indrettede Danseestrader, hvis Damerne vilde blive hjemme og lave Smaating. — Det var sandelig ingen Smaating, og det vilde blive en rar Livlighed den.

Her er Masser af Beværtningstelte.

* * *

Paa Fælleden.

Her er Plads til at røre sig. Vi danser paa Grønsværen, saa Støvet rejser sig op og agerer Tilskuer ved Lystigheden. Ølpropperne knalde allevegne, og de kjølende Drikkevarer tylles ned igjennem Halse, derm ed sagte Kluk giver tilkjende, at det smager. Kagekonerne have travlt, og i „Kaffeteltene" snurrer og brummer Kjedlerne.

— — Ud paa Aftenen kom der Blus paa Buelamperne over det hele.

* * *

I Tivoli.

„Kisten" var i sin vildeste Pynt — ret i sine Kisteklæder, og det var da forresten hele Tivoli med. Jeg besøgte alle Restaurationerne, slog „Skjæve" paa begge *Søllegaards* Keglebaner og skød forbi ved alle Skydeapparaterne. Da jeg saa havde danset et Par Gange rundt paa Dansepladsen, „rutschet" 3 Gange og været 4 Gange oppe med Ballongyngen, begyndte jeg pludselig at føle mig lidt træt. I hvilken Anledning jeg besluttede at svale min Hjærnekasse i en 2den Klasses Kupé og tage med Jernbanen til Charlottenlund.

* * *

Klokken 12 Nat.

Mørket falder paa og alt bliver efterhaanden stille. Jeg sidder ved en Toddy og en Cigar oppe i Tuborgflaskens Prop, hvorfra jeg har en vid Udsigt og kan se Natteravnene ture hjem til Kjøbenhavn efter Dagens Strabadser i det Grønne.

Der faldt et Stjærneskud eller maaske en vildfarende Raket fra Tivoli, saa er der ikke længe til, at de tre Kanonskud maner til Opbrud.

Bum, Bum, Bum!

Og saa er den Grundlovsdag færdig.

Spitz.

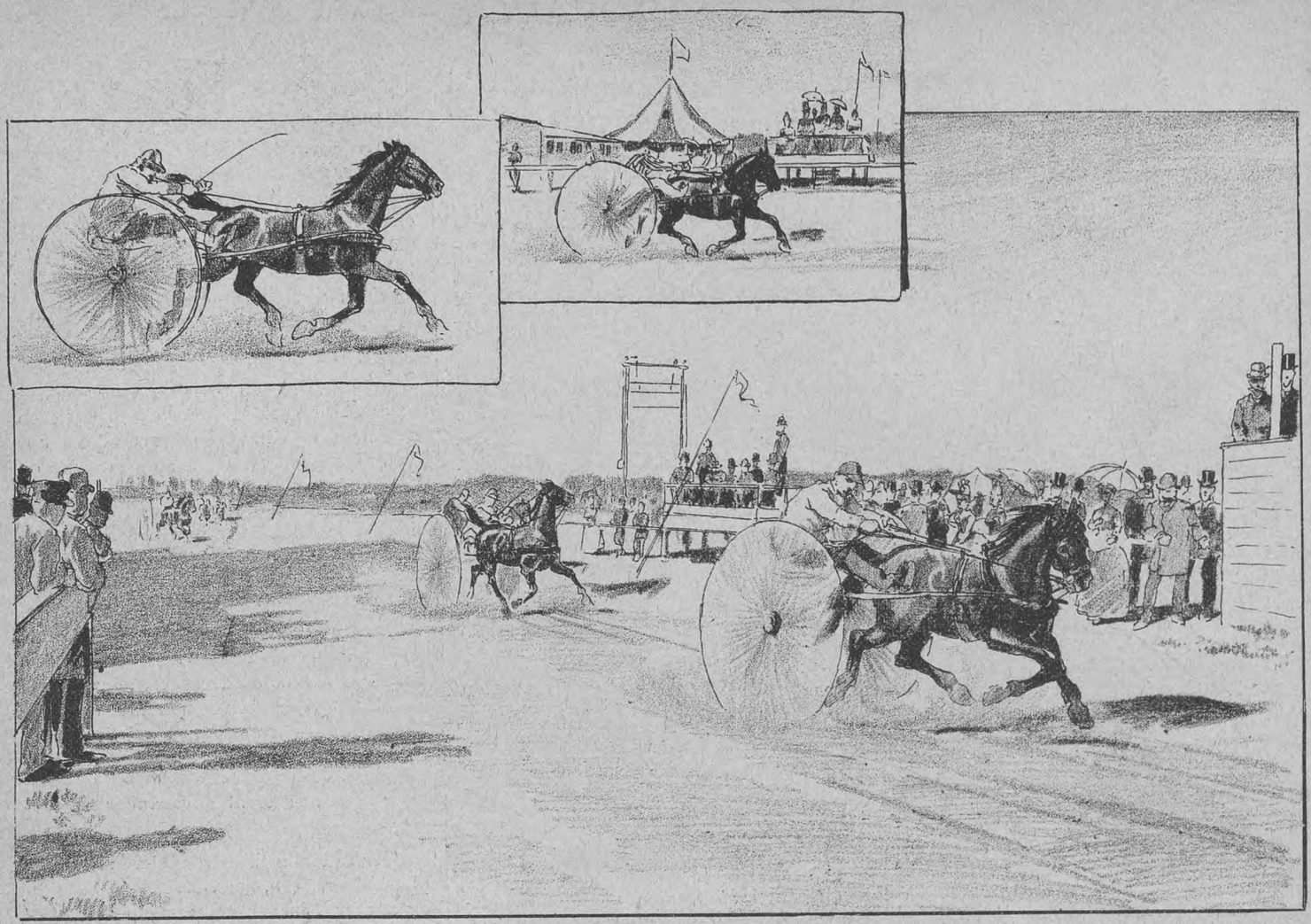

Travløbene i Søndags.

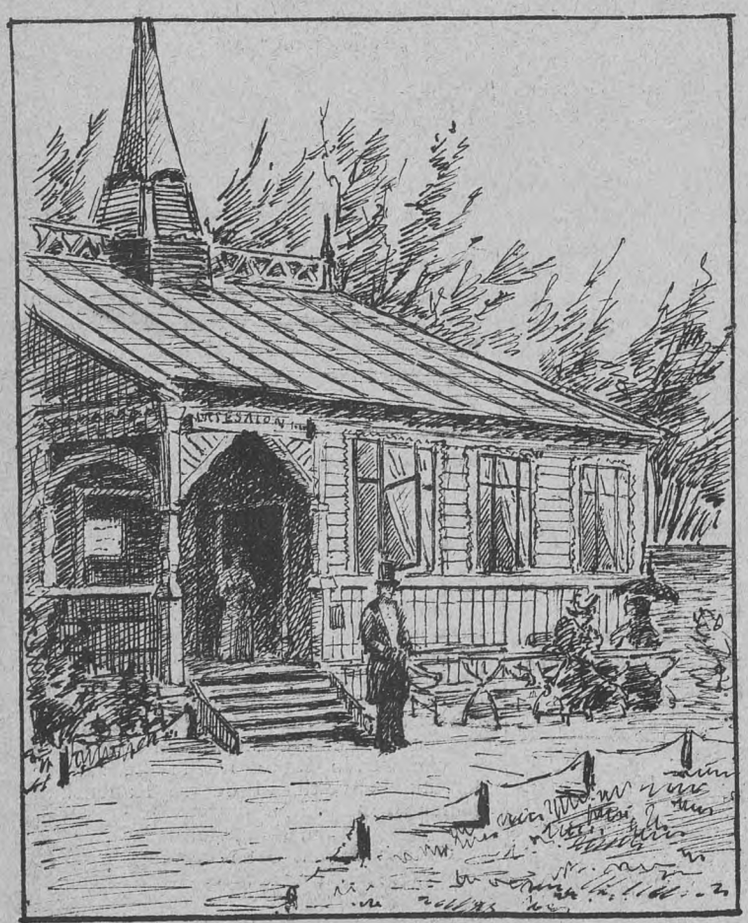

Wm. Dahls Læsesalon i Tivoli.

Druknet ved Badning.

Striken i Westphalen.
Kvinder og Børn standse et Godstog.

Fra Paulsens Menageri.

En Koldtvandskur.

(Sluttet.)

„Deres mærkelige Drøm", vedblev den fine Mand, „er et af de sikreste Kjendetegn; thi Legemets Sygdom giver sig derved til Kjende gjennem Sjælen. Men De behøver aldeles ikke at ængstes for denne Sygdom. Hvis De vil, helbreder jeg Dem grundig inden tolv Timer. Giver De Dem derimod de alløopatiske Kvaksalvere i Vold, er De fortabt. De har allerede faaet en Forsmag paa, hvorledes Deres Huslæge har taget fejl, og det vil sikkert inden ret længe lykkes ham eller en anden at lægge Dem i Graven, hvis De vedbliver at lade Dem behandle af disse Herrer for Vattersot. Eller ogsaa vil De henimod Sæsonens Slutning kunne rejse hjem til Slagelse med sammenskrumpede Fingre og Tæer, med knudrede Lede og Helvedssmerter i hele Kroppen."

Haarene rejste sig paa Hovedet af mig ved denne Tanke, og jeg kunde i flere Minuter ikke fremføre et eneste Ord. Det forekom mig allerede, som om jeg mærkede alle de Symptomer, han omtalte.

„Men sig mig en Gang" sagde jeg, „er De da Doktor?"

„Nej, ikke i dette Ords sædvanlige Betydning, men i Reformens og Fremskridtets Navn hjælper jeg undertiden den lidende Menneskehed ved mine sjældne Kure — jeg er Naturlæge. Og jeg forsikrer Dem, at for Deres Onde hjælper kun et — og det er en Koldtvandskur. De studser. Efter at De nu saa længe har drukket det herlige Carlsbergøl, forbedret med en ægte engelsk Porter, frygter De vel for i flere Uger at skulle binde an med det klare Kildevand. Det er heller ikke min Mening.

Jeg kan i nogle faa Timer helbrede Dem ved en eneste kraftig Indvikling, og saa kan De for min Skyld gjærne bagefter drikke Carlsbergøl i Tøndevis, det skader ikke."

Denne Udsigt var altfor lokkende for mig. Jeg erklærede mig beredt, til fuldt ud at overgive mig til hans Behandling. Men hvor og hvorledes?

„I den første den bedste Gjæstgivergaard. Fremgangsmaaden er meget simpel. Vi behøver ikke andet end et Værelse med en Seng, nogle linnede Stykker, et uldent Rejsetæppe — mit her, for Eksempel, er meget godt — og saa en Ballie med koldt Vand."

Vi steg af ved den næste Station, tog ind i Gjæstgivergaarden og lod os bringe de fornødne Rekvisiter. Saa blev Stuedøren aflukket, og Kuren begyndte. Først dyppede min Hr. Naturlæge et stort Lagen ned i Ballien med det iskolde Vand, saa bad han mig om at foretage en fuldstændig Afklædning à la Adam, og da jeg saa stod for ham saa nøgen som jeg var kommen til Verden, slog han det vaade Lagen om mig og viklede det fast om hele Kroppen paa mig, saa kun Hovedet stak ud. Jeg mistede næsten Vejret herved men søgte dog at holde mig tapper. Han lod mig heller ikke faa lang Tid, til at anstille mange Betragtninger, men lagde mig paa Sengen og begyndte at indvikle min Krop i lange Lærredsbind, fra Fødderne og opefter, saa at jeg til Slutningen laa der som en levende Mumie. Kun Hovedet var frit. Jeg kunde ikke saa meget som røre en Finger eller bøje en Taa.

„Bliver De nu varm?" spurgte Naturlægen. — Om jeg var varm! Jeg ligefrem kogte i min egen Sved. „Naa, det er godt. Luk nu Munden rigtig højt op — saa højt som De kan — saa skal jeg drive Gigten ud!"

I samme Øjeblik som jeg aabnede Munden, stoppede han mig et fast sammenrullet Lommetørklæde næsten helt ned i Halsen og bandt et Haandklæde rundt om Hovedet paa mig og knyttede det i Nakken.

„Saa, lad det saa være nok dermed," vedblev Mennesket. „Jeg behøver ikke at anmode Dem om, hverken at tale eller røre Dem, thi ingen af Delene er De i Stand til. Nu tillader De mig maaske godhedsfuldt, at jeg gjør et lille Indgreb i Deres Guld- og Seddelpenge", og med disse Ord tømte han mine Lommer, og tog alt, hvad jeg havde hos mig af Penge og lod det forsvinde i sine Buxelommer.

„Smaamønterne i Portemonnæen, Deres Uhr og Kjæde og andre Nipssager lader jeg blive tilbage," sagde han med djævelsk Høflighed, idet han vendte sig om mod Døren og lettede paa Hatten, „for at De kan betale Værelset og en Billet med Jærnbanen tilbage til Slagelse. Jeg har sagt til Opvarteren, at han ikke maa forstyrre Dem i det første tre Timer og vil nu anbefale mig til Deres Bevaagenhed, naar De atter maatte trænge til en Koldtvandskur."

Han bukkede høfligt og forlod syngende Værelset, idet han lukkede Døren rask efter sig.

Der laa jeg nu, fuldstændig hjælpeløs og uden at kunne give den fjærneste Lyd fra mig, medens den frække Røver i Ro og Mag fik Tid til at bringe sit Bytte i Sikkerhed.

Endelig, efter en skrækkelig Ventetid paa tre samfulde Timer, tog der nogen i Døren. Det var Opvarteren. Da han saa min Tilstand, anede han straks Uraad og løste mig i en Fart af min Indvikling; men Skurken var væk, og det lykkedes aldrig at faa fat paa ham.

Der blev naturligvis ikke noget af min Rejse til Klampenborg, da Slynglen næppe havde ladet mig beholde saa mange Penge, at jeg kunde rejse hjem igjen. Men Vattersoten mærkede jeg sidenefter aldrig noget til, og hvis jeg virkelig har havt en Smule Ansats til Gigt, saa har Hallunken grundig fordrevet den ved sin Koldtvandskur, som jeg aldrig skal forglemme saa længe jeg lever!"

En Kjørsel paa Liv og Død.

En kold og stormfuld Vinteraften kjørte et Selskab paa fire Personer med Postvognen fra Hjørring til Aalborg. Paa Bagsædet sad to Damer, en ældre og en yngre, som man straks saa var Moder og Datter. Den ældre var i Tredserne og gjorde et Indtryk af rolig Værdighed; hun var overmaade

høflig, og hendes Tale røbede den dannede Dame. Hun syntes ikke at være rig — at dømme efter hendes noget gammeldags, om end elegante Klædedragt. Den yngre Dame, som vel var henved fem og tyve Aar, var smukt bygget og mere moderne klædt end Moderen. Hun havde mørke, udtryksfulde Øjne og blændende hvide Tænder, og var i det hele taget en rigtig kjøn Pige.

De to andre Rejsende var et Par unge Mænd i en Alder af mellem 26 og 28 Aar. Ved at kaste et Blik paa deres Ansigter, saa man straks, at det maatte være Tvillinger, en saa forbavsende Lighed var der i deres hele Ydre. Begge vare kraftig byggede, elegant klædt og tilsyneladende et Par velhavende og fornemme unge Herrer.

Men lige saa stor deres ydre Lighed var, lige saa forskjellig syntes deres Karakter. Medens den ene lod en vis Autoritet, Bestemthed og aandelig Overlegenhed til Syne, viste den anden sig utaalmodig, ustadig og opfarende ved den mindste Lejlighed. Engang imellem svævede der et blidt Smil om hans kjønt formede Læber, som imidlertid snart veg for et lurende Sideblik. Pludselig kunde hans ellers glatte Øjenbryn trække sig sammen som i heftig Vrede, og et Sekund efter opklaredes atter hele hans Ansigt af et ligesaa umotiveret Smil, som ved sin pludselige Tilsynekomst virkede ligefrem frastødende paa Beskueren.

Den gamle Dame, som i nogen Tid havde iagttaget den unge Mand, saa ofte som hun troede ubemærket at kunne gjøre dette, hviskede til Datteren, at den unge Mand vist ikke var rigtig ved sin Bevidsthed. Saa sagte end disse Ord bleve udtalte, undgik de dog ikke Broderens Opmærksomhed. Dog lod han sig hverken ved Ord eller Miner forstaa dermed, kun fløj der en let Rødme hen over hans Ansigt, som antydede, at han havde hørt, hvad der blev sagt.

„Men Moder dog!“ svarede den unge Dame i en saa bebrejdende Tone til den ældre Dames Bemærkning, at den unge alvorlige Mand til Løn derfor sendte hende et taknemligt Blik og samtidig bekymret vendte Hovedet om mod Broderen, som han frygtede for, at denne havde hørt, hvad der var bleven sagt. Men han sad nu stille hen og sugede i barnlig Tankeløshed paa Sølvknappen paa sin Paraply og syntes ikke at ane, hvad der gik for sig i Rejsevognen.

Imidlertid faldt Sneen tæt i en saadan Mængde, at de udmattede Heste næppe formaaede at slæbe sig frem. Og Aftenen var allerede saa fremrykket, at Mørket begyndte at falde paa.

Den ældre Dame, som vi vil kalde Fru Weller, og som stod i Begreb med at besøge en gift Datter i Aalborg, spurgte efter en Stund med den hende egne Høflighed den ene af de unge Mænd, hvor de nu omtrent befandt dem.

„Vi maa være i Nærheden af Ingstrup, Frue“, svarede den Adspurgte høfligt.

„Ingstrup?“ for den anden op, „i Nærheden af Ingstrup — hahaha, skudt forbi Alex, vi er i det mindste hundredtusind Mil derfra! Hundredtusind, siger jeg!“

Den gamle Dame, som nu var fast overbevist om, at den unge Mand var forrykt, tilkastede ham et ængsteligt Blik og saa bekymret til sin Datter, der ligeledes syntes ilde berørt ved denne Oplysning.

„Undskyld mine Damer! De maa ikke lægge nogen Vægt paa, hvad min Broder siger, han snakker undertiden hen i Vejret og synes, at det er morsomt“. Derpaa greb han Broderen ved Armen og sagde venlig men bestemt: „Rolig Alfred!“

Den sindssyge trykkede sig tilbage i Sædet og mumlede noget, medens han tilkastede Broderen et lurende Blik, fuldt af Angst og Ondskab.

Efter nogen Tids Forløb holdt Vognen pludselig stille. Passagererne hørte Kudsken bande og skjælde, saa fulgte der en Raadslagning mellem ham og Konduktøren.

Forts.

Bekjendtgjørelser.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 7½, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 10—2 og fra Kl. 8 til Forestillingens Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Expres Bureau Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 5Ø Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg“** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter.

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

Parterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri o. lign. Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Frederiksberg Morskabstheater.

Mandag den 10. Juni (**2. Pintsedag**):

Kl. 7¾ (1ste Gang):

Hypnotisme,

original Farce i 1 Akt af *Carl Gnistborg*

Kl. 8½ (1ste Gang):

Sport,

original Vaudeville i 1 Akt.

Kl. 9¼ (1ste Gang):

Søster Rus

eller

„Hvad er Meiningen, Kjære?“

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne laas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr.	25 Ø.
2. — 2. —	1 —	— —
Nr. Balkon og Parterre	—	75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter	—	50 —

C. Paulsens Menageri

Hj. af Vestervoldgade og Ny Stormgade er aabent hver Dag. Dressur og Fodring Kl. 4 og 8 Eftm., Søndage Kl. 4, 6 og 8 Eftm. Videre af Plakaterne.

Driv Svinene

i Sti,

amerikansk Drillespil,

Pris 50 Øre. Forhandlere Rabat.

Sørensen,

Vesterbrogade 262.

Doris

Cigaren er ubetinget den bedste Cigar til 4 Kr. pr. 100 Stk. — Talrige Anbefalinger fra Præster, Lærere, Handelsfolk, Haandværkere og mange andre foreligge til behagelig Eftersyn. Faas kun hos

J. C. Jessen,

Gothersgade 29, K.

P. A. E. Müllers enestaaende

Kolik Mave-Bitter

har nu været forhandlet i en Række af 16 Aar, kan derfor tilraades som et af **de første Husmidler** mod **Mavekatarrh,** Vinde, Modersyge, tørre Ryg- og **Mavesmærter** med Kvalme og Kolik eller **Cardialgi,** Trykken for Brystet og i Mellemgulvet, Mavesækken — benyttes og anbefales af **Tusinde af Lidende** med bedste Resultat. Forsendes mod Postopkrævning à 75 Ø. m. Glas, Brugsanvisning m. m. og Emballage frit. **NB.** Porto aparte.

Kjøbenhavns Honninghus og Mjød-Bryggeri. 4. Graabrødretorv 4.

P. A. E. Müller.

De skalikke ærgre Dem

over, at Deres Uhr ikke gaar rigtig eller gaar istaa; send det blot til **83, Gothersgade 83,** hos

H. V. Valdemar Petersen,

hvor alle Slags Uhre sælges, byttes og repareres billigst og

samvittighedsfuldt.

Militær Badeanstalt

anbefales til de ærede Promenerende paa **Langelinie.** En stor og skyggefuld Have, bedste Varer og billigste Priser. Lysthuse for Familier. Vand faas paa Maskine. Musik hver Aften af Br. *Holgersen.* **N. Olsen.**

Uge-Revue.

Naturligvis er Varme en rar Ting, men den *kan* overdrives. Og naar jeg paastaar, at den er paa Veje til at være noget overdreven, saa gjør jeg det trøstigt uden at blinke, fordi jeg ved, at jeg paa det Punkt i Øjeblikket har det store Flertal af det danske Folk bag mig. Og det er altid rart at have noget i Ryggen.

Det er et mildt Udtryk, naar jeg siger, jeg sveder som en Edderkop, og at Vandet driver af mig som havde jeg ligget i Blød i fjorten Dage. Jeg gaar navnlig rundt med en Hjærne, der allermindst er saa mør som en Æggekage og udrenset, som havde den i stive tre Timer været under Behandling af den Knockske Tæppe-Udbankningsmaskine.

Den duer til ingenting mer. Kunde der nedlægges Forbud fra Politiets Side mod Benyttelsen af den ligesom af Kraterslangen, som der dog altid var noget i, selv om den var udbrændt, saa vilde der være vundet en Del. Nu maa jeg med Sindsro gaa og vente, til den er helt smeltet af som en anden Klat Smør.

Og hvor den koster den Hede. Jeg drikker værre end en Børstenbinder, jeg drikker bogstavelig som en Skuespiller i Tivoli efter den aarlige Generalforsamling; naar jeg ser en Vandvogn, og det *kan* jo arrivere, saa løber jeg med Tungen ud af Halsen efter den, for at faa et lille forfriskende og ganske gratis Hovedbad.

Jeg maa absolut svales af. Bliver det ved blot en lille Tid endnu, saa lejer jeg en Tricykle, sejler til Grønland og gjør Nansens velsignet kolige Tur over Isen paa min trehjulede, vender fejret hjem og faar gratis Middagsmad i over otte Dage.

Sker der ikke en Forandring, bliver jeg syg og det alvorlig syg, ikke som Simonsen, der skaffede det kgl. Theater rød Plakat efter den 18 Regiments Fest, han havde været med til, og som han ikke forlod uden et lille Krigsminde.

Det er allerede tydeligt at mærke, hvor det virker paa de forskjelligste Omraader. Skulde det mon ikke være under Indvirkning af de henad 25 i Skyggen, at Cirkus Busch blærer sig med sine „Groteskryttersker til Hest", at en Værtshusholder forleden averterede med „varme Rotter og Øllebrød" — han mente varme Retter og Æblegrød — at „Dagens Nyheder" siger saadanne mærkelige Ting som „plectorenoniske Koncerter", naar Bladet simpelthen mener philharmoniske?

Apropos om de philharmoniske Koncerter, som Kapelmester Svendsen dirigerer. Rygtet fortæller, at Orkesterforeningen vil overrække ham en smukt forarbejdet Jærnstang at benytte som Taktstok fra næste Sæson.

Skulde Varmen mon ikke ogsaa have spillet med ind, naar vi nu fra den 1ste har faaet en ny Kjøreplan, der er endnu værre end den sidste, og som Alverden hyler over? Eller naar Ferd. Schmidt, med sit evig raskt rullende Blod atter faar Bisselæ'r i Saalerne og vil igjen fra Vester til Nørre, fra Glückstadt til Schytte, fra Scylla til Karybdis, fra Dynen i Halmen, eller er det fra Halmen til Dynen? Der kan ikke godt være Tvivl om, at naar Schmidt saadan paa en Gang kaster Dynen af sig og smider Tøflerne, saa har Varmen sin Del af Skylden. Naar man nu bare kan faa Schmidt til at lade lidt Ro falde over sig, hvor han saa falder hen. Som det nu er, ved man jo hverken udeller ind; man risikererde mærkeligste Ting. Har man f. Eks. en skønne Dag taget Billet til „National", saaer det ganske overraskende, men ikke videre morsomt, naar man kommer ved Indgangen om Aftenen, at faa at vide, at Billetten gjælder til Nørrebros Theater. Hr. Schmidt har i Løbet af Eftermiddagen besluttet sig til at vende „National" Ryggen.

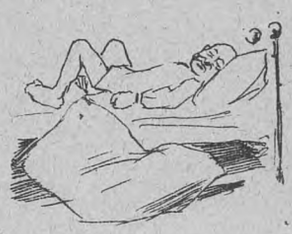

Skulde sligt indtræffe, og ingen Jacobsen kautionerer for det modsatte, saa bør man dog ikke overilet smide sig i en Sporvogn og kjøre til Ravnsborggade. Er man fornuftig, venter man ganske roligt; maaske Schmidt med sine udvidede 6 allerede er paa Tilbagevejen fra Nørrebro

Ti man skal intet forsværge i denne grinagtige Verden.

Derimod skal man ikke give sig af med at tælle Grundlovstog, naar Varmen er utaalelig og man selv er samvittighedsfuld.

Samvittighedsfuld, det vil sige ikke som disse Referenter, der tæller sammen som Opvartere, der skal skynde sig, og ikke tager det saa nøje: 1 Bajer, det er 20, det er 25, 3 Stykker Smørrebrød, det er 42, det er 52, det er 25 og 52, det er 87. Kaffe 25, det er 112, ingen Brød 15, det er 130, ingen Drikkepenge 25, værs'a'tig, det er akkurat 1 Kr. 62,

Efter at jeg har set en Referent staa og tælle med en Æske Tændstikker i den ene Haand og en Bajer i den anden, saa har jeg ikke rigtig Tiltro mere til den danske Presses Paalidelighed. Og jeg er begyndt saa smaat at forstaa, hvordan det ene Blad kan fortælle om et Tog paa 25,000, hvor det andet *nøjagtig* har talt 12,300, eller hvordan Rækker paa 6 bliver til Rækker paa 10 eller omvendt.

Men den rene, skære Sandhed er der ingen af dem, der fortæller. Det kjender kun ét Blad, det eneste, der har et Øje paa hver Finger, det eneste virkelig sandfærdige, objektive og over og udenfor alle Partier staaende *„Gazetten"*.

Vi kan paa en Prik sige nøjagtigt, hvor mange der spadserede paa Fælleden, hvormange Børn og Barnevogne, der var med, hvor mange der hørte paa Ryssel og hvor mange paa Octavius, vi ved, at naar nogle af Togene var saa store, saa havde Varmen ogsaa sin Andel deri.

Thi Varmen udvider ikke alene de enkelte Legemer, ogsaa hele Tog.

Vi ved, hvorfor Slagternes Deltagelse i Højres Tog denne Gang gik Kjødets Gang, vi ved, ja vi ved saa meget, at vi desværre af Mangel paa Plads maa opsætte at fortælle det til næste Gang. Til den Tid vil ogsaa den nøjagtige Optælling kunne være endt.

Kuk.

GAZETTENS
Konkurrence Præmie
20 Kroner

betales for den bedste Humoreske eller livligst skrevne Artikel om kjøbenhavnske Forhold. Artiklerne maa — trykt med Petit — ikke fylde mere end 100—150 Linier.

Betingelserne. Manuskriptet maa kun være skrevet paa den ene Side af Papiret og være indsendt til „Gazetten"s Kontor inden den 16. Juni. Alle indsendte Artikler vil da blive kritiseret af en kompetent Komité og den bedste Artikel præmieret med 20 Kr.

Udgiveren forbeholder sig Ret til ogsaa at optage de **ikke** præmierede Artikler.

Forfatterens Navn eller Mærke, under hvilket Artiklen skal optages, bedes anført sammen med nøjagtig Adresse. Hvis Artiklen ikke er original, skal Kilden anføres.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GJEST EN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 24.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 15. Juni 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvartale portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

Frederiksberg Morskabstheater.
Scener af „Søster Rus“ eller „Hvad er Meiningen, Kjære?“

Frederiksberg Morskabstheater.

„Søster Rus“
eller
„Hvad er Meiningen, Kjære?“

De Kjøbenhavnere var ikke dumme, som lod Meiningerne beholde deres dyre Billetter. Thi nu kappes Forfatter og Skuespillere paa Frederiksberg Morskabstheater om for en Slik at byde dem Buketten af Gjæstespillet. Det er bleven Hr. Vilhelm Petersens ærefulde Lod at være den første Sceneinstruktør, som træder i de berømte Spor. Hans Udstyr er strængt korrekt og omhyggeligt gjennemtænkt til de mindste Detaljer; man vil saaledes føle sig slaaet af Portnøglen i anden Akt og han manøvrerer som en ren Cronegk med Masserne. Mavekatartarernes Indstormen i Klosteret staar saaledes ingenlunde tilbage for de saa berømte Kyradserers Entré, ja vi drister os endog til at paastaa, at disse langtfra naaede hine i komisk Kraft.

Man tro nu dog ikke, at Forfatteren har leveret noget, som i fjærneste Maade smager af Plagiat, tværtimod: hans Arbejde strutter af Originalitet, og han har, som klog General, der kjender sine Pappenhejmere, forstaaet at benytte saadanne Egenskaber hos Personalet, som det skortede paa hos Meiningerne. I Bevidstheden om, at Fru Anna Christensen og Fru Wendrich ikke behøver at spille Pantomine op ad et rødt Gardin, naar de skal aflevere en Arie, da de selv har Stemme i Livet og forstaar at bruge den, har han udstyret sit Drama med et Utal af Viser. De passer altid nøje til Situationen og ved deres muntre Indhold afdæmpe de de tragiske Elementer, som mulig kunde findes i Stykket. En enkelt har dog en mørkere Kolorit, det er den om „Smeddesvenden og Frederekke“. Den synges med overordentlig Humør af Fru Christensen. Hun er nu som altid Nr. ét, absolut ingen Skuespillerinde i Kjøbenhavn synger en Vise som hun. Hun har, som ofte tidligere, en udmærket Pendant i Hr. Fred. Jensen. Han fylder Scenen som den „totale“ Invalid og spiller med stor Autoritet og meget Humør. Hans Foredrag af Lirum-Lirum Visen med den haltende Tone var virkelig komisk.

Der kunde endnu siges mangt og meget om „Søster Rus“, — Hr. Fjeldstrup var f. Eks. en morsom Livjæger-Elsker —, men „Gazetten“ er — endnu — kun et lille Blad og vi vil derfor her kun notere, at da det sluttelig lykkes Forfatteren ved en udmærket Motivering at faa otte nydelige smaa Klosterfrøkner til at trække i Badedragter og vise sig for Publikum, højt svingende de kostelige grønne Glaspokaler fra Banketten i „Piccolomini“ bliver der almindelig Jubel. Thi mulig Hertugens Glas var lige saa gode, — lad Fagfolk om det —, men kjønnere Piger i Badedragter til at at drikke af dem — det havde han ikke.

Det hele er en Succes for alle Parter, og saa har Direktøren endda Kræfter i Baghaanden som Fru Fanny Petersen og Hr. Faber-Daugaard.

Caran d'Ache.

Efterskrift. Man kan le meget i Theatret uden at komme til at svede, der er en udmærket Ventilation.

Guld og Glimmer.

Frk. *Glückstadt*, en Datter af Hr. Vekselerer *Joseph Glückstadt*, er bleven forlovet med Hr. Grosserer *Bendix*.

* * *

Frk. *Schousboe*, en Datter af Biskop *Schousboe*, er bleven forlovet med Hr. Stud. jur. *Schytte*, en Søn af Hr. Godsejer *Schytte* til Bygholm.

* * *

Frk. *Ellen Salomonsen* en Datter af Vekselmægler Felix Salomonsen, er bleven forlovet med Hr. *Albert Meyer*, en Søn af Hr. Grosserer Louis Meyer.

* * *

For ikke at staa tilbage for Ny Tivoli-Wodroflund, hvis Ordensinspektør, Hr. *Undahl*, som bekjendt er Hofjægermester, skal det gamle Tivolis Bestyrelse efter Sigende have til Hensigt at ansøge om, at ogsaa dette Etablissements mangeaarige Inspektør, Hr. *Petersen* forlenes med en Titulatur.

Da det er Hr. *Watt*, som er Tivolis egentlige Kommersraad, og da denne altid konfererer med Hr. *Thrane*, der altsaa egentlig er Konferenceraad, vil Hr. *Petersen* dog næppe erholde nogen af disse Titler. Da det derimod er ham, som regerer med og holder Justits over Folkene derinde, er det ingenlunde urimeligt at antage, at han kan blive f. Eks. Justitsraad.

* * *

Forleden forlystede et større Selskab sig paa den til Cirkushaven hørende Keglebane. Der blev drukket meget, og da Selskabet derpaa selv indsaa. at det bestod af Folk, som nok var værd at have til Gjæst, da de ikke sparede paa Pengene, besluttede det at udbede sig en særlig Begunstigelse af Værten, Hr. *Christensen*.

Denne Anmodning gik da ud paa, at de glade Sjæle vilde have *Frikort* til Cirkushaven med Tilladelse til hver at medtage 2 Personer. Hr. *Christensen* stillede sig særdeles velvillig til Sagen og tillod dem endog hver at medtage et ubegrænset Antal Personer, kun foreslog han — i Stedet for at udstede Kort — at sige Kontrollørerne Besked, saa at disse straks lod d'Hrr. passere, naar de viste sig.

Selskabet blev himmelglad over denne storartede Indrømmelse og fejrede sit Held ved at tømme adskillige extra Flasker, idet ingen af de unge Mænd havde nogen Anelse om, at Adgangen til Cirkushaven — nu som altid før — er *gratis* for alle og enhver.

* * *

Det er ikke ganske smaa Gager, *Ny Tivoli-Wodroflund* betaler, Hr. *Vald. Kolling* faar 25 Kr. pr. Aften for at læse op, Hr. *Bugge* 15 Kr. pr. Aften og Fru *Stuckart* skal have en svimlende høj Sum for at optræde.

* * *

En Institutbestyrerinde paa Ørstedsvej har nu paataget sig at agitere for *Gazetten*. Hun jager simpelthen de unge Piger ud af Skolen, som vover at læse Bladet. En bedre Reklame og — en større Bornerthed skal man lede længe om.

* * *

Kaptajnen paa Fregatten „St. Georg“, Hr. Restauratør *Thor Jensen*, har anskaffet sig 20 store Gjedder fra Furesøen. I den Tid, de har gaaet i Basinet ombord, er de allerede blevne saa tamme, at de har lært at kjende Tiden, naar Musiken kommer ombord. De svømmer da i samlet Flok rundt i Vandskorpen og venter. Efter Hr. Jensens Udsagn er de meget musikalske. Han har endogsaa set en ældre Han-Gjedde i sin Henrykkelse slaa Takt med Halen efter „Gaber Beitse“ og en lille Gjeddeunge trykke sine røde smaa Forfinner over Ørene, naar der kom en falsk Tone.

Forklaringen til disse sjældne musikalske Fænomener kom lidt efter, da vi saa Musikanterne trække Franskbrød op af Lommen og fodre Dyrene med. Den Slags Musik kjender vist alle Gjedder!

Vore Billeder.

Uheldig Hvalfangst. Føreren af Skonnerten „Martha“ fra Svendborg, Kaptajn Christiansen, harpunerede i forrige Uge en „Springer“ i Kattegattet, men tog sig ikke i Vare for at Hvalen, efter at have følt Harpunen i sin brede Ryg, stak af med fuld Fart, hvorved Linen til Harpunen strammedes saa voldsomt, at den afskar 3 Fingre paa Kaptajnens højre Haand, hvorom han havde været saa uforsigtig at vikle Linen.

To Bicyklister til Hjælp. I Søndags Morges forsøgte en yngre Mand at drukne sig, ved at springe i Vandet fra Dronning Louises Bro. To Bicyklister, som netop passerede Broen, sprang efter ham og holdt ham trods hans kraftige Modstand oven Vande, indtil Redningsbaaden kom og tog ham op.

Overfaldet sin Stedfader. En Værtshusholder paa Jacob Danefærdsvej kom i Lørdags i Klammeri med sin Kone og voksne Stedsøn. For at faa Ro for dem, gik han ind hos en Viktualiehandler og kjøbte noget Mad

og en Flaske Hvidtøl, som han tog med sig ned i en Kjælder ved Siden af, hvor en Cigarhandlerske har Udsalg.

Der kom nu Konen og Sønnen ned, allerbedst som han sad og spiste og begyndte at skælde ham ud. Da han tog til Genmæle, greb Sønnen Ølflasken og slog ham dermed i Ansigtet, saa Flasken knustes, hvorpaa han endnu med den skaarede Flaske tildelte ham nogle Slag i Hovedet.

Faderen var øjeblikkelig faldet om paa Gulvet, og Blodet flød ud af det frygtelig tilredte Ansigt. Politiet blev hurtig tilkaldt og kørte den haardt saarede paa Hospitalet, medens Beværtningen blev lukket og Sønnen arresteret.

William Olschansky. „Hvad Landsmand er Olschansky?" hører man mange spørge, og det er for den Sags Skyld ikke saa let at besvare. Han er engelsk Undersaat og født i Birmingham af danske Forældre. Hans Bedstefader stammede fra Krakau. Sin første Uddannelse som Klown fik han paa „Alhambra" og i danske Provinsbyer, og siden da har han rejst Verden rundt. I Syd- og Nordamerika, i Australien og Asien, i Tyrkiet og Spanien, Rusland og Siberien, Mellemeuropa og Nordeuropa, i Vest og i Øst, overalt har Olschansky været. Hans Børn ere født, snart her snart der, et ligger begravet paa Vestre Kirkegaard, et andet paa Grænsen af Kina og Siberien.

Men overalt, hvor Olschansky har været, har han forstaaet at lokalisere sine Vittigheder, hvortil hans gode Sprogkundskaber har hjulpet ham. Han taler temmelig korrekt 9Sprog og føler sig lige saa godt hjemme paa den ene som paa den anden Side af Jordkloden. Her i Kjøbenhavn har han taget Publikum med Storm, og man kan sikkert sige, at vor „Landsmand" William Olschansky er den mest populære af alle Cirkus Buschs Kunstnere.

Hvad skal man drikke i denne Varme?

Ja, hvad Pokker skal man drikke, *NB.* naar man vedblivende vil være en pæn Mand og fremfor alt ønsker at holde sig sober.

Undertegnede, som, efter hvad alle Vennerne siger, virkelig ellers er grumme sagkyndig i og har god Forstand paa vaade Varer, ved i Grunden ikke rigtig, hvad der skal svares paa dette Spørgsmaal. Og da Spørgsmaalet med hver Dag, der gaar, bliver mere og mere paatrængende og *Gazettens* forvænte Læsere naturligvis venter, at Redaktionen skal løse denne som saa mange andre Gaader, har Bladet ladet forespørge hos forskjellige Avtoriteter, hvis udførlige Besvarelser vi nedenstaaende gjengiver i sammentrængt Form.

En Læge anbefaler at drikke Mælk, dog kun i smaa Partier ad Gangen, men dette Middel er selvfølgeligt ubrugeligt, da ingen i denne Tørke-Tid kan nøjes med smaa Partier ad Gangen. En anden Læge fraraader stærkt og bestemt at drikke Vand, hvortil *Gazetten* kun kan sige, at det saamænd heller aldrig kunde falde os ind at gjøre det. Han vil derimod have, at man skal drikke kold The. — Kold Thevand, føj! — En tredje Læge foreslaar at gjøre en Viljeanstrængelse og lade helt være med at drikke, da Drikkeriet blot tjener til at forøge Tørsten, men den Mand kan vi ikke have noget at bestille med — lade være med at drikke? De kan tro nej, kan De.

Adskillige Opvartere og Værtshusholdere, vi har konsuleret, tilraader indtrængende at drikke Øl, men er indbyrdes uenige om hvad Slags Øl, der bør foretrækkes. En Kellner i *National* var lige ved at bande paa, at Ny Carlsberg er det bedste, medens hans Kollega i Tuborg Pavillonen besvor os aldrig at nyde andet end Tuborg. Det bliver dog vistnok Hip som Hap. Bajersk Øl er alligevel bajersk Øl, naar bare Fadet er stukket godt an og det ikke er do. ent.

Med de andre Ølsorter er det saa sin egen Sag. Vi har gjentagne Gange gjort den Erfaring, naar vi har havt Hvidt Øl eller Dobbelt Øl staaende hjemme, at Gjenboer og Naboer har troet, at der saluteredes paa Rheden for en eller anden fyrstelig Hofgjæst, saadan knaldede Propperne af Flaskerne, medens Indholdet forvandledes til hvidt Skum, der sprøjtede omkring i Stuen.

Men skøndt Bajersk Øl saaledes ubetinget er at foretrække, vil vi dog ikke anbefale det som Sommerdrik. Det heder bare. Vi vil heller ikke følge en vis Herres Eksempel, der drikker koghed Toddy i 35 Graders Varme og siger, at han befinder sig vel derved. Saa kunde vi snarere slutte os til den Mening, en af Lundenser-Sangerne havde om Lædskedrikke: *„Cognac och vatten, far min, Cognac och vatten"*, det spolerer da i det mindste ikke Maven. Ligesaalidt kunde der i Grunden indvendes noget imod Sherry-Cobler, Brus, Svensk Sodavand og lignende mildere Ting, naar der ikke var det forbistrede ved det, at vi allesammen bør se at forberede os paa, at Koleraen indfinder sig, for at kapre saa mange Kjøbenhavnere, den paa nogen Maade kan overkomme.

Og er der noget, Kolerabacillerne sværmer for, da er det Konstitutioner, der er blevne lidt bedærvede ved Nydelsen af iskolde Drikkevarer eller koghede do.

Den Sten, man ikke kan løfte, skal man pænt lade blive liggende. Vore Læsere vil indse, at det alligevel ikke lader sig gjøre at besvare det opkastede Spørgsmaal paa en fuldt ud fyldestgjørende Maade. Idet vi beder om Forladelse, fordi vi ikke ved denne Lejlighed kan være vore Medborgere til fuldt saa megen Nytte som Fornøjelse, skal vi dog privat oplyse, at *Gazetten* selv har fundet paa en god Svaledrik, som ialtfald Undertegnede for Tiden nyder til Stadighed.

Det er en Kop kold sort Kaffe med lidt Sukker og et stort Stykke Is i. Det køler og slukker Tørsten fortræffelig. Bagefter drikkes saa — af Hensyn til Koleraen — et lille Glas Portvin, hvortil der røges en Cigar. *Probatum est.*

Spitz.

SPORT.

Boldspil.

Først for et Par Aar siden kom der rigtig Liv i Boldspillet her i Byen, og Fællederne blev ganske naturligt det Sted, hvor de mange nystiftede Klubber søgte hen, for at drive Spillet.

Kjøbenhavns Boldklub, *Soranernes Boldklub*, Boldklubben *Hermes* samt en Del Provinsklubber, særligt med Medlemmer fra de lærde Skoler, har ganske vist bestaaet i flere Aar, men uden at gjøre sig særligt bemærkede; kun de aarlige Kricketkampe mellem Kjøbenhavnerne og Soranerne har tildraget sig nogen nævneværdig Opmærksomhed.

Nu er Forholdet anderledes. Daglig spilles der paa Fællederne baade Kricket, Fodbold og Langbold og mindst hver Søndag finder der større eller mindre Kampe Sted mellem de forskjellige Klubber.

Endnu staar vi langt tilbage baade i Kricket og Fodbold for Eks. for engelske Boldspillere. Dette saa man bl. a. tydeligt, da *Kjøbenhavns Boldklub* for et Par Aar siden kæmpede med Officerer og Mandskab fra det kgl. engelske Dampskib *Osborn*.

Ganske vist sejrede *Kjøbenhavns Boldklub* nominelt i den ene af de to Kampe, der udkæmpedes, men Englændernes Overmagt var dog tydelig nok. Maaske kan der nu blive arrangeret en Kricketkamp med Mandskabet fra den paa Rheden liggende engelske Øvelseseskadre; det vil da vise sig, om Kjøbenhavnerne er blevne dygtigere siden sidst.

Ogsaa Fodboldspillet drives, særligt om Vinteren, nu med megen Iver, og flere Klubber har opnaaet betydelig Færdighed i dette Spil.

Et kraftigt Stød fremad fik Interessen for Fodboldspild ved de forrige Aar under Udstillingen afholdte Sportsfester, hvor talrige Menneskemasser med udelt Interesse Timer igjennem fulgte dè forskjellige Kampe.

En Skavank har Boldspillet lidt under her i Byen, nemlig at det har været drevet af alt for mange Smaaklubber for sig; der har ikke været noget rigtig Sammenhold eller nogen Samvirken mellem Sportens Udøvere. Denne Fejl vil imidlertid forhaabentlig nu blive afhjulpet ved den fornylig stiftede Boldspil-Union.

Den sunde Sport gaar saaledes en smuk og lys Fremtid i Møde. *-n-g.*

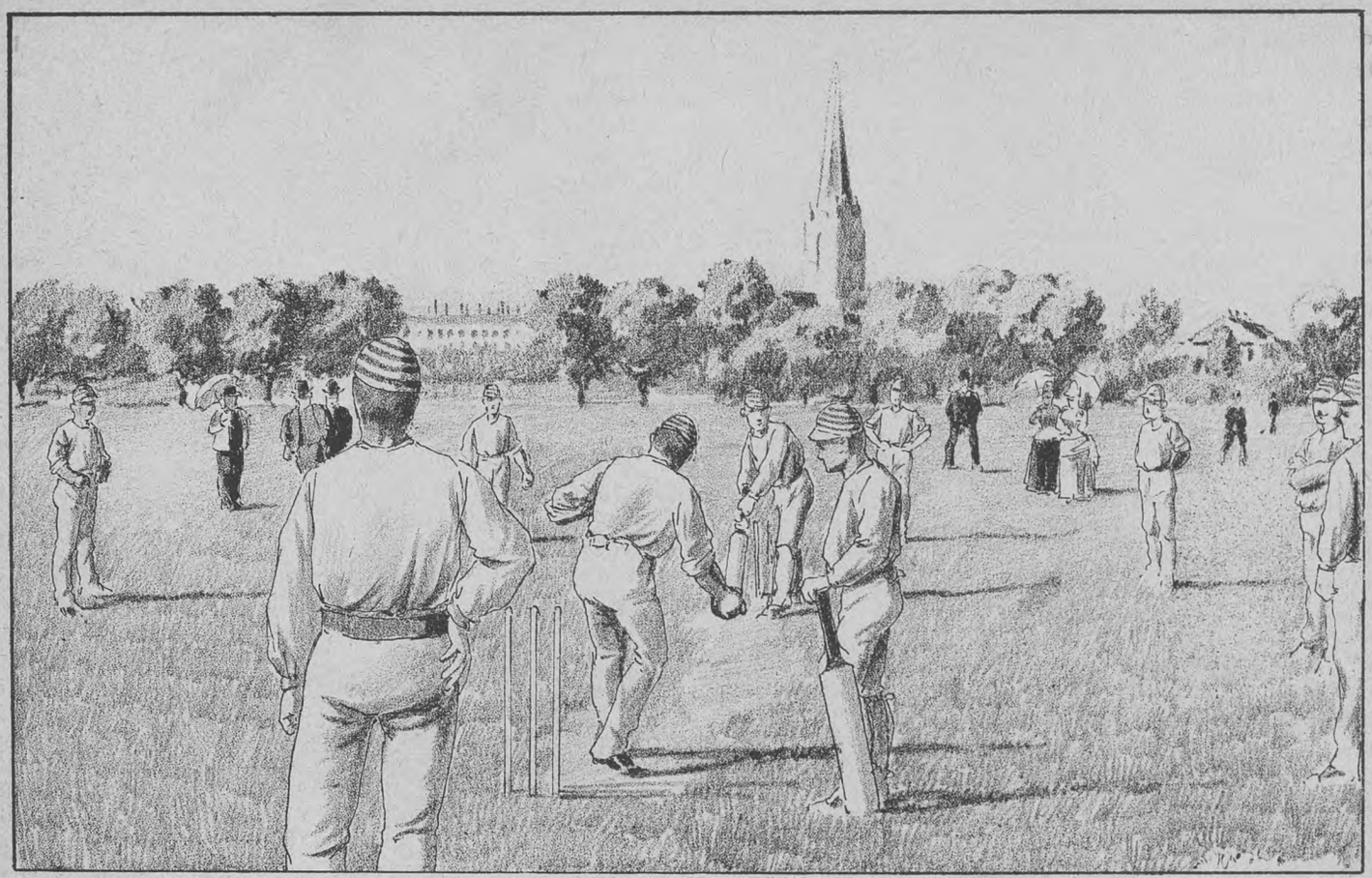

Sporten paa Fælleden.
Se Artiklen „Sport“ inde i Bladet.

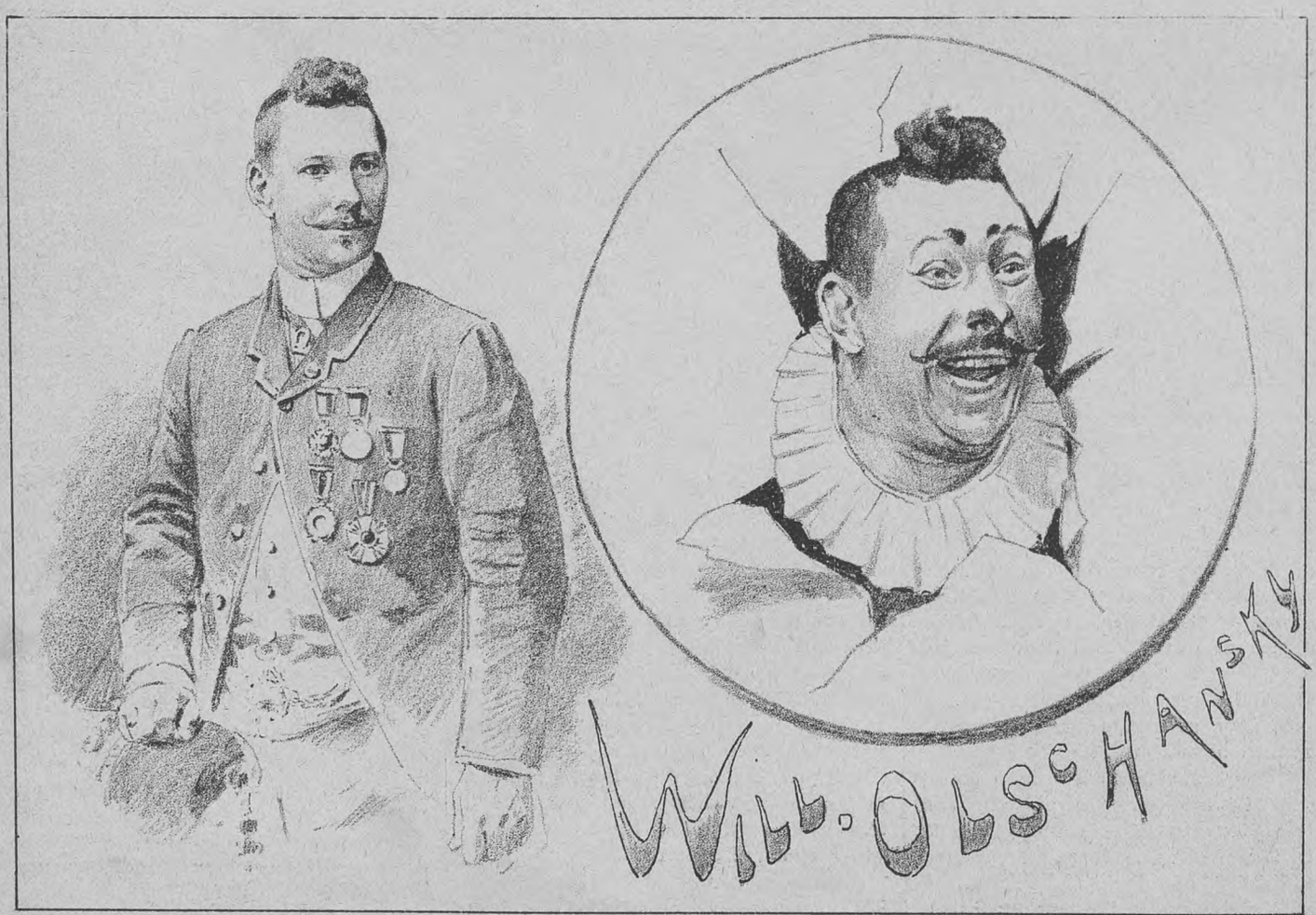

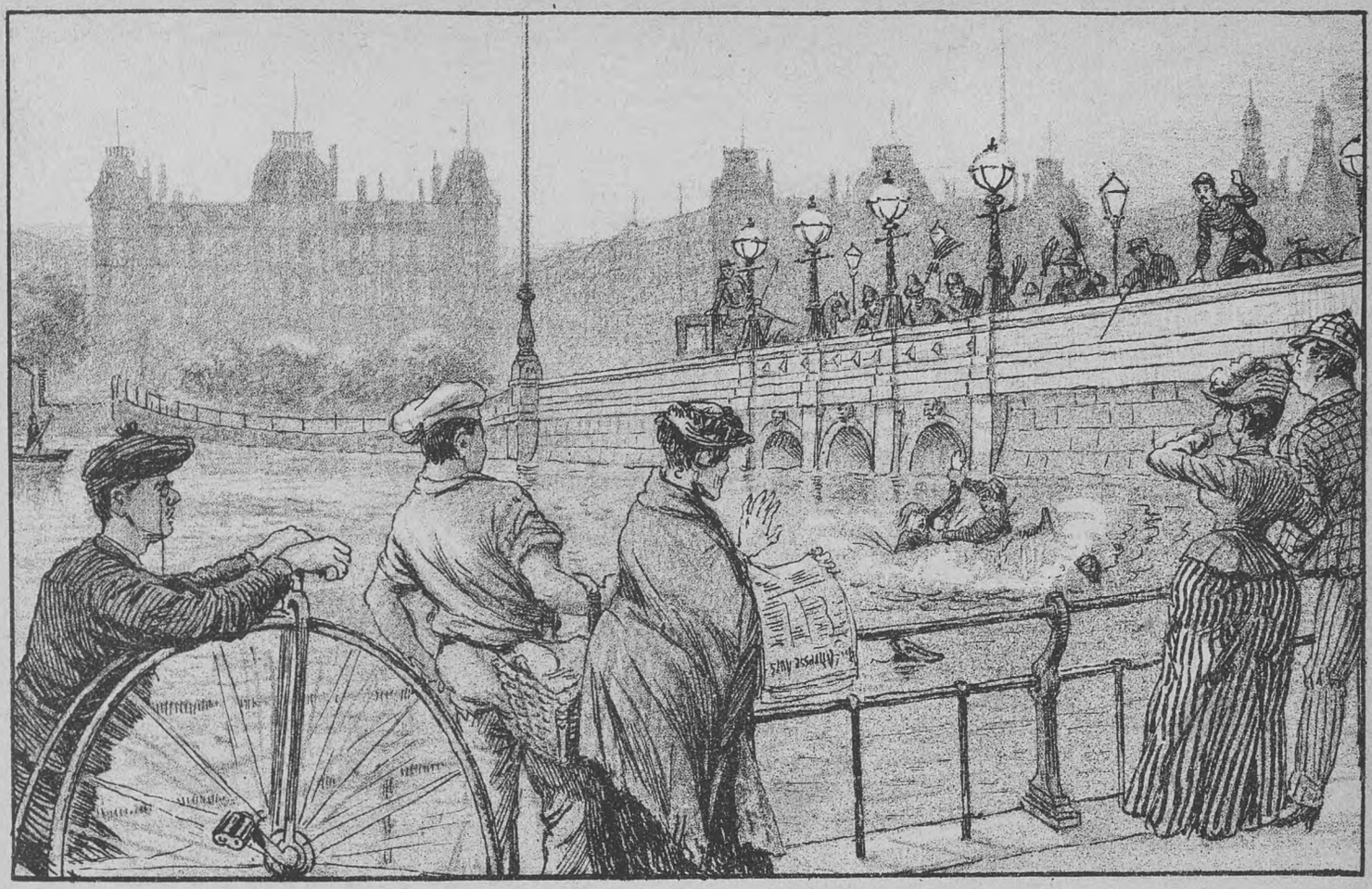

To Bicyklister til Hjælp.

En Mand forsøger at drukne sig i Peblingesøen, men frelses af to Bicyklister.

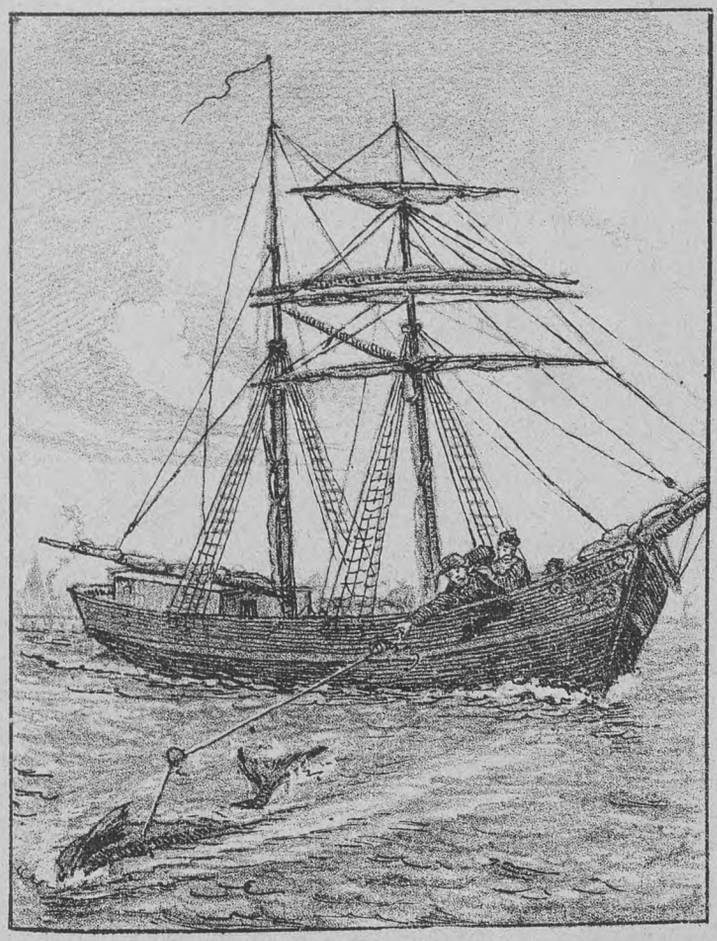

Uheldig Hvalfangst.

En Kaptajn mister 3 Fingre ved at harpunere en Hval.

Overfaldet sin Stedfader.

Et ungt Menneske paa 19 Aar skamslaar sin Stedfader med en Flaske.

En Kjørsel paa Liv og Død.

(Fortsat).

Kusken og Konduktøren søgte at orientere sig men det var saa mørkt, at man næppe kunde se Træerne langs Vejen, og Sneen pidskedes i hele Skyer mod Vognruderne.

Saa blev Vogndøren lukket op, og Konduktøren viste sig med en Haandlygte.

„Mine Damer og Herrer", sagde han, „vi kan ikke kjøre videre. Det er en slem Historie".

„Hvad, kan vi ikke komme videre?" spurgte Fru Weller. „Vi kan dog virkelig ikke overnatte her, midt i Sneen".

„Med Forlov, Konduktør", spurgte høfligt og resolut Hr. Alex, „i hvilken Egn befinde vi os?"

„Ka, saa ganske nøje kan jeg ikke sige det, min Herre, men saa meget ved jeg, at til den nærmeste Station er der en god Mils Vej; noget ud til Siden herfor ligger der et ensomt lille Hus „Karens Minde", det kan ikke vare mere end et Kvarters Tid at naa derhen, og det er let at finde, da der er plantet Buske langs Markvejen, som fører derned."

„Karens Minde, det er fortræffeligt!" raabte glad Alex, „jeg kjender godt Beboerne. Kan De kjøre os der hen, saa at vi i det mindste kunne faa disse Damer godt anbragt for Natten."

„Javel, det kan let lade sig gjøre," svarede Konduktøren. Nu er Klokken halv syv, Klokken ni maa vi kunne være der."

Medens Konduktøren talte, udstødte Alfred i Søvne et Slags Grynten eller Klagen.

„Er den anden Herre syg?" spurgte Konduktøren, idet han rakte sin Lygte ind i Vognen og saa sig om.

„Hvad kommer det Dem ved?" svarede Alex kort. „Lad os nu ikke spilde Tiden med unyttig Tale, men kjør os saa hurtig som muligt til „Karens Minde"!"

Kunduktøren trak sig forlegen tilbage og lukkede Vogndøren. Passagererne hørte ham kort efter kalde paa Kudsken flere Gange. Denne svarede med lallende Stemme nogle uforstaaelige Ord. Vognen bøjede nu af fra Hovedlandevejen, og inden en halv Time var Maalet naaet. Ejerinden af Huset var en godmodig gammel Enke, som modtog sit uventede Besøg med stor Forekommenhed; men da hun først rigtig saa, hvem det var og gjenkjendte Alexander Horst, hos hvis Forældre hun havde tjent, kjendte hendes Glæde over Gjensynet næsten ingen Grænser.

„Men Gud dog, Hr. Alexander, hvor kommer De fra i saadan en Nat? Og Deres Broder er med, hvad skal det dog betyde?" raabte den gode Kone, plaget af en højst undskyldelig Nysgjærrighed.

„Det skal betyde, Madam Jørgensen, at vi var bleven siddende i Sneen paa Landevejen, hvis vi ikke var søgt herud til Dem. Lad mig nu se, at De kan gjøre det saa bekvemt som muligt for disse Damer, f. Eks. i den blaa Stue. Og lad os saa se en Prøve paa, hvad Deres Kjøkken og Spisekammer formaar."

Med et stumt Buk overfor Damerne stak han derpaa sin Arm ind under Broderens og begav sig med ham til et afsides liggende Værelse, medens Kusken sørgede for at bringe Hestene i Stalden og Konduktøren listede ind i Kjøkkenet.

Madam Jørgensen førte begge Damerne til det omtalte blaa Værelse, som var godt opvarmet og hyggeligt møbleret efter landlige Forhold.

„Vær nu saa god at tage Tøjet af, mine Damer," sagde den gamle ivrig, „ssa skal jeg straks sørge for en lille Anretning og en kraftig Kop Kaffe, som jeg antager, at De ikke vil have noget imod efter en saadan Kjørsel. Og et Par gode Senge har jeg ogsaa, da De vel ikke tænker paa at kjøre videre?"

Madam Jørgensen vilde derpaa fjærne sig, men Fru Weller besad naturligvis en vis Grad af medfødt kvindelig Nysgjærrighed og kunde ikke undlade at forhøre sig om, hvem de to unge Herrer var, som hun havde rejst sammen med.

„De kjender altsaa de to unge Mænd?" spurgte Fru Weller med det mindst mulig paafaldende Anstrøg af Nysgjærrighed.

„Ja, naturligvis kjender jeg dem", svarede Madam Jørgensen, „de er jo opvokset under min Varetægt; jeg har været deres Amme."

Begge Damerne udstødte et lille Skrig af Overraskelse ved denne Efterretning.

„Naa, da er de to Herrer vel her fra Egnen?" spurgte Fru Weller forsigtig. „Vilde det være et Brud paa den Diskretion, De skylder dem, at sige mig, hvem det er?"

„Aldeles ikke", svarede Enken nølende. „Undskyld blot et Øjeblik, medens jeg gaar ud i Kjøkkenet, for at besørge det fornødne til Dem og de to unge Herrer."

Hun gik og Fru Weller antog, at hun ved sin Bortgang søgte at undgaa en Besvarelse, noget som hendes Datter Clara fandt var fuldstændig i sin Orden.

„Og dog vilde jeg gjærne havt at vide, hvem det er", vedblev Moderen, den ene, som jeg vil betegne som den Fornuftige, er meget smuk men kold som en Istap."

„Nej, Moder, nu er Du igjen for stræng i Din Dom."

„Eller som et Marmorbillede — om Du vil. Hvad den anden angaar, barmhjertige Gud, jeg tænker endnu med Gru paa ham."

„Du overdriver maaske ogsaa her, Moder!"

„Jeg har set nøjere end Du, Clara. Husker Du ikke, hvor han snakkede om de Hundredtusind Mil? Ligesom den første den bedste Forrykte i en Roman."

Madam Jørgensen kom nu tilbage og hindrede en videre Udvikling af denne Samtale. Hun dækkede Bord og undskyldte sig, hvis hun havde ladet Damerne vente for længe; men hun havde ogsaa maattet sørge for Konduktøren og Kusken, da de mente, at man snart kunde kjøre videre. Hr. Alexander havde sagt, at han meget

gjærne vilde se Damernes Ønske opfyldt, om at naa den næste Station samme Aften, og han vilde derfor kjøre dem derhen med et friskt Forspand. Broderen Alfred skulde saa blive Natten over i „Karens Minde".

„Altsaa er det Brødre", spurgte Fru Weller, „ganske sikkert Tvillinger efter Udseendet at dømme.

„Rigtig", svarede Madam Jørgensen, „det er Tvillinger. Alex er en Time ældre end Alfred. Det store Gods Lysbjerg, som har tilhørt Familien fra gammel Tid, bestyres af ham, dels fordi han er den ældste, og dels fordi — han er — —

„De vilde sige: den fornuftigste af dem", afbrød Fru Weller hende.

„Ja, rigtig," svarede Enken tøvende. „Hr. Alfred vilde kun daarlig egne sig til Godsherre, han er — han har —

„Nu ja, Madam, sig det blot rent ud. Han er vanvittig!"

„Nej, ikke just det", stammede Madam Jørgensen, „men han har —"

„Javel, vi har allerede opdaget det paa hans Væsen", vedblev Fru Weller. „Den anden Broder ledsager ham jo kun som hans Vogter."

Madam Jørgensen var bleven ganske rød i Ansigtet ved Fru Wellers Ord og skyndte sig at komme med en Forklaring til, hvad hun vilde sagt. „Den stakkels Hr. Alfred har været meget syg. Han laa for to Aar siden af Hjærnefeber. Mange sagde, at det var paa Grund af Kjærestesorg, andre at han havde læst for meget. Nok er det, han var den dygtigste og flittigste af de to Brødre."

„Den stakkels unge Mand!" sukkede Clara medlidende.

„Og siden sin Sygdom har han været — som man siger — noget vrøvlevoren. Men Broderen har passet og plejet ham alene, og vil paa ingen Maade tillade, at han kommer paa nogen af disse Anstalter for Sindssyge, som saa mange raader ham til."

„Det er virkeligt smukt og ædelmodigt gjort af Hr. Alexander", tilføjede Clara, som følte sig rørt af en saa ædelmodig Opførsel.

„Ja, det er det, kjære lille Frøken", vedblev Madam Jørgensen. „Men Hr. Alexander er ogsaa den eneste, som har fuld Magt over ham, selv naar han faar sine værste Anfald."

Det bankede sagte paa Døren og kort efter traadte Hr. Alexander Horst ind og bad Damerne undskylde, hvis han forstyrrede, men han vilde gjærne spørge dem, om de hellere vilde naa Aalborg i Aften end overnatte her, hvor de var.

„Man venter os bestemt i Aften i Aalborg", svarede Fru Weller, „saa det var jo heldigst, om vi kunde fortsætte Rejsen."

„Det samme vilde jeg selv foretrække. Min Broder er syg og bliver her hos Madam Jørgensen i Nat. Og hvis De ikke har noget derimod, skal jeg have den Fornøjelse at kjøre for Dem til Aalborg, thi Kusken er ikke til at stole paa; han har taget for meget til sig af de vaade Varer, for at holde Varmen i Snevejret. Men jeg er kjendt her paa Egnen og fra Barndommen af vant til at kjøre."

„Aa, hvad det angaar, saa tvivler vi ikke om Deres Dygtighed, vel Clara?" spurgte Fru Weller.

Clara nikkede blot og saa paa Alexander Horst. Et Sekund mødtes deres Øjne, men det var nok til at overtyde den unge Mand om, at hun ikke var bange for at betro sig til hans Varetægt.

Om en halvTime skal jeg være færdig og Vognen forspændt med friske Heste", svarede han bukkende, idet han vilde fjærne sig ud af Stuen.

I dette Øjeblik forekom det Clara, at hun hørte en Larm ved Døren, som om nogen havde staaet og lyttet og rask gik bort med lette Trin.

„Der er nogen ved Døren!" sagde hun forskrækket.

Den unge Horst var med et Spring derhenne, aabnede den rask, men saa ingen.

„De maa have taget Fejl, Frøken."

Forts.

Bekjendtgjørelser.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 7½, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 10—2 og fra Kl. 8 til Forestillingens Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Expres Bureau Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg"** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter.

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

arterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri o. lign. Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

De skal ikke ærgre Dem

over, at Deres Uhr ikke gaar rigtig eller gaar istaa; send det blot til **83, Gothersgade 83,** hos

H. V. Valdemar Petersen,

hvor alle Slags Uhre sælges, byttes og repareres billigst og

samvittighedsfuldt.

Frederiksberg Morskabstheater.

I denne Uge opføres hver Aften:

Kl. 7¾ (1ste Gang):

Hypnotisme,

original Farce i 1 Akt af *Carl Gnistborg*

Kl. 8½ (1ste Gang):

Sport,

original Vaudeville i 1 Akt.

Kl. 9¼ (1ste Gang):

Søster Rus

eller

„Hvad er Meiningen, Kjære?"

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr.	25 Ø.
2. — 2. —	1 —	—
Nr. Balkon og Parterre	—	75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter	—	50 —

C. Paulsens Menageri

Hj. af Vestervoldgade og Ny Stormgade er aabent hver Dag. Dressur og Fodring Kl. 4 og 8 Eftm., Søndage Kl. 4, 6 og 8 Eftm. Videre af Plakaterne.

Doris Cigaren er ubetinget den bedste Cigar til 4 Kr pr. 100 Stk. — Talrige Anbefalinger fra Præster, Lærere, Handelsfolk, Haandværkere og mange andre foreligge til behagelig Eftersyn. Faas kun hos

J. C. Jessen,
Gothersgade 29, K.

P. A. E. Müllers enestaaende

Kolik Mave-Bitter

har nu været forhandlet i en Række af 16 Aar, kan derfor tilraades som et af **de første Husmidler** mod **Mavekatarrh,** Vinde, Modersyge, tørre Ryg- og **Mavesmærter** med Kvalme og Kolik eller **Cardialgi,** Trykken for Brystet og i Mellemgulvet, Mavesækken — benyttes og anbefales af **Tusinde af Lidende** med bedste Resultat. Forsendes mod Postopkrævning à 75 Ø. m. Glas, Brugsanvisning m. m. og Emballage frit. **NB.** Porto aparte.

Kjøbenhavns Honninghus og Mjød-Bryggeri. 4. Graabrødretorv 4.
P. A. E. Müller.

Militær Badeanstalt

anbefales til de ærede Promenerende paa **Langelinie.** En stor og skyggefuld Have, bedste Varer og billigste Priser. Lysthuse for Familier. Vand faas paa Maskine. Musik hver Aften af Br. *Holgersen.* **N. Olsen.**

Opmærksomheden henledes paa min

Møbeludstyrsforretning,

Gl. Torv,

Hjørnet af Nørregade.

Et stort Udvalg forefindes af godt forarbejdede Møbler, saavel elegante som ordinære.

Ved Indkjøb af hele Møblements gives betydelig Rabat,

Ærbødigst **N. P. OLSEN.**

C. G. Paulsen,

Juveler & Guldsmed,

50. Vesterbrogade 50.

Stort Udvalg af Guld- og Sølvarbejde.

Uge-Revue.

Vi danske er helt og holdent noget for os selv, og vi Kjøbenhavnere endnu mer. Vi har ikke alene vor paa ethvert Tidspunkt af Døgnet mærkværdige Magistrat, vi har ogsaa andre nationale Ejendommeligheder.

Naar vi i denne fordømte Varme sveder, saa Vandet driver noget rigeligt af os, saa kan det af og til falde en og anden af os ind, at udtrykke sig en Smule utilfreds over Himlens altovervældende Miskundhed. Men er det af Hensyn til os selv, at vi saa jævnlig udbryder Puh!

Ingenlunde. For vor egen Skyld kunde vi saamænd godt finde os i en halv Snes Grader til i Skyggen, naar vi ommer os, saa er det udelukkende af Hensyn, hvor det rent personlige ingensomhelst Rolle spiller.

Det er for Landmandens Skyld. Det er næsten for meget med alle de deltagende Tanker, vi sender ham. Han skulde bare vide — og ved han det ikke, kan han faa det at vide ved at abonnere paa „Gazetten" — hvor deltagende vi følger ham og hele hans Færd. Naar vi pruster og stønner under Heden, saa er det kun med Tanken paa ham, den stakkels Landmand, der ingen Regn faar, og naar vi sætter en bedrøvelig Façade op, naar Regnen har væltet ned fjorten Dage i Træk, saa er det ikke, fordi vi ikke kan komme i Tivoli, eller faar vaade Fødder — naada nej, det er fordi det gjør os saa ondt for den ulykkelige Landmand, der faar meget mere Regn, end han har Brug for.

Maaske han selv gaar omkring med et meget smilende Ansigt, det Skind, men det er fordi han ikke ved, hvad der er til hans eget Bedste.

Det ved Kjøbenhavneren. Han ved paa en Prik, naar det er galt fat for Bonden, han ved nøjagtig, naar Bonden faar for megen Sol, og naar han faar for megen Regn. Der gaar ikke den Dag hele Foraaret og Sommeren igjennem, hvor ikke Kjøbenhavn med forbavsende Sikkerhed kan udtale sig om, hvad der i Øjeblikket mangler, for at Rugen kan staa godt og Hveden give en jævn Middelhøst.

Egentlig er det er en Fejl, at Kjøbenhavnerne ikke alle som en er blevet Landmænd. De er ligefrem fødte til det. Kunde der gjøres noget i den Retning, vilde det danske Agerbrug atter kunne hæve sig højt og vinde fornyet Ry paa det bekjendte store Verdensmarked.

Der var her en Opgave for Rigsdagen, hvis den virkelig, som Bladene vil vide, skal kaldes ind i Sommer. Kunde den virkelig gjennemføre noget i den Retning, kunde den rolig bagefter gaa hjem og lægge sig, og med Sindsro gaa sin Opløsning i Møde.

Hvis ikke — hvad i Alverden skal den saa indkaldes for midt i Hundedagene? Er det en Straf, eller er det for at paabyde Magistraten at anskaffe flere Vandvogne eller skylle Kloakerne ud?

Pokker vente, at der skulde komme noget ud af den Samling. Landmanden faar saamænd nok Lov at blive ved at være Landmand og passe sin Mark og sine Kreaturer, og alt det Kjøbenhavneren, den fødte Landmand, kan faa Lov at gjøre i Retning af Landbrug, er at drive Svinene i Sti. Og det er i Længden baade nederdrægtig irriterende og kaster ingen Verdens Ting af sig.

Vore nationale Ejendommeligheder giver sig forresten ogsaa tilkjende i vort Syn paa, eller om man vil, Følelse af Varmen. Herhjemme føler vi lige varmt, lige deltagende for den, fattig og rig, ung og gammel.

Ikke saaledes i Mellemeuropa f. Eks. Jeg saa forleden i „Nationaltidende" en Meddelelse, som jeg ikke nægter forbavsede mig noget; deraf ser man, at det i den Del af Europa kun er en ganske enkelt Del af Menneskeheden, der følger Varmen med Interesse.

Meddelelsen lød paa, at „den usædvanlig vedholdende Varme beskjæftiger Tanterne overalt Mellemeuropa".

Jeg maa tilstaa, at dette vakte min mest levende Interesse. Og var det ikke fordi jeg havde set det med egne Øjne og læst det i et Blad, der mig bekjendt aldrig fortæller andet, end hvad det med afgjort Sikkerhed ved, saa vilde jeg heller ikke have troet, at det virkelig kun skulde være Tanterne i Mellemeuropa, der beskjæftiger sig med det brændende Spørgsmaal.

Sligt vækker til Eftertanke. Man føler uvilkaarlig en uimodstaaelig Trang til at spørge, hvorledes det f. Eks. saa har sig med Sydeuropa. Skulde det mon der alene være Onklerne, hvem Varmen beskjæftiger. Og i Vesteuropa maaske Bedstemødrene og i Mellemasien? —

Ja, det mylrer med Spørgsmaal som med Folk paa Frederiksberg Bakke 1. Pinsedags Morgen, som med tømte Bajerflasker paa Alleenberg og Madpapir i Dyrehavenog Svenskere i Tivoli 2. Pinsedag.

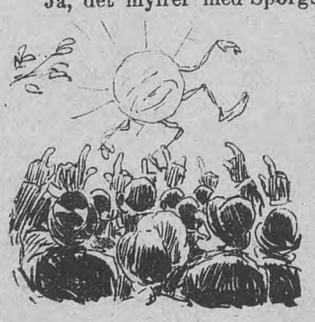

Gudskelov, at vi baade er naaet vel over Grundlovstogene, som over Pinseudflugterne. Naar man er begyndt 1ste Pinsedag Kl. 3 om Morgenen med at se Solen danse, har været med at mylre paa Sommerlyst, er blevet klemt et Par Tommer ind ved Klampenborgstationen, traadt over Tæerne paa Øresunds-Dampere, gaaet Sneglegang paa Langelinje og bleven fladtrykt i Tivoli, og alt det blot for at faa sin Lyst til at søge Ensomheden ude i det fri tilfredsstillet, saa er det ligesom en Lettelse at være over det, og igjen dase rundt i Byens Gader og snuse efter Koleraen, som de slemme Blade fortæller er paa Vejen, og svælge i de mange nasale Nydelser, som skidne Gader og stinkende Kloaker kan kalde frem.

Og man sætter sig for at grunde over de store Problemer, hvorfor egentlig Nordahl Bruun er saa vred over, at man ikke kalder ham Verdens første Sanger, hvorfor det dog evig og altid skal brænde paa Korsørs Arbejdsanstalt, hvorfor man kalder Folk, der gaar rundt i Familierne og tigger om gamle Klude, Metal og Papir, for „falske Myrer", og hvordan „Avisen" egentlig har tænkt sig den Ide, den forleden smed ud, „Dødsstraffens Skærpelse", realiseret.

Og man grunder det aldrig ud.

Kuk.

GAZETTENS
Konkurrence Præmie
20 Kroner

betales for den bedste Humoreske eller livligst skrevne Artikel om kjøbenhavnske Forhold. Artiklerne maa — trykt med Petit — ikke fylde mere end 100—150 Linier og være indsendt til „Gazetten"s Kontor inden den 18de Juni. Alle de indsendte Artikler vil da blive kritiseret af en kompetent Komité og den bedste Artikel præmieret med 20 Kr.

Udgiveren forbeholder sig Ret til ogsaa at optage de **ikke** præmierede Artikler.

Forfatterens Navn eller Mærke, under hvilket Artiklen skal optages, bedes anført sammen med nøjagtig Adresse. Hvis Artiklen ikke er original, skal Kilden anføres.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 25.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 22. Juni 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre 10 Øre.

Fra Tivolis Varieté.

SPORT.

Cykleløbene.

Hovedinteressen i Anledning af Cykleløbene i Søndags havde oprindelig samlet sig om „Mesterskabsløbet". Det hed sig, at man her vilde faa saa godt som alle vore dygtigste Ryttere at se. *Ulf Hansen, Carl* og *Sven Rubow, Valdemar Hansen* og hvad de alle hedder vilde møde og konkurrere med de unge Kræfter, blandt hvilke man stillede særlige Forhaabninger til *Harald Fritsche, Chr. Ingeman-Petersen* og *Fr. Bauer*.

Paa Væddeløbsdagen saa det helt anderledes ud, da var kun 2 af de 3 unge mødt med *Ingeman-Petersen sen.* som Fører af Løbet.

Bauer startede ikke, da han vilde søge at vinde det store Handikap. *Ulf Hansen* laa i Hamburg, hvortil han var kørt paa Bicykle, da han frygtede for at blive vaad i Regnvejr, hvis han kørte over Lüneborg-Hede. *Carl Rubow* havde stødt sig og i Faldet ødelagt den Maskine, som *Sven Rubow* skulde have redet paa, og endelig *ValdemarHansen* kunde ikke give Møde som Følge af Forretninger.

Saa Væddeløbsdagen kom det Uheld til, at *Fritsches* Saddel gik af i 10de Omgang, saa *Chr. Ingeman-Petersen* i Virkeligheden red de 12 sidste Omgange alene. Han opnaaede Mesterskabet for i Aar og dermed følgende Vandrepokal, der skal forsvares til næste Aar. Hans Tid var 15 Min. 38 Sek. for en dansk Mil.

Iøvrigt havde kun *Tandem-Løbet* nogen Interesse, idet Frk. *Ellen Hørup* her viste sig første Gang paa Banen. Hun og *Ingeman-Petersen sen.* var sat 80 Meter bag efter deres to mandlige Modstandere; ikke desto mindre vilde de have sejret, hvis ikke den stærke Blæst havde hæmmet Farten for meget ved at tage fat i de fer Cyklekørsel upraktiske Skørter.

Fra de forskjellige Løb bringer vi omstaaende nogle Billeder.

—*n*—*g*.

Vore Billeder.

Gymnastikernes Hjemkomst. Vor Tegner, som var nærværende ved Modtagelsen af de hjemvendte Parisergymnastikere, har taget et lille Billede fra det bevægede Optrin, som fulgte med Sejrherrernes Indtog i deres fædrene By.

En Redningsmand. Førstelærer *Kr. Th. Jensen* af Husby reddede i Lørdags to Børn fra at drukne i Tybring Bugten De var tilsyneladende livløse, da han fiskede dem op, men ved Hjælp af de Anvisninger „det røde Kors" har givet til Druknedes Redning, lykkedes det ham efter et Kvarters Forløb at faa Liv i de Forulykkede.

Ild i en Dame. En Dame, som har et Pensionat i Odense, kom forleden til at vælte en Flaske Petroleum, hvorved der opkom Ild i hendes Klæder. I et Øjeblik var hun saa omspændt af Flammerne, at Tøjet brændte overalt. Vel lykkedes det Husbeboerne at slukke Ilden, men hun var da bleven saa forbrændt, at hun maatte bringes til Hospitalet.

Fra Tivolis Varieté. Idag bringer vi et Billede fra den gemytlige Kunst-Anstalt, som bærer Navn af *Tivolis Varieté* eller mere populært: *Kisten*. Det er Rantzaus Rige, „Dagnfluernes" Arnested. Her ved det bekjendte Bord i Krogen har han nu siddet i de sidste 20 Aar, gemytligt passiarende med Venner og Bekjendte, og fra denne Plads har han hørt sine nu snart utallige Viser lyde ud over et begejstret Publikum.

Og til September skal det maaske altsammen være Slut. Saa hører Rantzaus Kontrakt op, og det er da hans Bestemmelse at trække sig tilbage til Privatlivets Fred. Hvad skal der saa blive af „Kisten"? Sandsynligvis forsvinder den, for at give Plads for den nye Façade, Tivoli vil anlægge sig. I hvert Fald tør man sikkert sige, at dens Blomstringsperiode er forbi. Hvor findes vel nu en *Julie Vestermann* eller *Miss Wilson?* De *har* været i Kisten, de kommer ikke mere og heller ingen, som *kan* skabe sig et Navn som disse. „Det var i *de* Tider", siger Rantzau og nikker tankefuldt, „men de kommer aldrig mere," og saa fortæller den gamle Visedigter om de „gode gamle Tider". — Men hvad han fortæller, kommer næste Gang. Det vil blive Rantzaus egen Historie, skreven af ham selv og med Portrætter og Biografier af de bekjendteste Sangerinder i de sidste 20 Aar.

Forresten gaar det kvikt til i Kisten. Takket være Rantzau er Sangene a'tid aktuelle, og der synges baade om Schick og Tivoli. Her er et Par Vers af en af de sidste ny:

At sige Dem her øjebliklig,
Om Schick han er lumsk eller schicklig.
Ja, De maa undskylde, men det maa
Jeg blive Dem Svaret skyldig paa.
:|: Ditlom! og Ditlom! og ha! ha! ha! :|:
Saa meget er vist, at han tjener Søl'
Og sælger en morderlig Bunke Øl.

I Sommer det gruligt os driller
De mange Orkestre der spiller:
Hr. Lumbye, Hr. Møller, Hr. Balduin Dahl
Og saa ovre hos Marstrand, den er grulig gal!
:|: Ditlom! og Ditlom! og ha! ha! ha! :|:
Fire Orkestre og et til Søs,
Luk Pianoet i og sig straks adjøs!

Svensk Knivsport. Det er nu to Uger i Træk, at Svenskere har leveret blodige Knivslagsmaal i Kjøbenhavn og Omegn I forrige Uge var det i Øhlenschlægersgade, at Bladene bragte Efterretning om en Del svenske Arbejderes brutale Overfald paa en anden Arbejder, som de bibragte 6 Knivstik i Ryggen. I denne Uge er det ude ved Fæstningsværkerne, at Kniven har gjort Ende paa et Menneskes Liv, fordi den Myrdede havde spist en stegt Skalle fra Morderen. Herover blev han saa rasende, at han stødte sin Brødkniv i Laaret paa Manden, der kort efter døde som Følge af det store Blodtab.

Aarsag og Virkning.

Ægteskabsstudie i fire Billeder.

I. Aarsag.

Til
Redaktionen af „Politiken".

Højstærede Hr. Redaktør!

Af Politikens „Spørgsmaal og Svar" ser jeg, med hvilken Imødekommenhed De meddeler Oplysninger i juridiske og andre Sager. Jeg haaber, De undskylder, at jeg for en enkelt Gangs Skyld ogsaa lægger Beslag paa Deres Forekommenhed og beder Dem besvare mig et Spørgsmaal. Jeg er nemlig ifærd med at lægge den sidste Haand paa en Novelle, hvori der forekommer et Ægtepar, som ikke lever godt sammen, hvorfor Hustruen ønsker Skilsmisse. Det er mig derfor af Vigtighed at vide, om det er tilstrækkelig Skilsmissegrund, at en Mand kaster sin Kone et Bundt Nøgler i Hovedet.

Svaret bedes meddelt under Mærket E. B. i H.

Idet jeg forud takker for venlig Besvarelse, tegner med Højagtelse
Eulalia Bregnerød,
Forfatterinde, Holte.

* * *

(Politikens Spørgsmaal og Svar:)

E. B. i H. Den af Dem angivne Adfærd er fuldgyldig Skilsmissegrund. Dog maa vi tilstaa, at vi næppe kan tænke os saadanne Forhold i et Ægteskab. Vi idetmindste føler os dybt rystede ved den blotte Tanke.

* * *

II. Virkning.

Til
Fru Emma Bøgh i Helsingør.

Dyrebare Veninde!

Uagtet Dit sidste Brev var holdt i Din sædvanlige muntre, humoristiske Stil, kunde mit skarpe Øje dog læse mellem Linierne, at der var et og andet i Vejen i Dit unge Ægteskab. Og desværre! jeg har læst rigtigt.

Tænk Dig min Skræk, da jeg nylig læste de betydningsfulde Ord i Politikens „Spørgsmaal og Svar" under Mærket E. B. i H. — Stakkels Emma! Hvor Din Mand maa være et Uhyre! Jeg har aldrig havt nogen rigtig god Tro til ham, skjøndt han forstod at skjule sin sande Nero-Karakter under en Maske af fin, selskabelig Tone. Dine talrige Veninder herinde har talt meget om Dig og er

dybt rystede over den Behandling, den raa Barbar gjør Dig til Gjenstand for.

Skriv snart udførlig til

Din trofaste Veninde
Anna.

* * *

Til
Hr. praktiserende Læge Edvard Brandt.
Hillerød.

Højstærede Hr. Doktor!

Ved Nærværende tager jeg mig den ærbødige Frihed at tilbyde Hr. Doktoren min ringe Tjeneste. Jeg haaber De endnu kan erindre min Ringhed fra den Tid, jeg fungerede som Fuldmægtig hos Deres afdøde Hr. Fader, Herredsfogden. Den lille diskret affattede Besvarelse i „Politiken"s Brevkasse under Mærket E. B. i H. erindrede mig straks om Dem. Idet jeg udtaler min oprigtige Beklagelse over det antydede Forhold, tillader jeg mig at tilbyde min Tjeneste til Ordningen af den tilsigtede Skilsmisse. Fjorten Dage efter, at De har lagt Sagen i mine Hænder, skal De være separeret fra Deres Hustru. Forventende Deres nærmere Ordres tegner

med megen Agtelse
ærbødigst
Johan Stokmann,
Overretssagf.

* * *

Til
Fru Emilie Berthelsen,
p. t. Holbæk.

Min elskværdige Ægtehalvdel!

Da Du for nogle Dage siden rejste til Dine Forældre i Holbæk, for, som Du behagede at udtrykke Dig, i nogen Tid at glemme Dine ægteskabelige Sorger, havde jeg ikke tiltroet Dig den Taktløshed, at Du kunde indvie vildfremmede Folk i Din Fortrolighed. Hvor kunde det falde Dig ind at henvende Dig til „Politiken" og gjøre en hel Stab af Medarbejdere bekjendt med vore ægteskabelige Forhold? Men aldeles afset fra denne Indiskretion — hvad berettiger Dig til at afmale Forholdene med saa grelle Farver, at et Dig fuldstændig ubekjendt Menneske kan føle sig „dybt rystet ved den blotte Tanke"? En Ting trøster mig dog, det er, at Du er kommen mine Ønsker i Møde paa Halvvejen. Jeg kan heller ikke længere finde mig i et saadant Samliv og er fuldstændig villig til at lade mig separere fra Dig, men jeg er dog nysgjerrig efter at erfare, hvad det er for en fuldgyldig Skilsmissegrund, Du har at fremføre. Jeg haaber, Du viser mig den sidste Tjeneste ved at give mig Meddelelse herom. Kun for at fremskynde Katastrofen ønsker jeg at Du snart vender tilbage hertil.

Rudolf Berthelsen.

Rimbrev
til min Ven Hans, paa Landet.

Den, som i et Slags Sahara vader
I kjøbenhavnske Gyder og Gader
I saadan en tyve — tredive Grader
Er sjældent synderlig vel tilmode,
Naar han skal fungere som Føljetonist,
Som flot causerende Ekvilibrist,
Alt paa Pegasen.
For jeg vil være et evigt Asen,
Om ikke mit stakkels, syndige Ho'ede
Er i en ganske besynderlig Tilstand —
Ja som om Hjærnen holdt Vaabenstilstand.
Imidlertid har jeg lovet et Brev
Til Fætteren ude paa Landet,
Og derfor jeg skriver, og derfor jeg skrev
Nu altsaa om et og andet.
Der hjælper slet ingen Kjæremo'r!
Man gav sit Løfte og holder sit Ord. —
Theatrene har nu Butiken lukket;
Det kommer mig ogsaa en Smule paa tvers.
I „National" er der sunget og sukket
Og mukket og drukket —
Forleden det sang paa det sidste Vers.
For *Glückstadt* er den vist temmelig styg!
For „National" er det „Pech statt Glück!"
Men Ferdinand frejdigt siger: „Aa, Sk... Fallit!
Den har jeg s'gu været med paa tidt."
Og længe før næste Nytaarsgry,
Elskværdig og flot forfløjen,
Saa lægger Ferdinand op paany,
Saa skyder han Pappegøjen.
Men Fogeden møder maaske som Gjæst,
Saa bli'r det en kedelig *Schytte*-Fest;
I „Store Ravnsborg" kunde det hænds
Der kommer en Varieté paany;
Men „Lille Ravnsborg" ved „Assistents",
Den synger iaar sin Svanesang.
Det Samme gjør sikkert „Vodrofslund"
Om en liden Stund,
En Svanesang paa den Melodi:
„Se, hvis Du vil more Dig dolig,
Saa gaar Du i „Ny Tivoli"!"
„Morskabstheatret" paa Frederiksberg,
Det aabned' i Junis Begyndelse.
Dets Primadonna, en velvoxen Dverg,
Er trivelig, uden Fortyndelse.
Men vi tør sige uden Forsyndelse
Mod Sandheden, som vi agter:
Fru Christensen med de grinagtige Fagter,
Hun er just ingen Kostforagter,
Kan man forstaa;
Nærmest hun ligner en lille Slagter
Med Skjørter paa.
Og Benene spjatter, og Øjnene driller
Og fængsler Kikkert og Næsebriller;
Robust og energisk hun tager fat.
Men der, hvor *Anna Christensen* spiller,
Ja, der, tør jeg sige saa roligt, at
Ej Huset og Stykket er *tyndt* besat.
Se det, Ven Hans, var nu det Dramatiske
For i Sommer.
Ifald Du vil, til det Akrobatiske,
Man kunde sige: den herostratiske
Kunst vi kommer.
Se „Cirkus Busch" er jo kommet hertil,
Helt flink i al Slags Beriderspil.
Modtaget blev den med aabne Arme
Og med en ganske umaadelig Varme.
Men Varmen den var dog lidt for stærk,
Den fast ruinered' det hele Værk.
Aa! hvor vi svede
I denne Hede
Inde i Cirkus — Føi for den Lede!
Den er som et romersk Tepidarium —
Maa jeg saa be'e om et Taarbæksakvarium
Og Skjønhedskonkurs hos Hr. *Hohlenberg*
Og om Aftenen ind i Tivolenberg.
For der er saa køligt, og der er saa rart.
Og nu er jo Aktierne kommet i Fart.
Ja, naar vi siger, de kom igang,
Saa ved vi jo nok, ja, det er klart!
Det var et Familiearrangement.
Det smager af Fart, og det er saa rart,
For hvad der er tjent, se, det er jo spart,
Og Enhver har jo faaet sin Broderpart.
Med Hensyn til Varmen, som før jeg berørte,
Saa er den saadan ligefrem smeltende.
Ude paa Fælleden, som jeg hørte,
Ser man skarevis styrte Heltene.
I Regelen — det forstaar sig, min Ven! —
Saasnart de har svedt a',
Einheriar lig staa de op igjen
Saadan henad Middag.
Og tappert trave de hjem til Kasernen,
For at svede om Aftenen i „Aftenstjernen".
Selskabet for at beskytte Dyrene,
Hestene, Hundene, Køerne, Tyrene,
Hopperne,
Lopperne,
Ih, Du Alstyrende! —
Har et ganske enormt Postyr.
For at beskytte de stakkels Dyr.
Vandbeholderne, dem skal der Is paa,
Det sætter Hundene særlig Pris paa.
Det klarer Forstanden,
Gi'er Blod paa Tanden —
Ja, fy for Fanden!
Thi livligt halser de ned ad Gaden
Til Skræk for Staden
Og vælter Damer paa Promenaden
Og raaber Hurra — sikken et Sjov!
Selskabet leve! Vovvov! Vovvov!
Det er de Herrer Hundes private Mening,
takket være den philokyne Forening!
Forresten saa ved jeg nu ikke andet
End at *Ulf Hansen* skal være strandet
I Hamborg, muligen i St. Pauli —
Det kan man kalde at gaa lidt lovlig
Tykt og rigtig korrekt i Vandet.
Naa! første Gang, det er det nok ej,
At Familien var paa den Galej. —
Ja, nu, min kjæreste, bedste Hans!
A jour det er Du nu hertillands
Og det saavel tillands som tilvands.
Og derpaa jeg haaber at være vis,
At Hansemand, han er veltilfreds.
Snart skal Du da høre igjen
Fra Din Ven,
Din gamle, gemytlige Kjærne-
Svend.

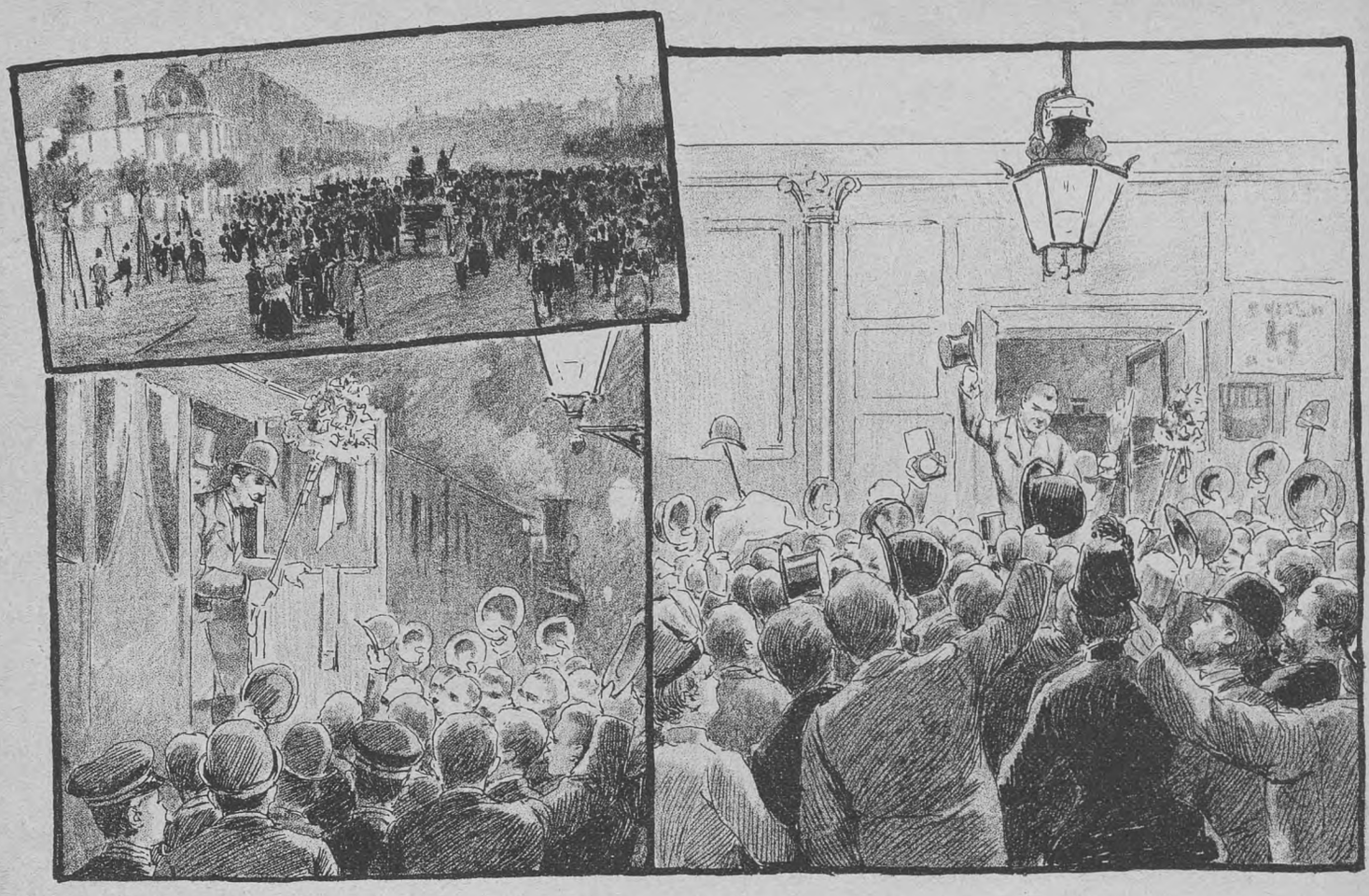

Gymnastikernes Hjemkomst.

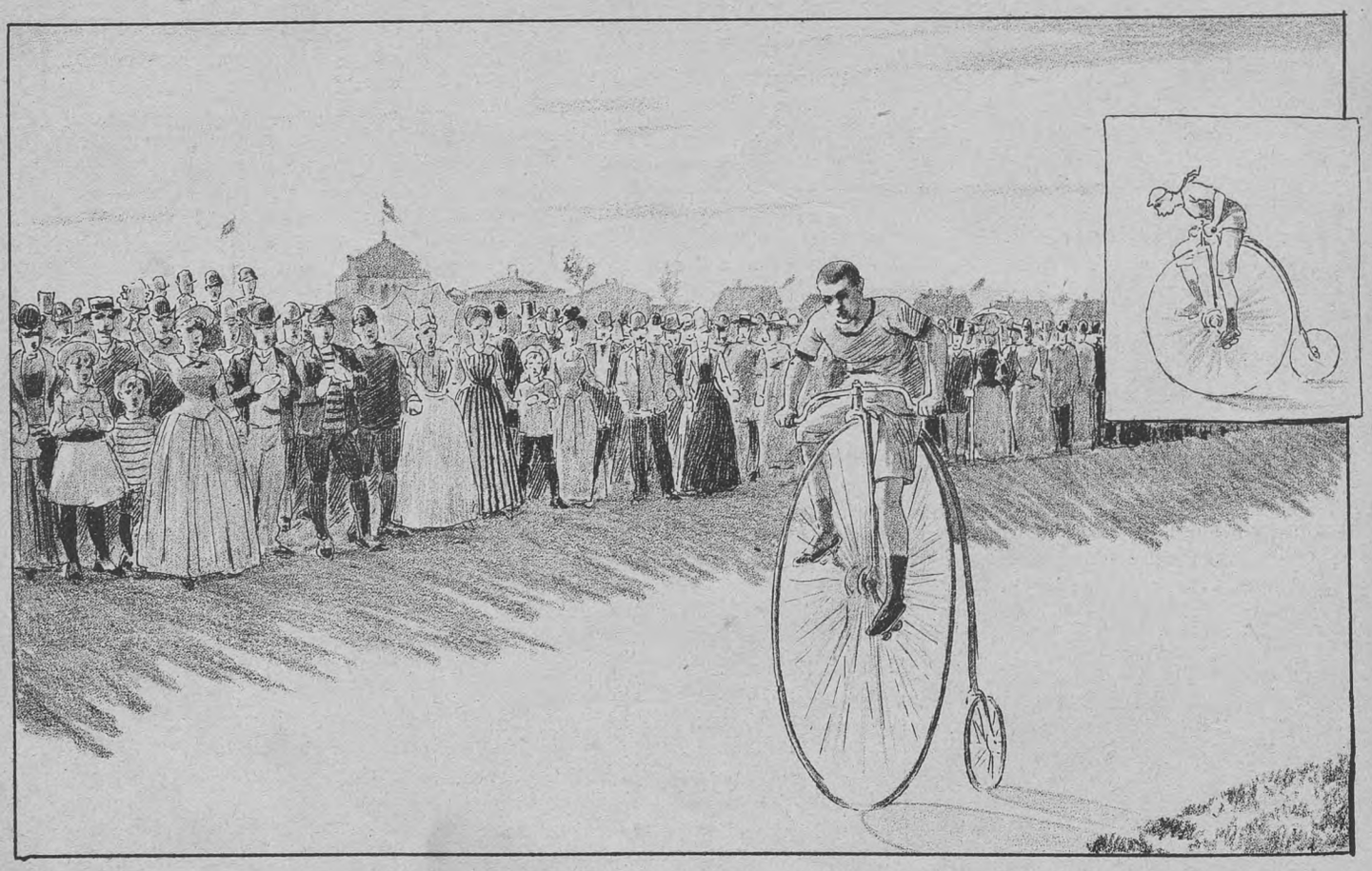

Fra Cyklebanen ved Ordrup.

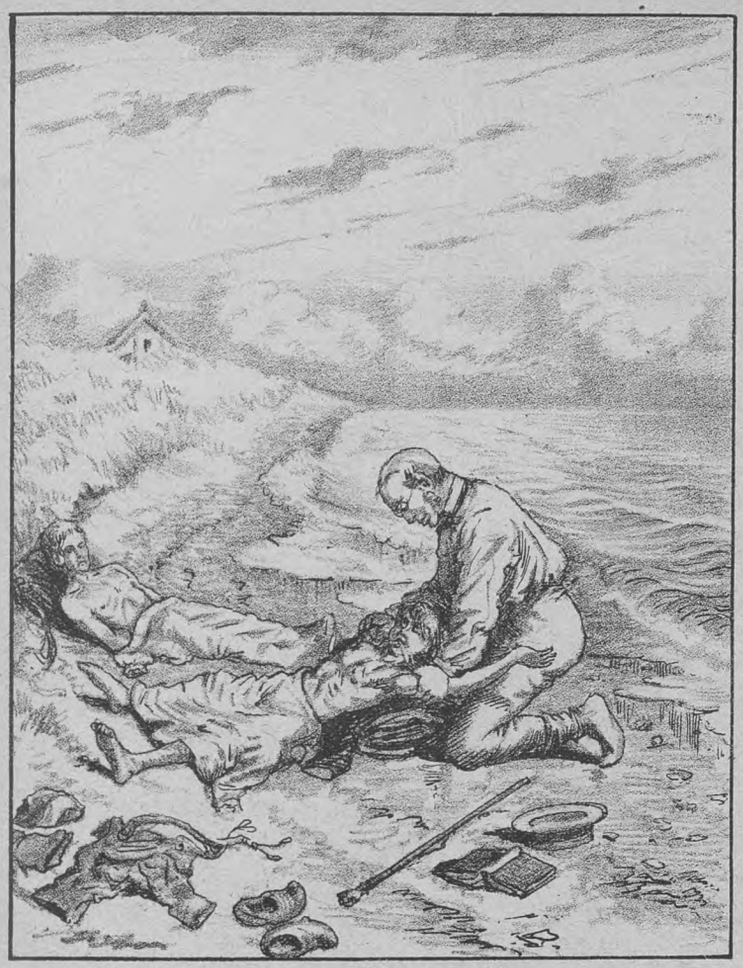

En Redningsmand.

En Dame i Brand.

Overfaldet i Oehlenschlägersgade.

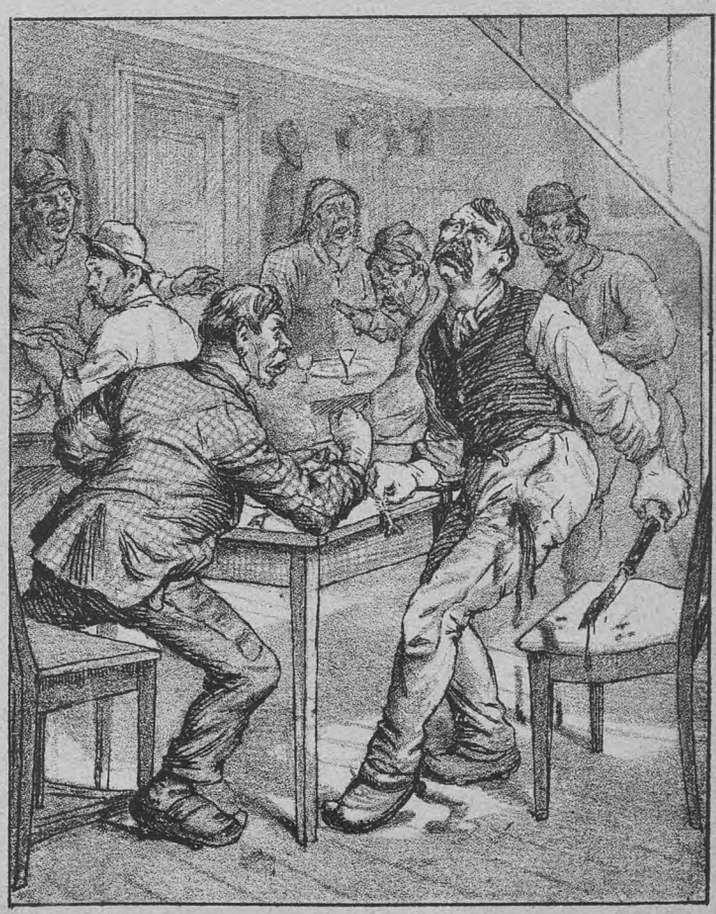

Drabet i Brøndbyvester.

Svensk Knivsport.

En Kjørsel paa Liv og Død.

(Sluttet).

Clara ytrede, at det vel var muligt, hun tog fejl, omendskjøndt en indre Stemme sagde hende det modsatte.

„Eller maaske var det den fordrukne Kusk", vedblev Horst, „det Menneske fortjente at blive meldt, thi Konduktøren har fortalt mig, at han allerede ved vor Afrejse var beruset . . . . Naa jeg vil ikke længere staa og opholde Dem med Snak, De har maaske noget at ordne forinden Afrejsen, og jeg skal tilbage, for at se til min Broder."

Clara for sammen.

„Atter denne Lyd!" sagde hun halv højt. „Jeg er overbevist om, at der er nogen, som lurer ved Døren."

Alexander Horst, som aabnede denne, overbeviste hende om, at der ingen fandtes og ligeledes søgte hendes Moder at bringe hende bort fra denne Tanke. Men hun blev ved sit, og en underlig, bange Anelse steg op i hendes Indre.

Imidlertid begav Alexander sig tilbage til sit lille Værelse, hvor han fandt sin Broder liggende paa Sengen, tilsyneladende i dyb Søvn. I Tjenestefolkenes Værelse fandt han Kusken liggende paa en Bænk, højt snorkende og aabenbart saa fuld, at han ikke kunde bare sig for at smile ved Tanken om, at denne Drukkenboldt skulde kunne agere Lurer.

Efter en halv Times Forløb bankede Konduktøren paa Døren, stak Hovedet ind og meldte, at alt var parat til Afrejse. De to Damer forlod deres Værelse og tog en hjærtelig Afsked med Madam Jørgensen, som fulgte dem ud til Vognen og hjalp dem at stige ind. Paa Bukken sad en Skikkelse indhyllet i en Pels.

Begge Damerne undrede sig over, at Alexander Horst, der ellers havde vist sig saa galant, ikke var dem behjælpelige med at stige til Vogns.

„Det er en underlig Opførsel, hviskede Fru Weller til Datteren, „jeg kan dog ikke frigjøre mig for Tanken om, at der maa være lidt Hjærneblødhed arvelig i den Familie."

Clara søgte at undskylde den unge Mand, fordi han ikke var vant til at være Kusk, og derfor var saa optaget af sit nye Hverv, at han ikke havde Tid til at udføre denne Høflighedstjeneste . . . .

Vognen fløj allerede med usædvanlig Hurtighed henad den snedækte Vej. Men det maatte være en underlig knudret Vej, thi Kjøretøjet hoppede og stødte under Farten saa voldsomt, at man maatte fristes til at tro, det gik over Stok og Sten. Damerne var ofte nær ved at kastes ned af Sæderne ved den voldsomme Støden.

„Synes Du ikke, det er underligt?" spurgte Moderen. „Min Gud, det maa jo være voldsomme Forhindringer, der er paa den Vej."

„Aa, det er vel ikke andet end Snemasser; men har Du bemærket, hvilken rasende Fart, vi kommer afsted med?"

„Blot den unge Herre er tilstrækkelig forsigtig", bemærkede ængstelig Fru Weller.

Vognen var nu ankommen til et Sted, hvor Vejen gjorde en betydelig Svingning, hvilket naturligvis tvang Hestene til at mindske Farten. Damerne hørte da Kusken piske paa dem som en Rasende, for at drive dem fremad i det skarpeste Trav.

„Hvem skulde have troet, at han var saa vild?" sagde Clara.

„Ja, og hør kun hvor han bander," tilføjede Moderen. „Det kan umulig være noget dannet Menneske, som udstøder saadanne Eder!"

Uvilkaarlig greb Clara Moderens Haand og trykkede den haardt, thi hun begyndte at ængstes ved denne voldsomme Kjørsel. Vognen fløj afsted og svingede snart her snart der, saa det var udenfor al Tvivl, at den ikke kjørte i nogen bestemt Retning. Begge Damer forsøgte at se ud gjennem de tilsneede Vognruder, men Mørket forhindrede dem i at orientere sig.

Vi maa dog nu være i det mindste Halvvejen fra „Karens Minde" til Aalborg", sagde Clara, „mon vi ikke kunne faa givet Konduktøren et Vink om at Kusken skal holde, for at vi kan faa undersøgt, hvordan det forholder sig."

Begge bankede paa den lille Rude, som vendte op mod Kuskesædet, men hvor meget de saa anstrængte sig, kunde de ikke opdage andre paa Bukken end den i Pelsen indhyllede Kusk.

Nu gik det ned ad Bakke. Vildere og vildere susede Vognen afsted. Og stadig piskede Kusken paa Hestene.

„Der sker nu snart en Ulykke, hvis det bliver ved længe paa den Maade", sagde Fru Weller, „vi maa søge at faa fat paa Kusken, hvordan vi saa skal bære os ad. Hun rejste sig op, og forsøgte at aabne Vinduet, men det var fast tillukket, og modstod ethvert af hendes Forsøg. Saa aabnede hun Vogndøren paa Klem, stak Hovedet ud men holdt sig samtidig godt fast, da Vognen slingrede frem og tilbage.

„Holdt! Holdt!" raabte hun. „Hvad er der sket?" Har De ikke Hestene i Deres Magt?" Hvor er vi nu?"

„Endnu fem hundrede tusind Millioner Mile fra Aalborg!" lød det med en skarp, skrigende Stemme fra Bukken.

Begge Damerne udstødte et Skrig og sank tilbage i Sæderne.

„Gud, Moder! Det er den Vanvittige!" raabte Clara grebet af Frygt. Fru Weller var ikke i Stand til at svare. Begge tav som stivnede af Skræk. Hvad skulde de gjøre? Der var ingen Tvivl, om at den Vanvittige ikke mere havde Magt over Hestene, Vognen rullede vildt afsted, det mindste Stød, den nu fik, kunde føre den i Afgrunden. Katastrofen maatte snart komme, de ventede den som i Bedøvelse. Endelig kom den. Vognen slingrede som et Skib paa de oprørte Bølger, saa stødte den mod noget haardt og væltede ned ad Bakken.

Et frygteligt Skrig lød fra de forulykkede Damer inde i Vognen blandet med en vild, skingrene Latter fra den Vanvittige. En forvirret Rullen mellem hinanden — og alt blev stille.

Hverken Fru Weller eller Clara formaaede i det skrækkelige Øjeblik at danne sig nogen Forestilling om, hvad der var sket. Saavel Skrækken

som Slaget, de havde faaet ved Faldet, havde gjort dem ganske fortumlet. Da de endelig kom til sig selv igjen, befandt de dem atter i „Karens Minde", vel nedpakket i Madam Jørgensens bløde Senge og hun selv med Tjenestepigen stod hos dem, ifærd med at skifte Isomslaget paa deres Hoveder.

Det kom saa til en Forklaring. Den Vanvittige, som nu laa i Værelset ved Siden af med svært forslaaet Hoved og ventede paa Saarlægen, havde med den for alle Sindssyge ejendommelige Listighed bemærket, at Broderen havde i Sinde at efterlade ham. Han var derfor sagte fulgt efter ham til Damernes Værelse og havde lyttet til deres Samtale. Derpaa var han gaaet tilbage til sit Værelse og havde ladet som om han sov, da Broderen kom for at se til ham. Men da saa denne, efter at have gjort sig færdig, vilde lukke Døren for ham, sprang han til og bibragte ham et Slag i Hovedet, som bedøvede ham, indhyllede sig i sin Pels og sprang op paa Kuskesædet. I samme Øjeblik, som Konduktøren lukkede Vogndøren efter Damerne, piskede han paa Hestene, og susede afsted i vild Fart. Konduktøren havde vel forsøgt at følge efter Vognen, men den forsvandt hurtig af hans Synsvidde, og han gik bestyrtet tilbage til Folkeværelset, hvor han lettede sin Vrede ved at give sig til at sparke til den sovende Kusk, som jo var den egentlige Aarsag til alle disse Uheld. Men pludselig blev hans Opmærksomhed henledet andetsteds. Alexander Horst kom farende ind i i Stuen og oversaa med et Blik hele Situationen, Madam Jørgensen havde lukket op for ham, da hun hørte ham banke paa Døren og troede det var den sindssyge Broder, som ønskede noget. Hvem beskriver derfor hendes Skræk, da hun saa Alexander i Stedet for.

„Rask frem med en Hest, eller endnu bedre — en lille let Vogn!" raabte han til Konduktøren og samtidig løb han med ned i Stalden, hvor to friske Heste stod og ventede. I mindre end fem Minuter var en let Vogn forspændt og med Alexander som Kusk gik det afsted paa Jagt efter den Vanvittige.

Men han formaaede ikke at indhente sin sindssvage Broder, da denne ikke fulgte Vejen, men kørte vildt hen over Markerne, uden noget bestemt Maal. Efter i længere Tid at være kjørt om paa Maa og Faa, syntes han endelig ved Siden af Vejen at opdage en forvirret Bunke og ved nærmere Eftersyn viste det sig at være den væltede Rejsevogn og de styrtede Heste. Hans Broder var bleven slynget nogle Skridt væk fra Vognen og laa der bevidstløs og med blødende Hoved. Damerne var begge i Vognen, men besvimede. Alexander løftede dem forsigtig op paa sin Vogn tilligemed den haardt saarede Broder og kørte tilbage til „Karens Minde" med dem. Her fandt de Ulykkelige straks den bedste og omhyggeligste Pleje, og næste Morgen havde Damerne atter for saa vidt overvundet Følgerne af denne Køretur, saa de kunde fortsætte Rejsen. Men forinden gik Alexander Horst ind til dem, for at udtrykke sin Glæde over, at der ikke var sket større Ulykke end der var. Vel laa Broderen hen i Saarfeber, men Doktoren havde ytret noget om, at denne voldsomme Rystelse maaske vilde blive til hans Gavn i Fremtiden.

Hermed endte egenlig denne tragiske Køretur; men den fik et glædeligt Efterspil, da Alexander Horst to Maaneder efter blev forlovet med Frøken Clara Weller, som han i Aalborg stadig var kommen sammen med; hans Broder var imidlertid kommet sig og mærkeligt nok forsvandt hans Sindssyge fra hin rædsomme Nat. Det var gaaet som Lægen havde forudsagt, at denne voldsomme Rystelse af Nervesystemet atter havde skænket ham Fornuftens Brug.

Bekjendtgjørelser.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 8, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillingens Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor. eller i Central Expres.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg"** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter.

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

arterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri o. lign. Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

De skal ikke ærgre Dem

over, at Deres Uhr ikke gaar rigtig eller gaar istaa; **send** det blot til **83, Gothersgade 83,** hos

H. V. Valdemar Petersen,

hvor alle Slags Uhre sælges, byttes og repareres billigst og

samvittighedsfuldt.

Frederiksberg Morskabstheater.

I denne Uge opføres hver Aften:

Kl. 7¾ (1ste Gang):

Hypnotisme,

original Farce i 1 Akt af *Carl Gnistborg*

Kl. 8½ (1ste Gang):

Sport,

original Vaudeville i 1 Akt.

Kl. 9¼ (1ste Gang):

Søster Rus

eller

„Hvad er Meiningen, Kjære?"

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og	1. Parketloge	1 Kr.	25 Ø.
2. —	2. —	1 —	„ —
Nr. Balkon og Parterre		„ —	75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter		„ —	50 —

C. Paulsens Menageri

Hj. af Vestervoldgade og Ny Stormgade er aabent hver Dag. Dressur og Fodring Kl. 4 og 8 Eftm., Søndage Kl. 4, 6 og 8 Eftm. Videre af Plakaterne.

Det danske

Forsikringsselskab

SKJOLD

tegner alle Slags Forsikringer mod Legemsbeskadigelser ved

Ulykkestilfælde.

Hovedkontor: Amagertorv 6.

P. A. E. Müllers enestaaende

Kolik Mave-Bitter

har nu været forhandlet i en Række af 16 Aar, kan derfor titraades som et af **de første Husmidler** mod **Mavekatarrh,** Vinde, Modersyge, tørre Ryg- og **Mavesmærter** med Kvalme og Kolik eller **Cardialgi,** Trykken for Brystet og i Mellemgulvet, Mavesækken — benyttes og anbefales af **Tusinde af Lidende** med bedste Resultat. Forsendes mod Postopkrævning à 75 Ø. m. Glas, Brugsanvisning m. m. og Emballage frit. **NB.** Porto aparte.

Kjøbenhavns Honninghus og Mjød-Bryggeri. 4. Graabrødretorv 4.

P. A. E. Müller.

Militær Badeanstalt

anbefales til de ærede Promenerende paa **Langelinie.** En stor og skyggefuld Have, bedste Varer og billigste Priser. Lysthuse for Familier. Vand faas paa Maskine. Musik hver Aften af Br. *Holgersen.* **N. Olsen.**

Opmærksomheden henledes paa min

Møbeludstyrsforretning,

Gl. Torv,

Hjørnet af Nørregade.

Et stort Udvalg forefindes af godt forarbejdede Møbler, saavel elegante som ordinære.

Ved Indkjøb af hele Møblements gives betydelig Rabat, Ærbødigst **N. P. OLSEN.**

C. G. Paulsen,

Juveler & Guldsmed,

50, Vesterbrogade 50.

Stort Udvalg af Guld- og Sølvarbejde.

Uge-Revue.

Dag for Dag bliver det mere klart, at det er Daarligdom med den danske Presse.

De slaas jo værre end Vaabenbrødre og skjændes ligesaa galt som Ploug og Ryssel. I Stedet for, at der skulde herske den smukke Aand mellem dem, som mellem Livjægerne paa længere udgaaende Øvelser, saa ligger de og boltrer sig i Sprogets fæleste Vendinger.

Tror de gode Folk maaske, at det er paa den Maade, de opdrager et lille Land?

Man behøver bare at se efter de mange Domme, der falder, for at blive fuldt paa det rene med, at det er d'Hrr. af Pressen, der holder Liv i Assessorerne: Hr. Carstensen kontra Hr. Oldenburg, Hr. Oldenburg kontra Hr. Hindenburg, Hr. Hindenburg kontra Hr. Hørup, Hr. Fr. Hansen kontra den, og Hr. Wiinblad kontra den — — — Pressefolk i en endeløs Række.

Og saadanne Vendinger, de bruger. „Gadedreng" er noget af det mildeste, „perfid og løgnagtig" er Hverdagsord, „extraordinær Smædeskriver" er nogenlunde nyt, og „skamløs Frækhed" i Forbindelse med en „Trang til at vælte sig i Snavset" er i det højeste fra ifjor.

Nej, sandeligen er det ikke lysteligt, men det gaar vel over en Gang, som der staar saa tiltalende i Visen. Forinden bør det dog slaas fast, at mellem alle disse Journalistikens Brændenælder rager „Gazetten" op som den skjønneste Lillie, hvid og uskyldig.

Skal den danske Journalistik atter rejse sig, da sker det kun ved „Gazetten"s Hjælp. Med den i Spidsen kan det blive godt engang endnu, uden den vil den danske Presse synke dybere og dybere i det ækle Morads.

Thi Haanden paa Hjærtet, hele det danske Folk, har Du nogensinde set en Proces, hvori „Gazetten"s Navn var indviklet, har den nogensinde fornærmet et Menneske eller krænket en Kat, har den ikke underholdt næsten ud over alle rimelige Grænser, har den ikke vundet Terræn, saa det er fast utroligt, ikke gjort Lykke, som selve Zangenberg i Bergen?

Nej, det er sikkert nok, saa sikkert som at at hvis Politiet ikke en skjønne Dag nedlægger Forbud mod det falske Spil i Cirkus, som ingen hæderlig dansk Mand i Længden kan finde sig i, saa kan Hr. Busch gjærne lade FrøkenDoré optræde i sin 37. Specialitet som arabisk Fuldblodshingst eller lade hende agere det Tøndebaand, hun selv samtidig springer igjennem, der kommer ingen Mennesker alligevel.

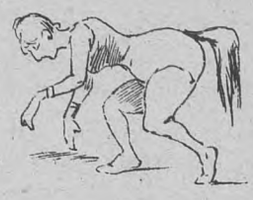

Folk gaar hellere i Tivoli og ser den amerikanske Tysker, Hr. Silbon, løbe fra Præmien i Stedet for fra Andersen. Og aldeles stoppende fuldt vil der blive, hvis det Rygte, der er svært godt i Gang, virkelig skulde bekræfte sig, at Robert Watt har engageret en bekjendt Vekselerer til 8 Løbedage i Tivoli sammen med Andersen.

Finder Løbet Sted, er det sandsynligt, at Løbenes Udgangspunkt bliver „National". Hvis Andersen taber, skal han forpligte sig til at modtage 10,000 Nationalaktier, det Skind.

Eller som det efter den Retskrivning, der nu endelig er fastslaaet, og som skal tylles i vore ulykkelige Børn, hedder, Skin uden d. Hvis det ikke var for de kjære Børns Skyld, vilde jeg saamæn — eller efter den nye saa mænd — tage mig den nye Retskrivning saare let.

Jeg holder mig nemlig til den gamle, som nok egentlig er temmelig ny. Men med det rummelige Hjerte, jeg har — efter den nye er der æ i Hjertet — har jeg dog ogsaa en Smule tilovers for de skikkelige Lærere og Lærerinder, der nu Sommeren igjennem skal begynde at lære Abc'en om igen, og vænne sig til at stave sexten som sejsten.

Hvad hjælper det os, at Ministeren har lovet, at den ny Skrivemaade kun skal gjælde Aarhundredet ud, naar man nu ikke engang ved, hvornaar dette Aarhundrede ender, og naar det ny begynder.

Vi gaar og bilder os ind, at vi bliver klogere med Aarene. Det er simpelthen noget Sludder. Vi bliver dummere. I gamle Dage var man ikke et Øjeblik i Tvivl om, at naar det ene Aarhundrede hørte op, saa begyndte det andet, men nu er selv de lærdeste Dumrianer i Tvivl om, hvorvidt dette er rigtigt.

Endnu er der dog Sandsynlighed for, at vi lever i det 19. Aarhundrede, men hvornaar gaar vi over i det 20.?

Aar 1900 siger vi, 1901 en anden. Jeg tror det er galt begge Dele. 1917 er utvivlsomt det korrekteste, og jeg agter at fastholde det, til jeg med uigendrivelige Grunde er bleven overbevist om det fejlagtige. Og hvorfor skal det altid være en 1. Januar et Aarhundrede begynder? Hvorfor ikke lige saa godt den 23. Marts?

Men Pokker i Vold baade med Retskrivning og det næste Aarhundrede, der er alvorligere Ting i Luften. Det Tidspunkt er kommet, hvor enhver dansk Mand vil føle det som en hellig Pligt, at tage Flor om Hatten.

Telegrafen har bragt det store Sorgens Budskab: „Jonas" er ikke mere. Den kunde ikke længere med Varmen. Den har gjort sit bedste, den har tørret Sveden af sin Pande vel de hundrede Gange, den har taget sig Styrtebad hvor den kunde faa Lejlighed, men alt forgæves. Det kære Dyr, som vi troede udødeligt og holdt af som Kød af vort Kød og Blod af vort Blod, er død just som der var begyndt at gaa levende i det.

Dyret aandede ud i Wien, det naaede ikke den store Triumf at blive hyldet i Paris. Om det var naaet dertil! Al Ære de flinke danske Gymnastikere, Hvalen vilde dog anderledes have gjort Furore i Paris. Det var ikke blevet ved en lille Broncestatuette, nej, Pariserne havde uden Betænkelighed foræret den selve Eiffeltaarnet.

Derfor — Flor om Hatten, alle danske Mænd, et Slag har ramt os, som vil spørges vide om Lande og vække Sensation som selve Fru Stuckarts præmiebelønnede Smalben!!

Kukart.

En Kompagnon,

enten aktiv eller passiv, søges til et i god Drift værende Ugeblad. Vedkommende maa kunne disponere over en Sum af ca. 3000 Kr. Nærmere Oplysning faas ved at henvende sig paa „Gazetten"s Kontor, Klosterstræde Nr. 22, Mandag Eftermiddag fra Kl. 2—4.

I næste Nummer paabegyndes en Række Artikler af Visedigteren *W. Rantzau* om **„Sangens Historie"**. Det vil blive en Slags Livserindring fra Hr. Rantzaus Virksomhed i „Tivolis Varieté", ledsaget af Portræter af de mest bekjendte Sangerinder, som er optraadt der i de sidste 20 Aar.

Redaktør og Udgiver: *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Expresstrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GJENGANGEREN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 26.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 29. Juni 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre 10 Øre

Fra Cirkus Busch.

SPORT.

Kaproningen.

Den aarlige Kaproning, som „Dansk Forening for Rosport“ arrangerer, fandt Sted i Søndags ved Langelinje, og var begunstiget af et saa straalende smukt Vejr, som ingensinde før.

Der var forholdsvis ringe Deltagelse iaar, idet der kun fandt fire Løb Sted, men disse iagttoges da ogsaa med saa meget mere Interesse, skjønt der hengik en urimelig lang Tid mellem hvert Løb.

Interessen koncentrerede sig dog navnlig om „Øresundsløbet“, i hvilket vore hjemlige Roere maatte give Afkald paa Sejren til Fordel for Svenskerne, idet Malmøbaaden „Frigg“ kom ind nogle faa Øjeblikke før Københavns Roklubs Baad „Clara“.

Men ad Aare vil Københavnerne sikkert erobre Pokalen tilbage — og forhaabentlig ikke slippe den mere.

Det egentlige Resultat af Roningen kjender vore Læsere alt af Dagbladene, saa vi skulle indskrænke os til disse faa Bemærkninger.

Vore Billeder.

Cirkus Busch.

Bedre og bedre bliver Besøget i Cirkus Busch. Men der er ogsaa nu en idelig Afveksling i Programmet og en Iver for at behage Publikum, som det vilde være Synd andet end paaskjønne. Det sidste nye er Slangetæmmersken Nalla Damajanti, en høj, smuk Indierinde, med stort kulsort, buklet Haar. Hun vækker almindelig Begejstring ved den smidige Elegance, hvormed hun udfører Præstationerne med sine indiske Slanger, og spændende indtil Rædsel er det at se den Fortrolighed, hvormed hun omgaas de modbydelige Dyr.

Ryddet Bule. I Tirsdags blev en hel Bande af løsgaaende Eksistentser sat paa Gaden fra et Logishus i Lille Brøndstræde. Det er denne brogede Scene vor Tegner har taget, hvor Beboernes faa Pjalter smides ud af Vinduerne. Et Par gamle Bukser falder lige i Hovedet paa en Betjent. Buksernes Ejermand endte med at blive anholdt, eftersom han gav haarde og knubbede Ord fra sig, da Betjenten foreholdt ham det urigtige i hans Adfærd. Forresten var Scenen enkelte Øjeblikke ikke uden Spænding, ja man kunde endog have frygtet en almindelig Opstand af de i Gaden boende Kvinder, som ivrigt tog sig af deres udsmidte Kjærester, hvis ikke Politiet ved et Magtsprog havde drevet de nærgaaende Amazoner tilbage til deres respektive Gadedøre.

Løbsk Traver. En Detailhandler fra Viborggade kjørte forleden løbsk i Farimagsgade. Hesten var en bekjendt Traver, som var bleven sky og i vild Løb styrtede ned ad Gaden, til den vagthavende Betjent med Opbydelsen af alle sine Kræfter endelig fik den standset. Han blev slæbt et Stykke hen ad Gaden hængende ved Hestens Hovedtøj, uden dog at komme til nogen Skade.

Kæntret Baad. Tre unge Studenter og en Dame foretog i Søndags Aftes Kl. 11½ en Rotur paa Sortedamssøen. Men midt under Roningen gav en af Studenterne sig til for Løjer at gynge Baaden fra den ene Side til den anden, og Følgen heraf blev, at dens Ræling kom ned under Vandskorpen; derved tog den saa meget Vand ind, at den kæntrede og vendte Bunden i Vejret, hvorved de unge Mennesker faldt i Vandet. Studenterne kunde til alt Held svømme, og ved fælles Hjælp fik man den unge Dame i halv bevidstløs Tilstand bjærget i Land, hvorefter hun blev kjørt til sit Hjem. Senere hen paa Natten blev Baaden bugseret i Land og atter bragt paa ret Køl.

Blodhund i Hovedet. En Haudelsfuldmægtig, en „Blodhund“ og en Assistent kom i Forgaars Aftes i Slagsmaal paa Nørre Boulevard. Buldoggen, der skulde hjælpe sin Herre, Fuldmægtigen, forlod skyndsomst Krigsskuepladsen, medens d'Hrr. udjævnede deres Mellemværende. Den blev indhentet af Assistenten, der greb den i Bagbenene og anbragte den i Hovedet paa Fuldmægtigen med en saadan Kraft, at baade Herre og og Hund tumlede omkring paa Stenbroen udstødende græsselige Hyl. Saa forsvandt Assistenten, medens Handelsfuldmægtigen tog Blodhunden under Armen og slæbte den ud af Synskredsen. Forestillingen, der ikke gav en Scene i Cirkus Busch meget efter i Spænding, havde samlet et stort applauderende Publikum. (Aftbl).

Lazaroner. Fire yngre Mennesker, to af hvert Kjøn, havde i Gaar Morges taget Stade i østre Glacis, ved Vejen langs Garnisons Kirkegaard og Blindeinstitutet, hvor de antastede de Forbipasserende og tiggede hos disse.

De fire Personers Udseende var imidlertid af en saadan Natur, at enhver fredelig Vejgænger hurtigst muligt søgte at komme bort.

Flere Damer, der gik til og fra Badning, maatte søge Ledsagelse af Mandspersoner, da de drukne Banditter var meget nærgaaende og paa det groveste udskjældte dem, naar de ikke vilde op med Portemonnæen. (Aftbl.)

Glubsk Hund. En Sæbemester blev i Fredags Formiddag paa Nygaardsvej anfaldet af en Hund, der bed ham i det ene Ben og iturev hans Benklæder. Hunden tilhørte en i Nærheden boende Slagtermester, der efter Politiets Paabud maatte bringe Hunden til Observation paa Landbohøjskolen.

Et Par forbipasserende Damer udviste ved denne Lejlighed en ikke ringe gymnastisk Færdighed ved at forsøge paa at sætte over et Plankeværk.

En Storstad.

— Men, kjæreste Kusine. Tør jeg virkelig tro, at De med Deres sytten Aar i Sommer er i Kjøbenhavn for første Gang? Hvor De er lykkelig, at De kan sé vor guddommelige Hovedstad som en ny By.

Aa, det er en mageløs By, maa De tro, — De aner ikke, hvor lækker den er til enhver Aarstid. Som nu i Sommer, hvor Solen steger Gaderne, og alt, hvad der hedder Skygger, krymper sig sammen til et Minimum. En Kongoneger vilde straks føle sig som hjemme her. — Mærker De det liflige Støv, der rejser sig ved det dovneste Vindpust og gemytligt ryger en lige i Øjnene. Tror De, man har det bedre i Sahara? — Og denne Parfume, der fra alle Kloakker og Rendestene stiger ens Næsebor i Møde; minder den ikke om en Sidegade i Konstantinopel eller en Krog i Ghetto? En Københavner behøver aldrig at rejse udenlands; alle Verdensdeles Ejendommeligheder vil han finde repræsenterede i sin By. Alle Jordstrøgs Klima fra Ækvators til Ishavets; al den Vind, der blæser Verden over, samles i Aarets Løb i København. Vore Badeanstalter repræsenterer Nilens Dynd; vor Marmorkirke er som Babelstaarnet, der aldrig blev færdigt . . . .

— Men hvad, kæreste Kusine, De holder Dem for Ørene? . . . Har jeg sagt noget? . . . Aa, nu forstaar jeg! Det er de to Damer der ude paa Gaden. Deres Trommehinder er ikke vant til den københavnske Sirenesang. Men for Guds Skyld, lad Dem endelig ikke mærke med noget; disse skingrende Triller, disse *Rejær æ godt*'er og disse *Jordbæær! Jordbæær!* det er enhver ægte Kjøbenhavners Fryd, Byens Stolthed og største Ejendommelighed.

Kom lad mig hviske: (For ser De, jo mere Spektakel, der gjøres, desto mere Storstad bliver Byen; i en *rigtig* By maa man ikke kunne høre Ørenlyd; saadan er det i Berlin og London og New-York. Og da alt det almindelige Spektakel, vi kan stille paa Benene, ikke paa langt nær forslaar, saa holder Magistraten en Hær af Rejekællinger, Sandmænd, Fiskemadamer, røgede Sildemænd osv. osv. til at gaa og gjøre lidt livligt rundt om i Byen, for at imponere de fremmede. Det giver Anseelse.)

Men det bliver mellem os! Det hele er en Hemmelighed. Naar en Rejekælling har vrælet i 50 Aar faar hun Fortjenstmedaljen i Kviksølv, blot ikke med Ret til at bære den, for der er ingen, der maa vide det. Men som sagt, nix pille ved den Fæstning, for saa vanker der over Neglerødderne! De skulde bare have set, hvordan *Hørup* fik paa Gummerne i

Ravnen, fordi *Otto* i *Politiken* havde skrevet en Artikel om „Skraalet". Herregud, det er altid den uskyldige, det gaar ud over!

.... Hvad siger De? .... hvilket .... Aa, det Plankeværk der! Det skal jeg saamænd sige Dem. Det er „Østre-Anlæg", der skal civiliseres. De har nok hørt Tale om „Østre-Anlæg". Det kunde jeg nok tænke. Det er en ganske smuk naturlig lille Park — Rest af de gamle Volde, — men mellem os sagt: *altfor naturlig.* Det gaar ikke an for en Storstad. Jeg siger rigtignok med Magistraten: *væk med Naturen!* Der er ikke én stor By i Europa, der har Mage til det Anlæg, og derfor gaar det skam ikke! Det maa ændres, civiliseres, abboriseres (De saa jo Aborreparken før?) — og nu faar vi da heldigvis lagt et Musœum lige midt i det. Naar vi saa faar en Gade skaaret igjennem Resten og Volden sløjfet, saa bliver det nok saa pænt, at man kan være bekjendt at vise det til fremmede.

.... Den der? .... Det er saamænd en af Magistratens Vandvogne .... Aa, Død og Plage, nu faar vi skam Regnvejr, og jeg, som er kommen ud med min ny Silkehat og uden Paraply! De maa vide, kjæreste Kusine: Magistraten vander aldrig uden mod Regnvejr, ellers forslaar det ikke, og saa har den dog gjort sit. Hver Gang det trækker op og Barometeret falder over de britiske Øer, telefoneres der ude fra meteorologisk Institut ind til Magistraten, som saa straks kjører frem med Vandvognene .... Ja, kjæreste Kusine, lad os saa bare skynde os med at komme i Læ, inden Skyllen er her! *Otto.*

Magnetismen.

I.

Lige fra den mørke graa Oldtid har Menneskene kjendt Magneten, d. v. s. ikke som i vore Dage, hvor der fremstilles kunstige Metalmagneter i alle mulige Former, men kun som den forefindes i Naturen, den saakaldte Magnetjærnsten.

Caldæerne benyttede den i Lægevidenskaben, Fønicierne anvendte den bl. a. i pulveriseret Tilstand i Farver o. s. v. Noget forfærdeligt hemmelighedsfuldt har der nu al Tid klæbet ved den, og i Kjærlighed f. Ex. skal den have udrettet det utroligste. I Middelalderen var det nok kun Munkene, der vidste Besked om Magnetens gode og slette Egenskaber; thi før i Tiden shal den ogsaa have afstedkommet mange forfærdelige Ulykker. Den har saaledes ofte været Aarsag til Dyrtid, Krig, Pestilence og meget andet. I mange Tusinde Aar var Magneten saaledes baade ond og god, men nu til Dags har den forbedret sig en Del og gjør ikke mere, eller giver sig ikke Udseende af, at kunne gjøre mere, end den i Virkeligheden kan.

Først da *Galilæi* havde brudt med Munkene og nær var bleven brændt for det, var det, at Magneten blev stillet frem i det Lys, hvori den nok fortjener at staa.

Men det har dog været vanskeligt at lade den være, hvad den er; det sidste Aarhundrede har nemlig faaet „enkelte store Hoveder" til at antage, at Magnetismen skulde have en Del Sødskende saasom *„Od", „dyrisk Magnetisme"* o. s. v.

Det er den *„dyriske Magnetisme"*, der i dette Aarhundrede har stukket sit fæle Hoved frem og givet sig Udseende af at være noget helt andet end almindelig Magnetisme.

En stor Baron har fremsat den store Paastand, at der ogsaa findes noget, som hedder „Od", men det er igjen noget helt andet end begge de andre.

Naturlægemethoden helbreder ved Hjælp af Magnetismen. Det er dog ganske faa Sygdomme, som kan helbredes ved samme.

„Gazetten" vil i en Række Artikler holde Læserne à jour med, hvad der er opnaaet og fremdeles opnaas ved denne Naturkraft i Retning af at helbrede. Der vil ligeledes blive arbejdet henimod at rydde de taabelige Overdrivelser om Magnetismens Virkning af Vejen, og i en Række sagkyndige Artikler skal vi vise det meningsløse i, ikke at ville slaa *„Od"* og *„dyrisk Magnetisme"* sammen med den eneste og virkelig eksisterende Magnetisme: den *mineralske,* som i sig indbefatter det egentlige Begreb: Magnetisme. ***Nes Trebla.***

Af det kjøbenhavnske Sangerindeliv.

Af *W. Rantzau.*

„Ak, husker Du ikke den lystige Tid,
da i Kjøbenhavn — — —"

Det er ikke saadan at gaa hen og skrive hele „Sangens Historie" her i Kjøbenhavn og det er heller ikke min Hensigt. Jeg vil bare lave en lille Revy over alt, hvad jeg har oplevet og hvad jeg kan huske af Sangerindelivet her i Kjøbenhavn i de sidste fyrretyve Aar. Og De kan være vis paa, at det er ikke saa lidt endda! De kjender mig jo nok, eller De kjender mig ikke — det gjør ingen Forskel, vi bliver nok bekjendt efterhaanden som De læser mine Optegnelser. Der er vist mange iblandt Dem, der ligesom jeg har mange morsomme Erindringer fra de „gode gamle Dage", som vi ældre jo plejer at kalde den Tid, der ligger en 30—40 Aar tilbage i vor Tidsregning.

Der er vist mange iblandt Dem, der har sværmet saa for den eller saa for hin af de feterede Skjønheder, som det her er bleven min Lod at præsentere for dem, og det vil sikkert glæde mange at se de gamle kjendte Ansigter i *Gazetten,* efterhaanden som Fortællingen skrider frem og saa faa lidt at høre om, hvordan det er gaaet med den eller den — for De kan jo nok forstaa, at jeg kjender deres Livshistorier og har fulgt dem med Interesse overalt, hvor de færdedes. Mange af dem er gaaet under — „nedenom og hjem" — og mange af dem har det nu godt. Men bliv blot ikke bange! Jeg skal ikke være indiskret. Det er ikke min Hensigt at skade nogen med mine Fortællinger. Det er kun Meningen at fremdrage en Række lystige Scener fra hin Tid — hin glade Ungdomstid med de mange Illusioner og de stolte Forhaabninger, Minder om de rødmussede Tyrolerpiger, Tallerkenvalsen, Punchegilderne, Fjasen og Spasen, som ubunden og uden Frygt for den offentlige Politiret gav den Tid sit Præg som „de gemytlige gamle Dage."

Men lad mig vente til næste Gang med at fortælle om Enkelthederne og denne Gang kun som Indledning fortælle Dem, hvad disse Smaaskitzer vil komme til at handle om. Og lad mig saa se, at De møder med det rette Variétéhumør, for der kunde jo let komme noget, som De maaske saadan ubevidst ellers kunde „stejle" over. (Fortsættes.)

Nips.

Damen lænet tilbage i en Tandlæges Stol: „O disse skrækkelige Tænger, disse grusomme Apparater. Tror De ikke, jeg vil dø af Smerte, Hr. Doktor?"

Tandlægen: „Nej, Fru, jeg giver Dem mit Æresord paa, at De ikke vil føle dem."

Tanden bliver trukken ud. Damen skriger af alle Livsens Kræfter:

„Aa, disse nederdrægtige Tænger. De sagde at jeg ikke vilde føle dem!"

Tandlægen (rolig smilende): „Ja, det sagde jeg, og det er sandt. Det var Tanden, De følte, og ikke Tangen!"

* * *

Den var der alligevel. Det var i Tonkin. Den unge Grev de Terry, som tjente i et Infanteriregiment som Menig Soldat, fik en Kugle i Hovedet og blev efterladt som Død paa Valpladsen.

En Sergent ved Ambulancen sagde til en Kammerat, da de fandt ham: „Han der har faaet nok; man kan se Hjærnen."

Ved disse Ord aabnede den Døende pludselig Øjnene.

„Kan De se Hjærnen?" spurgte han, „saa gjør mig endelig den Tjeneste, at skrive det hjem til min Fader. Han sendte mig til Armeen, fordi han paastod, jeg ingen Hjærne havde i Hovedet."

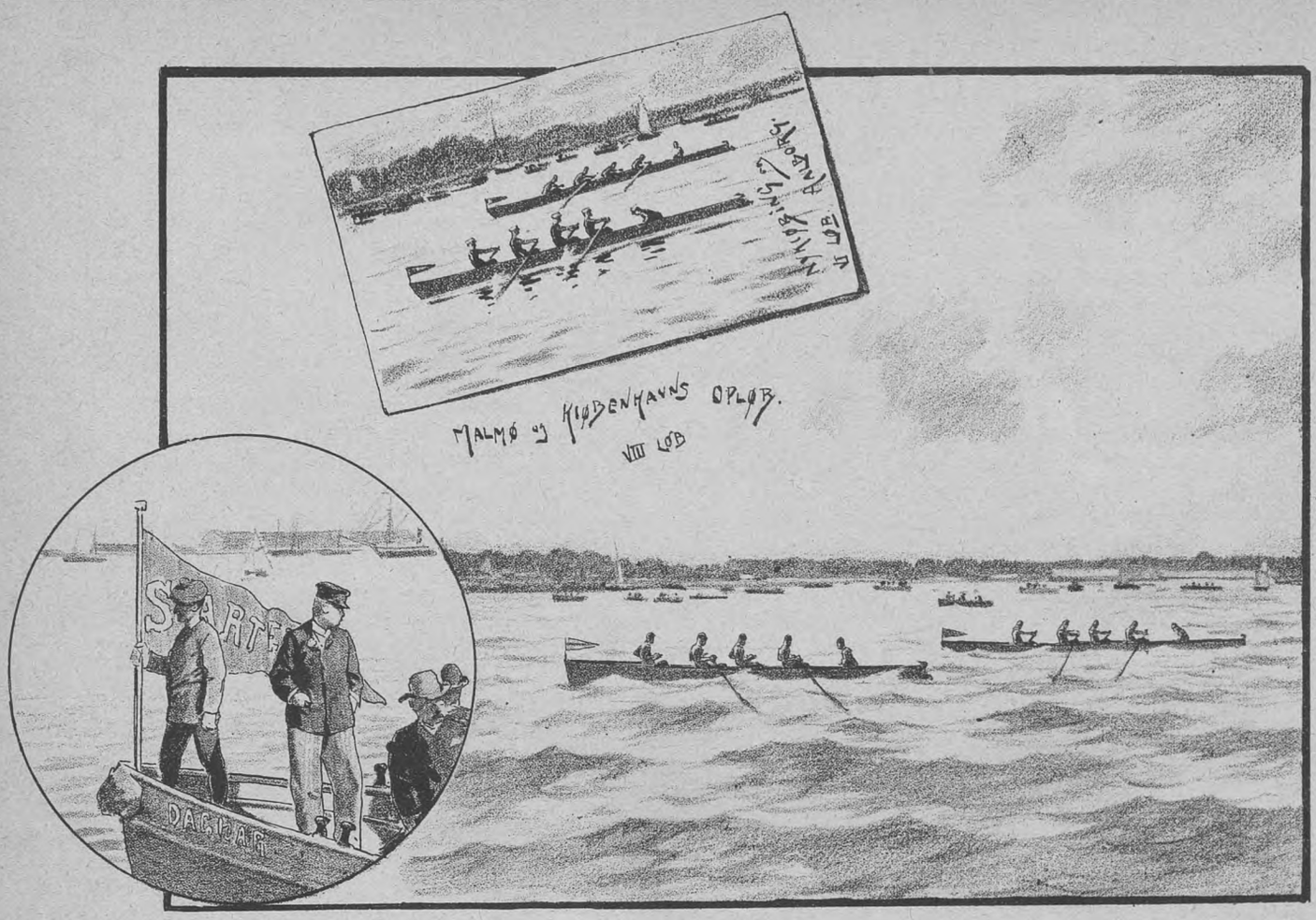

Kaproningen i Søndags ved Langelinje.

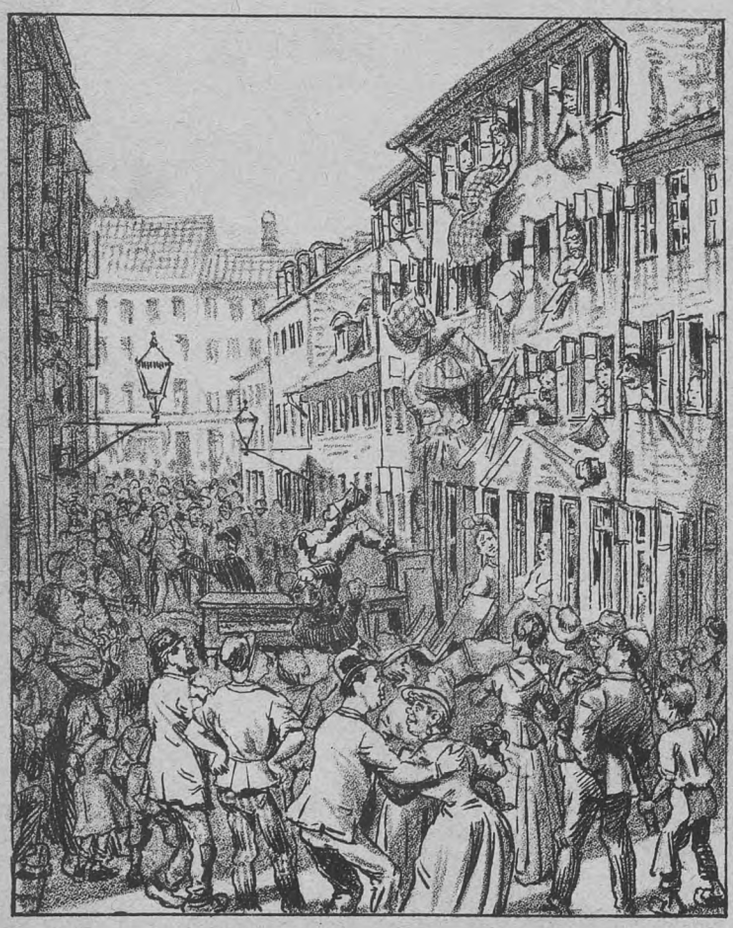

Ryddet Bule.
Et Logishus i Brøndstræde ryddes af Ejeren paa Grund af manglende Leje.

Løbsk Traver.
En fra Traverbanen bekjendt Hest løber løbsk med Ejeren, en Detailhandler i Viborggade, men standses af en Politibejent.

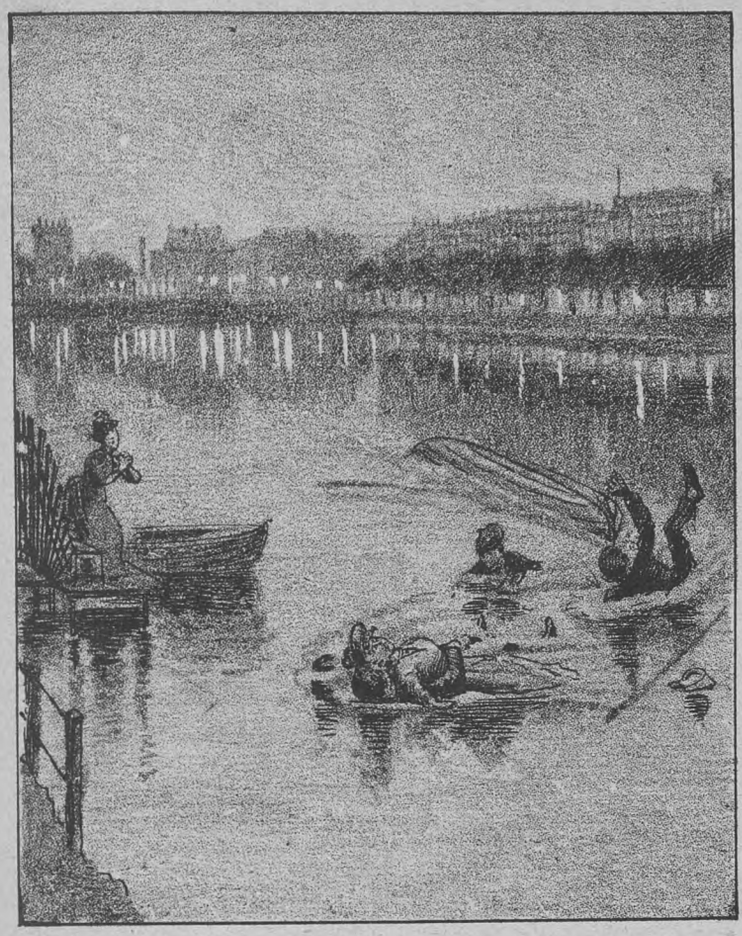

Kæntret Baad.
Et Selskab paa tre unge Studenter og en Dame kæntrer i Sortedamssøen, men bjærger sig selv i Land.

Blodhund i Hovedet.
Slagsmaal paa Nørre-Boulevard mellem en Fuldmægtig, en Blodhund og en Assistent.

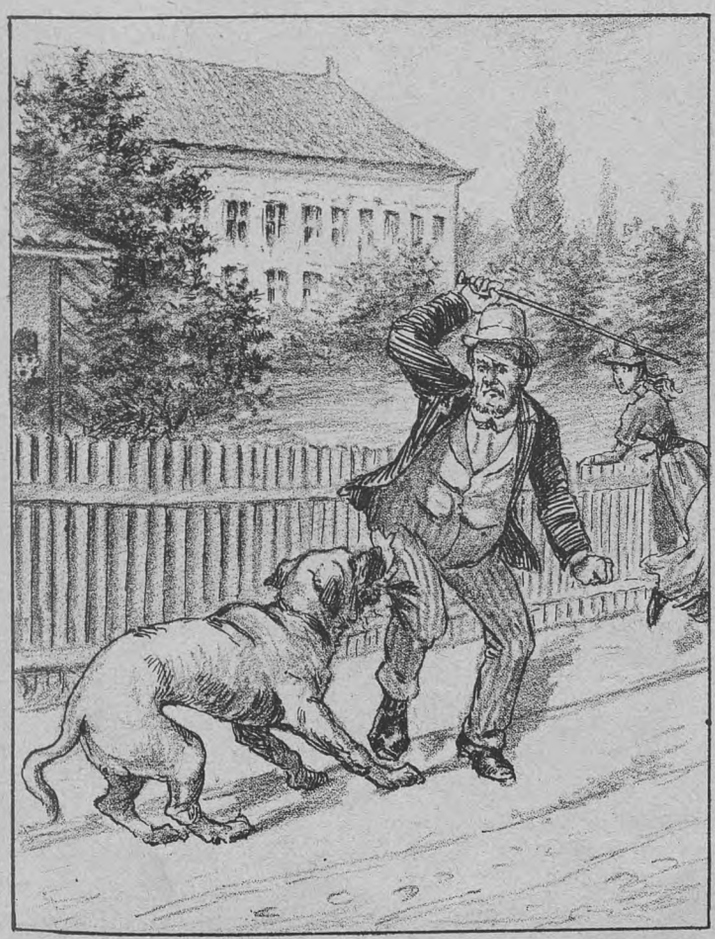

Glubsk Hund.
En Sæbemester overfaldes paa Nygaardsvej af en Slagterhund.

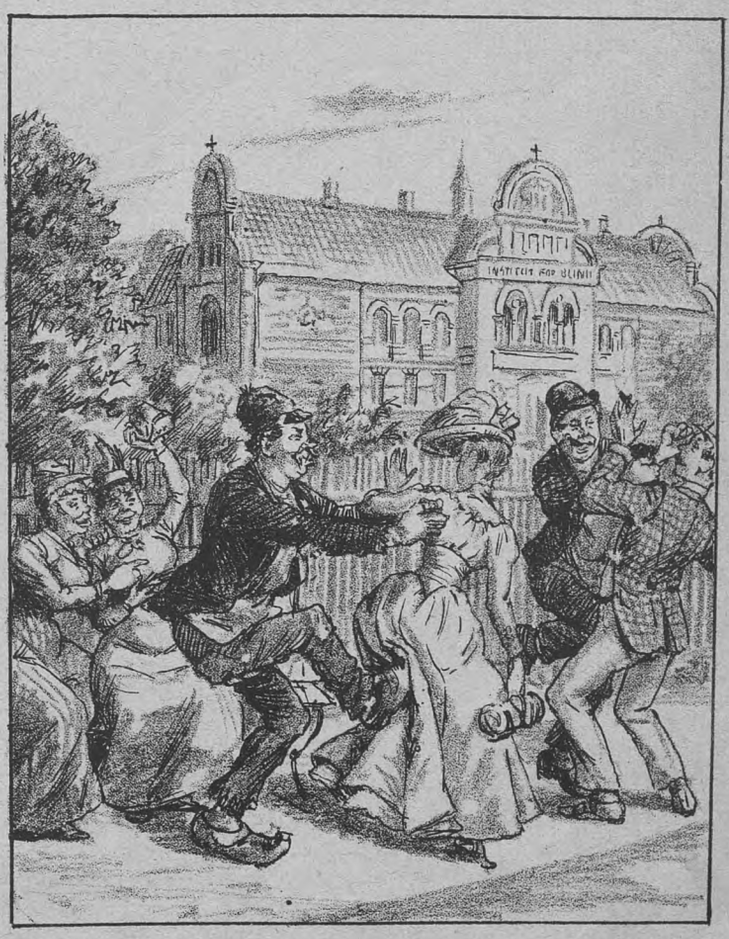

Lazaroner.
To Han- og to Hunkjønsbanditer antaster og forulemper Fodgængere ved Blindeinstitutet

Fiskeren fortæller.

Ja, denne lille Bugt, som vi nu styrer ind i, hedder „Sømandens Grav". Den har havt et daarligt Navn paa sig, saa længe jeg kan huske. Mangt et Skib er gaaet under her, før Fyrtaarnet blev bygget for omtrent tolv Maaneder siden. „Sømandens Grav" er netop et passende Navn for dette Sted.

Klipperne til begge Sider er høje, og saa stejle, at ikke en Gang en Kat kan klatre op af dem. Man kan kun komme ned til Vandet, ved at lade sig fire ned ad et Tov.

Jeg har nu boet her paa Kysten i mange Aar og har set en hel Del Ulykker passere under disse Klipper. Den sidste, som jeg saa miste Livet her, var en stakkels Fyr, som Julenat for to Aar siden reddede en anden — en Dame — fra at drukne. De kan godt faa Historien at høre, hvis De vil tage til Takke med en simpel Sømands Fortælling.

Harry Smith var hans Navn, en smuk, ung Fyr, men sørgmodig og tilbageholden og med et Udtryk i Ansigtet, som om han for bestandig havde taget Afsked med denne Verdens Glæder. Han kom herned til Kysten for fire Aar siden og boede oppe i det Hus, som De kan se bag den mørke Klippe her lige for os. Det eneste Mennnske, som han kom til, var Præsten, en ung Mand, som vistnok havde gaaet i Skole med ham eller hvordan det nu var — nok sagt, de var rigtig gode Venner.

Jeg saa ham næsten hver Dag, for han plejede at laane min Baad og sejle ud paa Søen, naar Vinden var god. Han kunde godt lide at høre mig fortælle om de fremmede Lande, jeg havde besøgt, dengang jeg tjente i Marinen. Men det kunde aldrig falde ham ind at fortælle et Ord om sit eget Liv. Han syntes at have slaaet en Streg over sin Fortid, og det kunde ikke falde mig ind at spørge ham derom.

Det var først for et Aar siden, at jeg hørte noget om hans tidligere Liv. Præsten fortalte mig somme Tider lidt om ham, efter at han var død; men jeg har kun hørt nogle Brudstykker af hans Historie og kan derfor heller ikke fortælle mere.

Saa meget forstod jeg, at han var bleven forelsket i en ung og meget smuk Pige og senere havde giftet sig med hende. Hun var fattig; men hvad gjorde det, han havde Penge nok for dem begge og giftede sig af Kjærlighed ikke for Pengenes Skyld. Derimod tror jeg ikke, at hun nogensinde har holdt af ham, i hvert Fald opdagede han kort efter Bryllupet, at de ikke passede for hinanden. Han havde glædet sig til et roligt, ægteskabeligt Liv i Hjemmet, men hun var aldrig bedre tilpas, end naar hun blot var ude i Selskaber, Theatre, Baller eller til anden Fornøjelse, ja til Slutningen skyede hun ligefrem sin Mands Selskab.

Saa kom det en Dag til en lille huslig Trætte imellem dem, fordi han bebrejdede hende dette Liv, og saa havde hun i Hidsighed sagt ham lige i Øjnene, at hun aldrig havde elsket ham men blot giftet sig for Pengenes Skyld.

Det var et slemt Slag for ham; thi skjøndt han vidste, at hun i Øjeblikket ikke brød sig om ham, havde han dog haabet, at hun engang havde elsket ham, og at det atter vilde lykkes ham at vinde hendes Kjærlighed. Men efter denne Tilstaaelse var alt Haab ude og fra den Dag saa de ikke hinanden mere. Han satte en rigelig Sum ud til hende og begav sig saa paa Rejser. Siden efter kom han til denne lille rolige Fiskerby og syntes saa godt om den, at han slog sig ned her for bestandig.

Jeg har aldrig kunnet blive klog paa Kvinderne, maa jeg tilstaa. Her var nu f. Eks. en Mand, som man maatte antage, at enhver ung Pige maate være stolt af at kalde for sin. En saa brav, ærlig og smuk ung Mand, som jeg nogensinde har set — og saa . . . . naa, lad mig følge Traaden i Fortællingen.

Det var altsaa nu to Aar siden, sidste Juleaften. Det var et Vejr, som man ikke længe havde havt, selv paa denne urolige Kyst. En vild og stormfuld Nat, hvor det hvide Skum piskede op mod Klipperne og en Larm en af Bølgerne, naar de styrtede ind over Skærene og ned i Hulerne ved Klippernes Fod. Det var, som om alle Underverdenens Aander var sluppen ud over Havet.

Paa den Nat strandede der en Jagt her ude paa Skærene og søndersloges mod Klipperne. Det var skrækkelig at høre deres fortvivlede Skrig ombord. De lød ind til os paa Kysten igjennem Stormens Hvin og Havets Brølen. Alle sødygtige Mænd fra Landsbyen var samlet ved Klipperne, men der kunde intet gjøres. Det var rædsomt pinligt at vide, at her for vore Øjne druknede nogle Medskabninger, som vi ikke var i Stand til at række en hjælpende Haand. Det var Fuldmaane, den Nat, og engang imellem skinnede den igjennem de forrevne sorte Skyer. Vi saa da et Stykke Vrag komme drivende ind mod Land med noget hvidt hængende ved sig. Da Vragstykket kom nærmere og nærmere ind til Klipperne, saa gamle Thomsen, Strandvagten, igjennem sin Kikkert, at det var en Kvinde, som hang ved Vraget. Hvis hun endnu var i Live, kunde hun kun frelses ved, at en Mand maatte lade sig fire ned ad et Tov, langs Klippevæggen, for at forhindre at hun huggedes i Stykker paa de skarpe Klipperev, som hun drev ind imod. Der er et lille fremspringende Stenrev, som lige netop rager op over Vandet, det kaldes for „Kæmpens Haand". Der maatte en Mand lade sig fire ned og saa gribe hende i det Øjeblik hun naaede Revet, før Bølgerne kastede hende ind mod Klipperne og knuste hende.

Men selv de tapreste Mænd, Mænd, som havde levet her paa Kysten hele deres Liv, og mangen vild Nat staaet Ansigt til Ansigt med Døden, trak sig gysende tilbage, da de saa ned paa „Kæmpens Haand", hvor det hvide Skum hvirvlede op over som en Røgsøjle. Nu og da skyllede saa en stor, taarnhøj Bølge hen over det slibrige Rev med et Bulder, som bragte selv den modigste af dem til at betænke sig, før han vovede sig ned paa et saa farligt Sted. Vragstykket med den hvide Skikkelse, som klyngede sig til det, drev nu nærmere og nærmere ind mod Klipperne. Da det var en Hundrede Alen derfra, hørte man en Stemme raabe:

„Hold Rebet parat, saa skal jeg lade mig fire ned!" Det var Harry Smith.

Villige Hænder gjorde snart Rebet klar. Det blev gjort fast i den ene Ende, og et halvt Dusin Mænd stod rede til at fire ham ned. Et Øjeblik efter svævede han i Luften ud over Klippernes Rand. En gammel Fisker raabte til Folkene: „Pas paa Manne, det Reb har været brugt saa meget. Jeg er bange for, at det ikke kan bære to.

Smith saa op paa ham og nikkede blot med Hovedet. Nysgjerrige Øjne fulgte ham saa længe det var muligt at følge hans Nedfart. Saa skjultes Maanen af Skyerne og alt blev mørkt. Nogle Øjeblikke paafulgte i tavs Spænding, da lød hans Stemme klart op til os: „Stop!“ og vi vidste, at han var naaet ned til Klipperevet. Pludselig lød der et frygteligt Skrig.

Vi hørte det tydeligt alle sammen, skarpt og klart. Der var noget saa uhyggeligt og vildt ved dette Skrig. Saa blev det atter stille og Mørket skjulte alt for vore Blikke. Da lød Smiths Stemme rolig og bestemt: „Hal op!“

Vi begyndte af god Vilje at hale ind paa Linen og havde snart den frelste oppe hos os. Men der var kun én Person — Kvinden. Jeg fik netop et Glimt af hende at se, da hun laa udstrakt paa Jorden, hun var ung og smuk. Rask blev Rebet igjen kastet ud over Klipperanden ned i Dybet, for der var ingen Tid at spilde. Selv den stærkeste Mand maatte blive udmattet af at holde sig til den slibrige Klippe, blot nogle faa Øjeblikke. Maanen kiggede atter frem bag Skyerne og viste os et Syn, som vist ingen af os nogensinde vil forglemme.

Harry Smith klyngede sig til Klippen med begge Hænder. Hans Hoved var halvt kastet tilbage og jeg syntes at kunne se det gamle haabløse Udtryk i hans Ansigt. Saa kom der en mægtig høj Bølge rullende med et tordnende Brøl ind over „Kæmpens Haand“. Da den var gledet hen over Klippen, var denne tom.

Næste Dag ved Ebbetid fandt vi Smiths Lig paa Stranden. Han laa med Armen under Hovedet, som om han sov. Jeg kunde ikke lade være at tænke paa, hvorfor den unge Mand skulde dø netop nu — maaske havde der dog været mange lykkelige Dage tilbage for ham.

Om Damen blev frelst? Aaa, ja, hun blev bragt her op i Landsbyen og plejet godt. Da hendes Redningsmand var bleven begravet, fik hun hans Navn at vide, saa vidste hun, hvem hun kunde takke for Livet.

Siden den Dag bor hun her iblandt os i den samme Hytte, hvor Smith boede. Hun gaar rundt fra Hytte til Hytte, naar der er Brug for hendes Hjælp som Sygeplejerske. Og altid har kun et Trøstens Ord for de Ulykkelige og en Skærv for de Fattige. Nu kan jeg forklare mig det Skrig, som vi hørte dernede fra Dybet. Smith har gjenkjendt hende. Det maa have været et underligt Møde paa denne ensomme Klippe hin vilde Stormnat, med Bølgerne rasende om dem.

Naa ja, De har gjættet rigtig. Det var hans Kone.

Nips.

„Snak“, sagde en ung nygift Kone til sin Mand, som kritiserede hendes Dragt „hvad kjender en Mand til Kvindeklæder!“

„Han kjender Prisen, Kjære“ svarede den beregnende Halvdel blidt.

* * *

For meget Theori. Kunden (ærgerlig): „Se her, min gode Petersen, hvad mener De med at sende mig min Kulregning to Gange? Jeg betalte den jo forleden Dag og fik Kvittering for Beløbet!“

Petersen (ser i sine Bøger): „Naa ja, nu ser jeg det. Aa, det skal De ikke bryde Dem om, Hr. Etatsraad; men jeg skal sige Dem, at min Søn er netop kommen hjem fra Handels-Akademiet, hvor han har bestaaet med bedste Karakter, og dette her er blot en Prøve paa hans dobbelte Bogføring!

* * *

Ung Ægtemand: „Og hvis jeg skulde dø fra Dig, min inderlig Elskede, vilde Du saa glemme mig?“

Ung Hustru: „Aldrig, min kjæreste Skat! Jeg vilde altid stille Dig op som et Mønster for min nye Mand.“

Bekjendtgjørelser.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 8, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillingens Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor. eller i Central Expres.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg“** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter.

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

arterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri o. lign. Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

De skal ikke ærgre Dem

over, at Deres Uhr ikke gaar rigtig eller gaar istaa; send det blot til **83, Gothersgade 83,** hos

H. V. Valdemar Petersen,

hvor alle Slags Uhre sælges, byttes og repareres billigst og

samvittighedsfuldt.

Frederiksberg Morskabstheater.

I denne Uge opføres hver Aften:

Kl. 7¾ (1ste Gang):

Hypnotisme,

original Farce i 1 Akt af *Carl Gnistborg*

Kl. 8½ (1ste Gang):

Sport,

original Vaudeville i 1 Akt.

Kl. 9¼ (1ste Gang):

Søster Rus

eller

„Hvad er Meiningen, Kjære?“

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand;* til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr.	25 Ø.
2. — 2. —	1 —	—
Nr. Balkon og Parterre	—	75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter	—	50 —

Det danske

Forsikringsselskab

SKJOLD

tegner alle Slags Forsikringer mod Legemsbeskadigelser ved

Ulykkestilfælde.

Hovedkontor: Amagertorv 6.

Doris Cigaren er ubetinget den bedste Cigar til 4 Kr. pr. 100 Stk. — Talrige Anbefalinger fra Præster, Lærere, Handelsfolk, Haandværkere og mange andre foreligge til behagelig Eftersyn. Faas kun hos

J. C. Jessen,

Gothersgade 29, K.

P. A. E. Müllers enestaaende

Kolik Mave-Bitter

har nu været forhandlet i en Række af 16 Aar, kan derfor tilraades som et af **de første Husmidler** mod **Mavekatarrh,** Vinde, Modersyge, tør Ryg og **Mavesmærter** med Kvalme og Kolik eller **Cardialgi,** Trykken for Brystet og i Mellemgulvet, Mavesækken — benyttes og anbefales af **Tusinde af Lidende** med bedste Resultat. Forsendes mod Postopkrævning à 75 Ø. m. Glas, Brugsanvisning m. m. og Emballage frit. **NB.** Porto aparte.

Kjøbenhavns Honninghus og Mjød-Bryggeri. 4. Graabrødretorv 4.

P. A. E. Müller.

Militær Badeanstalt

anbefales til de ærede Promenerende paa **Langelinie.** En stor og skyggefuld Have, bedste Varer og billigste Priser. Lysthuse for Familier. Vand faas paa Maskine. Musik hver Aften af Br. *Holgersen.* **N. Olsen.**

Opmærksomheden henledes paa min

Møbeludstyrsforretning,

Gl. Torv,

Hjørnet af Nørregade.

Et stort Udvalg forefindes af godt forarbejdede Møbler, saavel elegante som ordinære.

Ved Indkjøb af hele Møblements gives betydelig Rabat,

Ærbødigst **N. P. OLSEN.**

C. G. Paulsen,

Juveler & Guldsmed,

50. Vesterbrogade 50.

Stort Udvalg af Guld- og Sølvarbejde.

Uge-Revue.

Der er vel ikke andet for, naar Magistraten bliver ved at bede saa pænt, end at spare paa Vandet, skønt svært haardt falder det.

Det er rosværdigt af Magistraten at holde paa Vandet og være omhyggelig for, at intet gaar til Spilde, men det er dog lige ved at smage af for overdreven Hensyntagen, naar den bliver ved i alle Blade med fede Bogstaver at fortælle, at hvis man spilder, saa kan det umuligt levere Forbrugerne det nødvendige Vand med det nødvendige Tryk i Ledningerne.

Hvad skal det Tryk i Ledningerne til? Faar vi bare Vandet, kan det andet saagu' være revnende ligegyldigt. Vand er jo i sig selv en helt ublandet Nydelse, om end Menneskeheden dog som Regel foretrækker at lade det løbe ned med Tilsætning.

Det turde saaledes være almindelig anerkjendt, at Vand med Cognac er godt, men Vand med sædvanligt Tryk i Ledningen — — jeg er overbevist om, at det saamænd ikke er synderligt bedre end almindeligt Vand.

Det kunde Magistraten have sparet sig, den er jo dog som Regel ikke bange, naar det gjælder at spare en Smule. Findes der mon nogen, der vilde være fræk nok til at paastaa, at Magistraten ikke, hvor det gjælder at holde igjen paa Vandspildet, gaar i Spidsen, og er enhver med Vandhane forsynet kjøbenhavnsk Borger et følgeværdigt Eksempel. De $1^1/_2$ Vandvogn, der en Gang hver anden Dag nyser en halv Pægl Vand ud over Hovedgaderne, rummer alt det Vandspild, Kjøbenhavns Magistrat gjør sig skyldig i. Og det kan man ikke kalde overdrevent.

En enkelt højst betænkelig Side har den hele Historie. Det er nemlig ikke saa lige at løbe til at spare paa Vandet, det fører let andre Ting med sig. Jeg har set, hvordan det er gaaet med mig selv.

Til mine nedarvede Synder paa fædrene Side hører blandt meget andet ogsaa den aftenlige Cognacstoddy. I en Aarrække har denne, som Cognacs-Toddyer gemenligen plejer, bestaaet af et Par Stykker Sukker, $^3/_4$ Vand og $^1/_4$ Cognac, nøjagtig udregnet.

Men efter at jeg forleden Dag havde læst den magistratslige Ikk-spilde-Vand-Artikel, fik jeg Betænkeligheder om Aftenen i Tivoli.

„Vis Dig som en god og lydig Skatteborger", sagde jeg med et anerkjendende Nik til mig selv, „og lær Dine Brødre, at bære sig lige saadan ad."

Som sagt saa gjort. Det blev nu omvendt. $^1/_4$ Vand og $^3/_4$ Cognac, og jeg var ikke alene om det, hele mit angeneme Selskab fulgte mit tiltalende Eksempel.

Det kneb, men det gik. Og den næste, vi kneb — det bliver jo sjældent ved den ene — gik og saa. Men Enden paa det blev, at *vi* gik ikke. Af tvingende Grunde. Det er endnu uoplyst, hvorledes vi naaede hjem, men saa meget er sikkert, at der laa et farligt Hus i forskjellige københavnske Familier hin Nat:

Eller var det Morgen?

Men det bliver ikke derved. det er sket hver eneste Aften siden, og det vil blive ved at ske, indtil Magistraten har faaet den himmelske Douche, den saa længe har trængt til, og som vi allesammen sukker efter.

Vi bliver ved med den store Cognac og den lille Vand, til der falder Regn, det koste hvad det koste vil, Drosker, nye Hatte, Efterveer m. m. Som muntre Musikanter holder vi Tørnen ud, og for at være parate, naar endelig det lykkelige Øjeblik kommer, da Regnen vælter ned, har vi anskaffet nogle Vandbeholdere, der i den kortest mulige Tid er i Stand til at optage det størst mulige Kvantum Vand. Saa har vi den at tage til, naar vi vil spæde vor Toddy lidt op, uden at Magistraten kan bebrejde os det ringeste.

Og skulde det hænde, at vi, inden den Tid kommer, er bleven saa gjennemfugtige, at der maa gjøres noget alvorligt, hvis vi skal reddes for Samfundet er der jo altid den Udsigt tilbage at gaa Brøndkur til Vinter i Rosenborg Have eller søge Mælkeriet i Tivoli. Det er begge Steder indrettet saa hygiejnisk fornuftigt, at Gjæsterne tvinges til den nødvendige Motion ved selv at maatte hente Drikkevarerne.

Men at Magistratens Opfordring vil have en mindre heldbringende Virkning paa mindre karakterfaste Folk end mig og mine Venner, derom er ingen Tvivl, og at Totalafholdsbevægelsen, der var begyndt at faa god Gang i Støvlerne, ved samme Lejlighed vil faa saa ømme Fødder, at den ikke kan komme et Skridt videre, det er lige saa sikkert.

At den forbandede Varme ikke ogsaa kan gaa hjem og lægge sig. Hvorfor kan Kongens Foged, der har saa meget at skulle sige, ikke ogsaa forbyde den? Nu bestiller han ikke andet end løbe rundt fra det ene Theater til det andet og nedlægge Forbud.

Hans sidste Besøg var i „National". Han har været der før og kommer der nok igjen et Par Gange. „National" er ikke af de Anstalter, han saa let slaar ihel. Det kan jo nok se ud som om det, den ene Broder bygger op, river den anden ned, men saadan er det slet ikke.

Broderkjærligheden forsvinder ikke saa let i det lille Danmark. Hvad den ene Direktør kan gjøre for den anden Vexellerer er ikke saa lidt. Vi andre kan gaa og bilde os ind, at det er noget fælt stygt noget at sende Folk Kongens Foged paa Halsen, men

men mellem Brødre betyder det ikke noget videre.

Det gjør det saamænd heller ikke, naar Fr. Hansen og Carstensen trakterer hinanden med Grovheder. Hansens fra det danske og Carstensens fra det franske Kjøkken. Det er saa rart kølende, naar det er 25 Gr. i Skyggen, at vise hinanden en Smule Kulde.

Men beklageligt er det, naar Varmen saaledes slaar paa Hjærnernes Celler, at Politiet glemmer de Fanger, det har puttet i Fængslets do., og lader dem sidde langt ud over deres Besøgelsestid.

Og helt tristeligt er det, naar Varmen gjør selve Tivoli saa sker paa Kuplerne, at de gaar itu, blot en Fotograf rører ved dem.

Den Varme! Den Varme!

Hvis jeg ikke i den allernærmeste Tid naar ud til Lillerød for at friske mig, maa De kalde mig

Puh.

Konkurrence-Artiklerne

har nu været underkastet en sagkyndig Bedømmelse, men ingen af dem egnede sig efter Dommerens Skjøn til Præmiering. Derimod vil et Par enkelte af Artiklerne blive optaget i Bladet mod sædvanlig Linjebetaling.

Indhold.

Illustrationer: Fra Cirkus Busch — Kaproningen i Søndags ved Langelinie. — Ryddet Bule. — Løbsk Traver. — Kæntret Baad. — Blodhund i Hovedet. — Glubsk Hund. — Lazaroner.

Tekst: Guld og Glimmer — Vore Billeder — Sport [Kaproningen ved Langelinje]. — En Storstad. — Magnetismen. — Fiskeren fortæller. — Nips. — Uge-Revue [illustr.]. — Avertissementer.

Redaktør *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 27.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 6. Juli 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre 10 Øre:

Fra Tivolis Kunstnerplæne.
Det japanesiske Akrobat- og Jonglør-Selskab.

SPORT.

Travløbene.

Det var de sædvanlige kjendte Ansigter, man mødte i Søndags, og uagtet Vejret var overmaade behageligt, havde det dog ikke formaaet at lokke Kjøbenhavnerne ud paa Traverbanen. Hvornaar mon det store Publikum egentlig faar Interesse for denne Sport, der allerede i Udlandet har vundet almindelig Sympathi? Vi haaber snart.

Løbene foregik uden Uheld, men var som sædvanlig ledsaget af en Del Protester, da de tabende Kuske jævnlig havde noget at udsætte paa deres Konkurrenter.

Vort Billede fremstiller den lille raske, norske Hest *Max*, som vandt *Skandinavisk Heatsløb* og viste sig som en ypperlig Traver, men noget upaalidelig. En lille Skitse fra Sadelpladsen bringer nogle kjendte Ansigter fra Traverbanen.

Dagen var en afgjort Sejr for de danske Farver; Selskabet „Dana" og Hr. R. Nielsen havde Ære af deres flinke Travere, og forhaabentlig vil dette ægge Nordmændene til fornyede Anstrængelser, saaledes at Travløbene derved vil vinde i Interesse og Spænding.

Vore Billeder.

Japaneserne i Tivoli.

Som en Forsmag paa de store japanesiske Fester, der nu tager sin Begyndelse i Tivoli, har Direktionen allerede i denne Uge præsenteret os et mere eller mindre ægte japanesisk Gymnastik- og Jonglørselskab, Go-da-You.

Det er forresten mærkelig nok, at de to, der virkelig kan noget og som bærer Forestillingen, ikke er veritable Japanesere. Den unge Mand, som præsenterer nogle fortrinlige Smidighedsøvelser paa japanesiske Pyramider, er Tysker, og den lille Dreng, som producerer sig paa den saakaldte „Japanesiske Stang" er ogsaa fra „das grosse Vaterland".

En af Japaneserne foretager nogle af de sædvanlige Balancekunster med Snurretoppe, som tager sig ganske godt ud, men som man saa ofte før har havt Lejlighed til at se her i Kjøbenhavn.

Et Ægteskabsdrama. Et Par gamle Ægtefolk mellem 60 og 70 Aar, som driver Marskandiserforretning paa Kristianshavn i deres egen Ejendom i St. Anne Gade, kom i Mandags i Klammeri med hinanden. Konen greb i Stridens Hede en Brødkniv, som hun truede Manden med, og denne tog da en Hammer, hvormed han bibragte hende et Slag i højre Tinding, saa hun styrtede om paa Gulvet.

En Forbigaaende hørte hendes Skrig, ilede til, og fik Manden afvæbnet og Konen bragt til en Barber, som forbandt hende. Manden gik bag efter og — strøede Sand paa Blodsporene langs Gaden. Konen blev derefter indlagt paa Kommunehospitalet, Manden anholdt og Butiken lukket.

Skib i Brand. Den svenske Damper „Kung Oscar", der sejlede fra Stockholm til Lübeck med Sprit, er brændt op paa Østersøen. Passagererne blev reddet i Land paa Arkona og Skibet sat paa Grund. Fra Stettinerdamperen, der Søndag Morgen ankom til Kjøbenhavn, havde man iagttaget den storartede Ildebrand. Den hrændende Sprit flød ud paa Vandet, der i stor Udstrækning dannede et mægtigt Ildhav.

Haardt Arbejde. En 72aarig Røgter blev af sin Husbond, en Gaardmand i Thy, benyttet til at trække Harven, et Arbejde, som ellers udføres af Heste eller Køer. Da den gamle Mand ikke kunde udholde dette Hestearbejde og imod Husbondens Forbud gik til en Læge, blev han bortvist fra sin Tjeneste.

Brutalitet. En fattig klædt Dreng var i Søndags Eftermiddags Gjenstand for en brutal Behandling af Opsynsmanden paa den saakaldte „Svineryg" ved St. Jørgenssø. Drengen var gaaet indenfor Hækken, hvad der ikke er tilladt, hvorfor Opsynsmanden forfulgte ham og skubbede ham i Vandet med en Rive. Den lille Fyr, som fornylig havde brækket sin ene Arm, led en slem Medfart, og Forbipasserende, som søgte at tale Manden til Rette, fik kun knubbede Ord til Tak for deres Medlidenhed med den lille Synder.

Af det kjøbenhavnske Sangerindeliv.

Af *W. Rantzau.*

II

De ældste Afsnit af „Tribunen"s Historie her i Kjøbenhavn indeholder egentlig ikke noget, som i særlig Grad fæster sig i Hukommelsen. Der var vel enkelte fremmede Sangere og Sangerinder, mest ægte og uægte Tyrolere; men der herskede ikke det Liv, som senere blev det herskende i Sangens Templer, og Publikum var et helt andet paa hine gamle Steder.

Dengang var det jævne Borgerfolk med deres Koner og Børn, som søgte Sangerinde-Pavillonerne: Rosenlund, Monegattis Pavillon, Alleenberg og Sommerlyst.

I „*Rosenlund*" paa Værnedamsvejen bestod det første Sangerselskab kun af to Harpespillersker og en tysk Komiker, men Publikum lyttede med Begejstring til Sangene om „Madam Schickestanz" og „Der Schneider Meck, Meck". Rosenlund var et Slags Tivoli for vore mindre forvænte Forfædre. Der var flere Forlystelser i Haven, Hornmusik, Karussel og ved festlige Lejligheder kulørte Lamper. Især Karussellen gjorde stor Lykke; men den var ogsaa original. Den bestod af en nedgravet Stolpe, hvorover var befæstet fire Bjælker, der ragede ud som fire Møllevinger, og paa disse var Sæderne anbragte. Det var navnlig Sæderne, man sloges om, for der var stor Forskjel paa dem — og Prisen var dog den samme, kun fire Skilling *pro persona*. Og for disse fire Skilling kunde man enten rutsche rundt i en grønmalet Barnevogn med Stang eller sidde i en af de saakaldte holstenske Kurvevogne eller køre i en gammel Kane med Hjul under.

En af Viserne fra den Tid lever endnu. Det er den, som Opvartningspigen synger i „Familien i Nyboder":

> De kan sikkert stole paa,
> At de Ting er gode,
> Som vor Husbond ruger ud
> I sit gamle Ho'de.

og senere i Tivolivisen:

> Og dersom Du morer Dig dolig
> Paa *Rosenlund* eller Fre'dsberg,
> Saa kan Du gaa ind paa Tivoli
> Og se om Du morer Dig der.

„*Monegattis Pavillon*" laa i Frederiksberg Allés første Runddel. Der gik det allerede noget livligere til end i Rosenlund. De første Minder, jeg har derfra, er Tyrolerne Hänckel og Kyhn og saa den gamle gemytlige Bauer, der, skjønt henved de 60 Aar, dog forstod at ryste Publikums Lunger, naar han gav sit Glansnummer „den leende og den grædende Tyrolerbonde". I Monegattis Pavillon søgte navnlig de unge Lieutenanter. Paa forreste Række, lige under Tribunen, havde de deres Pladser, hvorfra de dominerede hele Stillingen. De fulgte den militære Fremgangsmaade, at omringe og indeslutte Fjenden, før de tvang ham til Overgivelse. Naar Stemningen var høj og Lønningsdagen ikke alt for mange Timer tilbage, manglede der aldrig en dampende Bolle Punsch paa Tribunen. Opøsningen i Glassene forestodes som Regel af den smukkeste Sangerinde, og Pokuleringen gik livlig for sig. Somme Tider saa livlig, at det endte med et storartet Halløj over hele Linien. At synge i Kor med Sangerinderne forslog da ikke mere. Der maatte mere til! De Herrer Tilbedere indtog Skansen og med Glasset i Haanden og Pigen om Halsen sang hele Koret en gemytlig Vise eller en yndet Fædrelandssang, alt efter Stemningens Højde. — Hvad Publikum sagde dertil? De morede sig over at se andre være glade, eller ogsaa smed de ganske simpelt Urostifterne ud. Om der ingen Politi var? Jo, men man kunde bare aldrig finde det. Og det var forresten heller ikke nødvendigt. Dengang tog man det ikke saa strengt — og der var ingen offentlig Politiret

med Mulkter og Navnet i Aviserne. Det kom først længe efter.

Monegattis Pavillon fik sig imidlertid en slem Konkurrent i Forlystelsesstederne Alleenberg og Sommerlyst, navnlig det sidste Sted, hvor Tyrolerselskabet *Rainer* optraadte flere Aar i Træk.

Lederen af dette verdensberømte Selskab, Hr. *Ludwig Rainer*, var fra Landsbyen Fügen i Zillerthal i Tyrol. Hans Liv har været saa rigt paa Begivenheder og Triumfer som Sanger, at han nu som en rig Mand har kunnet trække sig tilbage til Privatlivet og bor paa sit Hotel i Innsspruck.

Jeg skal næste Gang fortælle lidt om denne mærkelige Mand og hans Rejser og denne Gang blot vedføje et Portræt af ham fra den Tid, et vel lignende Billede af den kraftige Bjergboer og raske Tyrolersanger, saaledes som han vistnok lever i manges Erindring fra de Dage.

Magnetismen.

II.

At „dyrisk Magnetisme" og den saakaldte „Od" i Virkeligheden ikke er noget andet end det, vi forstaar ved almindelig Magnetisme, kun med den Forskjel, at den mineralske Magnetisme ytrer sig noget forskjelligt under visse Omstændigheder, det paatager vi os i en senere Artikel at bevise ad eksperimental-physisk Vej.

Men først er det nødvendigt at tage den ærede Læser af „Gazetten" med os paa en Vandring ud i Himmelrummets ubekjendte Egne.

Hvad kommer nu Himmelrummet Magnetismen ved? Dette Spørgsmaal vil rimeligvis lyde fra en og anden, og maaske ikke mindst fra dem, der dyrker og forstaar sig paa Magnetisme; men vi haaber ikke destomindre, at ogsaa de oppositionelt anlagte Naturer nok slaar Følge med os, saa meget mere, som Rejsen er hurtig og tilmed gratis.

Lad os saa tage Afsked fra denne „Jammerdal" og hæve os over Jordens Elendigheder. En Ballon tager os med op i Atmosfærens yderste Grænser, der gjør vi et lille Ophold, vugge os i de lette Omgivelser og skue ned mod Danmark, der sagte begynder at danse Vals, de mindre Øer, som Ærø, Langeland o. s. v., opfører bogstavelig talt Balletter!

Aa, sikken en Snak! siger De.

Jo vist er det sandt; gaa bare med lidt højere op, til Maanen f. Eks., der er det ikke Øerne, men alle Landene i Europa, ja alle Verdensdelene, der for vort ophøjede Øje fare afsted i rask Gallop og gjør alle mulige Krumspring oven i Kjøbet.

Det kommer, som mange godt ved, af Lysets Brydninger i den bevægelige Atmosfære; husk nu det, alle, som ikke før har vidst det.

Nu tages vi videre bort paa Elektricitetens Vinger, det er kun 8 Minuter, 20 Millioner Mile ud i Rummet og slaa os ned paa selve Solens uhyre Legeme; det forekommer os nok lidt underligt; thi for hvert Skridt, man tager, maa man staa og rykke med Benet, saaledes kliner Tyngdekraften os fast til Klodens Overflade. Men med lidt god Villie faa vi dog Oplysning om adskilligt, som maaske ogsaa kan komme i Betragtning ved Studiet af Magnetismen. Før vi nu begynder vore Iagttagelser heroppe fra, maa vi erindre om et: Det er af fremragende Videnskabsmænd slaaet fast, at der eksisterer et Stof, som er udbredt over alt i hele Universet, det er den saakaldte „Æther". Hvad er nu det for noget, og hvad kommer det Magnetismen ved?

Ja, det er et Stof, hvis Tilværelse mange benægte, men er der nu alligevel, og den kommer ogsaa Magnetismen ved; vi skal nok indrømme det den Plads, det fortjener. Hvis Ætheren ikke var til, saa nyttede det ikke, vi havde Øjne; thi vi kunde da ikke se, selv om et Lys stod lige for Næsen af os. Maaske vilde den ogsaa fordunkle vor Høreevne noget, men foreløbigt skal vi nøjes med at tilføje, at vi end ikke kunde røre saa meget som en Finger. Vi komme senere tilbage til denne „Æther"; thi ganske undgaa den kan vi ikke godt, — hvis vi skal nærmere ind paa Magnetismen. Vi skal i følgende Artikler gjøre Rede for, hvad Ætheren vedkommer os ogsaa med Hensyn til „Od" og „dyrisk Magnetisme", som paa det inderligste staar i Forbindelse med samme.

Sluttelig bedes den ærede Læser undskylde, at vi nødvendigvis er kommet saa langt ud i Rummet, bort fra Magnetismen denne Gang. Men i næste Nummer skal vi komme med Beviserne for de her anførte Paastande og i en saa populær Form, at alle vil kunne forstaa det.

Nes Trebla.

Spøgeriet paa Graabrødretorv.

I denne „døde Tid", som „København" allerede i sit første Nummer har viet en Forside-Leder, gjør det svært godt at læse lidt oplivende engang imellem.

Saaledes traf jeg forleden paa en Artikel i mit „Yndlingsblad", det kvikke lille „Aftenblad", som straks tog min Interesse fangen og vakte min udelte Sympathi. Det var om Spøgeriet i en Kro i Nærheden af Kjøbenhavn. Den var lavet efter den sædvanlige Recept: 5 Dele koncentreret L-ø-g-n, 4 Dele Hallucination, ½ Del Sensation og ½ Del livlig og fri Fantasi, rørt til en jævn Masse og lækkert anrettet med *Petit* som et tiltrækkende Mellemstykke, samt serveret saa varmt som muligt med *Sauce pikante*, som efterlod en behagelig Smag i Munden og lovede — mildest talt — alt i Retning af sensationelt. Men hvorfor i al Verden tager „Aftenbladet" paa Landet for at søge efter Spøgeri, naar det har det meget nærmere for Haanden, lige for Næsen, paa den anden Side Gaden, eller Torvet?

Der døde i forrige Uge et lille Blad, som hed „Kjøbenhavns-Posten". Og lige siden hin Dag har den stakkels Afdøde spøget af alle Livsens Kræfter. Budene sad og græd ved Baaren Dag ud og Dag ind, og Venner og Bekjendte kom flittig og spurgte til den Afdødes Befindende og om han da ikke snart skulde begraves paa en anstændig og kristelig Maade. Men Medarbejderne sagde: „Nej, han er ikke død — han undergaar blot en Forvandling. Stoffet, Legemet, det rent materielle er dødt, men Aanden er ved at bryde sig nye Baner. Uden Billede, uden Gjæld og, hvis det skal være, — uden Penge udkommer der fra 2den Juli et Organ, hvis Navn vil blive „Posten". Dets Hovedopgave vil blive at komme ud om Aftenen saa sent som muligt, helst naar Folk er gaaet i Seng, for at Publikum først kan faa Lov til at længes efter os og næste Morgen vaagne med et Spørgsmaal paa Læberne efter „Posten" — fra forleden. Saa mærker man heller ikke saa let, naar vi udebliver en enkelt Dag!"

Da disse vilde Rygter var trængt op paa „Gazetten"s Kontor, sendte vi igaar vor fortrinligste Medarbejder ud paa Opdagelse, for at undersøge Sandheden i disse Fabler.

Vi lader ham nu berette om sine Opdagelser i Spøgelsehuset.

Igaar Aftes Kl. 10 indfandt jeg mig efter Ordre paa „Posten"s Kontor, hvor jeg traf vor fælles Bekjendt *Christian Knob*, siddende midt paa Gulvet paa en Pakke Makulatur, med Haand under Kind og et smørret Grin i Ansigtet.

„Tør jeg spørge", begyndte jeg, „er det her det spøger?"

„Spøjer, hva' siger De, Godeste, spøjer det? Er De ikke saa elskværdig og venlig at sige mig, hvad Deres Elskværdighed mener med dette muntre og glade Spørgsmaal, her paa Kontoret?"

„Jo, Christian, det spøger jo her", indskød jeg, ængstelig og forsigtig skelende om til alle Sider.

„Nej, Gu' spøjer det ikke! Hva' er det for noget Sludder," raabte han ivrig.

Klokken slog netop det sidste Slag af ti omme paa Kirkeuhret. En trykkende Stilhed hvilede i Stuen og hele Huset. En beplumret og indelukket, uhyggelig Lugt trængte ud fra det aflukkede Redaktionsværelse. Det knagede i Døren, som om der blev taget kraftig i den, og et Brøl lød ud i Stuen.

„Hvad var det?" raabte jeg forfærdet.

Christian var faldet om paa Makutaturpakken og gjemte Hovedet i sine Hænder.

(Fortsættes paa 6te Side.)

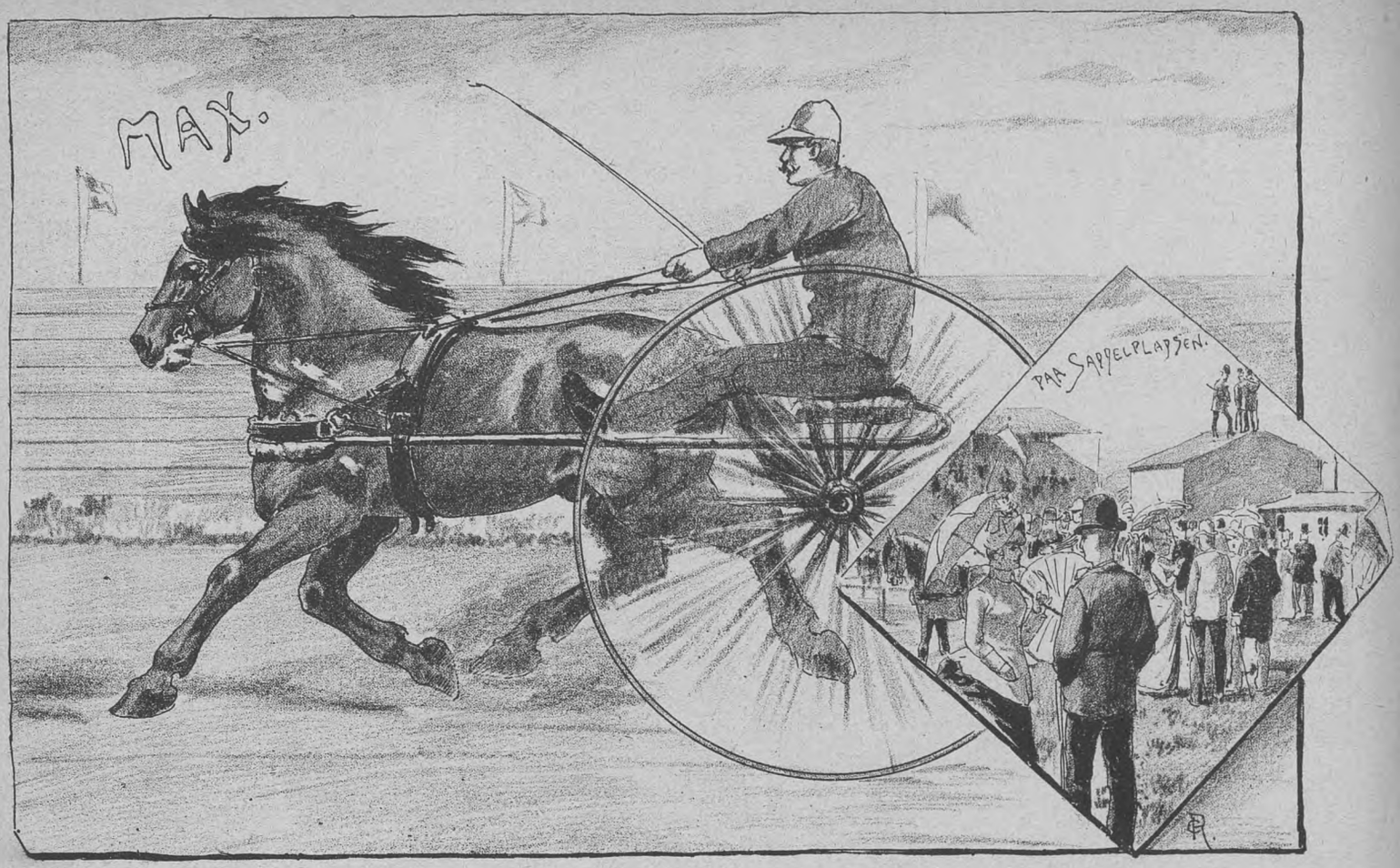

Travløbene i Søndags.

Af W. Rantzaus Memoirer.

Forlystelsesstedet „Rosenlund". Tyrolersangeren *Ludwig Rainer.*

Et Ægteskabsdrama.
En Marskandiser paa Kristianshavn bibringer sin Kone et Slag i Tindingen med en Hammer.

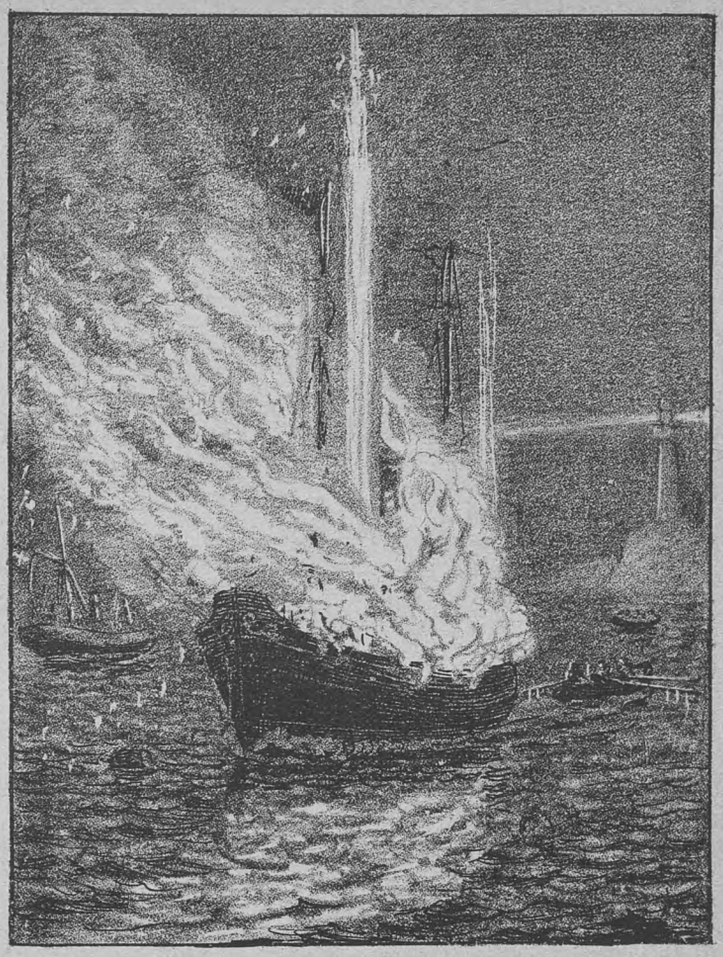

Skib i Brand.
Den svenske Damper *„Kung Oscar"*, ladet med Sprit, ødelægges af en hettig Ildebrand i Østersøen udfor Arkona Fyrtaarn.

Haardt Arbejde.
En 72-aarig Røgter i Thyland tvinges af sin Husbond til at trække Harven.

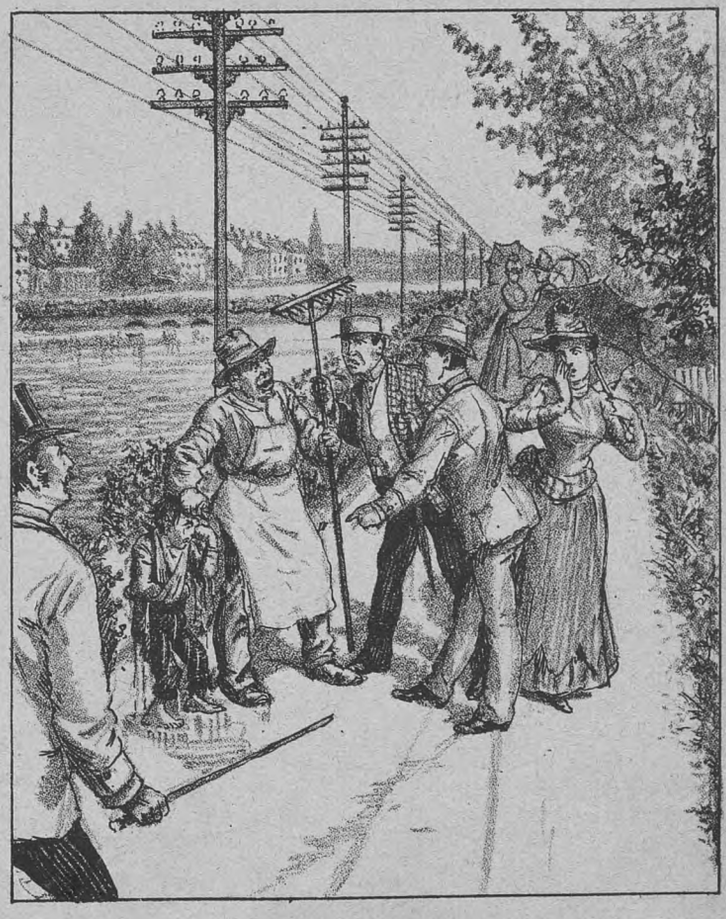

Brutalitet.
En Opsynsmand kaster en lille Dreng i Vandet i St. Jørgensee og indlader sig i Klammeri med de Forbipasserende, som søge at tale ham til Rette.

„Hjælp os, hjælp os!“ lød det svagt bag Døren.

Jeg nærmede mig det mystiske Værelse, hvis Dør var fast aflaaset og forsynet med et stort Segl.

„Christian Knob“, sagde jeg højtidelig, „hvilken Forbrydelse ligger her skjult?“

„Hjælp os ud . . . hjælp os ud . . . Vi er faldne for hans Haand . . .“ lød det stadig jamrende derinde fra.

Resolut, som jeg altid er, tog jeg Mod til mig og aabnede Døren med et kraftigt Spark.

Værelset var tomt. En Masse gamle, brugte Penne laa og flød paa Gulvet, som lignede et udbredt Zebraskind, saa overplettet var det med Blæk. Men i alle fire Hjørner laa store Bunker af gamle „Kjøbenhavns-Poster“. Jeg trak Christian med ind i Stuen og spurgte ham, hvad han vel troede det var, som havde talt herinde.

Saa tog han mig ved Knaphullet og trak mig ind i den anden Stue.

„Her kan jeg bedre sige det, Højstærede,“ begyndte han. „Jeg har tidt tænkt paa, om det ogsaa gik godt i Længden med det Slagteri.“

„Slagteri? Hvad er Meiningen, kære?“

„Jo — ser De, Allerfortræffeligste — De kjender mig jo nok? Ikkesandt? Det er mig, som har drejet Halsen om paa alle de mange dejlige fede Ænder, som altid har staaet i Posten. Det var mig, som . . . . . De huske jo nok . . . det Stykke om Schicks Bekjendelse . . . og Løbesedlerne, vi udsendte den Dag, og alt det andet. Ikkesandt?“

„Jo, det husker jeg nok.“

„Ja, og hvem tror De, det var, som slagtede de Ænder og bragte dem til Torvs i „Kjøbenhavns-Posten“? Det var s'gu' mej“, sluttede han med et bredt Grin og trak Munden op til den ene Side. „Og nu vil de ud igjen i det fri, fordi de har hørt, at „Posten“ er gaaet ind. Saa tror de, at Christian Knob er arbejdsløs og „ligger Penden paa Hyllen“ — men de kan tro nej. Slap jeg dem ud idag, saa fangede jeg dem igjen imorgen. For De maa vide, Højstærede, jeg er nu ansat ved det fineste Blad her i Kjøbenhavn — nede paa Hjørnet af Admiralgade — Hør, Godeste, lad os saa gaa ned og faa en halv Bayer i Kjælderen ovenpaa den „Bekjendelse“. Den var næsten lige saa haard som Schicks.“

Saa var Gaaden løst: Det var Christian Knobs Ænder, som spøgede paa det forladte Redaktionskontor.

Men Christian Knob var den sidste Rotte ombord i Dødssejleren. Naar *han* forlader den, faar den nok en anstændig Begravelse.

Felix II.

Hvorledes Postsækken blev reddet.

Af J. Baraclough.

Jeg var ansat paa Posthuset i Burleigh, Mellemengland, som Postexpedient. Mit Arbejde var ikke særlig vanskelig, men det nødvendiggjorde en hel Del Natarbejde, da Burleigh ligger i et stort Forretningsdistrikt, hvor der daglig kommer en hel Del Postsager og ofte betydelige Summer i Kontanter. Jeg havde derfor ofte Natarbejde med at sortere og stemple de mange Breve og komme dem i de forskjellige Sække.

Nattearbejdet var usigeligt trivielt. Efter Klokken elleve var jeg den eneste af Personalet paa Kontoret, kun med en Karl til Assistance. Burleigh Postkontor laa lige ud til Hovedgaden, og om Natten var der mærkeligt lydt i Gaden, saa lydt, at jeg ofte paa min Stol i Kontoret har hørt Hemmeligheder hviskede, der ikke var bestemt for mine Øren, men som indiskret smuttede ind gjennem den brede Revne i Muren, hvori Brevene kastedes. De fleste af disse natlige Samtaler bestod i hviskende, fortrolig Kjærlighedspassiar og Løfter om evig Troskab.

En Nat i September Maaned forrige Aar havde jeg havt et særligt strængt Arbejde med at stemple og og sortere Morgenposten. Der havde været et usædvanlig stort Antal Breve til Nabobyerne. Min Arm smertede formelig af Anstrængelse af det hurtige Arbejde, og jeg lænede mig derfor lidt tilbage i Stolen for at hvile. Det var lige ved Midnat, og der var et godt Stykke Arbejde endnu, som skulde gjøres, da Postsækkene skulde være pakkede til Klokken to, til hvilken Tid Vognen afgik til Oakby, omtrent ni engelske Mil fra Burleigh. Midtvejs mellem disse Byer laa Woodhall, en stor Landsby, hvortil der ofte var store Forsendelser af rede Penge. Saaledes ogsaa den paagjældende Nat.

Pludselig hørte jeg en høj Banken paa Døren. „Hvad er det?“ spurgte jeg.

„Jeg har fundet et Brevkort paa Gaden, som De bør læse. Der vil inat ske et Angreb paa Postvognen!“ Disse sidste Ord blev gjentagne med en ængstelig Stemme flere Gange; men jeg betænkte mig dog stadig paa at lukke op, da det lige saa godt kunde være et Fif for at faa Døren aabnet. „Læg Kortet i Brevkassen,“ raabte jeg ud gjennem Revnen. Øjeblikkelig rullede det vigtige Kort ind til mig, og jeg gav mig til at undersøge det med stor Omhyggelighed. Paa den ene Side stod med Blyant: „Læs den anden Side.“ Ved at vende det om læste jeg følgende Linjer: „Vær ved Grotto Park Lane Kl. 2½ i Nat. Postsækken indeholder Pengebreve. Vær bevæbnet, da vi maa overfalde Postkusken. Domino.“ Klokken var nu et Par Minutter over tolv, og hvis Postsækkene skulde reddes, maatte der handles straks og energisk.

Det var umuligt for mig at forlade mit Kontor, der var endel Sorteringsarbejde endnu. Heldigvis stod Postkontoret i Telefonforbindelse med Politistationen og Brandstationen. Jeg traf i en Fart min Beslutning. Telefonen var lige ved min Arm, og hurtig drejede jeg paa Klokken. Efter kort Tids Forløb blev der svaret fra Politistationen. Jeg bad om snarest muligt at faa nogle Mand til Postkontoret.

Efter at have ventet i nogen Tid, som for mig syntes at være flere Timer, omendskjøndt det kun var nogle faa Minuter, hørte jeg hurtige Skridt paa Stenbroen udenfor og en sluttet Trop Politibetjente marscherede ind paa Postkontoret til min Undsætning. Jeg viste dem Brevkortet, og en hurtig Konference fandt Sted. En af dem blev sendt tilbage til Politistationen efter Skydevaaben, og Resten lagde Planen til deres natlige Operation. De var hurtig paa det Rene med, hvor Angrebet skulde ske, naar Grotto Park Lane var nævnt. Der var et ensomt Sted, hvor denne Gade blev skaaret af flere Veje. Dette Knudepunkt dannede ligesom en lille Park, og der var i stor Omkreds ingen menneskelig Polig at opdage. Dette Sted var som skabt til et Overfald og Politibetjentene bleve straks enige om, at her maatte de samles Kl. 2. De valgte forskjellige Veje for at naa Maalet, og Aftalen var, at deres Fører skulde udstøde en skarp Fløjten, naar de skulde bryde frem.

Klokken var imidlertid bleven Et, jeg var færdig med det meste af mit Arbejde og ventede nu blot paa min Chef, som plejede at komme paa den Tid, for at høre, om der var passeret noget. Han kom kort efter, og jeg forklarede ham, hvorledes Sagerne stod og bad om at maatte gjennemføre en Plan, som jeg havde fattet, hvorved vi muligvis kunde redde Postsækken fra Overfaldet og naa at faa den til

sit Bestemmelsessted i rette Tid. Det var i Korthed følgende:

Klokken to skulde en tom Postvogn kjøre hen ad Vejen til Woodhall og Oakby, reglementeret oplyst og i en jævn, rolig Gangart, som om alt var i den skjønneste Orden. Fem Minutter efter skulde den egentlige Postvogn komme, og Kusken maatte her handle efter Konduite, saaledes som Omstændigheder tillod det. Jeg tilbød at kjøre den første Vogn, og Postmesteren gik ind paa mit Forslag. Aftalen blev saa, at jeg kjørte paa venstre Side af Vejen og skulde stadig sørge for, at Banen til højre var fri. Paa det Sted, hvor vi ventede Overfaldet, skulde Postkusken blot sætte fuld Fart paa og holde til højre, idet han passerede min Vogn.

Koldblodig steg jeg op paa Kuskesædet, tog Tømmerne og satte afsted, netop som Kirkeuhret slog to. Jeg havde min Revolver parat og var vis paa Sejren, hvis blot Politiet var paa sin Plads. Efterat være kjørt ind i Skyggen af Træerne i Grotto Park Lane, vovede jeg næppe at trække Vejret, saa spændt var jeg paa Resultatet. Mørket syntes at tiltage til Trods for mine gode Lygter paa begge Sider af Vognen. Pludselig standsede min Hest. Den anede Faren. Og det var paa høje Tid, thi i samme Nu blev Vognlygterne knuste og slukkede. Jeg raabte om Hjælp og blev glad ved at høre den lange Fløjtetone fra Politiets Fører. Men inden jeg havde Sands for at foretage mig noget, blev jeg kastet ned fra Bukken og kneblet, og Banditterne gav sig til at bryde Vognen op. Medens de var i Færd hermed, omringede Politiet dem. Ingen af Parterne turde gjøre Brug af deres Skydevaaben, for ikke at nedskyde hinanden. Der opstod derfor et hidsigt Haandgemæng, hvor Politiet slog fra sig af en god Villie, da det anede dem, at dei vilde vanke en god Dusør, hvis det lykkedes dem at anholde den ubekjendte Anfører for Banden, hvis *nom de guerre* var „Domino".

Jeg laa imidlertid hjælpeløs hen paa Vejen og tænkte paa, om Postkusken vilde være saa heldig at slippe igjennem. Min Hest laa og sprællede paa Vejen og Vognstængerne paa den tomme Postvogn vare knækkede. Pludselig nærmede sig en Vogn i en rasende Fart. Hverken Politiet eller Røverne anede, hvem det var, før den virkelige Postvogn fløj forbi dem.

Kampen var nu paa sit højeste, men til Slutningen blev „Dominos" Mænd overmandede og tagne til Fange. Derimod lykkedes det Føreren selv at undslippe, og der blev siden efter aldrig hørt noget til ham i den Egn. Postvognen naaede Woodhall og Oakby i god Behold. Den der tog mest Skade ved Sammenstødet var mig, som kom slemt til Skade i Faldet fra Vognen ned paa den haarde Landevej; men ikke nok hermed. Da Postkusken susede forbi Kampladsen, overkjørte han mit ene Ben, og jeg maatte holde Sengen i Burleigh Hospital i to Maaneder, før jeg forvandt Følgerne af denne Bataille.

Det er aldrig lykkedes at opdage, hvem det var, som kastede Brevkortet ind i Postkassen. Der blev foretaget forskjellige Undersøgelser, men alt hvad vi opdagede var, at en af „Dominos" Mænd havde tabt det, hvorved Overfaldet mislykkedes og Postsækken reddedes.

Bekjendtgjørelser.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 8, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillingens Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor. eller i Central Expres.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg"** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter.

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

arterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri o. lign. Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

De skalikke ærgre Dem

over, at Deres Uhr ikke gaar rigtig eller gaar istaa; send det blot til **83, Gothersgade 83,** hos

H. V. Valdemar Petersen,

hvor alle Slags Uhre sælges, byttes og repareres billigst og

samvittighedsfuldt.

Frederiksberg Morskabstheater.

I denne Uge opføres hver Aften:

Kl. 7¾ (1ste Gang):

Hypnotisme,

original Farce i 1 Akt af *Carl Gnistborg*

Kl. 8½ (1ste Gang):

Sport,

original Vaudeville i 1 Akt.

Kl. 9¼ (1ste Gang):

Søster Rus

eller

„Hvad er Meiningen, Kjære?"

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr. 25 Ø.
2. — 2. —	1 — „ —
Nr. Balkon og Parterre	„ — 75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter	„ — 50 —

Det danske

Forsikringsselskab

SKJOLD

tegner alle Slags Forsikringer mod Legemsbeskadigelser ved

Ulykkestilfælde.

Hovedkontor: Amagertorv 6.

Doris Cigaren er ubetinget den bedste Cigar til 4 Kr. pr. 100 Stk. — Talrige Anbefalinger fra Præster, Lærere, Handelsfolk, Haandværkere og mange andre foreligge til behagelig Eftersyn. Faas kun hos

J. C. Jessen,
Gothersgade 29, K.

P. A. E. Müllers enestaaende

Kolik Mave-Bitter

har nu været forhandlet i en Række af 16 Aar, kan derfor tilraades som et af **de første Husmidler** mod **Mavekatarrh,** Vinde, Modersyge, tørre Ryg- og **Mavesmærter** med Kvalme og Kolik eller **Cardialgi,** Trykken for Brystet og i Mellemgulvet, Mavesækken — benyttes og anbefales af **Tusinde af Lidende** med bedste Resultat. Forsendes mod Postopkrævning à 75 Ø. m. Glas, Brugsanvisning m. m. og Emballage frit. **NB.** Porto aparte.

Kjøbenhavns Honninghus og Mjød-Bryggeri. 4. Graabrødretorv 4.
P. A. E. Müller.

Militær Badeanstalt

anbefales til de ærede Promenerende paa **Langelinie.** En stor og skyggefuld Have, bedste Varer og billigste Priser. Lysthuse for Familier. Vand faas paa Maskine. Musik hver Aften af Br. *Holgersen.* **N. Olsen.**

Opmærksomheden henledes paa min

Møbeludstyrsforretning,

Gl. Torv,

Hjørnet af Nørregade.

Et stort Udvalg forefindes af godt forarbejdede Møbler, saavel elegante som ordinære.

Ved Indkjøb af hele Møblements gives betydelig Rabat,

Ærbødigst **N. P. OLSEN.**

C. G. Paulsen,

Juveler & Guldsmed,

50, Vesterbrogade 50.

Stort Udvalg af Guld- og Sølvarbejde.

Annoncer til „Gazetten"

modtages paa Kontoret, **Klosterstræde 22.** Annoncer, som ønskes indrykket i det i samme Uge udkommende Nummer, maa være indleveret senest Torsdag Eftermiddag.

Uge-Revue.

Skal vi endelig have den saa meget omtalte Verdenskrig — og de Dumrianer, der bilder sig ind at være inde i Politik, bander jo alenlangt paa, at den skal s'gu være der med det første — saa lad det da ogsaa blive med det første.

Det er kedsommeligt at vente, naar man dog skal til det. Kan Bismarck ikke længer dy sig, den gamle Filur, lad der saa bare gaa Hul paa Bylden. Men hvorfor blive ved at snakke om det?

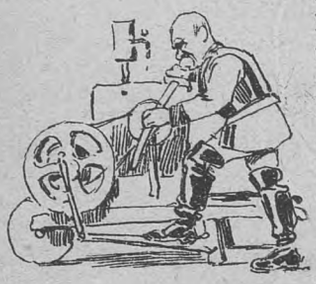

Hvad skal alle de ubegribelige Noter, Aktstykker, røde, gule, hvide, blaa og grønne Bøger til? Som om det Stads hjælper det bitterste paa Verdensfreden. Det gjør bare ondt værre, de skændes jo derude i det store Europa om naar det skal gaa paa Næverne løs, som vi herinde om Korsgaard skal vælges eller ej, eller som „Aftenbladet" og „Kjøbenhavns-Posten."

Om Forladelse — „Posten". „Kjøbenhavns-Posten" er jo ikke mere — og den er der alligevel. Overanstrængt af Varmen tog den et Par Dages Sommerferie, og saa skete det vidunderlige. „Kjøbenhavns-Posten" kom ikke mere, men „København" kom og „Posten" kom, og vor lykkelige By ejer nu et Blad mere.

Det er en Velsignelse, vi har faaet det. Det kan jo nok være vi trænger til Regn, det vilde allenfals ikke gjøre Kornet nogen Skade, der er vel ogsaa nogle iblandt os, der kunde trænge til lidt mere Mønt i Lommen, men et nyt Blad er dog nærmest det, den mere udbredte Trang, Samfundstrangen stiler mod.

Et dybtfølt Savn er afhjulpet. Lad Danmark engang have været et lillefattigt Land, det er det ikke mere. Er der ikke Grøde i Journalistiken? Udfolder ikke den ene journalistiske Knop sig efter den anden, myldrer ikke Bladene frem i Bunkevis? Jo sandeligen.

Lad os da være stolte paa vor Nations Vegne, den lille, men flinke Nation, hvis Vej til Ros og Magt før gik over den blanke Sø, medens den nu gaar over Journalistikens Terskvande.

Er det gaaet tilbage med Kornet, saa er til Gjengjæld Journalistiken skudt i Vejret. Ganske vist, den er ikke Landets eneste Næringsvej, men det er absolut dets fornemste.

Man bliver Journalist ikke af smaalige Hensyn til Brødet, thi det ligger de færreste Journalister fjærnt at leve af Pennen, og man bliver Bladudgiver uden spidsborgerlige Beregninger over, hvorvidt det vil give noget af sig — den Tanke ligger saa saare langt borte.

Man bliver det udelukkende af ideelle Grunde, Bladudgiver, Redaktør, Medarbejder osv. Og saa højt er Ideens Fane løftet herhjemme, at lavt regnet de 25 Mandspersoner af hvert 100 er eller har været Redaktør, medens 55 af 100 kan kalde sig „Medarbejdere".

Gjaldt det om, et eller andet uciviliseret Sted i Verden, i en Gesvindighed at faa Civilisationen i dens fineste Form til at trænge igjennem, ved at oprette 500 forskjellige Blade hver med sin Redaktør og sine Medarbejdere, vilde det lettest lade sig realisere paa faa Dage, ved at vi danske besørgede det. Ingen anden Nation vilde tilnærmelsesvis kunne stille saa mange skrivekyndige Folk paa Benene uden at lide under det.

Og det vilde lette svært, som Ny-Tivolis-Direktionen sagde, den gav Aistrup Afsked paa 10 Minutter og graat Papir.

Ja, saa underligt kan det gaa til her i Verden, i Dag op med Aistrup, i Morgen ned med ham. Og hvad Glæde har de saa af at blive ham kvit. Han gik dog trofast derude og mylrede, og sad han ikke og fyldte baade 1ste og en Del af 2den Parket, naar Bugge læste op, klappede han ikke for 50, naar Lumbye spillede, og smilte han ikke som Smør i Solskin, naar en Publikum'er mylrede ind.

Nu har de efter Aistrups Sortie sat Entréen ned. Men kan det nytte noget, naar Folk ikke engang naar til Entréen men pænt holder sig paa Maatten udenfor?

Nej, det er ikke saa lige at spille Kegler, sagde Manden, han slog sytten skæve. Se nu til „National" f. Eks. Hvem skulde have tænkt sig, at Schmidt virkelig var begyndt paa en frisk.

Og saa bliver det Sverdrup, der gaar af, mens Schmidt gaar paa.

Jo, Schmidt er Manden, der kan, og han kan mere endnu. Hvad er Sverdrup ved Siden af ham? Naar saadan en Førsteminister bare en eneste Gang løber mod en Stang, saa ligger han der, og rejser sig ikke igjen.

Men Schmidt — han kan faa baade Kongens Foged, Gesims, en Politidirektør og Landmandsbank i Hovedet, og kan er og bliver dog den lebendigste Frisvømmer.

Og nu begynder han sit Gjæstebud flot med udsøgte Retter. Der skal nok være et af Stykkerne, der sættes i Scene af selve Glückstadt og bærer Titlen: „Naar man har Bankdirektøren til Brøder".

Naar „National" har saadanne Trumfer paa Hænderne, har Watt Lov til at ængstes for Tilstrømningen til Japaneserfesterne.

Puh.

P. S.

Har lige i dette Øjeblik modtaget et Telegram fra en af de kulsorte Rejsestipendieforeningspariserrejsende, saalydende.

„Ikke faaet Snavset af endnu — daarlig By — ingen Øl — uforstaaeligt Sprog — Eiffeltaarnet højt — rædsomt Logi — kommer snart. Skidt med det hele.

Nips.

Uden hans Vidende. Grosserer N. i Aarhus har en Søn, som studerer i Kjøbenhavn. Forleden fik Sønnen et Brev fra Faderen, hvori denne skjænder paa ham for hans Letsindighed og Ødselhed i Pengesager. Efter denne alvorsfulde Dosis skriver han: „Din Moder har uden mit Vidende lagt 20 Kr. i Brevet. Vær forsigtig med dem!"

* * *

Er Tobaksrøgning skadelig? Der lever i Sidney i Australien en gammel Pebermø paa 105 Aar. Hun har røget Tobak i de sidste halvtredsindstyve Aar! Mon Tobaksrøgning er skadelig?

* * *

Elskeren (smægtende): „Jeg vilde ønske jeg var Tankelæser, Frøken Petersen!"

Frk. Petersen (blidt): „Hvorfor det?"

Elskeren (glad bevæget): „Jo, for saa kunde jeg læse Deres inderste Tanker."

Frk. Petersen (skarpt): „Saa er det heldigt for Dem, at De ikke er Tankelæser!"

Indhold.

Illustrationer: Fra Tivolis Kunstnerplæne Travløbene i Søndags. — Af W. Rantzaus Memoirer. — Et Ægteskabsdrama. — Skib i Brand — Haardt Arbejde. — Brutalitet.

Tekst: Sport [Travløb]. — Vore Billeder. — Af det kjøbenhavnske Sangerindeliv. — Spøgeriet paa Graabrødretorv. — Magnetismen. — Hvorledes Postsækken blev reddet. — Uge-Revue [illustr.] — Avertissementer.

Redaktør *Valdemar Gøtsche.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Expestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 28.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 13. Juli 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre 10 Øre.

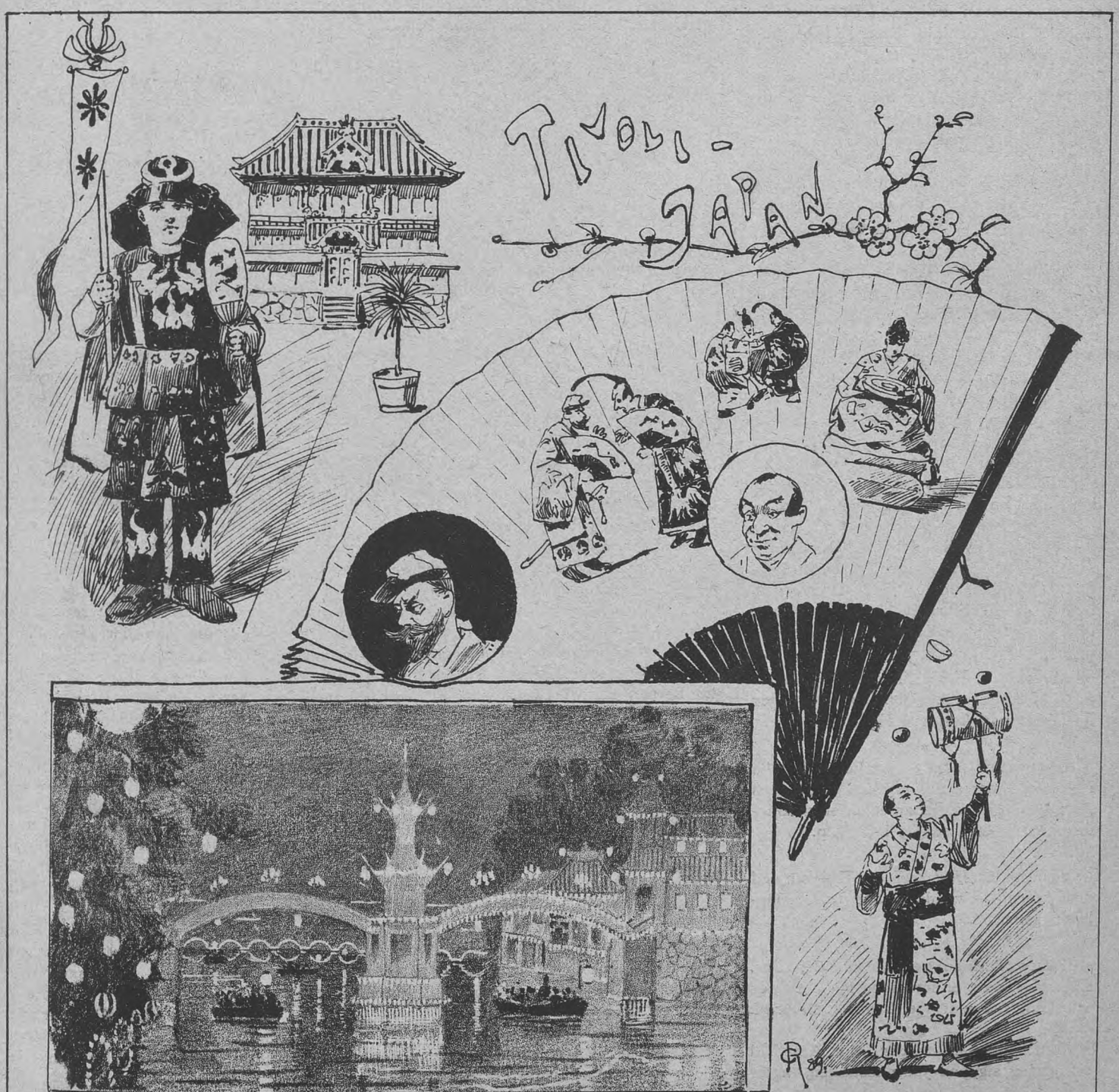

Japan i Tivoli.
Scener af Operetten Buh-lang-Buh. — Japanesere i „Kisten".

Guld og Glimmer.

Hr. *Carl Berling* har i lang Tid lidt af en meget smertefuld Tandsygdom. Paa Lægernes indtrængende Opfordring har han i disse Dage underkastet sig en Operation, hvis Udfald var særdeles tilfredsstillende.

* * *

Ogsaa en Japaneser. En lille Kreds af Journalister sad forleden i *Thor Jensens* Restauration inde i Tivoli og glædede sig over de smukke Japanesere, der hist og her var anbragt som Dekoration. Bl. a. var ogsaa Hejberg tilstede. Den store udødelige Mands Fortjenester kom paa Tale og man besluttede at rejse et Mindesmærke til hans Ære. En ung Dekorationsmaler var straks ved Haanden og fæstede den geniale Peter Knobs bekjendte Ansigt til Bunden af en Tønde. Thor Jensen var naturligvis henrykt over denne Reklame, thi for ham var *en* Heiberg paa Tønden nok saa meget værd som *ti* Paafugle paa Taget.

* * *

Overpræsidenten, Kammerherre *Benzon* er fuldstændig helbredet vendt tilbage fra sin Udlandsrejse.

* * *

Grev *C. E. Reventlows* Bryllup med Comtesse *Agnes Moltke* skal finde Sted den 23. i denne Maaned, Kl. 4, i Garnisons Kirke. Det unge Par agter efter Brylluppet at tage Ophold paa Godset „Trolleborg" paa Fyen.

* * *

Kgl. Skuespiller *Olaf Poulsen* har høstet baade Guld og Ære paa sin Jyllandstourné. Hr. Poulsen, der nu har taget Ophold paa sin Villa i Fredensborg, kjøbte sig forleden i Hillerød en flot lille Jagtvogn.

* * *

Skuespiller ved det kgl. Theater *Aage Foss*, der er hjemkommen fra en Parisertour, tager om nogle Dage til Troense, hvor han vil tilbringe sin Sommerferie. I November holder Kunstneren sit Bryllup.

* * *

Baronesse *Dahlerup*, hvis Søn uddannes til Billedhugger af Prof. Saabye, ligger for Tiden paa Landet i Hellebæk.

* * *

Kontorchef *Nitsche* og Hustru fejrede i Mandags deres Sølvbryllup. I Dagens Anledning gav Ægteparret en større Middag paa deres Ejendom i Ordrup.

* * *

Skuespiller *Hunderup* er hel — om end ikke holden — vendt tilbage fra sin Oplæsningstourné.

* * *

Skuespillerinde ved „National", Frk. *Emma Hansen*, er for Tiden syg. Det er vanskelig endnu at sige, hvad det bliver til.

* * *

Skuespiller *Marer*, der for et Aars Tid siden slog sig paa Journalistikken, agter paa Andreas Schous Forlag at udgive en Række humoristiske Artikler, som han ifjor har skrevet i „Nationaltidende" under Mærket *Poul Fasting*.

* * *

Julie Westermann fejrer paa Mandag sit 30 Aars Jubilæum. For Tiden synger hun i Sanssouci paa „Bakken".

* * *

Den fra Udstillingen bekjendte *russiske Portal*, som nu er blevet opstillet i Fredensborg Slotshave, kaldes af de lokale Vittighedsmagere for „Kransekagen".

* * *

Grosserer *Adolf Berendt*, der er udtraadt af Firmaet J. A. Berendt & Co., gav forleden paa Skydebanen en Afskedsmiddag for Personalet.

* * *

Hr. *Paul Marcussen* har lovet Folketheatrets Direktør en Helaftens Farce.

Vore Billeder.

Japan i Tivoli. Se Artiklen „Paa Viften".

Fra Japaneser-Operetten. Hr. og Fru Christensen, de snart verdensberømte Mikado-Duettister føler sig ret i deres Element i den japanesiske Operette. Og Publikum paaskjønner det flinke Spil ved vældige Klapsalver og Bravoraab. Men hvad var vel Operetten uden de To?

Lad deres veltrufne Portrætter, som i Dag ved os spredes i Tusindvis over det meste af den civiliserede Verden være „Gazetten"s Hyldest til de uforlignelige „Japanesere".

Sammenstyrtet Hus. I Mandags Formiddags styrtede pludselig omtrent Halvdelen af Ejendommen Vesterbrogade 147 sammen og forsvandt i en udgravet Byggegrund ved Siden af. Vandrørene i det sammenstyrtede Hus sprang, og Vandet strømmede ud over Ruinerne, som laa begravede i et bundløst Ælte Ingen kom til Skade ved Katastrofen, da Arbejdsfolkene i Tide opdagede, at Huset slog Revner, inden det sank sammen. Vort Billede viser det Virvar, som hersker i det ødelagte Hus.

Dræbt ved Lynilden. I Søndags anrettede et Lynnedslag en frygtelig Ulykke paa den lille Ø Gjøl i Limfjorden. Tre Mennesker dræbtes, nemlig Ejerinden af Huset, en Murer og en Møller. Huset, som var under Opførelse, manglede endnu Vinduerne og det indvendige Pudsearbejde. Lynet slog ind gjennem Vinduesaabningerne, splintrede Vinduskarmene og fo'r rundt i Stuerne, hvor de dræbte opholdt sig. Et Par andre Tilstedeværende bedøvedes, men kom senere til sig selv igjen. De afdøde efterlader sig to Enker og ti Børn.

Overkjørt. En Slagter paakjørte i Tirsdags en Mand, som kom trækkende med en Vogn, belæsset med Mælkespande. Trækvognen væltede og Spandene trillede hen ad Gaden, medens Manden selv kom ind under Slagterens Vognhjul, som gik over hans Bryst. Han kom dog ikke mere til Skade end at han atter kunde samle sine Sager sammen og kjøre videre, derimod fik han sit Tøj forrevet og ødelagt.

Ulykkestilfælde ved Dampsporvognen. I Mandags Aftes blev et Par Heste sky for Dampsporvognen ud for Konstantia og fo'r i rasende Fart ned ad Strandvejen. Paa Vognen fandtes 2 Karle, der var ude at tilkjøre Hestene; det lykkedes den ene at springe af, uden at komme til Skade, men den anden blev slynget ud af Vognen og over mod et Træ, hvorved han forslog Ryggen i høj Grad. I bevidstløs Tilstand bragtes han til Konstantia. Hestene standsedes først ved Skovshoved, uden at de heldigvis havde foraarsaget anden Ulykke paa Vejen.

Af det kjøbenhavnske Sangerindeliv.

Af *W. Rantzau.*

III.

Ludvig Rainer.

Jeg lovede forrige Gang at fortælle lidt om den bekjendte Tyrolersanger *Ludwig Rainer*, og uagtet han maaske vanskelig kan komme ind under Titlen, som staar over disse Artikler, har den verdensberømte Sanger med sit fortrinlige Tyrolerselskab ogsaa her i Kjøbenhavn til de forskjellige Tider, han har været her, gjort sig saa afholdt af Kjøbenhavnerne, at de Par Ord, jeg her vil skrive om ham, vistnok vil blive læst med Interesse.

Ludwig Rainer blev født den 21. Juli 1821 i Landsbyen Fügen i Zillerthal. Allerede som Barn gjorde han sig bemærket ved en fortræffelig velklingende Stemme, og man hørte ham tidt fra Alperne synge sine Viser og jodle, saa det klang hen gjennem Dalene. Skolelæreren i Landsbyen blev opmærksom herpaa og brugte ham i flere Aar ved Kirkesangen.

I Aaret 1838 kunde Døden nær have ramt Rainer og kun hans noget letsindige Hang til Fornøjelser reddede ham den Gang. Det var ved Hyldingsfesten for Kejser Ferdinand, hvor Zillerthaler-Skytterne var samlede i Nærheden af Innsbruck i en lille By Hall. Her var de indkvarterede i en Lade, indtil de næste Morgen samlede skulde marschere ind til Innsbruck til Højtidelighederne.

De havde faaet streng Ordre til ikke at forlade deres Kvarter om Natten; men den unge, syttenaarige Rainer kunde ikke modstaa Innsbrucks Fristelser og gik der ind om Aftenen. Samme Nat styrtede Laden sammen og begravede største Delen af hans Kammerater. Hans Letsind havde frelst ham.

Kort Tid efter denne Katastrofe kom der en fransk Spekulant til Zillerthal, som engagerede Sangere til et Selskab for at berejse Amerika. En Kvartet blev meget hurtig samlet, bestaaende af Ludwig Rainer som Tenor, hans Niece Helene Rainer, som Sopran, Margarethe Sprenger, Altist, og Simon Holaus, en mægtig Bas. En Kontrakt blev sluttet med Franskmanden, og kort efter var Selskabet paa Vejen til Amerika, hvor der ventede de godmodige Tyrolere mangt et Eventyr, mange glade — men ogsaa mange bedrøvelige Timer. Selskabet erhværvede sig hurtigt det amerikanske Publikums Gunst og allerede efter et Aars Forløb var deres Kasse vel forsynet, — noget Franskmanden blot havde ventet paa for at stikke af med hele Kagen. Der stod de da, uden Penge — men ikke uden Erfaring. Ludwig Rainer havde i det Aar allerede lært saa meget Engelsk, at han kunde optræde som Selskabets Forretningsfører, og ved godt Mod gik de nu paa Tourné paa egen Haand. De rejste først til New-Orleans, hvor de ved nogle derboende schweiziske Kjøbmænds Hjælp begyndte deres Forestillinger og blev modtaget af Publikum med stor Velvilje og Sympathi. Videre gik Turen op ad Missisippien til St. Louis, derfra tilbage til Ohio og Pittsburg, og saa tilbage til Philadelphia og New-York. Overalt gjorde de brillante Affærer.

Men atter efter et Aars Forløb, tilstødte der Selskabet et nyt „Uheld", om man saa kan sige. Helene Rainer blev forelsket i en ung Amerikaner og kort efter forlovet og gift. Det hjalp ikke, hvad Rainer forestillede Niecen, hun holdt fast ved sin Amerikaner. Her var gode Raad dyre. Hvorledes skulde han her kunne opdrive en tyrolsk Sopran?

Da kom den ind ad Døren til ham i Form af en lille irsk Dreng, som jævnlig havde været tilstede ved Tyrolernes Forestillinger og med stor Interesse lyttet til deres mærkelige Jodlen, som han i sine ledige Timer efterabede saa længe, til han fuldstændig havde tilegnet sig Maneren. Han blev prøvet af Rainer og tilfredsstillede ethvert Krav; kun kneb det med at skaffe en Tyrolerdragt i en saadan Fart, navnlig Hatten var ikke til at opdrive. Her maatte en Bogbinder hjælpe og lave en af Pap. Folk var henrykte over denne falske Tyroler og han blev snart alles Yndling ved sin barnlige Fremtræden og smukke, rene Stemme. Men den Lykke varede kun et halvt Aar, saa slog Drengens Stemme om, og han maatte sendes hjem til sine Forældre som „Bassanger". Saa skrev Rainer til Tyrol efter en dygtig Sopransanger og fik efter nogle Maaneders Forløb — to af sine Familiemedlemmer paa Halsen, som bedre forstod at passe deres hjemlige Dont end at synge. Da dertil kom, at Rainer blev syg og maatte holde Sengen i flere Maaneder, bestemte Selskabet sig efter hans Helbredelse til at vende tilbage til den hjemlige Arne. Uagtet de Uheld, som havde truffet dem, medbragte dog hver af Selskabet en lille Sum paa 6000 Gylden i rent Overskud. (Forts.)

„Paa Viften."

Fru Peddersens Erindringer fra „det himmelske Rige".

Naturligvis var jeg med, Hr. Redaktør! Ingen anstændig Kjøbenhavner endsige Kjøbenhavnerinde kunde da være bekjendt at blive borte, naar *Watt* indbød os til en lille Lysttur til Japan. Desuden — Herregud! — de stakkels Pigebørn maa jo dog ses — Snak — se sig om blandt andre Mennesker! — Saa inviterede vi Løjtnant Fick, fordi jeg mente, at han kunde betale for Nikkeline, og Student Krog, som kunde tage Petrea paa sin Samvittighed; saa havde Fatter jo kun mig og sig selv at sørge for, og man maa jo regne den ud i disse knappe Tider. Og saa slap vi da indenfor Watts kinesiske Mur, hvor det straks faldt mig ind, at der var noget der hed Kochin-Kinesere. Hvad det var, vidste jeg ikke, men Fatter sagde, at det var et Navn, jeg kunde huske fra Fjerkræ-Udstillingen i Kongens Have. Studenten mente dog, at vi ogsaa i Japan kunde komme i nærmere Berøring med Kochin-Kinesere, og saa forsøgte vi hos Wivel, hvor vi da ogsaa fik udmærkede Kochin-Kinesere i Champignon og Kaffe med Yeddo-Likør. Regnen hang truende over vore Hoveder, men „li'esom den var der, saa var den der ikke og saa var den der dog alligevel". — Kors, hvor der saa ud derinde, jeg kunde næsten ikke kjende mit eget rare Tivoli igjen, for de havde vendt op og ned paa det Hele. „Paafuglen" var fløjet fra Theatret, og havde sat sig paa *Thor Jensens* Tag, og saa havde de, formodentlig for at skærme os mod Regnen, hængt en hel Masse store Paraplyer op i Træerne. Den Watt er dog en prægtig Mand. Han ved meget godt, at vi Kjøbenhavnere holder mest af at „ha'e det paa det tørre!" Det med Paraplyerne kan forresten være meget godt, men jeg vil dog anbefale Watt hellere at lave en stor Glaskuppel, som han kan sætte oven over hele Tivoli, saa kan vi Kjøbenhavnere spasere derinde som Orm under en Osteklokke. — Det kejserlige Palais var naturligvis noget af det første vi tog i Øjesyn, og lille Peter, som var med, vilde absolut rive et lille bitte Hul paa Muren for at se, hvorledes der saa ud indvendig. Forresten saa det ud til, at der var mange, der havde været lige saa nysgjerrige som lille Peter, for Paladset var saa lappet, at Studenten bemærkede, „at man snarere skulde tro, man var i Lapland end i Japan." — Og saa Tivolis Gadekær — jeg mener ikke det, som „en herværende" sagde, skulde fyldes med Guld- og Sølvfisk, noget, der saa senere reduceredes til — „Ænder"; nej, jeg mener det, paa hvis Vover „St. Georg" — det gamle Skrog — ligger og vugger — — bevares, hvor der var lavet om. Først var der en stor Hængebro, som Løjtnanten, der er meget berejst, sagde, mindede om Broen over Niagara, som jeg ikke véd hvad er, men som jeg antager er et Farvand ovre i Østen — Og bag Fregatten havde Thor Jensen stillet tre Mikado-Piger op; og ved De hvad, Hr. Redaktør, det synes jeg nu egentlig er en Skam, for naar de kjøbenhavnske Beværtninger ikke maa have deres Opvartningsjomfruer staaende i Døren, saa burde Thor Jensen da heller ikke have Lov til at skilte med tre Mikado-Piger i Japan. — Men lige meget derom. Paa Fregatten kom vi, og hver af os Damer fik en Vifte som *Souvenir*, og saa sagde jeg til Petrea: „Hør ved Du hvad, Trea, imorgen kjører vi to ud i Skoven og plukker Hjærtegræs. Det stikker vi bag paa Vifterne, og saa hænger vi dem op i Stuen som Makartbuketter. For saa tror Folk straks, at vi har Kunstforstand — jo, jeg er en praktisk Kone, ikke sandt, Hr. Redaktør?

Imidlertid vilde jeg gjærne have været ind hos Dahl — ikke ham med Aviserne, men ham med Blegdammen; men Fatter er slet ikke med paa Noderne. Han har ikke Spor af Sans for Musik, fordi han ikke maa ryge i Koncertsalen. Saa gik vi da i Stedet for ned til Pantominen og saa paa Boulaugbuh, og der fortabte Løjtnanten og Studenten sig i Beundring over Yum-Yum, og det synes jeg nu var lidet taktfuldt, naar man har saadan to kjønne unge Piger, som mine Døtre, ved sin Side. Saa skal man da ikke komplimentere saadan en Japaneserinde, der ovenikjøbet er født i Kristen Bernikowstræde og hedder Elisabeth til Fornavn. Men Trea har dog senere betroet mig, at hun, da vi stod dernede i Trængslen, følte et ganske svagt Tryk af Studentens Arm, saa der bliver saamænd nok engang med Tiden et Par af de to. — Tænk Dem nu min Skræk, Hr. Redaktør, da Tæppet faldt var Peddersen forsvundet. Han kom først hjem hen paa Morgenstunden, og saa fortalte han, at han havde søgt efter os i Japan hele Natten — men jeg tror nu snarere, at Peddersen ganske stiltiende var „viftet af", for at gaa lidt „paa Viften" paa egen Haand. Og tænk Dem, Hr. Redaktør, da jeg saa vaagnede den næste Formiddag, hører jeg Peddersen i et Væk sige: „Rikke, rikke, rak! — Rikke, rikke, rak!" — „Ih, Du store Kineser, hvad gaar der af Manden", tænkte jeg; og ved De saa, hvad det var: Det var „Tømmermænd", som Peddersen antog for Japanesere, og som han derfor vilde fordrive ved at sige „Rikke, rak", akkurat ligesom Te-inoor fordriver Boulang-buh og Oprørerne.

Ja, Hr. Redaktør, saa vil jeg slutte for denne Gang. Grunden til, at jeg har fæstet mine Tanker til Papiret er den, at „Politiken" og „København" har anskaffet sig kvindelige Journalister, saa vil jeg ogsaa forsøge mig. Og jeg skulde da mene, at jeg er lige saa rap i Munden og stiv i Pennen, som denne Leonore, eller hvad det er, hun hedder. Deres ærbødige

Jakobine Peddersen.

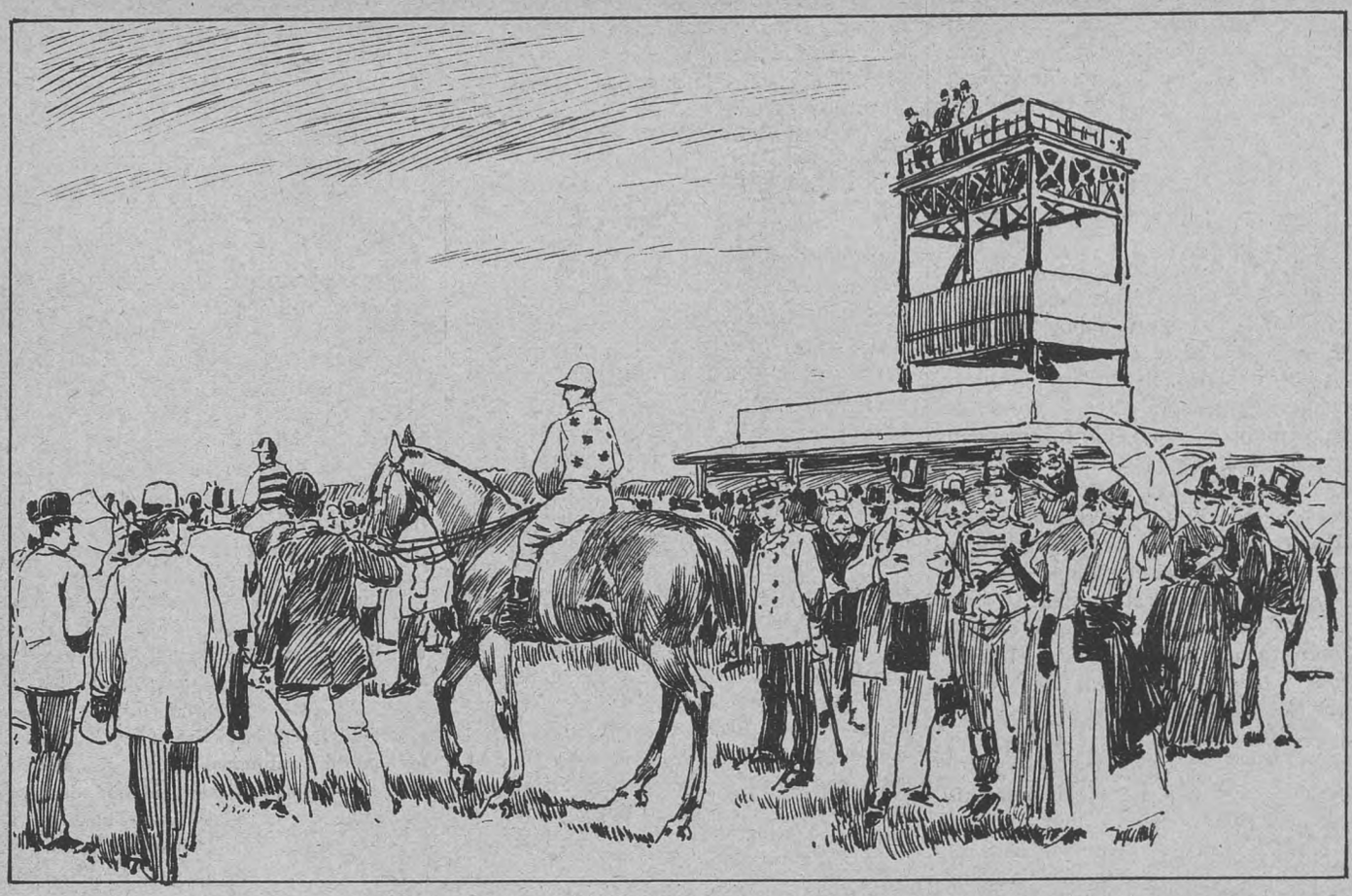

Væddeløbene ved Eremitagen.

Fra Japaneser-Operetten.

Hr. *Fred Christensen.* Fru *Elisabet Christensen.*

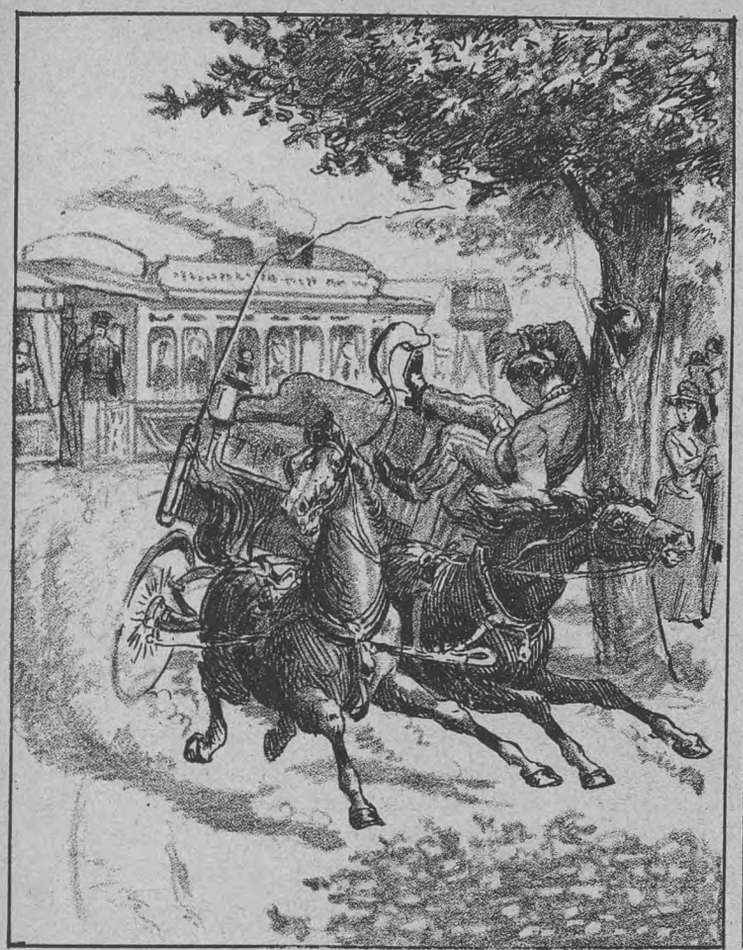

Ulykkestilfælde ved Dampsporvognen.
Et Par Heste bliver sky paa Strandvejen for Dampsporvognen, hvorved en Karl kastes af Vognen og forslaar sig slemt mod et Træ.

Det sammenstyrtede Hus.
Ejendommen Nr. 147 paa Vesterbrogade gik i Mandags midt over, og Halvdelen forsvandt i en udgravet Byggegrund ved Siden af.

Dræbt af Lynet.
Tre Mennesker dræbes ved Lynnedslag i et Hus paa Øen Gjøl i Limtjorden.

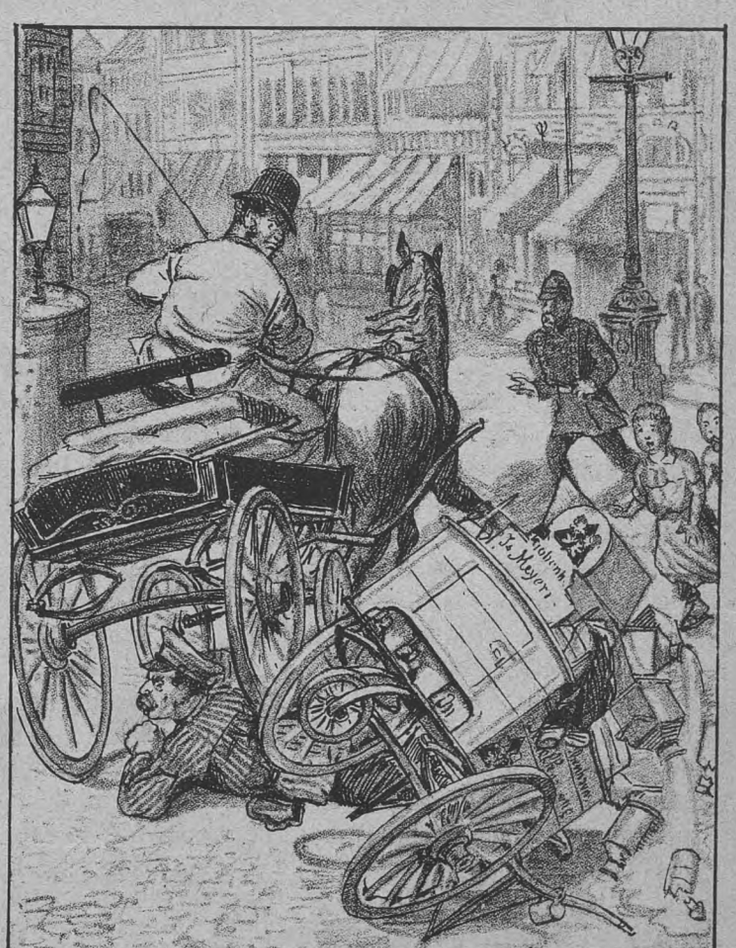

Overkjørt.
En Slagter overkjørte i Mandags Aftes i Lille Kongensgade en Mand med en Trækvogn.

Den engelske Oberst.

Kriminalnovelle
af
C. H. Paullon.

Retssalen i den sicilianske By Castro Giovanni var fuld indtil Trængsel af Nysgjærrige. De, der ikke kunde faa Plads i selve Salen, afventede paa Gaden Rettens Kjendelse. Denne var af stor Vigtighed, thi den anklagede, som i Dag blev dømt, var — efter hvad man forsikrede — Medlem af den frygtede Røverhøvding, Luigi Lanos Bande, som gjorde Vejene usikre fra Palermo til Catanea og Girgenti. Den anklagede blev beskyldt for tre Maaneder i Forvejen, den 18. Maj, at have myrdet en rejsende Englænder paa Vejen fra Contorbi til Paterno. Englænderen var død af sine Saar to Dage efter, og omendskjønt der ikke havde været Tid til at konfrontere den anholdte med ham, var der dog efter den nøjagtige Beskrivelse, Englænderen havde givet, næppe nogen Tvivl om, at han var Morderen. Manden paastod vel, at han var Offer for en Fejltagelse, idet han den omtalte Dag havde været beskjæftiget som Arbejder i Palermos Havn, men Retten skjænkede ikke hans Paastand nogen Tiltro, eftersom han ikke kunde bevise sit Alibi.

Saaledes stod Sagen, og man ventede hvert Øjeblik Dommens Forkyndelse, da en elegant Herre paa omtrent 30 Aar, der bar engelsk Oberstuniform, og ved hvis Side der red en rigt galloneret Tjener, ankom til Castro Giovanni og steg af ved Gjæstgivergaarden „Kyklopen", hvis Vært, Gaetano Pacco, ilede ham i Møde. Gaetano holdt Stigbøjlen og belavede sig til at hjælpe den Fremmede. Men Officeren var nede med et Spring og traadte ind i Gjæstestuen, idet han slog Støvet af Benklæderne med sin Ridepisk.

„Underdanigste Tjener, Deres Excellence! Hvormed kan jeg have den Ære at opvarte Dem?" spurgte den bukkende Vært.

„Hr. Pacco", sagde den Fremmede med malthesisk Accent og bydende Mine, „jeg beder Dem fremfor alt sige mig, hvor mange Mil der endnu er til min højtærede Ven, Fyrsten af Paternos Slot?"

„Sytten Mil, Deres Excellence."

„Hm!" med min Hest vil jeg kunne være der ved Midnat, naar jeg bryder op Klokken otte; lav altsaa et godt Middagsmaaltid for mig og min Tjener".

„*O Dio santo!*" udbrød Værten. „Deres Excellence vil dog vel ikke rejse om Natten?

„Og hvorfor ikke?"

„Har Deres Excellence da ikke hørt Tale om Luigi Lana?"

„Luigi Lana? Hvem er det?"

„En gudsforgaaen Krop, den skrækkeligste Bandit, som nogensinde har hjemsøgt Sicilien".

„Virkelig?" sagde den Fremmede i en spottende Tone og tog sig derhos en Pris Tobak af en Perlemorsdaase.

„Og det er endnu værre, fordi man netop er ifærd med at dømme et Medlem af hans Bande. Destoværre maa man frygte en Dødsdom."

„Frygte?" Hvorledes det?"

„Jo, Lana er Mand for at stikke Ild paa hele vor By, hvis han vil hævne sig."

„Hvor latterligt! En modig Mand faar en hel Bys Indbyggere til at skælve."

I dette Øjeblik blev det bekjendt, at man havde dømt den anklagede til Døden. Obersten, som stod ved Vinduet, rynkede Panden og tyggede paa sit Overskæg, hvorefter han vendte sig til Værten, som ærbødig var bleven staaende bag ved ham, og spurgte denne: „Naar vil Henrettelsen gaa for sig?"

„Sandsynligvis i Overmorgen tidlig Klokken otte."

„Hm! jeg kunde nok have Lyst til at se, hvorledes Fyren opfører sig."

„Intet er lettere. Deres Excellence kan i Morgen tidlig rejse til Paterno til Deres fyrstelige Ven og være tilbage om Aftenen."

„De har Ret, min kjære Hr. Pacco", svarede Obersten, idet han trak en Tegnebog frem af sin røde Uniformsfrakke, „medens jeg er borte, sørg saa for en god Plads til mig, hvorfra man kan se Henrettelsen. Jeg betaler enhver Pris."

„Jeg vil gjøre endnu mere, Deres Excellence. Det er Skik og Brug, at Overdommeren, hvis Gudfader jeg har den Ære at være, bivaaner Henrettelsen paa en Tribune; jeg vil bede ham, om Deres Excellence maa faa Plads ved Siden af ham."

„Jeg lover Dem til Gjengjæld at godkjende Deres Regning, uden at se den igjennem — men nu min kjære Hr. Pacco, medens min Middagsmad bliver lavet kan De give mig noget at læse i."

„Med Fornøjelse!" svarede Gaetano og aabnede et Skab for at tage nogle Bøger ud. „Her er „Siciliens Beskrivelse" og her „den skrækkelige Luigi Lanas Historie" med hans Portræt".

„For Pokker, det er en hæslig Karl!"

„Jeg forsikrer Dem," svarede Værten, „at Originalen ser endnu hæsligere ud end denne Kopi."

„Nu, min kjære Hr. Pacco, jeg begynder at blive sulten!"

„Bordet skal straks være dækket, Deres Excellence."

Obersten gjorde en Bevægelse, som om han vidste, hvad det italienske „strax" har at betyde, og idet han strakte sig i hele sin Længde paa to Stole, begyndte han at læse.

Pacco fjærnede sig og erfarede af Tjeneren, at hans Herre, en ung Maltheser, var uhyre formuende. Da han kort efter kom tilbage til den Fremmede med Fremmedbogen, skrev denne heri: „Oberst da Santa Croce." Derpaa bad Værten Obersten ulejlige sig til Spisesalen, hvor Bordet stod dækket. Obersten satte sig til Bords, smagte kun lige paa hver Ret, drak af sin egen medbragte Vin, og da han derefter saa, at Vejret var smukt, besluttede han at se sig om i Byen.

Gaetana, der af Naturen var meget nysgjerrig, vilde ti Minutter senere snige sig efter ham, men traf ham ikke mere; derimod saa han, da han kom forbi Fængslet, en Franciskanermunk træde ind i dette.

Den næste Morgen Klokken syv rejste Obersten for at besøge Fyrsten af Paterno, kun ledsaget af sin Kammertjener.

Af den dømte haabede man at faa nærmere Oplysninger om Røverbanden; men man bedrog sig heri, thi han bevidnede ligesom forhen sin Uskyldighed, og Munken, der var hos ham næsten hele Dagen, opnaaede heller ingen Tilstaaelse, saa at han ytrede ved sin Bortgang: „Her vil en uskyldig lide Døden."

Saaledes forløb Dagen. Om Aftenen

besøgte Munken atter Delinkventen og forlod ham først efter Midnat.

Paa denne Tid kom Obersten tilbage med sin Kammertjener, og Pacco meldte ham, at hans Gudfader, Overdommeren, priste sig lykkelig ved at kunne tjene Hans Ezcellence med en Plads ved Siden af sig.

Den næste Morgen var alle Gader fra Fængslet til Retterstedet fulde af Mennesker, og Klokken otte tog Overdommeren med to andre Dommere og Politikommissæren Plads paa Tribunen, hvor der var reservret en Stol til Obersten. Denne kom præcis, takkede Overdommeren for Opmærksomheden, saa paa sit med Brillanter rigt besatte Uhr og indtog derpaa sin Æresplads. Endelig lød Kirkeklokkerne, og Toget viste sig. Skarpretteren red til Hest i Spidsen og derpaa fulgte Synderen, ridende baglængs paa et Æsel. Den stakkels Djævel kastede ængstelige Blikke til begge Sider, indtil man naaede Retterstedet, hvor Munken hjalp ham med at stige ned. Den dømte udstøtte da pludselig et Skrig og med en Hovedbevægelse — thi hans Hænder var bundne — pegede han paa Obersten. „Ak, ærværdige Fader", sagde han til Munken, „der er en Herre, som kan redde mig, om han vil!"

„Hvor?" spurgte Munken forbauset.

„Herren der i den røde Uniform, med Guldepauletterne, ham, der sidder ved Siden af Overdommeren. Vorherre sender mig denne Redningsmand". Der opstod en Bevægelse blandt Folket, Munken underrettede Overdommeren om, hvad Synderen endnu haabede, og bad, at man vilde lade ham føre frem. Han blev da ogsaa ført hen til Overdommeren og af denne spurgt om, hvem den Herre da var.

„Oberst da Santa Croce!" udbrød Synderen.

Obersten rejste sig og sagde forundret: „Jeg skulde redde Eder? I tager fejl, og skjønt I ved mit Navn, saa kjender jeg Eder dog ikke".

„Det vidste jeg strax", svarede Overdommeren, „Udflugter, kun for at vinde Tid!"

„Oberst, Oberst!" skreg Delinkventen. „De vil ikke lade mig dø uskyldig, naar De kan redde mig".

„Men hvorved da?" spurgte Obersten uvillig.

„Ekscellence! Erindrer De ikke, at De den 18de Maj kom fra Neapel og steg i Land i Palermo.

„Det kan være, at det var den Dag".

„Erindrer De ikke en fattig Fyr, som kjørte Deres Bagage paa en Trækvogn til *Alberga dei due Torri?*"

„Jeg boede rigtignok der, men jeg kan imidlertid ikke huske Dem".

„Men De maa dog kunne huske, at en Fyr med en Jernstang paa Skulderen traadte ud af et Hus og slog mig dette Saar i Hovedet?"

„Det er fuldkommen rigtig!"

„Og desuden gav Deres Ekscellense mig et Guldstykke i Stedet for de 6 Carlini, jeg havde forlangt".

„Ogsaa det er sandt, forøvrigt vil jeg se efter i min Dagbog, i hvilken jeg noterer enhver Begivenhed, der hænder mig.

Han trak en Bog op af Lommen, aabnede den, søgte efter den nævnte Dag og læste derpaa højt: „Idag den 18de Maj er jeg Klokken 11 om Formiddagen stegen i Land her i Palermo. En stakkels Djævel bragte min Bagage til Gæstgivergaarden „De to Taarne" og blev saaret paa Vejen derhen".

„Ser De, ser De!" skreg Delinkventen.

„I Sandhed, mine Herrer", sagde Overdommeren, „vi har virkelig dømt en uskyldig, vi maa føre Mennesket tilbage til Fængslet og begynde Undersøgelserne paany!"

„Nej, giv ham straks fri!" skreg tusinde Stemmer, og Fangen blev øjeblikkelig løsladt. Derpaa skreg Folket: „Leve Oberst Santa Croce! Uskyldighedens Redningsmand, leve Redningsmanden!"

Først henimod Aften fik den løsladte virkelig sin Frihed, thi enhver vilde beværte ham. Han benyttede det første Øjeblik til at forsvinde fra Byen.

Den næste Morgen fik Overdommeren en Skrivelse fra Røverhøvdingen Luigi Lana, i hvilken denne takkede ham for, at han havde overladt ham en Plads ved Siden af sig paa Tribunen; han bad ham til Slutning hilse sin Gudfader Pacco.

Bekjendtgjørelser.

Frederiksberg Morskabstheater.
I denne Uge opføres hver Aften:
Kl. 7½:
Kjøbenhavnere under aaben Himmel.
Kl. 8¼:
Fatinitza.
Kl. 9¼:
Søster Rus
eller
„Hvad er Meiningen, Kjære?"

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand;* til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr. 25 Ø.
2. — 2. —	1 — — —
Nr. Balkon og Parterre	— 75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter	— 50 —

Cirkus Busch.
Hver Aften Kl. 8, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillingens Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor. eller i Central Expres.

TIVOLI
er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.
Fregatten **„St. Georg"** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.
I Koncertsalen
giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).
I den aabne Musikpavillon
gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**
Ved Ø-Pavillonen
gives hver Aften 3 Koncerter.
Paa Theatret
gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.
Paa Plænen
arterre- og Luft-Gymnastik m. m.
Store Fester
med Illumination, Fyrværkeri o. lign.
Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Det danske
Forsikringsselskab
SKJOLD
tegner alle Slags Forsikringer mod Legemsbeskadigelser ved
Ulykkestilfælde.
Hovedkontor: Amagertorv 6.

Doris Cigaren er ubetinget den bedste Cigar til 4 Kr. pr. 100 Stk. — Talrige Anbefalinger fra Præster, Lærere, Handelsfolk, Haandværkere og mange andre foreligge til behagelig Eftersyn. Faas kun hos
J. C. Jessen,
Gothersgade 29, K.

Militær Badeanstalt
anbefales til de ærede Promenerende paa **Langelinie.** En stor og skyggefuld Have, bedste Varer og billigste Priser. Lysthuse for Familier. Vand faas paa Maskine. Musik hver Aften af Br. *Holgersen.* **N. Olsen.**

Annoncer kan indrykkes i „GAZETTEN" for en Betaling af 15 Øre pr. Linje med 10 pCt. Rabat for indtil 5 Indrykkelser og 33 pCt. for 10 Indr.

C. G. Paulsen.
Juveler & Guldsmed,
50, Vesterbrogade 50.
Stort Udvalg
af Guld- og Sølvarbejde.

Uge-Revue.

Havde vi vidst alle de rædselsfulde Følger, det vilde drage efter sig, havde vi vel næppe været saa tossede efter at faa den Regn; har vi ventet saa længe paa den, kunde vi vel have ventet Dyrehavstiden med; den sluttes den 31. Juli, det vilde altsaa endnu kun vare godt og vel fjorten Dage.

Naturligvis er det Regnen, der er Skyld i det altsammen, de ødelagte Eremitage-Væddeløb, de vandede Japaneserfester, de sammenstyrtede Huse og alle de andre Ulykker, der er væltet ned over os, siden vi sidst taltes ved.

Det er mildest talt Synd for alt det gode Tøj, som kommer til Vask paa Væddeløbsdagene. Naturligvis er der ingen Mening i, at Traverbanen altid skal have et Forspring forud for Væddeløbsbanen, naar det gjælder en vaad Trøje, det er i sin Orden, at naar det regner paa den ene, maa det i det mindste dryppe paa den anden.

Men paa den anden Side, maa ikke Regnen nødvendigvis slappe Publikums Interesse for Sporten i Almindelighed og i Særdeleshed for Heste-Sporten, denne den allerædleste af alle ædle Sportsgrene, hvor en Hest løber løbsk og en Rytter ligger paa Maven henad den, i Reglen et helt Hestehoved foran Dyret — hvis han da ikke foretrækker at ligge i Grøften?

Jo, tilvisse Naar Vandet vælter ned ad En og bløder igjennem saa Tøjet bliver en halv Snes Pund tungere, saa er det overmenneskeligt at forlange, at man skal staa og glo idiotisk ud i Luften og stikke et Ansigt, præget af spændt Interesse, ud. Om det bliver Thomsen eller Gundelach, Tanberg eller Cederstrøm -- Gud — hvor det egentlig er revnende ligegyldigt.

Jeg var saa ulykkelig at være derude i Søndags, og blev forresten foruden at blive en Kjende vaadere end jeg har været i de sidste 17 Aar, tillige en Smule klogere. Da jeg i 3die Løb saa de to startende Heste arbejde sig igjennem den til Sø forvandlede Slette, maatte jeg give min Sidemand Ret, da han paastod, at det maaske dog ikke var saa rent ud meningsløst at kalde Løbet „Øresundsløb?“

Livligst var det improviserede Klampenborg-Løb, hvori saa godt som alle tilstedeværende deltog. Det gjorde helt godt ovenpaa de mange Uheld at se Publikum bruge Benene og styrte afSted gjennem Snavset hensynsløst som den hidsigste Væddeløber.

Men de, der blev i Kjøbenhavn og gik i Tivoli havde det dog bedre. Hvad gjorde det, at det regnede, Tivoli, der har Raad for alting, havde ogsaa Raad herfor. Hvor snildt var det ikke fundet paa med de japanesiske Parasoller, som Watt forærede alle de Damer, der vare ovre at hilse paa Fregat-Thor. Hver Gang Regnen blev en Smule for livlig, kom nogle Tusinde Parasoller i Vejret, og saa kunde den klemme paa saa galt den vilde. Damerne hyttede deres Skind og var garderet, om ikke for Resten af deres Liv, saa dog for et Par Timer.

At Tivoli nu til sine mange andre uvisnelige Fortjenester ogsaa føjer den, at forære Damerne deres Parasoller, det vil danske Kvinder, der faar dem, og danske Mænd, der bliver fri for den Udgift, sent glemme Tivoli.

Der er i det mindste én, der aldrig glemmer det, det er Polack. At han, hvem ellers Paraplyer og Parasoller har skaffet et net lille Levebrød, ikke kan tage Konkurrencen op med det flotte Tivoli, og desaarsag mildest talt er rasende paa Anstalten, det kan ingen fortænke ham i.

Selv om man nok saa meget hedder Polack, er det ingen Ekstra-Fornøjelse at blive traadt paa Ligtornene. Den første Følge af Tivoli-Konkurrencen er, at han har sat Prisen paa sine Varer ned til det halve, men vil han beholde Kunderne, bliver han nok nødt til at slaa en tyk Streg over den sidste Halvdel med.

Ti saalidt som noget staar over eller blot ved Siden af Tivoli, saalidt kan noget staa for Tivoli. Hvem, ja ærlig talt, hvem af os har kunnet staa for Tivoli-Japan? Hvem af os har vel nogensinde blot tilnærmelsesvis tænkt os det saa storartet, hvem er ikke blevet grebet, forvirret, beruset af den mægtig illuderende Virkning, hvem har ikke Japaneser-Sangene, der trods deres ejendommelige Farve har en saa hjemlig Tone, revet med, hvem har ikke de Tusinder — aa, Titusinder — af Lys fra Mikadoens Palads ikke blændet.

Ja, hvem har ikke hele Herligheden danset saaledes rundt i Hovedet paa, saa han tilsidst har snurret en halv Snes Gange rundt paa Hælene, rakt Hænderne mod Himlen og brudt ud i et mægtigt Raab: „Men er det da Virkelighed eller Drøm, er jeg paa Kjøbenhavns Grund eller er jeg i Japan?“

Det er baade Virkelighed og Drøm, baade Japan og Tivoli, baade Watt og Goda-jou, baade Thrane og Fru Yum-Yum-Christensen. I Sandhed, det er vidunderligt.

Tivoli, Du er stor, Du er større end den største. Tag Dig ikke nær, om en og anden i disse herlige Aftener, hvor Du gjør os allesammen aldeles tossede med Din Pragt og — ja Pennen mangler Blæk til at sætte alle de Rosen-Ord, der burde siges, paa Papiret — gaar rundt og ser skævt til det hele. Det er kun fordi de Fæhoveder tror, at det gjør Japanesere altid, og fordi de gjærne vil give deres lille Bidrag til Festernes Glans og Fuldstændiggjørelse

Vi kom, vi saa og Du sejrede, Du beskedne Yngling med de 46 Aar paa Bagen. Hvortil forresten den Beskedenhed? Vær elskværdig og røb os en lille Hemmelighed.

Vi ved nok, Du nødig vil forskrække os, nødig vil have, at vi skal sige til Dig: „Nej, Tivoli, nu er Du sandelig for flot, nu gjør Du for meget for vor Skyld, husk, vi er glade for mindre“. Og vi ved jo ogsaa, at Du har været hensynsfuld nok til at lade det Rygte sprede sig, at Festerne kun har kostet 20,000 Kr.

20,000 Kr. — kjæreste! Nu da vi selv har faaet Syn for Sagen, gaar den ikke længere, nu er den lige til at tage og føle paa. Nu er det jo os alle aabenbart, hvor himmelraabende latterlig lille det Tal er.

Nævn den rette Sum, kjære. Sig det kun rent ud — Herregud, det er jo for vor Skyld, Du har øst Pengene ud. Ingen falsk Undseelse.

Gjør det lidt snart. For ellers gjør jeg det næste Gang.

Puh.

P. S. Et Rygte vil vide, at den Æres-pris, Premierløjtnant Nyholm vandt i Tirsdags skal offentlig udstilles. Jeg har været saa heldig at se den og finder mig i den Anledning stærkt foranlediget til her at nedlægge en bestemt Protest mod, at det sker. En nærmere Motivering kan jeg ikke indlade mig paa; det maa være nok, at jeg ved, hvordan Æresprisen ser ud. Beskrive den *kan* jeg ikke.

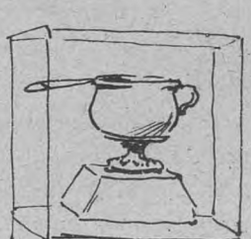

Indhold.

Illustrationer: Japan i Tivoli. — Væddeløbene ved Eremitagen. — Fra Japaneser-Operetten. — Ulykkestilfælde ved Dampsporvognen. — Det sammenstyrtede Hus. — Dræbt af Lynet. — Overkjørt.

Tekst: Sport [Væddeløb]. — Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Paa Viften. — Af det kjøbenhavnske Sangerindeliv. — Magnetismen. — Den engelske Oberst. — Uge-Revue [illustr.] — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *C. Albertsen.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Expresstrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 29.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Bogbandlere.

Lørdagen den 20. Juli 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre 10 Øre:

Fra Etablissement National.

National.

Ved Nationals 2den Aabningsforestilling var Huset fuldt af et forventningsfuldt og velvilligt Publikum. Blev Forestillingen end ingen absolut Succes, var dog en jævn Tilfredshed den raadende Stemning. Først kom „En kjøbenhavnsk Familie", en gammel og gammeldags, elskværdig Farce. Man fik her Lejlighed til at gjøre Bekjendtskab med en Variant af Hr. Kofods morsomme Gummesen, en Type, han fuldt ud magter. Fru Vilhelmis skrappe Frue og Fru Rasmussens nydelige Elskerinde fortjener ogsaa at fremhæves.

Aftenens originale Nyhed „Palnatokes Gjæstebud" svarede ikke ganske til Forventningerne. Men vi er ogsaa berettigede til at stille ret store Fordringer, thi vi er i de sidste Par Aar blevne opvartede lidt vel rigeligt med disse Parodier. Hr. Ferd. Schmidt har selv forvænt os ved „Svend, Knud og Valdemar" paa Nørrebros Theater, en fortræffelig Parodi, som angiver Maalestokken for, hvad der bør bydes. „Palnatokes Gjæstebud" er dog jævnt morsomt og vækker paa sine Steder berettiget Latter. Forfatteren, Hr. Schwanenflügel har sikkert nok sin Force i Revygenren. Hr. Ferd. Rasmussen var aldeles fortræffelig som Palnatoke, sammen med Hr. Ferd. Schmidt bærer han Stykket frelst over alle Skjær.

Farcen „Paris—Kairo", noget gemytligt Vrøvleri, spilles med Fart og Humør. Det var en Fornøjelse at gjense Hr. Gerner. Han var her ret i sit Es, var kjøn og elskværdig og brugte sin lille Stemme med Smag. Han vil sikkert i National tage Revance for, hvad han har tabt i Terræn paa den anden Side af Gaden. Med Debutantinden Fru Bentzen tør mar vistnok ogsaa ønske Theatret til Lykke. En fiks lille Skabning, med umiskjendeligt Talent, mindende en Del om Frk. West, men mindre manieret. Sammen med disse to tør Fru Lincke nævnes. Hendes næsvise Humør var overordentlig ægte. Iøvrigt bidrager et Kor af kjønne unge Damer — ikke for meget paaklædte — til Farcens Succes.

Guld og Glimmer.

Frisør *Chr. Hansen* opholder sig i disse Dage i Paris for at studere de nye Moder. Naar den Mand kommer hjem, faar vi at se, hvilken Frisure Kjøbenhavns utallige Skjønheder skal bære til Efteraaret. Efter Forlydende bliver det høj Frisure à l'Eiffel med Roser i Toppen.

* * *

Gymnastikfamilien *Lars Larsen* gjør stormende Lykke inde i Tivoli; hver Aften bliver der kastet en fem, seks Buketter op til dem. Skade kun, at det gaar med disse Buketter, som med *„der Altmeisters"* Laurbærkrans: De ere støvede af Ælde.

Ritmester *Fenger,* bekjendt for sin Virksomhed ved zoologisk Have, har taget Ophold ved Sørup, hvor Hr. Fenger stadig forøger sin store Samling af inden- og udenlandske Sommerfugle, der repræsenterer en Værdi af 3000 Kr. I forrige Uge kjøbte Hr. Fenger en Villa for 10,300 Kr.

* * *

„Da Capo" Nummeret af Hr. *Reumerts* Julekalender udkommer hos Lübecker & Meyer. Da 1ste Aargangs Bidragsydere, de unge Skuespillere, ikke blev særlig stœrkt applauderede, har Hr. Reumert iaar sikret sig nye Kræfter blandt vore yngre Forfattere og Journalister.

* * *

Kunsthandler *ErnstBojesen* har taget Sommerophold ved Rudersdal, hvor han i Ferien vil beskjæftige sig med Udkast til flere større Vœrker, der vil udkomme til Efteraaret.

* * *

Hvad en Tivoli-Souvenir-Vifte kan bruges til. Direktør Watts lille Datter, Frk. *Misse,* har løst Spørgsmaalet paa en højst tilfredsstillende Maade: *Hun svaler sin Grød med den.*

* * *

Zoologi. Det Dyr, som forleden tog sig en Udgangsbillet fra Cirkus Busch, kaldes af „København" en Buk, af „Adresseavisen" en Hjort og af „Aftenbladet" en Lama. Hvilken af de trende Lærde er nu løbet med den vœrste *„Buk"?*

Vore Billeder.

Parisergymnastikerne præsenterede sig i Søndags for sine begejstrede Landsmænd. Allerede da Trupen marscherede ind foran Tribunen, faldt de første Klapsalver og Bravoraab, og efterhaanden som Øvelserne skred frem, ledsagedes enhver godt udført Bevægelse med Jubel. Denne kulminerede ved Højdespringene, Smidighedsøvelserne og Springene „paa langs over Hesten" med en Stabel af Saddelpuder, saa Dyret til Slut lignede et mægtigt Møllehjul. Men ikke nok hermed. Over det hele blev — rimeligvis som Symbol paa Rejsen, der nylig var overstaaet — lagt en lille Rejsekuffert som en behagelig Afveksling fra den traditionelle Støvle, og nogle faa af Trupen satte virkelig over dette Bjerg — med samlede Fødder.

Pladsen tillader os ikke her at omtale de enkelte Øvelser eller de af Gymnastikerne, som særlig udmærkede sig. Lad det være nok, naar vi siger, at de Hurraraab og den Begejstringsstorm, som hilste de unge Mænd, da de under „Riberhusmarschen" drog bort fra Pladsen, var saare velfortjent.

Fra Cirkus Busch. „En Drøm paa de norske Fjælde" trækker stadig ret godt Hus. Pantomimen, der er delt i 2 Akter og 18 Tableauer, hører hverken til det bedste eller det daarligste af sit Slags. Men mon egenlig Pantomimen er Cirkus Busch's stærke Side? Vi tillade os at tvivle. Raske Jockeyer og dygtige Springere, vilde Hurdleridt og voldsomme Jagtscener tager sig bedre ud i Cirkus Busch. Vi foretrækker ubetinget at se Henriette Jansen hængende à la Mazeppa paa Ryggen af en Hest, fremfor at se hende agere den gode Fe i bengalsk Belysning paa Toppen af „Nordstjærnen".

Men Publikum tiljubler den mørke, hollandske Skjønhed, saa ofte hun viser sig. Nu kjender vi hende jo og ved, hvad hun kan præstere, og i Bevidstheden herom faar hun sin Applaux. Hun bliver en mere og mere farlig Konkurrent til Mlle. Doré hvor elegant end denne forstaar at tage sin Jockeyhue af og atter sætte den paa i tre Tempo med et flot lille Slutningstryk paa de gyldne Lokker.

Mr. Wallet rejser en sand Bifaldsstorm, naar han paa sin raske Jockeymaner farer rundt i Galoptakt. Han arbejder utrættelig og man følger med Forbavselse enhver af hans Bevægelser; men — li'som han er der, saa er han der ikke . . ." med et Svip er han over Barrièren. Først naar han er ude, faar man rigtig Tid til at tænke over, hvad man har set, og saa bryder Bifaldet løs.

En sjælden Baadtransport. I Søndags havde et Hold af Roforeningen „Skjold" været ude paa Eremitagen at se paa Gymnastikken. Det begyndte at storme og Roerne blev nødt til at bære Baaden langs Strandvejen fra Bellevue til Charlottenlund, hvor den dog blev dem for tung. De installerede den her for Natten og efterlod et Par Mand til at ro den hjem næste Morgen.

Straffet Bølle. En Passager var i Søndags paa et af Klampenborgtogene yderst uartig. Hele Tiden sad han og sang sjofle Viser og chikanerede sine Medrejsende, navnlig Damerne. Han truede alle Passagererne med Prygl, naar Toget kom til Nørrebro. Ved Hellerup Station holdt Toget, og en af Passagererne lænede sig ud af Vinduet og raabte af alle Kræfter „Nørrebro". Bøllen, der havde en lille Pip, styrtede ud paa Perronen, da Toget i det samme satte sig i Bevægelse. Først da opdagede han, at han var narret, og gjorde forgjæves nogle rasende Forsøg paa at naa Toget, hvilket dog mislykkedes.

Karbolvand og Kjærlighed. Natten mellem Søndag og Mandag drak en ung Pige en Flaske Karbolvand paa Halmtorvet af Fortvivlelse over at være bleven forladt af sin Elsker. Hun blev af en Betjent kjørt til Hospitalet.

Begge Benene afrevet. Ved Bramminge Station blev en Ledvogters Hustru i Torsdags Morges overkjørt af en Rangermaskine, idet hun vilde gaa over Sporet fra den ene Perron til den anden. Begge Benene blev afskaarne lige under Knæet, og den Ulykkelige førtes med Toget til Ribe, for at underkastes Lægebehandling.

Et Besøg hos Magnetisør Albertsen.

I Reventlovsgade Nr. 12 er det interessant at komme ud en Dag, naar det er godt Vejr. Der staar paa Døren: „Albertsen træffes fra

10—4". I Venteværelset sidder gjerne fuldt af Patienter. Kun naar det er daarligt Vejr, gaar de syge ikke gjerne ud, og dette gjælder mest „Gigtpatienter"; — da er der heller ikke mange, som gaa til Reventlovsgade. Derimod gaar det livligt, naar Solen skinner og Vejret rigtig er godt. Da kan man se Folk baade paa Krykker og Stokke hinke op ad Trappen, for at forsøge sin Lykke paa Albertsens meget omtalte magnetiske Maskine.

En af „Gazettens" Medarbejdere var en Dag til Stede. I Venteværelset gik Passiaren livligt: „Tror De, at De kan blive hjulpen?" „Jo, for min Søster er dog bleven hjulpet hos Albertsen." „Ja, jeg har været her to à tre Gange, og nu kan De se, at jeg kan baade staa og gaa!"

Saaledes lyde Spørgsmaal og Svar uafbrudt, naar Patienterne er samlet i Venteværelset. Man sidder herinde og hører den magnetiske Maskine snurre inde i Konsultationsværelset. Snart gaar Døren op, og et glædesstraalende Ansigt kommer tilsyne. Det er en af de heldige, hvem den magnetiske Paavirkning af Maskinen har givet Livet i Lemmerne tilbage.

Saa kommer der en, som synes, at det ikke har hjulpet rigtig godt; det svækker dog ikke Haabet hos de andre, som har set, at Helbredelse kan opnaas.

Der kommer nok en, som tager sin Stok under Armen, og begejstrede Udbrud lyde fra de ventende.

Sikkert er det, at den, der faar Lejlighed til at overvære en Konsultationsdag hos Albertsen, gaar bort med det Indtryk, at de gigt- og nervelidende Personer, som søger Hjælp hos Albertsen, i Reglen ogsaa bliver befriede for deres Smerter.

Af det kjøbenhavnske Sangerindeliv.

Af *W. Rantzau.*

IV.

Ludvig Rainer.

(Fortsat).

Rainer giftede sig nu i 1843 med den fornævnte Margrethe Sprenger, som allerede hinsides Oceanet havde delt Ondt og Godt med ham; men hun døde kort efter Brylluppet, og Aaret efter giftede Rainer sig paany med Datteren af en Gjæstgiver og kjøbte selv en Gjæstgivergaard, som han drev med stor Energi.

Da kom det eventyrlige Aar 1848 og med det Kampene i Tyrol. Garibaldis Skarer trængte ind i Sydtyrol for at underkaste sig Landet, og enhver Tyroler greb til Vaaben. Rainer blev Lieutenant ved Rattenberger Skytterne og deltog med stor Bravour i Kampene ved Mezzolago.

Men efter Krigen drev hans Vandrelyst ham igjen paa Eventyr. Det var Verdensudstillingen i London 1851, som gav Stødet dertil, og snart finder vi Tyroler-Sangeren i Verdensbyen i *Hyde Park Square,* syngende den herlige Alpesang:

„*Auf der Alm da giebt's koa Sünd*"

eller den lystige Vise med Jodlen:

„*Wer hatt' denn das Bier umg'schütt'?*"

Og aldrig forglemte de drevne Tyrolere at smigre Englændernes Patriotisme ved at synge „*God save the queen*" paa engelsk. Rainer vakte ogsaa en overordentlig Sympathi i *Windsor Castle* og Dronningen frydede sig ofte ved Sangen: „Auf der Alm da giebt's koa Sünd'". Hendes Majestæt forærede Rainer et prægtigt Gulduhr med Diamanter som Erindring om disse private Hofforestillinger.

Fra nu af gik det først ret løs. I 1855 sang Rainers Selskab i Paris og blev ogsaa der feteret af Hoffet. I *Tuillerierne* lød som i *Windsor Castle* den betydningsfulde Strofe for det blaserede Hof: „Auf der Alm da giebt's koa Sünd'" og mangen en af de tilstedeværende har vist i Hjertet følt en stærk Længsel efter de „syndfri Alper".

Fra Paris gik Rejsen til Danmark, Sverig og Norge. I Kjøbenhavn optraadte Selskabet første Gang i 1856 paa Sommerlyst. Fra Norden tog Rainer til Rusland, hvor han opholdt sig i 10 Aar. Her giftede han sig for tredie Gang i 1865, da hans anden Kone, som var bleven tilbage i Hjemmet, var død 2 Aar i Forvejen. Brylluppet vakte stor Opsigt i St. Petersborg, da ikke mindre end 500 Gjæster var indbudte. Alle mødte i tyrolsk Nationaldragt, og om Aftenen bragte Tyskerne i Byen Brudeparret et storartet Fakkeltog. Bryllupspresenter og Gratulationer indløb fra en Mængde regerende Fyrster, og Rainer har et helt Album fuldt af disse Skrivelser i al Verdens forskjellige Sprog, ja endog paa japanesisk fra Gesandtskabet i St. Petersborg.

Endnu i mange Aar rejste Rainer med sit Selskab rundt i Europa, men det vil blive for vidtløftigt at følge ham paa alle disse Rejser. Overalt gjorde han Lykke, overalt tjente han Penge og var afholdt for sin ligefremme, bramfri Optræden. Nu hviler han paa sine Laurbær som en meget velhavende Hotelejer i Innsbruck, og den rejsende forsømmer aldrig, naar hans Vej falder over Innsbruck, at hilse paa den originale og vidtberejste Nationalsanger.

Lidt om Aarhus.

(Brev til „Gazetten").

Aarhus, d. 10. Juli.

Tak for Invitationen til at fortælle „Gazetten"s mange Tusinde Læsere lidt om Jyllands Hovedstad. Jeg skal gjøre mig den største Umage for at stille min kjære Fødeby i sit fordelagtigste Lys.

Hvornaar Aarhus er anlagt, ved man ikke; men i Smedegade lever en meget gammel Kone, som paastaar, at hendes Oldemo'er var en stor Tøs, da Byen opstod, og Domkirken blev paabegyndt. Selv om dette nu ikke er mere sandt, end hvad „Aftenbladet" fortalte om „Selvmordet i Kongens Have", saa viser det dog, at Aarhus ikke er nogen Methusalem.

Byen er godt med, hvilket vil sige det samme som „godt forsynet med" alle Livets Behageligheder. Saaledes har vi 5 Dagblade, som lever af at flaa hinanden paa en kristelig Maade og gjøre hinandens Sandheder til Løgne, hvilket for det meste lykkes overmaade godt. Vi har Gas, Sporvogn, en hængende Bro og Guds Velsignelse af Soldater. Den hængende Bro regner vi selv for det smukkeste i Danmark, navnlig da den er saa godt brolagt, at man skal have særligt Held med sig, hvis man ikke brækker Benene, naar man kjører i Skridt over den. Ellers ere vore Gader brolagte efter det Princip, at der bør være saa mange Chancer som muligt for Benbrud og Ligtorne, da her er en Bunke Læger, der alle ville leve af os.

Sporvognen er endnu ikke ude over sine Børnesygdomme og er ofte saa svag, at den kun gjør et Par smaa Ture hver halve Dag. Og under Farten raller og stønner den som en asthmatisk Olding, skjønt Hesten aldrig gaar anden Gang end „Sandmands-Galop".

Af Seværdigheder maa nævnes *Domkirken* og *Ris Skov* samt *et stort Bøgetræ* i Marselisborg Skov. I Domkirken er der ingen Ting at se, og selve Kirken bruges nu mest til at reparere paa, for at vore Pengekasser ikke skal skabe sig for tykke. Ris Skov er anlagt til elskende Soldater og Tjenestepiger; desuden er den Byens „Støvbeholder", hvorfor det er Skik at lade Soldaterne løbe igjennem den, da de forstaa at sætte disse Skidtbunker i Bevægelse ud mod Havet. Om Efteraaret fornøjer vort Byraad sig med at skyde Krager og æde dem ferske i Skoven.

Enhver, der kommer til Aarhus, maa jeg lægge nøje paa Sinde at gaa en Tur ud til Minister Ingerslevs Skov og se det omtalte Bøgetræ, da det er svært interessant paa Grund af den Brug, vi gjør af det. Først — det er for ca. 10 Aar siden — hængte Rejsende og Forelskede sig i det, da Udsigten er saa ganske storartet. Senere gik det ogsaa op for Byens Folk, at man godt kunde være bekjendt at hænge sig der af Næringssorg og Livslede, og siden den Tid tager der hvert Aar flere Aarhusianere der ud for at klynge sig op, undertiden en gros for Selskabs Skyld. Naar en Mand, der sidder skidt i det, forsvinder, sender man i al Hemmelighed hans Butiksdreng afsted for at se, om Mester skulde have knebet ud og slaaet Knuder paa Rebet. Er han saa ikke i Træet, saa ved man, at han lever.

Vort Øl — „Ceres" — hører med til Byens bedste Ting. Det har kun den Fejl, at jo mer man drikker af det, jo mere vil man drikke, hvad jeg ser paa min gode Ven, Kontorist Blækhorn, der sutter paa Ceres-Flasker den hele Dag, ligesom vi andre paa Nobels Cigarer til 4½ Kr. pr. Hundrede.

Af Forlystelsessteder er her mange, et med kulørte Lamper og Ceres-Øl, et andet med Ceres-Øl og kulørte Lamper, og det tredie med Sangerinder og Limonade. Flere Steder er der god Plads til at slaas eller danse, og vi øver os ihærdigt i begge Dele, især mens vi er smaa. Naar vi bliver store, tænker vi kun paa Pingel og de reelle Nydelser.

Den sande Folkelighed har rejst sig selv et Asyl i disse trange, forskruede Tider, et Hotel med Theatersal, hvor folkelige Kunstnere slaa deres skjæve Folder, og hvor Tilskuerne er halvt „Bjørnbakkere" og Resten ægte Storbønder.

Hvad andet der kan være at fortælle om Aarhus, kan De faa en anden Gang.

Herman Stripps.

Da vor magnetiske Medarbejder har været bortrejst, fortsættes Artiklerne om „Magnetismen" i næste Nummer.

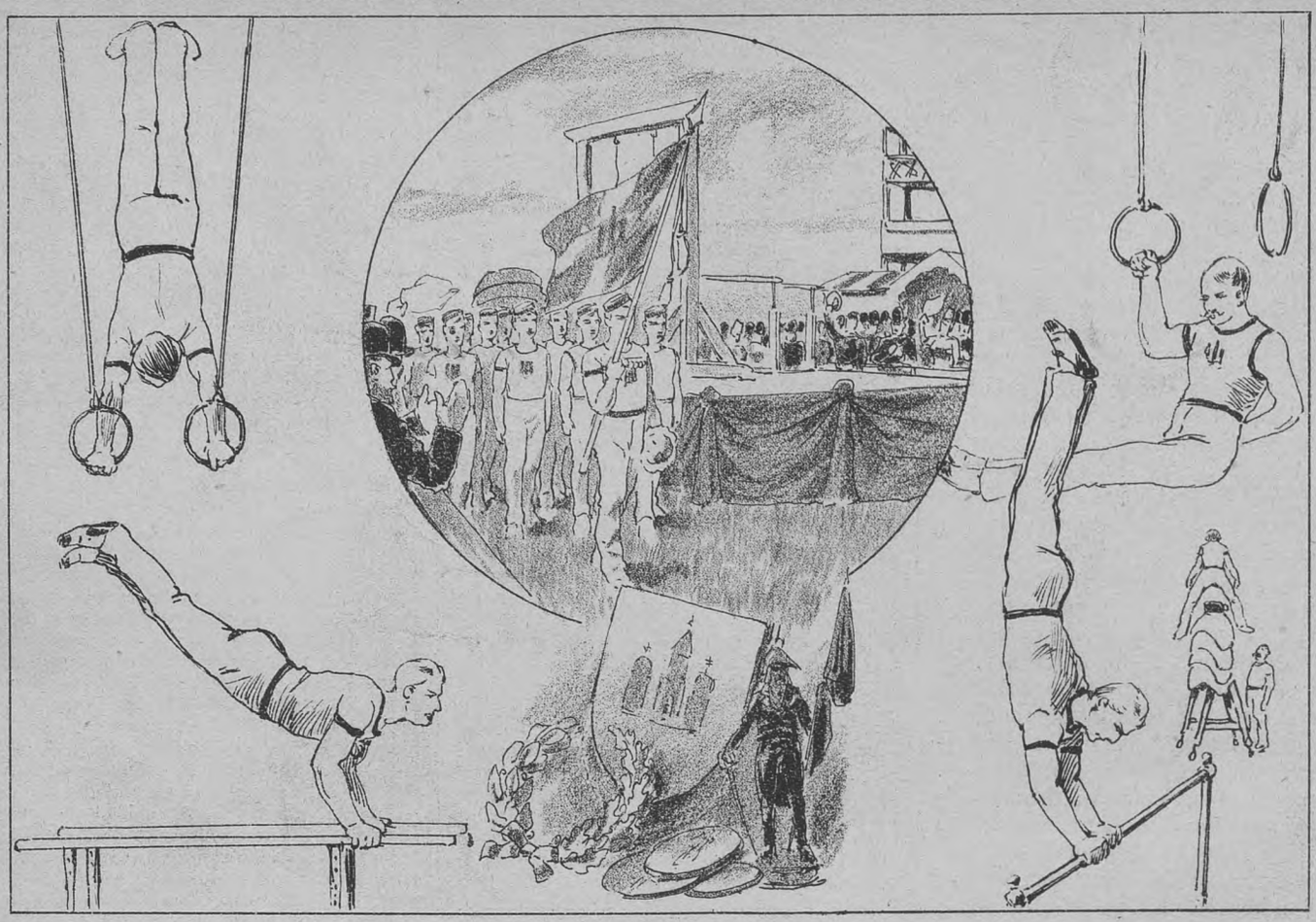

Parisergymnastikerne paa Eremitagesletten.

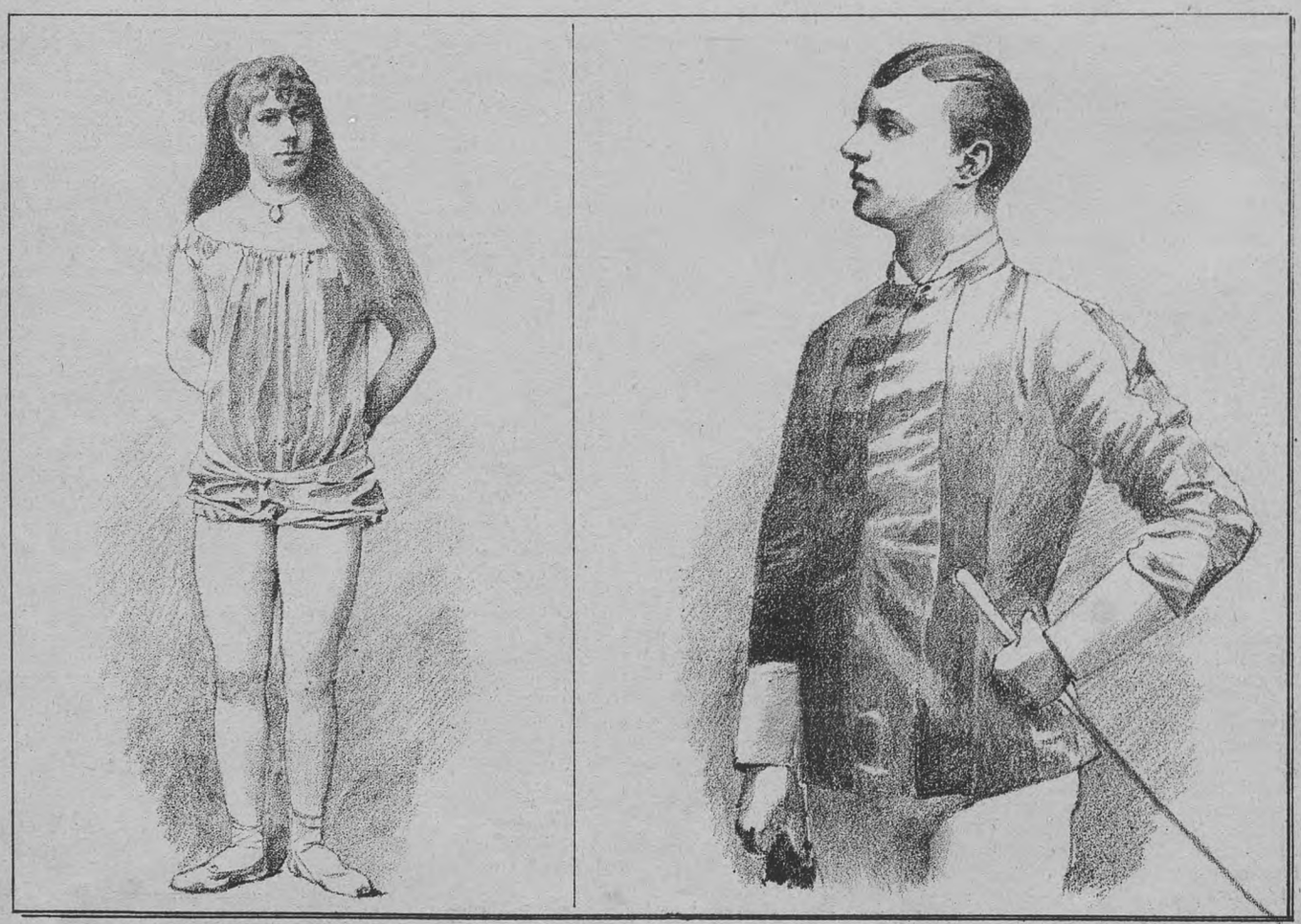

Fra Cirkus Busch.

Mlle. *Henriette Jansen.* Mr. *Wallet.*

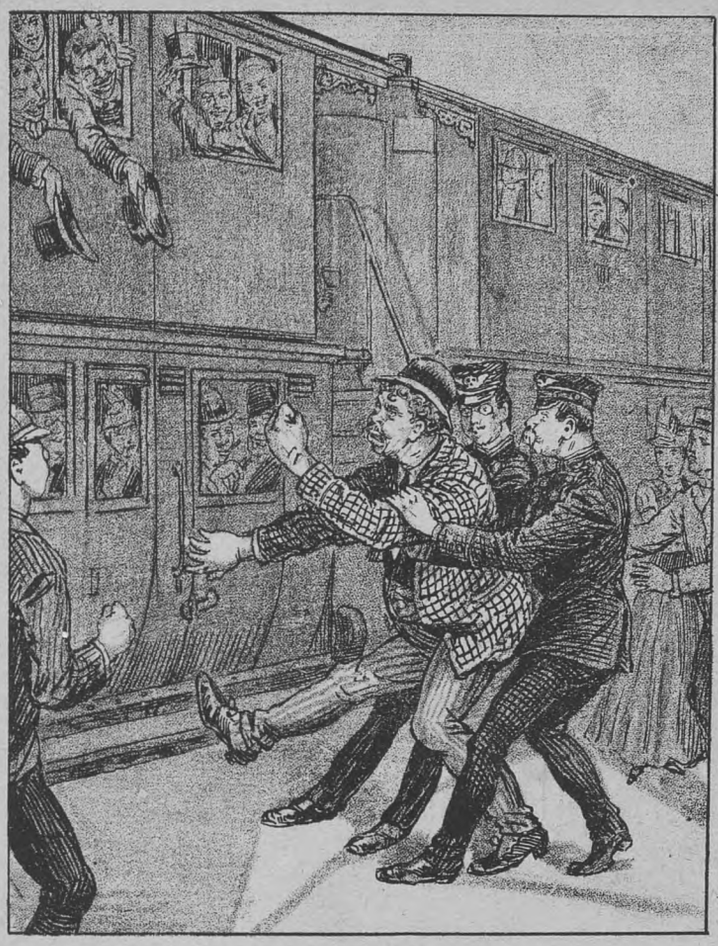

Straffet Bølle.
Hvorledes en chikanøs Jernbanepassager blev narret ud ved Hellerup istedetfor Nørrebros Station.

Karbolvand og Kjærlighed.
En Pige drikker en Flaske Karbolvand paa Halmtorvet, fordi hendes Elsker forlod hende.

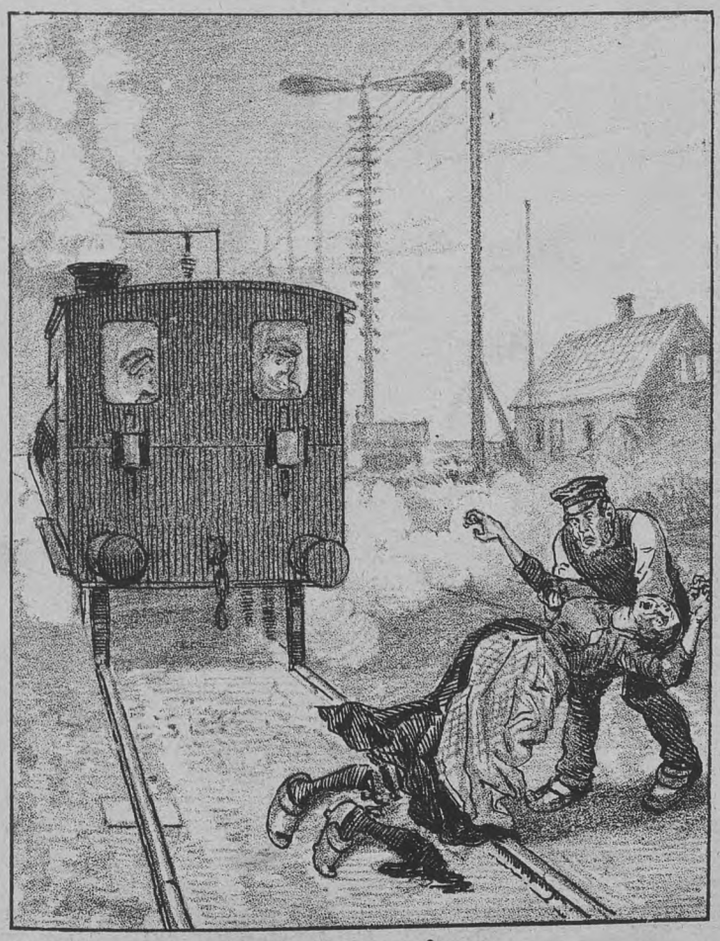

Begge Benene afrevne.
En Ledvogters Hustru overkjøres ved Bramminge Station og mister begge Benene.

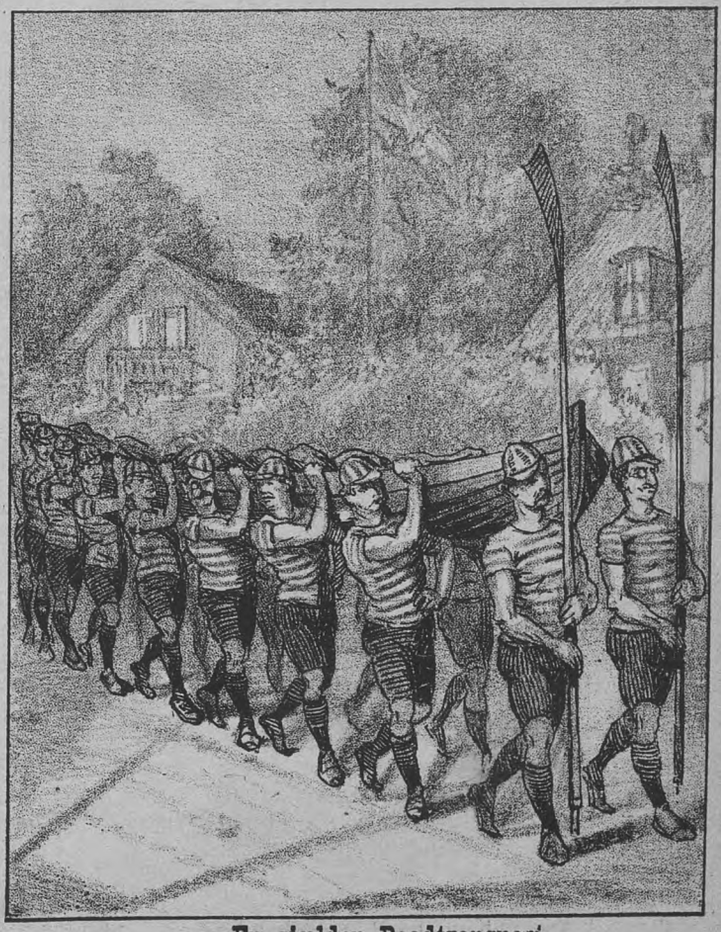

En sjælden Baadtransport.
Roforeningen „Skjold" bærer paa Grund af Stormvejr sin Baad langs Strandvejen fra Bellevue til Charlottenlund.

Kjøbenhavnske Originaler.

I.

Vilhelm Anton Scheibelein.

Under Titlen „Kjøbenhavnske Originaler“ agter vi at skildre en Række af de Personligheder, som ved Originalitet i deres Fremtræden, deres Ydre eller deres Levemaade har tiltrukket sig den offentlige Opmærksomhed, og blandt disse er der kun faa, der er saa godt kjendte som den, hvis Navn staar over disse Linjer.

Enhver Kjøbenhavner kan sikkert fra Gaden huske den 74“ høje Skikkelse med det altid propre og skinnende, rentpudsede Ydre, de sorte, altid blanke Kapsko, de rød og violet farvede Strømper, den sorte Jakke, hvis Opslag altid er prydet med Krigsmedaljen og en Mængde Foreningsemblemer, det hvide Halstørklæde og endelig den militære Kasket med den røde Kokarde. Naar han vandrer paa Gaden bærer han i Reglen en Pakke, indsvøbt i et rødt Tørklæde. Hvad dette Tørklæde skjuler, er vistnok en Gaade for de fleste. Man har fortalt os, at det er Mad, som Scheibelein fører med sig, naar han ledsager Soldaterne paa deres Marscher i Kjøbenhavns Omegn. Maden er sikkert ogsaa noget af det, Scheibelein daarligst kan undvære; thi han har en aldeles glubende Appetit. Troværdige Mænd har fortalt os, at han som Soldat kunde fortære to hele Rugbrød hver femte Dag, medens de øvrige Soldater kun kunde faa Bugt med et.

Scheibelein er født i Adelgade den 5. December 1839; hans Fader var Murer, og Vilhelm var den yngste af tolv Børn. Vildelm Scheibelein blev efter eget Sigende strængt opdraget og fik ofte Prygl; han gik i Sølvgades Skole og bagefter i Dronningens Asyl. Efter at være bleven konfirmeret i Trinitatis Kirke blev han sat i Murerlære. Saavel hans Bedstefader som hans Fader og hans ældste Broder vare Murere, og Scheibelein beretter ofte med en vis Stolthed, hvorledes den sidstnævnte engang reddede en Kone og to Børn fra at indebrænde og som Belønning herfor modtog Rednings-Medaljen. Scheibelein kom over til Rendsborg, hvor han blev uddannet til Soldat ved første Regiment. Han deltog i den sidste slesvigske Krig, blev saaret og taget til Fange i Slaget ved Sankelmark, kom saa paa Lazarettet, blev kureret og sendt til Fæstningen Spandau. I Kjøbenhavn havde Scheibelein efterladt sig en lille Pige, som han holdt meget af, og med hvem han var forlovet. Men da han kom tilbage fra Spandau, fandt han hende som en anden Mands Hustru, og dette tog han sig meget nær. Han meldte sig nu frivillig som vestindisk Soldat og opholdt sig fem Aar ovre i Vestindien, hvor han døjede en Del ondt og blandt andet blev angrebet af „den gule Feber“. Efter de fem Aars Forløb søgte han at komme til Amerika, men Guvernøren svarede ham: „Det er Du for doven til, Du maa tilbage til Danmark!“ — Scheibelein vendte da atter tilbage til Kjøbenhavn, hvor han, efter nogle mislykkede Forsøg paa atter at drive Murerhaandværket, optraadte

Scheibelein.

som Original. Hans Originalitet bestaar særlig i hans Hang for „det militære“. Han hilser altid ved at gjøre den militære Honnør, og han stiller jævnlig sammen med Soldaterne, naar disse skal paa Marsch eller til Øvelse. Selvfølgelig nærer han den største Respekt for alle højtstaaende Militære i Almindelighed og for Kongen og Kronprinsen i Særdeleshed. Saavel Kongen som Kronprinsen har da ogsaa hjulpet ham adskillige Gange. For nogen Tid siden mødte Scheibelein Kongen i Borgergade. Scheibelein gjorde Front og tog Haanden til Kasketten, og Hans Majestæt besvarede meget venlig denne Hilsen. Da Kongen var kommet et Stykke ned ad Gaden, gjentog Scheibelein Manøvren, og Kongen hilste atter meget venligt; men da Scheibelein tredie Gang stod rank og ret og hilste paa Majestæten, greb denne i Lommen og rakte ham nogle Mønter. Dermed var den tro Undersaat tilfreds for den Gang.

Med en egen Forkjærlighed søger Scheibelein jævnlig ud til Citadellet, og de Soldater, som har ligget derude, ved mangt og meget at berette om hans Meriter. Som oftest ender det naturligvis med, at han bliver vel lystig og udvist, men Scheibelein indfinder sig ufortrødent igjen. Det gaar med ham, som med Manden der blev heldt ud af Døren og straks derpaa krøb ind ad Vinduet. — Ude fra Citadellet stammer rimeligvis ogsaa den Vittighed, at Scheibelein lever paa en „stor Fod“.

Næsten lige saa godt som i Citadellet er Scheibelein kjendt ude paa Kommunehospitalet. Det var et Fristed, som han engang søgte meget ofte, naar der ikke var noget for ham at gjøre ude i Byen. Vi skal her meddele en lille Historie fra et af hans Ophold paa dette Hospital.

Scheibelein var meget tilfreds med Kosten derude, kun et savnede han, og det var Øl. En Dag fik han pludselig en ubetvingelig Lyst til en Bajer. Han gik ned til Portneren og forlangte Øl. „Men De er jo Patient!“ sagde Portneren. „Det er ligemeget, hvad jeg er“, svarede Scheibelein, „men vil De ikke op med Øllet, saa tager jeg det selv!“

Portneren blev da saa forskrækket for den kraftige, kæmpelignende Skikkelse, at han ikke alene gav Scheibelein Øl, men et Par Cigarer ovenikjøbet.

„Almindeligheden“ og „Ladegaarden“ er to Institutioner, som Scheibelein ikke sætter overordentlig stor Pris paa. Han har dog været begge Steder, men altid sørget for at spare sig saa mange Penge sammen, at han kunde slippe ud igjen.

Hvad Scheibelein lever af, er ikke godt at sige; selv fortæller han, at han har alting gratis, baade Vask og Logis; alligevel ved adskillige Nattesværmere, som er kommet hjem henad Morgenstunden, at berette om, hvorledes Scheibelein har bedt dem om Penge til Nattelogis.

Vi søgte forleden Scheibelein i hans Bopæl, en Beværtning i Magstræde, men var saa uheldige ikke at træffe ham hjemme. En Mand, som vi tilfældig traf paa, lovede at bringe Sceibelein en Seddel, ved hvilken Redaktionen udbad sig Æren af Hr. Scheibeleins Nærværelse ved en lille Tête á tête paa „Gazetten“s Kontor. Næste Formiddag indfandt Scheibelein sig til den aftalte Tid, og vi giver nu Ordet til ham:

„Er det rigtigt, at De vil tale med

mig? — Naa, jeg troede nu, det var dem deroppe, som vilde gjøre Grin med mig, men saa sagde de: „Gaa Du kun, Vilhelm, og hør, hvad Herrerne vil Dig!“

Han fortalte os nu, hvad han hed, og hvor han var født. Navnet Vilhelm var han meget stolt af at bære, „det er akkurat det samme, som den tyske Kejsers,“ sagde han.

Af sit Militærliv fortalte han os følgende: „Jeg har vaaren Soldat i ti Aar, nu er de det i halvanden Dag. — Er det Soldater? Jeg kom i Krigen og var med ved Sankelmark i 64; der blev jeg saaret i den højre Arm. Jeg var første Mand paa højre Fløj i den danske Armé, og de var tyve Mand om at tage mig. Havde min højre Arm vaaren rask, saa havde jeg slaaet dem i Smadder Allesammen!“ Og Scheibelein betegnede, hvorledes han vilde have smadret dem, ved en Gebærde med sin lange Arm og sin mægtige Haandflade, der bragte „Gazettens“ fredsommelige Medarbejdere til at gyse.

Om sit Ophold i Vestindien fortalte han: „Jeg var baade ved Toldvæsenet og ved Politivæsenet derovre, for jeg havde jo de bedste Anbefalinger fra General Max Müller, han, hvis Billede man ser rundt omkring. Ovre i Vestindien lærte jeg saa Doris at kjende. Hun var Plantagedatter. Jeg har endnu to Børn derovre, som gaa klædt baade i Atlask og Silke. Ja, jeg har set mig om. Jeg kan baade russisk og engelsk og deutsch og fransk, og jeg kan baade synge og fløjte. Den Gang jeg kom tilbage, havde jeg en Mængde fine Ting med til Pigerne, for dem har jeg altid gjort meget a'.“

Og sin store Beundring for det smukke Kjøn udtrykte han i et stærkt betonet: „Alt for Damerne!“

„Da jeg kom tilbage fra Vestindien,“ fortalte Scheibelein videre, „blev mine Ben daarlige, og jeg kom paa Kommunehospitalet; saa tog jeg atter fat som Murer, men da der var Rejsegilde paa Høkerstiftelsen nede paa Gammelholm, styrtede jeg helt oppe fra „Kransen“ og ned i en Grusbunke. Dengang slap jeg med nogle Skrammer, men saa vilde jeg ikke arbejde mere og spaserede. — Den 6. Februar var der Festmaaltid ved mit Regiment, men jeg var ikke med; de var saa kjede a' det, men jeg hører ikke med til Foreningen. Højres Arbejder- og Vælgerforening er jeg Medlem af, men jeg betaler aldrig, og jeg ved ikke, hvem der betaler for mig.“

Scheibelein ledsager ogsaa Festtogene til Kongens Have ligesaa trofast, som han ledsager Soldaterne paa deres Marschture.

Han sluttede sin Fortælling paa vort Kontor med et: „Ja, jeg har ikke danset paa Roser, men jeg er med og taler med fine, pæne Kavallerer!“

Derpaa tog han Afsked paa sin sædvanlige militære Maade og forlod os.

Scheibelein hører til en Klasse af Originaler, som vore Bedsteforældre har kjendt en Mængde af, men som nu snart ere fuldstændig forsvundne fra Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelser.

Den magnetiske Maskine

helbreder udelukkende *kun* for *Gigt* og *Nervelidelser* osv. Dette til Underretning for de mange, som stadig komme og vil forsøge Apparatet for andre Sygdomme.

Paa de nævnte Sygdomme viser Maskinen sig iøvrigt at være af gjennemgribende Indflydelse, idet 2 à 3 Behandlinger i Reglen er tilstrækkelig til at fjærne selv langvarige *Nervelidelser* og *Gigtsvagheder*.

Konsultationslokale: Rewentlowsgade 12. 2. S., aabent Kl. 10—4.

„GAZETTEN“,

Danmarks eneste illustrerede Nyhedsblad og Uge-Revue.

Udgaar hver Lørdag.

Nye tiltrædende Abonnenter for Resten af Kvartalet erholder Numrene for Juli Maaned **gratis**. Abonnementsprisen for Avgust og Septbr. Maaned, **85 Øre,** bedes indsendt til Kontoret:

Klosterstræde 22.

Etablissement
NATIONAL.
Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.
I denne Uge opføres:
En kjøbenhavnsk Familie,
original Farce med Sange i 1 Akt efter et bekjendt Maleri af samme Navn.
Kl. c. 9½:
Palnatokes Gæstebud.
En Time i Historie, frit efter det oldnordiske, med tilhørende Kvad og Kæmpeviser af *Svend Flue*. Musiken arrangeret af Hr. Musikdirektør E. Wilhelmi. Kostumerne efter Tegninger af Hr. Carsten Ravn.
Kl. c. 10¾:
Paris—Kairo.
Farce med Sange og Kor og aktuelle Viser i 1 Akt efter det Franske ved V. H. og F. S. Musikken arrangeret af Hr. Musikdirektør Ulrik Andersen.
Billetpriserne ere de sædvanlige.

Frederiksberg Morskabstheater.
Lørdag, Søndag og Mandag:
Kl. 7½:
Hypnotisme.
Kl. 8¼:
Fatinitza.
Kl. 9¼:
Søster Rus
eller
„Hvad er Meiningen, Kjære?“
Tirsdag ingen Forestilling Onsdag:
Nyt Program.
Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.
Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr.	25 Ø.
2. — 2. —	1 —	—
Nr. Balkon og Parterre	„ —	75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter	„ —	50 —

TIVOLI
er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.
Fregatten **„St. Georg“** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.
I Koncertsalen
giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).
I den aabne Musikpavillon
gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**
Ved Ø-Pavillonen
gives hver Aften 3 Koncerter.
Paa Theatret
gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.
Paa Plænen
arterre- og Luft-Gymnastik m. m.
Store Fester
med Illumination, Fyrværkeri o. lign.
Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Cirkus Busch.
Hver Aften Kl. 8, stor Forestilling.
Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillingens Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.
Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor. eller i Central Expres.

Det danske
Forsikringsselskab
SKJOLD
tegner alle Slags Forsikringer mod Legemsbeskadigelser ved
Ulykkestilfælde.
Hovedkontor: Amagertorv 6.

Alt det bedste og praktiske, som bruges til **Fodtøi** faas billigst i **Læderhandelen, Gammelmønt 4.** (226)

Importforretning.
Undertegnede har aabnet en Forretning **en gros & en detail** med **direkte** importerede **Vine, Cigarer, Cigarretter og holl. Tobakker** i meget stort Udvalg. Ved de bedste uden- og indenlandske Forbindelser ser jeg mig i Stand til at byde **første Klasses Varer til moderate Priser,** hvilke jeg tillader mig at anbefale til et æret Publikum.
(227)
Ærbødigst
C. F. G. Bergstrøm.
Pilestræde 4.

C. G. Paulsen.
Juveler & Guldsmed,
50, Vesterbrogade 50.
Stort Udvalg
af Guld- og Sølvarbejde.

Uge-Revue.

Er det nu virkelig noget at gjøre saa meget Kvalm for, saadan en Smule Bastille-Storm?

Ligesom det var saa gefærlig en Historie. Ligner det nu noget for voksne Mennesker at brøle Hurra og udbringe Skaaler, brænde Fyrværkeri af og danse Trippevals, fordi et Par Mursvende giver sig til at pille Stenene fra hinanden i en gammel Knaldhytte?

Og andet var det jo i Virkeligheden ikke der skete merbemeldte 14. Juli 1789. Enhver, der følger med de nyeste historiske Undersøgelser, ved, at Bastillen var en elendig Rønne, et ganske almindeligt Lille Regnegade Hus, som af et derværende Konsortium af Murere blev kjøbt til Nedbrydning.

Det var det hele. Men er det saa ikke lidt for meget at gjøre ud af den Historie? Ja, havde endda vedkommende Mursvende besørget Arbejdet ordentlig, kunde der maaske være Mening i at Kollegerne mindedes

Dagen, men som bekjendt kom der ved samme Lejlighed flere Mennesker til Skade.

Nej, skal der være Gilde, saa skal der Pinedød ogsaa være en ordentlig Anledning til det. Jeg vil sige saa meget som saa, at var Knaldhytten røget af ganske af sig selv, uden direkte menneskelig Paavirkning, saa havde der været et Stykke sund Fornuft i det.

Havde Bastillen gjort, jeg vil sige som Huset ude paa Vesterbrogade, saa skulde jeg være den sidste til at gjøre Vrøvl. At et Hus falder ned, naar man pirker lidt ordentligt ved det, det er ikke mer end menneskeligt, men at det ligger der en skønne Dag, fordi det ikke gider staa længere, det hører til de historiske Begivenheder, der fortjente at fejres som Folkefest.

Men se om en eneste Kjøbenhavner har holdt Fællesmaaltid i Anledning af Vesterbro-Husets historiske Fald? Ikke en. Men vi tør vel haabe for Efterverdenens Skyld, at vore Børn og Børnebørn bliver klogere end vi er, og at de med Sindsro springer Bastille-Dagen over og til Gjengjæld mindes den stolte Dag, da Huset paa Vesterbro faldt sammen.

Havde Tivoli været ordentlig om sig, havde det ikke glemt den Dag. Men det kan vel ske endnu, vi har jo gjort den glædelige Erfaring, at naar blot „Gazetten" trykker paa Knappen, saa er Tivoli der straks.

Vi bad sidste Gang Tivoli opgive sin Beskedenhed og sige rent ud hvad Japaneser-Festerne virkelig har kostet, ellers vilde vi gjøre det.

Naturligvis er da Tivoli kommet os i Forkjøbet. Og som altid fik vi Ret: det var ikke det latterlig lille Tal 20,000 Kr., det var meget, meget mere, det var hverken mer eller mindre end 22,179 Kr.

Det er svimlende Tal, der uvilkaarlig bringer det Spørgsmaal frem paa Læberne: Hvor har Tivoli dog Mod til at sætte alt det paa ét Kort, skal nu ogsaa Tivoli, letsindigen, blot for at more Kjøbenhavnerne øde alle de Tusinder, det i Aarenes Løb mejsommelig har samlet sig, er det Meningen at bringe Aktionærerne paa Fattiggaarden?

Berolige Dig, kjære Læser og Tivoli-Abonnent, Meningen er det ikke. Og der er Haab om, at det heller ikke sker. Det kan vel virke en Smule beroligende at vide, at til de 22,179 Kr hører alle Udgifter til Operettens 20 Opførelser og hele Belysningen til alle 12 Fester foruden Annoncerne paa Omnibuser.

Regn saa selv efter og bliv rolig, kjære. Naar Du har regnet ud, hvad 12 Fester, hver med 10,000 Mennesker gjennem Knirkeapparaterne kan give, saa vil Du ogsaa have en Følelse af, at Tivoli nok omtrent kan klare for sig i denne Sæson, og at Aktionærerne næppe for det første kommer til at nyde godt af Fattiglemmernes nye Spise-Reglement.

Det skal ellers ikke være til at foragte. Har Bespisningen før ikke været af første Klasse — Nimbs og Neiiendams Mad har i det mindste hidtil haft Ord for at staa over den — saa skal de nok nu være stærkt paa Veje til at indrette almindelig Hospital som et i enhver Henseende virkelig tidssvarende 1ste Klasses Hotel: til Frokost koldt Bord med en varm Ret efter eget Valg, til Middag 3 Retter efter Fru Nimbs „Middagens Nyheder" og til Aften et lækkert lille Bord, der slutter med The og Hvedebakker.

Paa den Vis bliver Tilværelsen derude egentlig ganske hyggelig. Og Lemmerne skal nok faa Tiden til at gaa, selv Torsdagen, som de i gamle Dage fik Lov at anvende til smaa indbringende Fodture i Byen, men som de nu efter det forbedrede Spisekort maa tilbringe inden Døre.

Hvis saa ovenikjøbet, som det hedder sig, Ingemann-Petersen vil stille hele sit Lager af Bicycler til Disposition for Lemmerne, — og dette har selvfølgelig straks til Følge, at Konkurrenten, Hr. Bendixen, der ikke vil stikke op for ham, ogsaa sender hele sit Lager ind — saa skulde Pokker staa i Lemmerne, hvis de mere beklagede sig over ikke at kunne nyde en glad Alderdom.

Naar de blot holder Maade og ikke spiser for meget. For i saa Fald kan det let arrivere dem, at de faar Mavepine, ganske ligesom baade Skuespillerne og Publikum ved „Nationals" 14de Aabningsforestilling forleden over Schwanenflügels Vittigheder.

Den Mand har det saa besynderligt med at tage fejl. Han har hørt noget om attisk Salt, og saa serverer han det som engelsk do. Det var slet ikke underligt, at det ikke smagte nogen.

Men blæse være med det hele! Paa'en igjen, Ferdinand, læg op og læg ud, giv Gæstebud, Kongens Foged, vil De noget? Landmandsbanken, Redningsplanken? Gratulerer, vexellerer, censurerer, kommanderer, Plads i Gaarden, jo Godmor'en, kan det nytte, vil jeg bytte med din Hytte, kjære Schytte... Jo, vort Modersmaal er dejligt, Boganis.

Apropos. Glem ikke at læse „Avisen" og „Aftenbladet"s Polemik.

Puh.

Nips.

Han lugtede Lunten. Faderen kommer ud ud i Haven med en Stok skjult paa Ryggen og siger op til lille Karl, som sidder i Æbletræet: „Kom nu ned, min Dreng, det bliver snart Tordenvejr!"

„Aa, det gjør ikke noget. Jeg hører det meget bedre her oppe fra", svarer lille Karl med en fin Forstaaelse af Situationen.

* * *

En Rejsende spurgte en tysk Bonde, om Vandet var godt der i Egnen.

Bonden, som sad udenfor et Værtshus med et Krus Øl foran sig, svarede tøvende: „Det ved jeg ikke, for jeg har aldrig smagt det."

Indhold.

Illustrationer: Fra Etablitsement National. — Parisergymnastikerne paa Eremitagen. — Fra Cirkus Busch. — Straffet Bølle. — Karbolvand og Kjærlighed. — Begge Benene afrevne. — En sjælden Baadtransport.

Tekst: National. — Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Af det kjøbenhavnske Sangerindeliv. — Magnetismen. — Kjøbenhavnske Originaler [Scheibelein. Med Billede]. — Uge-Revue [illustr.] — Nips. — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *C. Albertsen.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Expresstrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GJÆTTEN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 30.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 27. Juli 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre 10 Øre:

Fra Frederiksberg Morskabstheater.

Frederiksberg Morskabsteater.

Endnu længe før „Søster Rus“ er udspillet, rykker Sommerrevyen frem. Den startede i Aftes for tætpakket Hus, for det faste Premièrepublikum, som ikke svigter, om saa Billetterne staar i 8 Kr., og som, lydhørt for enhver Pointe, ved sin Holdning for en stor Del bestemmer Forestillingens fremtidige Skæbne. Denne bliver utvivlsomt en Sukcès, den farlige 2. Akt, alle Revyers Archilleshæl, er priselig kort, og begge Akter har saa mange overraskende Morsomheder, at man med Lethed kommer over de døde Punkter. Strax 1. Akts Dekoration vil tage Applaus. Vi befinde os paa det kgl. Teaters Tag over Loggiaen med Pegasus til højre og en vid Udsigt over Byens Tage, fra Ruinen til Petri, en dristig og morsom Idé, fortrinlig udført af Hr. Carl Lund. Da det maa være en fortrinlig Plads til paa en Grundlovsdag at iagttage de forbidragende Tog, er det saare naturligt, at Hr. Peter Bonus, som foruden at være Stryge- og Myremand er lidt af en Referent, er søgt herop. Da denne ærede Samtidige spilles af Hr. Fred. Jensen, og da vi véd, at han og Fru Anna Christensen i alle Revyer skal have hinanden i Enden, er det en Selvfølge, at de indeu ret mange Sekunders Forløb mødes til nærmere Bekendtskab. Hun beklæder den meget borgerlige Stilling som Rulle- og Amagerkone; men da hun mener sig i Besiddelse af et betydeligt dramatisk Pund, som hun ønsker at faa justeret af Chefen, er hendes Tilsynekomst paa Templets Tinde ingenlunde profanerende. Scenen fyldes efterhaanden af det kgl. Teaters Kor i de bekendte pragtfulde Klæder, og Akten forløber kvikt og let, præsentende M. M., Svin i Sti, og sluttelig Frøken Amalie Balle, som, fordrevet fra Teatret i Byens mest aristokratiske Kvarter, forgæves søger Ly paa Kongens Nytorv. 2den Akt, som foregaar i Tivoli, er som sædvanlig uden indre Sammenhæng eller nogen Forbindelse med 1ste Akt; men kaade Løjer og morsomme Indfald følge Slag i Slag. Fra Væddeløb til Myrebasar, fra „Torsdagsabonnenter“ til bedaarende Cigarretpiger og til Slut en vittig Løsning af Spørgsmaalet, hvad der virkelig har kostet Tivoli 2000 Kr. For Løsningen af det ikke mindre brændende Chokolade-Avtomat Spørgsmaal fortjente Forfatterne en Statue i Kongens Have, rejst af taknemlige Børn.

Det er ganske vist overflødigt, men for en Ordens Skyld vil vi dog bemærke, at det naturligvis er Fred. Jensen og Anna Christensen, der bærer Forestillingen. Udenfor det sædvanlige parodierer Fruen morsomt i 1. Akt to af Meiningernes Jeanne d'Arc-Skuespillerinder. Hr. Fred. Jensen fremviser ingen nye Sider af sit skattede Talent — det skulde da være som Løber. — Men hvor er Fru Fanny Petersen? Hvorfor i Alverden sér vi ikke hende i Kasinopigens lille, men taknemlige Rolle. Fru Wendrichs Spil, Person og hertil passende Dragt er for bleg. Fru Fanny Petersen vilde med sin bredere Person og sit flotte Humør, i et dristigere Kostume, have gjort bedre Fyldest og givet 1. Akts Slutning en Appel, som den nu maa savne. Hr. Fjeldstrup sang morsomt Visen om Pressen. Af kendte og skattede Goder findes en ny Udgave af Frk. Götsche i Drengedragt og et Par Linier om Herman Bang.

Guld og Glimmer.

Professor, Landskabsmaler Gotfr. Christensen, der har gjennemgaaet en Kur i Sandefjord, har taget Sommerophold i Humlebæk.

* * *

At Skuespiller *Olaf Poulsen* er blevet en holden Mand paa sin Turné, har vi tidligere omtalt. Foruden den flotte Ekvipage har Hr. Poulsen nu ogsaa anskaffet sig en — Keglebane.

* * *

En Sporvognskonduktør Jørgensen staar opført i Skattebogen med en Indtægt af 30,800 Kr.

* * *

Efter Sigende skal det en Tidlang have været Tivolidirektionens Hensigt at tildele Artistfamilien *Lars Larsen* en Medaille.

Lassen Sie das *lassen!*

* * *

Det ny Dagblad „København“ forøger stedse lige *graaedig Massen* af sine Medarbejdere. Der vil aldrig blive Thomas i den Retning.

* * *

Den herværende Ruininspektør, i daglig Tale kaldet Kongens Foged, aflagde forleden et Besøg paa afdøde Kjøbenhavns-**Postens** tidligere Kontor. Bladets Enkemand, Hr. *Chr. Helmig,* gjorde Honnørs paa de Efterladtes Vegne.

* * *

„København“, Du er dejlig, — hvis bare Du har
de nødvendige Penge i Lommen, min Fa'er.

* * *

Skønt det gaar lidt smaat med *Forhandlingen,* skal Redaktionen af „København“ alligevel have opgivet at *Visne „Politiken“.*

* * *

Ved Tivolis japanske Fester er der forbrugt ialt 800 Potter Thevand; derimod er der ved samme Lejlighed forbrugt over 10,000 Tønder Regnvand og henved 1000 Flasker Sodavand.

* * *

Spørgsmaal og Svar (probatum est). Hvilken er den sløjeste og forholdsvis rædselsfuldeste af samtlige de Revuer, Kjøbenhavnerne har maattet døje i det sidste Decenium?

Svar. Selvfølgelig Avisens Billedrevu, der er alt andet end Thiessvarende.

* * *

Forfatterne af Morskabstheatrets ny Sommerrevu har efter Sigende haft et syndigt Mas med at faa indført deres saa velskabte „kendte Ansigter“ i Stykket. De skal have averteret i lang Tid i Bladene, inden det lykkedes dem at faa nogen til at bide paa.

De indleverede Billetter var fra *Scheibelein, Heiberg* og den i dette Minut helbredede *Jes Thaysen.* — Saa besluttede. Forfatterne sig til at nøjes med Heiberg.

* * *

Selvmordstanker. J. T.: „Her er jeg igen, Pøj! Kan Du laane mig 2 Kroner?“

Den anden: „Herregud, det har jeg jo gjort saa tidt, og nu er jeg selv saadan lidt i Retning af det fallitagtige“.

J. T. (sukker): „Du skulde bare vide, hvordan det er at gaa rundt i Byen med en skoldet Mave indvendig“.

Den anden: „Men hvorfor i Djævlens Skind og Ben, Menneske, drak Du ogsaa det forbandede Skedevand?“

J. T. (tvært): „Jeg vidste jo ikke i Forvejen — dit Fæ — hvordan det smagte. Havde jeg vidst det — — —“.

Vore Billeder.

Fra Kunstnerplænen. Blandt de mangfoldige Artister, som i Sommer fra alle Verdens Kanter har søgt til vor glade Hovedstad og produceret sig i dens forskellige Etablissementer, er der kun faa, der staar saa højt i Publikums Gunst som Gymnastiktroupen Familien Larsen. En stor Del af det stærke Bifald, der følger efter hver enkelt af Familiens Præstationer, kan maaske nok tilskrives den Omstændighed, at de er gode Kjøbenhavnere og bærer et Navn med en saa hjemlig Klang, men foruden dette Fortrin har de heldigvis adskillige andre. Hele Familien fra Papa til den mindste lille Pige er særdeles flinke Gymnastikere og udfører deres Præstationer med Sikkerhed og Elegance. Familien Larsen har optraadt i næsten alle evropæiske Hovedstæder og forlader os nu snart for at begive sig til Stockholm.

Fra Cirkus Busch. Den flotte Saltomortalerytter, Mr. Arnold, er ubetinget en af de flinkeste blandt Cirkus Busch's i det hele taget saa flinke Artister og tillige en af dem, der staar højst i Publikums Yndest. Vel hænder det undertiden, at Mr. Arnold, naar han udfører den vanskelige Saltomortale gennem den 15 Fod lange Tunnel, styrter ned paa Manegen; men han er straks paa Benene eller rettere paa Hesten igen og udfører derpaa Saltomortalen under det henrykte Publikums langvarige Jubel.

En ond Husbond. Forleden blev en i Tivoli tjenende Opvarter anholdt for Mishandling og Krænkelse af Blufærdigheden. Han havde, medens hans Hustru var i Byen, tvunget sin 15aarige Tjenestepige til at klæde sig af, hvorefter han piskede hende paa det blottede Legeme med en tynd Stok.

Ild i Pudsepeter. For nogle Dage siden, da den bekendte Pudsepeter promenerede i Frederiksborggade, gik der pludselig Ild i Ham. Brandens Aarsag vrr en tændt Cigarstump, som Peter havde været saa uforsigtig at putte i Lommen. Heldigvis lykkedes det tililende Folk at redde Peters kostbare Liv.

Panorama international har stadig stærk Tilstrømning af rejselystne Kjøbenhavnere, der foretrækker paa denne nemme Maade at se sig om i Verden fremfor den ikke saa lidt dyrere og besværligere gammeldags Manér pr. Damper eller pr. Jærnbane. I denne Uge er det det skønne sachsiske Schweitz, der henne i Vimmelskaftet passerer forbi Publikums Blikke. Det er en særdeles smuk Samling af klare, fortrinlig udførte Billeder. Ligesaa nemt som man i Vimmelskaftet kan beskue det sachsiske Schweitz, kan man inde fra Tivoli gøre en lille Afstikker til Paris, og man fortryder den ikke.

I næste Uge forevises i Vimmelskaftet Holland 1. Serie og i Tivoli Amerika, Kalifornien, 2. Serie.

Skovfoged Rumler mister Livet ved et Vaadeskud. To Mænd var i Lørdags taget ud for at skyde Sælhunde i Farvandet ved Præstø. Den ene af dem, Skovfoged Rumler, havde sin Bøsse staaende i Baaden foran sig, da han pludselig fik Øje paa en Sælhund. Han greb Bøssen, men i det samme gik Skuddet af, og Ladningen, Dyrehagl, trængte ind i Mandens Side. Han døde den paafølgende Nat.

Revolverdramaet i Troense. I Mandags Aftes fandtes i Nørreskoven ved Troense Ligene af Grev Sixten Sparre og Beridersken Elvira Madigan. Han, der var ulykkelig gift ovre i Sverig, havde forelsket sig i den skønne Beriderske og forlod for hendes Skyld sin unge Hustru og sit Barn. Hun flygtede fra sit Cirkus og flakkede sammen med Greven omkring i Danmark; da saa alle deres Penge var opbrugte, foretrak de at gaa i Døden sammen frem for at vende tilbage.

Grev Sparre skød med en Revolver først sin elskede og derpaa sig selv.

Elvira Madigan var godt kendt af Kjøbenhavnerne; hun optraadte for et Par Aar siden i Tivoli og gjorde stormende Lykke. Omstaaende Billede er et Portræt af hende fra denne Periode.

Om sig.

„I andre Blades Grøde.
der tager jeg min Føde".

Der findes her i Byen et lille foretagsomt Blad, hvis Navn det i Øjeblikket er os umuligt at huske, men hvis Gerninger oftere er straffet ved Landets Domstole. „Gazetten" skulde ikke have nævnt vedkommende Aftenblad, hvis ikke hin journalistiske Affaldsbeholder havde forsøgt at korrexe „Gazetten" og med let forstaaelig Misundelse havde gjort sine Læsere opmærksom paa vor — naar vi selv skal sige det — ret fikse Maade at skrive paa.

Selvfølgelig kan vi ikke have noget imod, at selv en mindre anset Kollega gør Reklame for vort Blad i sine Spalter, men vi vilde dog foretrække, at det lille skarnagtige Monstrum herefter „citerer" os rigtig, naar det gør sit tarvelig vante Publikum den Glæde at optrykke nogle af vore stilistiske Vendinger. Og vi kan fortælle Bladet, at det vil staa sig bedst ved at gjøre det herefter.

Hvad der forøvrigt har undret os noget, er den uventede Beskedenhed, der ved denne — i Modsætning til ved alle andre Lejligheder — præger den smaa snakkesalige Sprøjte. „Gazetten" har af og til udtalt sig om den aftenlige Spyttegøgs egne unge Mennesker, i alt Fald om en eller to af dem, saa at Bladet saamænd nok kunde have set sin Fordel ved at aftrykke enkelte af disse ubetinget smigrende Udtalelser, der alle gladeligen staar til Tjeneste.

Genér dem endelig ikke!

Da „Gazetten" for nogen Tid siden gjorde opmærksom paa, at den i nævnte Aftenblad med stor Pomp og Vigtighed optagne ny Føljeton „Mr. Barnes fra New-York" allerede for ½ Aar siden havde staaet i „Berlingske Tidende", følte man t. Eks. ingen Trang til at „citere" os, maaske fordi man ikke fandt den Ting videre morsom.

Men Herregud, at de morgenduelige Graabrødre forstaar at omgaas vindskibeligt med Saks og Klister, er dog langtfra deres største Fejl.

Og saa er det tillige saa rart økonomisk.

Magnetismen.

III.

Læseren vil erindre, at vi sidst tog Stade paa den lyse Sol. Men før vi kan komme ind paa vore magnetiske Eksperimenter, er det nødvendigt at dvæle lidt længere ved „Ætheren" og da navnlig se, hvilke Grunde Granskerne har at fremføre for dette Stofs Tilstedeværelse.

Videnskaben lærer os, at Lyset ikke kan forplante sig uden et Mellemstof, hvori Forplantelsen kan foregaa. Dette Stof er Ætheren. Lyset er ikke et særskilt Stof, der udsendes fra Solen, men kun en Bevægelse i Ætheren.

Ligesom en Streng paa en Violin frembringer en Tone, naar man sætter den i Svingninger, bringer den til at vibrere, saaledes fremkommer for vor Synssans Fornemmelsen af Lys, naar Ætheren bringes til at vibrere.

Og ligesom den højeste Tone bliver fremkaldt ved et Antal Svingninger, der nærmer sig de 6 Millioner i Sekundet, saaledes fremkommer det klare Middagslys ved et lignende Antal Svingninger i Ætheren. Altsaa Aarsagen til, at vi midt paa Dagen ser bedst, er den, at vor Senerve paa den Tid i Løbet af hvert Sekund træffes af omtrent 6 Millioner Æthersvingninger, der i vor Hjærne fremkalder Fornemmelsen af Lys; i Aftenrøden træffes vor Senerve derimod kun henved et Par Millioner Gange i Sekundet af Æthersvingningerne, derfor er det ikke saa lyst for os paa denne Tid af Døgnet som ved Middagstid.

At de forskellige Farver fremstilles for vort Øje paa en dermed i Forbindelse staaende Maade, skal vi senere faa at at se. At Ætheren eksisterer, bevises alene af den Grund, at Lyset behøver et Medium til at bevæge sig i for at komme til os fra de fjærneste Himmellegemer. Rummet er uden Ende, men overalt, fjærnt og nær i Rummet, vrimler det af Legemer, Himmellegemer, der udsender Lys. Vi ser imidlertid kun en Del af dem; og det Antal, vi kan se, er forskelligt til forskellige Tider. Somme Tider synes Himlen at være besaaet med Stjærner, til andre Tider ser man kun enkelte.

Hvis der nu ikke var et Stof imellem, som, hvor gennemsigtig det end er, paa de umaadelige Afstande dog skjuler den største Mængde af Himmellegemer for vort Øje, som vilde vi ikke kunde se andet end et lysende Hav over vore Hoveder (forudsat at vi i det hele taget kunde se); hele Firmamentet vilde falde sammen i en uendelig Lue, idet der over alt findes Legemer, og der blev ikke en Plet tilbage, som ikke var eller i Virkeligheden er dækket af Himmellegemer. Naturligvis er der uhyre Afstande med i Spillet. Kun de nærmeste Stjerner kan vi se, de fjærnt liggende skjules af Ætheren. Den gjennemtrænger alt: Luft og Vand, Jærn og Staal, alt levende og dødt. Som den ytrer sig i Rummet i Form af Lys, saaledes optræder den i Materien, snart i Skikkelse af Elektricitet, snart som Varme, Magnetisme o. s. v.

Nes Trebla.

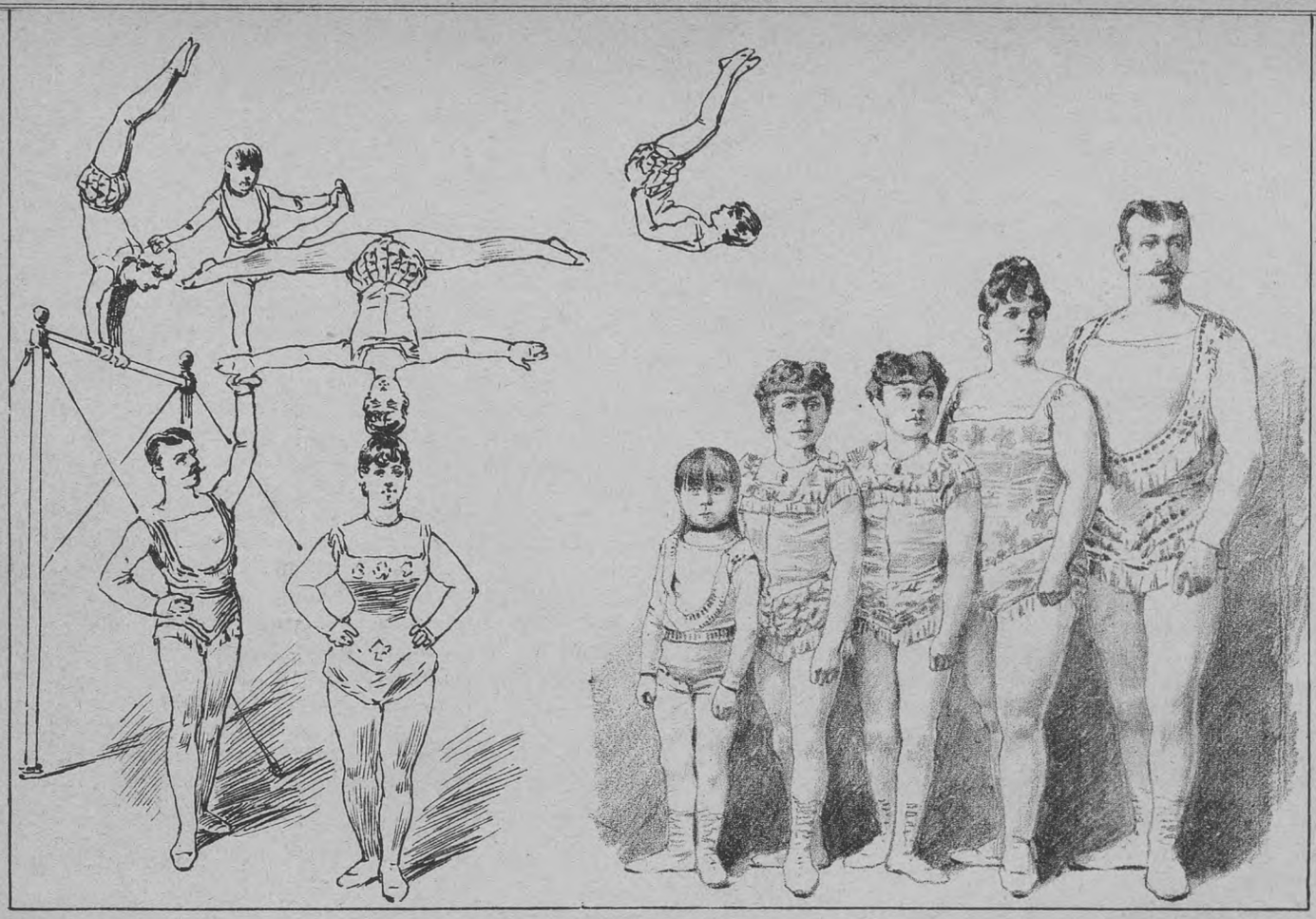

Fra Tivoli.
Familien Lars Larsen.

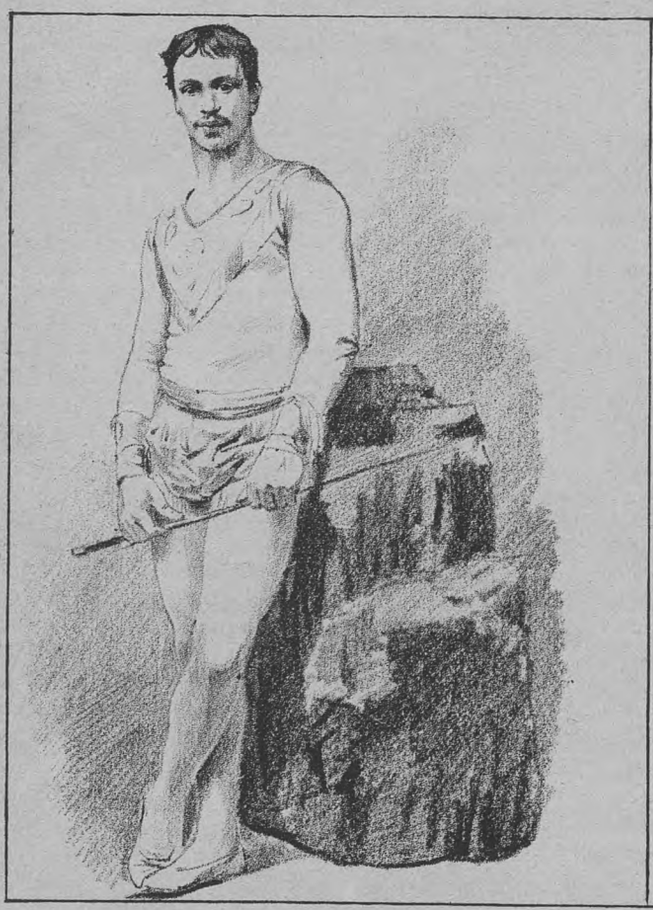

Fra Cirkus Busch.
Mr. Arnold.

Elvira Madigan.

Revolverdramaet ved Troense.
Beridersken Elvira Madigan og Løjtenant Sparre berøvet sig Livet ved Revolverskud.

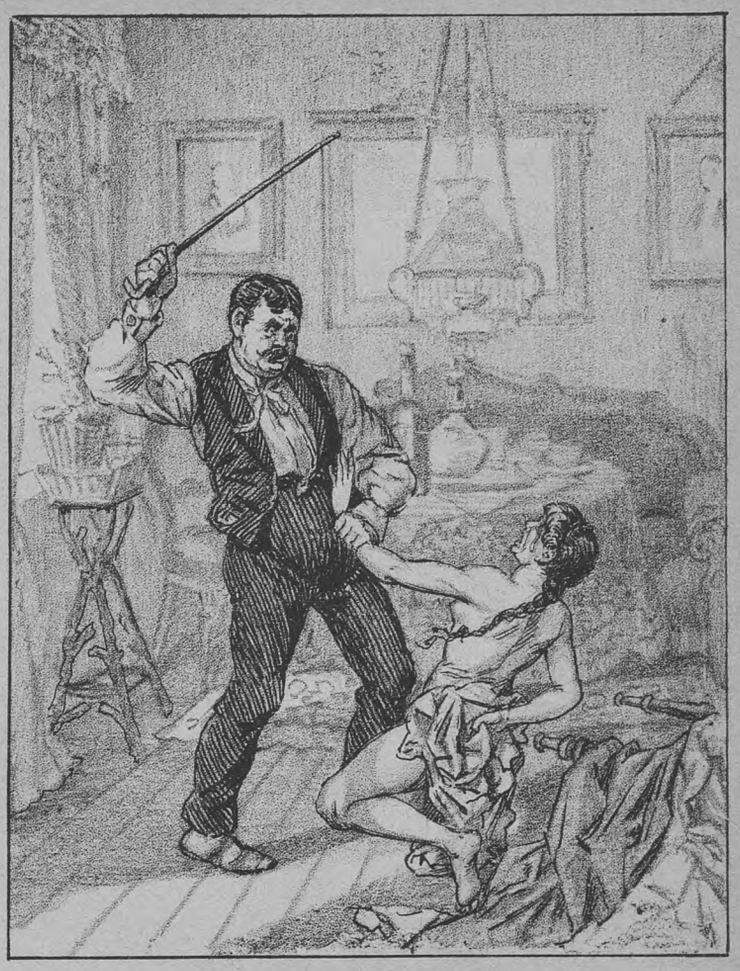

En ond Husbond.
En Opvarter i Tivoli mishandler sin 15-aarige Tjenestepige efter først at have tvunget hende til at klæde sig af.

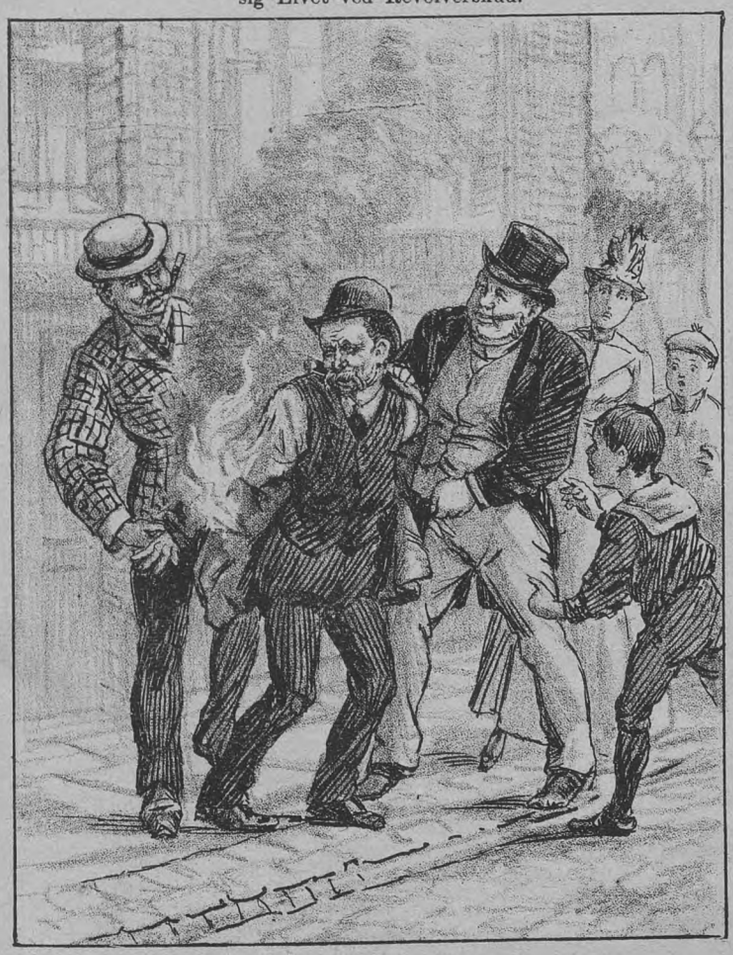

Ild i Pudsepeter.
Pudsepeter havde forleden puttet en brændende Cigar i sin Lomme, som Følge deraf gik der Ild i Fyren.

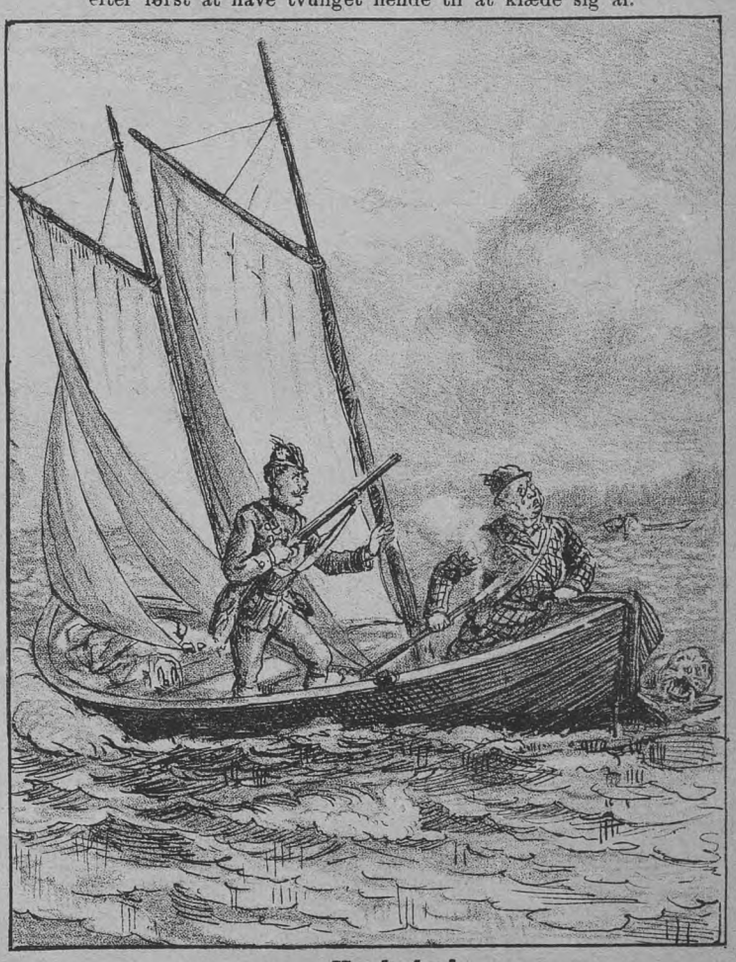

Vaadeskud.
Skovfoged Rumler mister Livet ved et Vaadeskud.

Kjøbenhavnske Originaler.

II.

Rasmus Christensen.

Vi har ofte hørt fortælle, hvorledes Tiggerne i Paris forsyner sig med grønne Øjnskærme, Krykker o. l. for derved at vække Folks Medlidenhed, og i fremmede satiriske Blade har vi ofte set Tegninger, der fremstiller Tiggere, som i Farens Stund kaster Krykkerne fra sig og sætter afsted i fuld Galop. At der herhjemme findes noget lignende, at der her i Kjøbenhavn gives Folk, som søger at slaa Mønt af et ynkværdigt Ydre, aner vistnok de færreste. Men Kjøbenhavn er jo bleven en Storstad, og hvorfor skulde Storstaden Kjøbenhavn da ikke ogsaa have lignende Fremtoninger som al Verdens øvrige store Byer?

Jo, desværre — der gives ogsaa i Kjøbenhavn Folk, som lever af Næstens Medlidenhed, og blandt disse indtager den Mand, hvis Billede vi i Dag bringer vore Læsere, en fremragende Plads.

De fleste Kjøbenhavnere er sikkert nu og da blevet opskræmmet af nogle hæse Toner, der maatte komme fra en forstemt Violin, og har de da gjort sig den Ulejlighed at kaste et Blik ud af Vinduet, har de set en gammel, tilsyneladende blind Mand staa nede i Gaarden, trakterende sin Violin og syngende nogle Vers. Maaske har de da faaet Medlidenhed med den „stakkels, gamle, blinde Mand" og kastet en Tiøre ned til ham. Den Tiøre har de i saa Fald kastet ud af Vinduet i dobbelt Forstand; thi „Staklen" er ikke saa ulykkelig, som han ser ud til at være.

Mandens Navn er Rasmus Christensen, han er Søn af en jysk Husmand, og det fortælles, at Rasmus Christensen endnu besidder en Ejendom ovre i Jylland. Han er døbt og konfirmeret i Hyllested, blev efter Konfirmationen sat i Skrædderlære, blev derpaa Tjenestekarl, men syntes bedre om at være Løsgænger, købte sig saa en Violin og flakkede som Spillemand omkring i Jylland og paa Øerne, indtil han tilsidst slog sig til Ro i Kjøbenhavn, hvor han fandt et rigt Arbejdsmarked, og hvor hans Forretning gik og forresten til Dato gaar strygende i mere end en Forstand.

I sin Ungdom kom han galt afsted med noget Krudt, som eksploderede og gjorde ham fuldstændig blind paa det ene Øje; med det andet kan Fyren dog godt beskue Husenes Vinduesrækker og mønstre de Penge, som medlidende Sjæle kaster ned til ham.

Som de fleste andre Originaler har Rasmus Christensen haft en ulykkelig Kærlighedshistorie. Han var forelsket i en ung, fynsk Pige, som var ganske kjøn og havde nogle Skillinger paa Kistebunden. Det var dog mere efter Pengene end efter Pigens Person, at Christensen tragtede, og hun, som indsaa dette og desuden ikke kunde fordrage den pengebegærlige Fyr, ægtede en anden. Det er til denne Begivenhed, han sigter, naar han synger:

Jeg var da forlovet med hin Pige fra Fyn,
Snart skal for min Lykke det dages,
Men jeg kom til Skad' og spolerte mit Syn,
Saa der blev en Rest kun tilbages.

Da sagde Farvel mig den Jomfru saa fin
Og tog sig en Kærest med Penge.
Men nu gaar jeg om og spiller Fevelin,
Fordi jeg saa haardt monne trænge

Rasmus Christensen.

Visen, der iøvrigt handler om hans Levnetsløb, er bleven til i en Spækhøkerbutik, hvor en anløben Student nedskrev den paa Makulatur og som Vederlag for dette Stykke Arbejde erholdt nogle Drikkevarer.

Ved at kvæde denne Vise og ved at traktere Violinen har Rasmus Christensen efterhaanden tjent sig en net lille Formue, som stadig forøges, særlig af Fattigfolk: Fabrikarbejdere og lign. som Fyren med Forkærlighed opsøger, og som af Medlidenhed ofrer af deres surt erhvervede Skillinger til den „blinde Mand". Fyren er godt kendt af Politiet, som meget ofte har haft Fingre i ham; i 1887 blev han saaledes mulkteret ikke mindre end ni Gange og i 1888 tre Gange, senest i April, da han maatte af med 40 Kr.

Men han har ogsaa grovere Synder paa sin Samvittighed; i 1875 fik han 8 Maaneders Fængsel for Overtrædelse af Straffelovens § 176 og 173, og senere dømtes han til 15 Maaneders Forbedringshusarbejde for Uterlighed.

Christensen er en meget fordringsfuld Person; naar nogen byder ham Kobberpenge, betragter han disse med et foragteligt Smil, men han er jo ogsaa nok Sølv værd.

Som en Kuriositet kan anføres, at han, da han for nogen Tid siden kom ind i en Gaard og fandt alle Husets Vinduer kridtede, idet Beboerne var flyttede paa Landet, gav sig til at skælde ud, fordi saadan nogle — — — vovede at flytte, naar han kom for at divertere dem med sin „Kammermusik".

I 1862 blev han gift; men hvor hans Kone er bleven af, eller om hun i det hele taget lever endnu, er det ikke lykkedes os at faa oplyst.

Den før omtalte fynske Pige har han bagtalt paa det skammemeligste allevegne, hvor han kunde komme afsted dermed, ligesom han ogsaa paa anden Maade har søgt at chikanere hende og hendes Mand, der lever i meget smaa Kaar.

Christensens Originalitet bestaar i hans enestaaende Listighed, Lumskhed og Gærrighed.

Vi har præsenteret ham under denne Rubrik, fordi han er en kendt Størrelse i Kjøbenhavn; men desværre er der kun faa, som betragter ham paa den rette Maade.

Naar „Gazetten"s Læsere næste Gang hører ham kvæde sin Vise i deres Gaarde, saa ved de, hvem og hvorledes han er.

En Kurv.

Højstærede Hr. Redektør! De maa meget undskylde, at jeg ikke sender Dem den Artikel, som jeg havde lovet Dem til „Gazetten". Istedetfor sender jeg Dem hermed mit Fotografi og Motivet til en Tegning, som De saa kan benytte i næste Nummer. Grunden til, at Deres ellers saa pligtopfyldende Theobald svigter Dem er — ja, nu skal De høre:

Har De nogensinde været forelsket — saadan rigtig — uh — knusende, rasende, glødende forelsket — har Ilden i Deres Indre nogensinde truet med at brænde Dem op, saa De ikke blev til andet end en stakkels omvandrende Ruin? — Pris Dem lykkelig, hvis De ikke har følt denne Kærlighed; thi det har Deres stakkels Theobald, og det er blevet hans Ulykke.

Naturligvis var det Charlotte — hende De véd nok! — Mage til smaa Fødder som hendes har aldrig tidligere slidt Kjøbenhavns kommunale Brosten, og Mage til hendes Øjne har aldrig tidligere kigget ind ad Vinduerne i „Strøjet"s Modebutiker. Ja, de Øjne — nej, hvor var de dejlige! De lyste, forsikrer jeg Dem, som — ja som vore mageløse Gaslygter, eller som Trekronerfyret. Og saa blinkede hun saa vidunderligt med dem — ja, de Øjne var de dejligste Blinkfyr, jeg nogensinde har sét. At hun havde gode Øjne, vidste jeg, at hun havde et godt Øje til mig, tvivlede jeg ikke om, og saa var det dog mig, der ikke havde Øjnene med mig. Kort og godt: Jeg fik en „Kurv". Nu tror De naturligvis, at det var saadan en ganske almindelig Kurv, men det var netop, hvad det ikke var — det var hundrede Gange værre, det var — tænk Dem — en Sykurv.

Hør nu, hvorledes det gik til!

Det var forleden Dag. Med lange Skridt og Hjærteklemmelse nærmede jeg mig min elskedes Bopæl — snart stod jeg i hendes Stue.

Med den fine Takt, der altid har hævet hende i min Agtelse, følte hun det usømmelige i at være alene i Værelset sammen med en Herre, og med et elskværdigt Smil sagde hun: „Tag Plads, Hr. Theobald, nu skal jeg gaa ud og kalde paa Moder."

Saa gik hun, den Engel, og jeg blev ene tilbage i Værelset.

Jeg saa mig om: Ved Vinduet stod hendes Sybord, dækket med et fint hæklet Tæppe, og paa det stod hendes Sykurv. Der stod den Stol, paa hvilken hun plejede at sidde, dér den bløde Skammel, paa hvilken hun plejede at anbringe sine Fødder. Jeg drog et dybt Suk og reciterede Heine:

„Ach, wenn ich nur der Schemel wär',
Worauf der liebsten Füsse ruhn!
Und stampfte sie mich noch so sehr,
Ich wollte doch nicht klagen thun."

Jeg satte mig paa hendes Stol og saa paa Kurven. Hvor var den nydelig, den lille fine Sykurv, der stod dér, bedækket med et fint blaat Silketørklæde. Nu har jeg af Naturen faaet en styg Fejl: jeg er nysgerrig, grumme nysgerrig.

Hvad mon den lille Kurv dog indeholdt? Jeg maatte vide det! Forsigtig fjærnede jeg det blaa Tørklæde, og ved De saa, hvad jeg saa? — Først en Dynge af Lapper, Bændler, Sytraad, Naale osv., der laa sammenrodede som Varerne i Marskandiserbutik. Med et vældigt Greb løftede jeg hele Bunken i Vejret, og — ja nu kommer det værste! Paa Bunden af Kurven saa jeg et Portræt — det forestillede Emil Krag, min værste Fjende. Ved Siden af Billedet laa et Brev. — Nu maa De endelig ikke tro, at jeg kunde falde paa at kigge i andre Folks Breve — nej, mit Blik gled kun ganske tilfældig henad det hvide Papir, og — o Ræd sel — jeg læste:

Elskede Emil!

Kom imorgen til sædvanlig Tid. Theobald — den Nar — render mig stadig paa Halsen — jeg tror, han frier til mig en skønne Dag. Bare han vilde — den tossede Fyr — saa skulde han faa sig en ordentlig Kurv. Kom nu endelig, min Snaskebasse.

Tusinde Kys sender Din trofaste

Charlotte.

Tænk Dem! — En Nar, en tosset Fyr — det var mig! Og saa skulde jeg have en Kurv! Tak, nej jeg havde saamænd faaet tilstrækkelig af — Sykurven, og hurtigst muligt forlod jeg den falskes Hjem.

Men jeg kan ikke glemme hende! Jeg pines af de utroligste Kvaler, og derfor vil jeg tage Livet af mig.

Imorgen tidlig Kl. 10 gør jeg Alvor af min fortvivlede Beslutning. Send Deres Tegner ud til Kanalen i Frederiksberg Have, saa kan han tage en Skitse, og „Gazetten" vil næste Søndag være i Stand til at illustrere „Theobalds Selvmord".

Modtag, Hr. Redaktør, mit sidste Farvel! Deres ulykkelige

Theobald.

Bekjendtgjørelser.

Den magnetiske Maskine

helbreder udelukkende *kun* for *Gigt* og *Nervelidelser* osv. Dette til Underretning for de mange, som stadig komme og vil forsøge Apparatet for andre Sygdomme.

Paa de nævnte Sygdomme viser Maskinen sig iøvrigt at være af gjennemgribende Indflydelse, idet 2 à 3 Behandlinger i Reglen er tilstrækkelig til at fjærne selv langvarige *Nervelidelser* og *Gigtsvagheder*.

Konsultationslokale: Rewentlowsgade 12. 2. S., aabent Kl. 10—4.

Frederiksberg Morskabstheater.

Hver Aften Kl. 8:

Fatinitza.

Kl. 9:

Muntre Musikanter

eller

Sommerrevyen 1889.

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Eftern.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr. 25 Ø.
2. — 2. —	1 — „ —
Nr. Balkon og Parterre	„ — 75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter	„ — 50 —

Etablissement NATIONAL.

Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.

I denne Uge opføres:

En kjøbenhavnsk Familie,

original Farce med Sange i 1 Akt efter et bekjendt Maleri af samme Navn.

Kl. c. 9½:

Palnatokes Gæstebud.

En Time i Historie, frit efter det oldnordiske, med tilhørende Kvad og Kæmpeviser af *Svend Flue*. Musiken arrangeret af Hr. Musikdirektør E. Wilhelmi. Kostumerne efter Tegninger af Hr. Carsten Ravn.

Kl. c. 10¾:

Paris—Kairo.

Farce med Sange og Kor og aktuelle Viser i 1 Akt efter det Franske ved V. H. og F. S. Musikken arrangeret af Hr. Musikdirektør Ulrik Andersen.

Billetpriserne ere de sædvanlige.

APOTHEKER DR. HERB's INSEKTPULVER

faas overalt i Pk. à 10, 25 og 50 Øre. Forhandlere stor Rabat. (231)

Hovedudsalg: Grønnegade 25, 2. S.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg"** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter.

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

arterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri o. lign. Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. **8,** stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillingens Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor. eller i Central Expres.

C. G. Paulsen.

Juveler & Guldsmed,

50, Vesterbrogade 50.

Stort Udvalg

af Guld- og Sølvarbejde.

Det danske

Forsikringsselskab

SKJOLD

tegner alle Slags Forsikringer mod Legemsbeskadigelser ved

Ulykkestilfælde.

Hovedkontor: Amagertorv 6.

Alt det bedste og prak-tiske, som bruges til **Fodtøi** faas billigst i **Læderhandelen, Gammelmønt 4.** (226)

Salt Kjød.

Smukt rødt, let saltet Oksekjød udskjæres à 1 Kr. pr. Pd. (smaa Stykker sælges à 50 Øre pr. Pd.) (230)

Forhandlere gives stor Rabat.

En gros Udsalget for salt Kjød.

Niles Hemmingsensgade 32, Kjælderen.

Kjøbenhavns Margarinelager,

en gros & en detail,

Vimmelskaftet 43 o. G.

Adressekontorets Gaard.

Den tiltagende store Omsætning bevirker, at der stedse findes *friske* Varer paa Lager til billige Priser. (229) **J. Schack Nielsen.**

PARIS

behøver De ikke at rejse til, da **Franske Herregarderobe Magasinet** er forsynet med fine franske Stoffer til billige Priser. Første Klasses Tilskæring.

Emanuel Johansen, (234)

Frederiksborggade 37.

Artikler for Herrer,

2, 3, 4, 5 à 6 Kr. pr. Dus.

Forsendes mod Postforskud. (233)

J. A. Larsen, lille Kougensg. 39.

Artikler for Herrer,

(Eneforhdl. for Sigd. Ernst) fra 1 Kr. 25 Ø. pr. Dus. Priskurant mod Porto.

Chr. Hansen, *Grønnegade 25, 2. Sal, Kjøbenhavn K.* (232)

Uge-Revue.

At Livet har baade sine Lys- og Skyggesider turde være i den Grad almindelig anerkendt, at det vel er ganske overflødigt at gaa nærmere ind herpaa.

En hel anden Sag er det derimod naturligvis med Tivolis Port. Den skal jo væk, enten den vil eller ej, væk for at erstattes af — ja Gud ved hvad?

Onde Tunger siger, en ny Restauration, men det skal man ikke fæste sin Lid til. Har Tivoli maaske ikke allerede nu nogenlunde nok af store Restaurationer og smaa Beværtninger, flyder det ikke over derinde med Thor Jensen'er paa Landjorden saa vel som paa Søen, med Wiveller baade i Taarne og i Mælkehuse, er der ikke Nimber og Ægidiuser, Sollegaarde og Madam Meyere, Otto Jensener og Neiiendamme und so weiter i en Uendelighed?

Naar man vil tale om Tivolis Mangler, saa stikker de ikke der. Men det vil man heller ikke. Man skal ikke gjøre Watt ked af det, han kan have nok at plages med, selv om „Adresseavisen" har været rar nok til foreløbig at give ham Tid til at puste ovenpaa de vældige Salver.

Og det er rart at kunne puste, naar man er midt i Hundedagene. De kan maaske ikke mærke det, højstærede? Det har De Lov til, for det er ikke Deres Fejl. Det ligger i Luften.

Vær ikke forbavset, som det gaar nu med Hundedagene. I Tider, hvor Tilstandene er paa det nærmeste noget uregelmæssige, hvor Kuglen paa Nikolaj falder paa enhver anden Tid end Skik og Brug har været siden Urtiden, hvor man kan blive ved i én Uendelighed at fylde alle Tivolis Avtomater baade med det ene og det andet uden at faa det allerringeste ud af det, hvor man ikke kan tabe saa meget som en velplejet Spytteklat paa Gaden, uden at en Betjent skal føle sig ramt, selv om den er falden i ærbødig lang Afstand, hvor fattige Enker giver de rige Bryggerier Tillidserklæringer og Anbefalingsskrivelser, hvor Hr. Busch ligger og luller sig ind i Drømme paa de norske Fjælde om, hvor mange tusind Kroner han kunde have tjent, om han var begyndt paa Pantomimen noget tidligere, hvor Roklubberne forsøger at vinde den udvandrede Vandrepokal tilbage ved at ro hjem med Dampsporvognen — — i saadanne Tider kan man selvfølgelig heller ikke vente noget ordentlig af Hundedagene.

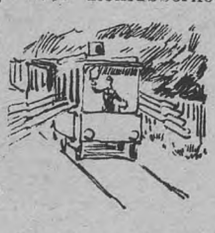

Der er Vigtigpetere, der blærer sig med deres Viden om Navnes „Hundedagene"s Oprindelse. Det skal stamme, vil de bilde os ind, fra Stjærnebilledet Sirius.

Vaas. Vi ved det jo godt allesammen, og det har vi lært fra Barnsben af, at Navnet stammer fra det med Hundene; det er i Dagene mellem den 23de Juli og 22de Avgust, de er mest ivrige efter at gaa ind paa Magistratens Plæner og hjemsøge alle offentlige Anlæg o. lign.

Hundene er engang ikke anderledes, og om de bliver bedre, maa foreløbig staa hen i det uvisse. Vi Mennesker har jo ogsaa vore Skrøbeligheder. Ligner det maaske noget, naar rigtig nette Mennesker, der til dagligdags ernærer sig som Korister ved Dagmartheatret, pludselig bliver tossede, gaar til Madam Schulstad, trækker i nogle gamle forslidte Klæder, kører ud til Wodroflund og lader sig engagere som Tyrolere?

Bortset herfra er det rigtig kønt af dem, at de vilde redde den ulykkslige Anstalt, saavidt sligt staar i menneskelig Magt.

Men det er ikke saadan at løbe til, som Manden sagde, han vilde løbe fra Frederiksberg Bakke til Sundhyvester, uden at tage Næring til sig undervejs. Ja kunde man bidrage noget, var det sandelig Synd ikke at hjælpe den beklemte Bestyrelse.

Men hvordan? Ja, det vil blive mindst lige saa svært som at lære Journalister Naturhistorie. Hvad de kan i den Retning er foruroligende lidt.

Det blev saa bedrøveligt klart slaaet fast forleden, da Dyret — hvilket er endnu ikke konstateret — løb væk fra Cirkus over i „National", hvor det efter at have undersøgt Kassen rasende styrtede væk gjennem en Spejlglasrude.

Var det en Hjort eller en Buk eller en Lama, var det en Myg eller en Elefant? Vides ikke. Dyret fik akkurat lige saa mange Navne, som der er Blade i København.

Det er beklageligt, naar alle Journalister kan blive saa rent vilde, blot fordi et skikkeligt Dyr en skønne Dag slipper løs. Det lover ikke godt for Fremtiden, naar Bjørnen virkelig engang gør Alvor af det tager Afsked med zoologisk Have og slaar sig løs i Byen.

Men naar det gaar saaledes med det grønne Træ, hvorledes maa det da ikke gaa med det blaa, som Digteren synger. Naar Journalisterne bliver forvirrede af saa lidt, hvordan maa det da ikke gaa Skuespillerne, efter at Fallesen har løssluppet hele sit gamle støvede Arkiv og kastet baade Holberg og Oehlenschlæger og andre hæderkronede og godt gemte Herligheder i Grams paa Kongens Nytorv.

Hvordan skal nu Skuespillerne komme ud af det sammen, — og Theaterdirektørerne? De vil jo allermindst faa hinanden ihjel for at finde det bedste ud af Bunken.

Hvor vi vil faa det rart til Vinter med al den literære Komedie. Det bliver yndigt. Naar blot de ikke bliver saa ivrige, at de helt glemmer Richard Schrøder.

Puh.

Nips.

En Student saa paa Amagertorv en Bonde, der havde en temmelig stor Næse.

Studenten gik hen, tog Bonden ved Næsen og spurgte: „Hvormange er Klokken, Fa'r?"

Bonden gav ham et Ørefigen og svarede: „Nu slog den just 1, og hvis De drejer en Gang til paa Langviseren, saa slaar den 2."

* * *

Kaptajnen: „Naa, 45, hvorfor er Deres Støvlesnuder saa røde og de øvrige Dele saa velpudsede?"

Nr. 45: „Jo, Hr. Kaptajn, de røde Snuder er akkurat det Stykke, som Støvlerne er for store, jeg vil ikke spilde min kostbare Sværte paa det, jeg ikke har Brug for".

* * *

Godt klaret. Joden Ephraim er af sin Nabo stævnet for Retten i Anledning af en Krukke, han havde laant og leveret tilbage i rævnet Tilstand; han forsvarede sig saaledes: „Jeg schwærger ved Abrahams, Isaaks og Jacobs Gud, at jaj er uschuldich. For det ferste har jaj schlets ingen Krukke laant, for det andet var den rævnet, da jeg fik den, og for det tredie saa var den, Got straf' maj, hel, da jeg leverte den tilbage!"

Artiklerne: „Af det københavnske Sangerindeliv" fortsættes i næste Nummer.

Indhold.

Illustrationer: Fra Frederiksberg Morskabstheater — Familien Lars Larsen — Fra Cirkus Busch. — Elvira Madigan — Revolverdramaet ved Troense — En ond Husbond — Ild i Pudsepeter — Vaadeskud.

Tekst: „Muntre Musikanter" — Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Panorama internationale — Magnetismen. — Om sig. — Kjøbenhavnske Originaler. — En Rus. — En Kurv. — Uge-Revue [illustr.] — Nips. — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *C. Albertsen.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 31.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 3. August 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre 10 Øre.

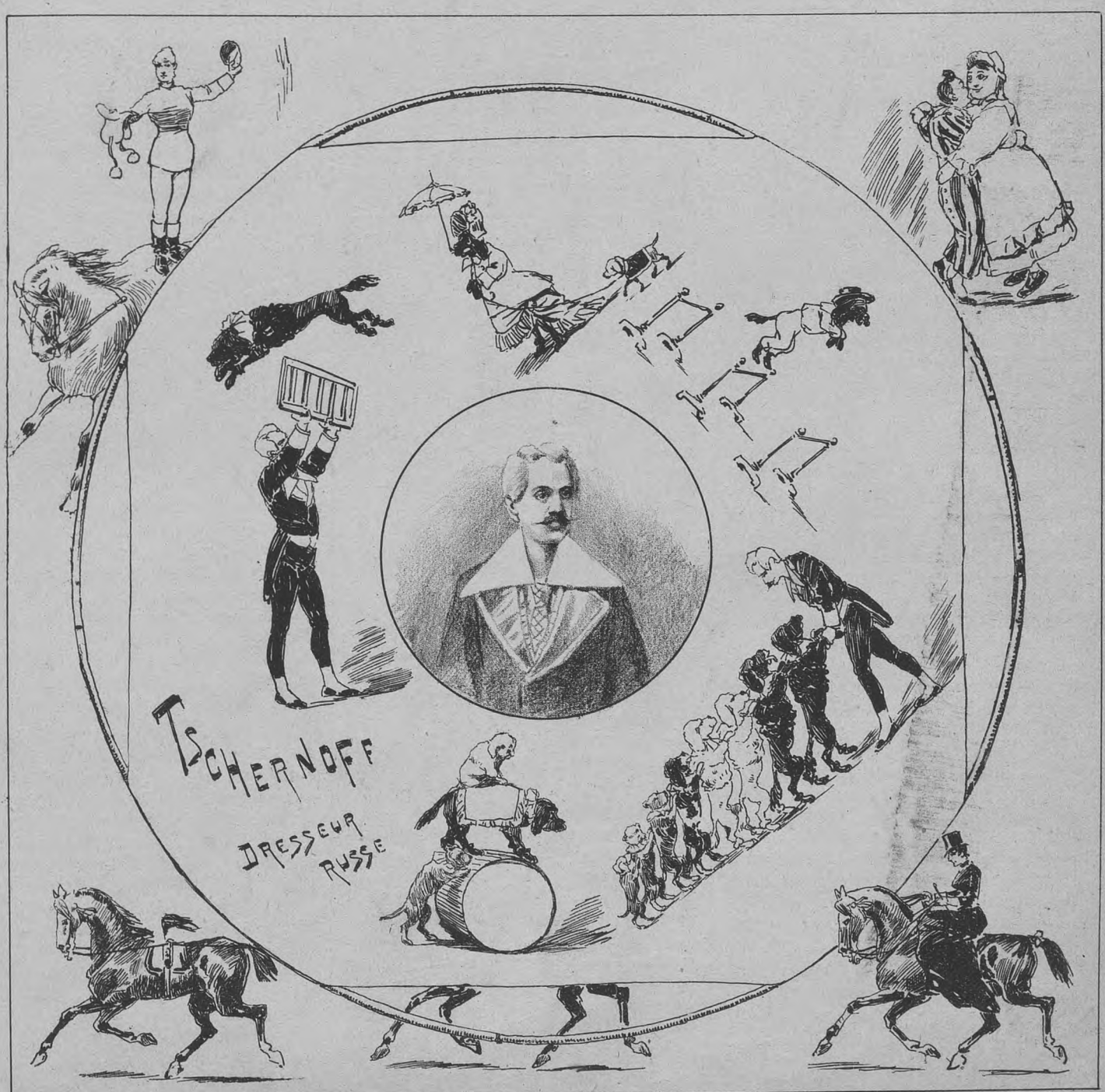

Fra Cirkus Busch.

STIGAARD.

Det var med dyb Vemod, at enhver Ven af dansk Skuespilkunst i Mandags mogtog det saa uventede Budskab om Stigaards Død. Thi man vidste jo, at dette ikke var noget forbigaaende om end alvorligt Tab for hans Theater, man vidste, at han var Scenens sidste Repræsentant for en svunden Tids Livsanskuelse, den sidste, som formaaede at give dens blegnende Skikkelser Liv. Naar i „Ole Lukøje" og „Mester og Lærling", hans bedste og kæreste Roller, hans sjælfulde Blik lyste os i Møde, og Christians og Aages Repliker bares til vort Øre af hans kønne Stemme, gennembævet af Tro og Begejstring, da følte vel selv den mest moderne Tilskuer en vemodig Længsel efter en svunden Tids Romantik, og misundte hemmelig denne aldrende Mand den Barnetro, som glødede gennem hvert Ord og formaaede at vække en saa mærkelig Stemning. Med Stigaard stedes for bestandig Aage til Hvile, ingen vil oftere formaa at gjøre disse kolossalt naive Repliker menneskelige.

Foruden de bløde, barnlige Gemytter gav Stigaard den brave Djærvhed i Folkekomedien et troværdigt Udtryk. I saa Henseende løj ikke det energiske Træk om hans smukke Mund; han var et Barn af sin Tid, hvor hver ung Skuespiller drømte sig som djærv Helt. Vi mindes i Øjeblikket af denne Art Smeden Gautier i „Faldgruben", Amerikaneren i „Jorden rundt" og Bengt Lagmand i „Brylluppet paa Ulfsbjerg."

Stigaard maa have været betagende som ung. Endnu som ældre Mand kunde han se dejlig ud især i Kostymeroller — og han forstod som ingen anden at bære et Kostyme med Anstand.

Han var som Menneske ganske som vi kend'e ham paa Scenen. En kærlig Familiefader, en god Kammerat, opbrusende og djærv, hvor der mødte ham noget lavt, blid og opofrende mod dem han holdt af. Selvfølgelig var da ogsaa han, respekteret og afholdt som faa, i de senere Aars Teatermisère altid sine Kammeraters Tillidsmand.

I de senere Aar følte han sig sikkert noget ene midt iblandt en Slægt, hvis Livsopfattelse var hans egen saa modsat, og vi maa sikkert prise ham lykkelig, at han slap for den Kvide at blive gammel og glemt, dobbelt tung for ham, som med saa stor Energi holdt paa den flygtende Ungdom.

Guld og Glimmer.

Uventet Beskedenhed. „Politiken" for i Onsdags indeholder følgende Passus, der efter al Rimelighed skyldes Bladets Musikanmelder, Hr. *Charles Kjerulff:* „— man maa nære oprigtig Tvivl om Tivolidirektionens musikalske Sans".

Det er som bekendt Hr. *Charles Kjerulff,* der har „komponeret" Tivoli-Operetten „Buh-lang-Buh".

* * *

Ædruelig Mand søges. Til den ved Stigaards Død ledigblevne Rolle som den totalafholdende Smed i „Faldgruben" søger Kasino allerede i flere Dage forgæves en Skuespiller, der aldrig har haft det mindste „Stænk" af Overstadighed.

Det bliver vanskeligere og vanskeligere at besætte Rollen.

* * *

En herværende brav Ægtemand, som *„Gazetten"* kender, gaar aldrig ud om Aftenen uden at være forsynet med et saalydende Kort fra sin Kone:

Udgangstilladelse.

Min hermed følgende Mand, Partikulier N. N., har efter derom stillet Anmodning faaet Tilladelse til at være ude i Aften efter Kl. 9½, dog ikke senere end Kl. 1. Hans Hustru

Fru N. N.

Anm. D'Hrr. Kellnere bedes efter Aftale sørge for, at han ikke drikker ret meget, samt at han ikke aftager sin Vielsesring og putter denne i Vestelommen.

Under den Forudsætning, at Partikulieren virkelig kun gaar saadanne Steder hen, hvor Fruen har truffet Aftale med Opvarterne, synes Idéen ganske praktisk og anbefales vore fruelige Læsere til Efterfølgelse.

* * *

Efter Forlydende agter „Københavns Redaktion i næste Uge at lade uddele en Æske Legetøj — en Noah Ark med alle Medarbejderne — til hver af Bladets Abonnenter.

Vore Billeder.

Fra Cirkus Busch. Hundedressøren Tschernoff, som i de sidste Dage er optraadt ude i Cirkus Busch, har vist sig at være en ganske fortrinlig Akvisition. Alt det, de Hunde kan udføre, grænser stærkt til det utrolige; baade som Springere og som Klovner er de ikke langt fra at fordunkle d'Hrr. Olschansky, Bedini og Guion. De Hunde vil Direktør Busch sikkert faa megen Glæde af.

Fra Frederiksberg Morskabstheater. Vi bringer i Dag vore Læsere Portrætterne af Sommerrevuens Bærere, Fru Anna Christensen og Hr. Fred. Jensen. Hvad var Frederiksberg Morskabstheater uden dem? Fru Christensens lille trivelige Skikkelse, hendes glade Smil, glimrende Foredrag og ægte københavnske Madamefigurer i Forbindelse med Hr. Jensens fortrinlige Spil er det, som Aften efter Aften fylder det lille Forstadstheater med et begejstret Publikum.

Vild Kørsel. Da en Slagter forleden kom kørende i vild Fart paa Strandvejen, tørnede hans Vogn først mod et tospændigt Køretøj, hvis ene Hest kom slemt til Skade, dernæst mod en Bicykle, som ved Sammenstødet blev slynget over mod en Tricykle, der blev styret af en ung Dame. Den travle Slagter blev noteret.

En flink Hund. Da en fem Aars Dreng forleden legede ved Bredden af Skjern Aa, var han saa uheldig at falde i Vandet og vilde uden Tvivl være druknet, hvis ikke en ung Hund resolut var sprunget ud og havde holdt ham oven Vande, til der kom Folk til Hjælp.

Valhalla. Forleden Aften gik det lystig til udenfor det bekendte Valhalla, hvor Frelsens Hær har sin ene Mødesal. En stor Menneskemængde søgte nemlig at bringe lidt Afveksling ind i det gemytlige Korps sædvanlige Løjer ved at rette et Stormløb mod Fæstningen. Med Stenkast og øredøvende Pibekoncert søgte de at jage de tapre Gudsforsvarere paa Flugt. Da Undsætning ankom, i Form af adskillige Politibetjente, havde de tapre Stridsmænd gennem Bagdøren forladt Valpladsen.

Raat Overfald. Da en Kvinde forleden Nat passerede Nygade, blev hun overfaldet af en Handelsmand og en Skomagersvend, der mishandlede hende paa forskellig Maade, indtil Politiet endelig kom tilstede og anholdt Voldsmændene.

Erindringer fra Tribunen og Sanglokalerne i København.

Af *W. Rantzau.*

V.

„Teltene" og „Over Stalden" i gamle Dage.

Se, før saa saa' man Fa'er og Mo'er
Og Børn tilsammen vandre
Gemytlig ud af Østerport
Til Skoven med hverandre,
Og blev det Regn, saa slog man op
Familieparaplyen,
Naar man gik hjem, i Kor man sang
Den hele Vej til Byen.
Den Gang man spiste ej hos „Niels Husar",
Men af en Madkurv, som den ældste
Læredreng han bar

Saaledes sang min Hustru for ca. 30 Aar siden. Allerede den Gang holdt Fatter det under sin Værdighed at trille den yngste Pode til Skoven i en grønmalet Barnevogn; Æggekage med Purløg var lige ved at gaa af Mode, man tog sig hellere en Bøf i Lundagers Telt i Charlottenlund.

Jeg erindrer tydelig en gemytlig Skovtur, jeg havde en St. Hansnat netop i den Periode:

Sammen med et Par gode Venner kom jeg vandrende fra en lille Familiefest, da vi paa Kongens Nytorv pludselig fik Øje paa en Kaffemølle, som lige var blevet sin Ladning af glade Skovgæster kvit, og skønt Klokken var tolv, betænkte vi

os ikke et Øjeblik paa at leje Køretøjet og „jolle“ ad Skoven til.

Den Gang var Politianordningerne angaaende Lukketiden ikke saa strænge som nu; da vi henad Kl. 1 naaede derud, fandt vi alle „Møllerne“ i Gang. Fra Teltene lød „Ach Du mein Oesterreich“ og „Drück nicht so! und drück nicht so“! blandet med en Mængde andre Melodier, At vi ikke var sene til at søge ind i de Telte, fra hvilke de lokkende Toner lød, er let at forstaa, især naar man hører, at et af Teltene besad en Tiltrækningskraft som den smukke og feterede tyske Sangerinde Julie Rosenkrands. Efter denne Aftenstjærne styrede vi vor Gang, og i en Krog af Teltet nød vi vor Arrakstoddy og lyttede til Julie Rosenkrands Sange. Lige ved Tribunen var den Tids Matadorer placerede. En af dem, som just var til Stede den Nat, mødte jeg forleden paa Gaden. Nu er han Etatsraad og har vist for længe siden glemt sine Ungdomsbedrifter og hin St. Hans Nat.

„Der er Julie med Nodebladet!“ hed det, hver Gang hun „kasserede“, og Marker og Dalere faldt klingende paa Tallerkenen. Jeg lagde hin Nat Mærke til en Herre, som flottede sig i den Grad, at han, hver Gang Julie inkasserede, gav hende en Femdaler-Seddel, og da hun havde sunget: „Du hast ja die schönesten Augen“, kastede han saagar en hel Bunke Sedler op til hende.

„Det maa vist være en forklædt Stormogul eller en af Familien Rothschilds Slægtninge!“ yttrede jeg til en af mine Venner, og med stum Forbauselse hørte jeg saa, at Stormogulen reducerede sig sig til en bekendt Kammertjener hos Prins F. . . .

De Pengeomsætninger, han arrangerede for sin Herre, skaffede ham saa stor Fortjeneste, at han kunde tillade sig en saadan Ekstravagance.

Efter at have hørt en øm tysk Klagesang foredraget af en ældre Dame til Akkompagnement af en forstemt Harpe, tog vi vort Tøj og styrede over til Værten for alle Vœrter, den tykke, rødmussede og gemytlige Niels Hnsar, som residerede i „Over Stalden“.

Ak, du gamle Gudehjem! Et Dampskib kunde sejle i den Cognac, der er blevet drukket i dit gæstfri Tagkammer, og paa ingen Fælled kunde de Stude, som har maattet ofre deres Højrib til Staldens Gæster, faa Plads. Rekvisitionerne blev udstedt af Værten paa den gode gammeldags Manér, saa man hvert Øjeblik hørte Raab som: To Kallekamenader! eller Fire Stykker med „Rokketaar!“ (et Dyrenavn, som sikkert ikke findes i Naturhistorien).

Det Kvantum Champagne, der blev drukket, var saa stort, at Propperne, der sprang til Vejrs, ødelagde Loftsforskalningen saaledes, at den brave Niels hvert Aar maatte lade Loftet gibse.

Alt hvad man spiste og drak i Over Stalden var udmærket. Som et Kuriosum kan jeg fortælle, at Niels Husar paa Avktionen efter Guvernør Scholten havde købt et lille Fad fin gammel Rom. Den smagte Gæsterne fortræffeligt og blev betalt med 3 Mark pr. Toddy. Mærkværdig nok viste den Tønde Rom sig at være uudtømmelig.

Niels Husar kørte i mange Aar paa den berømte Scholtens Rom.

(Forts.)

„Gazetten“s Forslag
til en ny
Epidemilov.

Som saa ofte før er det atter ved denne Lejlighed *Gazetten*, der maa tage Initiativet til Indførelsen af en paatrængende nødvendig Reform, og vi gør det med Glæde. Vi véd, hvad Nationen og Samfundet venter af os, og skal ikke svigte.

Sagen er indlysende; det kan ikke blive ved at gaa paa den Maade. Naar Byens Borgere er bleven bidt af en gal Selvmorder og ikke gider bestille andet end at tage Livet af sig fra Morgen til Aften, er der Fare paa Færde for Industri, Handel og Bladhold, og er det paa høje Tid, at Lovgivningsmagten træder regulerende til.

Det har for os mindre at sige, om en eventuel Selvmordsepidemi-Lov udstedes provisorisk, eller hvordan den ellers udstedes, bare vi faar en. En provisorisk Lov vilde have det Fortrin fremfor en ordinær, at den tillige kunde indeholde Straffebestemmelser for saadanne midlertidige Selvmordere, som *J. T.* (d. v. J Tide) kommer til Live igen, medens en sædvanlig Lov naturligvis blot kan give sig af med ganske ordinære Selvmordere.

Og da vi mindes i sin Tid at have læst i et hervœrende *Aller*kæreste Ugeblad for Genoptrykning af brugte udenlandske Klichéer, at det bevisligt har kendt Hunde, der har taget Livet af sig paa Grund af Livslede, er det faldet os ind, at den ny Lov nærmest bør fremkomme som et Anhang til Hunde- eller Kvægloven.

Naturligvis maa Tingen drøftes med ægte gammel dansk Grundighed, før der kan tages ordentlig fat paa den; men i store Træk kan Lovens væsentligste Indhold dog allerede nu antydes, og anmoder vi specielt visse Rigsdagsmænd, der har Kendskab til at selvmyrde egne Finanslove o. desl., om nøje at sætte sig ind i nedenstaaende af „*Gazetten*“ udarbejdede Forslag:

§ 1. Da det maa anses for utilbørligt at opfylde og tilstoppe de til Kongeriget Danmark hørende Vandløb, Søer og Have med sine døde Legemer, idet saadant ved Overdrivelse kan virke hæmmende paa Skibsfarten, og hvorved — hvad dog er af mindre Betydning — Drikkevandet forurenes noget mere end tidligere, vil det herefter ikke kunne tilstedes Mand, Kvinde, Barn eller Umælende at tage sig af Dage ved Drukning i indenrigs Vand.

§ 2. Da det maa anses for en grim og uklædelig Skik at ophænge sine kvalte Lig i Landets Lysthaver, Skove og paa dets Dørknager, og da endvidere Nedskæringen af saadanne afdagekomne Personer er en besværlig, lidet lønnende og i Gentagelsestilfælde trættende Beskæftigelse for de endnu efterlevende Borgere, skal det ligeledes være M., K., B. eller U. forbudt at tage sig af Dage ved Hængning.

§ 3. Da det er en gammel, god Erfaringssætning, at ingen bør spilde sit Krudt, og da Staten ikke kan være tjent med at blive besveget og snydt for sin tilstedevœrende Kanonføde, samt da den megen Skyden let kan have en skadelig Indflydelse paa nervøse Personers Helbred, kan det ejheller tillades M., K., B. eller U. at berøve sig Livet ved Ihjelskydning.

§ 4. Da det er Landets Lægers ubetingede Privillegium at forgive og derved ihjelslaa danske Undersaatter, og da private Mord ad denne Vej maa betragtes som Indgreb i nævnte Mænds lovlige Næring, vil det ej heller kunne tillades M., K., B. eller U. at tage sig af Dage ved Gift.

§ 5. Nedstyrtning fra højtliggende Steder, som Taarne o. lign., er, da saadant generer Fœrdslen og let afstedkommer Gadeopløb, at betragte som ganske utilstedeligt.

§ 6. Det forbydes overhovedet samtlige danske M., K., B. eller U. at tage Livet af sig, paa hvad Maade dette end maatte ske, da saadant forringer Skatteævnen, medfører forøgede Begravelsesomkostninger, og i det hele taget er til Skade for Landet.

§ 7. Straffen for Overtrædelsen af en eller flere af foranstaaende Paragrafer vil efter Omstændighederne blive en længere eller kortere, men altid usandfærdig Beretning om Selvmordet i flere hervœrende Blade, i særlig graverende Tilfœlde vil Liget blive interviewet af „Aftenbladet“s mest fintlugtende Reporter og komme i „København“ med smaa pikante løse Overskrifter.

I Tilfœlde af Dobbelt-Selvmord vil Beretningen blive trukket ud i en dertil svarende Lœngde, subsidiœrt: med to Reportere og et dobbelt Antal Overskrifter.

„*Gazetten*“ har herved bragt Spørgsmaalet frem og har allerede derved fortjent sine Landsmœnds Tak. Maatte nu Sagen gaa godt i Gœnge.

Skuespiller Stigaard.

Fra Frederiksberg Morskabstheater.

Hr. Fred. Jensen. Fru Anna Christensen.

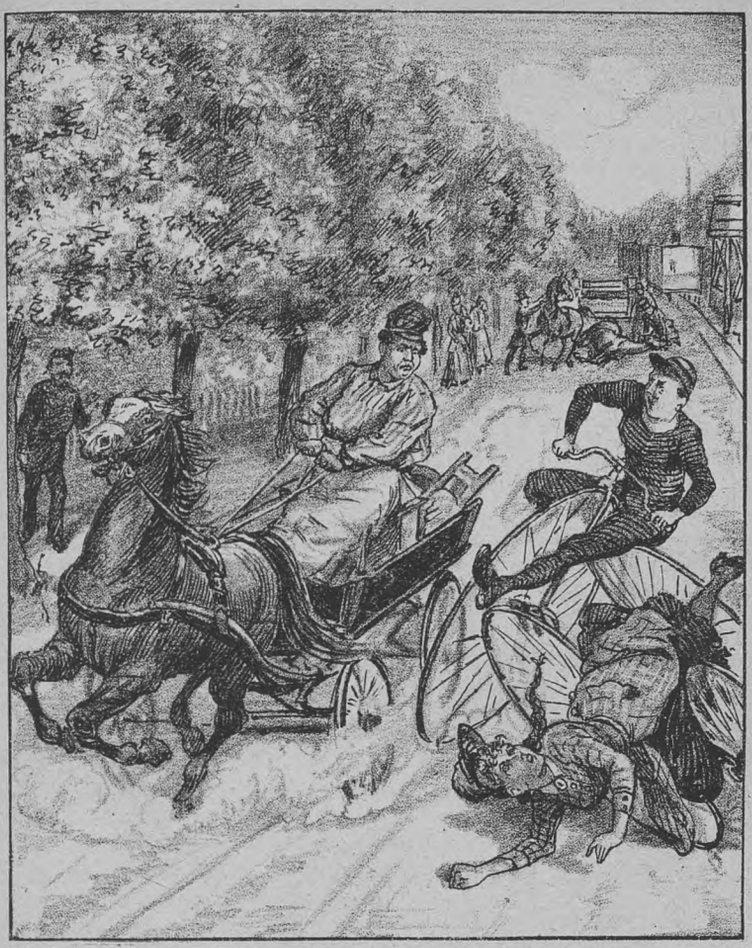

Vild Kørsel.
En Slagter paakører en tospændig Vogn samt en Bicykle, som derved tørner over mod en Tricykle.

En flink Hund.
En Hund redder en fem Aars Dreng fra at drukne i Skjern Aa.

Fra „Valhalla".
En Menneskemængde forsøger at storme Frelsens Hærs Lokale.

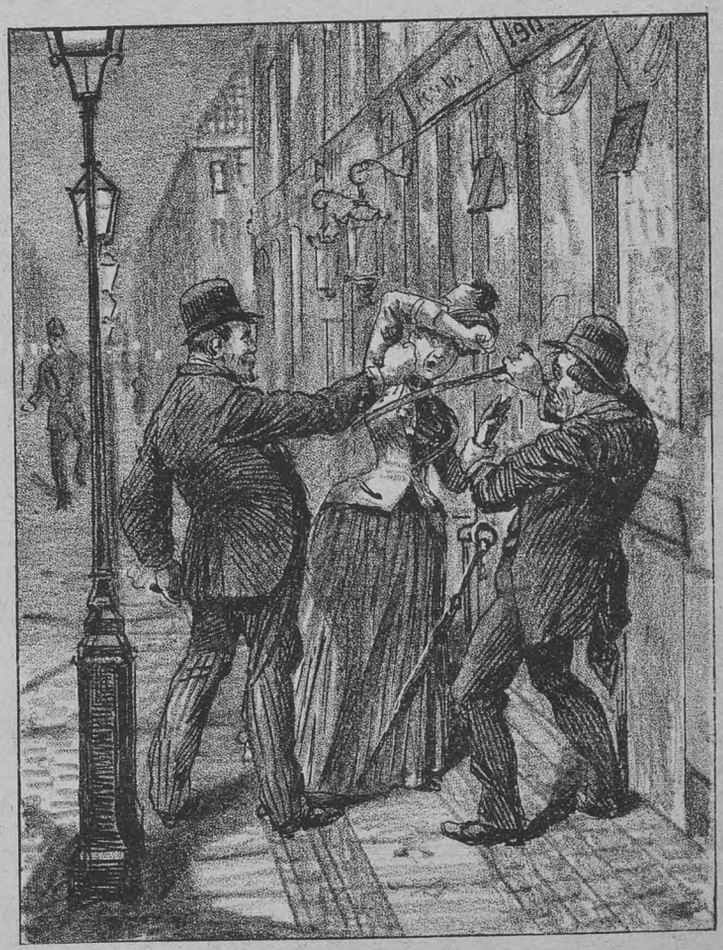

Raat Overfald.
En Handelsmand og en Skomagersvend overfalder en Kvinde i Nygade.

Kjøbenhavnske Originaler.

III.

Poul William Møller.

I Logishusene, disse de hjemløse Eksistentsers Tilflugtssteder, findes Københavns fleste Originaler. Blandt en Bande af Mennesker, hvis Ansigter er prægede af Nød, Elendighed og Last, blandt Folk, hvis meste Næring bestaar af Brændevin, og hvis Arbejde i Reglen indskrænker sig til Tiggeri, føler Originalerne sig hjemme. Originalerne har ogsaa en vis Betydning for Logishusene og disses Værter, idet de trækker Folk til Huse, f. Eks. unge Studenter, Forfattere, Journalister o. l., som vil studere Folkelivet. Ja, det gaar endogsaa saa vidt, at enkelte af disse Mennesker fra det bedre Samfundslag bliver Stamgæster i Logishusene og de dermed beslægtede Beværtninger. En meget bekendt Forfatter „staar" saaledes paa „den sorte Tavle" i en af disse Beværtninger for et Beløb af ikke mindre end 60 Kr.

Men selv mellem Logishusenes egentlige Befolkning, blandt hvilken Sjovertypen er den mest fremtrædende, spiller Originalerne en Rolle. De er for den Klasse noget lignende, som Skuespillerne er for Bourgeoisiet. Naar den ene Sjover meddeler den anden: „Du, nu har der igen vaaren Ild i Pudsepeter!" eller „I Gaar har Pudsepeter væ't i Politiretten!" saa modtages en saadan Nyhed af denne Klasse med samme Interesse som den, hvormed Bourgeoisiet modtager Nyheden om, at „Olaf har faaet sig en ny Jagtvogn", eller at „Lindstrøm dyrker Cyklesporten."

Logishusene er Skatkamre for dem, som vil beskæftige sig med Originaler. I et af disse er vi da ogsaa stødt paa den Mand, som vi idag skal omtale.

Navnet Poul Villiam Møller er der vist ikke ret mange, der kender; derimod turde „Puste-Møller" eller „Put-Møller" være bedre bekendt. Dette Navn har han efter eget Sigende faaet, fordi han, naar han bliver fuld — og det bliver han ikke saa sjældent — giver sig til at puste af Varme. Han er en lille tyk Mand med et rundt, fedt Ansigt, og et Par ejendommelig blaa, glasagtige Øjne, som han altid kniber tæt sammen, naar han giver sig til at „puste".

Hans Klædedragt er altid ens; paa Hovedet bærer han en brun rundpullet Hat, om Halsen et grønt Tørklæde, i hvilket der er fæstet en gul Sjalsnaal, dernæst en mørk, plettet Frakke med Perlemorsknapper og paa Fødderne et Par sorte Kapske. Af Profession er han egenlig „Fægtemester". d. v. s. han „fægter" (tigger) sig frem; men for et Syns Skyld bærer han dog under den ene Arm nogle gamle Blade i en lille Papmappe. Med disse Blade søger han fra Beværtning til Beværtning, hvor han agerer Kolportør. De Penge, han saaledes skraber sammen, anvender han til at leve for. Han bor i „Blodkoppen", et Logishus i Farvergade, hvor han betaler 35 Øre for Nattelogis, og hvor han ogsaa nyder sit „Maaltid", der som Regel bestaar i en stor Snaps med en lille Sjat Øl til, en Ration, for hvilken Møller erlægger en 5-Øre. I Betragtning af, at Møller er Mester i „Fægte-

Puste-Møller.

faget", kan han dog godt opnaa Kredit, hvis han en Dag tilfældig ikke er ved Muffen. Han er en lidenskabelig Tobakssnuser, fører en anselig Portion Snus med sig i en Blikdaase og gouterer sig hvert Øjeblik med en Pris.

Og saa har „Puste-Møller" endnu en Ejendommelighed. Det er hans store Hang til, saasnart der gives Lejlighed, at tale om fremragende og bekendte Mænd. Han kan Navnene paa samtlige københavnske Redaktører og paa en stor Del inden- og udenlandske Professorer og Digtere. Her er en Prøve paa hans Færdighed i denne Retning:

„Brüchner, kender De ham? — ja jeg kender ham, Gu'bevares, ja, — og Hørup og Kant — han var en stor Regavelse — Skandorf (Schandorph) og Sole (Zola), Vilhelm Bergsøe og Franzos, tror De ikke, jeg kender dem?" Spørger man ham saa, hvor han kender dem fra, svarer han altid: „Jeg har jo ingen Ting lært!" eller ogsaa: „Jeg har læst det i Spækhøgerbutiken!"

Fysiognomien er et Studium, som interesserer Møller særdeles; han kan se paa Folks Ansigter og deres Hilsen — siger han — om det er dannede Mennesker eller ikke.

Møller er ikke sin egen Originalitet bevidst, i alt Fald svarede han, da vi spurgte ham, om vi maatte skrive om ham: „Der er saamænd ikke noget mærkværdigt ved mig!"

Hans Historie frembyder intet særligt: Han er en Søn af en Urtekræmmer og blev født i Køhenhavn den 24. November 1837; han gik i Skole et Sted i Farvergade, blev sat i Lære i en Kolonialforretning i Horsens, i hvilken By han ogsaa blev konfirmeret. Som Urtekræmmersvend var han derpaa i Nykøbing paa Sjælland og senere i Slagelse. Saa forlod han Faget, blev en Tid Kontrollør og Opvarter paa „Alhambra", opgav det og blev Pakhusforvalter, derefter Opvarter paa Raadvad, indtil han saa en skønne Dag fik den Idé at nedsætte sig som Lingerihandlende. Han etablerede en Forretning, der naturligvis gik i Stykker, kort efter at den var bleven aabnet. Men den gode Møller var ikke raadvild. „Kan det ikke gaa paa den ene Maade, saa kan det vel gaa paa den anden!" tænkte han. Saa gav han sig til at optræde som Gøgler og rejste med Miehes Beridertrup; men da heller ikke det vilde gaa, forsøgte han sig som Skuespiller og rejste med Jacobys Selskab i Jylland og i Sverig, hvor han optraadte i „komiske Roller". Omsider opgav han saa ogsaa det og tog atter fat i Forretningsfaget, først i en Købmandshandel i Kærteminde, senere i en Vinforretning i København.

Men saa var Møller ogsaa træt; nu vilde han ikke mere! Han havde kun sig selv at sørge for, gift har han aldrig været, men — „jeg har altid sværmet for Damerne!" siger han.

En Tid laa han syg paa St. Johannes Stiftelse, og da han saa blev udskreven, fandt han et Asyl i „Blodkoppen".

Derfra begiver han sig kun, naar han skal ud og passe sine Foretninger: Kolporteringen og Fægtningen. Især den sidste Del af hans Virksomhed gaar — takket være hans Originalitet — udmærket.

Automater.

Mit Blod koger og mine Hænder knytter sig, naar jeg gaar inde i Tivoli og faar Øje paa disse røde

Tingester! Paa Brugsanvisningen har deres Ejere skrevet: Læg 10 Øre i Sprækken og træk Skuffen ud! Hvilken blodig Ironi: Som om noget Menneske formaaede at trække Skuffen ud! — Nej, før falder Rex paa at omfavne Frederik Hansen, Korsgaard paa at anbefale J. A. Larsen, Tietgen paa at fuldføre Marmorkirken, Heiberg paa at opgive sin Toddy, Anna Christensen paa at tilgive Oscar Madsen eller Kaminraaden paa at opgive sin stolte Titel, før end Skuffen skulde falde paa at berede Folk andet end Skuffelser. Selv en Dampmaskine paa flere hundrede Hestes Kraft vilde ikke formaa at rokke den. Sprækken derimod falder det aldrig ind at gøre Skrue. Men herhjemme er jo ogsaa alt af den forkerte Verden, som t. Eks. Vat. Alle andre Steder bruger Folk Vat til at lægge paa Maven, naar de er daarlige, men herhjemme lægger hele Byen sig paa Maven for Watt.

Avtomaterne er ligesaa falske som Tyrolerselskabet Stieglers Toner, ligesaa uberegnelige som Nationals og Ny Tivolis Skæbne, og ligesaa upaalidelige som Nyhederne i adskillige herværende Organer. Man kan saamænd ligesaa gærne anbringe sine 10 Øre i Hr. Wulfs nye Almanak Koupon Lotteri, som stoppe dem i Avtomaternes bundløse Svælg — Gevinsten bliver lige stor i begge Tilfælde. Og saa al den Fortræd, som Avtomaterne foraarsager.

Næppe har en uskyldig Barnepige eller Amme placeret sig paa en Bænk for i uforstyrret Lyksalighed at tilbringe nogle Minutter sammen med Kæresten, førend det unge Par pludselig opskræmmes af hjærteskærende Skrig, som naturligvis stammer fra den Pode, der er betroet til hendes Omsorg. Hvad der er i Vejen? — Avtomaten, naturligvis Avtomaten, der har modtaget Barnets 10 Øre uden paa nogen Maade at ville udlevere noget af den Chokolade, der er ligesaa ekstra, fortrinlig og enestaaende som de Artister, der optræder i Cirkus Busch. — Og saa alle vore kvindlige og mandlige Kommis'er, hvad siger de om Avtomaterne? — Hvis den avtomatiske Galskab griber om sig og tiltager i samme Grad som i de sidste Par Maaneder, saa bliver Kommis'erne jo aldeles overflødige, Avtomaterne kan sikkert besørge Udsalget baade en gros og en detail langt mere indbringende for Principalerne end Kommis'erne, og saa har de ovenikøbet Lov til at ekspedere i Kirketiden. Hvis en skikkelig Spækhøker holder sin Butik aaben fem Minutter over ni om Søndagen, saa er der straks en tjenstvillig Panser til at notere ham; men har man nogensinde set de behjælmede Engle notere Avtomaterne, selv om de ogsaa har gjort Forretninger uafbrudt mellem ni og fire? I den Retning har Avtomaterne samme Privilegium som de under Navn af Ekspresbureauer eksisterende Cigar-, Vin- og Bladforretninger. Naa, Grunden er maaske den, at Politiet betragter Avtomaterne som en Slags Kirkebøsser, hvis Bestemmelse det er kun at samle Penge.

Men disse Sparebøsser maa udryddes! Noget maa der gøres! Sædelighedssagen, Afholdssagen, Fredssagen, Kvindesagen og alle de andre Sager er intet ved Siden af Avtomatsagen.

Avtomaterne forvolder Landets Børn med Forældre og Ammer Suk og Taarer; og de truer med at gøre en stor Del Mænd og Kvinder brødløse.

Derfor: Ned med Avtomaterne!

Danske Mænd, Kvinder og Børn! Slut Eder sammen! Bevæbn Eder med Knibler, lad os storme Tivoli og knuse Avtomaterne! Kommende Slægter vil da velsigne vore Navne, og om hundrede Aar vil man fejre en Fest til Minde om den store Avtomat-Revolution i København 1889.

Buh-lang-buh.

Bekjendtgjørelser.

Frederiksberg Morskabstheater.

Hver Aften Kl. 8:

Fatinitza.

Kl. 9:

Muntre Musikanter

eller

Sommerrevyen 1889.

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge 1 Kr. 25 Ø.
2. — 2. — 1 — — —
Nr. Balkon og Parterre „ — 75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter „ — 50 —

Etablissement NATIONAL.

Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.

I denne Uge opføres:

En kjøbenhavnsk Familie,

original Farce med Sange i 1 Akt efter et bekjendt Maleri af samme Navn.

Kl. c. 9½:

Palnatokes Gæstebud.

En Time i Historie, frit efter det oldnordiske, med tilhørende Kvad og Kæmpeviser af *Svend Flue*. Musiken arrangeret af Hr. Musikdirektør E. Wilhelmi. Kostumerne efter Tegninger af Hr. Carsten Ravn.

Kl. c. 10¾:

Paris—Kairo.

Farce med Sange og Kor og aktuelle Viser i 1 Akt efter det Franske ved V. H. og F. S. Musikken arrangeret af Hr. Musikdirektør Ulrik Andersen.

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 8, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillingens Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor, eller i Central Expres.

Salt Kjød.

Smukt rødt, let saltet Oksekjød udskjæres à 1 Kr. pr. Pd. (smaa Stykker sælges à 50 Øre pr. Pd.) (230)

Forhandlere gives stor Rabat.

En gros Udsalget for salt Kjød.

Niles Hemmingsensgade 32, Kjælderen.

Kend dig selv,

for at du kan kende andre.

C. H. Bernard, praktisk Frenolog, uddannet af *L. N. Fowler* i London, tilbyder Foreninger Foredrag om Frenologi (Læren om Bedømmelsen af Menneskets Indre, Talenter og Evner efter Hjærneskallens Form) samt yder Konsulation og Raad med Hensyn til Sundhedens Opretholdelse ved Sindets Kraft, anviser Opdragelse og Forbedring af Børns slemme Vaner og Tilbøjeligheder etc. samt Betingelser for et heldigt Valg af Livsstilliger og lykkelige Ægteskabsforbindelser, moralsk Dannelse osv. Eksaminationer i Hjemmet gives af Hr. Bernard ved Henvendelse gennem Hr. Boghandler *Fr. Islin*, Frederiksborggade 44, København. K.

C. G. Paulsen.

Juveler & Guldsmed,

50, Vesterbrogade 50.

Stort Udvalg

af Guld- og Sølvarbejde.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg"** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter.

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

arterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri o. lign.

Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Det danske

Forsikringsselskab

SKJOLD

tegner alle Slags Forsikringer mod Legemsbeskadigelser ved

Ulykkestilfælde.

Hovedkontor: Amagertorv 6.

APOTHEKER DR. HERB's INSEKTPULVER

faas overalt i Pk. à 10, 25 og 50 Øre. Forhandlere stor Rabat. (231)

Hovedudsalg: Grønnegade 25, 2. S.

Alt det bedste og prak- **Fodtøi**

tiske, som bruges til faas billigst i **Læderhandelen, Gammelmønt 4.** (226)

Kjøbenhavns Margarinelager,

en gros & en detail,

Vimmelskaftet 43 o. G.

Adressekontorets Gaard.

Den tiltagende store Omsætning bevirker, at der stedse findes *friske* Varer paa Lager til billige Priser. (229)

J. Schack Nielsen.

PARIS

behøver De ikke at rejse til, da **Franske Herregarderobe Magasinet** er forsynet med fine franske Stoffer til billige Priser. Første Klasses Tilskæring.

Emanuel Johansen, (234)

Frederiksborggade 37.

Artikler for Herrer,

2, 3, 4, 5 à 6 Kr. pr. Dus.

Forsendes mod Postforskud. (233)

J. A. Larsen, lille Kongensg. 39.

Artikler for Herrer,

(Eneforhdl. for Sigd. Ernst) fra 1 Kr. 25 Ø. pr. Dus. Priskurant mod Porto.

Chr. Hansen, *Grønnegade 25, 2. Sal, Kjøbenhavn K.* (232)

Uge-Revue.

Det var sandelig paa høje Tide, at d'Hrr. Politiassistenter vendte hjem fra deres Sommerferie.

Havde det varet bare en Uge til, inden Hr. Smit, Hr. Rantzau og alle de andre var kommet hjem og atter havde overtaget deres Forretninger, havde vi siddet net i det.

København, ja hele Landet var paa et hængende Haar ved at blive en Røverrede af allerværste Slags. Det var helt grufuldt, saa det lige paa en Gang myldrede med Tyve og Røvere, Mordbrændere og andre Banditter; den ene Dag løb de værste Forbrydere fra Raadhuset, den anden Dag gik ministerielle Embedsmænd rundt og var uartige i Tivoli.

Og den ene Mand løb væk med den andens Kone, samtidig med at unge Tyvebander eller tyve unge Bander aflagde de fredsommeligste Mennesker Visiter.

Men Gudskelov, at man atter ikke alene kan aande frit, men ogsaa sove nogenlunde roligt uden at risikere, at en Tyveknægt frækt bryder ind og løber bort med Konen lige for Næsen af én.

Lad dette være Øvrigheden en Lære for Fremtiden, saa den ikke letsindigen giver hele Politiet Ferie paa én Gang; Retfærdigheden har selvfølgelig ogsaa et vist Krav paa at feriere, men det maa ske i smaa Doser.

Man kan vel til Nød undvære Rantzau en lille Tid, men baade Rantzau og Smit og Retfærdighedens øvrige Bestanddele — nej, det gaar aldrig an.

Det er jo heller ikke nødvendigt for enhver Tid at tage paa Landet og bade for at faa Kinderne malede op med friske Farver.

Har vi ikke baade Bechs og Hambros, baade Engelbrechts og den romerske Badeanstalt, har vi ikke baade Ryssensten og Kallebodstrand?

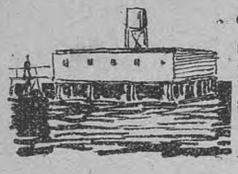

Der skal jo rigtignok være Folk, der er mærkelig uvillige til at bade sig i Kallebodstrand; men de Folk ser sikkert alt for sort paa Vandet. Selv om der maaske skal løbe meget Snavs i Stranden, inden Magistraten stikker sin Næse i det Vand, endsige gaar paa Hovedet deri, saa er det dog ikke noget at gøre Mudder for.

Enhver, der har prøvet det, kender de forbavsende Egenskaber, Vandet i Kallebodstrand har. Vi skulde skamme os ved at tage op ad Kysten eller til Ems eller Sandefjord, saa længe vi har det Vand.

Man kommer op deraf som et andet Menneske. Blot ved at prøve det én Gang undergaar man en Forvandling, der er ganske forbavsende. De blege Kinder er som blæst væk, paa én eneste Dukkert alene stiger man op, ikke blændende hvid som Venus, men med den sundeste brune Farve, som var det selve Solen, man havde badet sig i 14 Dage i Træk.

Ja, er man rigtig heldig, og gaar man rigtig ordentlig til Bunds i Dukkerten, saa har man de bedste Chancer for at komme op igen saa brun, at man næsten er helt sort, saa sort som en Kaminraad, der har kørt over Lyneborg-Heden.

Kun én Ting skal man være forsigtig med: ikke at tabe sit Guldur eller sine Lommepenge i det Øjeblik, man springer ud. Det skal være ganske overordentlig vanskeligt at finde tabte Sager paa Bunden.

Men der er jo endelig ogsaa andre Maader at faa friske Kinder paa end just ved at blotte sig for Kalleboderne. Der er f. Eks. „Orientens Blomst", der gør ligefrem Vidundere i Avertissementerne.

Det er mærkeligt, naar man har et saa udmærket Middel lige for Haanden til at faa Kinden til at „straale af Sundhed", at saa faa benytter sig deraf. Hvor fornøjeligt vilde det dog ikke være at se Jorden en skønne Dag befolket med lutter smukke Ansigter og se baade Rynker, Filipenser og Fregner forsvinde

Men Folk vil engang ikke deres eget Vel, lige saa lidt som de vil andres. Hvor mange har vel fældet en Taare ved at se Boulanger dratte igennem som Generalraad, eller hvad det er for en mærkelig Post, han har aspireret til.

Eller hvor mange sender Marstrand en venlig Tanke for hans smaa hyggelige Arrangements paa Traverbanen. Hvorfor kan Folk ikke lade den stakkels Mand i Fred, han maa vel have Lov til at styre sine Heste dernede, som han bedst kan? Det er slet ikke saa let for ham at klare, hvilken Hest der egentlig kan sige at have vundet, naar den ene galopperer i Trav og den anden traver i Galop.

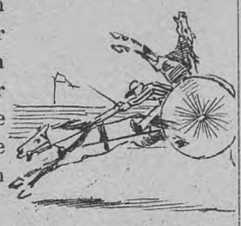

Folk er i det hele taget for haardhjærtede. Ikke nok med, at de gør et Helvedes Vrøvl over Marstrand paa Traverbanen om Søndagen, men saa gaar de om Tirsdagen ind i Tivoli og piber det Tyroler-Selskab ud, der optræder ved hans Pavillon.

Det ere mere end grumt, det er hjærteløst.

Ganske vist, Tyrolerne var ogsaa nogle gamle Travere, men stygt er det ligegodt, naar dannede Mennesker ikke kan holde deres Lidenskaber i Tømme. Det var jo ikke langt fra, at det hævngærrige Publikum nær havde krænket Ærbødigheden for Kirken, da Tyrolerne rædselsslagne var tyet ind i Nikolaj Kirke for dér at finde Fred og bede for sig.

Et Rygte vil forresten vide, at en stor Overraskelse mødte dem derinde. De troede Kirken tom, og saa fandt de hele den Krigerkomité, man forgæves har søgt de sidste fem Aar, siddende i Færd med at tælle Penge sammen.

Puh.

P. S. Da jeg i flere af Københavns Blade har læst, at en Hesteopkøbers Kone, som boede i en Villa paa Strandvejen, er rømt med sin Elsker, ser jeg mig tvungen til, da jeg i disse Dage er flyttet fra Ny Vestergade til Klareboderne, at meddele Folk, at det ikke kan være min Kone, der er rømt med nogen Elsker, eftersom jeg vedblivende er ugift. ærb.

Peter Puh.

Nips.

Læreren: Karl, naar Du ser Poul i Naboens Kirsebærtræ, hvad er saa Din Pligt?

Karl: At passe paa om der kommer nogen."

* * *

Konen: Jeg læser saa ofte om den fri Kærlighed, hvad forstaar man egentlig ved det?

Manden: Det er Kærlighed, hvor man ikke behøver at tage nogen Svigermoder med i Købet.

* * *

1ste Passager: Min Herre, vil De ikke være saa venlig at flytte Deres Koffert, den truer med at falde ned i Hovedet paa mig.

2den Passager: Det skal De ikke bryde Dem om, den indeholder ikke noget, som kan gaa i Stykker.

Indhold.

Illustrationer: Fra Cirkus Busch. — Skuespiller Stigaard. — Fra Frederiksberg Morskabstheater [Hr. Fred. Jensen, Fru Anna Christensen]. — Vild Kørsel. — En flink Hund. — „Fra Valhalla". — Raat Overfald.

Tekst: Skuespiller Stigaard. — Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Af det københavnske Sangerindeliv. — Gazettens Forslag til en ny Epidemilov. — Københavnske Originaler. — Avtomater. — Uge-Revue [illustr.] — Nips. — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *C. Albertsen.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GJETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 32.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 10. August 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre 10 Øre:

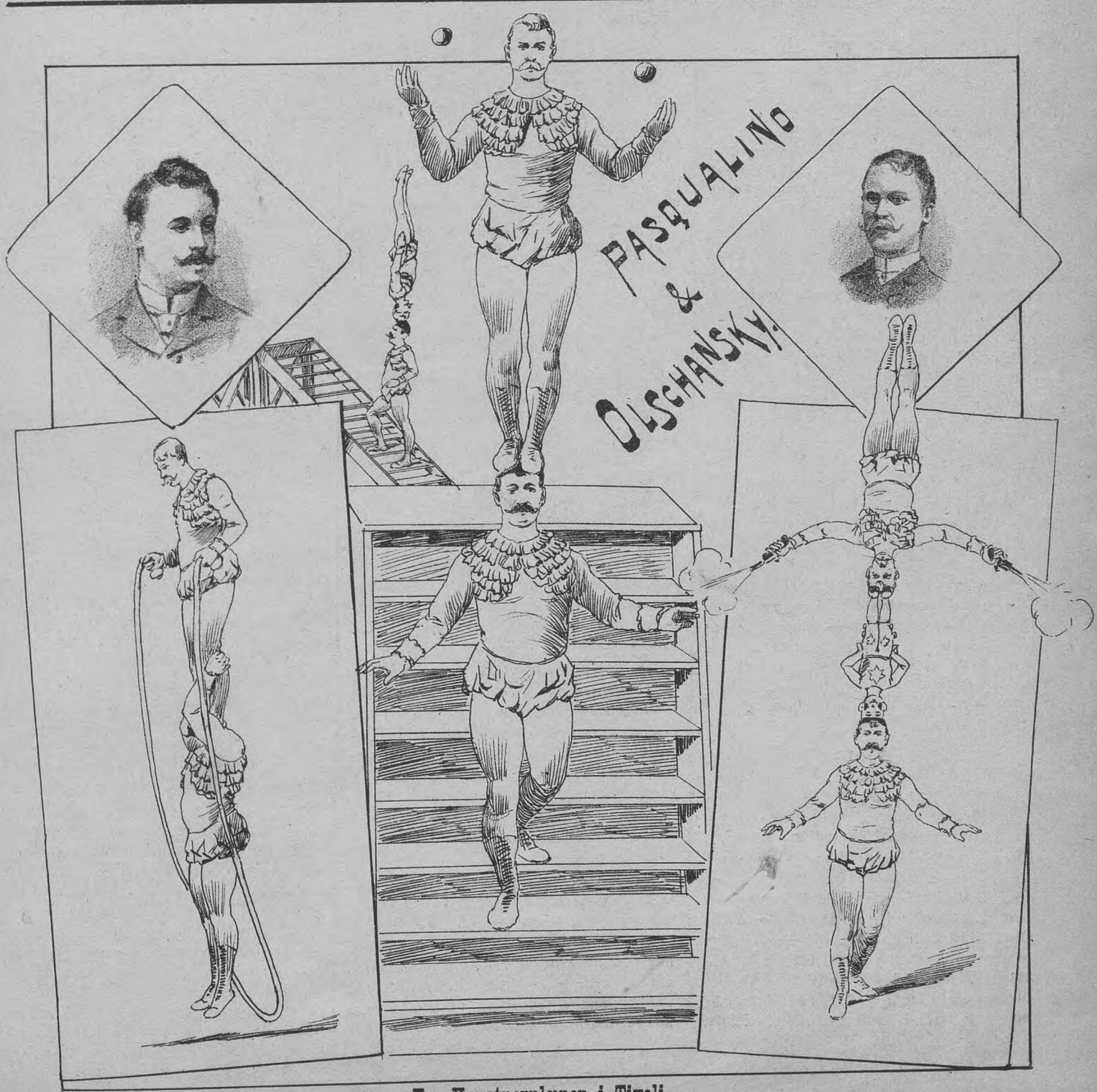

Fra Kunstnerplænen i Tivoli.

Guld og Glimmer.

Det forholder sig ikke rigtigt, at det var et Medlem af „Frelsens Hær," der afsang Farvellet ved *Stigaards* Baare. — Det var, efter hvad vi erfare, en Frelserens Ridder, der sang det paa sin Græsk.

* * *

I Slutningen af indeværende Maaned — den 26de — fylder „National"s tidligere Direktør, Hr. *Carl Jacobsen,* sit 40de Aar, i hvilken Anledning en mindre Festlighed vil finde Sted.

* * *

En herværende Skuespiller — vi vil ikke nævne Navnet — har anskaffet sig 5000 Visitkort med følgende Inskription:

Den sidste Kœfert bedes venligst undskyldt.

* * *

En herværende Restauratør, der navnlig er kendt i Skuespiller- og Journalistkredse, vil efter Forlydende om kort Tid forsøge sig som Luftskipper.

* * *

Skuespiller *Emil Petersen* — blandt Kammerater og Venner almindeligen kaldet *Tordenskjoldpetersen* — som i sin Tid hørte til Folketheatrets Personale, er for i Vinter engageret til Norge, hvor et Selskab, der ledes af Skuespillerne *Anthon Jensen* og *Hejlesen,* agter at gaa paa Tourne.

* * *

Til samme Selskab vil Hr. *Züberlein* komme til at høre.

* * *

Fru *Agnes Nyrop* f. Lange kan den 3die September fejre sit 25 Aars Jubilæum som Skuespillerinde.

* * *

Morskabstheatrets Fru *Anna Christensen* og hendes Gemal fejrede i Onsdags deres Bryllupsdag, i hvilken Anledning Ægteparret modtog et Utal af Visiter.

Vore Billeder.

Fra Kunstnerplænen i Tivoli. Forestillingen paa Kunstnerplænen i Tivoli har i den sidste Tid været særdeles god. Foruden Japanesertrupen, der har forøget sit Program med nogle flotte Taskenspiller- og Behændighedskunster, optræder der et Par Athleter, d'Hrr. Olschansky og Pasqaulino, hvis Præstationer overgaar Alt, hvad vi hidtil har set i denne Retning. De er begge kraftige og smidige Mænd, der udfører deres Kunststykker med en overordentlig Sikkerhed og Elegance. Det er svært, saa Kunsten stiger! Tidligere var man glade over at se Artisterne staa paa Hovedet paa Gulvet; men nu staar den ene Artist paa Hovedet ovenpaa den andens Hoved. At Publikum er begejstret over de to Herrers Præstationer, er naturligt og vel fortjent.

Fra Cirkus Busch. Dir. Busch kan hver Aften glæde sig ved godt Besøg i sin Cirkus; men Hr. Busch gjør ogsaa alt muligt for at behage Københavnerne, saa det vilde være en Skam, om han og hans Selskab ikke skulde føle sig tilpas i København. Vi bringer atter idag to Billeder derinde fra.

Det ene forestiller Henriette Jansens Søster, den lille flinke Luftgymnastikerske Mlle. Amalie. Med en vis Ængstelse følger Publikums Øjne hende paa den farlige Spadseretur, hun med Hovedet nedad foretager fra Ring til Ring højt oppe under Loftet, men Frk. Amalie er baade sikker og smidig og kommer som Følge deraf altid godt fra selv de vanskeligste Eksperimenter.

Det andet Billede forestiller „The original Victorina", en særdeles smuk, kraftigbygget Kvinde, der til Publikums Forbavselse haandterer 50 og 100 Pds. Lodder med den største Lethed og Elegance. Som Slutningsnumer griber Victorina en Kanonkugle, der bliver udskudt af en med Krudt ladet Kanon.

Overkørsel. En Ølvogn overkørte i Tirsdags Eftermiddags i St. Kongensgade en beruset Mandsperson, der blev frygtelig lemlæstet. I haabløs Tilstand blev han kørt til Frederiks Hospital.

Barnevogn i Vandet. En skødesløs Moder, der i Onsdags kom kørende med sit Barn ved Peblingesøen, forlod et Øjeblik Vognen for at handle med en Sælgekone. Et stærkt Vindpust førte i det samme Vognen med Barnet ud i Vandet. Ved nogle tililende Folks Hjælp bragtes den lille igen paa det tørre uden at have taget nogen Skade.

Overfald. En Kusk og to Haandværkssvende, der alle var i stærkt beruset Tilstand, kom forleden Aften i hæftigt Klammeri paa Vodrofsvej. I Stridens Hede tilføjede Kusken med en Svingel den ene af Svendene et gabende Saar i Hovedet. Kusken gjorde Forsøg paa at undløbe, men blev indhentet og anholdt.

En tragisk Slutning. To svenske Karle havde i Lørdags Aftes siddet og drukket Brændevin sammen hos en Gaardmand paa Amager Efter at de var blevne stærkt berusede, kom de op at skændes, og i Hidsighed trak den ene sin Kniv frem og tilføjede sin Kammerat flere farlige Knivstik.

Af „Gazetten"s Krønike.

For paany at overraske sine Læsere har *Gazetten* sat et Foretagende i Gang, der allerede nu — kort efter at det er paabegyndt — tegner til at bringe rent ud verdenshistoriske Resultater. Vi har med en Flothed, der kun har sit Sidestykke i Mr. Gordon Bennets Maade at at redigere New-York Herald paa, afsendt en af vore Medarbejdere til det gamle Delphi for der at foretage Udgravninger, specielt med det Formaal at opspore saadanne Manuskripter og gamle Tryksager, som er ganske ubekendte for den nulevende Slægt.

Vor unge Mand, der tilbagelagde Rejsen i den Ballon, som Frederiksberg Politi forbød Vodrofflunds ny Tivoli at lade gaa tilvejrs, medførte, foruden en lille nem Jærnstang — Haases Patent — til at rode op i Jorden med, kun en Tønde ganske let Øl (en Slags Skibsøl). Han vejede selv, paa Grund af sin noget tynde Næringsvej som Aktionær i „National", saa at sige slet intet, og Ballonen fløj da ogsaa afsted som den mest hurtigløbende Præmie-Brandmand eller forhenværende Opvarter.

I utrolig kort Tid — omtrent saa længe, som Einar Cristiansen er om at skrive et Helaftensstykke — kort sagt med Lynets Fart susede den ny Stanley (hvem tænker vel mere paa *Chr. U.?*) henover Landkortet. Som en af Mlle. *Victorinas* Cirkus-Kanon udskudt Kugle kløvede Ballonen Luften, og ligesom Kuglen var den næsten ikke til at gribe.

Ankommen til Apollo-Oraklets gamle Stade spildte *Gazettens* dristige Rejsende intet Øjeblik, men gav sig uopholdelig i Lag med Arbejdet. Han sled og slæbte, asede og masede, svedte og gravede, saa Bjærgene gav Genlyd af Spektaklet. Man skulde troet, det var en Tyroleraften i Tivoli, saadan peb det i alle Tolde. Selve Jupiter blev saa forfærdet over Gazetmandens Energi, at han i over en Time skjulte sig bag Maanen, hvilket om Aftenen — det var i Onsdags — tydelig kunde bemærkes her i Byen, hvor „Adressdavisen" allerede om Morgenen havde forudsagt og ventet sig saadan noget.

En saa uhyre Flid kunde selvfølgelig ikke i Længden blive uden Belønning. Allerede samme Dag fandt vor Medarbejder et Manuskript, dateret over 1000 Aar f. Chr., hvilket vi iler med at aftrykke i Udtog. Det er en Slags Drømme- og Spaabog, hvis Fremkomst kaster en ubehagelig Skygge over Tyge Brahes Eftermæle, da dennes hos Pio i Skindergade om samme Æmne udgivne Bog derved unægtelig faar Udseende af et slemt Plagiat.

Manuskriptet er forfattet af en gammel Archont, hvis Navn desværre er ulæseligt. At denne Øvrighedsperson maa have været en klog Karl, fremgaar bl. a. deraf, at han — skønt hverken Kaffegrums eller Spillekort var opfundne den Gang — alligevel har været i Stand til at stikke baade Brahe, Josef, Nostradamus og Sybille. Archontens Spaadomme og Drømmetydninger er ualmindelig klart affattede og passer — som man vil be-

mærke — vidunderlig godt ogsaa paa vore Dage.

Udtog
af den ægte gamle græske Archonts Manuskript.

At drømme om:

Aftenblad at se skrivende, betyder: Uorden og Processer.
Aftenpost at redigere — Orden, men ellers ikke videre.
Adresseavis at læse — Underholdning.
Arbejdsklasse, broderlig, at tilhøre — Kiv og Mudder.
Avisen at se som Indpakningspapir — Fremgang og stort Oplag.
Abrahams og Schmidt at se sammen — Udbetaling af Penge.
Andersen (Wejlby) at møde — At gaa paa Boulevarden.
Asen at være — Sandhed.
Avktion at overvære — Nationalulykke.
Aareladt at blive — Wilsonskandale.

Bewer at se kæmpende — Brummetur.
Balduin at møde — godt Overskæg.
Bajerskøl at drikke — Beruselse.
Brændevin at snapse — Delirium.
Bille at se skrivende — Forandret Ortografi.
Borchsenius at træffe — Morgengnav.
Bing at høre tale — Rigsdagsmand maaske at blive.
Bønlykke at høre tale — Kedsommelighed.
Bajer at høre tale — Fredsommelighed.
Berg at høre tale — Uoverkommelighed.

Cirkuskort at have — Overflødighed.
Casino at leje — Risiko.
Cigar at knække i Lommen — Ærgerlighed.

Direktør at være — Tom Titel.
Damer at skændes med — Dampsporvognsulykke.
Drukken at være — Ilde Vane.
Dusbrødre at have — Kafé at besøge.
Dejlighed at skue. — Skønhedskonkurrence.

Erklæring at afgive — Ingenting.
Eiffeltaarn at bestige — Rejsegildestipendium.
Elskovskys at give eller faa — Fare paa Færde.
Engelsk Salt at tage — * * *
Engel at møde i Tivoli — Forønsket Gageforskud.

Fætter fra Landet at modtage — Tømmermænd.
Fritz Arlberg at synge med — Tvivlsom Lykke.
Frederik Brun som Almaviva at høre — Jammer.
Folkets Nisse at abonnere paa — Fortrydelse.
Falkmann at tilbede — Skrivekrampe.

Grønlandstur at foretage — Forstoppelse.
Gazetten at studere — Fornøjelse.
Gader at se vandede — Skuffet Haab.

Haner at høre gale — Natteravneri.
Huse at se falde — Spaltefød.
Hvaler at tage i Øjesyn — Ilde Lugt.
„Huldidiæh!" at høre i Tivoli — Piben og Fløjten.
Hyssen og Piben sammesteds at høre — Bøder og Udheldning.

o. s. v.

Dette Udtog vil give Læseren en Forestilling om den gamle Vismands Manuskript, der er altfor omfattende til, at *Gazetten* kan optage det *in extenso*.

Saasnart vor flyvende Korrespondent sender os andre interessante opgravede Dokumenter, skal vi ile med at bringe Indholdet af saadanne til offenlig Kundskab.

— Korrespondenten tilføjer paa et separat Brevkort:

„Stærk Hede, stærke hede græske Vine, stærke græske hede Helvedes Lidenskaber".

Erindringer
fra
Tribunen og Sanglokalerne
i København.

Af *W. Rantzau.*

„Teltene" og „Over Stalden" i gamle Dage.
(Fortsat).

Lad os nu se os lidt om i „Lokalet", dette Tempel for „Sangens Gudinder", der nærmest lignede et almindeligt Foderloft, noget, hvortil det da ogsaa tidligere havde været benyttet. Taget gik skraat ned til begge Sider, og under Skraaningen tilvenstre var en lille, næppe 12 " høj Tribune anbragt; men paa denne primitive Forhøjning har der i Tidernes Løb optraadt mange, forholdsvis fortræffelige Kræfter. Bemeldte St. Hans Nat bestod Selskabet af 3 tyske Sangerinder samt Direktøren, den tykke Carli, og hans Kone. Hun spillede Harpe, der den Gang overalt var et nødvendigt Appendix, og som ogsaa lød ganske godt som Akkompagnement til Sangene, naar den blot var rigtig stemt, men det var den sjældent.

Damerne optraadte alle i lange, temmelig tarvelige Kjoler; men de havde gode Stemmer og kønne Ansigter. Direktricen tronede bag sin Harpe og sendte venlige Smil ned til højre og venstre, saa snart hun hørte et større Pengestykke klingre paa Tallerkenen.

Carli havde i den Sæson været meget heldig med Valget af sine Damer; men det gik ikke altid saa glat. En Sommer, da han præsenterede sit ny engagerede Damepersonale for Niels Husar, hørte jeg saaledes tilfældig følgende Samtale mellem dem:

Niels: „Naa! det maa jeg sige, der har De ordentligt brændt mig a'!"

Carli: „Hvad mener De med det, Hr. Nielsen?"

Niels: „Det skal jeg sige Dem, min gode Carli. Jeg har ganske rigtig anmodet Dem om at skaffe mig noget norsk Fuglevildt fra Kristiania, men at De bringer mig saadanne fire Ryper til at synge i mit Lokale, det kan jeg sgu ikke finde mig i!"

Men tilbage til Lokalet.

Direktøren, Hr. Carli, skal lige til at optræde i et komisk Nummer. Forberedelserne var den Gang ikke saa indviklede som nu. Carli træder frem i sin daglige Dragt, brun Jakke og tærnede Permissioner, anbringer nogle forskellige Parykker paa en bagved staaende Stol og begynder saa med en vældig Kraftbas at synge: „Du hast Diamanten und Perlen!" — Efter hvert Vers skifter han Paryk og fremstiller saaledes en halv Snes forskellige Figurer. „Bravo! Dacapo! Du Gamle!" bröler en bekendt Slagtermester, og Carli maa atter frem paa Scenen for at levere sit Glansnummer:

„Ach! Du verdammte Fliege!
Warte nur bis ich dir kriege?

Da vi havde hørt Damerne synge et Par Sange og erlagt vor skyldige Tribut i Form af adskillige Firskillinger, skyndte vi os med Resterne af vor sammensmeltede Formue hen til Tyrolerselskabet Wulff, der residerede i en lille Træpavillon lige ved Indgangen til Charlottenlund. Saa snart vi var kommet inden for Døren, blev vi straks regalerede med den berømte „Kapleralp", en Tyrolersang, der var svært i Vælten den Gang, og skøndt det Wulffske Tyrolerselskab vist heller ikke kunde præstere „Daabsattest fra Zillerthalen", saa blev dets Præstationer dog modtaget med mere Velvillie end deres uheldige Kolleger ved Marstrands Pavillon i Aaret 1889; men Publikum var ikke saa fordringsfuldt som nu, og jeg kan ikke mindes, at der var nogen af Gæsterne, der spyttede paa dem, saaledes som man nu gør i Tivoli. Nej! alt gik i jævn Gemytlighed, og Selskabets sømmelige Optræden bidrog ogsaa til at holde Spasmagerne inden for de rette Skranker. Ved Wulffs Selskab optraadte den Gang to danske Damer, som nu er agtede og respektable Hustruer, og deres Ægtemænd, som jeg kender personlig, har aldrig angret, at de valgte en Livsledsagerinde, der havde siddet paa „Forhøjningen". Da Klokken var 3, hørte Sangen op, og da vi var saa ridderlige at tilbyde Damerne Følgeskab, maatte vi spasere halvvejs til Ordrup. Da vi kom tilbage til Strandvejen, var der ikke Spor af Kapervogne, saa Resultatet blev, at vi tre ulykkelige Ungersvende maatte benytte den billigste Befordring: „Benene", og først Kl. henad 5 naaede vi ind til „Mokkameyer" i lille Kongensgade for ved den brune Nektar at styrke vore Livsaander til Dagens Gerning, som desværre begyndte en Time efter. Jeg var dengang hos Isenkræmmer Jacobsen paa Amagertorv, og der var et strængt Reglement. (Fortsættes).

Panorama international.

I Lokalet i Vimmelskaftet forevistes i forrige Uge en interessant Samling Billeder under Titel „Kejser Friederich III.s Sygeleje, Død og Ligbegængelse", forestillende Prospekter fra de Steder, hvor den ulykkelige Kejser opholdt sig, samt en Del Scener fra Sørgehøjtidelighederne efter hans Død. I næste Uge forevises i Vimmelskaftet: Thyringen, og i Tivoli: Java og Sumatra.

* * *

Sanddamen

ovre paa Thor Jensens Fregat omgives stadig af en beundrende Kreds af Tilskuere. De nydelige, naturtro Blomster, hun frembringer ved at strø farvet Sand paa en Bordplade, tager sig ud som det fineste Kunstbroderi. Der er blevet gjort forskjellige Forsøg paa at overtrække Sandfigurerne med en Gummiopløsning for at opbevare og anvende dem til Dekoration, men alle Forsøg i den Retning er desværre mislykkede.

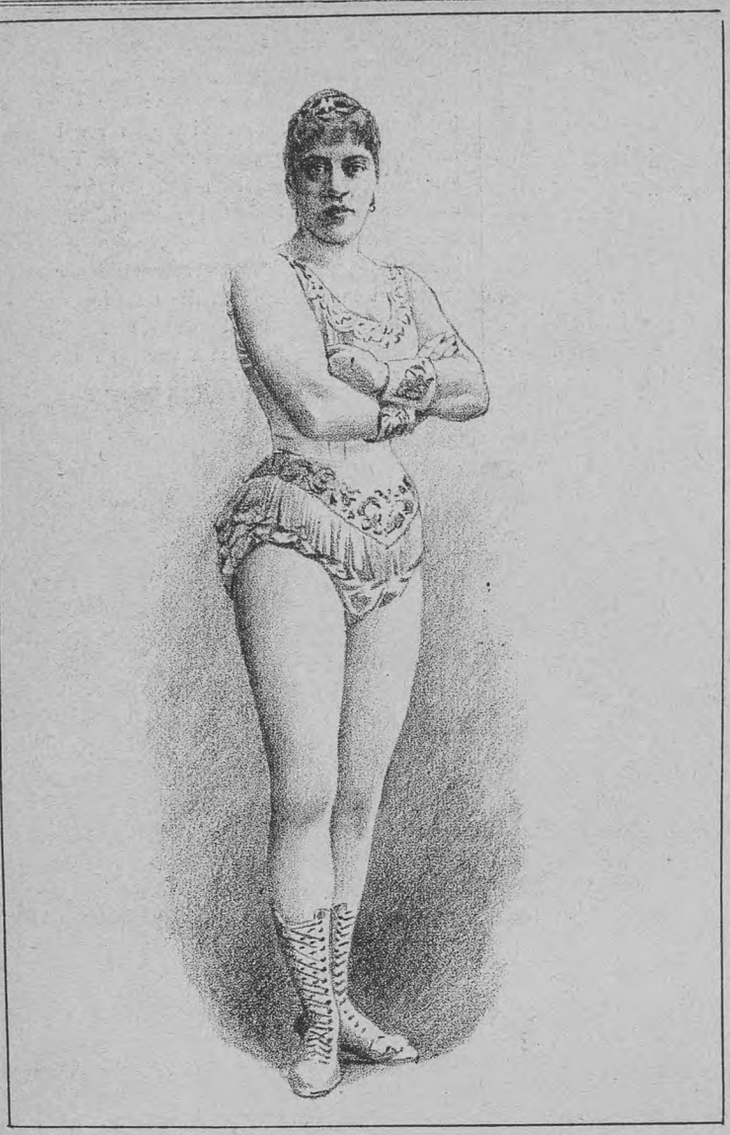

Fra Cirkus Busch.

Miss *Victorina.* Mlle. *Amalie Jansen.*

Fra Tribunen og Sanglokalerne i København. Julie Rosenkrantz.

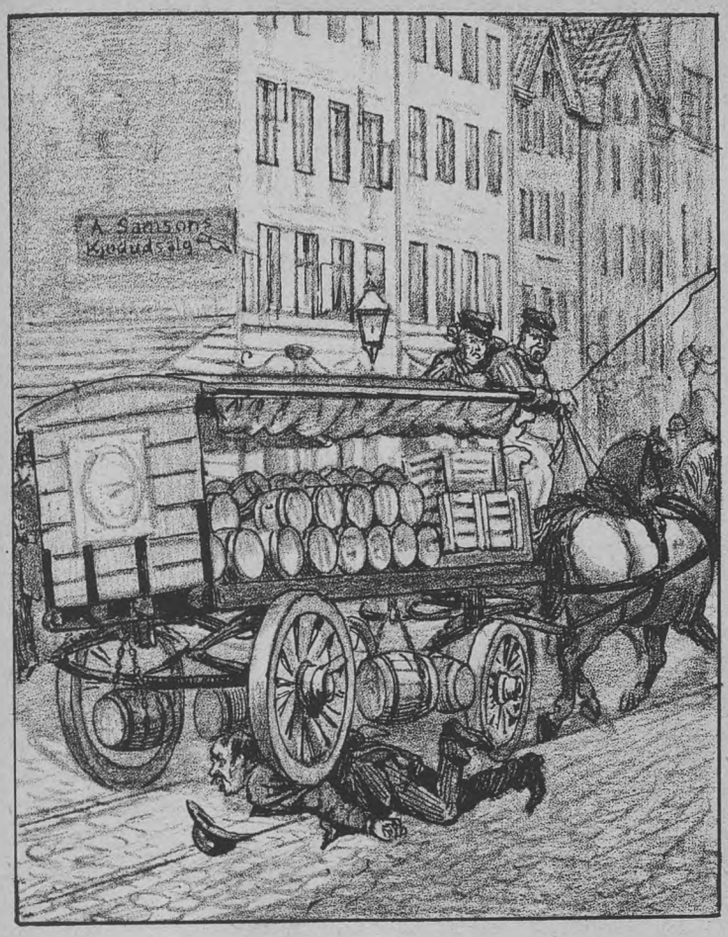

Overkørsel.
En beruset Arbejdsmand bliver overkørt i St. Kongensgade.

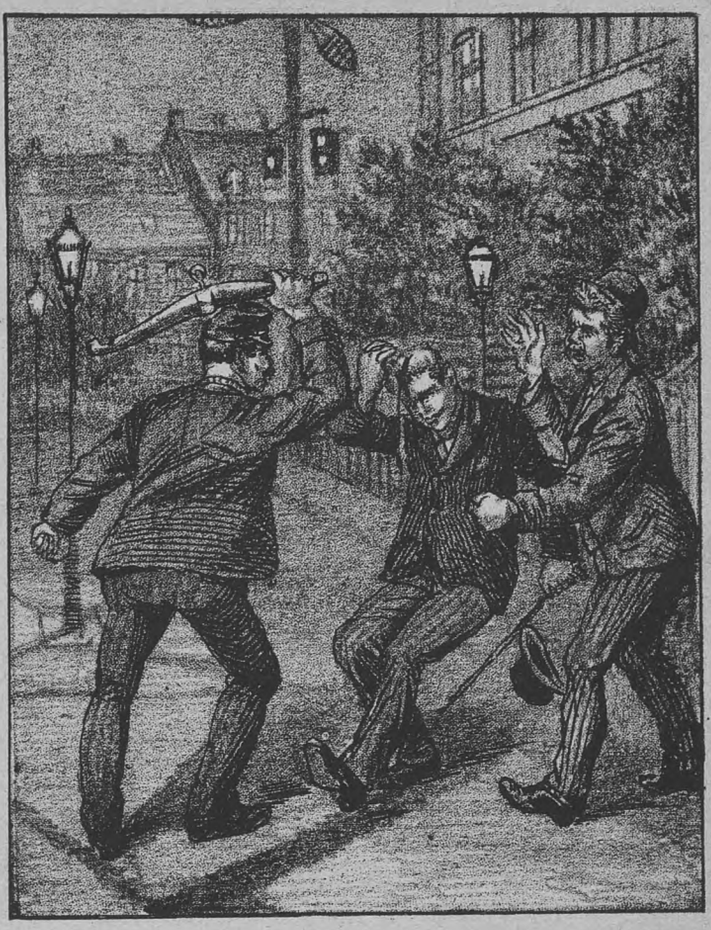

Overfald.
En Kusk tilføjer med en Svingel en Haandværkssvend et gabende Saar i Hovedet.

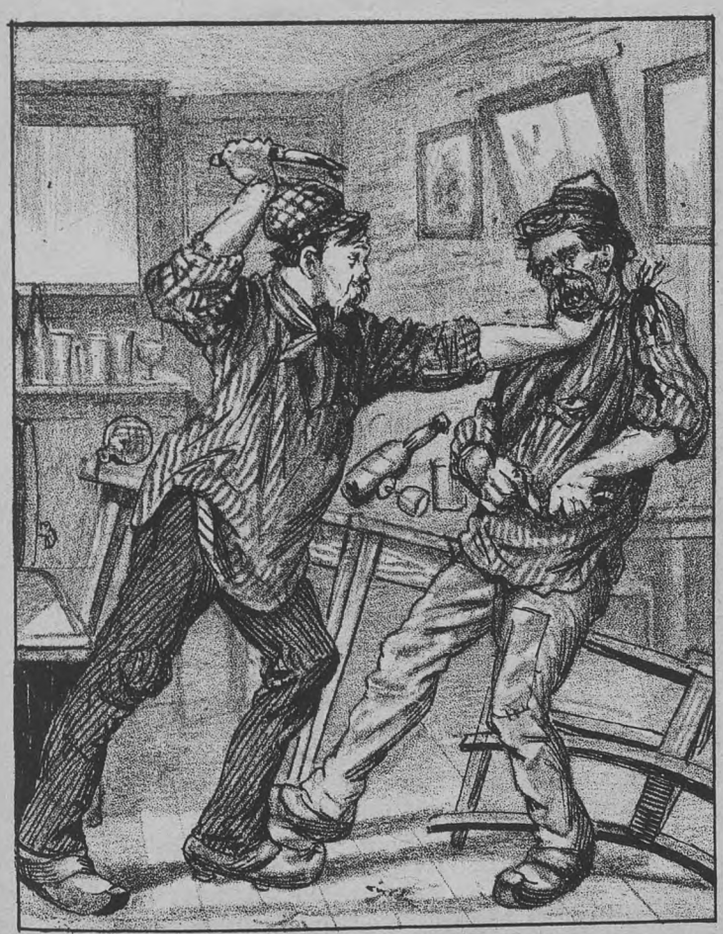

Tragisk Slutning.
En svensk Karl overfalder sin Kammerat, efter først at have siddet og drukket med ham.

Barnevogn i Peblingesøen.
En Barnevogn ruller ud i Peblingesøen, to Mand sprang ud efter den. Barnet kom ikke til Skade.

Kjøbenhavnske Originaler.

IV.

„Pudse-Peter".

„Pudse-Peter" nyder den Ære at være Københavns mest bekendte Original, og han er glad og stolt over at beklæde en saa fremragende Plads i Samfundet. Hele Byen kender ham, og han skal nok sørge for, at man ikke skal glemme ham. Begynder Københavnerne saa smaat at blive kede af hans Viser, saa arrangerer Peter en lille Ildebrand i sine Frakkelommer, og straks samler Interessen sig atter om hans Person.

Er der nogen, der er værdig til en Kommerseraadtitel, saa er det ham; thi ingen forstaar som han at lave „Kommers i Gaden".

Naar han viser sig iført sin tarvelige mørke Dragt, med Kridtpiben i Munden, den lave, rundpullede Hat paa Hovedet og den bekendte Kurv under Armen, bliver der straks „Sjov i Gaden".

Paa Gadeungdommen øver han nemlig samme Indflydelse som „Sprøjten"; saa snart han er i Sigte, strømmer Gadens Børn hid fra nær og fjærn og eskorterer hujende den lyk*salige* Peter paa hans Vandring fra Gaard til Gaard.

Peter er Handelsmand og et Stykke af en Poet; i det mindste faldbyder han sine Varer paa Vers:

Blankesværte, Blankesværte! aa! aa! aa!

synger han, og udebliver Køberne, er han der straks med et:

Jeg synes, det varer saa længe,
inden de Fruer faar Penge osv.

Pudse-Peter har som sagt hele sin Forretning med sig paa Armen, og de Artikler, han fører paa Lager, er Blanksværte, Pudsevoks, Tændstikker o. l. Han er i Besiddelse af en for en Handelsmand særdeles heldig Egenskab, nemlig en rap Tunge, og forstaar altid at underholde sine Kunder med en eller anden „Geschichte".

Af og til overrasker han Københavnerne med at præsentere sig i en Skikkelse, der er vidt forskellig fra den, i hvilken man har set ham den foregaaende Dag. Peter bruger nemlig engang imellem at lade hele sit Skæg rage af.

Han er dog altid let kendelig paa den underlige, dansende Gangart, med hvilken han bevæger sig.

Peter giver sig Udseende af at være lidt smaatosset, men han er saamænd ikke saa tosset endda.

Hans virkelige Navn er Niels Peter Nielsen; Øgenavnet „Pudse-Peter" har han efter nogles Mening faaet af Soldaterne i Citadellet, fordi han solgte „Pudsevoks" til dem; men andre siger rigtignok, at Peter kaldes „Pudse-Peter", fordi han har et vist Talent til at „pudse" Folk.

Han er en skikkelig Fyr, der vistnok ikke gør en Kat Fortræd, men han har to slemme Fejl.

Den ene er hans lidenskabelige Lyst til Kortenspil, den anden hans Hang til Flasken.

Peter drikker sig en stor Snaps og synger stundom selv, at „Peter er fuld, dundrende fuld."

Til hans Undskyldning tjener Fader Holbergs Ord: „Folk siger nok, at Jeppe drikker, men der er ingen, der siger, hvorfor han drikker!"

Pudse-Peter.

Peter er født i Landsbyen Tjæreby; 7 Aar gammel kom han sammen med sine Forældre til København. Om hans Barndom er intet videre at berette; den forløb som alle andre københavnske Børns: Snart tumlede han sig i lystige Kammeraters Selskab i Københavns den Gang grøftelignende Rendestene, og snart anførte Peter hele Truppen til Kamp og Sejr mod Fælledernes øvrige Bataillioner. Handelsaanden var tidlig vaagnet i ham; naar Tid og Lejlighed gaves, afsluttede han talrige Smaahandler med sine Kammerater — og Profiten var altid paa Peters Side. Da han var bleven konfirmeret, fulgte han sin Lyst og sit udprægede Talent for Handelsvirksomheden, og dermed fortsatte han og fortsætter endnu den Dag i Dag.

Det var ogsaa ulykkelig Kærlighed, der gjorde Peter til Original. Det var den gamle Historie: Peter var forelsket, men den tilbedte svigtede ham. Senere er Peter dog bleven gift og har nu fire Børn, der ligesom hans Hjem bærer Præget af Properhed. Peter paastaar jo rigtignok, at „Ungerne er Skomagerens", men vi tror bestemt, at det er et af hans sædvanlige Pudserier.

Peter har dog ogsaa gjort sit Talent frugtbringende i andre Retninger; en Tid lang var han saaledes Opvarter i „Kridtpiben", hvor hans Originalitet trak mange Kunder til Huse, og hans Elskværdighed fandt rigelig Paaskønnelse. Denne gyldne Tid skal dog nu være forbi, og han er atter tyet til sin gamle Virksomhed.

Da vi sidst aflagde Peter et Besøg i hans Bopæl i Magstræde, laa han i Sengen og led af en stærk Forkølelse; han havde nemlig haft det Uheld at dumpe i Vandet.

Forhaabentlig vil hans Ildebefindende snart fortage sig, saa at den populære Peter igen kan vise sig for de glade Københavnere.

National.

Iaften, Lørdag, opfører Etablissement National sin Sommerrevue, „National-Revuen" eller „Mellem Himmel og Jord" kaldet. Det er Paaskerevuens flinke Forfatter, Hr. Axel Schwanenflügel, som med meget kort Varsel har præsteret det ingenlunde lille Arbejde at skrive en 2 Akts Revue med ikke mindre end nogle tredive Viser. Vi vil oprigtig haabe, at det maa blive en Succes. Det er jo ikke nogen Hemmelighed, at overmaade meget afhænger heraf. Det vil vel sagtens bero derpaa, om Dir. Schmidt og hans flinke Selskab foreløbig skal se en sorgløs Fremtid i Møde, eller om deres Prøvelsers Tid endnu skal vare ved. Viser Revuen sig at fortjene en Succes — og der er vel efter Paaskerevuen ingen Tvivl herom — da bør Publikum absolut bryde den Ligegyldighed, hvormed det hidtil har omfattet denne Scene. Personalet er efter den senere Tids Engagementer saa godt sammensat, at det — efter at det tidligere taabelige Privilegium er blevet udvidet — ingenlunde behøver at byde paa „Forstadskomedie", men kan give sig i Kast med mere gediegne Opgaver paa det Omraade, Theatret naturligst er henvist til — Farce, Operette og lettere Lystspil — end, de oftest mindre end tarvelige Smaastykker, det hidtil har maattet friste en kummerlig Til-

værelse ved. Optagelsen af Carl Møllers morsomme Farce „Naar man har Fanden til Morbro'r", viser tydelig nok Rigtigheden heraf. Den fik en helt igennem fortræffelig Udførelse, særlig vellykket var Dir. Ferd. Schmidts typiske gamle Onkel, Hr. Gerners fornøjelige „skæve Vinkel" og Fru Vilhelmis Frue, som i meget mindede ikke saa lidt om Fru Sødring.

Hvad Revuen angaar, da byder den bl. a. paa et fortræffeligt Udstyr. En 2den Akts Dekoration af Hr. Carl Lund vil berede Publikum en stor Overraskelse. Forhaabentlig vil Kærnen svare til Skallen.

Magnetismen.

IV.

Sollyset, det elektriske Lys og alt det almindelige Lys, vi i det hele taget forstaar at fremkalde, er det saakaldte hvide Lys i Modsætning til de mange forskelligt farvede Lysarter, som vi ogsaa formaar at fremstille. Men det hvide Lys er netop sammensat af alle de Farvetoner, vi kender.

Det er almindeligt bekendt, at man formaar at analysere Lyset og fremstille for sig hver Farve, hvoraf det bestaar.

Det er det saakaldte Solspektrum. Man lader t. Eks. en Solstraale falde gennem en Stump trekantet Glas, et Prismer, og opfanger Straalen paa den anden Side af Glasset paa en hvid Baggrund. Saa ser man, at Straalen har delt sig i ikke mindre end syv Solbilleder, men hvert Billede har sin egen Grundfarve: Et er violet, et gult, rødt osv. At vi f. Eks. opfatte det røde som rødt, kommer altsaa blot af, at Ætheren ikke vibrerer saa hurtigt ved Fremstillingen af rødt Lys som ved Fahrikationen af det, vi kalder violet osv.

Lader man nu en Gang to af disse Grundfarver falde gennem hver sit Prismer saaledes, at man i et Punkt udenfor Prismet opfanger dem i det saakaldte Skæringspunkt, saa vil man af de to forskellige Farver faa frem en tredie, som er helt anderledes end nogen af de to Grundfarver. Af dem alle syv faar vi frem det hvide.

Vi har nu beskæftiget os med det nødvendigste angaaende Ætheren for at kunne følge med ved de Eksperimenter, vi i de senere Artikler skal sysselsætte os med. Vi skal altsaa nu slutte med Ætheren som Lysmedium og kun bemærke, at de Revolutioner, der foregaar paa Solens Overflade, (kemisk) er Aarsagen til, at Ætheren sættes i Bevægelse, og fremkalder for os Lysfornemmelser. Solens Tiltrækningskraft er magnetisk af Natur, derom i følgende Nummer.

Nes Trebla.

Bekjendtgjørelser.

Abonnement paa

GAZETTEN

modtages stadig paa Kontoret

Klosterstræde 22.

Den magnetiske Maskine

helbreder udelukkende *kun* for *Gigt* og *Nervelidelser* osv. Dette til Underretning for de mange, som stadig komme og vil forsøge Apparatet for andre Sygdomme.

Paa de nævnte Sygdomme viser Maskinen sig iøvrigt at være af gjennemgribende Indflydelse, idet 2 à 3 Behandlinger i Reglen er tilstrækkelig til at fjærne selv langvarige *Nervelidelser* og *Gigtsvagheder*.

Konsultationslokale: Rewentlowsgade 12. 2. S., aabent Kl. 10—4.

Frederiksberg Morskabstheater.

I denne Tid opføres hver Aften Kl. 9:

Muntre Musikanter

eller

Sommerrevyen 1889.

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr.	25 Ø.
2. — 2. —	1 —	—
Nr. Balkon og Parterre	„ —	75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter	„ —	50 —

Etablissement NATIONAL.

Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.

I denne Uge opføres hver Aften:

National-Revuen 1889

eller

Mellem Himmel og Jord

samt

En kjøbenhavnsk Familie,

original Farce med Sange i 1 Akt efter et bekjendt Maleri af samme Navn.

Palnatokes Gæstebud.

En Time i Historie, frit efter det oldnordiske, med tilhørende Kvad og Kæmpeviser af *Svend Flue*. Musiken arrangeret af Hr. Musikdirektør E. Wilhelmi. Kostumerne efter Tegninger af Hr. Carsten Ravn.

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 8, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillinge nes Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor. eller i Central Expres.

Det danske Forsikringsselskab

SKJOLD

tegner alle Slags Forsikringer mod Legemsbeskadigelser ved

Ulykkestilfælde.

Hovedkontor: Amagertorv 6.

Alt det bedste og praktiske, som bruges til **Fodtøi** faas billigst i **Læderhandelen, Gammelmønt 4.** (226)

Kend dig selv,

for at du kan kende andre.

C. H. Bernard, praktisk Frenolog, uddannet af *L. N. Fowler* i London, tilbyder Foreninger Foredrag om Frenologi (Læren om Bedømmelsen af Menneskets Indre, Talenter og Evner efter Hjærneskallens Form) samt yder Konsulation og Raad med Hensyn til Sundhedens Opretholdelse ved Sindets Kraft, anvisen Opdragelse og Forbedring af Børns slemme Vaner og Tilbøjeligheder etc. samt Betingelser for et heldigt Valg af Livsstilliger og lykkelige Ægteskabsforbindelser, moralsk Dannelse osv. Eksaminationer i Hjemmet gives af Hr. Bernard ved skriftlig Anmeldelse paa Annonce-Ekspeditionen *„Præcise"*, Sø-torvet K.

C. G. Paulsen.

Juveler & Guldsmed,

50. Vesterbrogade 50.

Stort Udvalg

af Guld- og Sølvarbejde.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg"** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter.

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

arterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri o. lign.

Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Panorama international.

Vimmelskaftet 47.

Aabent 10—10. Denne Uge: **Thüringen.** *I Tivoli:* **Java** og **Sumatra.** (235)

Salt Kjød.

Smukt rødt, let saltet Oksekjød udskjæres à 1 Kr. pr. Pd. (smaa Stykker sælges à 50 Øre pr. Pd.) (230)

Forhandlere gives stor Rabat,

En gros Udsalget for salt Kjød.

Niles Hemmingsensgade 32, Kjælderen.

APOTHEKER DR. HERBS INSEKTPULVER

faas overalt i Pk. à 10, 25 og 50 Øre. Forhandlere stor Rabat. (231)

Hovedudsalg: Grønnegade 25, 2. S.

Kjøbenhavns Margarinelager,

en gros & en detail,

Vimmelskaftet 43 o. G.

Adressekontorets Gaard.

Den tiltagende store Omsætning bevirker, at der stedse findes *friske* Varer paa Lager til billige Priser.

(229) **J. Schack Nielsen.**

PARIS

behøver De ikke at rejse til, da **Franske Herregarderobe Magasinet** er forsynet med fine franske Stoffer til billige Priser. Første Klasses Tilskæring.

Emanuel Johansen, (234)

Frederiksborggade 37.

Artikler for Herrer,

2, 3, 4, 5 à 6 Kr. pr. Dus.

Forsendes mod Postforskud. (233)

J. A. Larsen, lille Kougensg. 39.

Artikler for Herrer,

(Eneforhdl. for Sigd. Ernst) fra 1 Kr. 25 Ø. pr. Dus. Priskurant mod Porto.

Chr. Hansen, *Grønnegade 25, 2. Sal, Kjøbenhavn K.* (232)

Artikler for Herrer, 2, 3, 4, 5 Kr. pr. Dus.. Forsendes mod Efterkrav fra Cigarforretningen, Gothersgade 38i Kælderen. (236)

Uge-Revue.

Saa skal vi da altsaa til at plages igen med Teatrene og alt til Skuespillerfaget henhørende.

Det er ellers en af de mere betydelige Glæder ved Sommeren, den være forresten saa slem, den være vil, at hele Komedien flytter paa Landet. Det bliver en ulykkelig Dag den Dag, da det gaar i den Grad Pokker i Vold med Teatrene, at Skuespillerne bliver saa reducerede, at de ikke en Gang faar Raad til det.

Endnu er vi dog fri for dem et Par Maaneder, selv om vi ikke undgaar at faa at vide, hvad det Badested hedder, hvor baade Hr. Petersen og Frk. Jørgensen, 1ste Herre og 2den Gæst har slaaet sig ned.

Men nu er de der allesammen, og det er ikke med dem som med Svinene i det ikke ubekendte Spil, som alle Byens Boghandlere for Tiden beskæftiger sig med at at finde Variationer paa, at li'esom de er der, saa er de der ikke.

For Skuespillerne er her, og de bliver her, og det baade kongelige og private. Skuespillerne kan have mange Fejl, men ingen skal sige om dem, at de ikke er præcise den 1ste Avgust, den Dag, der betales Gage, ogsaa kaldet Forskud.

De er da ogsaa mødt alle som én undtagen to. Hvem? Den store Direktørfrue og den lille West, der blæsende ad Regn og Slud, Storm og Kulde farer hen over Heden paa deres Enspænder, syngende den hvikke Opsang:

Sko min Hest,
Hvem kan bedst?
Thora og West!

Naar de to har endt Træneringen og præsenterer sig paa Eremitagen til næste Aar, saa kan samtlige Officererne lige saa godt straks lægge sig i Grøften. For Thora og West tager dem som en engelsk Miss.

Nu har Skuespillerne moret sig selv saa godt i Sommer, lad os nu se, om de kan more os en Smule i Vinter. Vi faar at se.

Jeg nægter ikke, jeg er en Smule bange for al den literære Komedie. For det første ved jeg ikke rigtig, hvad det er for noget, for det andet tror jeg ikke, det er morsomt.

I det kgl. Teater vil jeg allenfals opgive den Klapplads, jeg nu paa 14. Aar har siddet paa. Det kunde ikke falde mig ind at betale forud, hvor store Tab end Teatret lider, og hvad Fornøjelse kan der blive ud af det hele, nu da de andre Teatre faar alle de gode Stykker, mens Kammerherren maa nøjes med Smulerne.

Ligervis som Hr. Bauditz, der nu staar for Tur i Læderstræde. De Par Abonnent-Krummer, som Grove har efterladt, skal nu

holde Livet oppe i Eftermanden — en trøsterig Tanke af dem til 5 Øre for Snesen.

Hr. Bauditz vil begribeligvis fortsætte i samme Spor og med samme Aand som Hr. Grove, med smaa, kvikke, religiøse, nationaløkonomiske og landbovenlige Artikler og et Utal af pikante Smaanyheder, serveret under den mest raffinerede Form.

Alt bliver saaledes ved det gamle, alt, selv Abonnementsprotokollen.

Skulde det imidlertid hænde, at Abonnentantallet paa Grund af den skete Forandring ikke vil tiltage med samme Hastighed som under Hr. Grove, har Hr. Bauditz en sindrig Plan, der nok skal sætte Fart i Geschæften.

Planen er paa en Gang at slaa Dagbladet op og hæve Avtomaternes nu saa temmelig slunkne Renommé.

De trænger begge til Oprejsning, Avtomaterne ikke mindst, siden Tivoli-Direktionen har været haard nok til at erklære, at man ikke maa fodre Dyrene mere, og har kastet Sølvslugerne i Hovedet baade paa Galle og Jessen.

Hr. Bauditz har indset, at det gaar ikke med Chokoladen mere; det gør bare Børnene mere lækkersultne og skaffer de voksne ondt for Tænder. Saa er hans Plan anderledes probat.

Væk med Chokoladen — et „Dagblad" i Stedet, det er Tanken, han har undfanget. Man lægger en 10 Øre i, og trækker et „Dagblad" ud — det skal nok smage lige saa godt som Chokolade-Pakkerne.

Og det vil atter give Avtomaterne deres tabte Ry tilbage. Jeg kan i Øjeblikket ikke tænke mig noget, der vil kunne trække bedre end „Dagbladet". Man vil ikke strømme til, man vil ligefrem storme Opstanderne. Folk vil staa opstillede i Timevis, og maaske vil de tage tage Billetter til forhøjet Pris for at komme til at trække.

Saa kan Tivoli, der en Gang for alle har lagt sig ud med Opstandere, slikke sig om Munden efter dem. De kommer der aldrig mere, lige saa lidt som Tyrolerne i Marstrands Pavillon eller Tenorsvømmeren, den store Kaptajn Kristina Nielsson i Koncertsalen Tivoli maa snart nøjes med sine smaa, hyggelige Journalist-Seancer hos Thor Jensen og med at koge Suppe paa sine Italiener-Pinde.

At Hr. Nilsson ikke gjorde sig, er et bedrøveligt Faktum. Men kunde ikke ogsaa Arrangementet have været anderledes? Naar Manden sidder inde med saa mange Evner, hvorfor saa ikke lade ham benytte dem? Var det blevet saaledes, at han først var gaaet i Højden i Koncertsalen og derefter uden at genere sig havde smidt Overtøjet og var gaaet i Dybden i Stadsgraven, saa skulde man have set en Søgang af Bifald.

Naturligvis har ogsaa Kuplen i Koncertsalen været for lav for hans kæmpehøje C, han burde selvfølgelig have sunget fra Fregatten. Derfra vilde Springet fra det høje C til Stadsgraven heller ikke have været saa brat.

Hvis det endnu kan lade sig gøre, skal Tivoli ikke fortryde Engagementet. Hr. Nilsson i Stadsgraven — det vil blive en Forestilling af mindst lige saa stor Interesse, som naar „Aftenbladet" og „København" har gjort Alvor af det, klæder hinanden ordentlig af, og derefter giver hinanden rent paa.

Puh.

Nips.

Betænksom. En lille Pige er sammen med sine Forældre i Zoologisk Have. Nede ved Storkeburet siger Moderen: „Lille Marie, bed nu Storken, at han snart bringer dig en lille Broder eller Søster!" Marie efterkom Opfordringen. Efter at de har fjærnet dem lidt, kommer hun pludselig i Tanker om noget; hun løber tilbage til Buret og hvisker fortrolig: „Kære Stork, vi bor i Gothersgade 183, 4. Sal."

* * *

Høg over Høg. To Haandværkssvende, der traf sammen paa Rejsen, søgte at overbyde hinanden ved at fortælle om de mærkelige Ting, de havde prøvet eller set paa deres Rejser. „Ja," sagde den ene, „noget af det største jeg har set, var nede Holland; dér har de Hvidkaal med Hoveder saa store som Rundetaarn." „Det er dog intet imod, hvad jeg har set", svarede den anden. „Ovre i England saa jeg dem saaledes bygge en stor Kogekedel, der var saa høj, at man maatte lægge sig ned paa Ryggen for at se op til Randen af den". „Men, kære", sagde den første, „hvortil vilde man dog anvende en saadan Kedel?" — „Jo, naturligvis til at koge dine store Hvidkaal i!"

Indhold.

Illustrationer: Fra Kunstnerplænen i Tivoli. — Fra Cirkus Busch [Mlle. Amalie Jansen, Miss. Victorina]. — Fra Tribunen og Sanglokalerne i København [Julie Rosenkrantz]. — Overkørsel. — Overfald. — Tragisk Slutning — Barnevogn i Peblingesøen.

Tekst: Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Fra Tribunen og Sangerindelokalerne i København. — Af Gazettens Krønike. — Magnetismen. — Københavnske Originaler. [IV. Pudse Peter. — National. — Uge-Revue [illustr.] — Nips. — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *C. Albertsen.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Expresstrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 33.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 17. August 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

„Mellem Himmel og Jord".
Etablissement „National"s Sommerrevy.

Etablissement National.

Succes! Det lille længselsfuldt ventede Løsen lød med glad Overbevisning efter 1ste Opførelse af National-Revuen fra Teatrets Venner, og at de havde Ret, har Ugen vist, som har gjort Løsnet til vox populi. Hr. Svend Flue er herefter en Kraft, der kan regnes med, men han bør da rigtignok for Fremtiden unde sit Talent mere Ro under Arbejdet. At akceptere de Tidsfrister, der har været budt ham ved Natonal, er et Eksperiment, som hverken han eller Teatret kan være tjent med i Længden. Denne Gang er altsaa Eksperimentet lykkedes. — Paa den spinkle Handlings Traad trækker Forfatteren Vise efter Vise, og er de end ikke alle Perler, er de dog, som vore Læsere vil se af nedenstaaende ikke tidligere trykte Prøver, overvejende virkelig kvikke og morsomme Ting. Naturligvis har han klogt forstaaet at lægge Rollerne tilrette for Personalet. Stykkets Clou er ubetinget Hr. Kreutzers Ødmann; den har man ublandet Fornøjelse af, en nydelig Stemme og et godt Foredrag af en helt igennem vittig Vise. Ogsaa Hr. Kirchheiners morsomme Reciteren er en god Benyttelse af denne ejendommelige Komikers Specialitet. Hr. Rasmussen, som hidtil har været stærkt indisponeret, er egenlig Teatrets bedste Revueskuespiller. Med sin prægtige Stemme, tørre Lune og tydelige Tekstudtale, slynger han uden Anstrængelse sine Viser til Teatrets fjærneste Afkrog. Han har da ogsaa faaet Stykkets bedste Refrain. Hr. Ferd. Schmidts Hr. Sørensen er en Type, han oftere har moret med, hans københavnske Humør holder sig jævnt og ægte selv under Shahens Diamanter. Ogsaa Damerne er flinke. Fruerne Witzleben og Wilhelmi udgør naturligvis, med Held, det komiske Element. Frk. Lincke hedder „Tulle"; hun har ikke meget at gøre, men er fiks og nydelig som en levende van Beers i sort og hvidt, og Fru Constance Rasmussen er pragtfuld som fransk Modedronning. Begge pointerer særdeles godt deres iøvrigt lidet taknemlige Viser. Alle Parter gør saaledes hver for sig deres bedste; men hvad det kniber med, er Tempoet. Enkelte Viser slæber for meget, og før Repliker og Personer især i 2. Akt jager hinanden med langt større Appel, vil ikke det rette Revuehumør holde sig paa Tilhørerpladsen til Tæppets Fald. — Udstyret er fortræffeligt, intet er sparet. De pikante Kostumer klæder Nationals smukke, unge Damer fortræffeligt, navnlig Eifeltaarnets Genier, ført af Frk. Bentzen, vækker fortjent Beundring og staar godt til den fortræffelige Dekoration.

* * *

Sprekkelsen reciterer:

Boulevarden...
Mange Folk...
Mange Damer...
Dejlig Pige...
Rød Hat...
Sorte Øjne...
Maa jeg ha'e den Ære...
Pist — Droske...
Restaurant...
Meget kælen...
Dejlig Pige...
Laane 20 Francs...
Udenfor et Øjeblik...
Saa Du Røgen.

* * *

Søren Pipperup synger:

Nu har di lavet en ny Frikadelle,
Je' har hørt, a' di har delt Støkkerne a'
I dem di *ka'* spille, men inte *ska'* spille,
Og dem di *ska'* spille, men inte *ka'*.
Hvorfor de mon nu ska' være saa helli'
Og angst for, di andre breder sig.
Chefen behøver jo kuns *Farinelli*
Og — gu'bevares! — *hvor man keder sig.*

* * *

En Tenor synger:

En Kammerherre sad en Gång
Og sof i Ro og Mag,
Saa hörte han en vacker Sång,
Og Sangren det var jag!
Den Kammerherre bad og svor,
Jag skulde stanna kvar,
Han sa', jeg var en bra Tenor,
Og det var, hva' jag var.

O kära, lille Ødman du,
O bliv her, vär saa snil.
För Tusan — nej, för fjorton
Tusan Kroner slog jag til.
Og Blommar fik jag Krans paa Krans
Som Konung för en Dag,
Saa Fredrik Brun gik udenlands,
För han fik ondt dera'.

* * *

Værten synger:

Paa andet Aar en Mand betaler 30 Krus kontant,
Dem har han tegnet for vort Forsvars Nordfrontsfæstningskant,
Nu vil han gærne holde op — det kan han ej, fordi
Han mangler otte Aar, for han har tegnet sig for ti.
Ja, det er skønte saadan,
Naar man sidder paa den,
At komme a' den igen.

Naar vi igen faar Lov at stave 16 s-e-x,
Og naar Professor Matzen drikker Dus med R-e-x,
Naar Svenskens Roforening ikke snupper vor Pokal,
Naar Staal og Herman Trier faar gjort Scheibelein total,
Ja — saa bli'er der skønnest i Danmark.

Naar Lindstrøm først kan synge Leporello med Aplomb,
Naar „Aftenbladet" ikke kalder Fredrik Fidteklump,
Naar hele „Aftenposten"s Personale Riddere bli'er,
Og Carstensen som Præmie hvert Kvartal et Guldur gi'er,
Ja — saa bli'er der skønnest i Danmark.

Guld og Glimmer.

Frk. *Clausen*, en Datter af Hr. Etatsraad Clausen paa Christianshavn, er bleven forlovet med Hr. *Holmblad*, en Søn af Hr. Generalkonsul Holmblad.

* * *

Ved Hr. Konsul *M. Nathans* og *Frues* Sølvbryllup, der i Mandags fejredes paa Koncertpalæet fandtes ved hver Kuvert et lille Eiffeltaarn, paa hvis ene Side fandtes Musikprogram, paa den anden Menuen. Den sidste var saaledes:

Suppe à la Printemps — St. Estephe.
Lax hollandaise. — Rüdesheimer.
Kyllinger med Oliven — Champagne.
Stuvede Champignons med ristet Brød — Hochheimer.
Ananas Budding m. crême Sauce. — Oporto, Sherry.
Andesteg. Kompot. — Duc de Montebello.
Is. Dessert.
Kaffe. Likør.

Der musiceredes af *Balduin Dahls* Orkester, og der var 150 Gæster tilstede.

* * *

Journalistik? I Adresseavisen af forleden findes bl. a. følgende tungsindige Annonce:

„En 5½ Al. ny Leder er til Salgs for 15 Kroner. Jægersborggade 57."

Lige saa originalt det er at maale Artiklen ud i Alenvis, ligesaa beskedent synes Honoraret at være.

* * *

Krænkelse af Privatlivets Fred. Et herværende Blad udbryder forleden hoverende:

„Nu vil Dagbladet faa Ben at gaa paa".

Skulde mon dette være en usømmelig Hentydning til, at Hr. *Bauditz*'s Skanker efter Sigende er noget svage?

* * *

A.: Det er glædeligt at se, hvordan der er kommen Liv i *National* nu, siden Schmidt har faaet Revyen op.

B.: Ja, Manden kan med en vis Ret kaldes haandværkerlivlig. Stykkerne laves afvekslende af Kakkelovnsmænd fra Axelhus og Cigarmænd fra Rothenborggade.

A.: Nu er det Kakkelovnsassessorens Tur at levere en Omgang. Han burde gaa i Kompagni om Forfatterskabet med Kaminraaden; det maatte der kunne komme nogle fejende Vers ud af.

* * *

Gazetten er ikke rigtig paa det rene med Koppeepidemien i Aalborg. Hvad er det for Kopper, der er Tale om? Er det Over- eller Underkopper, er de af Porcellæn eller Fajance? Er det sorte Kopper — Mohrenkopper — eller skulde det være slet og ret Radekopper?

Vi opfordrer indtrængende „Aalborg Stiftstidende til et Øjeblik at ophøre med

at skælde *Herman Bing* ud og give os Oplysning om Sagen.

* * *

Til Fordel for Opførelsen af en Prœstebolig i Ordrup gives Lørdagen den 24de August en Koncert i Ordrup Kirke.

Fru *Levinsohn* samt d'Hrr. *Axel Gade, Simonsen* og *Nebelong* har lovet at assistere.

Vore Billeder.

Frk. Anna Klemmings tidlige Død midt i den friskeste Ungdom har vakt dyb Beklagelse blandt de talrige Venner, hendes udmærkede Kunst ikke mindre end hendes indtagende og elskværdige Personlighed havde vundet hende herhjemme. At hun ikke kom til at tilhøre vor Opera i det mindste for længere Tid, var ikke efter hendes Ønske, men da hun aflagde Prøve, var alt Frk. Dons Favorit, og Frk. Klemming maatte om end nødig forlade sine Venner og tage mod Engagement ved Stockholmer-Operaen, som modtog hende med aabne Arme. Uagtet hun var den yngste, kom hun dog i Løbet af ganske kort Tid i allerførste Række, og var nu ved sin for tidlige Død en af Operaens Bærere, som vil blive haardt savnet.

National. I Forbindelse med vor Anmeldelse af Revyen bringer vi i Dag Portræter af National-Teatrets mandlige Bærere. Den dygtige Direktør, den rejsende Students evigunge Fremstiller, kroner Billedet med sit gemytlige af Succes stærkt smagende Smil, formodentlig befinder han sig ogsaa vel i det gode Selskab, Hr. Ferd. Rasmussen, en af de talentfuldeste blandt Københavns yngre Skuespillere og ubetinget Hr. Ferd. Schmidts første Kraft. Han har i Provinserne gjort Furore i Folkekomediens stærkt udprægede Karakterroller, i København har vi takket være det indskrænkede Repertoire, væsentlig kun haft Lejlighed til at nyde hans tørre Lune og fortræffelige Sangstemme. Han og Hr. Kreutzer er Operettens Bærere. Den sidstes sympatetiske, aldrig svigtende Tenor, som just i Revyen fejrer en Triumf, støttet af en tydelig Tekstudtale og en særlig i Kostumeroller tiltalende Personlighed giver ham en fremskudt og sikker Stilling ved Teatret. Man vil med særlig Fornøjelse mindes hans Nanki-Puh i Mikadoen. Næste Nummer vil bringe Portrætter af de kvindelige Støtter.

Paa Jagt. Forleden var en bereden Gendarm saa uheldig at falde af sin Hest, som derpaa i vild Fart tog Flugten. Krigeren satte efter den, fulgt af en Skare glade ungdommelige Tilskuere. Tilsidst lykkedes det en Mand at standse Hesten, og Gendarmen kom atter op paa sin vælige Ganger.

Sjov i Gaden. En fuld Politibetjent samlede i Lørdags et større Opløb i St. Peterstræde, hvorfra han, fulgt af en større Menneskemængde, dinglede hen mod Nørrevold. Herfra blev den berusede Ordenshaandhæver transporteret til Stationen af en Opdagelsesbetjent.

Durkdreven. En paa Godthaabsvej boende Mand vilde sælge sin Tricykle. Der indfandt sig da ogsaa en Køber, som syntes saare godt om Maskinen. „Men", sagde han, „jeg ved ikke rigtig, om jeg kan køre paa den, tillader De, jeg prøver?" Saa satte han sig op paa Tricyklen, og i Begyndelsen gik det daarligt for ham, men pludselig satte han Fart paa og forsvandt ligefor Tricykleejerens Øjne. Det lykkedes ikke at paagribe Røveren.

Livslede. Et Selskab af Herrer og Damer var forleden ude at sejle. Pludselig sprang den ene af Damerne i Vandet Hun blev dog straks fisket op igen. Men hen paa Aftenen gjorde hun Alvor af sit sørgelige Forsæt, sprang i Vandet henne fra Langebro og druknede. Grunden til Selvmordet antages at være Jalousi.

Menneskets Fjender.

Forsøg paa en Systematik.

Hvem er i Grunden Menneskets værste Fjende? Spørgsmaalet er ikke ef de letteste at besvare, og Besvarelsen vil maaske forekomme ubetænksomme Læsere ørkesløs og unødvendig; men *Gazetten* indeholder intet unødvendigt endsige ørkesløst og skal klare Skærene i en Snup. Denne Gang citerer vi en Tysker, hvis tabellariske Oversigt over Menneskefjender synes os at fortjene Opmærksomhed. Altsaa:

I. Livløse Fjender.

A. Ting, som kun i Følge det dem iboende fjendtlige Sindelag og uden ydre Foranledning er farlige for Menneskene:
   a) Stene, som man falder over.
   b) Glatte Fliser, som man glider paa.
   c) Lygtepælene, som grublende og berusede Mennesker render imod.
   d) Paraplyer og Stokke, som bœres vandret under Armen.
   e) Aabne Kœlderhalse.
   f) Damers Hattenaale etc.

B. Ting, som først bliver farlige for Menneskene ved en paa dem virkende Kraft:
   a) Tagsten, som blæser ned i Hovedet paa Folk.
   b) Af klodsede Murere fra Stilladser nedsmidte Baljer o. lign.
   c) Urtepotter, naar uforsigtige Tjenestepiger støder dem ud af Vinduet.
   d) Træer, der rives overende af Blæsten.
   e) Huse i Jordskælv, eller som paa anden Maade styrter sammen.
   f) Bortkastede Appelsinskaller.
   g) Meteorstene og Raketstænger.
   h) Vœltende Lamper.
   i) Stene og Bolde, kastede af Skoledrenge.
   k) Skydevaaben.
   l) Kraterslanger.

C. Ting, hvis Farlighed først opdages ved et ugunstigt Tilfælde:
   a) Jærnbanetog, der løber ud af Skinnerne.
   b) Lys, som man har glemt at slukke, da man lagde sig til at sove.
   c) Knœkkede Vognhjul.
   d) Eksplosioner o. lign.
   e) Smaauheld *in infinitum.*

D. Elementerne:
   a) Lynnedslag.
   b) Jordskœlv.
   c) Kulde [Ihjelfrysning.]
   d) Hede [Solstik].
   e) Ildebrande.
   f) Oversvømmelser o. lign.

II. Levende Fjender.

1. Planter:

A. Ved Gift virkende, som Skarntyde o. l.
B. Ved Snyderi virkende, som Kaffe, The og Tobak.
C. Fordøjelsesødelæggende, som sure Agurker.
D. Idiotiserende, som Kartofler.

2. Dyr.

A. Vilde Dyr:
   a) Rovdyr, som Ulve og Tigre.
   b) Giftige, som Slanger og Skrubtudser.
   c) Snigmordere, som Myg og Bier.

B. Husdyr:
   a) Vœggetøj, Lopper & Co.
   b) Hunde, naar de bliver gale. [NB. Hvorfor forbyder Politiet ikke at afskære Hundenes Haler? En saadan virker dog ved den Maade, hvorpaa den bœres, som et Slags Barometer for Dyrets Sindsstemning.
   c) Bissende Køer etc.
   d) Katte, der forstyrres i deres Kurmageri.
   e) Hankatte.
   f) Løbske Heste etc.

C. Tœmmede Dyr:
   a) Løver, der er sluppen løs fra deres Menagerier.
   b) Aber o. lign.

Tillœg I. Medens de her nævnte Ting optræder som Sammensvorne mod den samlede Menneskehed, gives der atter blandt Menneskene selv saadanne, der maa betragtes som Fjender af de enkelte Individer. Nemlig følgende:
   a) Rovmordere.
   b) Fruentimmer, hvis man gifter sig med dem.
   c) Skoledrenge (for deres Lærere).
   d) Tjenestefolk.
   e) Vanvittige og snakkesalige.
   f) ... } Her tænkes opført Forfatterens
   g) ... } politiske, sociale og religiøse
   h) ... } Trosbekendelse.

Tillœg II. Abstracta:
1) Krig. 2) Kærlighed. 3) Drik og Ædedolkeri. 4) Journalistik o. s. v.

ANNA KLEMMING

† 8DE

AUGUST

1889.

Fra Etablissement National,

Dir. Ferd. Schmidt.

Ferd. Rasmussen.

Kreutzer.

Anna Klemming

Durkdreven.
En Mand paa Godthaabsvej bliver paa en snedig Maade „pudset“ for en Tricykle, han vilde sælge.

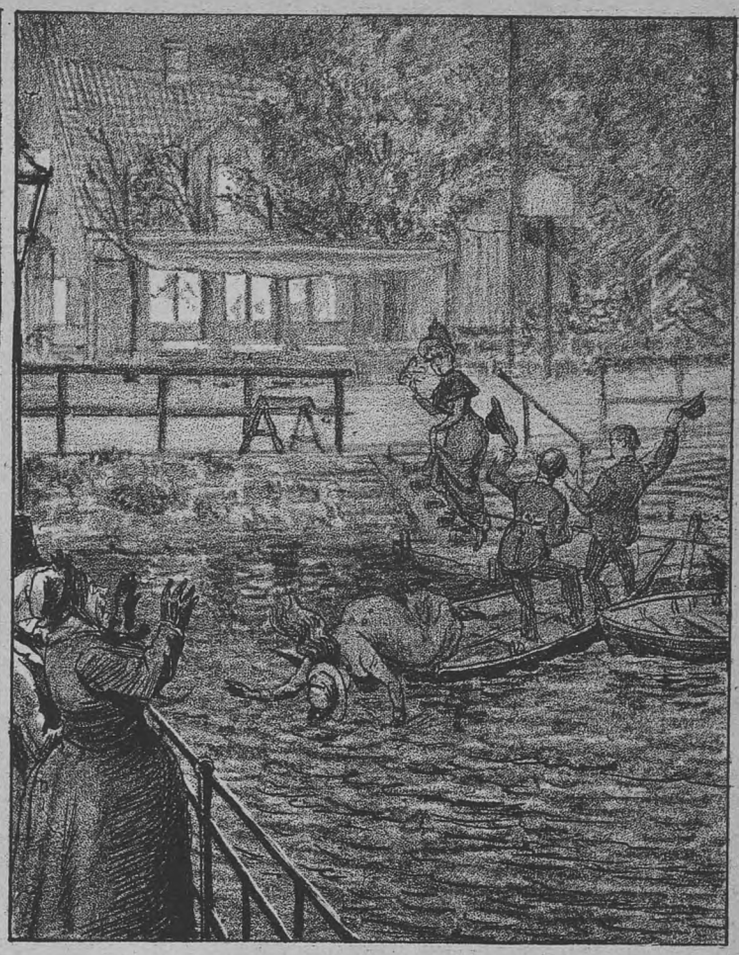

Livslede.
En ung Pige berøver sig af Skinsyge Livet ved at springe i Vandet ved Langebro.

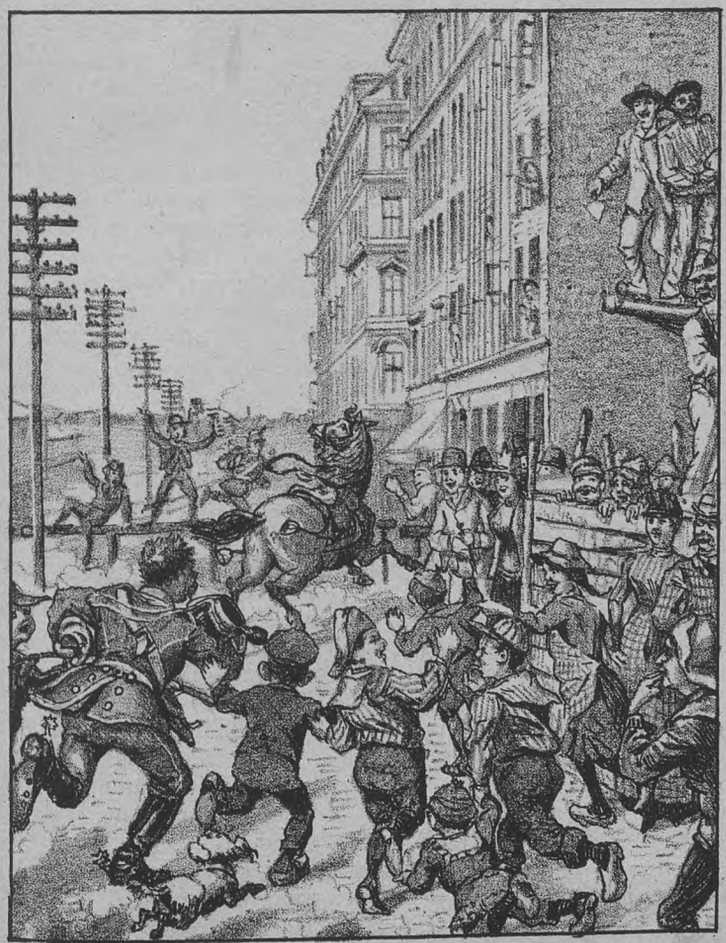

Paa Jagt.
En Gendarm er falden af sin Hest og forfølger den under Tilskuernes Jubel.

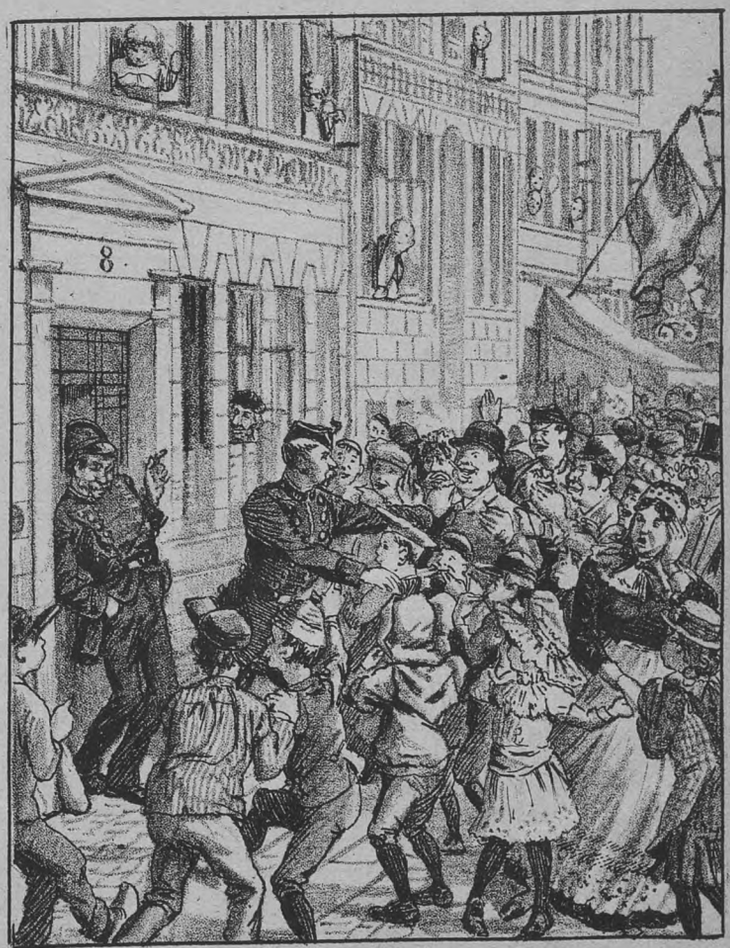

Sjov i Gaden.
En drukken Politibetjent samler Gadeopløb ved Nørrevold.

Københavnske Originaler og Folketyper.

V.

Jeppe Laurentin Hindborg.

Da Københavnerne en skønne Dag for nogle Aar siden passerede Ernst Bojesens bekendte Kunsthandel, tiltrak et stort Billede, som var udstillet i et af Skabene, sig Opmærksomheden. Billedet, der forestillede et med en Mængde Pakker belæsset Bybud, vakte stor Opsigt.

Man syntes, man kendte denne høje Mand med det noget indfaldne Ansigt og den stærkt fremstaaende Næse.

Saa tænkte man sig om og fandt ud, at man ganske rigtig kendte ham. Saalænge de fleste kunde huske tilbage, havde de set ham staa nede paa Gammeltorv, iført den hvide Frakke og Huen med Messigskiltet paa Hovedet samt den korte Pibe i Munden.

Hr. Bojesen havde imidlertid forsømt at indhente Mandens Tilladelse til saaledes at benytte ham som Skilt, og denne stævnede derfor Hr. Bojesen for Forligskommissionen, hvor Sagen blev ordnet i Mindelighed.

Var den Opsigt, det bekendte Bybuds Portræt straks havde vakt, stor, saa blev den selvfølgelig nu meget større.

Kort efter kom en af vore mest højtstaaende Herrer over Gammeltorv og fik Øje paa Bybudet.

„Er De Hindborg, som stævnede Bojesen?“ spurgte Herren.

„Javel, Deres . . . .“ svarede Bybudet.

Herren spurgte da Hindborg, om han havde noget imod, at han fik et Billede af ham, og det havde Hindborg naturligvis ikke. Der blev sendt Bud til en af vore mest bekendte Kunstmalere, Prof. V., som ogsaa malede Hindborg, og dennes Portræt kom saaledes til Ære og Værdighed og pryder sikkert endnu Væggene i en af den fornemme Herres Saloner.

Bybudevæsenet i København oprettedes den 18. Oktober 1861. Fire Maaneder efter kom Hindborg dertil, og fra den Dag, han første Gang trak i den hvide Frakke, indtil Dato har han, med Undtagelse af en ganske kort Tid, da han laa paa Hospitalet, uafbrudt Dag ud og Dag ind haft Stade nede paa Gammeltorv.

Der skal et stærkt Helbred til at døje et saadant Liv i 28 Aar.

Bybudene er jo udsatte for en Mængde Kulde og Slud, som mere velstillede Medmennesker forstaar at skærme sig imod ved at krybe i Pelsen eller stænge sig inde i Stuen. Men Bybudene maa være paa deres Post, om Vejret saa end er aldrig saa galt; dem kan man altid være sikker paa at træffe paa „Hjørnet“ eller paa „Torvet“. Om Sommeren ser man dem med sveddryppende Pande ofte asende og pustende af Hede under Vægten af de Byrder, de bærer, og om Vinteren ser man dem blaafrosne af Kulde og med valne Hænder.

Ikke sandt, der er beundringsværdigt, at en Mand kan holde det ud i 28 Aar.

Hvis de Folk for at holde Varmen vilde „snapse“ lidt rigeligt, var det saamænd ikke saa underligt; desto

Hindborg.

større Ære er det for Københavns Bybude, at kun faa af dem drikker over Tørsten.

Hindborg t. Eks. kan godt lide et Par „smaa Sorte“ — en Træskopunsch, som det hedder i hans Hjemstavn — men „drikker“ gør han ingenlunde, og som det gaar ham, gaar det de fleste.

Jeppe Laurentin Hindborg er født i Horsens, hvor hans Fader var ansat ved Toldvæsenet. 1839 kom han her til København, stod i „49“ ved Borgerne og var derpaa ansat ved et Hotel, indtil han i 1861 blev Bybud.

Han er „Ungkarl“ og bor i et lille Kammer henne i Regnegade. I sine unge Dage var han forlovet, men havde den Sorg at miste sin Kæreste.

Hindborg gør Indtryk af at være en særdeles paalidelig Mand, der ikke „sladrer af Skole“, og dette er jo en god Egenskab ved en Mand, der som han af og til maa agere „Poste d'amour“ og derved stundom bliver sat ind i Sager af temmelig intim Natur.

„Det er min Pligt,“ siger Hindborg, „at tie med den Slags Ting. De kan tro, jeg kunde ellers fortælle mange gode Sager.“

Hindborg er dog ikke utilbøjelig til i et lystigt Lag at fortælle en eller anden Historie fra „gamle Dage“. Med et vist Humør fortalte han os saaledes, hvorledes han en Gang havde transporteret en Gave fra en Herre til dennes Flamme. Gaven bestod af fem levende Kattekillinger, der var anbragt i en flot emballeret Cigarkasse. „Killingerne peb jo, saa det kostede mig jo et syndigt Mas, at hun ikke skulde opdage, hvad det var,“ fortalte Hindborg; „men jeg klarede den tykt, og Herren belønnede mig rigeligt og sagde: ‚De er s'gu ikke saa tosset, Hindborg'!“

Den Gang Bybudevæsenet blev oprettet her i København, vakte det selvfølgelig stor Opsigt.

Man kunde først ikke rigtig forstaa, hvad de Folk skulde lave, og mange Mennesker fik derfor Brug for deres satiriske Sans.

Hindborg fortalte os følgende:

„En Dag, da jeg stod nede paa Gammeltorv, kom der en Herre hen til mig: ‚Naa, De har heller ikke noget at bestille', sagde han, ‚kom og følg med mig'. Saa slæbte han mig hen i en Beværtning i Klosterstræde, hvor en hel Del andre Bybyde sad placerede omkring et Bord, hver med en Snaps foran sig. Derpaa betalte han os de reglementerede 4 Skilling, fordi vi havde gaaet dette Ærinde, og forlod os. Ser De, den Mand vilde nu gærne have, at vi skulde have noget at bestille. Forresten var det slet ikke saa sløjt den Gang; Bybudene var noget nyt, og alle skulde benytte os. Men nu, efter at Telefonen og alt det er kommet op, saa er der ikke meget at fortjene“.

Den morsomste af de Historier, Hindborg fortalte os, var følgende: Nogle unge Mennesker havde sat sig i Hovedet at ville drive Spas med en Jordemoder. De gik derfor rundt til Bybudene og gav dem Breve, som de skulde bringe ud til Madammen. Den Gang Hindborg kom derud, var den gode Kone i „Krigshumør“, og det var ikke saa underligt; hun havde nemlig i Dagens Løb haft Besøg af henved et Par Hundrede Bybude, der alle skulde „hente Madammen“.

Hindborg er snart en gammel Mand, i denne Maaned fylder han sit halvfjerdsindstyvende Aar.

„Jeg er snart træt!“ siger han, og man føler uvilkaarlig, at den Mand,

der har slæbt og virket i saa mange Aar, har Lov til at være træt. Han kunde nok trænge til at hvile ud oven paa det meget Arbejde, og efter at have staaet paa Torvet i 28 Aar har han en vis Ret til at faa en blød Lænestol, i hvilken han kunde strække de mødige Lemmer.

Vi spurgte Hindborg om, hvor han skulde hen, naar han nu en Gang „takkede af", og Svaret lød:

„Paa Almindeligheden, og der er vel ogsaa meget godt!"

Men kunde den gamle Mand, der efter saa mange Aars Arbejde begynder at blive „træt", ikke nok fortjene en bedre Lod end Almindeligheden?"

Hvad de skal!

Da Kvinderne i den senere Tid ikke lader sig nøje med at fortælle Mændene, „hvad de vil", men rent ud fortrænger Mændene ikke alene fra Arbejdsmarkedet, men ogsaa fra Fortovet, Sporvognene og Kirkerne, har der dannet sig en Komité af Mænd for at drøfte det interessante Spørgsmaal, om det ikke snart var paa Tide at besvare Kvindernes „Hvad vi vil!" med et „Hvad I skal!"

Resultatet af Komitéens Arbejde foreligger nu i et Projekt, som gaar ud paa intet mindre end Oprettelsen af et nyt Blad, der skal bære Titlen „Hvad I skal!"

Da man gaar ud fra, at det nærmest er de gifte Kvinder, som gør Kvalm, skal Bladet fremkomme som et Slags *Fagtidende for Ægtemænd* og indeholde nyttige Vink og Anvisninger til, hvorledes en Mand skal lære sin Kone at se.

Til Redaktør af Bladet har man valgt en Mand, som har været 6 Gange gift, og som saaledes er i Besiddelse af den nødvendige Erfaring og Fagkundskab, for at han dristig kan paatage sig det ansvarsfulde Hverv.

Bladets første Spalter skal helliges ledende Artikler, behandlende Æmner som „Hvorledes en Mand bør besvare sin Kones Gardinprækener" o. l.

Dernæst følger en Rubrik, der i Lighed med enkelte Blades Referater fra den offentlige Politiret med Navns og Adresses Nævnelse skal stille de Kvinder, der har været særlig slemme ved deres Ægtemænd, i Gabestokken.

En særlig Rubrik vil ligeledes blive viet „Mændenes Forhold til deres Svigermødre.

Under Overskriften „Et godt Raad hver Dag" vil Bladet endvidere meddele Læseren, hvilke Undskyldninger de bedst kan stikke deres Madamer, naar de en Aften vil lidt ud paa egen Haand, samt hvorledes de bedst kan stille Konen tilfreds, naar de kommer hjem henad Morgenstunden med en lille Bjørn.

At Bladet heller ikke vil forglemme at behandle Æmner som „Husholdningspengene", „Middagsmaden" o. l., der ofte giver Anledning til Tvist mellem Ægtefolkene, er en Selvfølge.

Da „Hvad I skal!" er beregnet paa en meget stor Udbredelse, har det længe været vanskeligt at finde et passende Redaktions- og Ekspeditionslokale; men nu har man besluttet sig til at købe „National" ved den forestaaende Avktion.

At første Nummer af „Hvad I skal!" vil blive hilst med Glæde af alle Ægtemænd, navnlig dem der er kommet ud over Hvedebrødsdagene, betragter vi som givet.

„Gazetten" ønsker Mændene Lykke og Held med det ny Foretagende.

Bekjendtgjørelser.

Den magnetiske Maskine

helbreder udelukkende *kun* for *Gigt* og *Nervelidelser* osv. Dette til Underretning for de mange, som stadig komme og vil forsøge Apparatet for andre Sygdomme.

Paa de nævnte Sygdomme viser Maskinen sig iøvrigt at være af gjennemgribende Indflydelse, idet 2 à 3 Behandlinger i Reglen er tilstrækkelig til at fjærne selv langvarige *Nervelidelser* og *Gigtsvagheder*.

Konsultationslokale: Rewentlowsgade 12. 2. S., aabent Kl. 10—4.

KASINO.

I denne Uge opføres hv. Aft. Kl. 7½-10¾: i ny Indstudering

Faldgruben,

dramatisk Folkelivsbillede i 5 Akter (9 Tabl.)

Billetter til forhøjet Pris faas hver Dag fra Kl. 12—3 i Teatrets Billetkontor.

Frederiksberg Morskabstheater.

I denne Tid opføres hver Aften Kl. 7½:

Søster Rus

eller

„Hvad er Meiningen, Kære?"

Kl. ca. 9:

Muntre Musikanter

eller

Sommerrevyen 1889.

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr.	25	Ø.
2. — 2. —	1 —	„	—
Nr. Balkon og Parterre	„ —	75	—
Unummererede Billetter og Børnebilletter	„ —	50	—

Etablissement NATIONAL.

Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.

I denne Uge opføres hver Aften:

National-Revuen 1889

eller

Mellem Himmel og Jord

samt

En københavnsk Familie,

original Farce med Sange i 1 Akt efter et bekjendt Maleri af samme Navn.

Sorte-Per.

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 8, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillinge Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor. eller i Central Expres.

Skræderforretningen,

43, Studiestræde 43,

Afbetaling indrømes.

Til kontante Priser. (237)

Kend dig selv,

for at du kan kende andre.

C. H. Bernard, praktisk Frenolog, uddannet af *L. N. Fowler* i London, tilbyder Foreninger Foredrag om Frenologi (Læren om Bedømmelsen af Menneskets Indre, Talenter og Evner efter Hjærneskallens Form) samt yder Konsulation og Raad med Hensyn ttl Sundhedens Opretholdelse ved Sindets Kraft, anviser Opdragelse og Forbedring af Børns slemme Vaner og Tilbøjeligheder etc. samt Betingelser for et heldigt Valg af Livsstilliger og lykkelige Ægteskabsforbindelser, moralsk Dannelse osv. Eksaminationer i Hjemmet gives af Hr. Bernard ved skriftlig Anmeldelse paa Annonce-Ekspeditionen *„Præcise"*, Sø-torvet K.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg"** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter.

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

arterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri o. lign.

Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Panorama international.

Vimmelskaftet 47.

Aabent 10—10. Denne Uge: **Thüringen.**

I Tivoli: **Java** og **Sumatra.** (235)

Salt Kjød.

Smukt rødt, let saltet Oksekjød udskjæres à 1 Kr. pr. Pd. (smaa Stykker sælges à 50 Øre pr. Pd.) (230)

Forhandlere gives stor Rabat,

En gros Udsalget for salt Kjød.

Niles Hemmingsensgade 32, Kjælderen.

Det danske

Forsikringsselskab

SKJOLD

tegner alle Slags Forsikringer mod Legemsbeskadigelser ved

Ulykkestilfælde.

Hovedkontor: Amagertorv 6.

APOTHEKER DR. HERBS INSEKTPULVER

faas overalt i Pk. à 10, 25 og 50 Øre. Forhandlere stor Rabat. (231)

Hovedudsalg: Grønnegade 25, 2. S.

Kjøbenhavns Margarinelager,

en gros & en detail.

Vimmelskaftet 43 o. G.

Adressekontorets Gaard.

Den tiltagende store Omsætning bevirker, at der stedse findes *friske* Varer paa Lager til billige Priser.

(229) **J. Schack Nielsen.**

PARIS

behøver De ikke at rejse til, da **Franske Herregarderobe Magasinet** er forsynet med fine franske Stoffer til billige Priser. Første Klasses Tilskæring.

Emanuel Johansen, (234)

Frederiksborggade 37.

Alt det bedste og praktiske, som bruges til **Fodtøi** faas billigst i **Læderhandelen, Gammelmønt 4.** (226)

Kraftig, velsmagende Husholdningsthe til 2 Kr. Pd.

Tiauw Siat & Elan,

Kinas Thehandel,

Kongens Nytorv 22. Stuen.

Artikler for Herrer,

2, 3, 4, 5 à 6 Kr. pr. Dus.

Forsendes mod Postforskud. (233)

J. A. Larsen, lille Kougensg. 39.

Artikler for Herrer,

(Eneforhdl. for Sigd. Ernst) fra 1 Kr. 25 Ø. pr. Dus. Priskurant mod Porto.

Chr. Hansen, *Grønnegade 25, 2. Sal, Kjøbenhavn K.* (232)

Artikler for Herrer, 2, 3, 4, 5 Kr. pr. Dus.. Forsendes mod Efterkrav fra Cigarforretningen, Gothersgade 38i Kælderen. (236)

Uge-Revue.

Bli'er det til noget, eller bli'er det ikke til noget?

Med hvad? Udstillingens Overskud? Nej, højstærede, den er opgivet. Nu har vi ventet paa Ph. Schou „baade Vinter og Vaar", ligesom Solveig paa sin Per Gynt, vi har ventet Dyrehavstiden med, og vi faar saamæn Lov at „vente næste Sommer med og det hele lange Aar", inden det kommer.

For det kommer ikke. Der er slet ikke Tale om den Ting. Om det er, fordi Philip Schou ikke er saa flink til at regne som Philip Roth, eller om det er, fordi Voksdugs Meyer og Nickel Michelsen sidder og kludrer i det, skal være usagt. Jeg vil i det hele taget i al Almindelighed sige: Gud bevare min Mund.

Hovedsagen er, at det ikke bli'er til noget. En hel anden Sag er det med Krigen, den med en vis Interesse imødesete temmelig store Krig.

For den skal sg'u være der i en nogenlunde nær Fremtid. Om ikke for andet saa for Honnørens Skyld.

Det gaar slet ikke an andet. Nu har Bladene skrevet saalænge om dens absolute Uundgaaelighed, og baade Bismarck og alle de andre Stormagter har profeteret den saa ofte, at det vilde være nn mildest talt flov Historie, om den ikke var der med det første.

Naturligvis har den Lov at lade vente paa sig en Tid. Kan Fru Gjørling Gang efter Gang melde sig fra, saa maa Krigen vel ogsaa kunne gøre det.

Men en Gang skal dog for Pokker „Esther" gaa, og en Gang maa vel den lille Krig melde sig.

Og snuser man ordentlig efter i Sømmene, saa er der — det er navnlig alvorlig talt — svært meget, der taler for, at Øjeblikket er nær.

Er de ikke begyndt at mudre paa Kreta? Er Paven ikke i Færd med at røre sig i Sædet? Er Dronning Viktoria ikke blevet udnævnt til Chef for et prøjsisk Dragon-Regiment og er saa smaat i Færd med at trænere sin Hingst? Har ikke vore egne kække Søofficerer kastet „Bogen" Pokker i Vold for at tage København fra Søsiden med samme Bravour, som de hidtil har taget Byen paa Spindesiden? Har ikke nogle unge Mennesker, dels i Tivoli, dels i Forudfølelsen af, hvad der vilde komme, slaaet hinanden paa Snoski, og har Englænderne ikke slaaet Derwischerne paa Toski?

Jovel, kære. Tænk selv over det, og De vil finde, at alle de Tegn er ubedragelige.

Og skal det endelig være, saa maa det være tilladt at haabe, at det bliver, mens vi endnu har baade en Kraftkarl som Olschansky og en feminina Udgave som Kanonkvinden.

Navnlig den sidste. Hun bør ikke savnes ved en velassorteret Krig. Kan vi være heldige, naar hendes Engagement i Cirkus er udløbet, at faa hende engageret til den næste Krig, vil meget være vundet.

Alene det, at hun kan paatage sig at opfange et ikke ubetydeligt Antal Kugler af de fjendtlige, vil være uvurderligt besparende, ikke at tale om, at hun derved kan forhindre Byen fra at blive gennembombarderet og hindre Fjenden i at vælte vores Øl.

Jeg tror med Johannes Clausen, at Krig slet ikke er saa tosset endda. Ganske vist bliver der slaaet en Del Mennesker ihjel, men samtidig bliver man ogsaa fri for en Bunke Vrøvl.

Som nu al den megen Snakken op og ned om Barnevogne-Piger, „Maa vi være her-Herrer" og „Hvad vi vil-Damer."

Navnlig det med Barnevognene. Hvad skal alt det Vrøvl til? Har ikke Barnevognen fra Arilds og andre bekendte Mænds Tid været fredhellige? Gik maaske ikke i sin Tid selve Eva og trak sine velsignede Unger rundt i en fiks lilleBarnevogns-Kalesche, og hvem har i det hele taget, naar lige undtages de respektive Børns Mødre eller Barnepiger, hidtil vovet at lægge Haand paa disse Vogne.

Nu er det forbi. I Fordums Tid var det Ægtemandens største Fryd om Søndagen at trække af med Vognen; nu sparker baade han og de Damer, der selv ingen Børn har, til dem.

Det er naturligvis disse Spark, der er Skyld i hele det Brøl, der har rejst sig. Uden dem kørte Vognene selvfølgelig hverken gennem Ruder eller Silkekjoler, hverken over Ligtorne eller paa Lygter.

Skylden er Mændenes. Hvad i al Verden vil de, at de ulyksalige Vogne skal gøre? Kører de paa Fortovet, er det galt, kører de i Rendestenen, er det endnu værre, kører de paa Gaden, bliver de selv kørt over, kører de i Ørstedsparken, triller de i Vandet, og kører de i Østre Anlæg, bliver de stjaalne.

Nej, Vognene er i deres gode Fortovsret, naar de holder sig til den gamle Kørebane uden at bryde sig om Mændene. De sku' s'gu skamme Dem, sku' De, mine Herrer. Først sætter De Børn i Verden, og saa vil De bagefter ikke vide noget af Barnevognene.

Men saadan leger vi ikke. Ja, en hel anden Sag var det naturligvis, hvis Ungerne gennemsnitlig var fede Pigebørn, der paa 14 Maaneder naaede deres 60 Pund, saa kunde man til Nød begribe, om I gav Jer til at vælte Pigens Vogn. Men overfor smaa 6-pundige — fy fej!

Naar man selv med en vis Frejdighed og

Nonchalance sætter Børn i Verden, saa kan det uden Vanskelighed løbe én koldt ned ad Ryggen ved Tanken om den 60-pundige. Hvad om nu saa mange Pund faldt i éns Lod? Enhver, der forstaar en Smule Regnekunst, vil jo selv kunne regne efter, hvad de 60 Pund i 14 Maaneder kan føre til.

Det er uhyggelige Resultater. Naar det Pigebarn har naaet den modne Alder og er parat til at træde ind i Ægtestanden, vil hun allerede have en samlet Vægt af godt over 1000 Pd., og naar hun de halvhundrede, saa har hun Udsigt til at have Ben paa Tykkelse med Rundetaarn og en Mave à la Marmorkirkens Kuppel.

Mon hun forresten vilde gaa af som varmt Brød?

Jeg vil overfor dette Spørgsmaal gøre, som J. K. Lauridsen overfor hvert andet Spørgsmaal i „Politiken"s Brevkasse, jeg lader det gaa videre.

Puh.

Nips.

Ægtemanden (som staar under Tøflen) sukker: O, Du misundelsesværdige Kakkelovn! — Du tør da ryge inde i Stuen — det er saamænd mere, end jeg faar Lov til!

* * *

Professor i Kunsthistorie: De har jo selv set Domkirken i Florents — har De ikke ved Indtrædelsen i denne saa skønne Kirke bemærket noget paafaldende?

Eleven: Jo, Hr. Professor — en henrivende ung Englænderinde.

Indhold.

Illustrationer: „Mellem Himmel Jord" (Nationals nye Revy). — Anna Klemming. — Fra Etablissement National (Kreutzer, Dir. Ferd. Schmidt, Ferd. Rasmussen.) — Durkdreven. — Livslede. — Paa Jagt. — Sjov i Gaden.

Tekst: National. — Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Menneskets Fjender — Magnetismen. — Københavnske Originaler og Folketyper V. [Bybud Hindborg]. — Hvad de skal! — Uge-Revue [illustr.] — Nips. — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *C. Albertsen.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 34.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 24. August 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

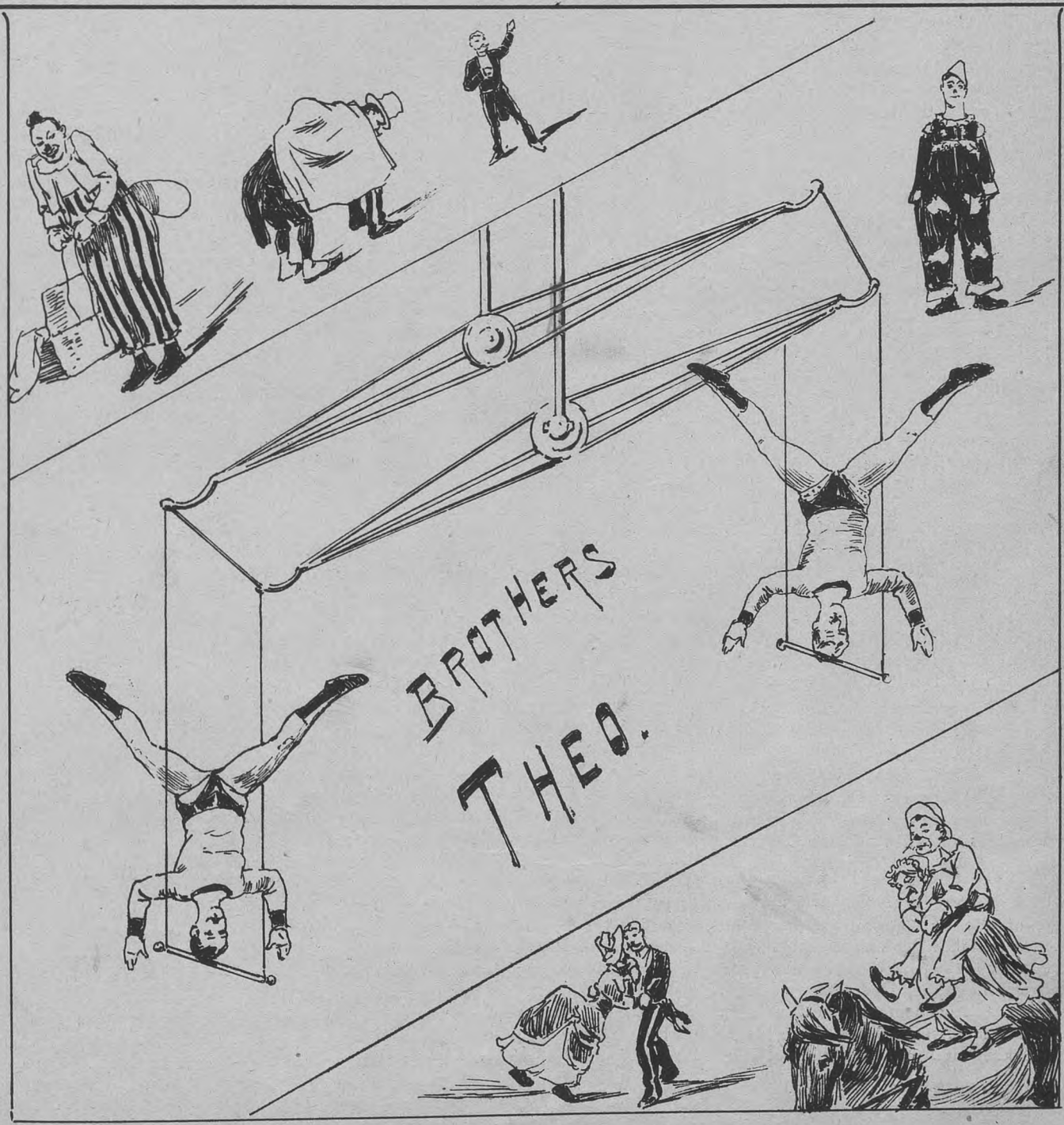

Fra Cirkus Busch.

TEATRENE.

Kasino

aabnede i Aar sin Sæson med Hr. Erik Bøghs Bearbejdelse af Emile Zolas „Faldgruben".

Stykket opføres sidste Gang paa Søndag; det er udspillet og kunde derfor heller ikke holde sig længe paa Repertoiret. Ikke desto mindre var det interessant at overvære en Opførelse af „Faldgruben", fordi Kasinos Personale udfører Rollerne i Stykket ganske fortrinlig.

Særlig glimrer Hr. Marx ved Udførelsen af sin gamle Glansrolle som Lantier og Hr. Cetti som Coupeau; navnlig er Hr. Cetti god i ottende Tableau, hvor han tømmer „den sidste Flaske" og derefter faar et Anfald af Dilerium. Hr. Marx's Skurk er illuderende helt igennem, bedst forekommer han os i Hjemkomsten i første Tableau.

I Gervaises Rolle debuterede en ung Dame, Frk. Christoffersen. Hun er i Besiddelse af et tiltalende Ydre og et smukt, rent Organ; men hun har en kedelig Tilbøjelighed til gammeldags tillærte Teaterfagter; saafremt hun kan vænne sig af med disse, vil hun sikkert være en heldig Forøgelse af Casinos Damepersonale.

Endvidere fortjener Fru Theodora Petersen som Virginie og d'Hrr. Kolling og Pio henholdsvis som „Røde-Bibi" og „Blegnæb" at fremhæves, men ogsaa alle Birollerne er i gode Hænder.

Naturligvis er der ikke mange Mennesker, der har Lyst til at gaa i Teatret paa denne Tid af Aaret; havde Kasino udsat Opførelsen af „Faldgruben" til et senere Tidspunkt, havde det sikkert faaet mere Fornøjelse af det spændende og gribende Stykke.

S.

Guld og Glimmer.

Balletdanser ved det kgl. Theater *Brückner* er blevet forlovet med Balletdanserinde Frk. *Monti*.

* * *

Det ny Terræn, Tivoli i Aar har erhvœrvet, har i Grunden ikke gjort Sagen klar. Det lader sig desværre ikke nægte: Etablissementet *har* alligevel tabt Terræn i Aar.

* * *

Hr. *Hohlenberg* er alligevel den snedigste af alle de mange Direktører, vi har. Da end ikke den naiveste Abonnent mere vilde gaa paa Ugesoiréerne paa Vandværksanstalten, lod han gladelig forkynde, at Abonnenterne nu kan tage besøgende med. Og som en Følge heraf har et knebent Antal besøgende et Par Aftener taget nogle modstræbende Abonnenter med sig. Alt til Glæde og Forlystelse for Hr. *Hohlenberg*. De andre kedede sig lumsk.

* * *

„*Kun over mit Lig* gaar Vejen til „*København*"!" sagde Thor Jensen forleden, da Socialisterne vilde mase Ove Rode og Oscar Madsen.

Vore Billeder.

Fra Cirkus Busch. Brd. Theos Luftgymnastik er noget nyt, en i Danmark hidtil uset Præstation

Den nyopfundne dobbelte Rotationstrapez, i hvilken de udfører deres Kunststykker, er et Apparat, bestaaende af to, hver paa sin Side af en Art Gænge, anbragte Trapezer. I disse Trapezer udfører de to Brødre de mest utrolige Kunster; snart staar de paa Hovedet ovenpaa Trapezens Stang, snart hænger de i Benene, og atter snart hænger de i Armene, alt medens Trapezen samtidig ved en Mekanisme bevæger sig rundt paa en lignende Maade som de bekendte Ballongynger.

Cirkus Busch's Forestillinger er iøvrigt nu, efter at Pantomimerne er lagt paa Hylden, og efter at Frk. Marie Doré atter er vendt tilbage, særdeles gode. Fru Busch's Skoleridt, Frk. Dorés Jockeyridt og Frk. Henriette Jansens Hurdle-Voltige er uden Tvivl Programmets bedste Trækplastre. Hertil kommer Direktørens enestaaende Dressur og Klownen Olschansky, der sammen med Bedini og Guion virker som de oplivende Elementer.

Vi anbefaler dem, som endnu ikke har aflagt et Besøg i Cirkus, snarest muligt at gøre sig bekendt med Dir. Busch og hans flinke Selskab — inden det bliver forsilde.

National. Vi bringe i Dag efter Løfte Portræter af de Damer, som danne Kærnen paa Nationals Spindeside. Fru Vilhelmi — gift med Nationals Musikdirektør — kom i sin Tid med Brun til Dagmartheatret, og hendes Virken ved Nørrebros Teaterpersonale har været afbrudt ved en Sæsons Engagement ved Kasino, men paa ingen af disse større Scener er mærkelig nok hendes betydelige Talent kommet ret til Anvendelse. Af gennemgaaende tarvelige Roller har hun hos Ferd. Schmidt skabt et Galleri af højst pudsige Skikkelser. Noget af det bedste er noget af det sidste, hendes Frue i „Naar man har Fanden til Morbroder". Hendes Specialitet er den bedrestillede Middelstands „propre" Kvinder med en skarp Tunge og snæver Horisont.

Fru Witzlebens Komik er, som hendes Person, hyggelig og elskværdig djærv. Læg hende i Revyen — hvor hun hører hjemme — den hvasseste Satire i Munden, og hendes lune Smil vil lettelig forsone med den ondskabsfulde Replik. Naar hun i den jævne Middelstands Madameroller brummer og skælder, ved man saa godt, at hun blot skal tages med det gode, saa bliver „Fru Gummesen" selv let god igen. Dertil forstaar Fru Witzleben den Kunst at synge en Vise.

Saa er der Fru Constance Rasmussen — gift med Hr. Ferd. R. — Hendes gode, velskolede Stemme gjør hende til Operettens Bærerske, Hr. Kreutzers Pendant.

Forhaabenlig vil nu National dyrke Operetter efter større Maalestok end hidtil, hun vil først heri ret faa Lejlighed til at vise, hvad hun formaar. Enhver vil med Glæde mindes hendes indtagende Yum-Yum, som bidrog saa væsentlig til Mikadoens Succes.

Og endelig Frk. Lincke, den Yngste i Tjenesten. Hun er som De ser hende i National-Revyen. Den lille nydelige „Tulle", som med megen chic bevæger sig paa Livets Overflade og med drastisk Lune siger de forfærdeligste Ting. Lidt koket Skælmeri er hendes rette Felt. Det naive ligger ikke saa godt for hendes Talent, endskønt hun kan antage en allerkæreste uskyldig Mine.

Dampsporvognsulykken. Den sørgelige Ulykke, som forrige Uge passerede paa Strandvejen, bør være et advarende Eksempel for de af vore unge Cyclerryttere, som færdes derude. Det var nemlig blevet Skik og Brug at køre saa tæt op til Dampsporvognen som muligt, og det var netop det, der kostede den unge Rytter Livet.

Han, der var Søn af en Grosserer, blev, da han red ved Siden af Dampsporvognen, revet omkuld af denne og derpaa overkørt og lemlæstet. Han afgik kort efter ved Døden.

Fra Selvmordsepidemien. Den frygtelige Selvmordsmani, som i de sidste Par Maaneder har hersket i København, havde nær atter fundet et Offer forleden.

Det var en ung Pige, som forsøgte paa at springe i Vandet fra Knippelsbro. Hun blev dog forhindret heri af Brovægteren, som i Tide greb hende.

Motivet var Skamfølelse; hun havde bestjaalet sit Herskab, og skønt dette ikke vilde overlevere hende til Politiet, syntes hun dog ikke, hun kunde overleve Skammen.

Knust Barnevogn. Da en Moder i Tirsdags kørte sit Barn i en Barnevogn paa Fortovet i Gothersgade, sprang et Par Arbejdsheste pludselig ind paa Fortovet, væltede Vognen og traadte op i denne, hvorved den knustes.

Barnet blev i lidende Tilstand bragt op til en Læge og derfra kørt til Hospitalet.

Champagne i Rendestenen. En Dreng trak forleden gennem Regnegade med en Vogn fuld af fyldte Champagneflasker. Da han vilde dreje om Hjørnet, væltede Vognen, Flaskerne knustes, og den kostbare Drik flød skummende og brusende ud paa Gaden.

Lynnedslag. Under Uvejret, som rasede over København i Onsdags Morges, slog Lynet ned foran en ridende Politibetjent hvis Hest sank i Knæ, men hverken Hesten eller Betjenten kom til Skade.

SPORT.

Cykle-Løbene i Søndags.

Lykken var vore unge Sportsmænd huld ved Cykle-Løbene i Søndags: Glimrende Vejr,

talrigt Publikum og ikke et eneste Uheld paa Banen. I første Løb sejrede Fr. Bauer under stormende Jubel over Englænderen Mr. Bramson, der kom ind som Nr. 2. I 2det Løb for Ryttere fra Provinserne blev W. Steen fra Odense Nr. 1, H. Knudsen blev Nr. 2. 3die Løb, internationalt Tricykle-Løb, tabte noget af den Interesse, der havde knyttet sig til det, da Ingemann-Petersen ikke startede; Bramsons Rekord blev 3 M. $2^1/_2$ S. I 4de Løb, for Medlemmer af D. B. C., der ikke havde taget 1ste Præmie, gik I. Eskildsen af med Sejren, H. Jørgensen blev Nr. 2. I 5te Løb, internationalt Udholdenhedsløb, var der ingen af Rytterne, der overanstrængte sig. Alle Rytterne tog den med Ro, som om de ikke befandt sig paa en Væddeløbsbane, men paa et gemytligt Spasereridt paa Strandvejen. Bramson blev Nr. 1, stærkt fulgt af Chr. Ingemann-Petersen. Ogsaa i 5te Løb (Skandinavisk Bicykletteløb) sejrede Fr Bauer. I 7de Løb (Handicap) havde Publikum stor Vanskelighed med at følge Rytterne. D. Adler kom ind som Nr. 1, Sichelkow som Nr. 2.

Størst var Jubelen og Blomsterregnen, da den lille Gerda Hansen sammen med Ingemann-Petersen sejrede i 8de Løb. Guldbrandsen og Bramson, som ogsaa startede i dette Løb, gik ud.

I sidste Løb, internationalt Handicap, sejrede Bramson, Chr. Ingemann-Petersen blev Nr. 2.

Fraregnet de mere end lange Pavser var Cykleløbene ved Ordrup særdeles fornøjelige.

Gazettens A. B. C.

A. Med sædvanlig Kulsviertro
Abrahams den ta'er med Ro,
repeterer „Nøddebo".

B. Snart er Freden ganske omme,
Ak! thi *Herman Bang* vil komme.

C. *Cetti* som „Artistisk Leder"
har forsøgt sig mange Steder.

D. *Holger Drachmann* har i Højden,
hvad han ikke har i Drøjden.

E. *Erik Bøgh* forbruger aarlig
ti Pund Rødkridt — uvilkaarlig.

F. *Fallesen!* Din Synd er svarlig,
Ødmann kommer næppe snarlig.

G. Ej Fru *Gjørling* helmer, før'n
hun har faaet atten Børn.

H. Hr. *Henriques!* Robert! — Rædsom
var Du tidt — og Du er kedsom.

J. *Julle!* mon Du gjorde Ret i
at begive Dig til Cetti?

K. *København*! Din Stil har Sving,
men Du siger ingenting.

L. *Lorch* tre Skydebanetaler
holdt paa en Gang — hvad befaler?

M. *Markussen* har atter Nykker,
han vil skrive flere Stykker.

N. *Nansens* yngste Sønnike
hedder „Dagens Krønike".

O. Hvem mon *Olaf* vil betænke,
naar han næste Gang skal stænke?

P. I *Panoptikon* skal Wilson
stilles op med samt John Nielson.

R. *August Rasmussen*, den Stakkel,
maatte gaa — trods alt Spektakkel.

S. *Schmidt* han gotter sig: „Svend Flue
er af de Folk, jeg kan bru'e."

T. I *Tivoli* Journalister
Gi'er hinanden vældig Klister.

U. *Unge-Grove* — som sin Fader —
snart Hr. Bauditz's Blad forlader.

V. Man skal ikke gjøre Grin a'
stærke Folk som *Victorina.*

X. Den bedste Brug man gør af X
er den dermed at stave *Rex.*

Y. Z. Æ. Ø. Om disse fire kan saa lige
Gazetten ingen Vitzer sige.

Klisk! Klask!

Alting gentager sig her i Livet. Saasnart Menneskene hovmode sig og gør sig vigtige af den fremadskredne Civilisation, indtræffer regelmæssig en eller flere Begivenheder, der godtgør, at den nulevende Slægt ikke er et Haar bedre end sine Fædre. Skønt Fortidens „Stegekældere" ikke mere forefindes, og skønt vel næppe nogen Værtshusholder nuomstunder vilde indlade sig paa at smykke sine Vægge med den fra Gaute Gautesens Saga bekendte venlige:

„Anmodning til Publikum.
Di errede Herrer Giester, som behaver at slas, ombedes inte at forgribe sig paa Stolene, da der findes Knipler bav Kakkelovnen,"

saa lader det sig dog ikke nægte, at adskillige ærede Herrer behager at slaas ret livligt, naar de træffer sammen paa Værtshus.

Og som ved saa mange andre Lejligheder er det Journalisterne, der har brudt Isen og atter bragt de „stœrke Mænd" i Mode. Det er der nu ikke noget at sige til, Gudbevares! Har Folk Lyst til at slaas, saa lad dem det, og skønt „Gazetten" er altfor affabel en Person til selv at deltage i d'Hrr.s Bravallaslag, har den dog med Interesse fulgt Sporten og som Tilskuer overværet adskillige Træfninger. Hvad der ved disse falder først i Øjnene er Fægtningernes ublodige Karakter. Vi har ganske vist set vrede Journalister slaa nogle Ben skæve, men disse har aldrig tilhørt andre end Stole eller, naar det kom højt, Borde, og vi mindes ingensinde at have set nogen Sejrherre i disse Kampe hjemføre nogen Trofæ af Gaute Cautesensk Art, som f. Eks. en Modstanders Øre, Bakkenbart eller lignende. Skal vi strængt følge Sandheden, maa vi tvært imod notere, at Modstanderne i Reglen temmelig omhyggeligt har undgaaet at ramme hinanden, men derimod med en vis Iver har puffet til den fredstiftende Vært, der ved saadanne Lejligheder plejer at optræde som Stødpude.

Vi finder derfor ikke Anledning til at skride ind mod den om sig gribende Paa-Tæven-Kære-Epidemi, som efter vor Opfattelse ikke medfører nogen alvorlig Fare, men indskrænker os til at foreslaa en fornuftig Arbejdets Deling ogsaa paa dette Felt.

Der er ingen Mening i stadig at vælge *Thor Jensens* Kildepavillon til Valplads. Det bliver bare trivielt i Længden. Ligesom Forandring fryder i Livets øvrige Forhold, saadan vil lidt Stedforandring hist og her ikke kunne virke andet end oplivende paa Ligge-som-Lig-Sporten og bør ialtfald forsøges. De ærede Kæmper synes rent at have overset, at Tivoli ejer en stor og bekvemt beliggende Sportsplads, et Terræn, der egner sig fortrinligt til Udfægtningen af smaa personlige Krige, samt at det egentlige Sted for Tivolispektakler iaar er ved Marstrands Tyrolerpavillon. Eller hvad om de vrede Bladmænd af og til gik løs paa hinanden til Søs, det er jo alligevel dér, den ægte gamle danske prøvede Vej gaar til Ros og Magt o. s. v.

Vi vilde endvidere finde det heldigt, om de forskjellige politiske Afskygninger i Journalistverdenen valgte hver sin bestemte Valplads. Saa vidste man altid, hvor man kunde finde sine Pappenhejmere. Og det naturligste vilde da være, at Partierne tog Stade saadanne Steder, hvor de ogsaa ved andre Lejligheder plejer at slaa deres Folder.

Saadan kunde Socialdemokraterne f. Eks. passende slaa sig ned paa Fœlleden, hvor de saa ofte før har optraadt med Held, og hvor der er langt bedre Plads til dem end i Tivoli. — De plejer som bekendt at drage i Leding temmelig mange ad Gangen.

*København*erne burde sikkert til deres muntre Leg vælge Kunstnerplænen i Tivoli, medens *Politikerne* naturligst hører hjemme paa Festpladsen ved Frederiksberg Slot. *Morgengnavene* kunde maaske faa overladt *Christians* Borgs Slotsplads, medens *Aftenb*(a)*lade*-Mœndene vistnok maa nøjes med en eller anden Losseplads. — Højremœndene plejer jo at kunne enes om Kongens Have.

Paa den her antydede Maade vilde de hyppigt forekommende Anfald af Bersærkergang kunne fordeles og tildels isoleres, saa at for det første mange flere Tilskuere kunde faa Fornøjelsen at overvære Kampene, og at man for det andet kunde have større Sikkerhed for, at kun de fik Pryglene, som disse virkelig var tiltænkt.

Københavnske Originaler og Folketyper.

VI.

Carl Mortensen.

Har De skrevet Vers? — Ja, naturligvis har De skrevet Vers; det har i det hele taget de fleste Mennesker. Om et Menneske saa end er aldrig saa prosaisk anlagt — det fejler næppe, at han i en eller anden Periode af sit Liv har frembragt mere eller mindre umulige Poesier. Og vi kender alle disse Vers med de uægte Rim og Tilbøjeligheden til at „halte paa Fødderne". Tante A. og Kusine B. finder dem henrivende, meget bedre end dem, de „virkelige" Digtere har frembragt. En skønne Dag vaagner saa Selvkritiken, og Følgen bliver i Reglen, at „Digtene" vandrer i Kakkelovnen. Dette er dog ikke altid Tilfældet. Nogle Mennesker ledes af Selvkritiken til at søge Uddannelse og gøre Studier, der undertiden bringer ret smukke Resultater, saa at de paagældende bliver flinke Lejlighedsdigtere, ja enkelte endogsaa virkelige Forfattere.

Hos andre vaagner Selvkritiken derimod slet ikke, eller ogsaa vaagner den, men Samfundet lægger dem Hindringer i Vejen, saa at de ikke kan søge Uddannelsen, men paa den anden Side heller ikke kan aflægge deres medfødte Tilbøjelighed til at „digte". Carl Mortensen hører til den sidste Klasse.

Han skriver Digte i Hundredevis, Historier i Snesevis, ja, han har endogsaa skrevet et romantisk Drama i tre Akter.

Selvfølgelig mangler det heller ikke paa Forsøg fra hans Side paa at faa alle disse Ting anbragt; han besøger jævnlig samtlige Redaktionskontorer, og enkelte Redaktører har hele Bunker af hans „Værker" liggende paa deres Skriveborde; Theaterdirektørerne modtager ogsaa af og til Beviser paa Mortensens Produktion, og skønt hans Ting aldrig bliver benyttede, opgiver han ikke Ævret, men stiller ufortrødent med nye Arbejder.

Carl Mortensen kan ikke lade være med at skrive; Driften dertil er ham medfødt. Uden Tvivl er han derfor i Besiddelse af et vist „Talent" (om vi tør bruge dette Ord), der, naar han havde haft nogen Selvkritik og faaet den nødvendige Uddannelse, kunde have ført til noget godt.

Men Mortensen er ikke faldet i gode Hænder.

Som i en hvilken som helst anden Storstad findes der ogsaa i København en Flok unge Mennesker, der mætte af alle Fornøjelser higer efter noget nyt, noget originalt, og disse Fyre opdagede da ogsaa Carl Mortensen. I ham saa' de en Kuriositet, som det nok lønnede sig at gøre Løjer med, og i Stedet for at lede hans Tankegang i en fornuftig Retning, faa ham til at indse, at han ikke var, men maaske, naar han fik den fornødne Uddannelse, kunde blive Forfatter, hildede de ham mere og mere i den Illusion, at han allerede var en stor Digter. Derfor optræder Mortensen ogsaa nu med stor Sikkerhed som „Digteren Carl Mortensen" — „Proletarens Forfatter"!

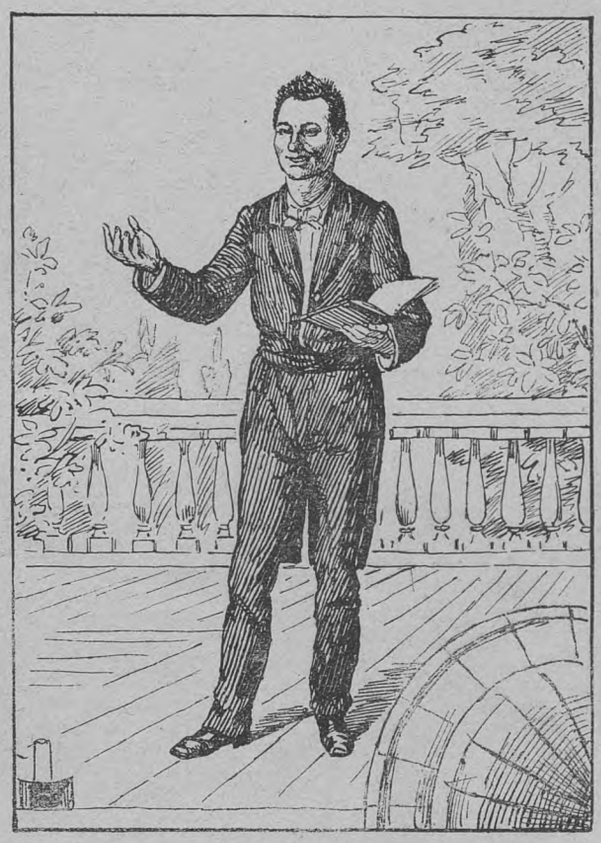

To yngre meget bekendte Skuespillere, en ved Folke- og en ved det kgl. Teater, har sikkert gjort deres bedste for at bringe noget ud af Mortensen, idet de havde paataget sig at læse med ham, og naar deres Forsøg er mislykkede, maa det sikkert skyldes den Omstændighed, at de før omtalte Bohêmer allerede den Gang havde „Tag" i ham.

Carl Mortensen skriver en tydelig og net Haandskrift, han vil altsaa være i Stand til at tjene sin Føde som Kontorist, Kopist eller lignende; men den Kunstnerhang, der ligger i hans Natur, higer mod det fri, det ubundne, og Mortensens Liv er da ogsaa en stadig „Flakken om". Han er Søn af en Værtshusholder og født i København d. 27. Avgust 1859. Folk har dog svært ved at tro, at det middelhøje Menneske med det runde, skægløse Ansigt er 30 Aar gammelt. Han har noget musikalsk Gehør og kunde, da han ikke var mere end fem Aar, spille „Den tapre Landsoldat" paa Harmonika. Da han var 14 Aar gammel, blev han sat i Lære hos en Skibshandler, hvor han var i 3 Aar. Det var en stræng Tjeneste, da han maatte op Kl. 4½ om Morgenen og først kom i Seng Kl. 11. Fra Skibshandleren kom han til en Delikatessehandler, hvor han tjente i 1½ Aar, derfra til en Papirhandler, hvor han var i 7 Aar, og hvor han traf de omtalte Skuespillere, der en lille Tid læste med ham. Fra Skuespillerne vandrede Mortensen saa til en bekendt, aldrende Digter, der tog meget venligt imod ham, bad ham tage Plads i sin Lænestol og raadede ham til at studere.

Men det blev ikke til noget med Studeringen. Inde i Kongens Have mødte Mortensen en ung Mand, som opfordrede ham til at forsøge paa at lave en Komedie og derefter rejse paa Tourné sammen med ham og en Del andre unge „Genier."

Mortensen skrev Stykket og kaldte det „„Kai Lykke", romantisk Drama i tre Akter af Axel Hvide". Det blev indstuderet i en Grønthandel og opført i Kirkeværløse Kro.

Mortensen var imidlertid ikke tilfreds med de Lavrbær, han kunde høste som „Forfatter"; han vilde ogsaa forsøge sig som „Skuespiller" og „Deklamator"; i sidstnævnte Egenskab optraadte han da ogsaa i „Holgersens Selskabslokale."

Men det gik ikke den gode Mortensen saa godt, som han havde troet.

Han havde sat sig i Hovedet at ville kopiere Wulff i „En Herre i sorte Klæder", men kom saa i sidste Øjeblik til at huske paa, at hans Permissioner var graa. I sin Nød tyede han da til en Grønthandler, hos hvem han laante et Par sorte Benklæder, der naturligvis slet ikke passede ham.

Som Følge deraf modtoges Mortensen, da han viste sig paa Scenen, med skingrende Latter. Han tabte da Traaden og gik i staa.

Slige Uheld generer dog aldrig Carl Mortensen.

En Tid var han Kasserer for en dramatisk Forening, og den Bestilling var ikke saa vanskelig, da der ingen Penge var i Kassen.

En Aften, da Foreningen skulde spille i Holgersens Lokale, frygtede Foreningens Medlemmer, at den aldrende Vært paa Grund af Kassens Ebbe skulde slukke Gassen. Mortensen klarede imidlertid Affæren med en lang

Tale til den tunghøre Vært, medens de øvrige Medlemmer af Foreningen snakkede i Munden paa hverandre, saa at Holgersen ikke kunde høre et Ord af, hvad nogen af dem sagde.

Enden paa Legen blev, at Holgersen selv begyndte at „snakke med". Han holdt Foredrag om H. C. Andersen og udbragte et Leve for Digterens Minde.

Og saa glemte Holgersen fuldstændig Pengespørgsmaalet af Glæde over at være i Selskab med de unge Mennesker, der havde „aandelige" Interesser.

Siden den Gang har Mortensen læst op utallige Steder, og dermed vil han sikkert blive ved, ligesom han vistnok aldrig bliver træt af at „digte."

Af hvad Art Carl Mortensens „literære Prodution" er, vil Læseren faa Indtryk af ved Gennemlæsning af nedenstaaende lille „Historie", som stammer fra Carl Mortensens Pen. Vi fandt den en Dag paa et Redaktionskontor. Den var trykt i et lille Hefte, uden paa hvis røde Bind der stod:

Samlede Digte
og
Historier
af
Carl Mortensen.

Udkommer hver Uge à 10 Øre pr. Hefte

2. Hefte.

Historien lød saaledes:

Kejserens Historie)*
eller
Gudbevares sa' Papegøjen.

Der var en Gang en Kejser. Det var en dejlig Kejser. Og han var Kejseren i hele Verden, og hvor han var en pæn Mand den Kejser, han var nu Kejseren i hele Verden. Han var nu gift med en Kejserinde og det var nu pænt af ham for hun var kjøn at se til. Kejseren boede i et stort Hus og det var et Slot, og det var det største i hele Verden. Der var saa nydeligt med Porcellæn paa Væggene med Syltetøj i.

Der var Blomster i Sølvskaaler, og Rejer paa Sølvtallærkener og Springvand paa Spisebordene. Gule Ærter var der ogsaa af, men det var sommetider af de allerfineste og sommetider af de simpleste.

Kejseren bar nu paa et langt Skæg, og der maatte ingen bære et saadant langt Skæg, for saa vidste man ikke hvem Kejseren var, og det skal alle Folk vide. Gudbevares sa' Papegøjen!

Kejseren boer i det høje Slot,
Hu ha med Perler fin
Og han har det mer end godt
Baade med Sorg og Grin
Og Kejseren er en dejlig Mand
Aa, saadan en dejlig Mand
For han har nu saadan en svær Forstand
Som ingen i det hele Land.

Kejseren bær en Kappe fin
Og den er saa fin, saa fin
Og der er Perler paa hvert Sting
Som ligner slet ingen Ting,
Og Kejseren han har Poul og Per,
En Biskop og Kardinal
Og en Papegøje som ligner en Barber,
Der i Hovedet ogsaa er gal.

Og Kejseren bor i det høje Slot
Baade med Tip og Laps,
Og alle har de der saa godt
De kan ta Dem en Snaps,
Og Kejseren er en dejlig Mand
Aa saadan en dejlig Mand,
For han har nu saadan en svær Forstand
Som ingen i det hele Land.

Se jeg er Kejser, Ih, jeg er Kejseren sagde Kejseren til sig selv, for Tiden skal gaa med noget.

Saa var det Kejseren havde en Papegøje, som kunde sige Gudbevares er jo ingen Ting. Det vidste Kejseren godt, og det kunde ikke nytte noget, for det gjorde ingen Ting, for det morede Kejseren.

Men skal vi ikke have en storartet Fest, sagde Kejseren en Dag til sin Hofmarschal, jo, jo sagde Hofmarschalen, vi maa sandelig have en storartet Fest.

Gudbevares sagde Papegøjen.

En bier sagde Kejseren, han var bleven fransk paa Fingerspidserne.

Gudbevares sagde Papegøjen.

Vil han holde sin Bøtte i sagde Kejseren, og lod som ingen Ting.

Saa kom Dagen, der kom ikke saa mange, som der kunde komme. En manglede sine Tænder, og en havde Kighoste, en anden havde Hjertepine. Saadan var det naturligvis galt med mange, og dem der kom de kom alligevel.

Saa bukkede de en for en for Kejseren og Kejserinden og hver Gang sagde Papegøjen, Gudbevares sagde Papegøjen.

Biskoppen og Cardinalen kom allersidst for de havde ondt i Ryggen, og da Kejseren, eller Papegøjen saa dem, sagde Papegøjen Gudbevares, og hver Gang Cardinalen og Biskoppen saa paa Papegøjen sagde den ogsaa Gudbevares sa' Papegøjen, Saa sad de dem alle ned paa Pladserne.

Er Biskoppen ikke vred bemærkede Kejseren. Biskoppen lod som ingen Ting. Gudbevarec sa' Papegøjen.

Nu hørte Biskoppen det for tredie Gang da Kejseren spurgte om det, og saa sagde Biskoppen, Nej, jeg er slet ikke vred, Gudbevares sikken Fæhoved sagde Papegøjen.

Saa begyndte man at spise. Der var ingen der var sultne. Er der ingen der spiser noget sagde Kejseren, det er rtgtignok meget kjedeligt, saa maa vi saamæn have en Historie. Gudbevares, Gudbevares sa' Papegøjen.

Er der ingen, der kan en splinterny Historie, sagde Kejseren, Min Digter er paa Rejse, han er rejst til til Rumpenheim. Er han det, sagde hele Forsamlingen. Er han det sagde Papegøjen Gudbevares det var ogsaa et Fæhoved, sagde Papegøjen.

Nu var der mange, der vilde fortælle en Historie, men nu vilde Kejseren selv fortælle Historier.

Gudbevares sa' Papegøjen.

Har man hørt om en Ildebrand, der var ingen, alle rystede de paa Hovederne, for Hoveder havde de allesammen.

Gudbevares sagde Papegøjen.

Har man aldeles slet ikke hørt noget til den Historie, der var ingen, der vidste noget om den.

Gudbevares sa' Papegøjen.

Det er Fæhoveder allesammen. Det er nu slet ikke for det, for jeg har nu selv slet ikke hørt noget til den Historie, saa lo Kejseren, og saa maatte de alle le.

Og Papegøjen sagde Gudbevares. Saa trak Kejseren i det lange Skæg og saa gik han med Kejserinden. Og saa bukkede Cardinalen og Biskoppen og Papegøjen sagde Gudbevares, da den saa Dem.

Saa gik hele Hoffet hjem og Gudbevares, og Gudbevares sagde Papegøjen.

Er der nogen der sagde noget, sagde Kejseren.

Gudbevares sagde Papegøjen, og hver Gang de ser Kejseren sir de Gudbevares sagde Papegøjen, og naar de ikke ser ham, si'r de ogsaa Gudbevares sagde Papegøjen. Se det var nu Kejserens Straf fordi han ikke kunde fortælle en rigtig Historie.

Gudbevares sagde Papegøjen.

*) Interpunktion og Orthografi er nøjagtig bibeholdt.

Bekjendtgjørelser.

KASINO.

I denne Uge hver Aften Kl. 7½-10¾:

Forestilling.

Billetter til forhøjet Pris faas hver Dag fra Kl. 12—3 i Teatrets Billetkontor.

Frederiksberg Morskabstheater.

I denne Tid opføres hver Aften Kl. 7½:

Søster Rus

eller

„Hvad er Meiningen, Kære?"

Kl. ca. 9:

Muntre Musikanter

eller

Sommerrevyen 1889.

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr.	25 Ø.
2. — 2. —	1 —	—
Nr. Balkon og Parterre	„ —	75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter	„ —	50 —

Etablissement NATIONAL.

Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.

I denne Uge opføres hver Aften:

National-Revuen 1889

eller

Mellem Himmel og Jord

samt

To Sjæle og én Tanke.

Manden fra Sydkarolina

eller

Den forlorne Mulat.

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 8, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillingens Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor. eller i Central Expres.

Panorama international.

Vimmelskaftet 47.

Aabent 10—10. Denne Uge: 1ste Serie af **Rom.**

I Tivoli: 1ste Serie af **Verdensudstillingen i Paris.** (235)

Kursus paa Nørrebro.

I **Blaagaardsgade 7,** 1ste Sal t. v., gives **praktisk** og **billig** Undervisning for **Damer** og **Herrer** i **Dansk, Tysk, Fransk, Engelsk, Regning, Matematik, Bogholderi** og **Handelskorrespondance.** Ligeledes **forberedes** til de forskellige **Eksamina** samt til **Hærens** og **Søværnets Elevskole. Kursus** og **Enetimer.** Undervisning **Dag** og **Aften.**

Indmeldelsestid bedst fra Kl. 4—7 Eftm.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg"** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter.

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

arterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri o. lign.

Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Skrøder-forretningen,

43, Studiestræde 43,

Afbetaling indrømmes.

Til kontante Priser. (237)

Salt Kjød.

Smukt rødt, let saltet Oksekjød udskjæres à 1 Kr. pr. Pd. (smaa Stykker sælges à 50 Øre pr. Pd.) (230)

Forhandlere gives stor Rabat.

En gros Udsalget for salt Kjød.

Niles Hemmingsensgade 32, Kjælderen.

Det danske

Forsikringsselskab

SKJOLD

tegner alle Slags Forsikringer mod Legemsbeskadigelser ved

Ulykkestilfælde.

Hovedkontor: Amagertorv 6.

APOTHEKER DR. HERB's INSEKTPULVER

faas overalt i Pk. à 10, 25 og 50 Øre. Forhandlere stor Rabat. (231)

Hovedudsalg: Grønnegade 25, 2. S.

Kjøbenhavns Margarinelager,

en gros & en detail,

Vimmelskaftet 43 o. G.

Adressekontorets Gaard.

Den tiltagende store Omsætning bevirker, at der stedse findes *friske* Varer paa Lager til billige Priser.

(229) **J. Schack Nielsen.**

PARIS

behøver De ikke at rejse til, da **Franske Herregarderobe Magasinet** er forsynet med fine franske Stoffer til billige Priser. Første Klasses Tilskæring.

Emanuel Johansen, (234)

Frederiksborggade 37.

Alt det bedste og prak- **Fodtøi** tiske, som bruges til faas billigst i **Læderhandelen, Gammelmønt 4.** (226)

Kraftig, velsmagende Husholdningsthe til 2 Kr. Pd.

Tiauw Siat & Elan,

Kinas Thehandel,

Kongens Nytorv 22. Stuen.

Artikler for Herrer,

2, 3, 4, 5 à 6 Kr. pr. Dus.

Forsendes mod Postforskud. (233)

J. A. Larsen, lille Kongensg. 39.

Artikler for Herrer,

(Eneforhdl. for Sigd. Ernst) fra 1 Kr. 25 Ø. pr. Dus. Priskurant mod Porto.

Chr. Hansen, *Grønnegade 25, 2. Sal, Kjøbenhavn K.* (232)

Artikler for Herrer, 2, 3, 4, 5 Kr. pr. Dus.. Forsendes mod Efterkrav fra Cigarforretningen, Gothersgade 38i Kælderen. (236)

Annoncer kan indrykkes i **„GAZETTEN"** for en Betaling af 15 Øre pr. Linje med 10 pCt. Rabat for indtil 5 Indrykkelser og 33 pCt. for 10 Indr.

Uge-Revue.

Aa, Gu'bevares, sikken en Tid vi lever i! Det bliver værre og værre!

Nu kan Journalisterne ikke længer nøjes med at prygle hinanden af i Spalterne, nej, nu forlægger de Valpladsen til Restaurationerne.

Og nu nytter det ikke, Højrebladene vil fortælle, at Socialistførerne vil dække sig bag de meniges Ryg, naar det gaar løs for Alvor; for i Søndags, da Socialisterne vilde storme „København", viste Holm og Hørdum og alle de andre „Spidser", at de ikke var bange, ikke en Gang for den stærke Thor, som skærmede lille Oscar og Ove mod Jetterne.

Hvis d'Hrr. for Resten hver Søndag vilde arrangere saadan en lille Ekstra-Forestilling inde i Tivoli, vilde Watt sikkert være dem meget taknemlig. Saadanne Kamplege hos Thor vilde vistnok trække meget mere, end alle Watts opvarmede Japaneser-Fester og mindst lige saa meget som Tyrolerne hos Marstrand.

Ja, de vilde maaske trække hele København derud, saa der slet ikke blev nogen til at dumpe i Faldgruben i Amaliegade og endnu færre til at bestige Begejstringens Eiffeltaarn hos Firmaet Schwanenflügel & Ferdinand i „Nallen".

Det er forresten svært, saa det er blevet moderne at lave Sommerrevyer; den Bestilling maa sikkert betale sig godt. Adskillige brave Familiefædre siges ogsaa at have opgivet at lade deres Sønner tage Præliminæreksamen og i Stedet for at ville lade dem uddanne til Revyforfattere.

Paa Grund af den stærke Produktion, der er paa dette Omraade, bliver Varerne selvfølgelig ogsaa værre og værre, og Konkurrencen bevirker en enorm Stigen.

Frederiksberg Morskabsteaters Sommerrevy f. Eks. foregaar „Mellem Himmel og Jord" højt oppe paa Taget nf det kgl. Teater.

„Det var som Pokker!" tænkte Schwanenflügel, da han opdagede det, „saa maa jeg højere til Vejrs!" og saa lod han sin Revy foregaa paa Eiffeltaarnet. —

Hvor den næste Revy kommer til at foregaa, aner jeg ikke, men jeg antager, at det bliver paa Maanen eller et lignende højtliggende Punkt.

Jo, jeg har rigtignok Grund til at sige, at det bliver værre og værre.

Som nu t. Eks. Gadevandingen. Ovre i Paris nøjes man med at fylde Champagne i Mairene, herhjemme anvender man den til at skylle Gaderne rene med.

Og naar Københavnerne har en saa udpræget Skønhedssans, at de endogsaa kan anvende Champagnen i Gadevandingens Tjeneste, saa er det saamæn ikke saa underligt, at man har vanskeligt ved at udsøge de Midler, man skal anvende til at at vaske sig selv med.

Der er nu Sæberne: Orientens Blomst — Sesam og alle de andre „Skønhedsskabere."

Alle er de de bedste, de fortrinligste, de mest enestaaende, der findes; alle er de Sæber, der har „vasket sig", og Københavnerne køber gladelig af dem allesammen, for, Herregud! de Penge, der anvendes til Sæbe, skal jo „gaa i Vasken", og man kan saamæn ligesaa gærne gaa i Vandet med den ene Sæbe som med den anden, for den ene er vel ikke værre end den anden, og begge ere de dog værre end den værste.

Hvorvidt „Koncertsalens" Nielson Nr. 2 er værre end Nielson Nr. 1, ved jeg ikke. Jeg har nemlig ikke i den sidste Tid hørt anden Koncert end den, Sælgemadammerne opvarter os med hver Morgen, ja og saa den, Uvejret vækkede mig med i Onsdags.

Den er ogsaa værre med Aftenbladet!

Sikken en Falliterklæring: Rex kalder sin tidligere fremmeligste Pode for et Barn og det Blad, „Barnet" redigerer, for et Børneblad. Men naar Oscar Madsen er et Barn nu, hvad var han saa den Gang, han var ved „Aftenbladet?" Apropos! om Oscar Madsen! Har De læst den Selvmordstatistik, han forleden offenliggjorde i „København". Hvorfor dog fornægte sit eget Jeg .... (NB. Selvmordet i Kongens Have?) — Maaske kommer det af, at „Københavnerne" ser al Ting graat i graat, efter at Graa har faaet Da-Da. Eller skulde Grunden være, at Oscar Madsen ryster i Bukserne i Forventning om Følgerne af at have kaldt Holm for en Buksetrold? Eller skulde der være Thomas i Pengekassen?

Den er værre! — Ja, den er næsten snart saa gal, som den kan blive. Bliver det længe ved paa den Manér, bli'er der sgu' ikke andet for end at lægge sig ind paa Frederiksberg Fattiggaard — der har man i Fald sit paa det Tørre.

Puh.

Nyt Abonnement

paa

GAZETTEN

for Resten af Kvartalet kan tegnes ved Indsendelse af 60 Øre til Kontoret

Klosterstræde 22, K.

Nips.

Theaterdirektøren: „Nu har jeg læst Deres Stykke igennem, og jeg har tilladt mig at stryge de Steder, som ikke egnede sig for Stykkets Opførelse paa Teatret."

Digteren: „Naa, og nu mener De, at De kan benytte Stykket?"

Theaterdirektøren: „Desværre, nej — der er nemlig kun bleven Mellemakterne tilbage."

* * *

Fruen: „Fy! det Flæsk lugter jo allerede."

Slagteren: „Det skal De saamæn ikke bryde Dem om, lille Frue; Svinet lugtede allerede, mens det levede."

* * *

A.: „Din Hund ser ud til at være frygtelig ondskabsfuld!"

B.: „Ikke af Natur — men den ligger hele Dagen paa min Svigermoders Skød."

* * *

En gammel Mand, der var Gardist under Kong Frederik den syvende, har fortalt os følgende:

Kong Frederik laa paa Landet i Skodsborg, og jeg stod tilligemed en anden paa Vagt udenfor Slottet.

Pludselig kom Kongen gaaende, men vi saa ham først i det sidste Øjeblik og kom derfor lidt for silde med vor Honnør.

Da Kongen bemærkede vor Forlegenhed, vinkede han til os og sagde med sit godmodige Smil:

„Pas paa de smaa, Børn — de store bider ikke!"

* * *

Reb af Menneskehaar **anvendes i Japan ved Opførelsen af Templer. Fromme Buddhaister ofre i Mængde deres Haar til dette hellige Øjemed, og Præsterne flette det til Reb. — Praktisk og billigt.**

Indhold.

Illustrationer: Fra Cirkus Busch. — Fra Etablissement National [Fruerne Witzleben, Wilhelmi og Rasmussen, Frk. Lincke.] — Fra Cykleløbene ved Ordrup. — Knust Barnevogn. — Frn Selvmordsepidemien. — Dampsporvogns-Ulykke. — Champagnespild. — Lynnedslag.

Tekst: Kasino. — Guld og Glimmer. — Vore Billeder. — Gazettens A. B. C — Sport. — Klisk! Klask! — Københavnske Originaler og Folketyper VI. [Carl Mortensen.] — Uge-Revue [illustr.] — Nips. — Avertissementer.

Redaktør og Udgiver: *C. Albertsen.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 35.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 31. August 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

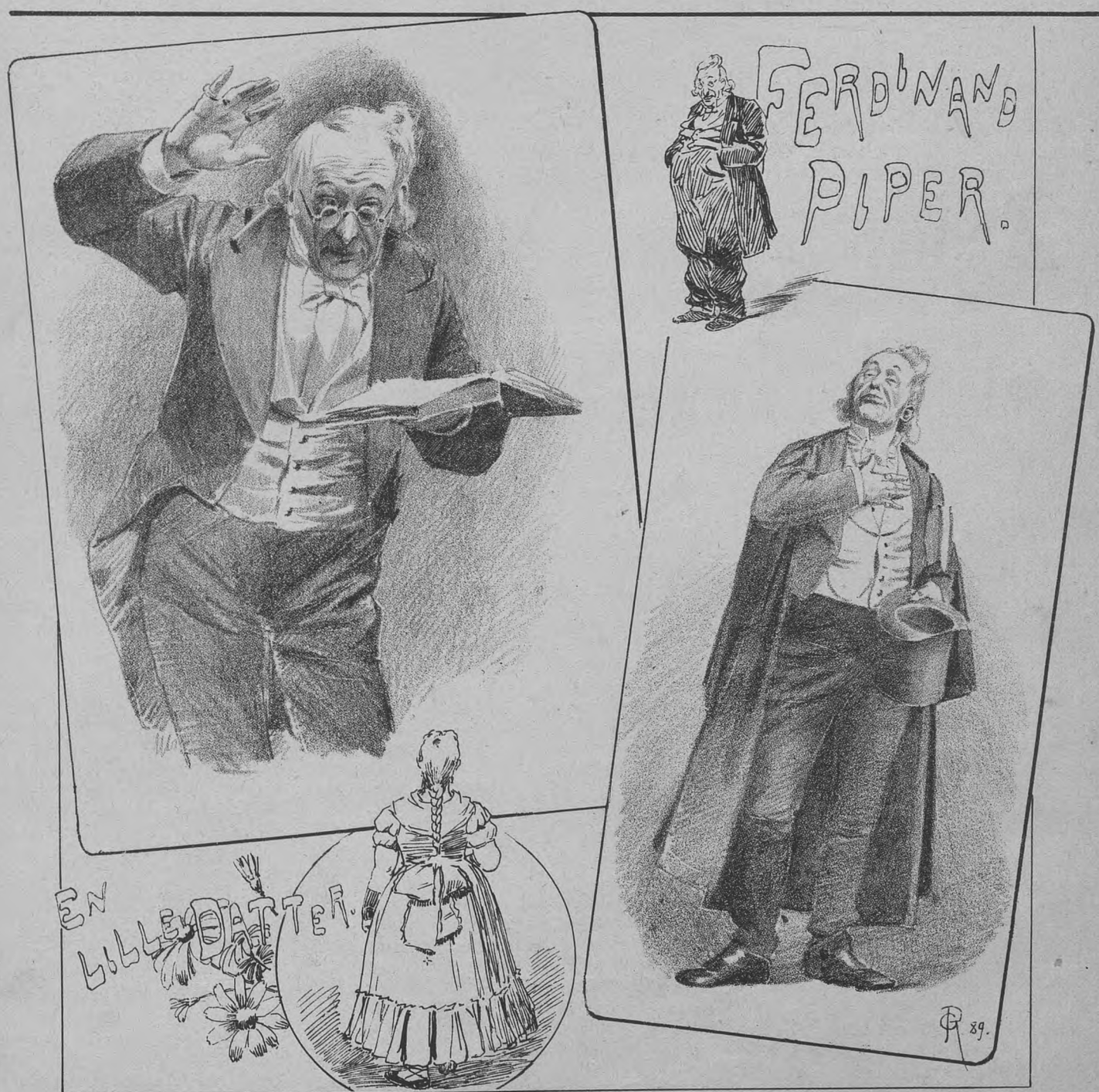

Fra Kasino.

TEATRENE.

Kasino

Medens det teaterelskende Publikum med spændt Forventning imødeser Dagmarteatrets Premiére, synes de to andre Privatteatres Direktioner ganske at have opgivet Haabet om at kunne byde den frygtelige Konkurrent Spidsen; thi med den Madding, de i disse Uger sætter paa Krogen, kan de dog næppe vente sig noget Bid, der er værd at tale om.

Hr. Abrahams, som i Sommer har hvilet paa de Lavrbær, han i Sæsonens ellevte Time vandt ved sin uforglemmelige Opførelse af „Revisoren", har koncentreret sin derved styrkede Energi paa „Nøddebo" og „Haandværkerliv", mens Kasino har ment at burde fejre d'Hrr. Cettis, Marx's og Helsengreens Tilbagevenden med at genindføre dem i gamle Glansroller. Men de to førstnævnte Herrers delvis gode Spil formaaede ikke at give Hr. Erik Bøghs forlorne Arbejdertyper nyt Liv, og det vil næppe gaa „Erik Ejegods Pilgrimsfærd" bedre end „Faldgruben", og det til Trods for, at Stykket bæres af en fuldtud fortræffelig Præstation. Om Hr. Albert Helsengreens Ferdinand Piper er en typisk Repræsentant for Provinsdirektørernes Stand, skal vi lade være usagt, saa meget er vist, at han her har skabt en Farcefigur af uforlignelig Virkning, udmærket gennemført og baaret frem af et sært og fantastisk Lune, Men der er da heller ingen Anledning til ved Siden af ham at nævne nogen af de spillende, hvor gennemgaaende dygtigt de end klarer sig. Hr. Kolling, som er bleven lidt haardt behandlet af Kritiken, er ganske vist lidet farcemæssig, men Typen, han giver, er iøvrigt god.

Efter „Pilgrimsfærden" opføres en gammel, men ikke munter Farce af Erik Bøgh: „En lille Datter". Den spilles i en umulig Dekoration, en Slags Højenloftssal, monteret med tre Rørstole, en Sofa og et Bord, og oplives af nogle drævende Viser. Den er sandsynligvis optaget for at give Fru Julie Hansen Lejlighed til at tage sig ud som en meget fyldig, ældre Ingenu med gul Fletning ned ad Ryggen. Og hun er virkelig ubetalelig. —*n.*

Guld og Glimmer.

I Aalborg Stiftstidende læstes forleden følgende stemningsfulde Referat af nævnte Stads høje Byraads Forhandlinger:

Erstatning for et nedlagt Pissoir. I Byraadets Gaarsmøde forelaa en Skrivelse fra Postmester Schønberg, hvori denne henleder Opmærksomheden paa, at der savnes et Pissoir paa Gammeltorv i Stedet for det, der tidligere fandtes ved Banken, og som nedlagdes ved Anlægget af det derværende Haveparti. Nu benyttes Krogene ved Budolfi Kirke samt ved Postgaarden som Pissoir, og Postmesteren har paa en Dag talt 20 forskjellige Personer, som søgte dertil. — Dyhr antog ikke, at man kunde anbringe et Pissoir ved Kirken. — Hoffmeyer henledede Opmærksomheden paa en afsides Krog øst for Kirken. — Ovesen fandt det upassende at anbringe Pissoiret op mod Kirken. — Sagen henvistes til Brolægningsudvalget.

* * *

Uddrag af en ung Piges Dagbog. (Paa Rejsen København—New-York).

1ste Dag: Storm. Høj Sø. Alle Passagerer meget søsyge. Maatte hele Tiden holde mig under Dæk.

2den Dag: Vejret har bedret sig noget. Var et Øjeblik paa Dækket i Eftermd.

3die Dag. Roligt Vejr. Var hele Eftermiddagen paa Dækket. Blev præsenteret for Kaptajnen — net Mand.

4de Dag: Kaptainen overordentlig elskværdig. Sad 2 Timer sammen med ham i hans Kahyt.

5te Dag: Kaptajnen noget nærgaaende. Bad mig opfylde hans højeste Ønske . . men nej.

6te Dag: Kaptajnen lidenskabelig heftig, truede med at sprænge Skib og Passagerer i Luften. — Skrækkelig Situation.

7de Dag: Reddet Skib og 500 Passagerer.

SPORT.

I Søndags fandt en *Kricketmatch* Sted mellem „Melchiorianerne" og „Østerbros Boldklub". Begge Klubber har et godt Navn i vor Sportsverden, og begge havde ved flittig Trænering forberedt sig godt til Kampen. Denne var derfor ogsaa meget interessant og frembød flere smukke Momenter. „Østerbros Boldklub" gik først ind og opnaaede 37 Points i 1ste Halvleg, medens „Melchiorianerne" fik 55. Grunden til disses betydelige Overtag laa navnlig i, at de flere Gange løb Points paa meget smaa Bolde med en Dristighed, der en Tidlang forbløffede Modstanderne og fik dem til at begaa en Del Fejl i Marken, hvilket dog rettede sig efterhaanden, som Spillet skred frem. I 2den Halvleg viste „Ø. B." større Sikkerhed foran Gærdet og opnaaede 93 Points. De havde saaledes i alt 130 P., og „Melchorianerne" skulde altsaa have 76 P. for at sejre. En Tid saa det truende ud for dem, idet næsten alle deres bedste Spillere gik ud, og 6 Gærder var faldet for 49 Points. Men saa fik de pludselig igen Lykken med sig, og efter nogle smukt slaaede Bolde sejrede „Melchiorianerne" med 1 Points og 4 Gærder staaende. Det højeste Antal Points opnaaedes af V. Petersen („Ø. B.") med 30 P., Joh. Nielsen („M. B.") og P. E. Jensenius („Ø. B.") hver med 27 Points. — Paa Grund af det uheldige Vejr var der ikke mødt saa mange Tilskuere, som den ædle Sport fortjente; men de tilstedeværende fulgte med udelt Interesse de smukke Præstationer.

Vore Billeder.

En Stroppetur. Enhver kender den uhyggelige Scene, der forleden fandt Sted paa Gardehusarkasernen. Ved Eftersyn paa Sovestuen var der i Rekrut Aarbys Seng funden forskellige Ting, som ikke maatte findes dèr, og Løjtnant Lerche beordrede da Korporal Brodersen til som Stroppetur at give Aarby en Times Lektion i Hugning. Midt under denne styrtede Aarby til Jorden i hæftige Krampetrækninger og maatte bringes paa Hospitalet. Aarbys Fægtemaske havde ligget for nær paa den ene Side af Hovedet, og de fortsatte Slag paa dette Sted havde da tilsidst hos Aarby fremkaldt en Slags Hjærnerystelse. Han skal dog nu være i god Bedring og ventes snart at kunne udskrives fra Hospitalet som helbredet.

Uheldig Plankeværksrytter. En elegant klædt Kavaler saas i Søndags nok saa gemytlig ride paa Plankeværket ved Tivoli. En af Opsynsbetjentene sprang til og greb den kække Rytter i Benene; men denne sparkede saa tappert fra sig, at Betjenten maatte give Slip, hvorefter Kavaleren skyndsomst forsvandt paa den anden Side Plankeværket. Under Bataljen havde han imidlertid tabt sin høje Silkehat, som Betjenten triumferende bragte til Kontoret, hvor den staar til behagelig Afhentning.

Mandhaftig Kokkepige. En Arbejdsmand fik en Dag i forrige Uge under sit Ophold i en Beværtning pludselig Lyst til at gøre sig lækker for Kokkepigen. Denne paaskønnede imidlertid ikke hans Ømhed, men gav ham resolut en kraftig Ørefigen; da hun endnu mindre fandt sig beføjet til at komme ind i Beværtningslokalet, hvor han tilbød at „mase" hende, men sendte Bud efter en Politibetjent, tog denne ham under „Lovens Beskyttelse", hvor han fik Lejlighed til at anstille Reflektioner over Amors tornefulde Veje.

Behjærtet Daad. En lille Dreng faldt forleden i Kanalen ved Bodenhoffs Plads og vilde, da Gaden dèr er temmelig ubefærdet, sikkert være druknet, hvis ikke en større Dreng resolut var sprunget, fuldt paaklædt,

i Vandet og havde bjærget ham. — Den behjærtede Redningsmand er kun 15 Aar gammel.

ROMEO VARIALI.

Concert du Boulevards unge populære Musikdirektør, hvis Billede *Gazetten* i Dag har den Fornøjelse at bringe, er af de Mennesker, vi for vort Vedkommende altid vil fetere. Det italienske Blod, der rinder i hans Aarer, og den Livlighed, hvormed hans sydlandske Afstamning præger hele hele hans Appiration, er netop noget for *Gazetten* — denne Liv- og Blods-Københavner. Carl Lumbye ufortalt, er der vel ikke nogen indenbys Musikdirektør, der som Variali ævner at være fuldt ud Variété-Mand paa en Hals, og et saa uopslideligt Humør som hans er paa en Maade en Slags Guld- eller mere beskedent sagt Sølvgrube for Direktøren, *in casu* Hr. *Andersen-Weilby*.

En Iagttagelse, som *Gazetten* forøvrigt ikke var den første, der gjorde, har oplyst, at Publikum, der, medens Mellemaktsmusiken staar paa, ufravendt sidder og stirrer paa Musikdirigerten, allerhelst ser et fornøjeligt Ansigt titte ud over Kapelmesterens Pult, og at Vekselvirkningen mellem Orkestrets Leder og dettes Tilhørere har uhyre meget at sige, hvad Morskaben angaar. *Variali* har i *Concert du Boulevard* kun et forholdsvis faatalligt Musikerpersonale at virke med, men han har forstaaet at fordele Instrumenterne saaledes og paa den rette Vis at arrangere sine Noder, at Resultatet bliver ganske fikst og allenfals bestandig net.

Det er slet ikke saa let det. De i Handelen værende Musik-Arrangements er i Reglen baserede paa alt eller intet, og en Maud i Varialis Stilling er da henvist til ved hver enkelt Lejlighed selv at lave sig et Partitur, naar han vil bringe noget nyt frem. Men netop deri har Variali sin Force. Skriveren af disse Linjer husker f. Eks., hvordan det gik, da Variali i sin Tid fik Lyst til at spille Georg Lumbys „Paa Farten" i Store Ravnsborg. Komponisten var utilbøjelig til at laane Partituret og Stemmerne ud, og det tegnede til, at Ravnsborg-Publikum'et maatte renoncere paa at faa det den Gang hyperpopulære Musiknummer at høre; men saa en-to-tre arrangerede Variali efter et Klaver-Udtog selv Noderne og spillede Tingen med Glans Aften paa Aften.

Der er i det hele taget noget energisk ved Concert du Boulevrrds unge Kapelmester, som gør, at han ofte slaar an, hvor det har glippet for andre. Og hans Musik-Ledsagelse til f. Eks. „Sørensens Sølvbryllup" og „Christian den Fjerde" vidner baade om Gemyt og Opfindsomhed.

M[illegible]ariali er tillige et elskværdigt og [illegible]afholdt Menneske, som ofte af Standsfæller har faaet Bevis paa disses Hengivenhed. Da i sin Tid den internationale Artistforening søgte etableret en Filial her i Byen, valgtes *Romeo Variali* til den ny Sektions Kasserer og Sekretær, en Stilling, der forudsætter en fuldstændig Fidus og Agtelse hos Tillidsmandens Kolleger.

Gazetten han en lang Hukommelse og skal — saa godt den kan — i korte Træk optegne Varialis offentlige Liv:

Han er født den 24. Marts 1859 og blev ligesom sine Brødre tidlig bestemt for Musikerstanden. Vi mindes i 1877 at have set ham i Orkestret paa det den Gang eksisterende „Vesterbros Theater", som laa, hvor *Concert du Boulevard* nu er beliggende. Han begyndte — saa vidt vi husker — med et Kapel paa 6 Mand, der senere steg til 16, og virkede her vistnok i 4 Aar. Saa — i 1881 — drog han til Stockholm, hvor han i den vidtberømte „Blanchs Café" heldig beviste „*Hinsidan-Brødrene*", at ogsaa Københavnerne forstaar sig paa Musik. Da Carl Lumbye forlod Concert du Boulevard — det var i 1883 — ledede Variali en Tidlang Musiken her, men gjorde senere en $^1/_2$ Aars-Afstikker til „Lorentzberg" i Göteborg, hvor han erhværvede sig Patroner som f. Eks. Dickson og Nordenskjöld.

Da saa store Ravnsborg skulde aabne som Variété under Hr. *Otto Jensens* Ægide, blev Variali engageret til at være dette Etablissements Musikdirektør, hvilken Stilling han til alles Tilfredshed beklædte i 3 Aar. Og da Hr. *Ferd. Schmidt* fik indrettet sit Teater derude, var *Variali* Orkestrets Koncertmester.

Den 1ste Juni 1888 tiltraadte han atter sin fordums Plads som Musikdirektør i Concert du Boulevard, og det er dér, man foreløbig og forhaabentlig for længere Tid skal søge ham.

Romeo Variali er endvidere fordelagtig bekendt i Provinserne. Han har f. Eks. rejst med Vilhelm Petersens Selskab, for hvem han bl. a. har tilrettelagt Musiken i „Fra 48".

Variété-Musik.

Vi har en alt andet end dunkel Anelse om, at ingensomhelst af *Gazettens* mandlige Læsere betragter vort Trekløver-Billede af „Kistens" foretagsomme Musici uden ved denne Lejlighed at staa Ansigt til Ansigt med gamle Bekendte og pr. Oplevelse statuerede Jokusmotorer. Naa Herregud! *Gazetten* gaar saamænd selv i Tivolis Variété, kommer der endog ofte, og vi har — sandt at sige — mangen Gang moret os bedre der, end naar vi var nærværende ved en eller anden kedelig Teaterforestilling, hvor der medvirkedes af Kunstens Ypperste.

Sagen er den, at det usvigelig ægte Københavner-Humør, som Direktør *Rantzau* i saa enestaaende Grad ejer, præger hele hans Etablissement i den Grad, at Sangerindeskarens adskillige Umuligheder i disse Omgivelser synes smagelige, og at de ofte hasarderede Præstationer glider i Folk som varmt Brød.

„Kisten"s Popularitet skyldes selvfølgelig i første Række den folkelige Visedigters tidt uimodstaaelige Vers, men baade ved Akkompagnementet og ved Besørgelsen af den smældende Mellemaktsmusik har det i vort Dagsnummer portræterede „Orkester" indlagt sig saa store Fortjenester, at *Gazetten* synes, den skylder dets Medlemmer en særlig Omtale i sine Spalter.

De tre heromtalte Musici gaar til deres Gærning med en saa vældig Energi og en saadan Brasen-paa, at mangen Tilstedeværende, der sidder placeret ude af Øje for „Musiken", er fuldt og fast overbevist om, at al denne harmoniserede Larm maa have allermindst en Snes Ophavsmænd — og saa er der dog kun de samme tre om det hele.

Vi havde ønsket ved denne Lejlighed at fortælle et og andet om de flinke Musikeres Liv og Oplevelser, men et Interview, vi i den Anledning lod foretage, bar — paa Grund af de søgte Mœnds fænomenale Beskedenhed — ikke Frugt, og vi er da henvist til i al Almindelighed at sætte dem en kortfattet Bavtasten paa *Gazettens* bekendte blegrøde Papir.

Det maa da siges, at Manden tilvenstre paa Billedet: Hr. *Louis Buron* trakterer sin Violin, saa at Tonerne skingrer og giver Genlyd i det akustisk lidt uheldige Rum, og at hans Utrættelighed staar i Forhold til hans betydelige Færdighed. Hr. *Hoffmann* — som paa Billedet indtager Midterpladsen — er en Mand, der er graanet i Variété-Fagets trættende Tjeneste. Han er et elskværdigt, noget ordknapt Menneske, som paa en Maade er ganske sammenvokset med sit Flygel, det, han behandler med stor Virtuositet. Han er en fremragende Pianist, som Skœbnen har tumlet forunderligt om, og som nu har slaaet sig til Ro her, hvor Aftenens muntre Liv afføder Optrin paa Optrin.

Hr. *Adolphe Buron* — til højre — er Mester paa et Utal af Instrumenter: Ocarina, Klokkespil, Træspil, Tromme og alt andet tænkeligt Janitschar-Rabalder, og han besørger al sin mangeartede Musik med utorstyrrelig Koldblodighed, alt imens Aften-Samlingsstedets Støj svirrer ham om Ørene.

— Man rejse langt, før man i Variété-Verdenen finder et lignende Orkester, der kun tæller tre Mand. Disse Musikeres Sammenspil er enestaaende og noget, de har Lov til at være stolt af.

Arbejdsmand er nærgaa[illegible]
faar „slaaende" Bevis[illegible]

Fra Tivolis Variété.
Musikerne Louis Buron, Robert Hoffmann og Adolphe Buron

Fra Koncert du Boulevard.
Musikdirektør Romeo Variali.

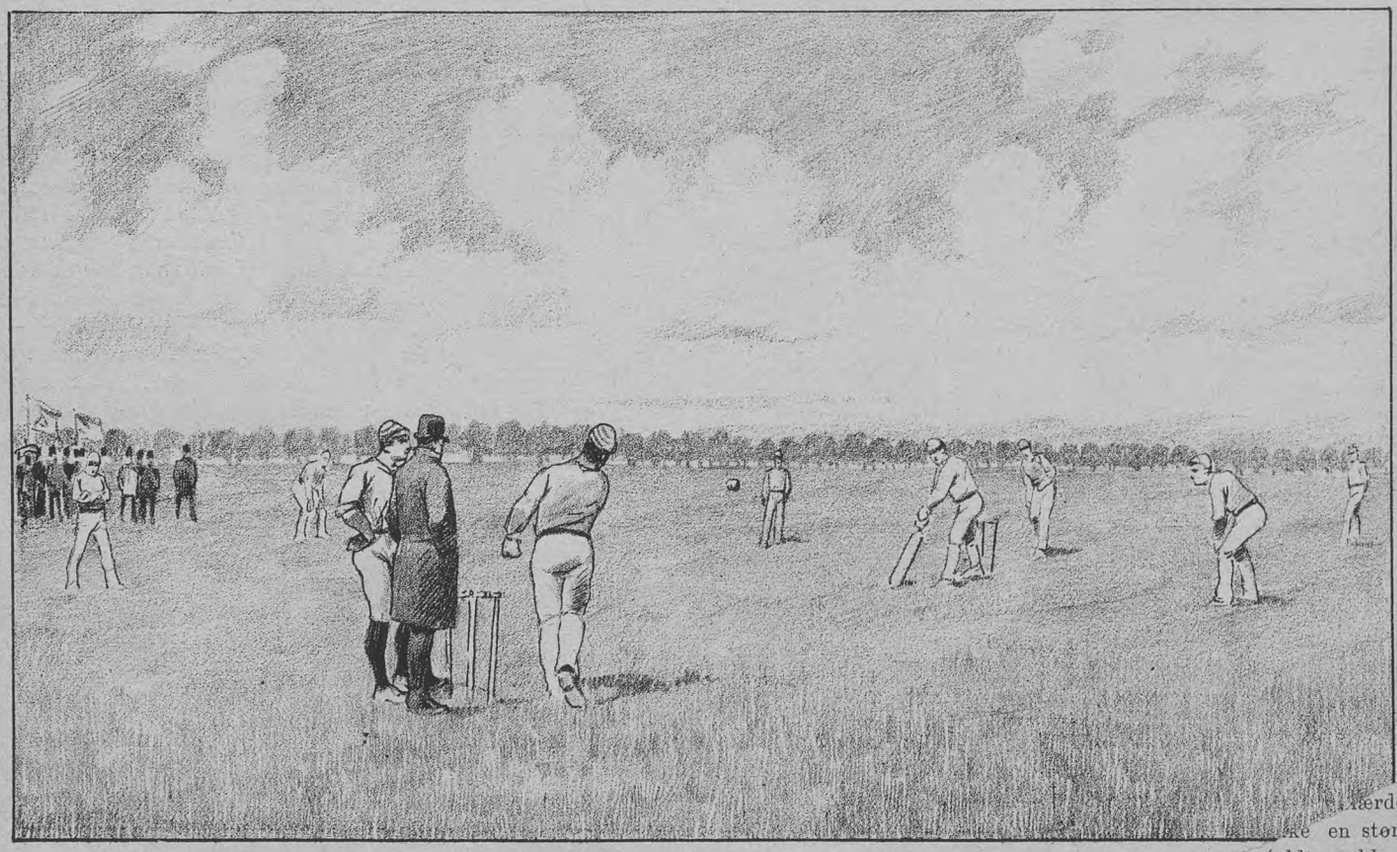

...ærdet,
...re en større
...et, fuldt paaklædt,

Fra Sportslivet.

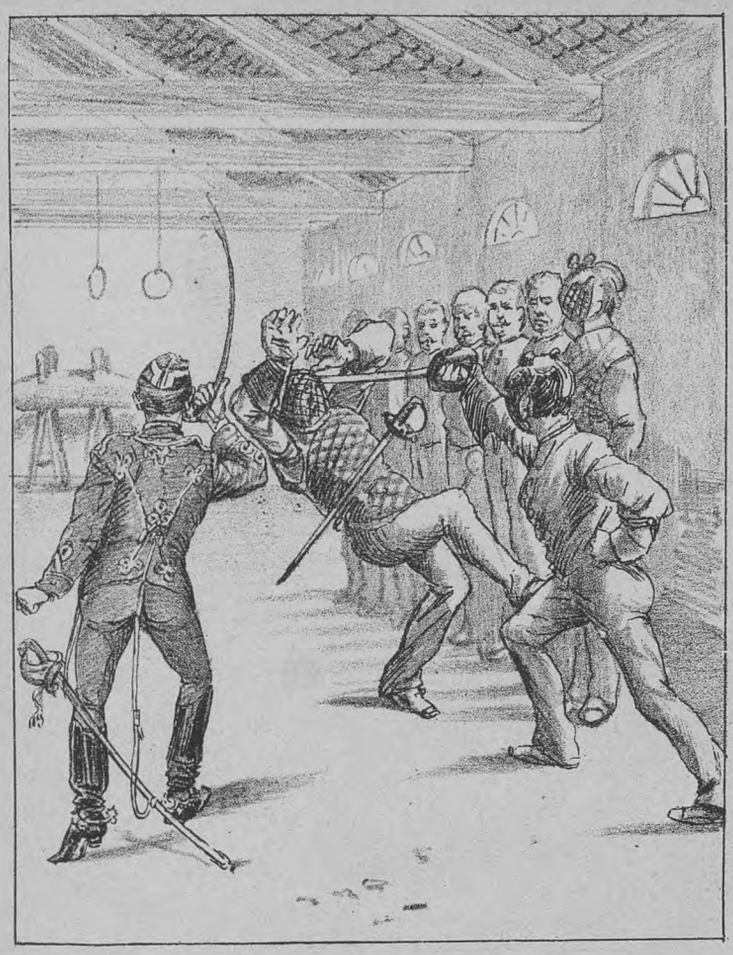

En „Stroppetur".
Husarrekrut Aarby faar Krampe under en ham paalagt Fægteleksion.

Uheldig Plankeværksrytter.
En paa Tivolis Plankeværk ridende Herre attraperes af en Opsynsmand, men undslipper med Tabet af sin Hat.

Mandhaftig Kokkepige.
Arbejdsmand er nærgaaende mod Kokkepigen i en Beværtning, men faar „slaaende" Beviser for hendes Utilnærmelighed.

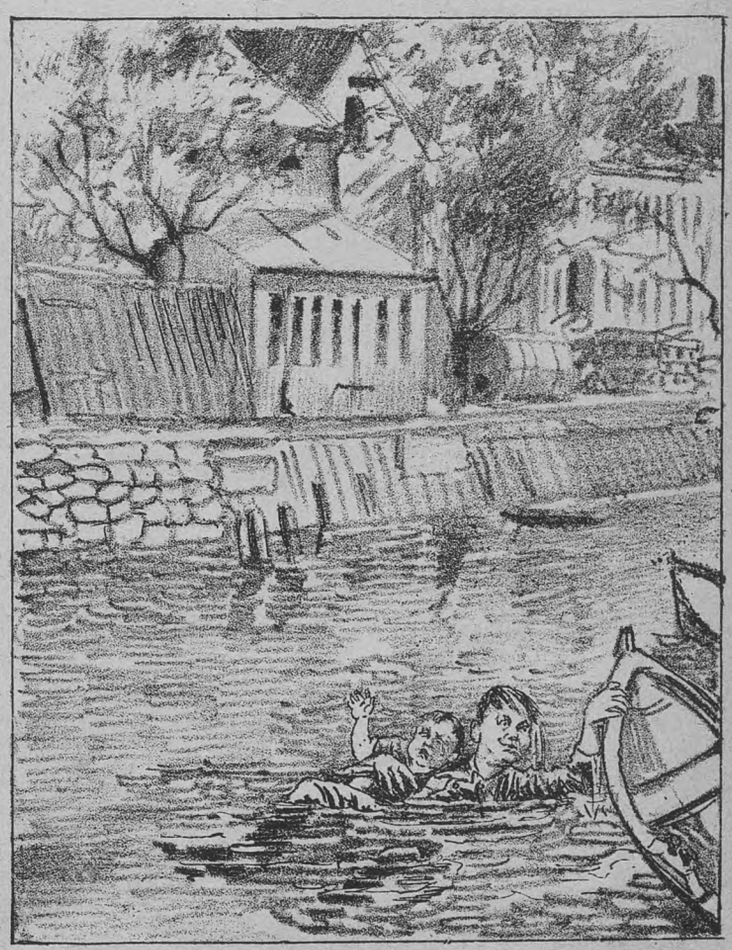

Behjærtet Daad.
En lille Dreng er falden i Vandet ved Bodenhoffs Plads, men reddes af en 15 Aars Dreng, som fuldt paaklædt springer ud og bjærger ham.

Københavnske Originaler og Folketyper.

VII.

„Professor" Andersen Bang.

Han er en lille Mand med gulligt, rynket Ansigt, smaa Øjne og Fuldskæg. Paa hans Næse dingler i Reglen altid et Par blaa Lorgnetter; iøvrigt er han tarvelig, men proper paaklædt.

Det er et halvt Aars Tid siden, at den, som skriver dette, første Gang talte med „Professoren". Det var paa et herværende Redaktionskontor; „Professoren" kom for at faa et Opraab til sine Medborgere om at deltage i et stort Handelsmøde, han vilde afholde i „Thalia", indrykket i Bladet. Opraabet var et af de kuriøseste Aktstykker, jeg nogensinde har set; det var skrevet i et underligt Sprog, med en endnu underligere Orthografi, og indeholdt Oplysning om alle de mærkværdige Ting, „Professoren" vilde tale om, samt den Bemærkning, at „Saul" vilde komme til Stede for at imødegaa „Professoren"s Udtalelser. Endvidere indeholdt Opraabet „En Redegørelse" om Sognefogden i N—, „der har beskyldt mig (Professoren) for Tyveri". „Redegørelsen" var saa forvirret og meningsløs, at det var umuligt at faa noget fornuftigt ud af den. Senere har jeg erfaret, at Historien om „Sognefogden" er en Tap, om hvilken „Professoren"s Tanker meget ofte drejer sig; derfor antager jeg ogsaa, at der ligger noget positivt til Grund for den. — Samtidig med, at Professoren vilde have sit Opraab i Bladet, vilde han gærne sælge nogle Billetter til Mødet. Vi købte selvfølgelig nogle og fik saa i Tilgift en Forklaring om „Professoren"s „Venner" og „Fjender". Med det sidste Ord betegner han Stampublikum'et ved sine Møder, alle de, som vil lave Sjov og afbryde „Professoren"s Tale.

Til den fastsatte Tid stillede jeg i „Thalia" for at overvære „Handelsmødet"; Lokalet var aldeles mørkt, og kun en eneste var tilstede, nemlig „Professoren" selv, der nufungeredesom Kontrollør og stod ved Indgangen for at tage mod Billetter. Der forløb en halv Times Tid, saa begyndte Folk at komme; først nogle nysgærrige samt et Par Referenter fra Smaabladene, og endelig tilsidst hele Stampublikum'et, en 20—30 Mennesker af forskellig Alder og Livsstilling. Med megen Fortrolighed trykkede de alle „Professoren"s Haand og opfordrede ham til at begynde paa Foredraget. Men „Professoren" protesterede paa det kraftigste; Lokalet maatte først betales, thi før vilde Værten ikke tænde Gassen. En høj Hat „gik paa Omgang", og da den fornødne Sum paa denne Maade var skaffet til Veje, begyndte „Oplysningen", idet Gassen blev tændt, og „Professoren" gjorde Mine til at tage fat paa sin Tale. Han stillede sig op bag Skranken og halede et Ark hvidt beskrevet Papir op af sin Frakkelomme. Tilhørerne var imidlertid blevne bænkede og havde rekvireret Drikkevarer, og en af „Professoren"s „Venner" sendte en Bajer op til ham.

Saa begyndte Bang at oplæse noget

sært meningsløst Tøjeri, der behandlede alt muligt og umuligt. „Professoren" talte om Tolden paa grøn Sæbe, om svenske Malkepiger, om Jordemødre og om Forsvarssagen.

Men næppe var han begyndt paa sit Foredrag, førend der opstod et voldsomt Spektakel nede i Salen: man afbrød ham hvert Øjeblik med Vitzer og Brandere, stundom saagar med en Sang, man rettede de mest utrolige Spørgsmaal til ham, og han besvarede dem alle paa sin underlige Maade og med sin ejendommelige Stemme. Tilsidst gik Spektaklet over alle Grænser; to Mand greb „Professoren" og bar ham i Triumf gennem Salen, idet største Parten af Forsamlingen sang en Vise om „Skrutten" (saaledes kaldes han ogsaa). Visen afbrødes af Raabene „Til Kridtpiben! Til Kridtpiben!" og saa slæbte Forsamlingen „Professoren" hen i den bekendte Beværtning, hvor det mærkelige „Handelsmøde" blev fortsat til langt ud paa Natten, og hvor man saagar fik „Professoren" til at synge.

Stundom gaar det endnu lystigere til ved Andersen Bangs Møder.

Ved et Møde, som han afholdt i fri Luft en Gang i Sommer, løftede saaledes fire Medlemmer af Forsamlingen Talerstolen, paa hvilken „Professoren" stod, op paa et fladt Tag, hvorfra han saa fortsatte „Foredraget" under stormende Jubel. — — — —

— — — — — — — — — — —

Andersen Bang hører til samme Arter af Originaler som den i forrige Nummer omtalte „Digter."

Ligesom han vil „Professoren" udrette noget stort og godt; han vil reformere Samfundet, han vil virke til Vel for sin Næste, kun mangler han Ævner dertil. Sandsynligvis er det to Egenskaber, der har været Drivkraften i ham: Menneskekærlighed og Ærgærrighed. Den sidste har endogsaa været særlig stærk hos ham. Han har *villet* noget, han har sat sig et stort, uopnaaeligt Maal, og da han ikke har kunnet opnaa at *blive* det, hvorefter han stræbte, saa har har han indbildt sig at *være* det. Saa er han ligesom „Digteren" faldet i „Bohême-Klør", og Bohêmerne har bestyrket ham i hans Indbildning. Hans Fantasier om at være „Professor" har saaledes udviklet sig lidt efter lidt til den fikse Ide, at han var det.

Vi kender ikke stort til hans Historie.

Man siger, at han en Gang i Fortiden skal have været Murarbejdsmand, samt at han for Tiden tjener sit Brød ved at agentere. Han er ugift og bor nok et Sted ude i Nansensgade.

Men hvor den sære Reformator ellers opholder sig, og hvorledes han lever, ved man ikke.

For Publikums Øjne træder han kun frem, naar han i Smaabladene udsteder sine pompøse Opraab „Til Kjøbenhavns Indbyk*k*ere", eller naar han afholder sine mærkværdige Handelsmøder.

Cirkus Busch.

I Cirkus Busch optraadte i Onsdags for første Gang tvende danske Athleter, Brødrene Appel, i deres, som det hed paa Plakaten, „storartede athletiske Præstationer. De viste sig da ogsaa at være to stærke Mænd, der knnde løfte Jærnlodder af betydelig

dt,

Vægt. For disse Kraftprøver høstede de da ogsaa rigeligt Bifald; men et af deres Numre forekommer os at være aldeles forkasteligt, nemlig det, at den ene af Brødrene skal løfte en fuldvoksen Hest til Vejrs. Eksperimentet mislykkedes, og en Del af Publikum begyndte at hysse. Hysningen kan dog maaske ikke saa meget tilskrives den Omstændighed, at Eksperimentet mislykkedes, snarere var Aarsagen den, at det tog sig ud som Dyrplageri. Det var den smukke og kloge Tigerhingst „Mustapha", som det gik ud over. Dyret var kort iforvejen blevet fremført af Direktøren. Nu kom det atter ind paa Manegen. Omkring dets Krop var der viklet et Dækken, og Athleten skulde saa løfte det i en Sele. Dyrets Bagkrop hvilte stadig paa Jorden, Forkroppen blev derimod trukken til Vejrs. At den stakkels Mustapha rystede og bævede under dette Eksperiment, er let at forstaa. Vi har har tidligere set det samme Eksperiment i Tivoli; men der førte man Hesten op paa et Brædt, og Athleten (Jagendorf, saa vidt vi mindes) løftede da Brædtet, paa hvilket Hesten stod, ved Hjælp af fire Kæder. Kunde noget lignende ikke lade sig arrangere i Cirkus Busch? — Iøvrigt gik Forestillingen fortræffelig. Frk. Doré red et smukt Skoleridt, og Mr. Adolf høstede langvarigt og fortjent Bifald for sit sikre Jockeyridt og for sit Spring over en Hest uden Anvendelse af Springbrædt.

Brevkasse.

— cem —. Den omspurgte Adresse er: Fredericiagade 30, 3 S.

Nips.

Berettiget Spørgsmaal. A: „Tænk Dig bare, kære Ven, jeg sendte fornylig halvtredsindstyve Vittigheder til Redaktionen af et herværende satirisk Ugeblad i Haab om at faa dem optaget. Men ikke en eneste af dem har de Herrer optaget. — Hvad synes Du? saa dumme er de."

B.: „Hvem? — Vittighederne?"

* * *

Gæsten: „Her skal De se, Vært, der er en Frø i Salaten."

Værten: „Aa, den gør Dem saamæn ikke noget, den er jo død for længe siden."

* * *

Herren: „Her har De min gamle Hat; kom igen herop i Morgen, saa skal De ogsaa faa mine gamle Støvler."

Tiggeren: „Tak, go'e Herre, men kan jeg saa ikke overnatte hos Dem, for saa behøvede jeg da ikke at gaa den lange Vej igen i Morgen."

Bekjendtgjørelser.

Abonnement paa

GAZETTEN

modtages stadig paa Kontoret

Klosterstræde 22.

Den magnetiske Maskine

helbreder udelukkende *kun* for *Gigt* og *Nervelidelser* osv. Dette til Underretning for de mange, som stadig komme og vil forsøge Apparatet for andre Sygdomme.

Paa de nævnte Sygdomme viser Maskinen sig iøvrigt at være af gjennemgribende Indflydelse, idet 2 à 3 Behandlinger i Reglen er tilstrækkelig til at fjærne selv langvarige *Nervelidelser* og *Gigtsvagheder*.

Konsultationslokale: Rewentlowsgade 12. 2. S., aabent Kl. 10—4.

Det kgl. Teater.

I Morgen Søndag opføres:

Axel og Valborg,

paany indstuderet.

Upasselige: Fru Winkel og Hr. Klüwer.

Fraværende: Damerne Dons og Schrøder.

KASINO.

I denne Uge hver Aften Kl. 7½-10¾:

Forestilling.

Søndag første Gang:

Fint Besøg,

Skuespil med Sange i 5 Akter.

Billetter til forhøjet Pris faas hver Dag fra Kl. 12—3 i Teatrets Billetkontor.

Dagmarteatret.

Hver Aften Forestilling.

I Dag Lørdag 1ste Gang:

Esther eller **Vandenes Datter.**

Folketeatret.

Hver Aften Forestilling.

Søndag den 1. Septbr.

Haandværkerliv.

Frederiksberg Morskabstheater.

I denne Tid opføres hver Aften Kl. 7½:

Søster Rus

eller

„Hvad er Meiningen, Kære?"

Kl. ca. 9:

Muntre Musikanter

eller

Sommerrevyen 1889.

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr.	25 Ø.
2. — 2. —	1 —	—
Nr. Balkon og Parterre	„	— 75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter	„	— 50 —

Etablissement

NATIONAL.

Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.

I denne Uge opføres hver Aften:

National-Revuen 1889

eller

Mellem Himmel og Jord

samt

I Praksis.

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Annoncer kan indrykkes i „GAZETTEN" for en Betaling af 15 Øre pr. Linje med 10 pCt. Rabat for indtil 5 Indrykkelser og 33 pCt. for 10 Indr.

Kursus paa Nørrebro.

I **Blaagaardsgade 7**, 1ste Sal t. v., gives **praktisk** og **billig** Undervisning for **Damer** og **Herrer** i **Dansk, Tysk, Fransk, Engelsk, Regning, Matematik, Bogholderi** og **Handelskorrespondance.** Ligeledes **forberedes** til de forskellige **Eksamina** samt til **Hærens** og **Søværnets Elevskole. Kursus** og **Enetimer.** Undervisning **Dag** og **Aften.**

Indmeldelsestid bedst fra Kl. 4—7 Eftm. Sønd. 10—2.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 7½, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillinge s Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor. eller i Central Expres.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg"** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter.

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

arterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri o. lign.

Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Panorama international.

Vimmelskaftet 47.

Aabent 10—10. Denne Uge: 1ste Serie af **Verdensudstillingen i Paris.**

I Tivoli: 1ste Serie af **Rom.**

(235)

Kraftig, velsmagende Husholdningsthe til 2 Kr. Pd.

Tiauw Siat & Elan,

Kinas Thehandel,

Kongens Nytorv 22. Stuen.

APOTHEKER DR. HERB's INSEKTPULVER

faas overalt i Pk. à 10, 25 og 50 Øre. Forhandlere stor Rabat. (231)

Hovedudsalg: Grønnegade 25, 2. S.

Kjøbenhavns Margarinelager,

en gros & en detail,

Vimmelskaftet 43 o. G.

Adressekontorets Gaard.

Den tiltagende store Omsætning bevirker, at der stedse findes *friske* Varer paa Lager til billige Priser.

(229) **J. Schack Nielsen.**

PARIS

behøver De ikke at rejse til, da **Franske Herregarderobe Magasinet** er forsynet med fine franske Stoffer til billige Priser. Første Klasses Tilskæring.

Emanuel Johansen, (234)

Frederiksborggade 37.

Skrædderforretningen,

43, Studiestræde 43,

Afbetaling indrømes.

Til kontante Priser. (237)

Alt det bedste og praktiske, som bruges til Fodtøi faas billigst i **Læderhandelen, Gammelmønt 4.** (226)

Artikler for Herrer,

2, 3, 4, 5 à 6 Kr. pr. Dus.

Forsendes mod Postforskud. (233)

J. A. Larsen, lille Kougensg. 39.

Artikler for Herrer,

(Eneforhdl. for Sigd. Ernst) fra 1 Kr. 25 Ø. pr. Dus. Priskurant mod Porto.

Chr. Hansen, *Grønnegade 25, 2. Sal, Kjøbenhavn K.* (232)

Artikler for Herrer, 2, 3, 4, 5 Kr. pr. Dus.. Forsendes mod Efterkrav fra Cigarforretningen, Gothersgade 38i Kælderen. (236)

Uge-Revue.

Hvem skulde have troet det?

Hvilket? At den store Revolution skulde udbryde i København hundrede Aar efter, at den var udbrudt i Frankrig.

Ja, for det nytter ikke at nægte det længer: Revolutionen er udbrudt! Ikke alene det, at vi saa smaat begynder at „slaas", beviser det, nej, hvad værre er, at selv et saa konservativt Menneske som Frederik Hansen løber alt sit Fedt af sig i et vildt Stormløb mod det gamle, fredlyste Tivoli, og at en saa godmodig og sindig „Dansker" som Otto Borchsenius tager Del i Kampen, det tyder paa, at der er Uro i Lejren, og at Revolution, hvis den ikke allerede er der, saa i det mindste staar lige for Døren Bare den saa vil holde sig paa Maatten!

Stakkels Watt! Han kan saamæn gøre Birkedommer Krants Ord: „Det er drøjt at være Birkedommer, naar man har sin Kone til Amtmand!" til sine og sige: „Det er drøjt at være Direktør, naar Aktionærerne holder paa Pengepungen," for „tænder Du Lygterne i Tivoli, faar Du Prygl, og lader Du være at tænde dem, saa faar Du ogsaa Prygl!"

Watts Stilling er næsten lige saa slem som Kejseren af Ruslands, vor store Svigerson, der jo nu aflægger os et Besøg.

Saa har vi igen alle de nysgærrige Blikke rettede imod os „daraussen fra". Mon Czaren vil Krig? tænker de. Herregud, naar Czaren opsøger det, naar jeg undtager Tivolis Revolution, ellers saa fredelige Danmark, hvor „Lerchen slaar" i Husarkasernen, hvor „Ravnen" ikke nøjes med Sølvtøjet alene, men ogsaa slaar sin Klo i „Gazetten"s gamle Nips, og naar han saa tilmed opsøger det stille *Fredens*borg, saa synes jeg, det er indlysende, at han vil Fred.

Fred! Det er akkurat det samme, som vi andre vil, Fred vil vi ha'e, og indlader vi os endelig en Gang paa Kamp, saa er det enten paa Sportens Mark, hvor vi sejrer saadan som den unge Ingemann-Petersen, der snart er ved at forløbe sig og løbe sin Fader sønder og sammen, eller ogsaa er det saadan en pæn Konkurrence Kamp som den med Almanakerne.

Almanaker? — Ja, de kan saamæn nok gøres nødige, naar Vejret er af den Beskaffenhed, at det rent forvirrer Folks Begreb om Aarstiden, saa at Abrahams saagar gaar hen og holder Jul i Avgust Maaned. Men Abrahams har formodentlig Raad til det, ligesom „Avisen"; for De har jo nok hørt, at det Blad flotter sig i den Grad, at det holder Pariserkorrespondent paa en herværende Kafé. Men hvad De maaske ikke har hørt, er, at „Avisen" ogsaa har haft Raad til at sende sin „Kok" ned til Fredensborg. Hvad han skal dér, aner jeg ikke, men jeg antager, at han skal fungere som Reserve i det kgl. Køkken.

„Avisen" er nu for Resten ikke ene om at flotte sig, nej, der er dem, som flotter sig meget mere end den. Som t. Eks. Tyven, der satte det stjaalne paa Laanekontoret og derpaa sendte Laanesedlen til den bestjaalne. — Det var en rigtig rar og hensynsfuld Tyveknægt, der ikke veg tilbage for at koste Frimærkerne — med mindre han da havde hittet alle dem, som Etatsraad Ferslews Karl tabte forleden, for saa har han jo rigtignok haft dem gratis.

Ja, der er s'gu fler end ham, der flotter sig.

Der er Manden, som solgte den lejede Hest og derpaa trakterede i Brøndstræde, saa der ikke saas en ædru Sjover i det Kvarter hele otte Dage efter; der er Statsbanerne, som vil give 50 Øre pr. Pd. i Erstatning for Varer, som har lidt Overlast under Transporten. Altsaa, naar vi knækker vore gamle Ben ved et eller andet Sammenstød paa Statsbanerne, faar vi 50 Øre pr. Pd. i Erstatning. Det er en dejlig Forsikring mod Ulykkestilfælde, næsten lige saa flot anlagt som det Wulffske Almanak-Kupon-Lotteri.

Saa er der endelig alle Maria Dorés Beundrere; de flottede sig ogsaa efter en større Maalestok ved Frøkenens Benefice, men hun havde jo ogsaa lovet, at baade hun og alle de andre skulde gøre deres bedste for at berede Publikum en fornøjelig Aften. Skade kun, at hun ikke ogsaa, ligesom Olschansky, averterede, at hun vilde give enhver Herre, som gav Møde i blaa Bukser, og rød Frakke et Kys, for havde hun gjort det, var der sikkert den Aften mange Grever og Baroner, som „tör tilfället" vilde have ageret Medlemmer af den kgl. Hof-Stald-Etat.

Som den sidste Flottenberg vil jeg saa nævne Fru Gjørling, der har været saa flot at sende Bladene en lille Reklame-Artikel i Form af en Taksigelse.

Fruen takker Pressen, og Pressen vil temmelig sikkert svare: „Ingen Aarsag, kære Frue, vi skal saamæn bringe Meddelelserne om Deres fremtidige Upasselighed ved Dagmarteatret med samme Beredvillighed, som vi hidtil har bragt dem om Dem, da De var ved det kgl., saafremt De da ikke vil passe at henlægge den Slags Tilfælde til Sommerferien. I modsat Fald maa De endelig sørge for, at Deres ny Direktør har et passende Antal røde Upasseligheds-Plakater paa Lager."

Se, det var nu alle dem, som „flotter sig".

Skal vi for Modsætningens Skyld ogsaa nævne et Par af dem, som ikke flotter sig.

Der nu først *København*. Det Blad kunde saamæn gærne have været saa flot at give Fru Markussen den Kompliment, at Fruen var ungdommelig. Publikum tror jo dog, at den, der skriver om Musik under Mærket R. M., er en lille Skolepige. At det er en bedaget Kvinde, faar *København* saamæn ikke et eneste Menneske til at tro, lige saa lidt som Restaurator, Spiritist og Digter Niedermann faar nogen til at tro paa sine Aander.

Tivoli hører jo ogsaa til dem, som ikke flotter sig; men det er sandt, nu kommer Fyrværkerifesterne, og de slaar nok an, for Københavnerne sværmer jo for „Brandere" og alt, hvad der er „Fut" i. Tivoli er fornuftig, det har gemt „Knaldeffekten" til Slutningen. Saa er der endda Haab for Etablissementet om at betvinge Revolutionen, med mindre det da hjælper lige saa lidt som Klinkningen af Snedker Hansens Stuk, der falder ned lige saa hurtig, som det bliver klinet op.

Har De hørt, at Jäger — ikke ham med det „normale", men ham med Bohêmerne — er gaaet til Sos? Jeg er vis paa, at ikke saa faa Romantikere ønskede, at det var med et af Thingvalla-Selskabets Skibe eller med en af vort Marineministeriums Torpedobaade, han skulde fare. Grunden kan De selv gætte Dem til, ligesom De ogsaa kan gætte Dem til, om Brygger Jacobsen køber „National" eller ikke.

„Ferdinand" lukker da ikke foreløbig, efter hvad Bladene fortæller. Man siger jo, at Sommerrevyen har reddet Situationen: men mon det ikke er at gøre en „Flue" til en Elefant?

Puk.

Nyt Abonnement

paa

GAZETTEN

for Resten af Kvartalet kan tegnes ved Indsendelse af 50 Øre til Kontoret

Klosterstræde 22, K.

Indhold.

Illustrationer: Fra Kasino. — Fra Tivolis Variété. — Fra Koncert du Boulevard. — Fra Sportslivet. — En „Stroppetur." — Uheldig Plankeværksrytter. — Mandhaftig Kokkepige. — Behjærtet Daad.

Tekst: Fra Kasino. — Guld og Glimmer. — Fra Tivolis Variété og Koncert du Boulevard. — Fra Sportslivet. — Vore Billeder. — Variéte-Musik. — Københavnske Originaler og Folketyper VII. [„Professor Andersen Bang, illustr.] — Uge-Revue [illustr.] — Nips. — Avertissementer.

Ansvarshavende: *Th. N. Wisholm.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 36.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 7. Septbr. 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

Fra Folketeatret.
Scener af „Haandværkerliv".

TEATRENE.

Folketeatret.

Haandværkerliv.

Det bliver Hr. Carl Lund, som skal skaffe Hr. Abrahams hans til Dekorationer udlagte Penge tilbage — saa kan det endda gaa lige op. Thi det kan ikke skjules, at selve Stykket er for ferskt selv for det jævne Publikums Smag. De Herrer Teaterdirektører bør i det hele taget ikke glemme, naar de gaar tilbunds i Arkiverne med den Hensigt at lokke Galleripublikumet — som ogsaa kan træffes i Parkettet — til Kassen, at ogsaa dette Publikum har sin Udvikling, at det ikke bestandig bliver staaende paa Traditionerne fra Absolutismens Tid, at Zolas Roman, gennem Føljetoner spredt over Tusinder af smaa Hjem, har gjort Menigmand mistænksom overfor den gamle Folkekomedies naive Psykologi med dens kulsorte og englehvide Karakterer. — Dertil kommer, at det komiske Element, som skal forsone den tænkende Tilskuer med al den kvalmende Bravhed, her kun er spinkelt.

Det var ikke godt, om et Personale som Folketeatrets ikke magtede en saadan Opgave som en Leg, men der vil dog være Anledning til at fremhæve enkelte. Først Hr. Ring som Flindt. Den unge Skuespiller, der nærmest vil mindes som den ubehagelige corpus juris i „Nøddebo", gør virkelig paa mange Steder den umulige Murersvend menneskelig. Han minder mere end nogen anden om Stigaard. Et kønt, elskværdigt Ydre, et klangfuldt Organ og et sjælfuldt Blik. Han mangler Stigaards umiddelbare Djærvhed, men har til Gengæld et Skælmeri, som hin manglede. Hr. Kolling, som i rørende Roller let bliver træt, faar Lejlighed til udmærket Spil, hvor han, forfjamsket over sine Tal, søger Raad hos Flindt. Hr. Berggreen er fornøjelig som den friske Bondeknøs, hvorimod Hr. Hellemanns Intelligens har hindret ham i at give sig fuldt ud hen i sin Fisk af en Skurkerolle.

Hr. Abrahams, som i Fjor høstede saa ringe Udbytte af sin morsomme Opførelse af „Hr. Pickwick", og sin mindre morsomme „Revisor", har i Aar til Gavns villet vise os vore egne Vinduer. Ikke mindre end fire nye Dekorationer af bekendte Partier af København, hvoraf navnlig Frederiksholms Kanal i Maaneskin synes at tage Publikum paa det ømme Sted. De bedste er nu iøvrigt Tagdekorationerne med en vid Udsigt over København og et meget morsomt Perspektiv over Nabohusenes Tage, samt en ældre, forestillende Antoniestræde ved Nattetid. Den rummer en ganske vidunderlig lun Sommernatsstemning.

Dagmarteatret

aabnede i Lørdags sin Sæson; men længe forud har det litterært dannede Publikum haft sin Opmærksomhed henvendt paa Teatret og dets tre unge, energiske Direktører. At opholde os længere ved disse, er vel overflødigt, da der alt er talt og skrevet saa meget om dem; vi skal derfor indskrænke os til følgende:

Hr. *Karl Mantzius* er den ældste af de tre. Han er Søn af afdøde Skuespiller Chr. M., født 1860 i København. 1878 blev han Student, studerede nogle Aar Filologi og opholdt sig en Tid ved Universitetet i Paris. I 1883 debuterede han paa det kgl. Teater som Jeronimus i *Erasmus Montanus* og har siden paa denne Scene vundet et godt Navn som Skuespiller, navnlig i klassiske Lystspilroller. Ved Slutningen af forrige Sæson forlod han det kgl. Teater for at gaa til Dagmarteatret, til hvilket han i Fjor bearbejdede Farcen *Dr. Jojo*.

Hr. *Julius Lehmann*, Søn af Oberst L., er født 1861 i København. 1878 blev han Student, studerede tysk Sprog og Litteratur og tog 1885 Magisterkonferencen i Tysk. Han har en Tid virket som Musikanmelder ved et Par herværende Dagblade og fik i Sæsonen 1883—84 en Proverbe *Afdansning* opført paa det kgl. Teater. Senere har han bl. a. leveret forskellige Oversættelser til dansk Folkebibliotek og Oversættelsen *Jephtas Datter* til Dagmarteatret. Ved dette var han i Fjor af Cetti engageret som Sceneinstruktør, og da Cetti gik fallit, blev han selv Teatrets artistiske Direktør.

Hr. *Riis-Knudsen*, den yngste af de tre, er født 1863 og Søn af afdøde Proprietær J. Knudsen til Blidstrup paa Mors. Han er cand. phil. og ejer en betydelig Formue. Under Titlen *„Højrepressens litterære Kritik"* udgav han i 1885 en Pjece, der vakte ikke ubetydelig Opsigt ved den Hensynsløshed, hvormed Forfatteren, der betegnede sig som uafhængig Højremand, huggede ind paa begge de politiske Partier. I Fjor begyndte han Udgivelsen af Fjortendags-Skriftet *„Litteratur og Kritik"*, hvori han djærvt kæmpede for Genfødelsen af den gamle romantiske Komedie. Det samme Formaal er det vel, der har drevet ham til i Aar leje Dagmarteatret og sætte sin store Formue og betydelige Energi ind paa at naa det.

Alt i alt ejer Dagmarteatret — og ikke mindst i sine tre, hver for sig særdeles godt kvalificerede Direktører — Chancer som næppe nogen anden københavnsk Teaterscene; og enhver Ven af god Skuespilkunst medgiver det og dets unge Direktion sine bedste Ønsker om Held og Fremgang paa dets nye Bane.

* * *

Dagmarteatrets Første-Forestilling blev nu ingen ubetinget Succes. Pressen har med mer eller mindre Hensynsfuldhed sagt det, og Publikum, som véd, hvad det skylder sin gode Smag, har holdt sig noget køligt tilbage. Kan hænde dog, at Publikum gør Uret heri, ikke blot mod Forfatteren og den unge Direktion, men ogsaa mod sig selv. Lad saa være, at Skyggen over Esthers Person ikke bliver klarere ved Opførelsen, at en enkelt Scene — f. Ex. Tableauet med de dødes Kirkegang — under Rummets Tryk synes fattig mod, hvad vor Fantasi ved Læsningen udmaler sig, der kommer dog saa store Skønheder til deres Ret gennem den dygtige og pietetsfulde Fremstilling støttet af et Udstyr, som ikke er en Fornærmelse mod den gode Smag, fordi det dækker over et Intet, at Publikum vel bør lette paa Hatten og træde ind her, hvor den gode Kunsts Aand sværer over Vandene. Og den Tilskuer, hvem den taagede Romantik falder for stærkt for Brystet, vil finde sig mere end trøstet ved Gotfred Springforbis haandgribelige Livsglæde og lystige Viser. Iscenesættelsen er gennemgaaende fortræffelig. En ganske fortræffelig arrangeret Scene er det, hvor Gotfred Springforbi i Værtshuset bringer sin Gruss. Spil, Sammenspil, Farver og Komposition smelter her sammen til et udmærket morsomt Billede. Og i den dejlige natlige Scene paa Kurts Kammer lykkes det med saa lidt som en fortræffelig Belysning at fremtrylle en fin og diskret Stemning. Blandt alle de spillende lyser Hr. Karl Mantzius som Gotfred Springforbi. Lad saa være, at vi ved Læsningen tænker os denne farende Svend noget anderledes, friskere og mere bredmundet kaad. Hr. Mantzius har efter sin Individualitet dannet en karakteristisk og fortrinlig gennemført Skikkelse. Man beundrer hans Deklamation, enestaaende Replikbehandlig og den ypperlige Skole, som lader hans af Naturen noget tørre Organ paa en Prik give Udtryk for Stemningens Nuancer. Hans Foredrag af Gotfreds dristige Viser er baaret af en sjælden musikalsk Intelligens, udmærket pointeret og just saa frivolt, som et københavnsk Teaterpublikum kan taale det. Ingen farligere Følgesvend kunde Kurt i Hr. Vilh. Viehes Skikkelse faa med paa Vejen. Denne Skuespiller, som i Ydre og Organ medbringer saa udmærkede Betingelser for Kurts Rolle, har just, hvor store Fremskridt han

end har gjort i det sidste Par Aar, endnu sin Svaghed i Deklamationen. Den rummer endnu saa meget uædelt Metal, og han, som i jævn Tale kan overraske ved en Replik, sagt med henrivende Naturlighed, bliver let tom og buldrende, hvor han kommer i Affekt. Hvorfor raaber f. Ex. Hr. Viehe saa højt til Esther i den stille Nattetime paa Kammeret. Ganske vist er han i Extase, men derfor tør han ikke bryde den sarte Stemnings Ramme; hvor han giver sin vemodige Længsel Udtryk, var han derimod fuldt ud god; ogsaa Scenerne med Regina var vellykkede. — Fortræffelig var Hr. Sofus Neumann i Raadmand Bagges lille Rolle, aldrig har den udmærkede Komiker spillet med større Maadehold. Fru Secher, der saa pragtfuld ud, havde derimod ikke faaet rigtig Tag i Rollen, man mærkede ikke ret Reginas varme Blod bag den stolte Maske. I Frk. Hartmann har Teatret en Esther, som ved sin blotte Tilsynekomst fuldt ud illuderer og bedre end Fru Gjørling svarer til Kurts Replik „hvor Du er slank af Lemmer, myg og lind.“ Hendes Deklamation var forstandig, men heller ikke mere. Kropigen Bertha var i gode Hænder hos Fru Mantzius, hendes hengivne Repliker til Gotfred i sidste Akt lød allerkæreste. Om Frk. Lerche havde været i Besiddelse af mere Fantasi, var Scenen med Vandflodssagnet bleven en af Stykkets bedste; nu betager den ikke. D'Hrr. Alfr. Møller og Jaques Wiehe var flinke i mindre Roller, hvorimod en Debutant, Hr. Lippert, var meget tynd. — Af Dekorationerne gør Kirkens Indre Hr. Wahlin megen Ære; det iøvrigt morsomme Værtshusinteriør burde været mere tilrøget. Kostumerne var stilfulde i Snittet, men lidt større Opfindsomhed i Farvevalget havde været heldigt. —*n.*

Guld og Glimmer.

Mere Spøgeri. Den berømte Bagerbutik paa Vesterbro er ikke mere ene om Besøgelse af Aander og Spøgelser. Frøken *Petersen* har faaet en slem Korkurrent i nævnte Retning — ingen ringere end en Skuespiller ved et herværende Teater.

Da denne, der er ugift, forleden Aften — temmelig silde — forlod Tivoli, var han paa hele Hjemvejen Genstand for nogle durkdrevne Aanders Drilleri, der sluttelig udartede til ligefrem personlige Ubehageligheder.

Det begyndte paa Halmtorvet, hvor Spøgelserne først fik Lygterne til at flimre for Skuespillerens Øjne og bagefter satte Stenbroen i en gyngende Bevægelse under hans Fødder. Senere lod Plagerne samtlige Huse danse omkring og slaa Sludder for den forfærdede Kunstners Blik og bibragte ham en stærk Fornemmelse af Kvalme, hvorefter de fore ned i hans Ben og næsten lammede disse.

Kun med den yderste Anstrængelse naaede den ulykkelige sit Hjem, men ogsaa her optraadte de overnaturlige Væsner paa den mest nærgaaende Maade. De borttog bl. a. Nøglehullet paa Gadedøren, saa at Skuespilleren maatte tilbringe fire Timer paa en kold Stentrappe, før han slap ind i sit Soveværelse. Her stillede de flere Stole i Vejen for ham, anbragte hans høje Hat i Vandfadet og væltede to Gange hans Lampe, heldigvis dog uden at der gik Ild i noget. Og da Kunstneren endelig — det var da bleven lys Morgen — naaede sit Leje, som han udmattet og fuldt paaklædt kastede sig paa, snurrede de Sengen afsted ganske afskyeligt, saa at det formelig susede for Mandens Øren.

Skuespilleren har efter den lidte Medfart i flere Dage været lidende, men har dog foreløbig ikke igen haft Besøg af Aanderne.

* * *

Efter al Sandsynlighed vil Tivolis Pantomimeselskab til Vinter komme til at optræde i „National“, i hvilken Anledning Hr. *Volkersens* Trup rimeligvis skal forøges med adskillige Kræfter af et tiltalende og navnlig imponerende Ydre. Der siges saaledes at være indledet Underhandlinger med d'Hrr. *Frederik Brun, Robert Henriques* o. fl., der nærmest skal optræde som mimiske Djævle.

— Rygtet om, at Hr. *Alfred Møller* skal spille Harlekins Skelet, savner derimod vistnok enhver Grund.

Hunde-Betragtninger.

Gazetten er ikke enig med Borgmester Hansen. Sletikke. Og endnu mindre med Etatsraad Meldahl.

Vi holder med Hundene, fordi vi holder af Hundene, og vi holder selv Hund.

* * *

.... Gud bevare vor Mund; men vi gad dog nok vide, hvad det er for Beværtninger, Hr. Meldahl søger, hvor Folk, der ellers holder sig paa Maatten, bliver uhøfligt tiltalt af andre Folks Hunde, som vælter Mandens Øl og æder Mandens Mad og stinker i Mandens Næse. Navnlig dette med Stanken er, som Hr. Meldahl selv sagde til de andre Borgere i Mandags, baade „infamt“ og „modbydeligt“, og *Gazetten* vilde i Mandens Sted klage til Værten.

* * *

Men maaske er Hr. Meldahl bleven Uvenner med Værten og bliver ikke behandlet som skattet Stamgæst, hvilket naturligvis er kedeligt nok; men, Herregud, saa kunde han da vælge sig et andet Værtshus.

* * *

.... Og saa vil han have, at de stakkels Dyr hele Tiden skal gøre noget; — vi synes saamæn, de gør, alt hvad de kan, og det allevegne. Og han forlanger, at de *baade* skal have Mundkurv paa og føres i Snor. — Hvorfor ikke *bæres* i en Snor, ligesom en Pakke fra Kræmmeren? Det var maaske det mest praktiske.

* * *

Men det passer alligevel ikke med Jærnbanebestyrelsens Praksis, ifølge hvilken Hunde ikke maa medtages i Kupéerne som andre Kufferter, Vadsække eller Hatæsker, selv om de har saa megen Mundkurv, at de hverken kan gø eller gabe.

* * *

Og det skønt *Gazetten* kender flere Vadsække, som ikke er til at formaa til, at lade være med at gabe.

* * *

Men nej! Hundene *skal* i Hundevogn for sig selv, ellers kan de ikke komme med Jærnbanen. Og nu, da Generaldirektør Holst er død, vil det aldrig blive opklaret, om han ikke netop ved denne Foranstaltning har villet fastslaa, at Hundene staar langt over almindelig Bagage og alt, hvad der hedder Rejsegods.

* * *

Vi tro det.

* * *

Hr. M. kalder Menneskets mest trofaste Ledsagere for „grimme Luksushunde .... Naa, naa, naa, naa, Godeste! Smag og Behag er højst forskellig. Og der er dem, som mener, at .....

* * *

Hundeloven er selvfølgelig et sprogligt Mesterværk. Dette med de 16 Tommer fra Fodsaalernes Plan til Skulderbladets Overside“, er en Vending af stor Skønhed. Men Hundeloven tager langt fra de fornødne Hensyn til Hundene.

* * *

Ligner det f. Eks. noget at lægge Hindringer i Vejen for elskende Hundes Sammenkomster og Kærlighed. Saadanne Dyr har da ogsaa baade Hjærte og Følelse. Og kan Kattene have Lov til at opsøge den tilbedte Genstand saa ofte, de vil, hvorfor skal da Hundene være i den Grad Stedbørn?

* * *

Tænk, hvad en Hundemoder maa lide, naar hendes haabefulde Børn berøves hende i en ung Alder, for at druknes eller sælges ..... Rædsomme Tanke!

* * *

Og saa at bruge Artsbetegnelsen Hund som et Skældsord! Og at sige Hundevejr og Hundeklima, saasnart det ikke er Solskin!

* * *

Nok! Nok! Nok! .....

Fra Dagmarteatret.
Scener af „Esther".

Mellem Himmel og Jord.
En Skiferdækker styrter ned fra Taget, men bliver hængende ved et aabentstaaende Vindu.

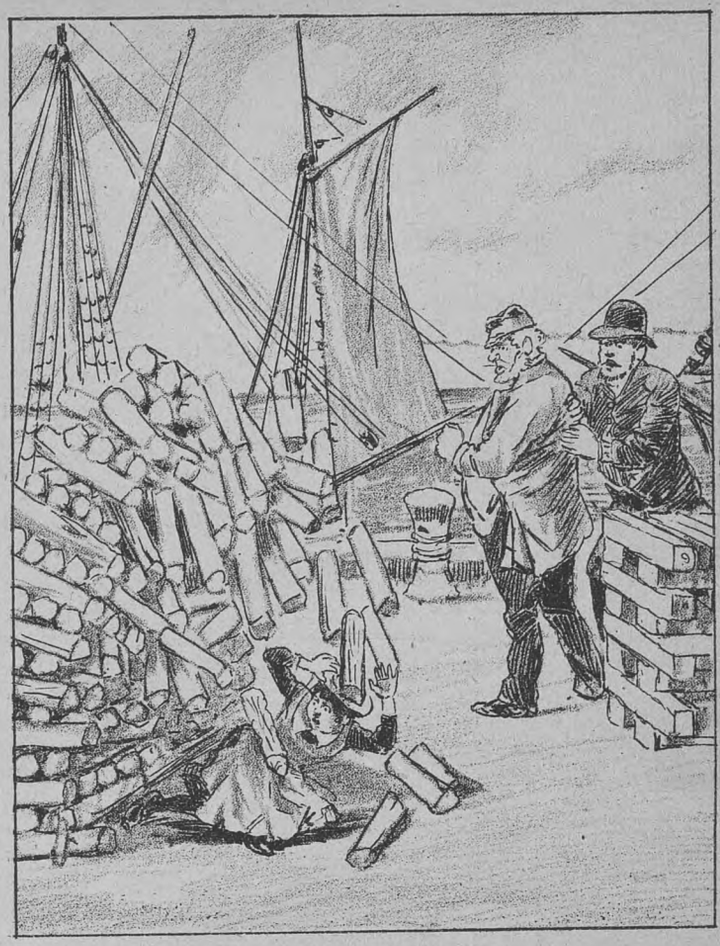

Knust Barn,
En lille Pige bliver paa Køge Havneplads knust af en omstyrtende Brændestabel.

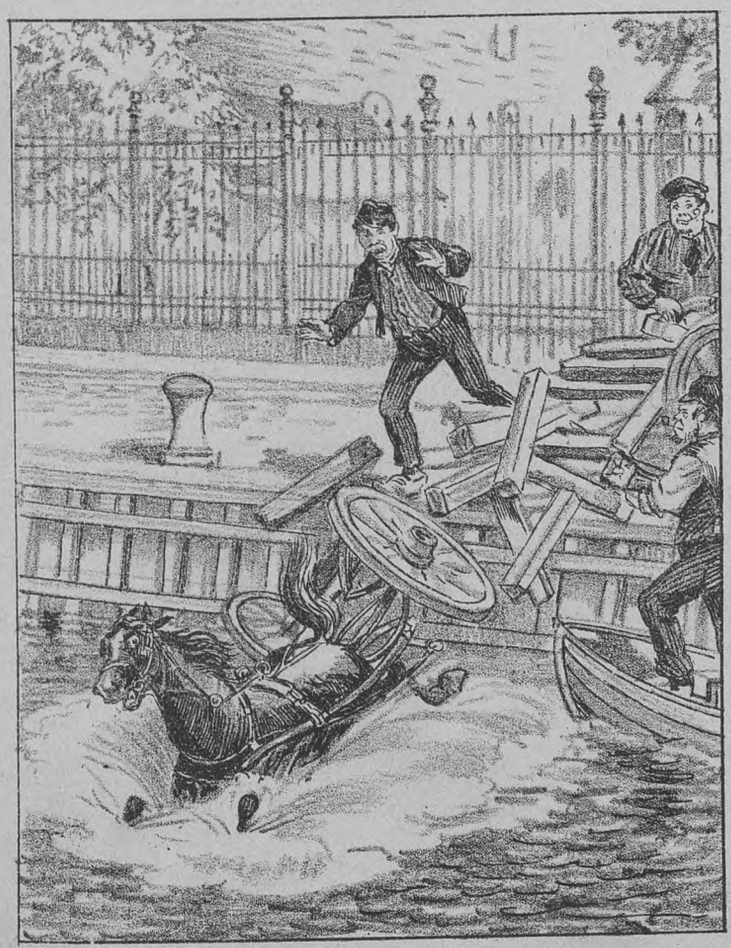

En Hest druknet sig.
Hesten for en med Brænde belæsset Vogn bliver sky og styrter ud i Frederiksholms Kanal.

Overkørt.
En herboende Grosserers Ekvipage overkører et Barn i Borgergade.

Et Offer!

Københavnerbillede

af

W. I. S. Holm.

(Eftertryksretten forbeholdt.)

For et Par Aar siden, mens jeg boede ude i Voldkvarteret, gik jeg mig i Reglen hver Dag en Morgentur i „østre Anlæg".

Jeg kom der gærne ganske tidlig, straks efter at der var lukket op, forinden dets sædvanlige, støjende Publikum havde indfundet sig. Fuglene kvidrede uforstyrret i Kor, Duggen blinkede i Græsset, og Morgenluften, sval og frisk, strøg viftende frem mellem de prægtige, højstammede Træer.

Paa disse Ture mødte jeg jævnlig en ung Kvinde med en fire-fem Aars Dreng ved Haanden.

Der var noget ved dette Par, som straks ved vort første Møde vakte min Opmærksomhed og Interesse, uagtet jeg vanskelig kunde klare mig, hvori det egentlig laa. At det var Moder og Søn, følte jeg mig straks overbevist om; den Ømhed og Omhu, den unge Kvinde lagde for Dagen overfor Drengen, tydede aldeles bestemt derpaa. Men alligevel fandt jeg noget gaadefuldt ved Parret, og den Omstændighed, at jeg saa ofte mødte dem paa samme Sted og bestandig uden Ledsagelse, gav mig efterhaanden Lyst til at lære deres Forhold nærmere at kende.

Dette er senere ved Tilfældets Hjælp lykkedes mig; i det følgende skal jeg meddele nogle Træk af den unge Kvindes Liv, saaledes som de paa nær Haand er kommen til min Kundskab.

Det er vel kun en Hverdagshistorie — én af de gamle, der bliver evig ny —; mulig dog, at den hos Læseren kan vække den samme Deltagelse, jeg selv har følt — og saa er Hensigten naaet . . . .

* * *

Den unge Kvinde — vi kan kalde hende Anna — var født i en lille jysk Købstad.

Hendes Barndom havde ikke været lykkelig. Moderen, Datter af en anset Embedsmand, havde mod sin Families Ønske giftet sig med en smuk, men temmelig indholdsløs Haandværker, hvilket Skridt hendes Slægtninge belønnede ved fuldstændig at slaa Haanden af hende. Det samme gjorde ogsaa næsten hele hendes tidligere Omgangskreds: De, hvis Dør havde staaet vidt aaben for Embedsmandens Datter, ønskede paa ingen Maade at betragtes som ligestillede med Haandværkerens Kone. Hun var derfor henvist til at søge sit Livs Glæder indenfor sit eget Hjem og i Omgangen med sin Mand — og de blev snart tarvelige nok.

I Begyndelsen, saalænge hun endnu var blændet af Mandens Raskhed og glatte Ansigt, levede hun nogenlunde lykkelig, idet hun i sin Kærlighed fandt Erstatning for sine øvrige Tab. Men efterhaanden, som Hulheden i Mandens Karakter mere og mere viste sig for hende, gled Bindet ogsaa mere og mere fra hendes Øjne, og hun indsaa kun altfor snart, at hun havde bygget sin Fremtid ved Skrænten af en Afgrund. Ikke nok med, at Manden aldeles ikke forstod hende, at hendes Dannelse og Opdragelse havde draget en dyb Kløft mellem hendes og hans Ideer og Tankeliv, men han fik endog snart en vis Tilbøjelighed for ligefrem at saare hende ved Brutalitet og Raahed.

Den Tone, han var vant til at anslaa blandt sine Kammerater, søgte han ogsaa at indføre i sit Hjem, og da han mærkede, at den ikke fandt Genlyd hos Konen, blev han irriteret. Han havde ikke Finfølelse nok til at indse, at Konen var af finere Stof end han og maatte behandles der efter, at hun var en sart Plante, der kun kunde trives i Solskin, men vilde visne i Slud. Han ansaa hendes Væsen for Skaberi, som han vilde udrydde, og krænkede hende ofte uden maaske at tilsigte det. De „fine Nykker" skulde pilles ud, mente han; men han greb fejl efter Midlerne dertil.

— Omtrent samtidig gik det op for begge, at de ikke passede for hinanden; men ingen af dem tænkte paa at sprænge Baandet. Hun gemte Skuffelsen, Græmmelsen og Savnet dybt i sit eget Indre; han søgte Erstatning udenfor Hjemmet, i Kammeraternes døvende Selskab. Han havde aldrig været særdeles dygtig i sit Fag, og efterhaanden tabte han fuldstændig Lysten og skejede mere og mere ud. Det meste af sin Smule Fortjeneste ødelagde han paa Værtshus, og det var kun en Ubetydelighed, han bragte til sit Hjem og sin Kone.

Foruden Følelsen af sin Livslykkes Ruin fik hun ogsaa Armodens centnertunge Vægt at bære; men hun bar det alt uden at knurre og uden at klage. Hun saa Fremtidsmørket for sit Blik; men hun fandt intet Middel til at ændre det. —

Saa blev Anna født . . .

For en kort Tid bragte hun Forældrene nærmere sammen; men da Barnets Uro og Skrig irriterede Faderen, søgte han snart igen sine egne Veje og lod Moderen ene om at bære den dobbelte Byrde.

Og hun bar den. Fra nu af begyndte først ret hendes stille Kamp — Kampen for det daglige Brød, for Opholdet til sit Barn. Hvad hendes Stolthed før havde modsat sig, gjorde hun nu: Hun henvendte sig til flere af sine Omgangsfæller om Hjælp i Form af Sytøj og Haandarbejde. Og Arbejde fik hun. Hun modtog ingen Gave, ingen Understøttelse; men i de korte Dage og lange Nætter sled hun ufortrødent for at tjene de Ører, for hvilke hun fik Mad og Tøj til sit Barn. — Fingrene blev krogede og Blikket mat, alt som Aarene gled; men Anna vokste til uden at lide Savn, og det var Moderens Belønning. — —

Under disse Forhold vokste Anna op. Faderen gjorde intet for at binde hende til sig; hun lærte snarere at frygte ham. Moderen var den, hvem hendes hele Opdragelse paahvilede, og med skinsyg Aarvaagenhed vogtede hun paa hver af hendes Bevægelser. Hun havde jo intet andet i Verden end Anna, og hun blev hendes Afgud og Øjesten, ligesom Anna paa sin Side sluttede sig inderlig og fast til Moderen.

Forts.

„En Aften".

De maa s'gu ikke tro, at jeg er bange for Spøgelser, — nej, jeg har saamæn ofte siddet ene i Mørke sammen med min Værtindes „Tulle", om hvem kyndige Folk paastaar, at hun er det værste „Spøgelse", de nogensinde har set, uden at det har afficeret mig; men jeg ska' alligevel ikke nægte, at forleden Aften havde „Spøgelserne" nær taget Vejret fra mig.

Hvorledes? — Ja, nu skal De bare høre:

Ser De, jeg havde saa ofte ønsket at se et Spøgelse, ikke et af den Slags som „Tulle", skønt hun saamæn er tilstrækkelig skrækindjagende, nej, men saadan et rigtigt hvidt Gespenst af den Slags, der holder til paa Kirkegaarde og i gamle Borgruiner.

Jeg meldte mig ind i spiritistisk Forening, spiste al min Mad hos Aandekongen Niedermann, men ak, forgæves, ikke Spor af Aand, hverken det ene eller det andet Sted.

Men saa forleden sad jeg henne paa Kaféen og læste en grufuld Beretning i „Aftenbladet" om nogle Flødeboller, der havde hjemme i en Bagerbutik ude paa Vesterbro. De havde faaet St. Veitsdans og var slet ikke til at styre. Kakkelovnen, det sorte Bæst, der stod dernede i Jomfruburet, havde foretaget Proptrækkerspring à la Olschansky. Vandhanen, der i Aaringer havde siddet rolig paa sin „Post", havde pludselig givet sig til at „rende", og Ruderne tog Moden op efter den og gav sig til at springe, ja, om det saa var den gamle, skikkelige Hænge-

lampe, der i lange Tider havde repræsenteret Bagerbutikens „højeste Oplysning", saa havde den faaet „en Skrue løs".

Kort sagt: Fanden og hans Oldemoder, „Aftenbladet" og Publikum havde besat Butiken og været Vidne til et højst forunderligt spiritistisk Fænomen, nemlig Kagernes mærkværdige Stigen.

Det var Mad for Mons: Mons var „Aftenbladet", som nu havde Spalteføde til hele otte Dage, og mig, som nu endelig kunde faa Lejlighed til at komme i Aandeselskab.

Medens jeg sad og anstillede disse Betragtninger, kom Petersen pludselig ind ad Døren; (Petersen er min gamle Skolekammerat og forresten Grosserer. Han er gift med en nydelig trind lille Dame, som en Gang i sine unge Dage havde Stade nede ved Stranden, hvor hun sad og solgte Fisk; men det lider hun ikke, man taler om, og kun jeg og nogle faa andre indviede vover svagt at hentyde dertil, vi kalder hende nemlig „Fruen fra Stranden").

Naa, jeg indviede altsaa Petersen i Spøgeriet, og han var straks med paa, at vi en Aften skulde gaa derud. Efter nogen Snakken blev saa denne „en Aften" til „den Aften iaften", men først vilde Petersen dog have, at vi skulde have noget at styrke os paa. Vi spiste og drak til Aften, blev efter Taflet særdeles oprømte og aandrige og begav os saa saa smaat paa Vejen mod Vest.

Nu tror jeg s'gu alligevel, at Petersen var saadan lidt bange, for i hver Kælder vilde han ned og have sig en „Opstrammer", lidt at styrke sig paa o. s. v., og jeg fulgte naturligvis pligtskyldig med. Omsider naaede vi dog alligevel ud paa Vesterbro; men nu kom vi ind i en Beværtning, hvor en Del Mennesker sad og drøftede Dagens Begivenhed: Spøgeriet i Bagerbutiken.

Det var en grumme interessant Konversation. Petersen og jeg satte os hen til dem, en af dem gav en Omgang, saa vilde en anden ogsaa give en, og saa fremdeles, indtil vi havde faaet en hel Omgang Omgange. — Saa kom Værten og fortalte os, at nu var Klokken 12 og at nu maatte vi gaa.

Saa gik vi; og nu var det, det mærkværdige hændte: Vesterbrogade saa ud som en stejl Bakke, Husene stod og rystede og truede med at styrte ned over os, ja selv de gamle, ærværdige, kommunale Gaslygter dansede en vild Kankan.

„Petersen!" raabte jeg, „ser Du, det spøger!"

Men Petersen svarede intet, han bare hikkede og knugede sig fast til min Arm.

Vi søgte efter Bagerbutiken, men det var os umuligt at finde den; tilsidst stod vi — mærkværdig nok — udenfor Petersens Bolig. Vi naaede op ad Trappen, og han gik ind. Jeg stod et Øjeblik ved Døren og lyttede.

Og med Skælven hørte jeg „Fruen fra Stranden" raabe med skingrende Røst:

„Naa, er Du endelig der, Din *Flynder!* Vil Du se, Du *hummer* Dig, ellers skal Du faa no'ne paa *Torsken.* Det er formodentlig Max, der er Skyld i det; den *Fisk* trækker Dig jo altid med i Byen, og Du er tosset nok til at bide paa Krogen".

Jeg følte, det var mig, hun kaldte for „Fisk", og smidig som en Aal gled jeg ned ad Trappegelænderet og fjærnede mig. Saa flakkede jeg om i mange Timer uden at kunne hitte hjem, og da jeg endelig havnede i min Stue, var ogsaa al Ting dér besat af onde Aander.

Den ellers saa skikkelige Amor, der pryder min Kakkelovn, stod paa Hovedet. Det var umuligt at faa tændt Lys, og da jeg lagde mig paa Sengen, begyndte den at sejle rundt med mig.

Endnu næste Morgen vaagnede jeg med en Fornemmelse af, at der var noget, der puslede oppe i mit Hovede.

Senere fortalte jeg en af mine Venner Historien; han lo og sagde: „Naa, den har rigtignok været høj!"

Saa besluttede jeg at tie; men nu, da Bladene begynder at drøfte Aarsagen til Spøgeriet, vil ogsaa jeg give mit Besyv med i Laget.

Jeg er overbevist om, at der er „Store Bøjgden", der sammen med saa mange andre fremmede besøger os i Sommer Den har lagt tværs over Vesterbrogade, og den er det, der er Skyld i Spøgeriet.

Max.

Brevkasse.

I den under Mærket — cem — i forrige Nr. opgivne Adresse er ved en Sætterfeil kommen til at staa: Fredericiagade 30, 3 S. ; skal være **90**, 3. S.

Det kgl. Teater.

I Aften, Lørdag, Kl. 7½:

Fruentimmerskolen.

Mantillen,

Syngestykke i 1 Akt, frit efter det franske, Musiken af Hr. Viggo Kalhauge (første Gang).

I Morgen Søndag:

Carmen.

(Carmen: Frk *Sigrid Wolff* som Cæst). Upasselige: Damerne Winkel og Reumert samt d'Hrr. Klüwer og Christensen.

Fraværende: Damerne Dons og Schrøder.

KASINO.

I denne Uge hver Aften Kl. 7½-10¾:

Forestilling.

Billetter til forhøjet Pris faas hver Dag fra Kl. 12—3 i Teatrets Billetkontor.

Dagmarteatret.

I denne Uge opføres hver Aften:

Esther eller **Vandenes Datter.**

Folketeatret.

Hver Aften Forestilling.

I denne Uge:

Haandværkerliv.

Frederiksberg Morskabstheater.

I denne Tid opføres hver Aften Kl. 7½:

Søster Rus

eller

„Hvad er Meiningen, Kære?"

Kl. ca. 9:

Muntre Musikanter

eller

Sommerrevyen 1889.

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand;* til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge 1 Kr. 25 Ø.
2. — 2. — 1 — „ —
Nr. Balkon og Parterre „ — 75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter „ — 50 —

Etablissement NATIONAL.

Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.

I denne Uge opføres hver Aften:

National-Revuen 1889

eller

Mellem Himmel og Jord

samt

I Praksis.

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Kursus paa Nørrebro.

I **Blaagaardsgade 7,** 1ste Sal t. v., gives **praktisk** og **billig** Undervisning for **Damer** og **Herrer** i **Dansk, Tysk, Fransk, Engelsk, Regning, Matematik, Bogholderi** og **Handelskorrespondance.** Ligeledes **forberedes** til de forskellige **Eksamina** samt til **Hærens** og **Søværnets Elevskole. Kursus** og **Enetimer.** Undervisning **Dag** og **Aften.** Indmeldelsestid bedst fra Kl. 4—7 Eftm. Sønd. 10—2.

Cirkus Busch.

Hver Aften Kl. 7½, stor Forestilling.

Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillinge Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.

Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor. eller i Central Expres.

TIVOLI

er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.

Fregatten **„St. Georg"** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.

I Koncertsalen

giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4).

I den aabne Musikpavillon

gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**

Ved Ø-Pavillonen

gives hver Aften 3 Koncerter.

Paa Theatret

gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

Paa Plænen

arterre- og Luft-Gymnastik m. m.

Store Fester

med Illumination, Fyrværkeri o. lign.

Hver Søndag: **Fyrværkeri.**

Panorama international.

Vimmelskaftet 47.

Aabent 10—10. Denne Uge: **Passionsskuespillet i Oberrammergau.** (235)

I Tivoli: 3die Serie af **Øvre-Italien:** Turin, Nizza, Mailand, Monaco.

Kraftig, velsmagende Husholdningsthe til 2 Kr. Pd.

Tiauw Siat & Elan,

Kinas Thehandel,

Kongens Nytorv 22. Stuen.

APOTHEKER DR. HERB's INSEKTPULVER

faas overalt i Pk. à 10, 25 og 50 Øre. Forhandlere stor Rabat. (231)

Hovedudsalg: Grønnegade 25, 2. S.

Kjøbenhavns Margarinelager,

en gros & en detail,

Vimmelskaftet 43 o. G.

Adressekontorets Gaard.

Den tiltagende store Omsætning bevirker, at der stedse findes *friske* Varer paa Lager til billige Priser. (229) **J. Schack Nielsen.**

PARIS

behøver De ikke at rejse til, da **Franske Herregarderobe Magasinet** er forsynet med fine franske Stoffer til billige Priser. Første Klasses Tilskæring.

Emanuel Johansen, (234)

Frederiksborggade 37.

Skrædderforretningen,

43, Studiestræde 43,

Afbetaling indrømmes.

Til kontante Priser. (237)

Artikler for Herrer,

2, 3, 4, 5 à 6 Kr. pr. Dus.

Forsendes mod Postforskud. (233)

J. A. Larsen, lille Kougensg. 39.

Artikler for Herrer,

(Eneforhdl. for Sigd. Ernst) fra 1 Kr. 25 Ø. pr. Dus. Priskurant mod Porto. **Chr. Hansen,** *Grønnegade 25, 2. Sal, Kjøbenhavn K.* (232)

Artikler for Herrer, 2, 3, 4, 5 Kr. pr. Dus.. Forsendes mod Efterkrav fra Cigarforretningen, Gothersgade 38i. Kælderen. (236)

Annoncer kan indrykkes i **„GAZETTEN"** for en Betaling af 15 Øre pr. Linje med 10 pCt. Rabat for indtil 5 Indrykkelser og 33 pCt. for 10 Indr.

Uge-Revue.

Hvis det var saaledes indrettet her i Verden, at man kunde vælge, hvad man vilde være, saa véd jeg nok, hvad jeg ikke vilde være.

Først og fremmest vilde jeg ikke være Uge-Revy-Forfatter.

Jeg ser nok i Bladene, at Urtekræmmerne er kommet til den Erkendelse, at de bestiller altfor meget; nu skal de allesammen have lukket Butiken saa tidligt, at de kan være i Seng Kl. 9.

Det er tydeligt nok, at de Godtfolk ikke véd, hvordan en anden én har det. Saadan noget som at sælge en halv Fjerding Cichorie, veje et Pund grøn Sæbe af, sige hvad Klokken er, laane Adresseavisen ud og give Penge igen — det er en hjærnestyrkende Beskæftigelse, der i det højeste kan afsætte et Par bulne Fingre.

Men en Uge-Revy-Forfatter! Hvornaar har hans Tanker Fred, naar har hans Sjæl Hvile?

Aldrig! Aldrig sover han, og aldrig hviler han. Han kan ligefrem ikke, fordi han evig og altid har sin Uge-Revy i Tankerne. Men er det saa ikke saa saare naturligt, om hans forpinte Hjærne saa smaat tænker paa ogsaa at lukke Butiken, og det baade før og efter 9.

En Uge-Revy-Forfatter kan jævnlig have det, jeg tror, man træffer Hovedet paa Sømmet, naar man siger: omtrentlig som *Magasin du Nord* i denne Tid.

Nemlig mangle „gode Ideer.“ Men der er den Forskel, at medens han i den Anledning gaar melankolsk rundt og i sin Fortvivlelse lader Skægget staa, sætter Wessel- & Vett et Par meget gemytlige Ansigter op og averterer om det i alle Blade.

Jeg har ellers et Par Ideer, om det ærede Firma kan bruge dem. Jeg har blandt andet tænkt mig, at der maatte kunne laves en fiks lille Genstand, der ikke løber for højt op, et Slags nyt Drillespil, der viser, hvordan Silke bliver til Twist og Twist til Silke.

Ærede reflekterende bedes henvende sig hos *Petersen*, hedder det i Annoncen. De kender vel *Petersen?*

Det er besynderligt, som det kan gaa. Nu er jeg i denne Uge stødt ikke mindre end to Gange paa det Navn. Først som den, der er villig til at modtage de gode Ideer, de to idéforladte Magazin du Nord-mænd ikke selv kan finde paa, dernæst som den, der har faaet Medaille i Paris.

Det meddeltes virkelig til min store Glæde og Overraskelse i et Telegram, at *Petersen* havde faaet Sølvmedaille, Petersen slet og ret, Petersen uden Forbogstaver, Titel eller Næringsvej, Petersen i al Almindelighed.

Hvem den Petersen er, kan der vel mellem oplyste Mænd og Kvinder ikke være Tvivl om.

Men skulde de tilfældigvis ikke vide det, saa gør det heller ikke saa nøje. Muligt er det jo ogsaa, at Pariser-Dommerne ikke har villet hædre en enkelt Mand — den ene Petersen er vel ogsaa lige saa god som den anden — men har søgt en Form, hvorunder den kunde hædre hele den samlede danske Nation.

De har været saa heldige at finde denne Form i *Petersen*, der ligervis som Bethelskibet, Hesten, Tivoli og Magistraten hører til vore nationale Ejendommeligheder.

Der findes vel med et rundt Tal omkring 71,349 Mennesker i Danmark — Børn og militære iberegnede — der bærer det stolte Navn. Og naar nu *Petersen* har faaet Sølvmedaille i Paris, har saa ikke hver enkelt af de 71,349 Lov til at glæde sig over, at just *han* er blevet hædret?

Jo, Paris har ikke paa nogen galantere Maade kunnet vise Danmark sin Sympati.

Det er ligegodt kønt at faa lidt Anerkendelse fra Udlandet. Det tyder dog paa, at vi set i Frastand ikke er saa fjollede endda.

Nær ved kan vi jo være slemme nok at se til. Men lad os prise vor Lykke, at ikke Udlændingene har hørt noget om, at vi spilder vores meste Tid med at begaa Selvmord, med at fejre kongelige Skuespilleres Jubilæum — det er regnet ud, at Schrams Jubilæum i Torsdags var det 7de, han har holdt — og med at læse alle de Artigheder, Bladene har at opvarte hinanden med.

Som nu det store S og den lange Robert.

Hvor kan de ellers taalelig nette Mennesker blive ved med de fæle Buestrøg? Skal Musikere skændes, er det naturligvis rigtigt nok, at det bliver efter Noder, men den underlagte Tekst de læser hinanden, kunde dog nok være lidt mere varieret. „Gammel Nar“, og „ormstukken Gnavpose“, „Mester Jakel“ og „Løgnhals“, det er dog, naar alt kommer til alt, kun forskellige Udtryk for ganske det samme.

Hvorfor taler S og R i Gaader, hvorfor ikke tale lige ud af Posen? Vi er jo dog, selv om Solen vil bilde os noget andet ind, nær ved det Tidspunkt, da Bladene falder, og naar de først falder, saa kan de vanskeligt undgaa ogsaa at falde over hinanden.

Men hvad i al Verden kommer det os ved, at Alberti eller Noach eller en anden Hædersmand ikke kan finde Balancen? Naar man er saa livlig, som d'Hrr. er til at give hinanden en Omgang, er det ikke saa underligt, at det kniber med Balancen. Men stygt er det at se dem vælte den ene Smørfjerding efter den anden over hinanden, og det er til at blive gal over ovenikøbet at se Hans Knudsen blande sig i det.

Herregud, den Knudsen skal ogsaa stikke sin Næse allevegne. Først fik han sit Fedt hos Thor i Tivoli, nu faar han Smør af Noach.

Kan han dog ikke blive fornuftig og huske, at han kun er beredtiget til at kvittere for Annonceregningerne?

Nej, saa priser jeg Bolette. Hun er just én af mine. Det er en „Hvad-vi-vil-Kvinde“ af rette Slags.

Hun kan ikke alene slaa et Brød, men ogsaa en Forretning op, og det bare ved at slaa en Rude ud. Det lyder som ingenting, men ligesom alle Mennesker kunde gøre Kunsten med Ægget, efterat Kolumbus havde gjort det, saaledes er hun ogsaa paa sit Felt Banebryder.

Det er noget nær Idealet af et Brødudsalg, hvor Politiet maa stille Kunderne i Kø, hvor én 5-Øres Kage gaar i 50 Øre og en Halvskilligs Krydder i 25, hvor hun skummer Fløden bare ved at sælge Mælken, og hvor hun paa én Dag stryger en Kage saa flot som nogen fin Konditor.

Bolette er brillant, hvilken Dom man saa end vil fælde over hendes Jomfru.

Jeg véd i Øjeblikket ingen, jeg skulde sætte højere end hende. Frk. Hartmann højere — nej, dog ikke, det vilde gaa for meget ud over Dagmarteatrets Soffiter.

Der kunde egentlig kun være Tale om Fru Gjørling, der efter sin Proklamation har faaet en egen Glorie om sig. Det vakte sandelig min Forbavselse, at Folk efter den ikke var rent gale efter at komme til „Esther“. Skulde det være Proklamationen, der gjorde hende til „Vandgangenes Datter“?

Og jeg, der troede, at man vilde have løbet efter hende, som hendes tre Direktører løb efter hende forleden under en Prøve, da Drachmann havde ladet Tungen løbe løbsk og sagt nogle Ord om Fru Gjørlings Esther, der ikke var bare Kompliment.

Ulykken vilde da, at Fruen, der sad bag ved den uforsigtige Digter, hørte det, fo'r i Vejret, tog sit pæne Overtøj og styrtede afsted, efterfulgt af baade Riis-Knudsen,

Lehmann og Mantzius. Det lykkedes den med de længste Ben forsynede at indhente hende ved Boulevarden, og den vrede Frue blev atter forsonet.

Anbelangende de tre Herrer er de nok ellers for Tiden i Færd med at finde et Fællesnavn, de kan optræde under som samlet Direktion. Navnet er endnu ikke fundet, men saa meget er vist, at fint skal det være.

De kommer forresten rigtig udmærket ud af det sammen. Den ene gør ingenting uden den anden og tredie, den anden rører sig ikke, uden at den første og den tredie ogsaa er i Bevægelse, og den tredie optræder ganske paa samme Maade overfor den første og anden.

Som Exempel paa det nydelige Forhold kan blot nævnes, at naar Direktionen er samlet for at skrive et Brev, saa er de enige om at skrive det, men Riis-Knudsen lægger det i Konvolut, Mantzius spytter paa Gummien og Lehmann sætter Frimærke paa.

Er det ikke kønt? ***Puk.***

Redigeret af *Th. N. Wisholm.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 37.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 14. Septbr. 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

Fra det kgl. Teater.
Scener af „Axel og Valborg".

TEATRENE.

Det kgl. Teater.

Opførelsen af „Axel og Valborg“ har givet Hr. Zangenberg Lejlighed til at forfølge sin Sejr fra „Dronning Margrethe“, og saa vidt man kan skønne, bliver det vel væsentlig paa ham, at Øhlenschlægers Dramaers Skæbne vil komme til at bero. Naar Hr. Zangenberg nu har flyttet sit Mærke saa langt frem, naar den for faa Aar siden evig glade Operetteelsker med en i vor Teaterhistorie enestaaende Medbør er naaet til den Succes, han med Rette opnaaede i „Broder Rus“ og „Dronning Margrethe“, da skyldes dette vel først og fremmest en ihærdig Flid og en omhyggelig Røgt af et ikke overdrevent stort Talent — ogsaa har hans vindende Elskværdighed vel aabnet ham mangen Dør —; men hvad der væsenlig betinger hans sidste store Sejre, er hans Tro. Han er én af de faa, der endnu kan med Overbevisningens Varme sige de velklingende Fraser, som hos Øhlenschlæger gaar Haand i Haand med gedigen Skønhed. At der er arbejdet i disse Aar, derom bærer den klare og omhyggelige Replikbehandling Vidne. Paa intet Punkt bliver Hr. Zangenberg genial, og vel er han ikke født til en Plads blandt vore store Navne i scenisk Kunst, men alt, hvad han yder er saa kønt, dygtigt og smagfuldt, at det vil sikre ham en fremskudt Plads. Fremhæves bør hans Spil i Dødsscenen som, gribende ved sin Alvor og Sandhed, dannede en velgørende Modsætning til det rutinemæssige og tomme Spil, hvormed Hr. Emil Poulsen lader Sortebroder Knud forlade det timelige. Det kgl. Teater har iøvrigt blandt sine unge endnu en troende Mand, for hvem „Helten“ fra hans første Ungdom har staaet i lokkende Glans, Hr. Martinius Nielsen. At han ejer Betingelser for Faget, er indlysende, men det skorter ham paa Smag. Han forcerer, naar han kommer i Affekt, sit af Naturen sjældent klangfulde Organ frem til en tom Buldren, som lader Tilskueren kold, og ruller for meget paa r'erne, til Skade for det iøvrigt intelligente og følte Spil. At Tungen undertiden løber løbsk, saa Ordene snubler over hinanden, bør man ikke regne ham til Last; en Skuespiller, som aldrig faar Roller, kan ikke skole sin Tale.

Højt stod Hr. Axel Madsen som Vilhelm. Den lidt flove Vaudevilleelsker var som forvandlet. En komplet Helteskikkelse og et Spil helt igennem præget af mandig Alvor. Han sang kønt Visen om Aage og Else. At en saa moderne Skuespillerinde som Fru Oda Nielsen skulde faa noget rigtig godt ud af Valborg, var vel mere, end man kunde vente. Naturligvis var det en nobel og intelligent Præstation, men denne Valborg og hendes Kærlighed synes dog for bleg. Dhrr. Emil Poulsen og Jerndorff spillede med retskaffen Dygtighed. Iscenesættelsenvar god, og Kirkedekorationen med smaa Midler ganske imponerende.

—*n.*

* * *

De samtidige Premièrer i Sæsonens første Dage har, som vore Læsere har set. lagt saaledes Beslag paa „Gazetten“s Billedplads, at vi har været forhindrede i at bringe Portræter af de to Jubilarer ved det kgl. Teater, Hr. Kammersanger Peter Schram og Fru Agnes Nyrop. De to udmærkede Kunstnere er i forrige Uge bleven fejrede af den ganske Presse, og det har regnet med biografiske og andre Data. Vi skal derfor, da vi nu en Gang er komne post festum, ikke trætte vore Læsere med Gentagelser, men kun til de altid velkomne Portræter knytte Ønsket om endnu at faa Lejlighed til at takke Originalerne for megen god Kunst.

* * *

Samtidig bringer vi et Portræt af Frk. Sigrid Wolff i „Carmen“; vi antager, at det vil være en kærkommen Erindring for de mange, der for Tiden nyder godt af Frøkenens Gæstespil. Hendes Carmen er en Præstation ikke blot af sanglig men af stor dramatisk Interesse. Et saa karakteristisk Spil, støttet af en fortræffelig Personlighed, er en Sjældenhed paa Operascenen.

Guld og Glimmer.

Frøken *Ebba Lindberg,* en Datter af Hr. Etatsraad Lindberg, holdt i Tirsdags Bryllup med Hr. Premierløjtnant *Ernst,* en Søn af Generalen af samme Navn.

* * *

Frk. *Nødager,* en Datter af Grosserer N. Nødager, holdt i Lørdags Bryllup med Hr. Dr. *Eriksen.*

* * *

Frk. *Harriet Brodersen,* en Datter af thv. Balletdanser Hr. Kammerraad Brodersen, holdt i Onsdags Bryllup med Hr. Assistent *Wenzel Schmidt.* Vielsen fandt Sted i Slotskirken.

* * *

Tvetydigt. Aksel, lov mig, at Du aldrig vil elske mig mindre end nu.

— Mindre endnu, umuligt min Pige.

* * *

Gazetten holdt forleden et lille Punschegilde (C. G. Lindgrens svenske) og gjorde ved denne Lejlighed den Erfaring, at svensk Punsch er saare behagelig, idet den skylles ned, men ganske det modsatte, naar man skal have den op igen.

Dagen derpaa lovede *Gazetten* sig selv aldrig mere at drikke Punsch — i alt Fald ikke varm — og i hvert Fald ikke mere end en halv Flaske ad Gangen — og i det hele taget ikke over én, højst to Flasker osv.

* * *

Restauratør *N. Niedermann,* „Bølleforeningen“s og „Braminerne“s nidkære Vært, kan ikke lide, at Folk kritiserer og undersøger hans Varer eller hans Ydre. Han siger saaledes i det af ham redigerede Blad „Spiriten“:

„— — — Man ser paa mit Kød, paa min Klædedragt, men er ej moden nok til at høre Røsten.“

Og han véd saa godt Grunden til, at hans Gæster ikke forstaar sig paa Røsten (skal vel være Kosten), thi — tilføjer han —: „. . . Naar jeg siger „Uvidenheden“, da mener jeg alle disse kloge, ved Bogtrykkersværten oplærte Mennesker, der, fordi de have lært en Del af, hvad et Universitet indbefatter i Skrift, mene at kunne dømme og forkaste alt, hvad de ikke have modtaget paa Universitetet.“

Stakkels uvidende, som ikke har lært at lave Mad paa Frue Plads. Sligt læres kun til Gavns i Kælderen paa Østergade.

* * *

En af Tivolis Variétés mest yndede Artister, Frk. *Fanny Nona,* hvis Billede *Gazetten* havde den Fornøjelse at bringe i sit Nummer 25, har paa Mandag Benefice.

Den unge engelske Dame, der i over 12 Maaneder har været knyttet til Etablissementet, har med Iver lagt sig efter det danske Sprog. Vi mindes f. Eks. at have hørt hende synge:

„Hvis Du vil, saa tag Nona
med til Landskrona,“

Det er der saamæn mange, der kunde have Lyst til.

* * *

Hr. *Ferdinand Schmidt* havde efter Forlydende paatænkt at opføre „Den sidste Nat“ paa Nationals Theater, men skal have opgivet det af Hensyn til Hr. *Schwanenflügel,* der ikke syntes om det bekendte Refræn:

„Næsvise *Flue,* hvad tænker Du paa?“

* * *

A.: „Det er godt Stof, det Ny Carlsberg Øl, Brygger Jacobsen sælger i *National.* Og saa er der nok af det.“

B.: Ja, en hel *Stofregen.*“

* * *

Da det kongelige Theater forrige Gang opførte „Axel og Valborg“, spillede *Vilhelm* Axel.

Dennegang spiller *Axel* Vilhelm.

* * *

En „optraadt“ Professor! I „Aftenbladet“ for sidste Mandag findes under en Kronik fra Cirkus Busch følgende forbløffende Sætning . . . . — „den sidst optraadte Amatør var den berømte „Professor“ Andersen Bang . . .“

At den navnkundige „Professor“ har

været Genstand for adskillig Molest, er bekendt nok; men at han endog skal være bleven *optraadt*, anede vist ingen, før „Aftenbladet" meddelte det, og denne hans Lemlæstelse vil sikkert vække dyb Medfølelse hos hans mange bekendte. — En Beroligelse kan det dog mulig være at erfare, at han et Par Aftener efter igen meldte sig til Tjeneste i Cirkus Busch.

Fredensborg-Brev.

Fra *„Gazetten"s* ganske særlige Korrespondent.

Fredensborg, den 13. Sept. 1889.
Kl. 10.

Foran hvert ankommende Tog findes et Lokomotiv, som har den Ære at trække de kejserlige og kongelige Herskaber. Endvidere findes her Vogne og Heste, der befordrer allerhøjst- og højstsamme fra Stationen til Slottet.

* * *

Kl. 11.

Her flages. Jeg har talt flere Dannebrogsflag og næsten lige saa mange — om ikke færre — russiske. Endvidere et græsk. Endvidere et mørkeblaat . . . dog dette formodes at være en Farvers Skilt. Solskin. Regn. Taage. Storm, Blæst. Straalende Vejr.

* * *

Kl. 12.

En Kagekone begiver sig op til Slottet. Jeg følger efter hende. Det er Frokosttid. Slottet er hvidmalet. Skoven er grøn. Rugen er gul. Vandet er blaat. Der musiceres af en Lirekasse med Trompet paa.

* * *

Kl. 1.

Uhyre Masser af stærkt svedende Karle og Piger er forsamlede for at hilse paa Kejseren. Der kommer han. Graa Frakke. Skæve Ben. Hurraraab.

* * *

Kl. 2.

Det var en Fejltagelse. Det var den falske Smerdis Nr. 2. .... Thomas Graae. Fejltagelsen ubegribelig.

* * *

Kl. 3 Nat.

Martin Kok og *Jens Kok* er ankomne hertil. Hanerne gale.

Mere næste Gang. *Tom.*

Cirkus Busch.

Cirkus Busch afslutter i Morgen, Søndag sit Ophold her med to store Afskeds- og Takkeforestillinger, og Hr. Busch har god Grund til at „takke" — han har jo som bekendt baade høstet Guld og Ære i København. Først og fremmest kan Busch takke sit flinke Selskab derfor. Hr. Busch selv har forbavset København ved sin enestaaende Dressur, ved sine smukke Heste og ved sit udmærket sammensatte Selskab.

Blandt Selskabet er det sikkert tre af Damerne og en af Herrerne, som Hr. Busch skylder sin Succes — ti Cirkus's Sæson har virkelig været en Succes.

De tre Damer er Fru Busch, Frk. Maria Doré og Frk. Henriette Jansen; Herren er Hr. Olschansky.

Frn Busch har glædet København ved sit elegante Skoleridt, længe vil man med Fornøjelse erindre hendes smukke, slanke Skikkelse paa den prægtige sorte Hest.

Frk. Maria Doré — Københavns Yndling — har ved sit mesterlige Jokeyridt vundet et Ry, der ikke er langt fra at naa Mr. Cookes, og hun har forbavset Københavnerne ved sin Alsidighed. Med lige stor Fornøjelse saa man den unge, smukke Kvinde som Jokey, som Skolerytterske og som Linedanserinde.

Frk. Henriette Jansen har sikkert med sine prægtige sorte Øjne og sit lange, flagrende Haar gjort Indtryk paa mange ungdommelige Hjærter, naar hun i vild Iver fo'r Manegen rundt.

Det drønende Bifald, der fulgte efter Hr. Olschanskys enestaaende Spring, beviser, i hviken høj Grad af Yndest han har sat sig hos det københavnske Publikum.

Efter disse følger saa de flinke Jokeyer Mr. Adolf og Mr. Wallet, den lille dristige Luftgymnastikerske Mlle. Amalie, Saltomortalerytteren Mr. Arnold, den morsomme Klovn Mr. Guion o. m. fl.

Foruden denne den faste Stok er der i Sæsonens Løb optraadt en Mængde Artister i Cirkus Busch, som alle — med Undtagelse af et Par stærke Mænd — har været ganske fortrinlige Kræfter. Vi skal blot nævne Mr. Tschernoff, Brødrene Theo, Miss Merry, Brd. Lauk & Hurley og den sidst ankomne Araber Ben Abdullah og Signor Moglio.

Hr. Busch har ikke sparet nogen Udgift, ikke skyet nogen Anstrængelse for at behage Københavnerne — derfor har København ogsaa paaskønnet hans Bestræbelser. — Vi ønsker Hr. Busch og hans flinke Selskab Lykke paa Rejsen og haaber paa et snarligt Gensyn. *V. S.*

Mørke Aftener.

Nu kommer de! — De „mørke" Aftener, med al deres straalende Lys, med Lampernes og Lygternes Skin, med Butikkernes gullige Blus og med Straalehavet fra Teatrenes og Koncertsalenes Lysekroner, er i Anmarsch.

Gud ske Lov, at de kommer!

Jeg elsker nu de „mørke" Aftener, just fordi der i dem kommer „Blus paa Lampen", „Lys" i Øjet, „Gnister" i Humøret, „Glans" i Hjemmene og „Brand" i Hjærterne.

Det maa have været en sær Fyr, ham, der er faldet paa at kalde disse Aftener for *mørke*.

Jeg holder af at hvile i de mørke Aftener.

Helst sidder jeg nede paa de bløde Fløjlsstole i Parkettet og ser god Komedie foran mig og smukke Ansigter omkring mig, kort sagt, det „fedtede, grisede Fribillet-Parket Publikum", som „Københavns" forleden saa smagfuldt skrev, det er just noget for mig, og mærkværdigt nok har jeg ofte set baade Ove og Oscar, ja selv en saa sober Person som Thomas blandt alle disse grisede Mennesker.

Eller jeg daser paa en Kafé.

Belysningen er akkurat stærk nok til, at jeg kan se at læse Bladene.

Et grumme interessant Stykke Arbejde.

Her er nu først Avisen: En lang Leder af Frederik: Aftenbladet — Stygge Folk — Køb det ikke — Bar Skandaler — Fy, Føj! — Slet Lekture — Men Avisen — Meget fint — Meget nobelt — Køb den endelig — Kom nu kære — Kun tre Øre — Ingen Svin i Stien — Saa Du Røgen!

Saa er der Aftenbladet:

Frederik Hansen — Fedteklump — Hvidkaalsho'de — Rene Bøller — Æh! Bæh! — Aftenbladet — „Smaa"s Beskytter — Dejligt Blad — Djærvt Sprog — Nobel Tone — Kun to Øre — Mægtigt Oplag — 25,000 — Saa Du Røgen!

Ja, ikke sandt! Det er en nobel Presse, vi har.

Nej, — der kommer jo min gamle Ven, Skuespiller X., saa spiller han altsaa ikke i Aften, og jeg kan formodentlig faa mig en hyggelig Passiar med ham; det er rigtignok ikke saa lidt fornøjeligere end at sidde og tygge Drøv paa Hr. Hansens og Hr. Rex's forslidte Grovheder.

Der er hyggelig paa Kaféen i de mørke Aftener, naar Stamgæster saaledes en efter en indfinder sig og krammer al deres Viden ud.

Og bliver man saa endelig ked af at hænge paa Kaféen, hvor fornøjeligt er det da ikke at promenere paa Strøget i de mørke Aftener! Hvorhen Øjet skuer, møder det Lys, Lys fra Butikkernes klare Ruder, Lys fra Damernes smilende Ansigter.

Nu og da stanser man et Øjeblik — udenfor „Giese" t. Eks. Det bekendte Galleri af skønne københavnske Skuespillerinde-Hoveder smiler til én, som det staar opstillet dér mellem Beridersker i pikante Dragter og franske Grisetter med frivole Blikke, og man føler sig som en moderne Paris, der skal afgive sin Dom i denne Skønhedskonkurrence.

Men hyggeligst er det dog, naar man i de mørke Aftener, havner hos en eller anden gæstfri Familie i en lun Stue, hvor Lampen staar tændt paa Bordet og Lysene paa Fortepianoet, hvor Husets Døtre musicerer, hvor Husets Frue sidder magelig i sin Lænestol, hvor Husets Herre trakterer med en Toddy og en god Cigar, og hvor man selv sidder henslængt i Sofaen i fortrolig Passiar med sin Donna — Datterens Veninde.

Summa summarum:

København, Du er dejlig — især i de mørke Aftener. *Strøjberg.*

Frk. Sigrid Wolff
som „Carmen".

Kgl. Skuespiller
P. Schram.

Kgl. Skuespillerinde
Fru Agnes Nyrop.

Fra det kgl. Teater.

Kritisk Øjeblik.
I det en herboende Grosserer kører over Jærnbanen, mens Toget nærmer sig, gaar Bommen ned og river ham af Drosken, hvorved han slaar Hul i Baghovedet.

En livstræt Maler
forsøger at drukne sig i Peblingesøen, men forhindres deri og køres bag efter til Hospitalet. Motivet skal være Næringssorg.

Farligt Fald.
En ung Kone bliver paa Købmagergade skubbet over i en stor Spejlglasrude og skærer sig frygtelig, saa hun i lemlæstet Tilstand maa køres til Hospitalet.

Unaturlig Fader.
En i Sundbyvester boende Svensker mishandler paa det grusomste sin Søn for en ubetydelig Forseelse. Slubberten blev anholdt.

Et Offer!

Københavnerbillede

af

W. I. S. Holm.

(Eftertryksretten forbeholdt.)

(Fortsat).

Hendes Barneliv blev alligevel fattigt. Hun havde hverken Veninder eller Legesøstre eller Omgang med andre Børn. Moderen sluttede hende inde hos sig og kunde ikke et eneste Øjeblik undvære hende. Da hun naaede Skolealderen, overtog Moderen hendes Undervisning. Hun havde selv faaet en god Opdragelse og var i Besiddelse af ret omfattende Kundskaber, og disse søgte hun nu at bibringe sin Datter. Mens Naalen rask gik ud og ind, ført af de flittige Fingre, sad Anna med sin Lektiebog i Haanden paa en Skammel ved hendes Fødder og tilegnede sig lidt efter lidt en Del teoretiske Lærdomme. Ved de halvaarlige Skole-Eksamina, hvortil hun gav Møde sammen med de andre Børn, kunde hun gøre Rede for sin Børnelærdom lige saa flinkt som disse; men ikke desto mindre var der mange Lakuner i hendes Tankeliv, som Moderens Undervisning ikke formaaede at udfylde. Anna var ret godt begavet, havde en livlig Fantasi, og i hendes Ensomhed fødtes i hendes Sjæl mange Tanker og Spørgsmaal, som Moderen ikke var i Stand til at besvare. Hendes Fantasis Flugt mødte ingen Forstaaelse i Ting, der laa uden for Moderens snævre Horisont og deres dagligdags Liv, og da hun fra Barnealderen traadte ud i Livet, var hun temmelig uforstaaende overfor dets Krav. Hun sad inde med en Del boglig Viden om historiske Ting og Personer, om religiøse Dogmer, der sagde „Du skal!“ eller „Du skal ikke!“ Men hvorledes det ellers gik til ude i Verden, hvad Livet var, hvad der udkrævedes for at leve det, hvori Betingelserne laa for at komme helskindet igennem det, om alt dette vidste hun intet med Undtagelse af, at man skulde være beskeden i sine Fordringer og arbejde strængt for det daglige Brød.

Saa snart hun var bleven stor nok dertil, var hun begyndt med at hjælpe sin Moder ved dennes Haandarbejde. Efterhaanden som hun blev større, udfordredes der mere til Klæder og øvrige Fornødenheder, og Moderens uafbrudte Flid formaaede ikke længer at tilvejebringe det altsammen. Men Anna var flink, og hendes Hjælp, som hun gærne ydede, hjalp dem over Armodens værste Skær. Dag efter Dag, ofte Aftenen med, sad disse to, Moderen og Barnet, og sled for Udkommet. Deres eneste Adspredelse bestod i, at de en Gang imellem, naar Dagen skumrede, gik dem en lille Sparetur i Byens Lystanlæg; men efter en saadan Udflugt maatte de altid hænge dobbelt i for at indvinde den spildte Tid.

Kort efter Annas Konfirmation blev Moderen syg og døde efter faa Dages Sengeleje. Det aarelange Slid i Forbindelse med Sorgen over et ulykkeligt Ægteskab havde tidligt undergravet hendes Sundhed, og hun gik bort fra sit Barn paa en Tid, da Savnet af en Moder føles aller haardest.

Anna tog sig Tabet meget nær. Moderen var jo hendes eneste Støtte i Livet, og ved hendes Død følte hun sig forfærdelig alene.

Faderen var i Aarenes Løb bleven reduceret til et komplet Subjekt, der indgød Anna baade Skræk og Afsky. At blive i Hjemmet sammen med ham hverken turde eller kunde hun, og saa snart Begravelsen var overstaaet, forlod hun derfor sit Barndomshjem for at tjene sit Brød blandt fremmede.

Hun fik Plads som Barnepige hos en Familie der i Byen, hvor hun havde det forholdsvis ret godt, men dog stadig blev mindet om Tabet af sin Moder, og da en anden Lejlighed kort efter tilbød sig, forlod hun sin Fødeby og drog ud i den vide Verden, der var hende saa komplet fremmed.

Hun modtog af og til Breve fra en Kusine, der var rejst til København og ernærede sig som Syjomfru. Denne gav altid en rosenfarvet Skildring af sin Stilling, fortalte om sit ubundne Liv, gode Fortjeneste og Hovedstadens mangeartede Tryllerier og opfordrede Anna til at komme over til sig. En Tid havde hun Betænkeligheder ved et rejse saa langt bort til den store, fremmede By; men Kusinen vidste at fremstille alt saa tillokkende, lovede at skaffe hende Optagelse paa den samme Systue, hvor hun selv var beskæftiget, og lovede hende for Resten at staa hende bi med Raad og Daad.

Og Anna samtykkede. Hun forlod sin Plads, og efter et sidste Besøg ved Moderens Grav indskibede hun sig og stod en raakold Efteraarsmorgen, knapt 16 Aar gammel, med en lille Bylt i Haanden paa Kvæsthusbroen, hvor hun halvskræmt og med forbavset Blik betragtede det raske Liv ved Afskibningen og Hovedstadens bevægede Fysiognomi.

Kusinen, der modtog hende ved Dampskibet, havde allerede lejet hende et lille Værelse i Borgergade, og Dagen efter tiltraadte hun sin Plads paa Systuen, hvor hun tog fat med god Vilje og det unge Sind opfyldt af Haab og Fortrøstning.

— — — — — — — — — — —

Kære Læser! Aner Du, hvad Livet paa en københavnsk Systue vil sige? Kender Du de Kaar og Forhold, man byder de ulykkelig stillede Væsner, der betegnes med Navnet „Syjomfruer“?

Der er talt og skrevet en Del om Sypigesagen; men intet er gjort for at bedre den. Og dog var her sandelig en Mark, som fortjente at pløjes, et Humanitetsværk, som kunde bære velsignelsesrige Frugter, naar blot det blev taget rigtig op og gennemført.

12 til 14 Timers dagligt Slid — og i de travle Sæsoner mere — i kvalme, usunde Rum, hvor Dampen fra Pressejærnene, Støvet fra Systofferne og mange Menneskers Uddunstninger i de altfor smaa Lokaler besværliggør Aandedrættet og forpester Lungerne — ved et saadant Trælleliv er det, en flink Jomfru kan tjene fra 5 til 8 Kr. pr. Uge. — Intet Under, at Sypigerne har denne usunde, blegsotige Teint og det livstrætte Udseende, som næsten altid karakteriserer denne Stand; heller intet Under, at de leverer et forholdsvis betydeligt Kontingent til vore Hospitaler.

Man er tilbøjelig til at fælde en temmelig ugunstig Dom om Sypigestanden i Almindelighed, og det er vel ogsaa en Kendsgærning, at den afgiver et betydeligt Antal Rekruter til Prostitutionen; men her som i saa mange andre Tilfælde dømmer man altfor meget efter Skinnet, uden at veje Aarsag og Virkning mod hinanden.

Man maa vel huske paa, at jo mere et Menneske er fordømt til en afsondret Tilværelse, desto ivrigere griber det ogsaa efter det korte Friheds-moment, som undtagelsesvis frembyder sig. Hvem kan vel fortænke Sypigen i, at hun, der i Ugens 6 Dage maa føre et sandt Trælleliv, med Begærlighed griber efter de Glæder, den syvende kan skænke hende. Det unge Blod har varme Drifter, og jo mere de tøjles tilbage, desto stærkere griber de om sig, naar de en Gang imellem faar Lov til at røre sig.

Og hvor skal Sypigen tilbringe sin Fritid? Et Hjem ejer hun sjældent, kun et lidet, fattigt Værelse, hvis Atmosfære ikke er stort bedre end Systuens, og som intet som helst besidder, der kan binde hende til sig. Hun trænger til at aande ud efter Ugens dræbende Støvslugeri, trænger til lidt Adspredelse, en sparsom Fornøjelse efter al den lange Ensformighed.

I hvis Selskab skal Sypigen tilbringe sin Fritid? Forældre og Slægtninge har hun i de sjældneste Tilfælde, endnu sjældnere en virkelig Ven. Og dog længes hun som faa efter Venskab, efter Kærlighed, og derfor er hun saa let at lokke for den, som er lav nok til at benytte sig af hendes Uerfarenhed og Trang til at give sig hen — og af disse er der desværre altid nok.

Tonen paa Systuerne er som Regel temmelig frivol. Der er altid én eller

anden, som har gjort mindre heldige „Erfaringer“, og hun finder gærne Fornøjelse i at omtale Sagen for de „uerfarne“ paa en saa „pikant“ Maade, at den rigtig kan ægge deres Fantasi og pirre deres Sanser. Paa Systuerne er ingen Censur, hvad Talen angaar, og Udtrykkene er tit af en saadan Natur, at selv den ærbareste ikke kan undgaa at faa urene Tanker og Forestillinger. At dette ikke er nogen Støtte for hendes Moralitet, er afgjort, og at det ikke tjener til at styrke hende mod Fristelser og Fald, er ligesaa afgjort.

De unge Sind har altid Længsler og Attraa, Fantasien er altid i livlig Virksomhed. Intet Under derfor, om Sypigerne i deres afsondrede Tilværelse danner sig Begreber og Anskuelser, der ikke rigtig kan passe ind i det øvrige Samfunds Snørliv.

Sypigen lever saa at sige i sin egen Verden, og den aabner hende ikke Indblik i de Regler, som det øvrige Samfund har dannet sig og — i hvert Fald tilsyneladende — lever i Overensstemmelse med. Det gælder for hende først og fremmest om at holde Humøret oppe og Livslysten vedlige i hendes slidsomme Kaar. Hun er som den unge Sommerfugl, naar Puppen sprænges, og Solen skinner varmt paa dens fine Vinger: Naar hendes Fangebur aabner sig og lader hende flagre ud i Livets Sol, svirrer hun glad og jublende omkring, nipper til de Blomsterbægre, der smiler hende i Møde, sværmer livsglad og kaad i det skinnende Sollys og — brænder undertiden de unge Vinger! . . . .

— — — — — — — — — — —

Den Systue, hvorpaa Anna blev optaget, beskæftigede en 14—16 Jomfruer. Den laa i store Kongensgade, i en Baggaards Sidebygning, hvor Atmosfæren var tung og trykkende, og hvortil aldrig en Solstraale fandt Vej.

Ensformigt og trist var Livet dèr, stadigt Arbejde fra tidlig Morgen til sildig Aften. De Friheder til at tale, synge og le, som de andre tog sig, turde hun, den yngste, ikke tage Del i. Bøjet over sit Arbejde sad hun der Dag efter Dag, hørte omkring sig Maskinernes evindelige Snurren, Saksenes Skratten og en Summen af mange Stemmer.

Forts.

Panorama international

udstillede i forrige Uge en ejendommelig Samling Billeder. Det var fotografiske, svagt kolorerede Gengivelser af de sælsomme Passions-Skuespil i Oberammergau. Man fik i Panoramaet et godt Indblik i, hvorledes disse Tablauer arrangeres. Dekorationsvæsen er der ikke meget af, et Par Bagtæpper og to Sæt sære Sidestykker, hvoraf det ene forestiller Søjlerne i en Hal, det andet Palmer o. l., som benyttes ved næsten alle Tablauerne. I disse Omgivelser ser man saa en Del Scener, hvortil Motiverne er hentede fra det gamle og ny Testamente. Hele den naive Opstilling med de store Pap-Kameler, med Ligtogsfarerne, der er placerede paa Træklodser, o. s. v. gør et højst barnligt Indtryk. Billederne frembyder meget af Interesse, men har vist næppe fundet noget stort Publikum. De fleste ynder mere at se Panorama internationals smukke Prospekter, og Passions-Skuespillene vil da ogsaa i næste Uge blive afløst af en Samling Prospekter fra det maleriske Schweitz. Samtidig afslutter Filialet i Tivoli sin Sæson.

Dansk Kolonialvare-Tidende er Navnet paa et nyt, af Hr. *Carl Steenstrup* redigeret Fjortendagsblad. Det kalder sig „Fagblad for Kolonial-, Material- og Delikatessebranchen“ og har til Formaal gjennem saglige Artikler at drøfte og diskutere Handelsstandens Interesser.

Logogrif.

2. 10.
Hvad her jeg nævner, hvis De dette har,
Paa Logogrifen næppe fat De ta'er.
4. 9. 6.
Et Sted, hvortil vist ofte, kære Ven,
De Deres Svigermoder ønsked hen!
7. 5. 11. 6. 9. 7.
Vend Ordet om, det bliver dog det samme;
Her kan vist let De Gaadens Kærne ramme.
11. 5. 8.
Om De om Logogrifen det kan sige,
Jeg ikke véd — men tror det ej saa lige.
10. 2. 6. 3. 9.
Et Ord, der kun udtrykker saare lidet,
Dog kan der stundom ligge meget i det!
5. 11. 7.
Et Træ, som — ja, hvis mer om det jeg sagde,
Min Løsning altfor let jeg for Dem lagde!
1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11.
En Frihedshelt, en djærv Natur var han,
Som nævnes her. — Nu løs den, om De kan!

W.

Det kgl. Teater.
I Aften, Lørdag, Kl. 7½:
Carmen.
(Carmen: Frk *Sigrid Wolff* som Cæst).
I Morgen Søndag:
Aksel og Valborg.
Upasselige: Damerne Winkel og Reumert samt d'Hrr. Klüwer og Christensen.
Fraværende: Damerne Dons og Schrøder.

KASINO.
I denne Uge hver Aften Kl. 7½-10¾:
Forestilling.
I Morgen, Søndag, første Gang:
Det store Kalkbrud,
Folkekomedie i 5 Akter (8 Tableaux)
af *Georges Ohnet.*
Billetter til forhøjet Pris faas hver Dag fra Kl. 12—3 i Teatrets Billetkontor.

Dagmarteatret.
I denne Tid opføres:
Esther eller Vandenes Datter.

Folketeatret.
Hver Aften Forestilling.
I denne Uge:
Haandværkerliv.

Frederiksberg Morskabstheater.
I denne Tid opføres hver Aften Kl. 7½:
Søster Rus
eller
„Hvad er Meiningen, Kære?“
Kl. ca. 9:
Muntre Musikanter
eller
Sommerrevyen 1889.
Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.
Billetpriserne ere:
1. Parket og 1. Parketloge 1 Kr. 25 Ø.
2. — 2. — 1 — „ —
Nr. Balkon og Parterre „ — 75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter „ — 50 —

Etablissement NATIONAL.
Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.
I denne Uge opføres hver Aften:
National-Revuen 1889
eller
Mellem Himmel og Jord
samt i Morgen, Søndag, 1ste Gang:
Talismanen.
musikalsk Farce i 3 Akter.
Billetpriserne ere de sædvanlige.

Cirkus Busch.
I Aften Kl. 7½, stor Forestilling.
I Morgen, Søndag, Kl. 4 og 7½:
To store Takke- og Afskedsforestillinger.
Billetkontoret er aabent fra Kl. 11—2 og fra Kl. 3 til Forestillinge Slutning. Endvidere erholdes Billetter til almindelige Priser i Central Expres Kjøbmagergade 1.
Det ærede Publikum advares mod at kjøbe Billetter hos Mellemhandlere. Direktionen anerkjender kun saadanne, som ere kjøbte ved Cirkus Billetkontor. eller i Central Expres.

TIVOLI
er daglig aaben fra Kl. 8 Morgen — med de sædvanlige Forlystelser fra Kl. 4 Eftm. — til Kl. 11 Aften. Søn- og Helligdage til Kl. 12. Prisen er 50 Ø. for en Voksen, 25 Ø. for et Barn.
Fregatten **„St. Georg“** med **gratis** Adgang til dens Seværdigheder, hver Aften 2 Koncerter. Fra Kl. 2 Eftm. begynder Sejladsen til og fra Fregatten.
I Koncertsalen
giver det store Orkester under Anførsel af Musikdirektør **Balduin Dahl** hver Aften 3 Koncerter (Søn- og Festdage gives 4)
I den aabne Musikpavillon
gives hver Aften 4 Koncerter vekselvis under Anførsel af Musikdirektørerne **C. C. Møller** og **Georg Lumbye.**
Ved Ø-Pavillonen
gives hver Aften 3 Koncerter.
Paa Theatret
gives hver Aften en Pantomime af det **Volkersenske Selskab,** tilligemed akrobatiske Præstationer o. l.

I Dag, Lørdag den 14. September, har H. M. Kejseren af Rusland tilladt at
Det kejserlige Garde-Ekvipage-Musikkorps fra **„Derjawa“** (54 Mand),
under Anførsel af Kapelmeter **Albert Zimmermann,**
optræder i Koncertsalen Kl. 8½ og 10.

I Morgen, Søndag den 15. Sept.,
Stor Slutningsfest
med omfattende Illumination,
der indbefatter: **Bazaren, Stenhøjen, Kuppelbygningen, Labyrinthen, Portaler og Alléer.**
Prismedekorationen tændes.
Festblus i Haven.
Bal i Dansesalonen.
Stort Fest-Fyrværkeri
med særlig glimrende Bombardement.

Concert du Boulevard.
De komiske Sang- og Danseduettister d'Hrr. Presser og Feldmann, Damerne Frk. Dagmar Linné, Anna Nordmann, Anna Geisler samt Hr. O. Nielsen.

Panorama international.
Vimmelskaftet 47.
Aabent 10—10. Denne Uge: **Schweiz.**
Næste Uge: **Pyrenæerne.** (235)

Kraftig, velsmagende Husholdningsthe til 2 Kr. Pd.
Tiauw Siat & Elan,
Kinas Thehandel,
Kongens Nytorv 22. Stuen.

APOTHEKER DR. HERB's INSEKTPULVER

faas overalt i Pk. à 10, 25 og 50 Øre.
Forhandlere stor Rabat. (231)
Hovedudsalg: Grønnegade 25, 2. S.

Kjøbenhavns Margarinelager,
en gros & en detail,
Vimmelskaftet 43 o. G.
Adressekontorets Gaard.
Den tiltagende store Omsætning bevirker, at der stedse findes *friske* Varer paa Lager til billige Priser.
(229) **J. Schack Nielsen.**

PARIS
behøver De ikke at rejse til, da **Franske Herregarderobe Magasinet** er forsynet med fine franske Stoffer til billige Priser. Første Klasses Tilskæring.
Emanuel Johansen, (234)
Frederiksborggade 37.

Skræder-forretningen,
43, Studiestræde 43,
Afbetaling indrømmes.
Til kontante Priser. (237)

Artikler for Herrer,
2, 3, 4, 5 à 6 Kr. pr. Dus.
Forsendes mod Postforskud. (233)
J. A. Larsen, lille Kongensg. 39.

Artikler for Herrer,
(Eneforhdl. for Sigd. Ernst) fra 1 Kr. 25 Ø. pr. Dus. Priskurant mod Porto.
Chr. Hansen, *Grønnegade 25, 2. Sal, Kjøbenhavn K.* (232)

Artikler for Herrer, 2, 3, 4, 5 Kr. pr. Dus.. Forsendes mod Efterkrav fra Cigarforretningen, Gothersgade 38i Kælderen. (236)

Annoncer kan indrykkes i „GAZETTEN“ for en Betaling af 15 Øre pr. Linje med 10 pCt. Rabat for indtil 5 Indrykkelser og 33 pCt. for 10 Indr.

Uge-Revue.

Saa fik det da endelig langt om længe en Ende med den nederdrægtige Skydning derude.

Det var saamæn paa høje Tid. Jeg var paa et hængende Haar nær blevet vænt af med at sove om Natten; nu kan jeg vel faa Nattesøvnen igen og faa Middagsluren genindsat i sine Rettigheder.

Skydning saadan, at det rasler i Trommehinden er noget ækelt noget. Det er galt nok, naar Russer-Kejseren kommer, værre endnu, naar Thyra møder. Men naar de saa samtidig bombarderer Byen fra alle Kanter Nat og Dag, saa er det mildest talt irriterende.

Nu er de færdige, men jeg maa ærlig tilstaa, at jeg aldeles ikke er paa det rene med, om Byen blev indtaget eller ej. Hvem var det egentlig, der stod sig?

Var det os eller Fjenden? Et Resultat maa de da for Pokker være naaet til. Og er Fæstningen paalidelig? Er der ikke det mindste muggent, hverken i Kastrup eller i Charlottenlund?

Det var nok værd at faa at vide. Det er dog ganske rart at vide paa Forhaand, om vi kan staa os, naar vi skal til det fæle.

Men maaske vil d'Hrr. Officerer gøre det til en Overraskelse for os og gemme det som en Hemmelighed, ligesom *Fine-Mathiesen*, hvad han vil gøre ved Cirkus, og Brygger *Jacobsen* ved National.

Hvad tænker dog den store Brygger paa?

Naturligvis tænker han paa Øl, sit eget nederdrægtige Ny Carlsberg. Men skulde han virkelig for Alvor ville gøre „National" til en stor original Ølaftapnings-Anstalt, som Rygtet gaar?

Det er ikke utroligt. Saa godt "National" hidtil har formaaet at tappe sine egne Aktionærer af, og det baade paa Flaske og Fad, var det Synd at lade Anstalten komme ud af Rollen.

Men *Ferdinand* og hele hans Stab? Skal de ikke mere staa for Skænken, nu naar Jacobsen bliver den eneste rollehavende?

Hvis det ikke var en Fornærmelse, saa kunde jeg for Resten fristes til at kalde Bryggeren et stort Fæ. Der gaar han hen og afkøber Landmandsbanken hele den store Prioritet paa 1,200,000, og saa viser det sig ved Avktionen, at naar han bare byder de 200,000, saa er der ikke én, der vover at byde højere.

Men er det saa, maa jeg nok spørge, ikke rent ud at smide en hel Million ud ad Vinduet? Og det, maa den gode Mand vide, har man slet ikke Lov til, selv om man baade er Brygger og Mæcen, Kunstven og forskellige andre Smaating.

Hvad Ferdinand angaar, saa skal han for

Resten ikke græde, selv om unge Jac. flytter ham fra Scenen og selv udfylder Aftenerne.

Ti det er slet ikke lystelige Tider for Kunsten. Naar Kasino gaar fra „Faldgruben" til „den store Kalkeballe", saa er det bare en daarlig Vittighed, men naar Tragedien ikke slaar an, saa er det et sørgeligt Tidens Tegn.

Hvor længe har vi nu ikke gaaet og sukkut efter Tragedien, som Fru Gjørling skulde genføde. Og nu, da vi har faaet den, saa — ja saa sukker vi endnu mere. Og særlig talt, er der ikke ogsaa en og anden, der gaber over den, gaber, saa man kau høre det i mange Alens Omkreds selv i et Teater med saa daarlig Akustik som det kgl.

Nej, den gaar ikke med Tragedien. De kan gærne sætte saa meget Pres paa, som de vil, og alligevel kommer der ikke mere ud af den Citron, end naar de nu vil presse den forlængst forsvundne Rauchlechner — salig „Københavns-Posten"s Fader — for 400 Kr.

Nej, sandelig, Skuespillerne er ikke til at misunde. Men hvad er det ogsaa for Roller, de faar at lege med.

En Dag beder de *Emil*, vores egen rare Emil, lige rent ud om at spille Abekat.

Og selv om det ikke var nogen videre svær Rolle at spille, saa var det selvfølgelig under en Mands Værdighed at trække i de Klæder.

Nu byder de *Pio* at spille Idiot. Enhver anden vilde mindst blive gal over det, men den skikkelige Pio gaar hver evige Dag flere Timer paa Idiotanstalten for helt at sætte sig ind i den almindelige idiotiske Tankegang.

Det er Synd for det rare Menneske, og det er egentlig ogsaa for megen Ulejlighed at gøre sig for saa lidt. Idioter kan dog Gudskelov endnu træffes baade hist og her i Gader og Stræder og i pæne Familier, saa man behøver sandelig ikke at gaa langt for at staa Ansigt til Ansigt med dem.

Som den nemmeste og sikreste Maade at skaffe sig udsøgt idiotisk Selskab turde maaske anbefales alle altid at være forsynet med et lille Lommespejl.

Paa den Vis vil man altid i ethvert givet Øjeblik kunne klare Vanskeligheden.

Hvor mangen en Skuespiller har for Resten ikke kunnet spille aldeles gennemført idiotisk uden at gaa og gøre grundige Studier? Der skal sandelig ikke saa meget til.

Men Skuespillerne skulde ogsaa, mens det endnu er Tid, sørge for at komme væk fra Scenen og tage sig noget andet til. Det er utvivlsomt ogsaa i Følelsen af, at det duer ikke længer, at det kgl. Teater er hørt op med at holde Prøver om Søndagen.

Det er kun en Begyndelse. Om kort Tid vil de heller ikke længer prøve om Hverdagene, og tilsidst hører de saa helt op med at spille.

Men hvorfor ikke gøre dette Skridt med det samme? Jo værre de spiller, jo værre bliver det med Underskudet. Det hjælper altsammen ikke, at de sparer paa alle Ender og Kanter, ja ikke engang har Raad til at lægge et ordentligt Lig i Kisten i „Dronning Margreta", hvilket er i høj Grad uhistorisk, det bliver dog jo længere jo værre.

Men det er endda et Held, at den røde Plakat kom. Der gik en Aften og to og tre; den havde endnu ikke vist sig, og Ængstelsen bredte sig blandt Publikum. Hvor kunde den dog værre henne, den velsignede røde Plakat; man troede et Øjeblik virkelig, at der var kommet Sygdom paa Teatret, siden den helt blev borte.

Saa kom den da endelig, og nu var man atter rolig. Nu vidste man jo, at de havde det godt allesammen, og at *Simonsen* var frisk som en Fisk.

Men hvordan Thingvalla-Selskabet har det, siden det ikke engang har kunnet give Dr. *Jespersen* en Smule Hædersgave, det er vanskeligt at vide. Det Skind, han har sandelig gaaet nok igennem, først den daarlige Kaffe, som han ikke kunde faa ned, og nu dette.

Jeg synes det er rent ud sjofelt. Det er et slemt Ord, men min Retskrivning er heller ikke hverken fin eller litterær, saadan som den nu skal være. Men tilgiv mig alligevel, baade Tietgen og Bille.

Puk.

Fremlysning.

En Pose, indeholdende en Bunke originale og gode Vittigheder, er tabt. Den ærlige Finder bedes aflevere den under Adresse: *Tibbo Tip*, Gazettens Kontor.

Ducør efter Overenskomst.

Indhold.

Illustrationer: Fra det kgl. Teater: Scener af „Aksel og Valborg" samt Portræter af Hr. Schram, Fru Nyrop, Frk. Sigrid Wolff). — Kritisk Øjeblik. — En livstræt Maler. — Farligt Fald. — Unaturlig Fader.

Tekst: Teatrene (Det kgl. Teater). — Guld og Glimmer. — Mørke Aftener. — Fredensborg-Brev. — Fra Cirkus Busch. — Panorama international. — Et Offer! (Københavnerbillede af W. I. S. Holm). — Uge-Revue [illustr.] — Avertissementer.

Redigeret af *Th. N. Wisholm.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GJENGANGEREN

ILLUSTRERET
NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 38.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 21. Septbr. 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

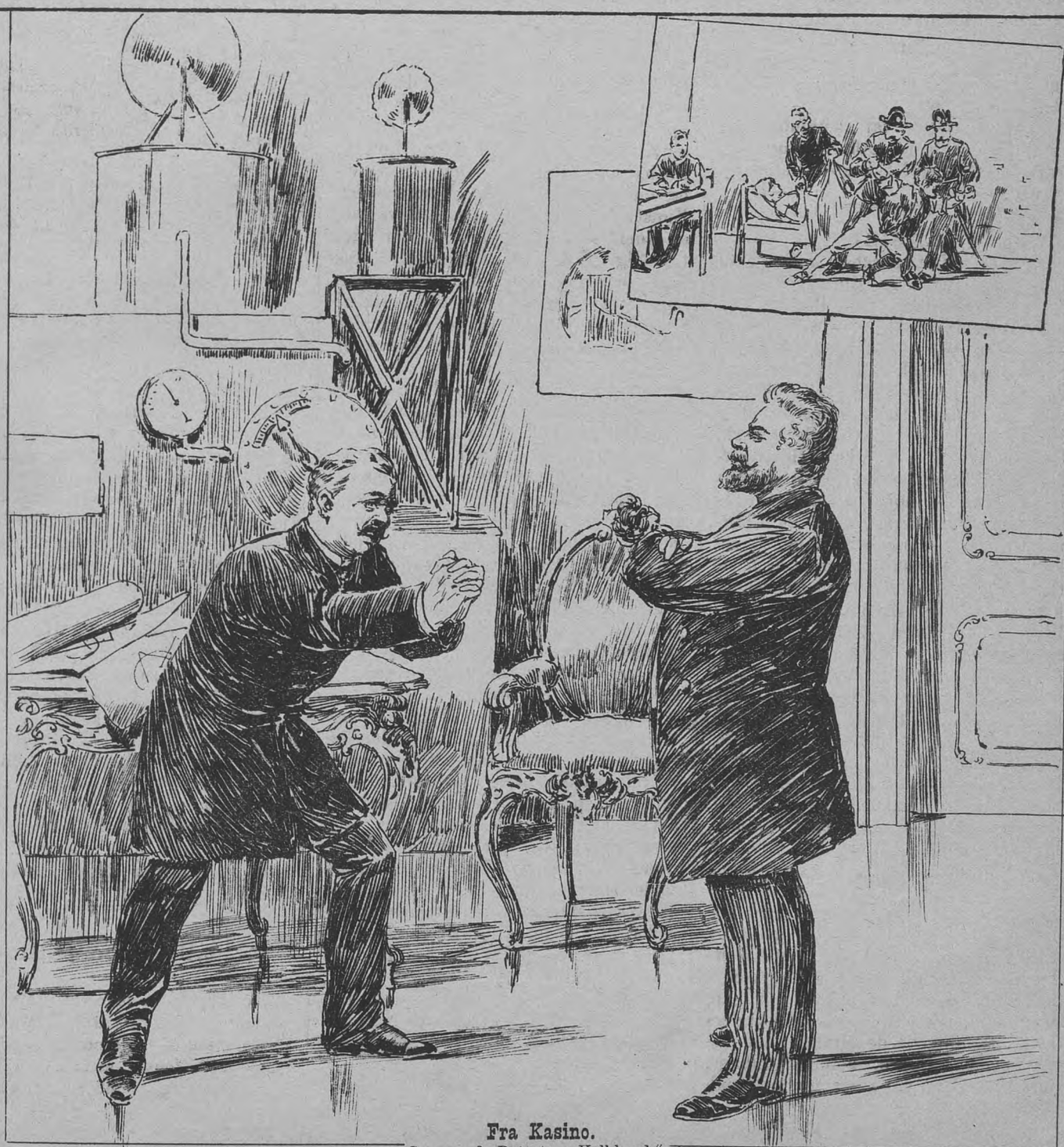

Fra Kasino.
Scener af „Det store Kalkbrud."

TEATRENE.

Det kgl. Teater.

I Onsdags opførtes for første Gang i denne Saison Heibergs Vaudeville „De danske i Paris.“ Denne Vaudeville hører ingenlunde til Heibergs bedste Arbejder. Handlingen er kun spinkel, men Stykket indeholder en Mængde nette Smaasange, som da ogsaa alle blev stærkt applauderede af det næsten udsolgte Hus. Særlig var Bifaldet stærkt efter den smukke patriotiske Sang med Omkvædet „Danmark, dig følge Held og Hæder“, som Hr. Simonsen, der spillede Obersten, foredrog med vanlig Bravour. Fru Phister var morsom som den gamle franske Tante med de sære Meninger om Danmark og de danske. Hr. Olaf Poulsen vakte Latter ved sin komiske Maske som Mikkel, og Hr. Madsen og Fru Emma Nielsen saa nydelige ud og spillede kvikt henholdsvis som Adolf Heller og Juliette.

Iscenesættelsen var smagfuld, særlig god var anden Akts Dekoration, Pariserkaféen med Udsigten til Boulevarden. —*s.*

Kasino

har efter „Fint Besøgs“ velfortjente Fiasco med priselig Hurtighed faaet en ny Forestilling paa Benene, en Folkekomedie i 5 Akter — 8 Tableauer — „Det store Kalkbrud“ kaldet. Stykket hører ikke til de værste af Arten. Her er ingen hvide Englevinger, og man søger forgæves efter Folkekomediens traditionelle Skurk. Ganske vist har Stykkets Hovedperson, Carvajan, i en længere Aarrække baaret paa et højst ukristeligt uudslukkeligt Had til Marquis de Clairfont, som en Gang brutalt har knust hans Livslykke ved at forføre og bortføre hans elskede og dertil fornærmet ham paa det groveste ved at lade sin Kusk piske ham i Ansigtet, og har sat som sit Livs Maal at hævne sig, det han har forfulgt hele sit Liv med stor Energi uden at kræse med Midlerne; men da han tillige viser sig i Besiddelse af et blødt Faderhjærte, vil selv meget rettænkende Mennesker betænke sig paa at kalde ham hel sort. Den haardnakkede Kamp, han — den borgerlige — fører mod den adelige Familie, — Marquiens Søn, en Laban af en Junker, haaner og tirrer ham paa enhver Maade — har gjort hans Sind haardt og bittert; men alt, hvad der findes i ham af gode og blidere Følelser, har han samlet i Kærligheden til sin Søn. Denne, som i sin Ungdom er bortrejst, fordi han, uden at kende Grunden til sin Faders Had, misbilligede de Midler, han benyttede i Kampen, kommer tilbage, just som Carvajan staar for sit Maal, i Stand til, hvad Øjeblik han vil, at kunne jage Marquien fra Slot og Hjem. Et Mord paa en ung Bondepige, som den unge Clairfont har fulgt hjem Mordnatten, giver ham Udsigt til en endnu radikalere Hævn, da han som Maire i Byen kan øve en vis Indflydelse paa Rettens Gang, efter at Clairfont er bleven fængslet som mistænkt. Da krydser hans Søn, som er bleven forelsket i Marquiens Datter, hans Planer, idet han som Advokat træder i Skranken for den anklagede. Det kommer til et voldsomt Sammenstød mellem Fader og Søn endende med et Brud. Men Faderkærligheden sejrer, han ofrer sin Hævn for sin Søn, og medens denne forlover sig med Frk. Clairfont efter at have bevirket hendes Broders Frifindelse — Mordet viser sig at være begaaet i Skinsyge af en idiotisk Faarehyrde — rejser Carvajan bort, ene som har levet.

Dette er kortelig Gangen i Stykket, og Tilskuerens Interesse vil snart samle sig om Fader og Søn. Paa disses Spil beror da væsentlig Stykkerts Virkning. De to spilles af d'Hr. Marx og Nathansen. Det er i høj Grad velgørende atter at se Hr. Marx's solide Kunst; hvad han yder som Cavarjan, er Komediespil af Rang. Her er intet tilfældigt, end ikke den ringeste Gestus eller Betoning, intet instinktmæssing, hans Spil er et Resultat af en sikker kunstnerisk Intelligens og en sjælden Flid. Som særlig vellykkede Momenter i hans Spil maa fremhæves den omtalte Scene med Sønnen Pascal, da denne erklærer sig for hans Dødsfjendes Forbundsfælle. Den Kamp, som føres i den heftige Mands Sind mellem det gamle Had og Faderfølelsen, hans eneste Kærlighed, faar et slaaende Udtryk gennem et fint nuanceret Spil, med de mindst mulige Midler, den sande Kunsts Meddelelsesform. Og saa Raadhusakten. Fra Retssalen lyder Jublen over Pascals Forsvarstale ud til Cavarjan og melder ham hans Nederlag i Sønnens Sejr. Hans Glæde over, at det dog er *hans* Søn, Jublen gælder, giver sig her et rørende Udtryk.

Sønnen Pascal spilles af Hr. Nathansen, ved Siden af Hr. M. overordentlig respektabelt, men nogen højere Grad vil han næppe heller nogensinde naa som Skuespiller. Han kan lære en hel Del af Hr. Marx's Maskeringskunst; medens hins Maske er levende og illuderende, stivner Hr. Nathansens Ansigt under Sminken og det unaturlige Skæg. Hr. Cettis Marquis var saa temmelig ved Siden af. Ingen vil tiltro denne blide, næsten kvindelige Person, den Brutalitet, som har vakt Cavarjans Had. Endnu er kun værd at nævne Hr. Pio, som med Energi og stor Naturalisme spiller den idiotiske Faarehyrde, iøvrigt en ubetydelig Rolle.

National

har megen Ære af sin Opførelse af Nestroys gamle 3 Akts Farce „Talismanen“, som viser, at Teatret fuldt ud kan magte større Opgaver. Stykket, som er ikke saa lidt i Familie med „En Spurv i Tranedans“, faar en helt igennem god, for enkelte Rollers Vedkommende endog fortræffelig Udførelse. Først Hovedrollen, Titus Brandstok. Hr. Ferd. Schmidt, som spillede den, da Farcen i Tredserne gik paa Kasino, udfører den med den forbløffende Ungdommelighed, vi kender fra den rejsende Student. Dernæst overraskede Fru Bentsen, som i „Paris-Cairo“ var en saa morsom Soubrette, ved et meget godt Spil i Gaasepigens Rolle. Det Bifald, som hun høstede efter sit Foredrag af Visen om „den lille Gaasepige med de røde Haar“, var velfortjent. Der er en stilfærdig og ægte Følelse i dette Foredrag og helt igjennem er hendes Spil god Komedie. Et Stykke uimodstaaelig burlesk Komik var Hr. Ferd. Rasmussens Brygger Spunds. Iøvrigt var alle de Rollehavende flinke. En Debutinde, Frk. Kruchau, saa godt ud og synes at have et net lille Talent. —*n.*

Morskabsteatret.

„Pigernes Jens i Nøddebo Præstegaard“ er en lovlig fordringsløs Afløser af den fortræffelige „Søster Rus“, men gaar dog over Scenen med Liv og Humør.

De tre Brødre Nikolaj, Corpus jures og Gamle er komne i Tjenesten og bliver paa Kantonnementsturen indkvarterede i Præstegaarden, hvilket giver Anledning til alskens Sjov. Hr. Fjelstrup har som Nikolaj Hovedrollen. Hans anstrengte Foredrag, som klæder hans gamle Fyre saa pudsigt, passer ikke rigtigt til den raske Jens, men han gaar paa med en knusende Dødsforagt og et elskværdigt Humør, som dækker over Manglerne. I anden Akt løber han i Armene paa en Flamme fra Hovedstaden, forhenværende Syngepige, nu ved Marketutten. Efter noget Vrøvl bliver hun akcepteret af det glade Selskab. Hun giver efter Opfordring et Par af Stykkets bedste Viser, og da hun optræder i Fru Elisabeth Christensens Lignelse, er det klart, at hun gjør sig tykt. Med dette gode Intryk slutter den harmfri Bagatel.

Lukkesagen.

Der har endnu ikke været afholdt nær saa mange Lukkemøder, som *Gazetten* kunde ønske — ikke nær nok. *Gazetten* kunde f. Eks. ønske, at alle de Blade, der trykkes paa *hvidt* Papir, lukkede Butiken,

saa at et vist livligt, illustreret Ugeblad, der udkommer i Klosterstræde og har den yndigste rosenrøde Farve, blev ene Hane i Kurven.

Det kunde alle Parter vistnok være tjent med.

Endvidere vil vi have Bethelskibet, Idiotanstalten og Traverbanen lukket i, hvorimod vi vil have Store Ravnsborg lukket op.

Og der er nogle Folk, vi nok kender, som vi vil have lukket inde.

Gudbevares! Vi nævner saamænd ingen, men mon det egenlig vilde være til ubodelig Skade for Land og Rige om f. Eks. *Fr. Hansen* og *Emil Rex* blev internerede paa et eller andet køligt Sted.

Næppe!

Og naar den stakkels lystige *Dønnergaard* er kommen i Hullet bare for en Smule grovkornet Spøgs Skyld, mon saa ikke ogsaa *Grove* havde godt af et bitte Korn Indelukning. Men istedetfor at lukke ham inde, hælder *Dagbladet* ham ud.

Vi vil have alle Beværtninger lukket op hele Natten, saa kan for os samtlige Ligkistefabrikanter gærne gaa hjem og lukke i. Vi siger bare: „Længe leve Ligkisten!"

Og naar *Fallesens* Elevskole for de umyndige i Kærligheden til dramatisk Kunst koster 15,000 Kr. bare for at man kunde faa Lov til at se paa Hr. *Gradmann*, er det jo let at indse, i hvilken Grad man hør søge at faa den lukket i. o før jo heller.

Derimod har vi altid været en principfast Modstander af al Slags Luk-Øje, Luk-Out og Luk-Om.

Den højeste Oplysning.

Vi vil ha'e Lys, vi vil ha'e Lys, vi vil ha'e meget mere Lys! — Ja, det er, hvad vi vil, vi vil ha'e Lys — elektrisk — forstaar De —, og vi vil slet ikke ha'e noget med Gassen at gøre, selv om Howitz saa er aldrig saa forelsket i den.

Gassen er noget af det falskeste, jeg kender: *Skinnet* bedrager! — Man ser en Aften paa Strøget en allerkæreste lille Pige — man nærmer sig — Frøken, tillader De? — Av! Saa opdager man, at det er ens Kone — eller maaske endnu værre — ens Svigermoder —, der i det bedrageriske Lygteskin tager sig saa nydelig og fin ud.

Nej, det kan ikke nytte, at Borgermester Øllgaard sidder i sin kommunale Lænestol og siger: Gassen bør blive — for Gassen *gaar ud* alligevel.

Skumlere paastaar, at Magistraten holder paa Gassen, fordi Magistraten saa rart kan sidde og slumre i Mørkningen, naar de kun passer ikke at røbe sig ved Snorken — dog, det tror jeg ikke — det er sikkert kun ondskabsfulde Mennesker, der siger sligt, — og endnu mere ondskabsfuldt er det, naar nogle paastaar, at enkelte af de pœne Mænd skulde sværme for „mørke Aftenveje".

Hvis man endda sagde, at det var Politiet, der holdt paa Gassen, for i det rette Lys at kunne bryde „Staven" over Grundlovens Paragrafer, som forleden under Tumulten ude paa Nørrebro — „Blodbadet" kaldet, fordi en af „Politiken"s Reportere ved den Lejlighed fik Næseblod, — saa kunde jeg forstaa det, men Magistraten — nej! — Dog, det vise Raad bør gardere sig mod slige Beskyldninger, og jeg skal derfor meddele det et Udkast til en Belysningslov, som det hurtigst mulig bør akceptere:

§ 1. Stadens Torve, Stræder, Gader, Gyder o. s. v. bør belægges med selvlysende Brosten og Fliser.

§ 2. Stadens Gas bør forbrændes, og Staden bør oplyses med elektriske Sole o. s. v.

§ 3. *Den højeste Oplysning* (Bladet „Politiken") bør opslaas paa samtlige Gadehjørner.

§ 4. Stadens Borgermestere bør forsynes med elektriske Gløde-Næser (à la Olschansky), for ved Hjælp af disse at kunne vise Byens Borgere paa rette Vej.

§ 5. Stadens Ynglinge maa ikke vise sig paa Byens Torve, Gader, Stræder o. s. v. uden at medbringe deres respektive „Flammer".

§ 6. Stadens Ægtemænd og Pebersvende maa ikke vise sig paa Byens Torve, Gader, Stræder o. s. v. uden i Forvejen at have indtaget tilstrækkelig „Gas", saa at de kan vise sig med „Blus paa Lampen".

§ 7. Stadens Kvinder har at vænne sig til Tobaksrøgning, for at de med tændte Cigarer kan bidrage til Stadens Oplysning.

§ 8. Stadens samtlige Indvaanere har at klæde sig i lyse Dragter og endvidere at være forsynet med et passende Antal gode „Brandere".

§ 9. For samtidig med Gennemførelsen af disse Reformer at sætte Byens Gas et Minde bør Centralstationen for det elektriske Lys ikke anlægges paa Kongens Nytorv, men ved „Lygten".

O, I vise Mœnd! Vaagn op af eders Dvale og gennemfør Reformerne, thi indtil I gør det, vil Københavnerne vedblive at sukke:

Matte Gas! bag Lygtens Ruder
sky og blegt Du blinker ned,
kun Hr. Øllgaard dig forguder
i din dunkle Døsighed!

Og før I, I Byens salvede, sørger for at faa — Lyse*kronen sat paa Værket* og lader den højeste Oplysning lue over Byen, før vil I ikke faa Fred: Københavnerne vil vække eder af eders Slummer med Raabene:

Lys her i Byen,
det er det, vi vil!

Blink.

Tivoli-Beneficer.

Hr. *Balduin Dahl*, der i Mandags bød til Fest i Koncertsalen, havde samlet et forstaaende Publikum om sig, og den Hyldest, han var Genstand for, maa kaldes mere end traditionel. Den var en virkelig Tak fra Abonnenters og flittige besøgendes Side for alt godt i Sæsonen. Koncertens anden Afdeling udfyldtes af *Eugenio Piranis* Symfoni: *Fête au château Heidelberg*, der er komponeret for nogle Aar siden i Anledning af Heidelberguniversitetets 500-aarige Jubilæum, og hvis Gehalt noksom paaskønnedes af Tilhørerne.

Beneficianten fik naturligvis en Mængde Blomster. Gennem Tælleapparaterne passerede 1399 Mennesker, hvoraf 600 løste Billet til Koncertsalen.

* * *

I Tirsdags havde de fem populære Mœnd: d'Hrr. *Georg Lumbye, C. C. Møller, Volkersen, Hesse* og *Busholm* Fœllesbenefice. Der var mødt 5000 Københavnere — 1000 til hver. I den forholdsvis milde Aften, hvor dog Duggen faldt overmaade stærkt, flokkedes de mange trofaste om Harmoniorkestrets Muslingeskal og Paafugleteatrets Scene.

Feststemningen brød ud ved hver given Lejlighed, og der var jo Lejlighed nok. Klapsalver, Buketter, Hurraraab, Fanfarer o. lign. anvendtes til Overflod, og Aftenens fejrede Helte kvitterede hver paa sin Vis for al denne Virak.

Hr. *Møller* og Hr. *Lumbye* sled omtrent Cylinderhattene op ved uafladelig at hilse og spenderede *da capo* Numre i et tilsvarende Omfang. De kendte Melodier stod højst i Kurs, navnlig Champagnegaloppen og „Aarhus Tappenstreg" vakte langvarig Ellevildhed.

Paa Teatret opførtes i Dagens Anledning hele to Pantomimer, foruden at Hr. *Busholm* udførte et spændende Rabaldernumer, betitlet: „Den svævende Fregat". Hr. *Volkersen* spillede Pjerrot i begge Stykkerne og saa ud til selv at more sig nœsten lige saa godt som de henrykte Tilskuere. Hr. *Hesse* havde i „Harlekin Skelet" ladet sig nøje med at være Kassander, hvorimod han i „Hververne" slog sig frygteligt løs som Harlekin og fik Folk til at betragte Sagnet om hans mere end 70 Aar som en slet og ret Spøgefuldhed.

I Koncertsalen optraadte Frk. *Ida Grønqvist*, der sang en Vals-Arie af „Romeo og Julie", en Romance af *Ika* og en „Folkvisa" af Arlberg. Hun havde en net lille Stemme, og Publikum applauderede jævnt.

Fra Etablissement National.

Fra Frederiksberg Morskabsteater.

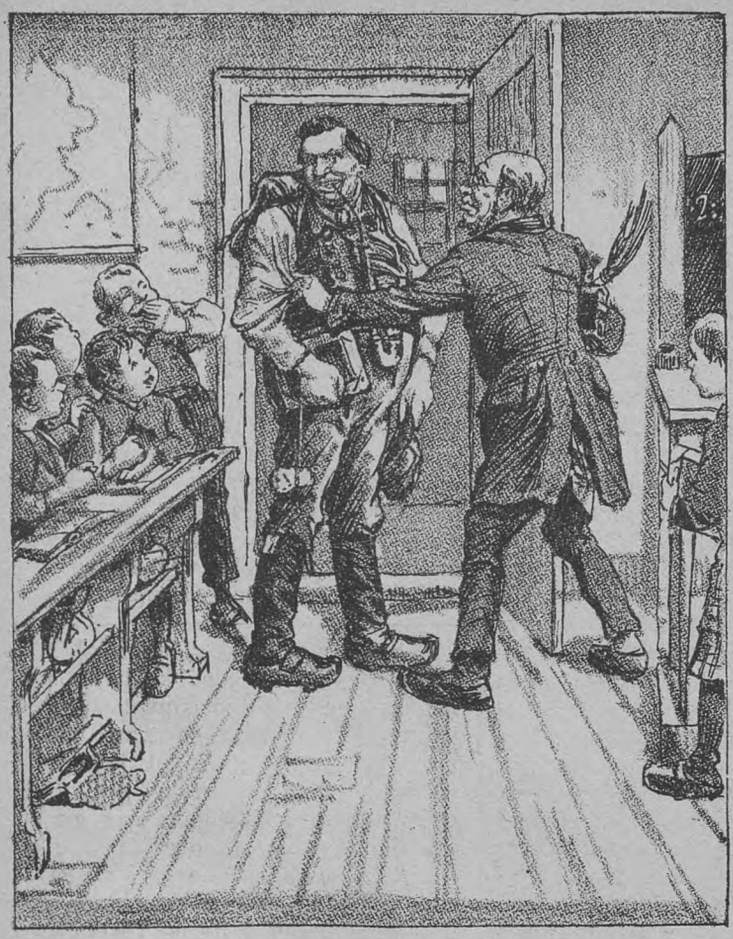

En Stedfortræder.

En Mand i Kjellerup, der var paalagt Skolemulkter for de Dage, hans Søn, der gik til Præsten, af den Grund udeblev fra Skolen, fandt paa at sende sin Tjenestekarl i Skole i Stedet for. Læreren protesterede imidlertid imod den lovlig store Stedfortræder.

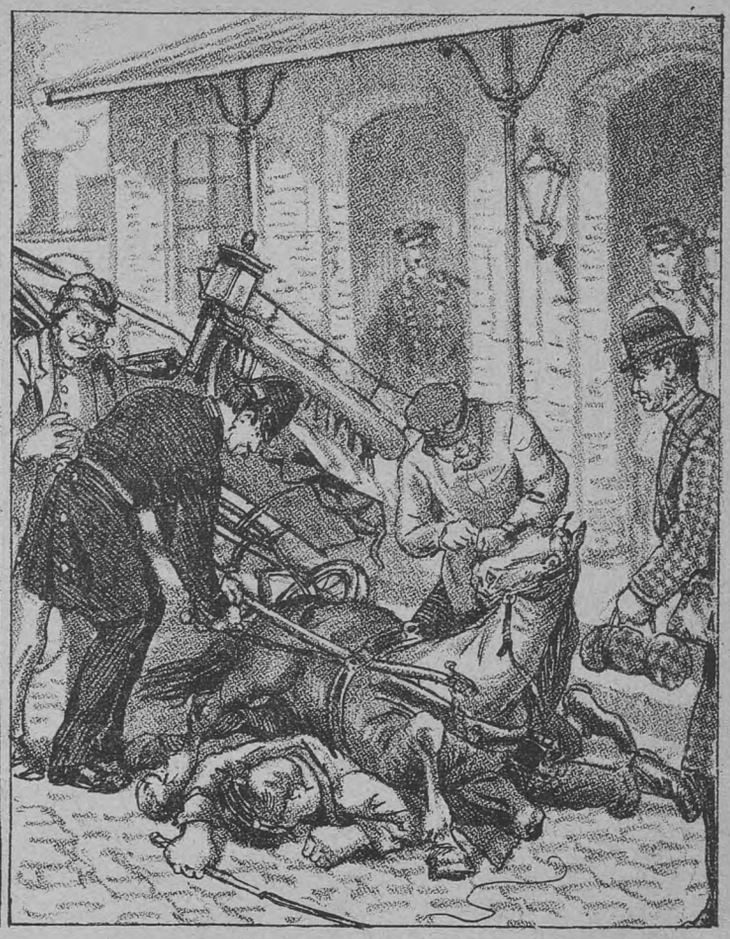

Uheldig Droskekusk.

En Droskekusk vælter med sin Droske og kommer til at ligge under Hesten, der næsten knuser ham, saa han i haabløs Tilstand maa køres til Hospitalet.

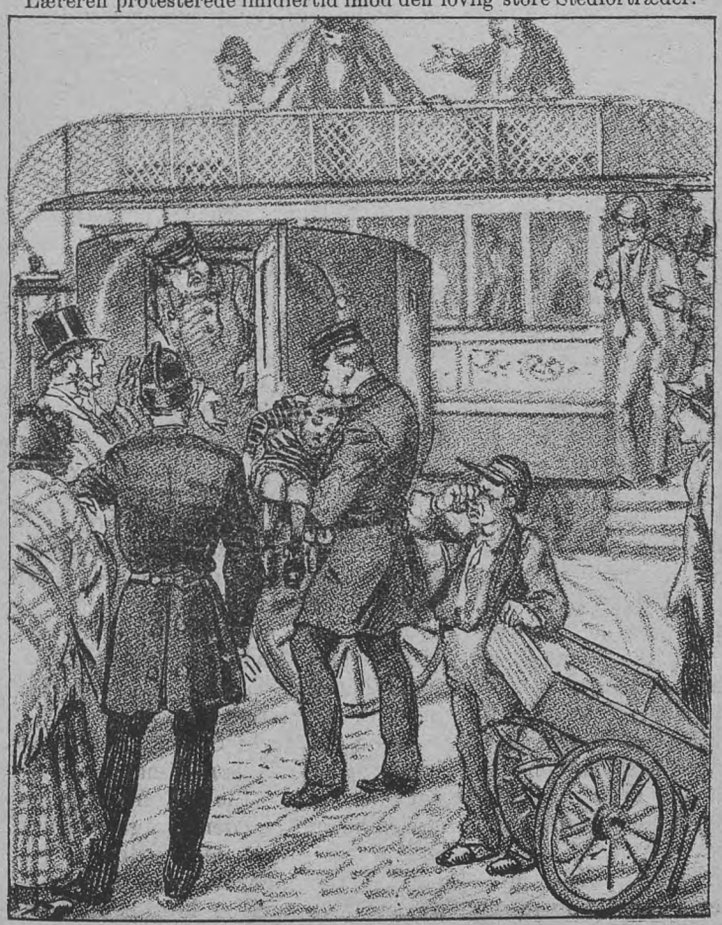

Overkørt Barn.

En af Forstædernes Sporvogne har paakørt en Trækkevogn, hvorpaa der laa en lille Dreng, som ved Sammenstødet trillede ind under Sporvognen og blev overkørt af samme. En Herre bragte ham i en Droske til Hospitalet.

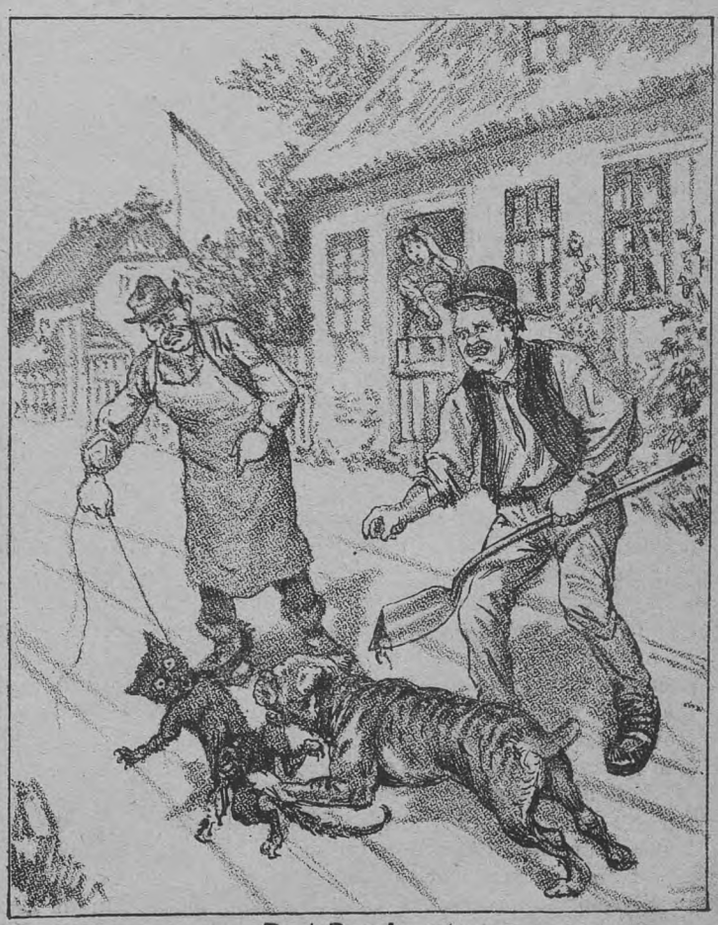

Raat Dyrplageri.

To Karle i Sundbyvester mishandler paa det afskyeligste en Kat, først ved næsten at stene den ihjel, dernæst ved at pudse en stor Hund paa den. — Medlidende Mennesker dræbte til sidst det stakkels Dyr.

Et Offer!

Københavnerbillede

af

W. I. S. Holm.

(Eftertryksretten forbeholdt.)

(Fortsat).

Og naar om Søndagen de andre gik ud at more sig, sad hun alene hjemme paa sit fattige Kammer. Dels var hun jo ukendt og fremmed i Byen, havde ingen at ty hen til, dels kunde hun ikke slutte sig til sine Medarbejdersker — heller ikke til sin Kusine —, hvis Interesser hun hverken delte eller forstod, og hvis frie Væsen var hende imod.

Forfærdelig alene følte hun sig. Hun kunde slet ikke fatte, hvorledes de andre kunde spøge og le og vise sig overgivne. Hun syntes, Livet var saa uendeligt trist, og hun begreb ikke, hvor de andre kunde holde Humøret oppe og finde sig tilfreds med deres Stilling, med den Virksomhed, der bestandig mere og mere nedtyngede hendes eget Livsmod.

Vinteren svandt imidlertid hen, og Foraaret nærmede sig. Allerede saas det første spæde grønne at pippe frem af Skraaninger og paa mossede Træer; Parkene begyndte at grønnes og Kastanietræerne at skyde Knopper.

Men som Dagene længedes, og Solstraalerne oftere og oftere spillede ovre paa Nabobygningens Tag, vaagnede ogsaa i Annas Bryst nye, ubestemte Længsler og Drømme.

Hun døsede hen i en underlig Dvaskhed, passede sit Arbejde aldeles mekanisk, fo'r nervøst sammen og saa' op med et aandsfraværende Blik, naar nogen talte til hende. Hendes Tanker var langt, langt borte; de arbejdede omkring i forviltret Løb og gød Savn og Uro i det unge Sind. Hun savnede noget, hun vidste ikke hvad, — noget, der kunde fylde op i hendes ensomme Tilværelse, give hendes Liv Indhold og Maal, rive hende løs fra alt det trykkende og hæmmende, der i den daglige Ensformighed lagde sig som en Mare over hendes gærende Aandsliv, — noget, der kunde tage alle hendes slumrende Interesser fangen. — — —

Naar de andre Jomfruer om Mandagen samledes paa Systuen, havde de altid en Mængde interessante Ting at fortælle hverandre om Gaarsdagens Hændelser, og sædvanligvis var da et mandligt Element det Ämne, hvortil Hovedinteressen knyttede sig. Udtryk som „min kæreste", „min forlovede" forekom bestandig, og de fortalte hverandre, hvorledes de havde tilbragt Dagen sammen med dette Individ og moret sig kostelig. En havde været i „Skoven", en anden i Lyngby, en tredie paa Frederiksberg, en fjerde i Tivoli o. s. v., og Erindringen om, hvor „ondigt" de havde moret sig, dannede Samtalernes Hovedstof den første Del af Ugen; naar de saa atter nærmede sig den næste Helligdag, drøftede de, hvorledes de skulde tilbringe denne og rigtig „more sig" sammen med „min kæreste". Livlige Diskussioner, afbrudt af forbigaaende Uenigheder, drejede sig om dette interessante Æmne, der afgav Samtalestof for hele Skaren — for alle med Undtagelse af Anna. Hun sad som en fremmed, en uindviet, afsondret og alene i hele den diskuterende Flok.

I Begyndelsen lagde hun næppe Mærke til deres Pludren; men efterhaanden, som Samtalen mere og mere drejede sig om samme Genstand og kun om denne, vaktes hendes Opmærksomhed. Hun lyttede til de livlige Skildringer af Søndagens Glæder sammen med ham, den mystiske „min kæreste". Andet Navn hørte hun aldrig; ingen spurgte om, hvem eller hvad han var. Han syntes at være et Begreb, der var fælles for dem alle. Og i sit stille Sind begyndte Anna at misunde de andre deres intime Bekendtskab med denne Person, der havde lagt Beslag paa alle deres Interesser, og som bragte Glæde og Munterhed ind i deres ensformige Liv.

— En Kæreste — Kærlighed! —

Hun havde vel læst en Del om disse Ting, ogsaa tidligere hørt Tale derom; men for Resten var de hende fuldstændig fremmede. Hjemme hos Forældrene havde hun ikke set noget til Kærlighed; at hendes Forhold til Moderen fortjente dette Navn, havde hun aldrig ofret en Tanke — men dette var jo for øvrigt ogsaa noget helt andet. — Hun anede ikke, hvad Kærlighed var; men hun syntes at have hørt, at det skulde være noget uendelig dejligt, det skønneste i Verden, det, hvorom alt i Livet koncentrerede sig.

Og efterhaanden, som hun saa' og hørte, at alle Kammeraterne gik helt op i dette ene „min kæreste", fik hun den Tanke, at det var en saadan, at det var Kærlighed, hun manglede for at tilfredsstille sit Savn. Og denne Tanke udviklede sig snart til at blive det Punkt, hvorom alle hendes Længsler drejede sig. Hun dannede sig et Ideal, hvem hun udstyrede med de skønneste Farver, hendes Fantasi kunde frembringe, tillagde de herligste Egenskaber, og som hun indbildte at elske med al sin ungdommelige Varme.

Om denne idealistiske Person drømte hun Dag og Nat, hidsende, længselsfulde Drømme, der gød nyt Savn og ny Længsel i hendes Sind. Hvor misundte hun nu ikke de andre, naar de talte om deres Kæreste, om deres Fornøjelser og Glæder i hans Selskab! Da følte hun Tomheden i sit Liv saa bittert som aldrig før, og mere end nogensinde længtes hun efter én, paa hvem hun kunde kaste al sin Kærligheds Fylde og Varme, som hun kunde klamre sig fast til, som kunde bortmane Tomheden omkring hende, give hende Maal for sit Savn og Svar paa de Tusender af Spørgsmaal, der dukkede op i hendes urolige Sind, men aldrig fandt Besvarelse.

Hvor hun skulde finde en saadan, vidste hun ikke. Hun kendte jo ingen, og udøse sit Hjærte for de andre, betro dem sine Længsler og Savn og bede dem om Raad og Vejledning, kunde og vilde hun ikke. Hun lukkede Savnet inde i sit eget Bryst, gemte sin Længsel og sit Mismod hos sig selv og følte sig ulykkelig og alene som ingensinde før.

— — — — — — — — — — —

Det var en Søndag hen i Juli Maaned. Den trykkende, kvalme Luft i hendes Værelse og Solskinnets spillende Glans udenfor lokkede Anna ud af Buret, og hun gik hen ad Gaden uden Maal og uden at tænke paa Vejen. Da hun saa godt som aldrig gik ud, var hun lige ukendt over alt, og den ene Retning var hende derfor lige saa god som den anden. Hun kom ud i de større Gader i Byens Vestkant, og Folkestrømmen, som paa denne Tid — hen paa Eftermiddagen — var meget livlig, trak hende med sig. Strømmen gik gennem Vesterbrogade og Alléen, og inden hun ret vidste af det, stod hun i Frederiksberg Have. Hun havde aldrig været der før!

Der var svalt der inde under Træernes løvrige Kroner. Solstraalerne mægtede ikke at trænge gennem det tætte Løv, men spillede som en Regn af Guld oppe over det friske grønne, tittede ned hist og her og skjulte sig atter med et lille koket Blink.

Hun fulgte Gangen op ad Bakken til Slottet, stansede og saa' ud over Byen, hvis Tage og Skorstene, badende sig i Eftermiddagssolens lade Kærtegn, laa spredt dér for hendes forundrede Blik. Saaledes havde hun aldrig før sét København, heller aldrig før tænkt sig det. Den var jo formelig køn, denne store, brogede, travle Myretue, som hun aldrig havde kunnet gøre sig rigtig fortrolig med. Og hvor var den stor, langt, langt større end hendes Fødeby, stor og urolig som hendes Tanker og Længsler, higende og rastløs som de!

Hun gik forbi Slottet, over Landevejen og ind i Søndermarken. Hvor var der dog stille og fredeligt her! Ensomheden og den svage Luftnings Sus i de svajende Trætoppe fyldte hendes Sind med en underlig Blanding af Sørgmodighed og højtidsfuld Glæde,

af Vemod og Fred. Den syntes at hviske til hende, den stille Susen, at hviske om Forsagelse og Længsel og dog om Tillid og Tro. Og hendes forpinte Sjæl fandt ligesom Forløsning i denne fredelige Natur. En efter én trillede Taarerne, lettende og befriende, ned over hendes Kinder og faldt som Perler i det bløde Grus. Hun tænkte ikke over det, hun mærkede det maaske næppe; men hun følte, at noget ligesom et stramt Baand gled bort fra hendes Bryst, og hun græd ud, som man kun kan græde, mens Hjærtet er ungt og Sindet lindt og bøjeligt.

Lidt efter lidt stansede Taarestrømmen, og hun følte sig saa let om Hjærtet, som hun ikke havde været i lange Tider. Ungdommens glade Fortrøstning steg atter op i hendes Sind, og da hun havde vidsket det sidste fugtige Spor bort fra Kinden, saa' hun sig om med et fornøjet Smil i det lyse Barneblik. — —

Da Solen var i Færd med at forsvinde ovre i den vestlige Synskreds, forlod Anna Søndermarken og gik atter forbi Slottet og ned i Haven. Paa Pladsen neden for Slottet herskede Liv og Munterhed, idet en Skare unge Mennesker af begge Køn opførte forskjellige Lege, mens spøgefulde Raab, ledsaget af glad, overgiven Latter, dirrede hen gennem Luften fra de legende Grupper.

Det var et Stykke friskt Folkeliv, der rørte sig her. Hovedparten af Deltagerne var Haandværkere, Tjenestepiger og Soldater, som uden Hensyn til bonert Kritik fulgte Ungdommens Impulser og gav sig hen i fornøjelig Leg. Alt gik ordentlig og anstændig til; selv om ogsaa én af de unge Piger en Gang imellem i sin Ivrighed var saa uheldig at falde paa det skraanende Terræn, vakte dette hverken snærpet Forlegenhed hos hende selv, Anstød hos de andre eller Afbræk i Legen — højst en munter Bemærkning og en godmodig Latter.

(Forts.).

Panorama international.

Den Suite Billeder fra Schweiz, som afløste Passionsskuespillene, var, som alle de Prospekter, der har været udstillet i Panoramaet, smukt udførte og overordenlig illuderende. I næste Uge udstilles en Suite Billeder fra Øvre Italien.

Det er beklageligt, at Publikum ikke viser Panoramaet mere Interesse, end Tilfældet hidtil har været, specielt burde Skolerne besøge Panoramaet flittigere. Børnenes Interesse for Geografi-Undervisningen vilde derved øges, ligesom de vilde faa en langt bedre Forestilling om fremmede Lande end den, de tørre Skolebøger kan give dem.

Logogrif.

1. 2. 8. 1.
Findes paa Hoteller, stundom i Sko,
Altid i Huse. Den vises hos en Ko.
4. 6. 5. 7.
En Haandværksmester i København,
Kendt er hans Navn.
6. 2. 1.
Paa en Rok gør dette Gavn.
Læs det omvendt og Du faar
8. 7. 5.
Dette. Men nu jeg dig spaar,
At Du næsten bli'er perpleks.
Naar Du hører, det er lig med 8. 4. 6.
8. 2. 5.
Mørk, men stundom lys.
5. 2. 8. 8. 4.
Findes paa Julelys.
5. 8. 2. 1. 4. 8. 6.
Og dette paa et Instrument,
At gætte det er meget nemt.
6. 2. 8. 1.
Dette er en Søens Gave.
7. 1.
Og dette et Træ i vor Dyrehave.
5. 2. 1.
Dette over Hovedet er en herlig Ting,
Et Udtryk i Sporten for Resten.
1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.
Det Hele kan sætte Humøret i Sving,
Og byder hos alle sig gærne til Gæst;
Det drejer sin Lire uden Degn eller Præst,
Og ønsker blot at opmuntre Næsten.

Indsendt af *Snaskebasse*.

Opløsning paa Logogrifen i Nr. 87:
Wilhelm Tell (Il — Hel — mellem — let — lille — Elm).
Rigtig løst af Snaskebasse.

Non plus ultra!

Kraftig og fyldig Brasil.

TIP AND TOP
6 Øre pr. Styk

Kraftig og fyldig Brasil.

C. Holmelin & Co., Lavendelstæde 6.

Mellemstærk Brasil.

FLOR DE BAHIA
6 Øre pr. Styk

Mellemstærk Brasil.

Faas i de fleste velassorterede Cigarforretninger.

Det kgl. Teater.

I Aften, Lørdag, Kl. 7½:
Der var en Gang —
I Morgen, Søndag:
Indkvarteringen
og
De danske i Paris.
Upasselige: Damerne Winkel og Reumert samt Hr. Kliiwer.
Fraværende: Damerne Dons og Schrøder.

KASINO.

I denne Uge hver Aften Kl. 7½-10½:
Det store Kalkbrud,
Folkekomedie i 5 Akter (8 Tableaux) af *Georges Ohnet*.
Billetter til forhøjet Pris faas hver Dag fra Kl. 12—3 i Teatrets Billetkontor.

Dagmarteatret.

I Morgen, Søndag, Kl. 7, opføres første Gang:
Freyas Alter
og
Honnet Ambition.

Folketeatret.

I Morgen, Søndag Kl. 7½, opføres første Gang:
Den kære Husfred,
Lystspil i 4 Akter,
samt første Gang i ny Indstudering:
Høg over Høg.

Panorama international.
Vimmelskaftet 47.
Aabent 10—10. Denne Uge: **Øvre-Italien-** (235)

Concert du Boulevard.

De komiske Sang- og Danseduettister d'Hrr. Presser og Feldmann, Damerne Frk. Dagmar Linné, Anna Nordmann, Anna Geisler samt Hr. O. Nielsen.

Frederiksberg Morskabstheater.

I denne Tid opføres hver Aften Kl. 7½:
En prikken Fyr.
Kl. 8:
Pigernes Jens i Nøddebo Præstegaard.
Kl. ca. 9¼:
Muntre Musikanter
eller
Sommerrevyen 1889.
Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr.	25 Ø.
2. — 2. —	1 —	— —
Nr. Balkon og Parterre	„ —	75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter	„ —	50 —

Etablissement NATIONAL.
Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.
I denne Uge opføres hver Aften:
National-Revuen 1889
eller
Mellem Himmel og Jord
samt
Talismanen.
musikalsk Farce i 3 Akter.
Billetpriserne ere de sædvanlige.

Kraftig, velsmagende Husholdningsthe til 2 Kr. Pd.

Tiauw Siat & Elan,
Kinas Thehandel,
Kongens Nytorv 22. Stuen.

Kjøbenhavns Margarinelager,

en gros & en detail,
Vimmelskaftet 43 o. G.
Adressekontorets Gaard.
Den tiltagende store Omsætning bevirker, at der stedse findes *friske* Varer paa Lager til billige Priser.
(229) **J. Schack Nielsen.**

APOTHEKER DR. HERB'S INSEKTPULVER

faas overalt i Pk. à 10, 25 og 50 Øre.
Forhandlere stor Rabat. (231)
Hovedudsalg: Grønnegade 25, 2. S.

PARIS

behøver De ikke at rejse til, da **Franske Herregarderobe Magasinet** er forsynet med fine franske Stoffer til billige Priser. Første Klasses Tilskæring.
Emanuel Johansen, (234)
Frederiksborggade 37.

Skrædder-forretningen,
43, Studiestræde 43,
Afbetaling indrømmes.
Til kontante Priser. (237)

Artikler for Herrer,

2, 3, 4, 5 à 6 Kr. pr. Dus.
Forsendes mod Postforskud. (233)
J. A. Larsen, lille Kougensg. 39.

Artikler for Herrer,
(Eneforhdl. for Sigd. Ernst) fra 1 Kr. 25 Ø. pr. Dus. Priskurant mod Porto.
Chr. Hansen, *Grønnegade 25, 2. Sal, Kjøbenhavn K.* (232)

Artikler for Herrer, 2, 3, 4, 5 Kr. pr. Dus.. Forsendes mod Efterkrav fra Cigarforretningen, Gothersgade 38i Kælderen. (236)

Annoncer kan indrykkes i „GAZETTEN" for en Betaling af 15 Øre pr. Linje med 10 pCt. Rabat for indtil 5 Indrykkelser og 33 pCt. for 10 Indr.

Uge-Revue.

Med Haanden under en taarevædet Kind sidder jeg og stirrer melantrist ud i det tomme Rum. Nedenfor paa Gaden ruller en Vogn hastigt af Sted — jeg hører det ikke, Vinden piber heftigt gennem de gulnede Blade — jeg aner det ikke, Støvet hvirvler tykt og tæt ind gennem mit aabentstaaende Vindue — det generer mig ikke.

Jeg er nemlig nedbøjet, grundig, alvorlig og dybt nedbøjet.

Doré er rejst. Og hvad det vil sige, det føler ingen som jeg. Det vil sige, at hun først kommer igen næste Aar.

Doré, Du, der var kendt med enhver Branche i Cirkus-Faget! Du, der kunde gøre alt, hvor kunde Du nænne at gøre en Mand ulykkelig?

Tilvisse, Du har gjort mange ulykkelige. Hvor mange knuste Hjærter tror Du ikke, der ligger rundt paa alle Redaktionskontorerne og i private Lejligheder? Tro mig, meget mange.

Men intet dog saa knust som mit. Doré! om Du var bleven, skulde jeg ikke have sagt et ondt Ord til, at Busch rejste med de 60,000 danske Kroner, nu — nu misunder jeg ham baade Dig og Pengene.

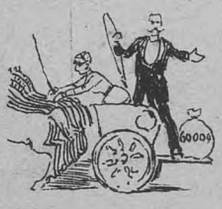

Og nu kan Tivoli, om det har Lyst, gærne aabne igen og Teatrene lukke; de kan slaa lige saa mange Ruder ud paa Nørrebro, det skal være, de elendige unge Medicinere kan blive ved at besvime bare ved at se en stakkels Ligtorn blive skaaret af, de kan for mig holde Valg, om det saa skal være Juleaften, de kan vende op og ned paa lige saa mange Torpedobaade,. de kan opdrive — — jeg er ganske ligeglad, jeg lægger mig i Dvale Vinteren igennem, indtil Doré til Sommer atter kan forgylde min Tilværelse en Smule.

Hvad er der at leve for? Atter at høre Ryssel paa Valgtribunen med den flammende Veltalenhed, der kan rive alle med i den Grad, at de skyndsomst fortrækker?

For det skal jo være Ryssel, der skal til det en Gang endnu — og jeg, der troede, at alle hans gode Venner havde ladet ham tage Billetten. Skal han gaa igennem denne Gang, saa bliver hans Venner s'gu nødt til at tage Sølvskeen i en anden Haand.

Eller er det maaske Umagen værd at høre P. Holms mere flommende end just flammende Veltalenhed? Ja, naar han endda blev interpelleret ordentlig som for en Del Aar siden. Han havde endt sin lange Valgtale, forskellige for Statens Vel omhyggelige Medborgere havde interpelleret ham om hans Stilling til en Del sociale, økonomiske og andre ligegyldige Spørgsmaal, da Dirigenten ringede med Klokken og spurgte, om endnu flere ønskede Ordet.

— „Det er der vel nok", lyder det fra en zünftig Herre i Forsamlingen.

„Vær'go' at komme herop", siger Dirigenten.

Manden borer sig igennem Mængden, stiller sig op paa Talerstolen, tager Hatten af, stryger Haanden et Par Gange gennem Haaret og taler saa under Forsamlingens lydløse Tavshed.

„Højstærede Forsamling! Jeg er ikke Taler af Profession, men jeg vilde dog nok tillade mig at spørge den ærede Folketingskandidat, om jeg saa faar mine Bukser til Pinse, hva'beha'r?"

Han forlod Tribunen; men Holm, der havde klaret alle de andre Spørgsmaal saa godt, havde ikke et Ord at sige til denne Interpellation. Og det var dog et fagligt Spørgsmaal af ikke ringe Interesse.

Nu faa vi jo at se, hvordan Holm klarer *den*, naar han en Gang i Vinter skal paa Tribunen igen i Øte.

Men hvordan skal vi selv klare den, naar vi nu faar Besøg af en hel engelsk Flaade. Hvad vil den her? Aflægge en lille høflig Visit? Jo, Godmorgen! Nej, lur mig den Englænder, han ved nok, hvorfor han kommer just paa dette Tidspunkt.

Der er ingen, der faar mig til at tro, at det er for at undsætte Riis-Knudsen, nu da han er løbet paa Grund i den underjordiske By med „Esther". Eller for i det hele taget at skaffe Teatrene et ordentligt Repertoire, saa man igen kan have Fornøjelse af at gaa paa sin Fribillet.

Nej, det er slet ikke af dramatiske Hensyn, han er kommet, det er af musikalske.

Han vil igen spille første Violin i den store evropæiske Folkekoncert, og da denne som bekendt lires af paa det stilfærdige Fredensborg, saa forstaar man nok Meningen med det Besøg.

Han vil naturligvis bortføre hele den store Fyrste-Familie, der for Øjeblikket er samlet derude. Stor er den, og værdifuld er den ogsaa. Naar undtages Dronning Nathalie og Shahen af Persien, Sultanen af Tyrkiet og den nok forresten nylig afdøde Fyrste af Monaco, saa mangler der egentlig paa det nærmeste ingen af de Stats-Hoveder, i hvis Hænder det ligger, om vi skal have Krig eller Fred, om vi skal slaas eller bare nøjes med at se skævt til hinanden.

Som man heraf vil indse, er det mørke, uheldsvangre Tider, vi i den nærmeste Fremtid gaar i Møde.

Derfor er det dobbelt letsindigt, at vore Søofficerer benytter den første den bedste Grund til at løbe vore Torpedobaade i Sænk paa. Er det det, man kalder Dag-Manøvrer, saa Gud hjælpe os for Manøvrer om Natten.

Men skal det endelig være Meningen, at Torpedobaadene skal gaa Pokker i Vold, var det dog det rimeligste, om man gik frem efter en vis Orden. Nu har de gjort det af med Nr. 9 og 10, men det er det bagvendte Forhold.

Skal der være Gilde blandt Søofficererne, saa lad der være Gilde, og lad dem saa begynde med Nr. 1 og gaa frem i Rækkefølge. Naar de to, der er gaaet neden om, er halet op, er der jo intet i Vejen for, at de kan gøre samme Tur neden om en Gang til. Og naar vi saa sætter saadant noget som 1 Torpedobaad om Ugen, saa véd man da, hvad der kommer, og saa bliver Forskrækkelsen mindre.

Og det er ikke rart at blive forskrækket, for saa sidder man i det ganske som Sætteretten — jeg hører for Resten, at den ogsaa, men vistnok ukorrekt, kaldes Sidde-Retten — der stod stille og slet ikke kunde komme hverken til at sidde eller sætte sig, fordi en af Sætterne, den store Florian fra Vesterbro. blev borte.

Trøst jer, alle I Vesterbro-Beboere, han kommer nok igen til Valgene.

Skulde han ikke komme, gør det heller ikke saa nøje. Der er en ung Dame, der snart skal op til statsvidenskabelig Eksamen. Naar hun har faaet den, skal hun ikke være uvillig til at gaa Rigsdags-Vejen.

Vælgere paa Vesterbro! Husk jer dette, hvis I skulde komme i Bekneb. I er vel ikke anderledes beskafne end Folk i andre Bydele — kan I give Kvinden jer Haand og jert Hjærte, saa kan I vel ogsaa nok for en Gangs Skyld give hende jeres Stemme.

Puk.

Ærede Abonnenter
i
Provinserne og i Udlandet

anmodes om snarest at forny Abonnement for næste Kvartal enten hos det stedlige Postvæsen eller ved Indsendelse af Beløbet **1 Kr. 25 Øre** (for Udlandet **1 Kr. 90 Øre**) til „Gazetten"s Kontor, Klosterstræde 22. Kbhvn.

Indhold.

Illustrationer: Fra Kasino: Scener af „det store Kalkbrud. — Fra Etablissement National. — Frederiksberg Morskabsteater. — En Stedfortræder. — Uheldig Droskekusk. — Overkørt Barn. — Raat Dyrplageri.

Tekst: Teatrene. — Guld og Glimmer. — Lukkesagen. — Den højeste Oplysning. — Tivoli-Beneficerne — Et Offer! (Københavnerbillede af W. I. S. Holm). — Panorama international. — Logogrif. — Brevkasse. — Uge-Revue [illustr.] — Avertissementer.

Redigeret af *Th. N. Wisholm.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 39.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 28. Septbr. 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

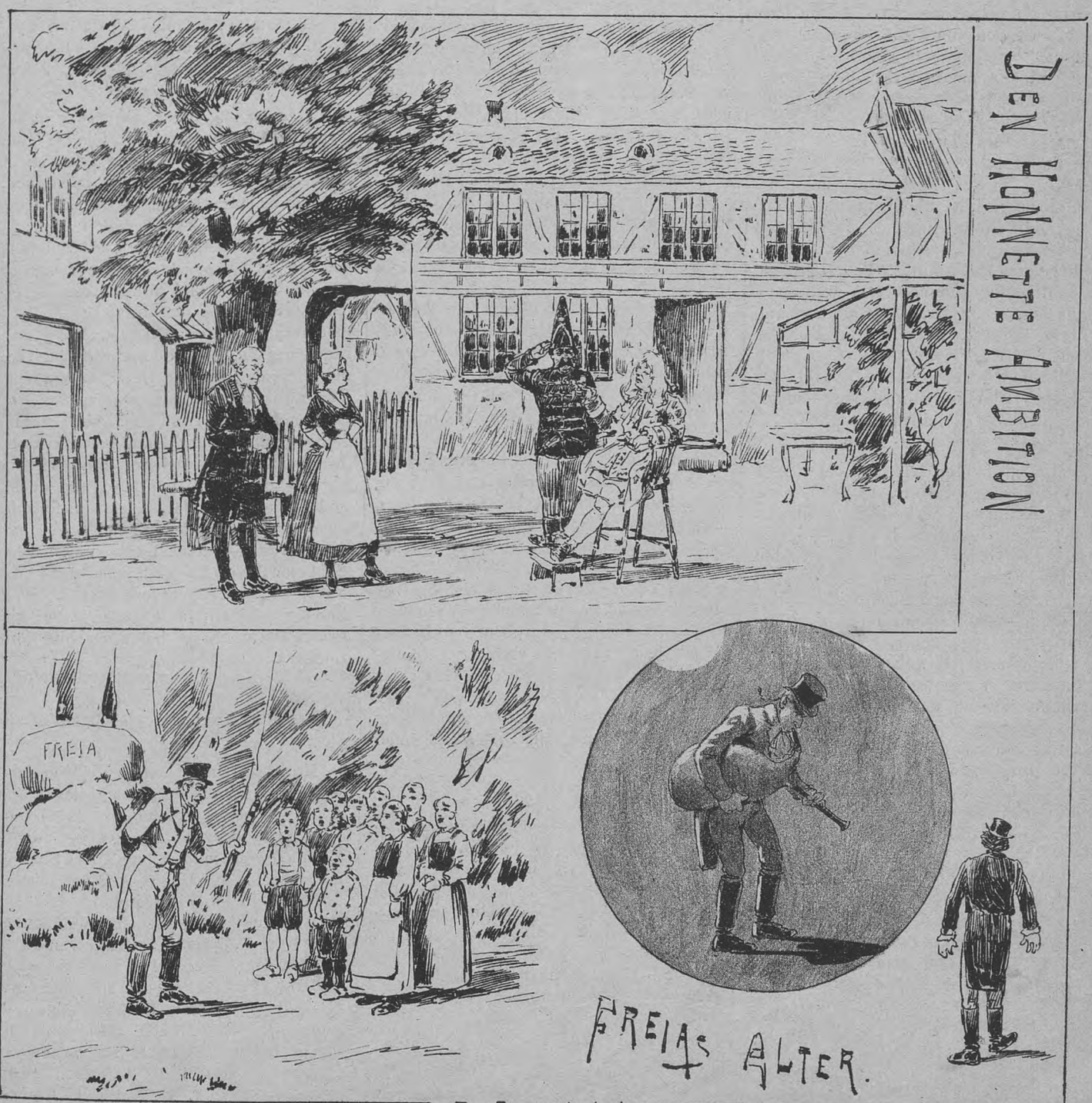

Fra Dagmarteatret.

TEATRENE.

Dagmarteatret

Det er Synd, at Dagmarteatret ikke trækker Hus paa „Frejas Alter", som sikkert har beredt de fleste Tilskuere en overordentlig behagelig Overraskelse.

Det tager sig nemlig, efter med kyndig Haand at være beskaaret i betydelig Grad, overordenlig morsomt ud i en Opførelse, som, straalende af godt og elskværdigt Humør, breder Ynde over de største Naiviteter, laaner Ungdoms Glans til Vittigheder, som ved Læsningen vil synes horrible og forslidte og træffer Stykkets Stemning paa en Prik.

Æren herfor tilkommer i første Række Hr. Mantzius, hvis gamle Pedant med den snørklede Tale er en morsom og soigneret Præstation, og Hr. Sofus Neumann, der er uimodstaaelig som den gamle Nar von Bilbo. En Fryd for Øjet er Frk. Hartmann som Clausine. Hun er skøn og fin som et Portræt af David, ganske i Stilen. Selv Smaamangler som hendes lidt ubehjælpsomme og ængstelige Sang klæder hende og giver Figuren en egen Ynde. Hun spiller dertil rigtig flinkt. Fru Mantzius er indtagende skælmsk som Kammerpigen Beate, og Hr. Alfr. Møller som Oberst Hjælm en drastisk Buldrebasse.

„Frejas Alter" burde blevet en virkelig Folkeforestilling, kan hænde, det kan ske ved anden Lejlighed.

* * *

Mindre heldig har Teatret været med Holberg. Hører end „Den honnette Ambition" ikke til Holbergs bedste Ting — dem har selvfølgelig det kgl. Teater beholdt — vil dog dygtige Skuespillere sagtens gøre det underholdende den Timestid, det varer. Men Opførelsen savner i en mærkelig Grad Stil og rummer for megen Dilettantisme. Hr. Neumanns Jeronimus er rigtig anlagt, men Spillet er ikke frigjort og hører langtfra til hans bedste Ydelser. Under alle Omstændigheder er det dog en Præstation af Interesse og Værd. Fru Mantzius's Pernille er for renstrøget og Hr. Hunderups Arv for tør. Hr. Lipperts Henrik — 2. Debut — er overordenlig ringe. Med et saa tarveligt Spil i en saa væsenlig Rolle er Forestillingens Skæbne egenlig givet. Tilbage bliver Hr. Mantzius's Dobre Podolski. Det er den eneste Præstation, der er fuldtud, hvad den skal være. Lune, Stil og Teknik paa ethvert Punkt. Hans Scene med Jeronimus i 3die Akt blev Stykkets Glanspunkt.

Guld og Glimmer.

Ondskabsfuldt.

Et herværende lille krakilsk Aftenblad, der temmelig ofte bringer sine Læsere fejlagtige Meddelelser, fortalte forrige Lørdag, at „Gazetten" for en Uge siden var afgaaet ved Døden. „Gazetten"s Kontor blev i den Anledning gæstet af en Mængde bedrøvede Abonnenter og Købere, der græd deres salte Taarer over i Fremtiden at skulle undvære den kære Gazette, som saa mangen Aften havde glædet og oplivet dem. „Gazetten", der selvfølgelig var og er spillevende, trykkede rørt sine mange Venners Hænder og forsikrede dem, at den befandt sig i bedste Velgaaende. „Gazetten" ansaa det ikke for muligt, at Bemærkningen i vedkommende Blad var fremkommet med Redaktionens Vidende, da denne umulig kunde være uvidende om „Gazetten"s velsignede Helbredstilstand; snarere maatte Notitsen skyldes en ved samme lille Aftenblad ansat haabefuld Medarbejder, der havde følt sig ilde berørt over, at „Gazetten" en Gang havde vraget nogle til denne af ham indleverede „Vittigheder". Da „Gazetten" endvidere lovede at lade Retten tage sig af Sagen og derved forøge Aftenbladets Mulkter, gik de mange Abonnenter og Købere henrykte bort.

* * *

Selvsyn og Beskedenhed. I Folketeatrets „Høg over Høg" siger Debutantinden Frk. *Jørgensen* drillende til Hr. *Orlamundt* saadan noget som: „Aa! skal vi to ikke lade være med at sidde og spille Komedie."

Og de spillede heller ikke Komedie.

* * *

I salig Kong Ludvig af Bayerns Teater vilde Folk rædsomt gærne komme, men dér maatte de ikke. I Hr. *Riis-Knudsens* Dagmarteater maatte Folk allerhelst rædsomt gærne komme — men dér *vil* de ikke.

* * *

Saa Du Røgen? I Byens vise Fædres ugentlige Konversationsmøde sagde Hr. *Gjødesen* i Mandags, at Københavns Brandvæsen af og til havde været med til Ildløs, hvor det ikke havde haft Brug for Lygter.

Vi er en brandfarlig By, er vi. Tænk! at man kan finde Ilden uden at behøve at tænde Lys.

Storartet!

* * *

Elektrisk Sprøjtenist. Borgmester *Øllgaard* er vœk; han er i Paris. Men før han rejste, forbavsede han sin Samtid ved at meddele Borgerne paa Raadhuset, at det saamæn var meget muligt, at Sprøjterne herefter kom til at trille om pr. Elektricitet.

Hvilket ogsaa bliver storartet.

Naar bare det ikke var Vanvid.

Où est la femme?

eller

Aksel og Valborg.

Moderne Mystik i 3 Breve.

En i københavnske Artistkredse vel kendt og almindelig afholdt Personlighed, hvis Billede for nogen Tid siden fandtes i „Gazetten", og som nok for Resten skal være svært i Skuddet blandt det smukke Køn, har i disse Dage været Genstand for en ejendommelig Mystifikation. Da „Gazetten" tilsyneladende har været den indirekte Anledning, har den ogsaa beredvillig stillet sine Spalter til Disposition for mulig gennem Offentliggørelse af Sagen at fremkalde et eller andet, som kunde føre til Gaadens Løsning.

Historien lyder:

Den omtalte Personlighed, der er knyttet til et herværende offentligt Etablissement, modtog i Mandags følgende Brev:

„Kæreste Aksel!

Tilgiv en ung Pige, som vover at tilskrive Dem disse faa Linier; ja, le kun, men tænk for alt i Verden ikke noget ufordelagtigt om mig for min Dristighed. Jeg har nu foresat mig, at De skal vide, hvor rasende forelsket jeg er i Dem; ja se nu véd De det, nu kan De le, ligesaa galt De vil, — græde har De i ethvert Tilfælde ingen Grund til. Kæreste Aksel! (Gud, hvor alene det Navn er dejligt!) mød mig i Morgen, Tirsdag, Kl. 3 paa Nørrebrogade, Hj. af Louisebroen, jeg skal nok være der, saa kan De se paa Varerne. Vær nu ikke vred, men send mig et Par Ord, om De kommer eller ej. Adr.: Adams Kontor, Frk. Valborg Gram, poste restante Jeg henter eller forhører mig Tirsdag Formiddag Kl. 10—12. Lad mig nu se, at De ikke narrer mig. Jeg kan fortælle Dem, at jeg er 19 Aar, blond, høj og har, efter hvad Kendere siger, en udmærket Skabelon; der er endogsaa dem, der siger, at jeg er mere end net. Ungdom har jeg da i ethvert Fald, hvis det kan bringe Dem til at holde en lille bitte Smule af

en meget ufornuftig
ung Pige.

Vær ikke vred, Du elskeligste af alle Herrer!"

Hr. Aksel kunde næppe tro sine Øjne. — En ung Dame, der endog gjorde Fordring paa at være smuk, friede til ham — tolkede ham sit Hjærtes brændende Kærlighed og indbød ham til et Stævnemøde ved højlys Dag — det var jo utroligt! Men nej, — Brevet holdt han jo i sin Haand, Kærlighedens Veltalenhed slog ham jo i Møde fra hver Linie deri — hvor kunde han tvivle?

Hm! Hr. Aksel snoede sit bedaarende Overskæg, tyggede lidt paa sine velplejede Negle, knipsede et Fnug bort fra sit intelligente Skjortebryst, bestilte en Pilsner, tog en Slurk, lod det langsomt

glide ned gennem Svælget, lukkede Øjnene og gav sig til at reflektere.

Hr. Aksel er ingen Nar. Efter kort Tids Reflektion havde han fattet en Beslutning. Han tog en Pen og et Stykke Papir og skrev:

„Vi ses ved Broen Kl. 3."

Hvorpaa han lagde Papiret i en Konvolut, forseglede den, forsynede den med den opgivne Adresse og lod en Tjener bringe den hen i „Adam"s Skød.

Saa sov Hr. Aksel sødt den Nat.

Dagen efter, da Klokken slog 3 paa St. Johannes Kirkeur, sad Hr. Aksel i Selskab med en Ven ved et Vindu oppe i Kafeen paa Hjørnet af Nørrebrogade og Dosseringen. Med inkvisitorisk Blik mønstrede de enhver Dame, som passerede forbi — ingen syntes dog at være den skønne ubekendte. Glad i Hjærtet over at være heldig undsluppen den opstillede „Fælde", gik de omsider hjem — Hr. Aksel lykønskende sig til, at han havde baaret sig fiffig ad.

Samme Aften blev han behagelig overrasket med følgende Skrivelse:

„Hr. Aksel!

Tilgiv Deres Valborg, jeg har haft en lille Spøg for med Dem. Ser De, hele Historien er simpelt hen den: I Søndags var der hos mig forsamlet en lille Kreds af unge Damer og Herrer. „Gazetten" laa fremme, den med Deres forfærdelige Portræt i (De er virkelig meget sødere). En af de unge Damer siger saa: „Gud, det er jo Aksel! det er en nydelig Mand!" „Ja," siger jeg, „naar blot han ikke var saadan en Don Juan — han løber efter ethvert Skørt." „Saa, gør han det?" siger hun, „det er vist ikke sandt!" Kort sagt, vi vœddede, at jeg skulde faa Dem til at gaa for at møde en Dem aldeles ubekendt Dame. De skrev til mig, De vilde møde ved Broen Kl. 3; jeg kom selvfølgelig ikke, men vandt mit Vœddemaal. De kan tro, hvis De vil, at jeg var glad paa Deres Vegne for det dejlige Vejr; jeg haaber, at De endelig ikke har forkølet Dem. Med særdeles Agtelse

Valborg Gram.

For at De kan se, at jeg ikke vil benytte mig af Deres Brev, sender jeg det Retur med en lille Randbemærkning.

Levvel, Du lettroende Mand!"

Randbemærkningen paa Hr. Aksels Brev, som fulgte med, lød saaledes:

„Kender De Ordsproget om, at den, der gærne vil hoppe, er let at lokke?"

Ikke sandt, Hr. Aksel kavde Grund til at ærgre sig? Det gjorde han aber ikke; for han er en praktisk Mand, og han havde baaret sig fiffig ad. Han sov trygt ogsaa den Nat og ventede, at Sagen nu var forbi. Det var den imidlertid ikke; for i Onsdags fik han et nyt Brev; — det lød:

„Allerkæreste Aksel!

I Aften, Onsdag, kommer hele det Selskab ind til jer, som jeg har omtalt i mit sidste Brev; vi vil drikke Gevinsten op. Vær vis paa, vi skal drikke paa Deres Velgaaende. Som Bevis for, at jeg taler Sandhed, vil De finde Deres Konvolut med mit fingerede Navn paa under Kontrollørens Bord. Haabende, De en anden Gang vil være ligesaa gelassen til at gaa i Vandet, som denne Gang, forbliver jeg Deres *Valborg Gram.*

Jeg haaber paa en gemytlig Aften. Lad mig nu se, at De ser mere intelligent ud, end De er!"

— Nu begyndte Hr. Aksel at blive uhyggelig til Mode. Denne sidste Ondskabsfuldhed var ikke langt fra at forbløffe ham. Hvem var den Dame, der havde gjort sig til Opgave at forfølge ham med sine evindelige Drillerier? „Où est la femme? Vil Forfølgelsen vedvare, eller har den drillesyge skønne endelig faaet tilfredsstillet sin mærkelige Mani?" Saaledes tænker den stakkels Aksel, mens hans Blik ængstelig søgende spejder omkring i Lokalet. Den famøse Konvolut er ganske rigtig arriveret. Men hvor er den træske, og hvem er hun? Er det en Nihilistinde, der stræber hans Person som hans Sjælefred efter Livet? Er det en Bande sammensvorne Evadøtre, der agter at bortføre ham, ligesom nys Berlinerinderne gjorde ved de to Beduiner? — For en Sikkerheds Skyld er der allerede telegrafisk rekvireret 17 ægte russiske Livkosakker til at forsvare Hr. Aksels dyrebare Person.

Saaledes var Situationen, da „Gazetten" blev sat ind i den. Opdager vi noget, eller skulde der arrivere noget inden vort næste Nr., skal vi prompte berette det.

„København"s Panoptikon.

I **Klareboderne Nr. 14, 1. Sal,**
udstilles i denne Tid:

En Samling Bladnegere,

næsten uden Undtagelse unge, smukke og velskabte Mennesker, velklædte og med fyrige Øjne.

Samlingen er tilgœngelig hver Dag fra 11—4. — Entré Kr. 3,00.

* * *

Anmeldelse.

„København"s Panoptikon. „Gazetten" aflagde i Gaar et Besøg i nævnte Panoptikon og blev meget forekommende modtaget og vist omkring af Udstillerne. De elskværdige Mennesker beklagede meget, at de ikke kunde byde „Gazetten" noget at drikke, ikke en Gang en Snaps. I Tirsdags havde de nemlig haft Besøg af meget mere end alt, hvad Hovedstaden ejer af kvindefig Ungdom, Gratie og Skønhed; der havde været „terskendunkindede" Frøkener og „svulmende, livsfrodige" Evadøtre, og Konsortiet havde i den Anledning givet alle sine Penge ud for at kjøbe en Flaske Mumm, saa nu var der ikke andet tilbage end det bare Vand. „Gazetten" besaa med Interesse de smukke, velskabte Mennesker, blandt hvilke tvende, der lyder Navnene Thomas og Robert, især udmærker sig. Foruden „Negrene" er der endvidere en interessant Samling Grupper og Figurer, t. Eks.:

1. *Vore Musikdirektører*, tegnet af *Pedro*, temmelig grovt udført.

2. *Th. i de fineste Hofkredse.* Man ser et lille, temmeligt tarveligt Gemak paa Fredensborg Slot. Th., den lille kendte *graae* Personlighed, staar omgivet af en beundrende Skare Kammerjomfruer og Køkkenpiger.

3. *En Selvmorder.* Denne Figur bærer Signaturen O. M. og udstilles i Kœlderetagen. Man ser et Interieur fra Kongens Have, hvor en bleg Yngling staar lænet til en Bænk, paa hvilken der ligger en ladt Rytterpistol.

4. *„Piraten"s Undergang.* Man ser Skibet sønderknust ved Strandbredden. De unge Pirater skylles af *Skum*-Bølger ind mod *København.*

„Gazetten" anbefaler sine Lœsere at tage den kuriøse Samling i Øjesyn. Den er absolut Københavns nyeste Fænomen.

Koncert du Boulevard.

Ude paa Vesterbro i Koncert du Boulevard har Hr. Andersen Weilby i Aar indrettet en lille fiks Variété. Den yndede Musikdirektør Hr. Romeo Variali svinger sin Taktstok i Orkestret, der bestaar af en halv Snes Mand, som spiller den populæreste Musik, der over Hovedet findes i København, Forgeronske Melodier, som: Hold Dig paa Maatten, kære, o. l.

Paa Seenen optræder tre Sangerinder, to tyske, Frk. Anna Nordmann og Frk. Maria Geissler, og en norsk, Frk. Dagmar Lenné, alle tre synger kvikke Smaasange i fikse Kostumer.

Komikeren Hr. Oscar Nielsen samt Sang- og Danse-Duettisterne, d'Hrr. Presser og Feldmann, gør deres bedste for at underholde Publikum, der hver Aften giver talrigt Møde og ved livligt Bifald paaskønner de optrædendes Anstrængelser.

* * *

Panorama internationals

Ejer, Hr. Brehmer, er afrejst til Sverrig for at oprette en Filial i Stockholm. Det er det Apparat, som var opstillet i Tivoli, der er blevet sendt over til Stockholm, hvor Hr. Brehmer agter at opholde sig i længere Tid. I forrige Uge forevistes i Vimmelskaftet en overordentlig smuk Samling Billeder fra det nordlige Italien.

FELDMANN.

Fra Koncert du Boulevard.

Balmusik.

Balsæsonen kommer, og saa kommer selvfølgelig Balmusiken med.

Georg Lumbye.

Efterhaanden, som Bladenes Avertissementsspalter mere og mere giver sig til at mylre med spekulative Danselæreres Bestræbelser for at drive Svinene i Sti, gaar det op for balgivende Fruer, at Tidens Krav gaar i Retning af at overtale Gemalen til ved Gud ikke at staa tilbage for Petersens og Sørensens, men ligesaa godt at spendere den lille Dans *plus* Tilbehør med det samme.

Gazetten kan godt lide, at de unge Mennesker morer sig. Og, Herregud, da det kun er én Gang om Ugen, at vi selv er lysrøde og skælmske, saa vil lidt Balfaldera kunne live gavnligt op i nævnte Tidsrums øvrige triste Dage. Skønt undertegnede af visse Grunde ikke selv gaar paa Bal (jeg er baade kalveknæet og hjulbenet, og jeg har oven i Købet Ligtorne), siger jeg alligevel: „Lad dem more sig, Kinder," stadig naturligvis under Forudsætning af, at de holder sig tørftigt paa Maatten.

Om Balpoesien er der mange andre store Digtere, der har skrevet mangt og meget — saa *den* Kæphest agter *Gazetten* foreløbig ikke at slaa sig til Ridder paa; men Musiken — den baller vi los med.

Det er akkurat derfor, vi i Dag har beredt vore Læsere den uventede og, oh! saa kærkomne Overraskelse at bringe dem Portræterne af de celebre Balmusik-Mænd, hvis Orkestre ved Tusender af Spring - omkring - Sammenkomster har ydet Akkompagnementet til Medborgeres og -borgerinders rytmiske og transpirationsfrembringende fælles Bevægelser henad mere eller mindre bonede Gulve.

Hvem kender ikke *Bal Dahl*? (Dette er en væmmelig Sætterfejl, De kan vel begribe, at der skal staa Bal-d-Dahl) og hvem — (Undskyld, at vi igen kommer tilbage til Sætterfejlen, men det er vor forbandede Pligt at gøre opmærksom paa, at det ikke maa læses som Bal *de* Dahl, for det hedder Manden ikke) — altsaa, hvem kender ikke endvidere *C. C. Møller* og *Georg Lumbye?*

For at bruge den fremadskredne moderne-reaktionære Retskivning, vil vi tilføje: „Ingen kender ikke dem."

Disse tre Mænd — alle Musikdirektører, Komponister, Violinister, Ideallister, Favoriter og Bravheden selv — leverer i Sæsonens Løb en utrolig Masse Balmusik fra sig og er (cfr. ovenfor) enhver Fru Petersens og Sørensens Fryd og Pryd i Hjemmene paa en Dansant-Aften.

Balduin Dahl.

. . . . . Der er nu Pennen igen løbet af med os; thi dette med „Pryden" er i Grunden forkert.

Ikke fordi det ikke er kønne Mennesker alle tre — Adonis, Kære! — men fordi de ikke altid (eller rettere sagt saa at sige aldrig) *selv* møder ved de Familieballer, til hvilke de har lovet at yde den musikalske Assistance. De lader sig i Reglen repræsentere ved en eller anden, saa at det kun bliver en Afglans eller Afspejling, de dansende faar at se — saadan en Slags *Spiegelhalter*.

Nok om dette! Vi sidder ikke her for en Gang til at afskrive de hundrede Gange læste Biografier af Dhrr. Vi har blot ønsket at overlade vore Læsere deres Portræter, som — udklippede og smagfuldt opklistrede paa stift Karton — vil egne sig baade for Albumer og Fotografirammer.

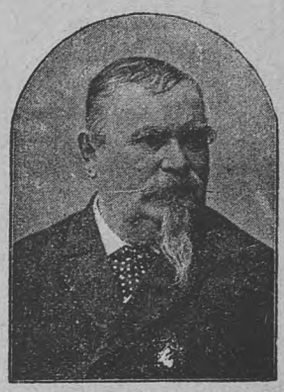

C. C. Møller.

Spitz.

* * *

Redaktionsbemærkning. Vi skylder Sandheden at tilstaa, at de af Hr. Spitz lobhudlede Billeder er kommen i vort Blad ved Velvilje fra Forlæggeren af Dhrr. *Anthon Melbyes* og *Axel Guthmanns* interessante *Tivoli*-Bogs Side. Som saamange andre vellykkede Illustrationer pryder ogsaa disse den populære „Tivoli-Histories" Blade.

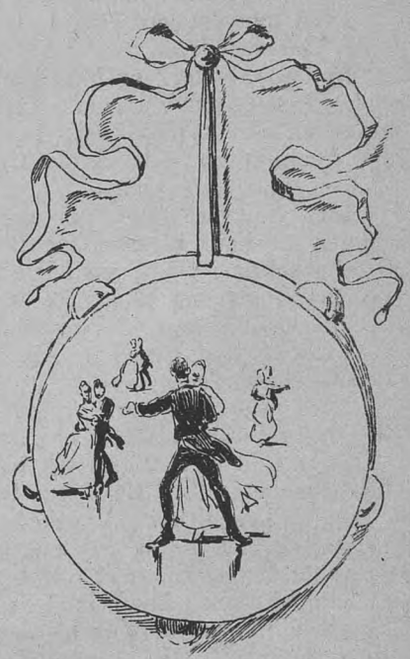

Et Offer!

Københavnerbillede

af

W. I. S. Holm.

(Eftertryksretten forbeholdt.)

(Fortsat).

Anna var stanset for at se paa Legene. Det var længe siden, hun selv havde leget; men Munterheden vakte halvglemte Minder til Live hos hende. Øjnene fik Glans, Kinderne Rødme, og uvilkaarlig trippede Foden, som længtes den efter at trave af Sted sammen med de andre.

Ja, unægtelig havde hun stor Lyst til at slaa sig sammen med den muntre Flok. Hun havde saa længe været stængt ude fra Ungdommen og dens Glæder, at Synet af de andres Morskab formelig gjorde hende ondt, da hun ikke selv kunde være Deltager. Og hun *kunde* jo ikke. Hun kendte ingen, med hvem kun kunde træde sammen ind i Legen, og ingen kendte hende eller tænkte paa at indbyde hende til at være med. Ingen saa' eller forstod de Taarer, som atter trængte sig op i Øjet i Følelsen af at staa alene, at hun ogsaa her var stængt ude fra den øvrige Ungdoms glade Kreds. —

—„ Skal vi ikke lege med, Frøken?"

Hun fôr sammen og vendte sig hurtig for at se, om det virkelig var til hende, der blev talt. Jo, ganske rigtig. En elegant klædt ung Mand lettede høflig paa sin lyse Straahat, mens et muntert Blik fra et Par spillende Øjne saa' hende kækt ind i Ansigtet. Blikket forvirrede hende, og halvt sky, halvt glad stammede hun:

„Jeg véd ikke — kan det gaa an?"

„Vist kan det gaa an!" lo han og rakte Haanden frem.

Lysten var stor, og han saa' saa god og saa vakker ud, at det var hende umuligt at sige nej; hun tog den fremrakte Haand, og de traadte sammen ind i Kredsen.

I Førstningen følte hun sig lidt generet af hans Elegance og Blikket fra hans brune Øjne; men han talte saa livlig og venlig til hende, at hendes Forvirring snart fortog sig, og med Liv og Lyst gav hun sig hen i Legens Glæder.

De legede „Enkemand", og hendes Kavaler var ikke blot den eleganteste, men ogsaa den hurtigste og behændigste af dem alle. De øvrige Damer misundte hende ham, mærkede hun snart, og det baade glædede hende og vakte hendes Stolthed. Hun følte, at hun fejrede en lille Triumf, og hun kæmpede tappert for at hævde den. Hver Gang, det var hendes Tur at løbe ud, gjorde hun sit yderste for ikke at blive fangen, men naa sin Kavaler igen; og da han som sagt var baade hurtig og smidig, lykkedes det ogsaa hver Gang. En Gang kneb det rigtignok, og hun maatte anspænde alle sine Kræfter for at undgaa Forfølgeren; Løbeturen blev lang, og da de endelig mødtes, var hun i saa stærk Fart, at hun formelig styrtede ind i hans Favn. Han lo bare, tog hende i sine Arme og svingede hende et Par Gange rundt, hvorpaa de Arm i Arm vendte tilbage. —

Ja, hvor hun morede sig! Om mest over Legen eller af Stolthed over sin Kavaler, vidste hun ikke, men reflekterede heller ikke der over. Hun følte kun, at hun var glad, — lykkelig, som hun ikke havde været i lange Tider.

Præsentationen havde straks fundet Sted. „Mit Navn er Georg Anker", havde han sagt, „og jeg hedder Anna", lød Svaret. Der blev ikke spurgt om mere, og han kaldte hende Anna lige saa ligefrem, som hun tiltalte ham med Hr. Anker. — Han var en 24—26 Aar gammel, slank og velbygget, smukt formet Hoved med blondt, let krøllet Haar, blonde Moustacher og, som allerede bemærket, spillende brune Øjne. Han var i det hele taget, hvad man kalder en smuk Mand, dertil elegant og beleven, og intet Under derfor, at Anna var henrykt over at lytte til hans muntre Passiar og støtte sig paa hans Arm. —

Mørket var imidlertid indtraadt, og Legen hørte op. Anna og Anker fulgtes ad henad Gangen, forbi Frederik VI.s Statue og ud af Haven. De gik gennem „Sommerlyst", og Anker foreslog en Forfriskning. Da hun af Varmen, Støvet og Legen var bleven baade sulten og tørstig, gjorde hun ingen Indvendinger. De tog Plads i et af Lysthusene, Anker bestilte Aftensmad — Steg og Rødvin — og bag efter en Flaske Champagne. For første Gang i sit Liv nød Anna denne Drik, følte dens oplivende Virkning, hvorledes den ligesom gød Strømme af nyt Liv, af Lykke og salig Fryd i hendes Aarer. Hun vidste ikke selv hvordan; men Verden var pludselig bleven en hel anden, herligere og skønnere omkring hende. Hver Sorg og Længsel og Følelse af Forladthed var veget bort, og hun følte sig saa kæk, saa lykkelig og rig.

Klokken var imidlertid bleven henad 12, og de brød op fra Sommerlyst. Anker bød hende sin Arm, som hun uden Betænkning tog, og i den lune, stjærneklare Sommernat fulgtes de ad ind til Byen. Han var drejet af fra Vesterbrogade ned til Søerne, og de gik henad „Svineryggen". Maanen tittede søvnig ned gennem de lette Skyer og spejlede sit bleggule Fjæs i Søernes rolige Vandflade; Stjærnerne tindrede, blinkede og lo til den forfængelige gamle Knarks grinende Spejlbillede, mens Insekterne svirrede omkring i den duftsvangre Atmosfære. Det var én af hine fortryllende Sommernætter, da hele Naturen synes at aande idel Harmoni og Vellyst, Erotik og sværmerisk Kælenskab, der faar Sindets fine Fibre til at bæve i anelsesfuld Lykke.

Under Indflydelse af denne Følelse bevægede de sig langsomt fremad; de vekslede kun af og til et Par Ord — eller rettere sagt: Anker gjorde en Gang imellem en kort Bemærkning, hvortil hun svarede lige saa kort eller blot indskrænkede sig til at nikke med Hovedet. Hun var helt sunken tilbage i sine egne Tanker, tænkte maaske næppe en Gang, men blot gav sig hen i lad Nydelse af den stille Lykke, der ligesom havde omslynget alle hendes Sanser.

Anker, der lagde Mærke til hendes Tavshed og maaske misforstod Grunden dertil, gav sig efterhaanden til at tale mere sammenhængende. Han dvælede ved Sommerens Skønhed, sammenlignede den med Ungdommen, dette korte Spand af Tid, der kan give saa meget smukt, naar man ret forstaar at nytte Øjeblikket. „Men", sagde han, „ligesom der er mange, der aldrig lærer at tage Vare paa de korte Øjeblikke, da Naturen i al sin Pragtudfoldelse indbyder dem til Glæde og Lyst, til at kaste alt det tyngende og trykkende paa Døren og i Sommerens styrkende Solbad hente Kraft og Opmuntring til at møde kommende Tiders Barskhed og Slud, saaledes er der ogsaa mange, der ikke agter paa Ungdommens Forrettigheder, men lader denne vor herligste Livsperiode svinde unyttet hen. Sommeren har imidlertid den Fordel, at den vender tilbage, hvad der forsømmes i Aar, kan derfor maaske indvindes til næste Aar. Men ikke saa med Ungdommen; naar den er svunden, er den borte for stedse. Det gælder derfor om at benytte Øjeblikket.

Jeg for mit Vedkommende har taget den faste Beslutning at nyde saavel Livets som Aarets Sommer i fuldeste Maal. Med min Haand vil jeg kryste dens saftfulde Drue og tømme dens skummende Bæger til Bunds. Jeg vil gribe det skønne, hvor jeg finder det, og søge dets Skjul over alt. Jeg er et Livsmenneske: Det mørke og triste kan jeg ikke fordrage, det lyse og skønne elsker jeg, i hvad Skikkelse jeg end møder det. Jeg bliver aldrig en Filister. Lad Bekymringer og Sorger passe sig selv — jeg er Glædens og Livslystens erklærede Discipel!

Men hvor kan man ogsaa være trist i Sind, naar alt er saa fortryllende omkring én? Er det ikke, som om hele Naturen aandede Jubel og

Henrykkelse? Mærker De ikke, hvorledes alt omkring os hvisker med tusinde Tunger: Vær lykkelig og glad, vær sorgløs og kæk! Kast bort hvert Savn og giv dig Glæden i Vold!“ —

Som en fjærn Musik naaede hans Ord Annas Øre, som en dæmpet Brusen gled de forbi; kun enkelte løsrevne Sætninger opfangede hun. Som en drømmende vandrede hun af Sted, som en Forjættelse lød det til hende: Nyd din Ungdom, vær lykkelig og kæk! Og hun følte sig lykkelig, kæk og ung. Ungdommens gærende Blod flød raskt gennem Aarene; hun følte det bruse og banke i Tindingerne og i hver en Fiber, og uden Reflektion gav hun sig hen i de attraaende Kravs første Opvaagnen. Hun klamrede sig fastere til Ankers Arm, følte en paa samme Tid anelsesfuld Frygt og kærlig Beundring for ham, som paa én Gang havde sprængt den Lænke, der hidtil havde sammenknuget hendes Ungdoms Kraft og Mod. Al hendes grænseløse Taknemlighedsfølelse og kvindelige Hengivenhed laa udtrykt i det taareslørede Blik, hun fæstede paa hans smukke Ansigt. — Han saa' det, han forstod det, og han nød sin Sejr. —

Samtalen var efter Ankers sidste Udtalelse helt død hen, og Resten af Hjemvejen tilbagelagdes i Tavshed.

Ved hendes Gadedør stansede de. Han takkede hende for den forløbne Aften og indbød hende til en Udflugt næste Søndag, og hun lovede at møde paa det foreslaaede Sted. De rakte hinanden Haanden til Afsked, og inden hun fik Tid til at gøre Modstand, trak han hende til sig og trykkede et Kys paa hendes Mund. Med en uvilkaarlig Bevægelse fôr hun tilbage; han slap hendes Haand, skød hende lempelig ind gennem Gadedøren, som han lukkede efter hende, og hun hørte hans elastiske Skridt fjærne sig hen ad Gaden.

Ravende som en beruset stod hun paa Trappegangen. Dette Kys, saa uventet, saa overraskende, næsten brutalt, havde fuldstændig forvirret hendes i Forvejen stærkt ophidsede Sanser og gydt Olie i den Ild, der allerede brændte i hendes Blod. Hun var lige ved baade at le og græde paa én Gang, halvt lykkelig og halvt krænket og fornærmet som hun følte sig. Hun vaklede op ad Trappen til sit Værelse, klædte sig af og kastede sig paa Lejet; men sove kunde hun ikke. Blodet bankede i hendes Tindinger, Kysset — det første, hun havde modtaget af en Mand — brændte paa hendes Læber, skiftende Syner drog forbi hendes Blik, og alle drejede de sig om ham.

Hun saa' ham staa dér kæk og udfordrende, da han først talte til hende; saa' ham overgiven og kaad, da han svingede hende rundt i sine Arme; saa' hans funklende, i Maanelyset tindrende Blik, da han talte om Ungdommens og Sommerens Lyst og Glæder; og endelig saa' hun Blikket, brændende og attraaende, da han røvede Kysset. — Ja dette Kys! Det havde pludselig kastet ligesom en Tvivl, en Uro ind i hendes Sind. Det var noget deri, som hun ikke rigtig kunde forklare sig, men som fyldte hende paa samme Tid med Fryd og Angst. — Som i Febersyge kastede hun sig omkring paa Lejet, og da hun endelig sov ind, forstyrredes Søvnen af urolige Drømme — Drømme om ham!

— — — — — — — — — — — —

(Forts.)

Opløsning

paa Logogrifen i Nr. 38:

Gazetten

(Gang — Ette — Ten — net — Nat — Tanne — Tangerst — Tang — Eg — Tag).

Rigtfg løst af: *—d—y* og *Nikolaj paa Gl. Kongevej.*

Ved en Sætterfejl var et Par Tal i Logogrifen kommen til at staa paa forkert Plads.

Non plus ultra!

Kraftig og fyldig Brasil.

TIP AND TOP
6 Øre pr. Styk

Kraftig og fyldig Brasil.

C. Holmelin & Co., Lavendelstæde 6.

Mellemstærk Brasil.

FIOR DE BAHIA
6 Øre pr. Styk

Mellemstærk Brasil.

Faas i de fleste velassorterede Cigarforretninger.

Det kgl. Teater.

I Aften, Lørdag, Kl. 7½:

Iphigenia

i

Aulis

Første Gang i ny Instudering.

Upasselige: Damerne Winkel og Reumert samt Hr. Kluwer.
Fraværende: Frøken Dons.

KASINO.

I denne Tid opføres:

Det store Kalkbrud,

Folkekomedie i 5 Akter (8 Tableaux) af *Georges Ohnet.*

Endnu kun nogle faa Gange.

Billetter til forhøjet Pris faas hver Dag fra Kl. 12—3 i Teatrets Billetkontor.

Dagmarteatret.

I Morgen, Søndag, Kl. 7, opføres første Gang:

Tordenskjold

Sørgespil af Øhlenschlæger

Folketeatret.

I denne Tid opføres:

Den kære Husfred,

Lystspil i 4 Akter,
samt første Gang i ny Indstudering:

Høg over Høg.

Panorama international.

Vimmelskaftet 47.

Aabent 10—10. Denne Uge: **Øvre-Italien-** (235)

Concert du Boulevard.

De komiske Sang- og Danseduettister d'Hrr. Presser og Feldmann, Damerne Frk. Dagmar Lenné, Anna Nordmann, Maria Geisler samt Hr. O. Nielsen.

Frederiksberg Morskabstheater.

I denne Tid opføres hver Aften Kl. 7½:

En prikken Fyr.

Kl. 8:

Pigernes Jens i Nøddebo Præstegaard.

Kl. ca. 9¼:

Muntre Musikanter

eller

Sommerrevyen 1889.

Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.

Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge 1 Kr. 25 Ø.
2. — 2. — 1 — — —
Nr. Balkon og Parterre „ — 75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter „ — 50 —

Etablissement NATIONAL.

Hver Aften Forestilling fra Kl. 8.

I denne Uge opføres hver Aften:

National-Revuen 1889

eller

Mellem Himmel og Jord

samt

Talismanen.

musikalsk Farce i 3 Akter.

Billetpriserne ere de sædvanlige.

Kraftig, velsmagende Husholdningsthe til 2 Kr. Pd.

Tiauw Siat & Elan,
Kinas Thehandel,
Kongens Nytorv 22. Stuen.

Kjøbenhavns Margarinelager,

en gros & en detail,
Vimmelskaftet 43 o. G.
Adressekontorets Gaard.

Den tiltagende store Omsætning bevirker, at der stedse findes *friske* Varer paa Lager til billige Priser.
(229) **J. Schack Nielsen.**

APOTHEKER DR. HERB's INSEKTPULVER

faas overalt i Pk. à 10, 25 og 50 Øre.
Forhandlere stor Rabat. (231)
Hovedudsalg: Grønnegade 25, 2. S.

PARIS

behøver De ikke at rejse til, da **Franske Herregarderobe Magasinet** er forsynet med fine franske Stoffer til billige Priser. Første Klasses Tilskæring.
Emanuel Johansen, (234)
Frederiksborggade 37.

Skrædderforretningen,

43, Studiestræde 43,
Afbetaling indrømmes.
Til kontante Priser. (237)

Artikler for Herrer,

2, 3, 4, 5 à 6 Kr. pr. Dus.
Forsendes mod Postforskud. (233)
J. A. Larsen, lille Kougensg. 39.

Artikler for Herrer,
(Eneforhdl. for Sigd. Ernst) fra 1 Kr. 25 Ø. pr. Dus. Priskurant mod Porto.
Chr. Hansen, *Grønnegade 25, 2. Sal, Kjøbenhavn K.* (232)

Artikler for Herrer, 2, 3, 4, 5 Kr. pr. Dus.. Forsendes mod Efterkrav fra Cigarforretningen, Gothersgade 38i Kælderen. (236)

Annoncer kan indrykkes i „GAZETTEN“ for en Betaling af 15 Øre pr. Linje med 10 pCt. Rabat for indtil 5 Indrykkelser og 33 pCt. for 10 Indr.

Uge-Revue.

Det er syndigt at eftertragte Rigdom. Ti Rigdom rummer mangen Fare og Fristelse, selv for en saa ufordærvet kristelig Natur som undertegnede.

Derfor eftertragter jeg ikke det syndige Mammon. Men — jeg tør jo ikke benægte, at det vilde være svært Sjov at have en lille Klatskilling paa Rente, blot saadan noget som de 200,000 Kr., Sparemærkekassen har pint ud af de ulykkelige Smaaborn, der naturligvis vilde have haft meget mere Fornøjelse af nogle Bolscher eller Sukkerstænger.

Nu maa de smaa nøjes med at slikke sig om Munden, mens de fugter Gummien paa Sparemærkerne — men hvilken Fornøjelse kunde en anden én ikke have haft af de 200,000?

Med dem i Lommen og saa bare et Par Kroner til, som man jo altid kan slaa et eller andet godtroende Individ for, havde det været den letteste Sag af Verden at byde Bryg-

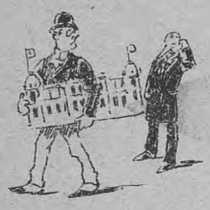

ger Jacobsen over og tage „National“ lige for Næsen af ham.

Sikken Komedie det skulde blive. For det kan meget godt blive ved at blive rigtig godt med Komedien derinde, og naar man blot vil ofre Ferdinand en Separat-Sufflørkasse, saa kan det, paastaar han, endog blive udmærket godt.

Men hvad man ikke har, det har man ikke, siger et godt gammelt Ord, og saa nøjes man med, hvad der saadan kan falde af.

Naar man da ikke er saa slugvorn som den hofmusikalske *Hennings*. Han ved ellers nok at regne den ud, men denne Gang kan han slet ikke regne ud, hvor meget han skal plukke de i Forvejen saa grundig afpillede Meininger for.

Regnestykket er nu heller ikke saa lige at løbe til: Naar Underskudet var saa og saa meget, hvor stort et Udbytte skal da Hennings have?

Selv synes han, at han fortjener en hel Masse, men den almindelige Mening, hvortil Meiningernes Chef med en vis Glæde slutter sig, turde være den, at det er en lang Næse, han fortjener.

Ligervis som Soldatterne faar i Kantonnement, naar de beder om et Stykke med Tunge. Hvordan de Mennesker ser ud, naar de kommer hjem fra deres Efteraars-Revy, udelukkende opført til Glæde for Landboerne — nøjsomme Københavnere gaar stadig og fordøjer Sommer-Revyer — er ikke godt at vide.

Hvis de er lige saa afpillede som de Ben, de har faaet at gnave paa derude, saa kan det blive et net Syn. Hvorfor kan de dog ikke ogsaa faa blot lidt ordentlig Mad, naar de ikke kan faa meget.

Herregud, det er jo dog Landets egne Sønner, Kød af vort Kød, hvorfor saa ikke give dem af Kødet, saa det kan forslaa noget. Selv om Nimb og Neiiendam har forbeholdt sig Filet-Stykkerne, saa maa der vel være nok desuden.

Ganske vist er Danmark, som der staar i Erslev, et lille, bolgeformigt, fattigt Land, men hvad der skal til, det skal til, som Pigen sagde, hun skulde have et Barn til.

Det gaar Pinedød ikke an at forsømme den nødvendigste Nødtørft. Er Kødpriserne for dyre, har vi ikke Svin nok paa Skoven eller Køer paa vore Marker, saa lad os sende Bud til Buenos Ayres, hvor der for Tiden sælges udmærket Oksekød til en Pris af 2 Kr. pr. 25 Pd.

Det var der da Mening i. Eller maaske lægge Krigerne i Kantonnement derover hver September. Saa blev man fri for det evindelige Vrøvl fra Hørsholm og for det hjærtegribende Syn at se vore Krigere sidde og gnave med Benene i Hænderne uden at faa noget ud af det.

Og at sidde med Benene i Hænderne er endnu værre end at sidde med Hænderne i Skødet. Det gør al Marscheren umulig.

De gnaver, de Stakler, omtrent som en kgl. Biblioteks-Assistent, naar man beder om en kedsommelig Bog til Morskabslæsning.

D'hrr. deroppe skulde ellers tage sig lidt i Agt. De skulde være glade ved, at vi ikke alene giver dem Lov til at læse Romaner gratis hele Dagen, men giver dem Penge til oven i Købet.

Det kunde vi s'gu nok li'e allesammen. Men hvad maa vi gøre? Gud hjælpe mig give 3 Kr. Kvartalet for at læse *Oscar Madsens* „Forbryder-Roman“, den, der i Følge hans egen Reklame dufter af Dostojewski, smager af Dickens og lugter — var det ikke af Martin Kok?

Nej, gaa hjem og læg Dem, Madsen, med samt Deres Roman. „Forbryder-Roman“ kalder De den, ikke sandt? Nej, det er ikke sandt, det er jo slet og ret en ganske almindelig Røver-Roman.

Man vogte sig i det hele taget for at bruge forkerte Ord; det skal der en veludviklet Dristighed til. Som naar Borgmester *Øllgaard* med troskyldigt Ansigt fortæller, at ordentlig Belysning er *Luxus*.

Hr. Øllgaard har sagt mangt og meget vidunderligt, men intet dog saa ophøjet som dette. Men Sagen maa vel være den, at han — i Tilslutning til den bekendte Lære, at Forsigtighed er en Borgmesterdyd — aldrig endnu har vovet sig ud paa Gaderne, naar Mørket er faldet paa, eller som man ogsaa kan udtrykke det, naar Lygterne er tændte.

Det, som vi andre har vovet saa ofte, det skulde han prøve en Gang. Han skulde som vi blive ude, længe ude, meget længe ude, og vente paa Midnatstimen, naar Maanen lyser over Staden — blot fordi vi ikke altid har Mod til at søge hans Lygter op for paa den Vis at naa hjem.

Luxus, kære, véd De, hvad Luxus er? Det er meget rigtigt, naar *Borup* slutter sig til Øllgaard og siger: hvorfor skal vi forære Jacobsen ½ Million til hans Glypotek, naar han har hele „National“ at anbringe sin Buste i, og hvad Mening er der i at protegere Øllet ved at kalde Bygningen for Ny Carlsberg Glypotek?

Det hedder sig, at Hr. Borup med et svedent Grin til sin Kollega og med en forfærdelig Brander, der mærkelig nok intetsteds er blevet refereret, føjede til: Saa kunde man jo lige saa gærne kalde Bygningen for Øl-Gaard.

Føj!

Nej, rigtig gjennemført Luxus, det er, naar den samlede Magistrat gaar til Bidstrup-Middag, hvilken Højtidelighed finder Sted i en af de nærmeste Dage.

De kan ikke en Gang lade være med den Middag, og den skal absolut være paa Bidstrup. Magistraten kunde slet ikke tænke sig at holde den andre Steder. Vi andre foretrækker Skydebanen eller Neiiendam eller d'Angleterre, men Magistraten — den maa og skal paa Bidstrup.

Ti intetsteds føler de sig saa hjemme, intetsteds passer Omgivelserne dem som dér.

Lad os da ikke misunde dem. Kun Skade, at Middagen ikke vil klargøre Borups Syn paa Belysningen. Ti naar den samlede Magistrat gaar spredt derfra, saa vil der være i den Grad Blus oppe, at deres Øjne vil lyse a Fryd over alt, hvad de ofrer for deres Bys tidssvarende Belysning.

Men vi andre gaar rundt med Smerten og vore tændte Cigarer for at finde Vej. Og hvor mørkt det end er, saa ser vi dog klarligen, at det bliver værre endnu, naar Butikerne gør Alvor af det og lukker og slukker Kl. 9. Hvordan skal det saa gaa os?

Men allerværst bliver det dog, naar det bliver almindeligt at lukke Butiken endnu tidligere. Saaledes er nok *ganterie grenobloise* i Færd med at gøre Skridtet fuldt ud og stikke alle sine Konkurrenter ud. Der bliver ikke Tale om — hvad der ganske naturligt er Tale om i en Handskebutik — 6½ eller 7, 7¼ eller 8, nej Skodderne for og Nøglen drejet om; der lukkes hele Dagen, lige fra den lyse Morgen.

Bliver det almindeligt — og der skal være forskjellige Forretninger, der tænker stærkt paa at følge Exemplet — saa kan alle vi andre ganske rolig gaa hjem og lægge os lidt henad Eftermiddagen.

Det er ganske vist besparende, aber underholdende — aa nej.

Puk.

Redigeret af *Th. N. Wisholm.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Exprestrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 40.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 5. Oktober 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

Fra det kgl. Teater.

Det kgl. Teater.

I Onsdags Aftes opførte det kgl. Teater for første Gang i ny Indstudering Glucks berømte Opera: *Ifigenia i Aulis.*

Der er allerede i Dagbladene skrevet saa meget om denne Opera, at vi ikke vil trætte vore Læsere med en ny Gentagelse af samme, men nøjes med til omstaaende Billede at knytte følgende Bemærkninger om selve Spillet:

Højest blandt de forskellige Rollers Fremstillere staar selvfølgelig Hr. Simonsen. Hans Agamemnon er en Præstation saa fuldendt og lødig, at man vanskelig finder dens Lige selv blandt denne begavede Kunstners mange andre fortrinlige Roller. Sjældent eller aldrig er hans Stemme og Ydre kommen saaledes til sin Ret som i den Kamp, der sønderslider Agamemnon. — Frk. Skytt som Klytemnestra tog sig ypperlig ud, sang og spillede, efter at hun først var kommen i Aande, fortrinligt og rev Publikum med. Det samme var Tilfældet med Frk. Regina Nielsen, som i Begyndelsen tog lidt ængstelig fat, og hvis Apparition ikke staar godt til den majestætiske Ifigenia. Hen imod Stykkets Slutning sang hun imidlertid baade kønt og fyldestgørende. — Hr. Nordal Brun saa godt ud som den vrede Akilles. Hans Sang kunde vel have lydt lidt bedre, men forøvrigt maa denne Præstation henregnes til en af hans bedre.

Cirkus Variété

indviede i Mandags sin Sæson med en Festforestilling for Pressens Repræsentanter og andre særlig indbudte. Det forud tilsendte Program var meget lovende; men straks ved Indtrædelsen modtog man i et *för tilfället* udfærdiget Telegram om, at et Par af de lovede Numre maatte udgaa, fordi Wiener-Dame-Kvartetten *Søstrene Delina* og den engelske Sangerinde *Miss Rosa Heath* endnu ikke var indtrufne. Man beklagede Forsinkelsen og foresatte sig at nyde *godt* af det øvrige. Og *nyde* kunde man jo sagtens; for Hr. Direktør Rasmussen gav gratis Traktement i enhver Retning.

Med sit joviale, vindende Smil stod Hr. *Georg Lumbye* i Orkestret og dirigerede sin flinke Stab, der først spillede en Festmarche. Saa gik Fortæppet op, og de gennemgaaende flinke Artister præsenterede sig.

Den lille 8aarige *Mina Coss* — Miniatur Soubrette, som hun kaldes — vandt straks alles Hjærter ved sine kvikke Smaasange, nydelige Stemme og graciøse Bevægelser — á la en rigtig, stor chanteuse. — Hr. *Henry Taylor* gav som Jonglør flere smukke, nye Numre til bedste og høstede fortjent Bifald for sine virkelig glimrende Præstationer. — Hr. *Tom Lucett* var en flink Neger-Komiker, der aabenbart morede Publikum, hvilket ogsaa var Tilfældet med de komiske Brødre *Laugs*, der gennemtærskede hinanden paa alle mulige Maader. At de ogsaa smed Publikum Stokke, Stole og lignende Smaating i Movedet, syntes ikke at genere. — Brødrene *Possenti* saa' godt ud som Luftgymnastikere og gjorde deres Ting med fornøden Sikkerhed og Elegance, ligesom de franske Duettister *Walson & Lindon* sang chikt og rask. — Til Slut fik man et Festtableau, der virkede i den Grad ufrivillig komisk, at Tæppet maatte op da capo. — Og saa satte Orkestret Punktum efter det hele med en rask Slutningsmarche.

De senere ankomne kvindelige Artister viser sig ogsaa at være ganske flinke, og den gjorte Begyndelse og Trumferne *in mente* synes at varsle godt for Cirkus Variété og dens energiske Direktion. At Publikum er tilfreds, derom vidner de hver Aften tætfyldte Lokaler. Lad os da ønske, at Fortsættelsen maa blive Begyndelsen lig! *z.*

Damernes Skaal.

(Udbragt af *Gazetten*).

Ligefra Adam eksisterede —
fra, da man her nomadiserede —
fra, da i Danmark residerede
lutter Barbarer, som huserede
fælt og det hele kommanderede —
ligefra — da man balsamerede
Folk, naar de først var vel kreperede —
ligefra, da man spekulerede
over, at Maanen præsenterede
sig som en Ost, der flot spenderede,
at den sig selv illuminerede —
ligefra, da man protesterede
mod, at vor Klode den roterede
. . . . ned til vor egen Tid, Højstærede!
da vi er mer civiliserede:
et Thema *stedse* interesserede,
selv om man ivrigst disputerede.
Themaet *ingen* Tid generede
eller det mindste fatiguerede —
dets Interesse distancerede
alt, hvad man ellers refererede —
man det bestandig varierede
hver Dag, der hengik og passerede,
— man for dets Værd argumenterede
og for dets Storhed agiterede,
medens man alle Straf dikterede,
der mod dets Drøftning protesterede.
(Vel blev de ikke arresterede,
men til Eksempel masakrerede,
hvis de da ikke blev skalperede —
kort sagt de blev da spolerede
og paa forskellig Vis torterede
samt ud af Verden ekspederede)
. . . . Og det var *Ret*, man dem kasserede,
Ret, thi den Sag, man debatterede,
Sætningen var, som proponerede,
at man bestandig højligt ærede
og, som man kunde bedst, feterede
Damerne, som man konverserede.
. . . Mangen en Mand, som deklamerede,
sang eller ogsaa komponerede,
eller som skrevne Vers leverede,
ganske uhyre lamenterede
over, at *ingen* reusserede,
hver Gang han prøved' og proberede
paa, at han paralelliserede,
sammenlignede, balancerede
Damer, han særlig højt placerede,
yndigt med Blomster, som — friserede
net af en Zephyr — mildt serverede
kvægende Duft, der regalerede.
(Ak! ingen Dame eksisterede
hidtil, som ikke konsumerede
mér end en Blomst, og som brillerede
ved, at lidt Dug hun kun fortærede).
. . . . Mangen en Digter sig blamerede,
naar han i bunden Stil erklærede,
at naar en Stjærne han fikserede,
og den ham stærkt delikaterede
ved al den Glans, som den præsterede,
— at saa hans Sjæl den imiterede
med en Skønjomfru, der spaserede
netop forbi og koketterede.
. . . . Mangen en Danser inviterede
Samtiden, naar han prætenderede,
at man som Faktum straks noterede:
at naar et Pigebarn polkerede,
valsede eller inklinerede,
hun saa i Ynde distancerede
„hastige Hind", der galloperede.
— — — — — — — — — —
Sagen er den: man ignorerede
ofte det gamle Sprog, Højstærde!;
at man fornuftigst retirerede
naar det for stærkt akkomoderede
Stenen at løfte, som generede.
. . . Selv om man snedigt manøvrerede,
saa er det rent umuligt, Kæreste,
at finde Ord, der involverede,
hvordanne Kvinder *vi* gouterede,
hvor hendes Skønhed os frapperede,
hvor hendes Ynde imponerede,
hvor heudes Vid os dominerede.

Skaal!

Geniet.

En Skitze.

Naar Folk ser ham paa Gaden, er der ikke en eneste, som tvivler om, at han er et stort Geni. Den bløde, bredskyggede Hat, som bedækker hans Hovede, det lange, sorte Haar, som hænger ned i Nakken, Lorgnetten, der sidder paa hans klassiske Næse, og endelig det lange Slips, som flagrer en halv Alen udenfor hans Skjortebryst — alt dette gør Indtryk af noget i Retning af Skuespiller, Kunstner e. l. Af hvilken Art hans Genialitet er, det véd kun de færreste, selv kalder han sig „Literat" og siger, at han arbejder paa et stort videnskabeligt Værk, men hidtil er han ikke naaet videre end til paa Kredit hos sin Boghandler at købe det Papir, til hvilket han agter at fæste sine geniale Tanker. Selvfølgelig betaler han aldrig sin Husleje og maa derfor flytte hver Maanedsdag, noget der falder ham saare let, da alle hans Ejendele bestaar i en høj Silkehat, et Par Flipper og det omtalte Manuskriptpapir. Han hører alle offentlige æsthetiske Forelæsninger paa Københavns Universitet, thi sligt styrker hans Avtoritet.

I Smug omgaas han alle Københavns Bohêmer, blandt dem føler han sig bedst hjemme, og naar den kommunale Gas gør Folk ukendelige, søger han til sit kæreste Tilflugtssted „Kridtpiben". Om Dagen ser man ham derimod paa de fineste Kaféer i Selskab med en Flok unge Mennesker, allesammen vordende „Kunstnere", der for Øjeblikket lever af „den gamles" Penge, men som nok en Gang i Fremtiden vil drive det vidt.

„Geniet“ styrker dem i Troen paa deres indbildte Talent, han skal nok gøre for dem, hvad han formaar, og som Vederlag for dette Løfte trakterer de ham efter bedste Ævne. „Geniet“ har selv en Gang været et saadant „ungt Talent“, og de fleste at de unge Talenter, som nu omgiver ham, vil selv en Gang med Tiden, naar „den gamle“ siger Stop, blive ligesaa store Genier som han. Undertiden hænder det jo, at en af disse unge Mænd tilfældig træffer ham i Kridtpiben eller et lignende Sted, men i saa Fald har han altid den Undskyldning paa rede Haand, at han „studerer Folkelivet“.

„Geniet“ er en lidenskabelig Tobaksrøger, men da han selvfølgelig ikke har Raad til at købe sine Cigarer, bruger han følgende Fremgangsmaade: Han samler først en Del Stumper sammen, promenerer derpaa ned ad „Strøget“ og udsøger sig et Offer. Offeret er i Reglen en ældre, distrait udseende Gentleman, der damper paa friskantændt Cigar. „Tillader De, jeg tænder!“ siger „Geniet“. — „Med Fornøjelse!“ svarer den fremmede Herre og rækker ham sin hele Cigar. „Geniet“ tænder nu sin „Stump“, rækker derpaa den fremmede denne, idet han letter paa Hatten, med et høfligt Smil og et forbindtligt Tak, hvorpaa han skyndsomst fjærner sig med den fremmede Herres Cigar mellem sine Læber.

„Geniet“ er selvfølgelig med allevegne, hvor der er Sjov i Gaden, han er jo selv et Gadens Barn, der slider de kommunale Brosten tidlig og sildig. For ham gaar det slet ikke an at være hjemme, thi en eller anden af hans mange Kreditorer kunde jo let opdage hans Bopæl og sende ham en Prokurator paa Halsen. Hænder det en Gang imellem, at han møder sin Skræder paa Gaden, og Skræderen saa tillader sig at minde ham om Regningen, saa svarer Fyren altid med den største Frækhed af Verden: „Regning! — Tror De, jeg er saa gal at betale mine Regninger, nej — men, vil De ikke drikke et lille Glas Vin!“ Den godmodige Skræder følger ham saa ind til Vinhandleren, og „Geniet“ kræver den ene Flaske efter den anden. Naar den stakkels Skræder saa begynder at faa „et Stænk“, siger „Geniet“ pludselig: „Død og Pine! Der gaar Prof. D., den Mand skylder mig nogle Penge — Aa undskyld et Øjeblik.“ Saa forduftet „Geniet“, og den ulykkelige Skræder maa betale hele Gildet. „Geniet“ er altid med paa Spørgsmaalet, han er Fri-Abonnent paa alle københavnske Blade, d. v. s. hver Morgen spaserer han forbi samtlige Aviskontorer, i hvis Udhængsskabe han læser Aviserne. „Geniet“ er paa Hat med alle Hovedstadens bekendte Mænd; mærkelig nok er det altid ham, der hilser først, og de andre, som besvarer Hilsenen uden at ane, hvem det er, de har den Ære at blotte deres Hoveder for. Mod Damer er han altid yderst galant og elskværdig; hans kvindelige Ideal er en Kone, som kan forsørge ham, men lykkes det ham ikke at kapre en saadan, inden Glansen er gaaet af ham, ja saa havner han i Reglen paa Ladegaarden, hvis ikke Smaagaderne har Brug for hans Ævner, eller hans geniale Streger har været af den Art, at Politiet lægger Beslag paa hans Person.

Gazetten.

Vi holder ikke af at rose os selv, og skønt vi selvfølgelig godt véd, at vort Blad er noget af det fikseste og mest originale, der findes i København, taler vi aldrig derom, for vi er saa rædsomt beskedne. Men vi er selvfølgelig stolt af, at andre roser os, og det er med en vis Tilfredshed, at vi betragter det Par Vognlæs anerkendende Skrivelser, som vi har liggende for os. Allerede inden den lille kom til Verden, strømmede de rosende Skrivelser ind, saaledes at „Gazetten“ dybt rødmende saa Dagens Lys og presenterede sig paa rosenrødt Papir for de beundrende Københavnere. Blandt Skrivelserne findes nogle paa tæt beskrevne Folioark, andre i Form af smaa blegrøde Billetter, der, naar man aabner dem, dufter — aa saa sødt! Der findes i Samlingen Breve fra al Verdens Berømtheder, affattede i alle tænkelige Sprog. Vi griber paa Maa og Faa i Bunken og præsenterer her vore Læsere et af dem. Det er dateret London, d. $^{15}/_{8}$, og begynder med Ordene „Mon cher Gazette“. I Oversættelse lyder det saaledes: „De, kære „Gazette“, er den eneste, som formaar at sprede mine mørke Tanker; naar jeg har gennemgaaet min kolossale Post, kvæger Deres Billeder altid mit Sind.“ Dette Brev er undertegnet „Le brave général“. Edison skriver: „Elskværdige „Gazette“, jeg er en stor Opfinder, men saa opfindsom som Du har jeg aldrig været.“ Fyrst Bismarck meddeler os, at det hovedsageligt skyldes os, at Krigen ikke for længe siden er udbrudt, „Gazetten“ stemmer mig saa fredelig,“ skriver han.

Størst er naturligvis Antallet af Skrivelserne fra berømte Københavnere, hvis Navne vi dog skulle fortie, da vi er ligesaa diskrete som „København“. En Mand, der har stor Indflydelse i Regeringskredsene, takker os, fordi vi altid giver Oppositionen et Hip, og en bekendt Venstreforer mener at burde takke os, fordi vi aldrig skaaner Højre. Sagen er nemlig den, at „Gazetten“ er Organ for den mest udprægede Konservatiosocialiberadikalisme, man kan tænke sig. En tredie Mand skriver til os: „Gazetten“ er Københavns bedste „Illustreret Tidende“, den „Familie-Journal“, som bør holdes i et hvert Hjem.

„Gazetten“ vil ikke fortælle sine Læsere, hvor stort dens Oplag er, det er nemlig saa kolossalt, at Folk umulig vil kunne tro det.

At Folk paa Grund af dette Oplags Størrelse gærne vil avertere i „Gazetten“ er en Selvfølge, men da Bladet kun raader over en meget indskrænket Plads til Avertissementer, maa De skynde Dem, hvis De vil have Deres Annonce optaget. Og De, min elskværdige Læser og Læserinde, er naturligvis ikke i Tvivl om, paa hvilket Blad De bør tegne Abonnement for næste Kvartal.

Københavnske Originaler.

Under denne Overskrift bragte „Gazetten“ under sin forrige Redaktion en Række Biografier; i en af disse — om den blinde Spillemand Rasmus Christensen — er fremkommet nogle forkerte Oplysninger. Fejltagelsen er indtruffet paa følgende Maade: Der findes i København to Spillemænd, som begge gaar omkring i Gaardene og synger en Vise om deres Levnedsløb. Artiklens Forfatter havde indhentet sine Oplysninger fra to forskellige Kilder, at hvilke den ene har forvekslet Rasmus Christensen med den anden Spillemand, og saaledes er Skildringen af Rasmus Christensen bleven ukorrekt. Vi mener derfor at skylde ham en Undskyldning og skal samtidig oplyse følgende: Først og fremmest: Rasmus Christensen er blind eller i hvert Fald næsten blind, herom foreligger følgende Attest fra Dr. Ed. Hansens Øjenklinik:

„Rasmus Christensen (Adr.) er fuldstændig blind paa venstre Øje og kan med højre Øje kun tælle Fingrene i nærmeste Nærhed, alt som Følge af Øjenbetændelse i den tidligste Barndom. (Underskrift).“

Fra Sognefogeden i Attrup foreligger endvidere følgende Oplysninger om ham: „Han er meget rigtig Søn af en jysk Husmandsfamilie, sin Børnelærdom lærte han vel saa meget af, at han blev konfirmeret, men han lærte den ved, at andre læste den for ham, da han var lærenem, men se at læse har han vist aldrig kunnet undtagen meget stor Stil og dette endda daarligt nok. At han har været i Skræderlære har aldrig været Tilfældet, da ingen vist nogensinde har kunnet tænke paa, at hans Syn tillod ham at beskæftige sig med et saadant Arbejde, derimod fik han af Sogneraadet foræret en Violin.“ Sognefogeden skriver endvidere, at Christensen mistede sit Syn faa Dage gammel, at han lærte at spille og en kort Tid var Tjenestekarl, men paa Grund af sit daarlige Syn ofte kom til Skade, saa der ikke var andet for ham at gøre end at ernære sig som omvandrende Spillemand. Da dette næppe har været meget indbringende, kan man forstaa, at Christensen *ikke*, som vi skrev, har nogen Ejendom i Jylland eller nogen Formue. Den aftrykte Vise og Historien om „Pigen fra Fyen“ knytter sig ikke til Rasmus Christensen.

Rasmus Christensen bor i en Kælder ude paa Nørrebro, hvor hans anden Kone (han har været to Gange gift) har en lille Butik med Grøntsager o. s. v. — Tre smaa Børn tumlede sig i den tarvelige, men overordenlig propre Lejlighed, da vor Meddeler forleden aflagte Rasmus Christensen et Besøg.

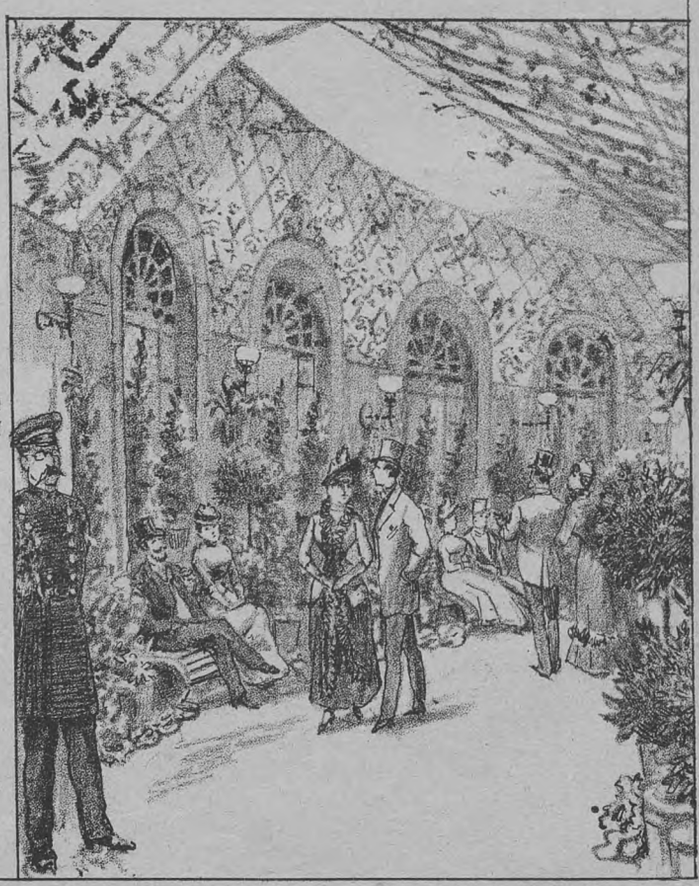

Fra Cirkus Variété.

Blot til Lyst:

Venskab og Fjendskab

eller

Den forlorne Søn.

Komedie i 2 Akter.

Personerne:
„Redaktøren".
Oscar, Poet, hans Fostersøn.
Holger, Recensent.
Thomas, Czarens Kurér.
Journalister o. s. v.

Handlingen foregaar i Revolverpressen; mellem 1ste og 2den Akt er et Tidsrum af 2 Maaneder.

1ste Akt.

Et Redaktionskontor. Travle Journalister sidder rundt omkring og bider i Pennene. „Redaktøren" gaar betænkelig op og ned ad Gulvet.

Redaktøren.

Naa, skriver I? Hæng i, hæng i! Skriv kun Skandaler — for andet kan I jo ikke lave! — O Oscar, Oscar! hvor mon han bliver af? — Ja, det saa galt ud for os, hvis vi ikke havde ham. Han er et prægtigt Menneske, det bedste, som jeg kender. Jeg tror næsten, at hans Artikler er det eneste, Folk gider læse — ja, og saa mine egne naturligvis og Fabers Kaffesladder. (Det banker).

Oscar (ind).

Redaktøren.

Oscar!

Oscar.

Emil! (De omfavner hinanden.)

Oscar (til Journalisterne).

God Dag, Kammerater! naa har I lavet noget godt? Bra' mange Skandaler?

Journalisterne (i Kor).

Ja-a-h!

Redaktøren.

O Oscar, tro dem ikke, kære Ven. Kun Du formaar at lave noget godt. Og ikke sandt: Nu skriver Du nok noget, et af dine mageløse Portræter til Eksempel.

Oscar.

Ja — hm — det var just det, jeg vilde tale med dig om — men — under fire Øjne.

Redaktøren
(vifter de andre Journalister ud af Lokalet).

Naa, min brave Oscar, hvad er det saa, Du har paa Hjærtet?

Oscar.

Hm! Ser Du: Det gør mig ondt for dig, men vi to kan ikke længer arbejde sammen. Mit litterære Navn maa ikke længer knyttes til det Papir, Du redigerer. Fra nu af vil jeg selv være Redaktør.

Redaktøren.

Hvorledes, vil Du svigte mig?

Oscar.

Ja, kort og godt, Emil, vi to maa skilles.

Redaktøren.

Og Du gaar over til Bohêmerne?

Oscar.

Bohemerne, hvem vover Du at kalde for Bohêmerne. Farvel, Hr. R., fra nu af kender jeg Dem ikke mere, fra nu af er det Orla Lehmanns Dattersøn og mig og mig og Orla Lehmanns Dattersøn! (Han gaar).

Redaktøren (ser efter ham.)

Ha! Uværdige, som jeg har skænket al min Kjærlighed! Ha! Slange, jeg har næret ved min Barm! Død og alle Djævle ramme Dig? Ha! Ha! (Han stamper rasende i Gulvet).

Journalister
(styrter ind og knæler. I Kor).

O store Mester! Hvad er der i Vejen?

Redaktøren.

Stat op, I brave Gutter! I skal ej mere skælde Frederik ud for Fidteklump! I skal ej mere skælde Ministrene, Gendarmerne, Matzen, Højre, Livjægerne ej heller Privatfolk ud. Nej, den Skarnbøtte, I ellers kaste over Massen, den skal fra nu kun vendes over *Madsen*.

Journalisterne (i Kor).

Madsen! — Æh bæh! — Bohême, Æsel, Morder! Æh bæh! o. s. v.

2den Akt.

Et andet Redaktionskontor. En Mængde unge, velskabte Mennesker, alle velklædte og med fyrige Øjne, sidder og drikker „Mumm". Oscar ved et Skrivebord. Thomas træder ind.

Oscar.

Hil Thomas, hil Czarens Kurér!

Thomas.

Tak, kære! Har I læst „Sprøjten"? Skandale, kære. De skriver, at jeg, Czarens Kurér, har listet mig bort fra Regningen.

Oscar.

Tror Du, de har det fra Værten?

Thomas.

Hvor falder Du paa sligt? ham har jeg jo prist i høje Toner! Kan Du ikke huske, hvor kønt jeg skrev om Hr. Brodersens lækre Koteletter, der smilte over til mig, den Gang jeg stod og dinglede oppe i Czarens Villa?

Oscar.

Ja, det er jo sandt. Jo, Du har gjort et godt Stykke Arbejde nede paa Fredensborg. Naar jeg blot tænker paa alt det, Du lavede om Prins Christians Forlovelse.

Thomas.

Ja, den klarede jeg tykt, for det var naturligvis Sludder, kære, Sludder og Væv alt sammen.

Oscar.

Naturligvis!

Holger (kommer springende).

Oscar! Oscar! Har Du læst Skandalebladet?

Oscar.

Ja, min Ven, men nu har jeg skrevet en om Kors—; aa, Du kan stole paa, han snakker ikke mere om Strikken i hængt Mands Hus.

Thomas.

Og de andre, hvad vil Du kalde dem?

Oscar.

Tugthuskandidater, Tyveknægte o. s. v.

Thomas.

Brilliant, kære; mon Robert ikke kan komponere en Melodi til den Tekst?

Oscar.

Og saa knækker vi Halsen paa en ny Flaske Mumm.

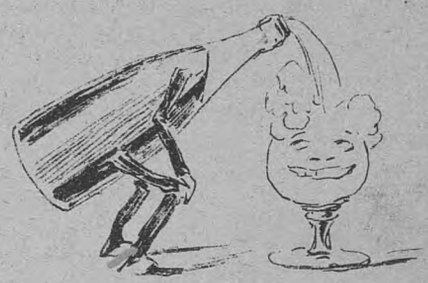

Thomas.

Bravo, kære!

Alle.

Hil Oscar! Hil vor store Mester!

Tæpet falder.

Moral: Af den Komedie lærer man, hvorlunde fordums Venskab kan blive Fjendskab, indtil den forlorne Søn Oscar atter en Gang vender tilbage; thi det er temmelig sikkert, at

„atter det skilte føjer sig sammen,
en Gang i Tiden vorder det ét!"

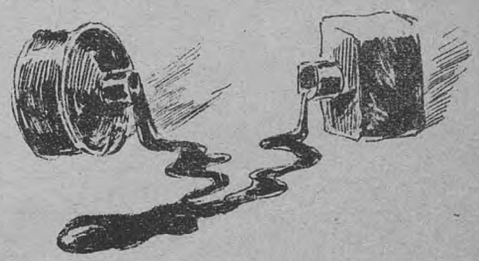

Et Offer!

Kobenhavnerbillede

af

W. I. S. Holm.

(Eftertryksretten forbeholdt.)

(Fortsat).

Næste Morgen vaagnede Anna sent og havde stærk Hovedpine; for første Gang kom hun for sent paa Systuen. De andre Jomfruer, der lagde Mærke til hendes blege Ansigt, spurgte, om hun var syg, men fik intet afgørende Svar. Hun havde lidt Hovedpine, forklarede hun. — „Maaske har hun været ude at more sig i Gaar!“ drillede en af Syerskerne; det forekom hende, at hun havde sét hende paa Frederiksberg. — Anna blev rød, men svarede ikke. Hun mærkede, at det vilde genere hende, om de andre erfarede noget om hendes Møde med Anker. Hvorfor, vidste hun ikke, men hun besluttede dog at være alene om sin Hemmelighed.

Og atter drejede hendes Tanker sig om Gaarsdagens Begivenheder, om alt, hvad der var hændt. — Ja, hvad var i Grunden sket? Hun var gaaet ud, havde følt sig alene og længtes efter at tage Del i de andres Leg. Saa havde han vist sig, næsten som fremtryllet af hendes Længsel, havde draget hende med sig ind i den glade Kreds, havde fanget hende igen, hver Gang de løb ud, havde et Øjeblik holdt hende i sine Arme, i Overgivenhed svinget hende rundt. De var fulgtes ad hjem, havde spist og drukket Champagne sammen, og han havde talt saa smukt til hende om Ungdommens Ret og Lysten ved at leve.

Hvor hun mindedes dem tydeligt alle de Smaating, som havde kastet Stænk af Lykke paa hendes Vej og for en kort Stund havde bragt hende til at glemme sit tidligere Savn og give sig Haabet og Livslysten i Vold.

Men kunde der vel være noget ondt heri? — Sikkert ikke! Hvorfor skulde ikke ogsaa hun have Ret til at følge Ungdommens Drift og Krav, til at føle sig glad og give sig hen deri? — Og hvad ondt kunde der vel være i, at hun havde syntes saa godt om den smukke unge Mand, som med sin Kækhed og Munterhed havde jaget hendes Mismod paa Flugt? — Hvad mon for Resten Kammeraterne vilde sige, om de vidste det? —vidste, at en hun havde gjort Bekjendtskab med ung Mand, at hun havde faaet sig en . . . . .

Her hørte hendes Reflektioner pludselig op. Hun blev ligesom stakaandet og rødmede ubevidst. — Kæreste? — Var han hendes Kæreste, var det det, Kammeraterne mente med „Kæreste“. Var det da Kærlighed, disse glade Stemninger, hans Selskab havde fremkaldt; denne Følelse af underlig Betagethed? Hun havde aldrig før været som i Gaar Aftes, og selv i Dag følte hun sig saa underlig til Mode. Og saa længtes hun saadan efter ham, længtes efter hans lyse Smil og frejdige Latter . . . .

Mon han ogsaa tænkte paa hende, længtes efter hende? — Nej, hvorfor skulde han vel det? Han kendte naturligvis mange andre unge Piger, der var meget bedre end hun — han, der var saa smuk og elegant. Ja, men alligevel kunde han dog vist godt lide hende. Hvortor skulde han ellers have vist hende saa megen Opmærksomhed, talt saa smukt og venligt til hende og — ja og saa kysset hende. Hvorfor havde han mon kysset hende? Det var da noget, man ikke gjorde ved alle og enhver. Og det var sandt, saa havde han jo inviteret hende til en Udflugt næste Søndag. Hvorfor skulde han det, hvis hun var ham ligegyldig.

Saaledes forelagde hun sig det ene Spørgsmaal efter det andet, og jo mere hun søgte at hitte Rede i dem, desto mere indvikledes hun i deres fine Net. Hun var for uerfaren til at kunne løse den stillede Opgave. Spørgsmaal og Svar, der igen fødte nye Spørgsmaal, dukkede bestandig frem og gjorde hende aldeles forvirret. Bestandig tænkte hun paa ham, og stadig spurgte hun sig selv: „Er det Kærlighed — elsker jeg ham?“

— — — — — — — — — — —

Søndagen efter foretog Anker og Anna en Udflugt til Lyngby. Efter at have spist Frokost paa Hotellet spaserede de til Frederiksdal.

Det var tidligt paa Formiddagen, Luften var mild og klar, og Solen kastede sine blanke Straaler ned fra en skyfri Himmel. Nynnende og passiarende som to glade Børn gik de med hinanden under Armen henad Prinsessestien. Anna var glad og let om Hjærtet, og Fuglenes Sang, der dirrede hen over Engene, fandt Genlyd i Sangbunden i hendes eget Bryst. Med straalende Blikke saa' hun op til Anker, mens han muntert snakkede løs om alt, hvad der faldt ham ind.

Atter i Dag var det Livets Skønhed og Ungdommens Forrettigheder, hvorved han især dvælede. Han gjorde hende opmærksom paa Søens Blinken og Solens Straalespil mellem Trætoppene, hvilket han sammenlignede med Haabet og Frejdigheden i Menneskets Sjæl og med Ungdommens Given sig hen i Øjeblikkets Lyst.

„Hvad er det, der gør, at man paa en saadan Dag føler sig saa lykkelig og let om Hjærtet?“ sagde han; „er det Sommeren alene, der fremkalder disse Følelser? Nej, det er Følelsen af, at vi er et med Naturen, vor lykkelige Ævne til at kunne give os hen i Nuet, uden at Tanken om Livets materielle Krav kan forstyrre vor Glæde.

De gamle og de, som daglig maa ase i Livets Trædemølle uden dog at komme videre, tror De, at en saadan Udflugt i det fri har den samme oplivende Virkning paa dem som paa os? Nej, det er umuligt! De kan maaske nok for et Øjeblik føle lidt Lettelse, lidt Opmuntring i deres Ensformighed; men Bevidstheden om, at naar den korte Dag er forbi, saa skal de atter i Morgen tage fat, hvor de slap i Gaar, den vil dræbe deres Frihedsglæde. Og naar de kommer hjem i Aften, vil de være lige saa trætte, som em de havde forrettet deres daglige Dont. Ogsaa derfor kan en saadan Udflugt ikke efterlade noget varigt Lyspunkt i deres Sind.

Mon vi unge, vi, der føler Livet og Livskraften pulsere i vore Aarer, vi kan nyde Sommerens Skønhed omkring os, fordi den harmonerer med vort eget sommerfriske Sind. Naar Solstraalen kysser vor Kind, føler vi det ligesom en højere Magts velsignende Kærtegn; naar vi sér ind i det soloplyste Perspektiv, der aabner sig for vort Blik, synes vi ligesom at skue ind i den forhaabnings- og forjættelsesfulde Fremtid, der vinker os med sælsomt Trylleri. — For os er en saadan Udflugt ikke en kort Dag, der er forbi, naar Aftenen kommer; nej, den er en Del af selve vor Ungdom, hvori noget af det Haab og den Begejstring, der er et Særeje for det unge Sind, ligesom opfyldes og mættes.

Sig mig, føler De ikke Brystet ligesom udvide sig og alle Lemmer ligesom faa forøget Spændstighed, nye Kræfter, mens De betragter Naturens svulmende Skønhed omkring Dem? Men,“ fo'r han fort uden at afvente Svar, „hvad er det vel, der gør, at De føler Dem saa glad og saa kæk, saa livsfrisk og stærk? Det er Haabet i Deres Bryst og Deres Ungdoms Fylde, der folder sig ud og smelter sammen med den unge Sommernatur omkring Dem. Det er Harmonien mellem Dem selv og Deres Omgivelser, Deres Ungdoms varme Drifter, der higer ud, gærer og søger Næring!

Ja, kære Anna, vi er unge, De og jeg, og derfor kan vi glæde os over Sommeren omkring os. Lad os nyde vor Ungdom, ikke ængstelig mure os inde, men følge Naturdriften i vore Hjærter — lad os følge dens lokkende Stemme, mens vi kan. En Gang maaske vil der komme en Tid, da ogsaa vi føler os gamle og trætte, da Naturen ogsaa for os har mistet sit friske Trylleri; men derpaa vil vi ikke tænke. Lad os nyde Ungdommen, mens vi har den, nyde Glæden, hvor den byder sig frem, og plukke dens Blomster over alt, hvor vi finder dem. — Lad os plukke af Livets Roser saa

mange, vi kan, og skulde vi en Gang komme for Skade at rive Fingren paa en Torn — naa, Herregud! saa kan vi dog trøste os med, at vi har levet Livet!"

Den sidste Sætning havde han udtalt med en vis Alvor, der stod i mærkelig Modsætning til den Begejstring, hvormed han hidtil havde talt. Derefter gik de en Tidlang tavse videre.

De var kommen igennem den indhegnede Lystskov og drejede nu til venstre hen over Dalen og op ad Bakken paa den anden Side Bækken. Ad en Skovsti naaede de ned til en Arm af Bagsvær Sø og lejrede sig paa Skraaningen af den høje Bakke, der førte brat ned til Søen.

Det var nu langt op ad Formiddagen. Solstraalerne spillede mellem Trætoppene højt over deres Hoveder, Fuglesangen smeltede hen gennem den dybe Skovensomhed, og dybt under deres Fødder vuggede sig Søens dovne Vande i døsige Skvulp. Liggende paa Ryggen fulgte de med Øjnene Skyernes Flugt højt oppe over Træernes Toppe, mens de for Resten lod Tankerne gaa deres egne Veje, vugget af Omgivelsernes Stilhed.

Pludselig gjorde Anker en Bevægelse, lagde den ene Arm om Annas Liv og trak hende blidt til sig. Han saa' hende dybt ind i Øjnene, nærmede sin Mund til hendes og trykkede langsomt et Kys paa hendes Læber. Hun besvarede ikke Kysset, men lod sit Hoved synke ned paa hans Skulder, mens hun med et aandsfraværende Blik stirrede frem for sig.

Saaledes laa de længe tavse, hun viljeløst liggende hen i hans Favn, mens han med et underligt, halvt vemodigt Blik betragtede hendes blonde Haar og let rødmende Kinder.

Hun havde lagt Hatten fra sig i Græsset, og Haaret krusede sig fra hendes slanke Nakke og om mod den hvide Tinding og dannede en prægtig Ramme om hendes fintformede Hoved. Med den Haand, han havde fri, strøg han Haaret bort fra hendes Pande og kyssede den. Hun saa' op, deres Blikke mødtes, og idet hun pludselig slyngede Armene om hans Hals, kyssede hun ham flere Gange og klyngede sig tæt op til ham.

Han saa' først lidt forbavset paa hende; men lidt efter lidt gled Blikket over i et kærtegnende Smil. Han lagde Armen fastere om hendes Liv, og hun skjulte sit blussende Ansigt ved hans Bryst. Hele hendes Legeme skælvede, og da hun lidt efter saa' op, stod Øjnene fulde af Taarer.

„Kys mig!" bad hun med brudt Stemme. Han kyssede hende flere Gange, først langsomt, senere hæftigere, indtil han pludselig holdt inde. Hun saa' atter op. „Sig Du til mig!" hviskede hun.

„Du lille uskyldige Barn!" mumlede han, og lidt efter tilføjede han ømt: „Min egen lille Anna!" — Hun saa' paa ham med et lykkeligt Smil og gemte atter Ansigtet ved hans Bryst. — — (Fortsættes.)

Bekjendtgjørelser.

Abonnement paa

GAZETTEN

modtages stadig paa Kontoret

Klosterstræde 22.

Non plus ultra!

Kraftig og fyldig Brasil.

TIP AND TOP
6 Øre pr. Styk

Kraftig og fyldig Brasil.

C. Holmelin & Co., Lavendelstæde 6.

Mellemstærk Brasil.

FLOR DE BAHIA
6 Øre pr. Styk

Mellemstærk Brasil.

Faas i de fleste velassorterede Cigarforretninger.

Det kgl. Teater.
I Aften, Lørdag, Kl. 7½:
Iphigenia
i
Aulis
I Morgen, Søndag, opføres:
Abracadabra
eller
Husspøgelset,
Comedie i 3 Acter af Holberg.
Indkvarteringen
og
De danske i Paris.
Mandag:
Under Snefog.

KASINO.
I Morgen, Søndag:
Æresgæld.
Nervøse Koner.
Billetter til forhøjet Pris faas hver Dag fra Kl. 12—3 i Teatrets Billetkontor.

Dagmarteatret.
I Morgen, Søndag, Kl. 7, opføres første Gang:
Tordenskjold
Sørgespil af Øhlenschlæger

Folketeatret.
Imorgen Søndag:
(Sidste Gang paa en Søndag.)
Proviskrisk.
Den kære Husfred,
I Stuearrest.

Coneert du Boulevard.
De komiske Sang- og Danseduettister d'Hrr. Presser og Feldmann, Damerne Frk. Dagmar Lenné, Anna Nordmann, Maria Geisler samt Hr. O. Nielsen.

Frederiksberg Morskabstheater.
I denne Tid opføres hver Aften Kl. 7½:
En prikken Fyr.
Kl. 8:
Pigernes Jens i Nøddebo Præstegaard.
Kl. ca. 9¼:
Muntre Musikanter
eller
Sommerrevyen 1889.
Billetter til forhøjet Pris (25 Øre pr. Billet) kunne faas hver Dag i Frederiksberggade 10 hos Cigarhandler *Rosenstand*; til de ordinære Priser i Theatrets Billetkontor fra Kl. halv fem Efterm.
Billetpriserne ere:

1. Parket og 1. Parketloge	1 Kr. 25 Ø.
2. — 2. —	1 — „ —
Nr. Balkon og Parterre	„ — 75 —
Unummerede Billetter og Børnebilletter	„ — 50 —

Etablissement NATIONAL.
Hver Aften Forestillling fra Kl. 8.
I denne Uge opføres hver Aften:
National-Revuen 1889
eller
Mellem Himmel og Jord
samt
Talismanen.
musikalsk Farce i 3 Akter.
Billetpriserne ere de sædvanlige.

Kraftig, velsmagende Husholdningsthe til 2 Kr. Pd.
Tiauw Siat & Elan,
Kinas Thehandel,
Kongens Nytorv 22. Stuen.

Kjøbenhavns Margarinelager,
en gros & en detail,
Vimmelskaftet 43 o. G.
Adressekontorets Gaard.
Den tiltagende store Omsætning bevirker, at der stedse findes *friske* Varer paa Lager til billige Priser.
(229) **J. Schack Nielsen.**

Cirkus Variété.
Stor Forestilling og Concert
hver Dag fra Kl. 7¾ til 11¾.
De bedste udenlandske Artister.
Hver Maaned fuldstændig nyt Kunstnerpersonale.
Entré 50 Øre. Galleriet 25 Øre, inklusive Program.
Hver Søndag Forestilling fra Kl. 4—6.
Entré 25 Øre.
Saisonkort faaes á 10 Kr.

PARIS
behøver De ikke at rejse til, da **Franske Herregarderobe Magasinet** er forsynet med fine franske Stoffer til billige Priser. Første Klasses Tilskæring.
Emanuel Johansen, (234)
Frederiksborggade 37.

Skrædderforretningen,
43, Studiestræde 43,
Afbetaling indrømes.
Til kontante Priser. (237)

Artikler for Herrer,
2, 3, 4, 5 à 6 Kr. pr. Dus.
Forsendes mod Postforskud. (233)
J. A. Larsen, lille Kougensg. 39.

Artikler for Herrer,
(Eneforhdl. for Sigd. Ernst) fra 1 Kr. 25 Ø. pr. Dus. Priskurant mod Porto.
Chr. Hansen, *Grønnegade 25, 2. Sal, Kjøbenhavn K.* (232)

Artikler for Herrer, 2, 3, 4, 5 Kr. pr. Dus.. Forsendes mod Efterkrav fra Cigarforretningen, Gothersgade 38i Kælderen. (236)

Annoncer kan indrykkes i „GAZETTEN" for en Betaling af 15 Øre pr. Linje med 10 pCt. Rabat for indtil 5 Indrykkelser og 33 pCt. for 10 Indr.

Uge-Revue.

Det er kedeligt nok, at man ikke lever et halvhundrede Aar tilbage i Tiden.

Den Gang eksisterede der nogle saakaldte store Digtere, og d'Hrr. skrev nogle allersomdejligste Digte om Efteraarets gule Blade, om herlige Maaneskinsaftener, milde Luftninger fra Søen, sval Luft m. m.

Det var den Gang, men Tiderne skifter, som Homer en Eftermiddag spøgefuldt bemærkede. Nu har vi hverken de store Digtere eller det velsignede Efteraar.

Nu — aa Gud hjælpe mine arme Galoscher. Nu er jeg dog kommet i mange bedre Familjer, men aldrig har jeg oplevet Mage til Vejr.

Var det ikke, fordi jeg var en saa pligtopfyldende Skatteborger, der sætter alle Hensyn til Side, saa havde mine i saa Tilfælde højst ulykkeligt stillede Læsere denne Gang slet ingen Uge-Revue faaet.

Jeg skulde lyve stærkt, hvis der ikke var noget om, at jeg er flyttet hele 3 Gange i den forløbne Uge, og det udelukkende af Hensyn til Ugerevuen.

Først fra min fattige, men renlige Kvist. Da jeg seks Gange havde faaet mit Manuskript ødelagt af Regnen, der væltede ind allevegne fra, pakkede jeg mit daarlige Tøj sammen og flyttede — o! haarde Skæbne — ned i en Kælder.

Jeg havde snildt beregnet, at skulde Vandet nu naa mig, saa skulde det allenfals først gennem 5 Etager, og inden den Tid kunde jeg vel nok naa at blive færdig.

Men — o! Idiot — jeg havde slet ikke tænkt paa, at selv om vi faar Vand ligesom alt andet her i Verden fra oven, saa kan Vand meget godt, naar det er i det Hjørne, søge sine egne Veje til Menneskeslægtens Fordærv.

Jeg havde ikke siddet en halv Time i min hyggelige Kælder, før jeg sad i Vand til Knæerne. Saa blev jeg betænkelig, svømme kunde jeg ikke — det Fæ til Poul Petersen, der netop nu har indstillet sine Svømmeøvelser — og med mit Manuskript i Haanden vadede jeg ud og styrtede afsted over Stok og Sten, som Digterne siger, dækket af min Paraply.

Og hvad hjalp saa det? Den elendige Paraply havde saa tit holdt for, at den var bleven endnu mere elendig, og gennem nogle mig ganske ukendte Huller væltede Regnen ned.

Atter ødelagt Manuskript. Nu lod jeg fem være lige, lejede mig en uhyre elegant Lejlighed paa 5 Værelser paa Strøget. Og her er det mueligt lykkedes mig at overvinde alle Vanskeligheder.

Men, deltagende Læserinde, jeg ser dit Ansigt trækkes over med en bekymret Mine. Huslejen? tænker du.

Ja, Huslejen, hvordan klarer jeg den? spørger jeg mig selv, naar jeg ligesom i sin Tid Odysseus i den silde Nattetime vælter mig uroligt paa Lejen.

Naa, man kan jo Gudskelov lade være at betale, eller man kan lade sig smide ud simpelthen. Man har jo været paa Gaden før.

Jeg vil imidlertid ikke uden videre lade mig smide ud som *Lehmann* og *Mantzius*, fordi jeg har samme Svaghed som de, ikke at være ved Muffen.

Skal nu virkelig stakkels Lehmann som Sceneinstruktør holde gode Miner til slet Spil, indstudere de Stykker, Riis-Knudsen ikke vil have, og instruere de Skuespillere, der bliver lagt hen som Hr. Lippert. Og Mantzius! Han faar nok Lov at spille Komedie med, men til Gengæld skal han være Administrator af Boet.

Folk siger, at der var nogle, hvem de 12 Flasker Champagne, de drak efter Revolutionen derude, smagte bittert.

Om der den Dag var nogen Stemning derude, véd jeg ikke, men saa meget er vist, at da den sidste Slat var tømt, saa rejste Hr. *Fistonie-Nielsen* — egentlig naar man vil være ærlig den mest literære af alle Dagmarteatrets Skuespillere — sig op og talede saalunde med Munden skævt i venstre:

„Herregud! hvorfor skal vi nu ikke udbringe en Skaal for vores eneste Direktør, ham med Sylene, ham *Riisiko-Knudsen?* Han leve!"

Det er ubekendt, om Direktøren faldt Nielsen om Halsen for den smukke Tale, men sikkert er det, at han straks gav Ordre til at male 40 nye Bagtæpper. Saa kan da heller ikke Statisterne have noget at beklage sig over, saa meget som de nu faar at gnide sig op ad.

Næst efter Hr. Riisiko-Knudsen turde den Mand, som har oplæst Navnene paa de 33,000 Udstillere i Paris, der har faaet Medaille, være mest at beundre.

Besynderligt er det, at Bladene ikke ofrer ham en Bulletin. Det var dog af Interesse at vide, hvordan han har det. Han begyndte Oplæsningen forrige Fredag og fortsætter den Dag i Dag. Skønt Manden har indskrænket sine Maaltider og sin Nattesøvn, ventes det dog ikke, at han vil blive færdig før ud paa Eftermiddagen lille Juleaften.

Skal vi ikke alle være enige om at ønske ham en rigtig glædelig Jul?

Det havde ellers nok været værd at være Udstiller derovre denne Gang. Lige saa snavs Ph. Schou lavede det i Fjor, da han ved en Fejltagelse kom til at give alle dem, der netop ikke skulde have og heller ikke vilde have det, Medaille, lige saa brillant har de arrangeret det derovre.

Naar der er 60,000 Udstillere, hvoraf de 33,000 faar Medaille, mens de, der ikke faar Medaille, alligevel faar Medaille, nemlig Erindrings-Medaille, saa er der i det hele taget ikke noget at knurre over.

Det er der ellers nok Anledning til, naar, som det skete forleden i den offentlige Politiret, en Mand blev dømt for at have kaldt en anden en rigtig reel — maaske var det rijæl — Prokurator.

Havde Manden saa blot været Prokurator, saa kunde det endda forstaas, om han ikke vilde lade en saa infam og utidig Beskyldning sidde paa sig, baade for sin egen og den hele Stands Skyld, men ellers — —

Vil man skælde ud, saa er der jo endelig ogsaa nok at tage til. Journalisterne, der som bekendt oplyser og vejleder Folket, giver det gode Raad og fornuftige Formaninger, kan ogsaa hjælpe paa dette Punkt.

Der er f. Eks. fra nyeste Dato et Par ganske gemytlige Façoner at tiltale Folk paa, som Tugthuskandidat, Bandit, Gadedreng o. s. v.

Det betyder ikke noget mellem Journalister, det falder nærmest ind under spøgefulde Vendinger, og hvorfor skulde saa andre skabe sig vigtige over en saadan Tiltale?

Det hele, det kan føre til, er en Smule Væddeløb, som forleden mellem en Spleis af en Redaktør og en Garderkarl af samme Næringsvej. Og selv om Væddeløbet ender i en Gadedør, hvor Situationen ser en Smule truende ud, saa betyder det heller ikke noget. For naar Splejsen raaber om Hjælp, og samtlige Husets Tjenestepiger desaarsag kommer farende, saa er Synet af alle disse frelsende Engle mer end nok til at blødgøre Garderkarlens Hjærte.

Og saa trykker man hinandens Hænder og lover hinanden at blive bedre Mennesker.

Nu faar man at se, hvordan et Par bedre Herrer pludselig forvandles til bedre Mennesker.

Puk.

Brevkasse.

Otto. Den indsendte Artikel vil ikke blive benyttet. — Forøvrigt modtager Red. gærne fremdeles gode Humoresker, som altid kan ventes optagne, saa fremt de maatte findes egnede for „Gazetten".

Indhold.

Illustrationer: Fra det kgl. Teater. — Fra Cirkus Variété.

Tekst: Det kgl. Teater. — Cirkus Variété. — Geniet. — Damernes Skaal. — Københavnske Originaler. — Gazetten. — Uge-Revue [illustr.] — Avertissementer.

Redigeret af *Th. N. Wisholm.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Expresstrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

GAZETTEN

ILLUSTRERET

NYHEDSBLAD OG UGEREVUE.

Nr. 41.
Udgaar hver Lørdag. Abonnement gjennem Postkontorer og Boghandlere.

Lørdagen den 12. Oktober 1889.

I. Aargang.
Abonnement: 1 Kr. 25 Øre Kvaralet portofrit. Enkelte Numre: 10 Øre

Fra Kasino.

Dagmarteatret.

„Tordenskjold".

Hr. Riis-Knudsen præsenterede Tordenskjold i en Skikkelse, som er Øhlenschläger værdig; Iscenesættelsen er fortræffelig, og skal „Tordenskjold" nogensinde slaa igennem, saa maa det være nu. Efter det drønende Bifald at dømme paaskønner Publikum ogsaa den unge Direktørs Bestræbelser, men desværre er Teatret stadig kun daarlig besøgt. Om selve Stykket er der skrevet uendelig meget: man har sagt, at det nærmere var en Folkekomedie end et tragisk Drama, og Heltens tragiske Endeligt er vel ogsaa den eneste Grund til at benævne det „tragisk". Med stor Begejstring lytter det store Publikum til den unge Søhelts raske og frimodige Repliker, og de fleste venter med Længsel det Øjeblik, da Tordenskjold lykkelig skal forenes med Miss Harriet, da — o ve — Helten falder i en Inmpen Snare og dræbes, Miss Hariet kommer et Øjeblik for silde, dog tids nok til at svøbe den raske Søguts afsjælede Legeme i Dannebrog og sige et Par kønne, patriotiske Vers. Det store Publikums Begejstring vilde sikkert have været langt større, om Harriet var kommen tids nok til at frelse sin elskede, lønne Dyden og straffe Lasten; men netop paa det Punkt har Øhlenschläger holdt sig strængt til den historiske Sandhed. Er Sceneriet fortræffeligt, saa er Spillet for Hovedrollernes Vedkommende det ikke mindre. Hr. V. Wiehe er en udmærket Tordenskjold, hans Maske er skuffende, og hans raske Manerer og djærve Tone giver os Billedet af Tordenskjold, saaledes som vi fra smaa af har været vant til at tænke os denne Søhelt. Miss Harriet har en fortrinlig Fremstillerinde i Fru Gjørling, der særlig udmærker sig ved sin smukke Deklamation. Bedst var Fru Gjørling i Slutningen af anden Akt, hvor Harriet viser Tordenskjold sine Tegninger, der i Parantes sagt ikke burde opbevares i en moderne Fløjlsmappe. Samspillet i denne Scene var glimrende, saavel Hr. Wiehe som Fru Gjørl ng præsterede her et lille Mesterværk af dramatisk Kunst. De øvrige Rollehavende gør deres bedste, og det vilde være Synd at fremhæve nogen enkelt, det skulde da være Frk. Lerches Debora. Dagmarteatrets „Tordenskjold" er en Forestilling, som man køn have Fornøjelse og Udbytte af at overvære; den er, hvad Iscenesættelsen angaar, ikke langt fra at staa paa Højde med, hvad vi i Fjor saa hos Mejningerne. —*s.*

Plageaander.

Gid Pokker havde Alverdens Aviser, naturligvis undtager jeg den uskyldige rosenrøde Gazette. Ja, Hr. Redaktør, jeg er ærgerlig paa Aviserne, de driller mig, de forarger mig, og de giver mig ikke en rolig Time hele Dagen igennem. Det er de mærkværdigste Ting, disse sværtede Tingester plager mig med. Naar Czaren hai købt en Bismarcksklump, eller naar Kapt. Rambusch har faaet Dimmelim i en Luftballon, saa skal det straks, takket være de Pokkers Aviser, passere gennem min arme Hjærne. Aviserne tvinger mig til at stikke min Næse i Kloakerne, til at lade mit Øre døves af alt Rigsdagsvrøvlet, til at lade mine Øjne skue Alverdens Daarligdom, ja undertiden forlanger de saagar, at jeg skal smage paa dette eller hint.

Tidlig om Morgenen, længe før jeg har tænkt paa at aabne mine trætte Øjne, banker Værtinden paa Døren. „Om Herren ikke vil laane Morgenberlingeren?" — Min gode Værtinde tror oven i Købet at gøre mig en Tjeneste ved at laane mig dette Organ for regerende og averterende. Jeg takker naturligvis og breder den kongelige-priviligerede ud over Overdynen for straks efter atter at hvile i Morfevs Arme. Fem Minutter senere vækkes jeg atter af et rædsomt Spektakkel, det er igen min Værtinde, den velsignede Kone, der „bare vil bede Herren om at give hende Avisen, for hun har ogsaa lovet Hr. Petersen ved Siden af, at han maatte kigge lidt i den." Naa — det er altsaa ikke til at tænke paa at faa Morgenro, ærgerlig springer jeg op, klæder mig paa og iler ud paa Gangen for at se, om der ikke skulde være nogle Breve. Breve! Nej, naturligvis ikke et eneste Brev, men hele fire Aviser: Avisen, København, Nationaltidende og Politiken, tænk Dem: fire Blade skal jeg døje til min Morgenkaffe, fire Aviser, af hvilke den ene er værre end den anden, og den første er værre end den værste.

Lidt op ad Formiddagen kommer saa min elskværdige Værtinde igen; den velsignede Sjæl har nede hos Urtekrœmmeren laant Adresseavisen, og nu vil hun bede mig om at se efter, om der ikke skulde „staa en Plads til Frederikke." Tak Skæbne. Jeg kigger og kigger, de sorte djœvelske Typer danser Kankan for mine Øjne. I min Fortvivlelse kaster jeg Adresseavisen i Hovedet paa min Værtinde, der i den Anledning meget venskabeligt beder mig, om jeg vil behage at flytte til den første, og saa stormer jeg ned paa Gaden, ud i det fri, der maa jeg da vel for Pokker kunne faa Fred for de forbistrede Blade. Jo vist, jeg faar saamæn ikke gaaet ti Skridt, før en nærgaaende Avismand kommer hen til mig og falbyder mig sit Kram. Jeg havner paa en Restavration og kommer der kun i den fredelige Hensigt at spise til Middag, men næppe er jeg kommen inden for Døren, før end tre, fire Opvartere overfalder mig, hver med sin Avis i Haanden: Værsaartig, Herre, Morgenbladet, Venstrebladet, Dagbladet, Social-Demokraten, Dagens Nyheder . . . . Brr! Naa, ja siden jeg altsaa ikke kan blive fri for Bladene, saa lad mig da faa Dagens Nyheder, i den kan jeg da se, af hvilke Retter min borgerlige Middag skal bestaa. Lad se:

Champignonsuppe.
Barbue au Gratin.
Dyresteg med Kompot og Salat.
Kræmmerhuse med Flødeskum.

Ih Du Fredsens! Nej, det har min borgerlige Portemonnæ s'gu ikke Raad til. Jeg tror, at baade Fru Nimb og Dagens Nyheder vil gøre Nar ad mig. Opvarter: en Bøf!

Naa, saa fortærer jeg min Bøf, gaar atter ud i Byen, men lidt henad Eftermiddagen kommer jeg i Tanke om en Artikel, i hvilken København skœldte Korsgaard ud. Jeg maa dog se, hvad Aftenbladet svarer. Atter paa Restavration, atter et Styrtebad af Blade — uh ha! Mandagen er min bedste Dag, saa kommer de færreste, og Lørdagen min værste, for saa har jeg foruden de daglige ogsaa de illustrerede Plageaander paa Halsen. Som sagt: Gid Pokker havde dem allesammen, skønt jeg tror s'gu dog ikke, jeg kunde undvære dem.

Max.

Hatten af!

Gud bevares, jeg holder umaadelig meget af Damer, især af unge Piger, og jeg kan forsikkre Dem, at mit Hjerte slaar lige saa højt for Bajerske Fremskridtskvinder som for Bahnsonske Kanonpiger. Mindst af alt havde jeg derfor troet, at jeg skulde komme paa Kant — eller rettere — „paa Hat" med Damerne, men ikke desto mindre er det dog Tilfældet. Sagen er den: Først paa Sæsonen gik jeg omkring og glædede mig: Damerne bar alle saadan nogle fikse smaa Jokeyhuer. I Aar kan Du da faa Lov til at se Komedie uden at dreje Halsen af Led, tænkte jeg, men ak, hvor skulde jeg skuffes. Straks da jeg kom i Teatret første Gang, opdagede jeg til min Forfærdelse, at hele det smukke Køn alle som en havde kastet Jokeyhuerne og i Stedet puttet deres allerkæreste Hoveder i nogle smaa Tuborgflasker; det var den sidste franske Mode, som paa dansk hedder „la tour de Marstrand" eller saadan noget lignende. Uheldigvis havde disse Hatte ikke Flaskernes gennemsigtige Egenskab, og alt, hvad jeg fra min Plads kunde syne, var en snehvid Damehals, et fikst opsat Nakkehaar og saa Hatten — den ulyksalige Hat. Nu indrømmer jeg naturligvis, at Udsigten til en smuk Damenakke kan være ganske køn, men strængt taget er

det dog ikke det, man gaar i Teatret for. Og om Udsigten saa end aldrig er saa dejlig, saa formindskes den dog i betydelig Grad, naar man opdager, at den skønne er forlovet eller gift. Nej — Damerne maa lade deres Skorstensrør falde, for at se den rigtige Komedie maa vi have en Ende paa Hatte-Komedien. En Dame maa ikke have Lov til at sætte sin Hat, som hun vil, og møder hun vedblivende i Teatret med Hat paa, saa bliver det ogsaa en skønne Dag moderne, at Herrerne til Forestillingen stiller t. Eks. med Blyhat paa, hvad mon saa Damerne vil sige til det?

Man kunde vel ogsaa paa anden Maade faa Damerne til at smide Hatten samtidig med Overtøjet. I Folketeatret kunde Hr. Abrahams jo midt paa sit Annoncetæppe, nej det er sandt, han har det jo ikke mere, men hvis han havde haft det, kunde han have anbragt en stor Plakat med den høflige fra Udskrivningskontoret kendte Paaskrift: „Hatten af!"

Og kunde Hr. Riis Knudsen, der jo er saa opfindsom med Apparater til Frembringelse af Storm, Regn og Blæst paa Scenen, ikke ogsaa opfinde et stort Pusteapparat, som kunde placeres paa Tilskuerpladsen, i Fremmedlogen t. Eks. og derfra blæse Hatten af Folk. Naa, nu er der naturligvis nogle enkelte gamle Damer med tyndt Haar, som ikke kan taale Træk og derfor nødes til at beholde Hatten paa, men derfor tror jeg ogsaa, at følgende Raad er det bedste af alle: Teaterdirektørerne bør paa samtlige Gange opslaa Plakater med følgende Paaskrift:

„Kun Damer over 30 Aar tillades det at medbringe Hatte paa Tilskuerpladsen!"

Tro De mig, i saa Fald vilde samtlige Hatte magelig falde for Aldersgrænsen.

Strøjberg.

En litterær Provinsdirektør.

Navnet vil vi ikke nævne endnu. Vi vil nøjes med at sige, at det er godt. Og vi vil tiltøje, at Manden ligeledes er Godheden selv, saavel hvad Hjærtet som hvad Portemonnæen angaar.

. . . . Da han kom til Verden, var han noget skaldet og nærmest bestemt til at være Landmand, men hans umættelige Kærlighed til Literatur og Kritik foranledigede, at han uden mange Omsvøb (og han var dog den Gang endnu kun Svøbelsebarn) bestemte sig selv til at være Teaterdirektør i Provinserne med alle deraf *flydende* Resultater (Vandenes Datter — Fruen fra Havet).

Selvfølgelig er det umaadelig glædeligt, at ogsaa Provinserne faar *deres* litterære Teatermand, selv om *Gazetten* foreløbig iagttager en Gravens Tavshed overfor Spørgsmaalet, hvem det er.

Læseren tror maaske at være overdreven snedig ved at gætte paa *Carl Price*, men — gaa væk! — det er **ikke** ham. *Han* har aldrig været oprindelig født til at være Landmand, hvad han saa end oprindelig har været født til.

Og hvad er han saa bleven til?

Nej! den ny, ham, Geniet, det er en anderledes Karl, der ikke vender og gør sig lækker for bondelumske Byraad og den Slags; han betaler selv, hvad det koster.

For hvad der skal til, skal til.

. . . . Han har efter Forlydende engageret tykke *Anna Christensen* og den noget tynde Hr. *Lippert*. De skal være Romeo og Julie. Og han har sikret sig Fru *Lydia Lindemann*, der skal være en iøvrigt flink nervøs Kone. Hr. Lindemann skal være Sekretær.

Der har endvidere været Tale om at faa *Victor Neumann* med, nærmest fordi *Sophus*, som bekendt, saa straks kommer og stikker Broderen ud, men dette er atter opgivet af Hensyn til tidligere Frk. Bodilsen og hendes Brødre.

Fru *Gjørling* vil han have fat. Hun skal være en Kone, der, ligesom Fru Lydia, af og til springer ud ad Vinduet og har jo forøvrigt et frugtbart Talent.

Som Bonvivant har den literære tænkt sig nærmest noget i Retning af den *et litet* svære Hr. *Alfred Møller*, mest fordi han overalt vil gøre et strængt paalideligt Indtryk af ogsaa i det private Liv at leve nogenledes *bon*.

Ih, Du alstyrende forbarme os vel! Vi havde jo nær glemt *Petersen*. — Ikke Tordenskjold-, hvem glemmer vel ham eller Dorph-? Nej, **Petersen**! Ham den lange, der var Opvarter og iøvrigt uheldig i „Badet i Dieppe".

Selvfølgelig! Han skal indehave alle litterære og saadan jævnt hen klassiske Marquisroller.

Det bliver saamæn nok godt det.

Røjkjær skal være *père noble*, enten han vil eller ej.

Og *Chr. Hejberg* skal være Censor. . . . Frk. (vi véd nok hvem) skal være værdig Moder.

Der har været Tale om, at *Oscar Herschend* skulde være antaget som Dekorationsmaler — navnlig til Tragedierne — men det er ikke blevet til noget. Hr. Herschends *Motiv* turde være velbekendt.

Det vanskeligste skal have været at faa Sufflør-Posten besat. Det forlyder dog nu, at Hr. *Høffner-Petersen* paa Grund af sit ualmindelig klare Organ vil blive foretrukken.

Far-i-hal-i skal være Musikdirektør.

Repertoiret vil hovedsagelig komme til at bestaa af Shakespearske Stykker bearbejdede af Hr. Photo-fistrup (specielt med Hensyn til et vist Sømandshus i Baggaarden).

. . . Vi byder den litterære Provins-Teater-Direktør velkommen; gid Kapitalen maa kunne holde forholdsvis længe ud, og gid han maa kunne blive rigtig enig med sig selv om, hvad han i Grunden vil.

P. S. *Han* har ingen Meddirektører, saa han er jo paa Forhaand kommen over 1ste Akt.

Guld og Glimmer.

Forfatteren af „Dobbeltgængere" og „Kræmmerliv", den unge Hr. *C. Scheel-Wandel*, blev forleden kasseret paa Sessionen, fordi han var for tyk.

* * *

En hjærtelig Lykønskning fra *Gazetten*.	Hr. Ridder Stanislaus. (Kok).

* * *

„Avisen" skriver forleden i sin Rubrik for Damevrøvl: „Store Gaver modtages med Begærlighed, smaa med Tak."

I næste Numer har man tænkt sig, der skulde staa: „To og to er fire, eh bien, Madame!"

* * *

Paa Kasino er der „Nervøse Koner" og „Æres-Gæld", paa Dagmarteatret „Honnet Ambition". Det eneste Sted, hvor de har „Den kære Husfred", er paa Folketeatret.

Kasinos Billetpriser.

Kasino-Teatret har nedsat sine Billetpriser; i den Redaktionen derom tilstillede Skrivelse hedder det bl. a.:

De daarlige Tider, der i Øjeblikket truer næsten alle Teatre, og Publikums stigende Tilbøjelighed til at søge Variété-Etablissementerne, medens Teatrenes Tilskuerpladser lades tomme, har allerede forlængst fremkaldt Udtalelser i Pressen gaaende ud paa, at Privat-Teatrene burde søge, gennem en alvorlig Nedsættelse af Billetpriserne, at modarbejde de billige Forlystelsesanstalters truende Konkurence.

Folketeatret og Dagmarteatret har saavel i de foregaaende Sæsoner som i denne gjort Tilløb i denne Retning ved Udstedelse dels af Forenings- eller Almanakkoupons, dels ved de saakaldte Favør-Billetter, medens Kasino hidtil, paa enkelte Undtagelser nær, har holdt sig tilbage. Naar dette Teater nu gør Skridtet, gøres dette fuldt ud. De mange Anmodninger, der saa godt som daglig rettes til Teatret om Nedsættelse i Billetpriserne, beviser bedst, at der virkelig er Trang og Lyst til Stede til at se Komedie ogsaa hos det Publikum, hvem de høje Billetpriser ellers skræmmer bort fra Teatret. Kasino byder for Fremtiden Forestillinger af samme Personale som tidligere og med samme Repertoire som hidtil for Priser, der over hele Linien ere saa stærkt nedsatte, at de med Rette kan kaldes folkelige.

De nye Billetpriser ere:

1. Parket A og tilsvarende Parketloger 2 Kr. (tidligere 2,50) — 1. Parket B og tilsv. Parketl. 1,50 (tidl. 2,00) — 2. Parket og tilsv. Parketl. 1,00 (tidl. 1,50) — Parterre og tilsv. Parketl. 0,50 (tidl. 1,00) — Balkon 1., 2. og 3. Række 1,00 (tidl. 1,50 og 1,25) — Alle øvrige Balkonpladser 0,50 (tidl. 0,75).

Fra Dagmarteatret.

Fra Folketeatret.

Provisorisk. I Stuearrest. Den kære Husfred.

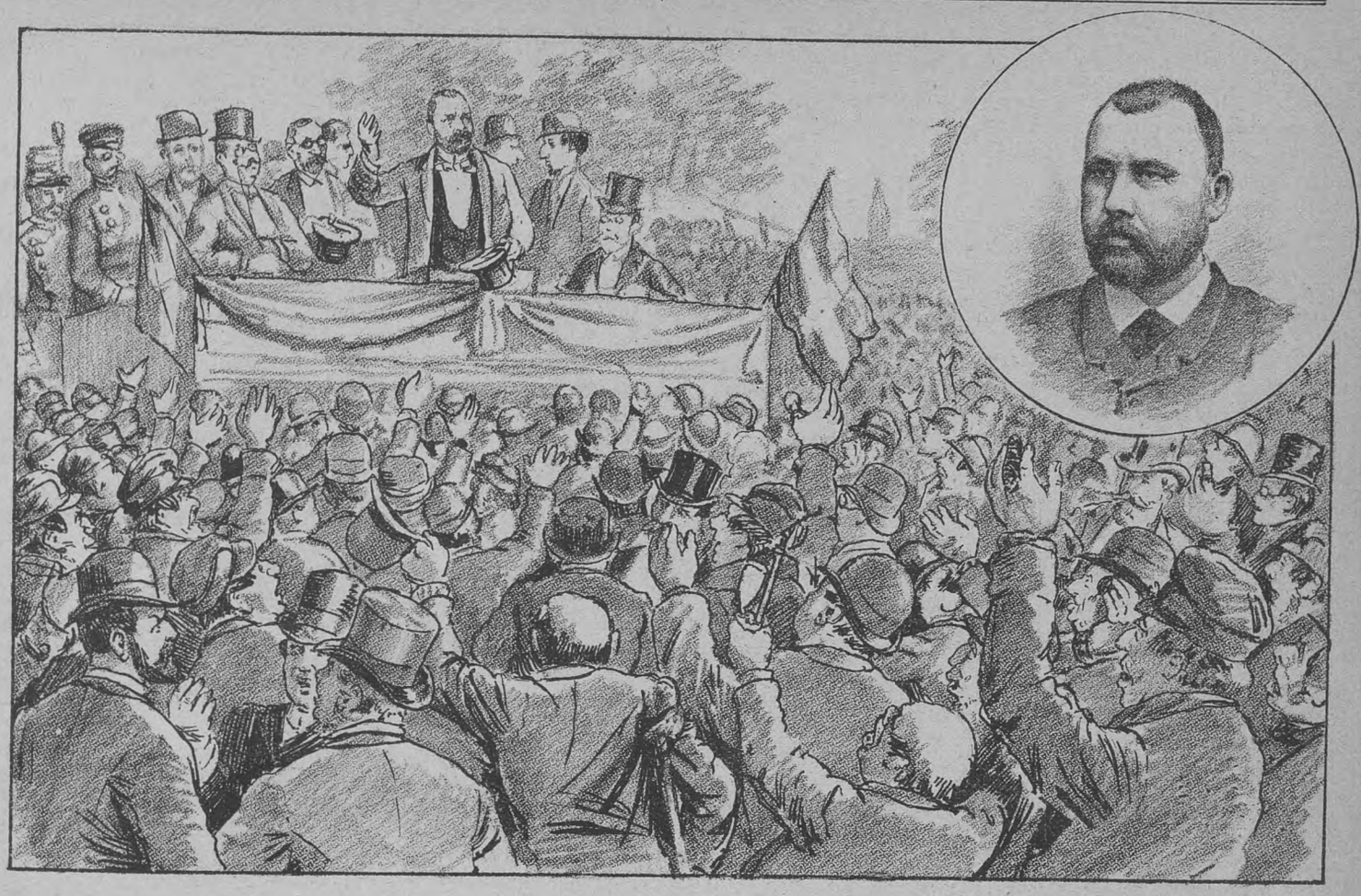

Fra Valget i Odsherred. Hr. Folketingsmand K. P. Korsgaard.

Naar „Gazetten" ovenstaaende bringer et Billede fra Valghandlingen i Odsherred og et Portræt af den sejrende Kandidat, Hr. Korsgaard, er det selvfølgelig ikke vor Hensigt derved at give nogen politisk Mening til Kende.

„Gazetten" er mindst af alt politisk.

Den staar over eller — om man vil — udenfor de politiske Partigrupper. Dens Hovedopgave er i Billeder og Tekst at bringe Gengivelser af Ugens Begivenheder.

Valget i Tirsdags er sikkert sidste Uges Hovedbegivenhed. De forudgaaende Avisfejder og Debatter, de under Valget stedfindende Optrin og selve Valgets Resultat — alt har gjort det dertil. Til denne Kendsgerning har „Gazetten" taget Hensyn — men hverken til personlige eller politiske Sympatier eller Antipatier.

Hr. Korsgaard hører som bekendt indenfor Venstre til den Bergske Gruppe — dog syntes det under selve Valghandlingen, som om der mere skulde stemmes over Privatmanden Korsgaard og hans Stilling til „Aftenbladet" end om Politikeren.

De af „København"s Redaktør, Hr. Rode, til Korsgaard rettede Interpellationer var jo af rent personlig Karakter. I øvrigt er vel saavel disse som den øvrige Valghandling vore Læsere bekendt, saa vi ikke behøver nærmere at omtale dem her. — Hr. Korsgaard valgtes med 958 Stemmer; hans Modkandidat, Hr. Poul Petersen — ligeledes Venstremand — fik 693 Stemmer.

I Torsdags indtog Hr. Korsgaard for første Gang sin Plads som Medlem af det danske Folketing.

Et Offer!

Kobenhavnerbillede

af

W. I. S. Holm.

(Eftertryksretten forbeholdt.)

(Fortsat).

Ved Middagstid brød de op og gik videre vest paa, indtil de stansede ved Hulsøen, denne fortryllende lille Skønhedsplet der som en blinkende Dugdraabe ligger gemt inde i store Hareskov og pludselig, naar man mindst venter det, glimter frem for ens Fod. Paa den ene Side kranses den af prægtig Naaleskov og paa den anden af lyse, højstammede Bøge, blandede med vilde Æbletræer. Som et aarvaagent Øje, alvorligt og dog skælmsk, titter den frem under Naaletræernes buskede Bryn. Et forunderligt Trylleri griber en, naar man pludselig ser sig fangen af dens klare Blik, og det kan være svært nok igen at vende den Ryggen og tage Afsked med den — Skovens skenneste Perle! — Anna klappede i Hænderne som et overgivent Barn, ogsaa Anker maatte beundre den fredelige Idyl, og de havde begge vanskelig ved at løsrive sig fra den.

De spiste til Middag i Frederiksdal Kro og foretog bagefter en Sejltur paa Fursøen. Anker roede. Da de var kommen ud paa Midten, tog han Aarerne ind og lod Baaden drive for den svage Strøm. Han intonerede: „Flyv, Fugl, flyv!“ Anna faldt ind med, hendes bløde Altstemme lød godt sammen med hans rene, velskolede Tenor, og sjældent har Chr. Winthers dejlige Romance lydt smukkere hen over dens Hjemsteds Vover. Anna sad henne i Agterenden; Anker gik hen og satte sig ved hendes Side, og lænet op til hinanden sang de forskellige Duetter. Til sidst sang Anker alene en schweizisk Hyrdesang, hvis smeltende Toner kastedes tilbage fra de høje Bakker og dirrede hen over Søens Vande. Da Sangen var endt, roede han i Land, og de spaserede op i Nørreskov. Atter gik de ved hinandens Side inde under de løvrige Træer, og under munter Samtale svandt Eftermiddagen hen. —

Da de skiltes om Aftenen efter at have aftalt en ny Udflugt for næste Søndag, kyssede han hende atter; uden Tilbagehold gengældte hun hans Kys og lænede sig tillidsfuldt op til hans Bryst.

Da hun kom op paa sit Værelse, blev hun længe siddende ved Vinduet og tænkte paa ham — paa ham, hvem hun havde ofret hele sin unge Kærlighed. Ja, for hun vidste det nu, at hun elskede ham med al sin Ungdoms Styrke og Inderlighed. Om han elskede hende til Gengæld, derom spurgte hun ikke; hun troede det vel. Men i øvrigt var hendes egen Kærlighed hende nok, og nynnende begav hun sig omsider til Ro og sov ind i lyse Drømme.

— — — — — — — — — — —

Fra nu af begyndte en ny Tid og et nyt Liv for Anna, et Liv fuldt af Lykke og Solskin. Hver Søndag og undertiden og Ugens øvrige Aftener var hun sammen med Anker. De foretog Udflugter eller gik i Tivoli i hinandens Selskab, og naar de var borte fra hinanden, stod hans Billede bestandig for hendes Tanker og kastede Lysglans over hendes Arbejde, som ikke mere syntes hende ensformigt og trist.

Deres Forhold til hinanden var stadig det samme: Han passiarede, og hun hørte til, og hans Kærtegn gav hende rig Erstatning for alle hendes tidligere Savn og Længsler. Han talte aldrig til hende om Kærlighed; men hans Kys var varme og ildfulde, og hun gengældte dem i fuldt Maal. Aldrig var hun lykkeligere, end naar de var ene sammen, og hun med Armen om hans Hals saa ham ind i de spillende brune Øjne og trykkede sine Læber mod hans, mens hun dirrende over hele Legemet klyngede sig op til ham og ind i hans Favn. Han lod da gærne Haanden glide kærtegnende, ligesom beroligende hen over hendes Haar og Kinder; men denne Kærtegnen gød ny Ild i hendes Blod. Hendes Øjne blev duggede, Læberne aabnede sig, og hendes Kys blev hedere og hedere. Undertiden kunde han da løsne hendes Arme og læmpelig skyde hende fra sig eller lade hende glide ned af sit Skød, mens en nervør Dirren fôr hen over hans Ansigt. Hun betragtede ham saa med et forundret, spørgende Blik; men han lo bare, og hun var atter glad.

Saaledes forløb flere Maaneder, og Efteraaret var kommet med Rusk og Regn. Anker havde endnu aldrig været oppe paa hendes Værelse; men en Aften, da de kom tidligere hjem end sædvanlig, ytrede han Ønske om at se hendes „Jomfrubur“, som han udtrykte sig. Hun blev lidt forlegen, fordi det var saa tarveligt og vilde tage sig saa fattigt ud til Ankers Elegance. Men han slog hendes Betænkeligheder hen med Spøg, og hun lod ham følge med.

Hun boede paa tredje Sal i et lille etfags Baggaardsværelse, der næppe havde Plads til en Seng, et lille Vaskebord, en Kommode og to Stole, hvilket udgjorde hele Møblementet. Anker saa sig om uden at sige noget, satte sig paa den ene Stol og trak hende ned paa sit Skød, og som sædvanlig forsvandt alle hendes Betænkeligheder under hans Kærtegn.

Efter den Aften fulgte han ofte med op paa hendes Værelse. I Reglen bad han hende lade være at tænde Lys, og i Mørket sad de da og passiarede og kærtegnede hinanden. Og hans Ord og Kys spredte Lys og Lykke i hendes fattige Kammer.

— — — — — — — — — — —

En Søndag Aften hen i November Maaned sad de som sædvanlig oppe paa Annas Værelse. De havde været i Kasino og set en Folkekomedie, et af disse farceagtige Udstyrsstykker, som altid i Befolkningens brede Lag kan finde sit taknemlige Publikum. Den kaade, buldrende Musik, de pragtfulde Tableaux, de grotesk-heroiske Optrin, de højst usandsynlige, men grundkomiske Situationer, Støjen og Latteren af hele et tætfyldt Teaters entusiastiske Publikum — alt genlød endnu i Annas Øren og flimrede for hendes Øjne, mens hun overvældet af Aftenens Indtryk havde sat sig paa Sengen.

Anker havde taget Plads ved hendes Side og kærtegnede hende paa en egen nervøs-lidenskabelig Maner. Men hun syntes hverken at ænse hans Kys eller at bemærke hans særegne Adfærd — opfyldt som hun var af Komediens stærke Indvirkning. Pludselig gav Anker sig til at kildre hende. Hun var meget nervøs og ogsaa meget kilden, og denne Berøring rev hende ud af hendes Ro. Hun vred og krummede sig under hans Hænder og vilde trække sig bort, men han fortsatte sine Angreb og trykkede hende fastere op til sig. Blodet hamrede i hendes Aarer, Tindingerne bankede som i Feberhede, og en krampagtig Latter gennemsitrede hendes hele Legeme, mens ligesom en Taage omslørede hendes Sanser .....

— — Da hun igen kom til sig selv, var hun alene. Maanens Straaler kastede et mat, sitrende Skær ind i hendes Kammer, hendes Dragt var i Uorden, og en underlig pinefuld Slappelse hvilede over alle hendes Lemmer. Hun rejste sig op og søgte at samle sine Tanker, og i et Nu stod Aftenens Begivenhed klar for hende — hun begreb, hvad der var sket. En navnløs Kval overfaldt hende, og i fortvivlet Hulken kastede hun sig ned paa Lejet, mens en træt Stønnen trængte sig over hendes Læber. Saaledes laa hun længe. Fra Tid til anden gennemrystede Graaden hende; lidt efter lidt hørte den dog op, og hun blev atter rolig. Rolig? nej, men Tankerne klarede sig, og hun begyndte at overveje det skete.

Saaledes skulde det altsaa komme, dette skulde blive Enden paa deres skønne Forhold! Enden? nej, det var umuligt! Han kunde ikke have forladt hende; han maatte komme igen, vilde trøste hende i hendes kvalfulde Sorg, vilde med sin slanke hvide

Haand stryge Smerten bort fra hendes Pande og paa ny sprede Glæde i hendes Sind med sit lyse Smil og muntre Blik. Han kunde ikke være saa grusom at forlade hende i hendes Ulykke nu, da hun havde ofret ham alt. Han var jo god, vidste hun, og havde ikke haft til Hensigt at gøre hende ulykkelig. Men hvorfor var han gaaet bort? — Ja, det vidste hun ikke; men han vilde komme igen og fortsætte deres hidtidige Forhold. De skulde atter gøre Udflugter og gaa i Teatret sammen, og alt skulde blive ved det gamle — ved det gamle! ... Og delt mellem Haab og Frygt sov hun endelig ind i en tung, drømmeløs Søvn. —

— Men han kom ikke tilbage. Den næste Dag gik og Dagene derefter, Ugen svandt, og det blev atter Søndag, og Dag efter Dag og Uge efter Uge forløb, men han hverken kom eller lod høre fra sig. Da forstod Anna endelig det hele, forstod, at hun var alene som aldrig før, kastet til Side og forladt efter at have tjent som Bold for hans Lune.

Og dog forstod hun det ikke rigtig, kunde ikke begribe en saadan Usselhed. Hun var selv altfor sand og pligttro til at kunne fatte en slig Ondskab. Og allermindst kunde hun forstaa den hos ham, som hun havde troet at kende saa vel, og hvem hun havde betragtet som Indbegrebet af alt skønt og godt. Hin Aftens Begivenhed havde imidlertid pludselig modnet hende fra Barn til Kvinde, og havde det været Løgn og Bedrag altsammen og al hans Godhed og Aabenhed kun Sminke, saa var han jo heller ikke værd en eneste af hendes Tanker, ikke engang en Taare. Var det Beregning altsammen fra først til sidst, saa skulde hun heller ikke trygle om hans Gunst. Havde han virkelig kun leget med hende og løjet for hende i et og alt, saa vilde hun ogsaa betale ham derefter, vilde forvandle sin Kærlighed til Had. Dog nej, hade ham kunde hun ikke, den Følelse var hende fremmed; men foragte ham vilde hun. Ja, det vilde hun gøre, sætte sin Stolthed og Foragt mod hans Lavhed. Ikke vilde hun bejle til hans Medlidenhed, men knuse Mindet om ham med sin Foragt, se at glemme ham og gaa sin Vej alene, som hun havde gaaet den tidligere. Det kunde maaske falde tungt; men hun vilde!

— — — — — — — — — — —

Da nogle Maaneder var gaaet, følte hun, at hun skulde være Moder. Det var med en Blanding af Fryd og Skræk, at hun gjorde denne Opdagelse. Tanken om at komme i Besiddelse af et Væsen, hvilket hun kunde hellige alle sine Tanker og Følelser, og som kunde lyse op i hendes Ensomhed, fyldte hende vel med Lykke; men paa den anden Side stod Frygten for ikke at kunne skaffe Opholdet til det og Sorgen over den mislige Stilling, det vilde komme til at indtage. Dog Kærligheden var den overvældende Følelse, den gjorde hende resolut og fik hende til at handle.

Hun forlod Systuen, hvor hun hidtil havde arbejdet for en kummerlig Betaling, og gav sig til at lære Kaabeeg Overstykkesyning for derved at ernære sig selvstændig. Hun var blottet for Penge; men Anker havde i Begyndelsen foræret hende forskellige Pretiosa, Armbaand, Brocher etc. Disse solgte hun nu, og for det indkomne Beløb skaffede hun sig Opholdet i Læretiden og betalte Læresummen. Efter et Par Maaneders Forløb var hun udlært, fik en Symaskine paa Afbetaling og begyndte at sy hjemme. Hun fik Arbejde fra en af de større en gros-Forretninger, og Fortjenesten var rigtig god.

Saaledes forløb Vinteren og Foraaret; hun var flittig som en Bi fra tidlig Morgen til sildig Aften. Undertiden tænkte hun paa sin Kærligheds første Dage, og skønnest blandt disse stod da Lyngbyturen for hendes Erindring, den Dag da hendes Kærlighed skød Knop. Hun mindedes saa tydelig alt, hvad der var sket paa denne Dag, men oftest dvælede hendes Tanke ved Ankers Bemærkning om Roserne og Tornene. Med en vis Bitterhed forstod hun nu hans Hentydning hertil, forstod, at han havde plukket Rosen og efterladt Tornen til hende. Men naar Bitterheden blev altfor levende, søgte hun at kvæle den med Tanken om det Væsen, hun følte røre sig under hendes Hjærte, og som hun snart skulde give Liv. Og Kærligheden dertil, Moderfølelsen, denne den ømmeste og stærkeste af alle Følelser og under alle Forhold, gav hende Styrke til at holde ud og overdøve sit Savn og sin Bitterhed.

Hendes bedste Glæde var at sysle med de smaa Klædningsstykker, som hun arbejdede paa i sin Fritid — de sene Nattetimer. Og skønt Øjnene stundom var nær ved at synke sammen af Træthed, og en Taare ofte stjal sig ned ad Kinden og plettede Arbejdet — aldrig var hendes Sind dog lettere stemt, end naar hun lagde et nyt Stykke færdigt til Side — naar hun havde føjet en ny Forøgelse til sit Barns Garderobe.

— — — — — — — — — (Forts.)

Bekjendtgjørelser.

Non plus ultra!

Kraftig og fyldig Brasil.

TIP AND TOP
6 Øre pr. Styk

Kraftig og fyldig Brasil.

C. Holmelin & Co., Lavendelstæde 6.

Mellemstærk Brasil.

FLOR DE BAHIA
6 Øre pr. Styk

Mellemstærk Brasil.

Faas i de fleste velassorterede Cigarforretninger.

Det kgl. Teater.
I Aften, Lørdag, Kl. 7½:
Romeo og Julie.
I Morgen, Søndag, opføres:
Amors Genistreger
(paany indstuderet).
De danske i Paris.

KASINO.
I denne Tid:
Æresgæld.
Nervøse Koner.
Billetter til forhøjet Pris faas hver Dag fra Kl. 12—3 i Teatrets Billetkontor.

Dagmarteatret.
I Aften:
Ester eller Vandenes Datter.
I Morgen Aften:
Tordenskjold.

Artikler for Herrer, 2, 3, 4, 5 Kr. pr. Dus.. Forsendes mod Efterkrav fra Cigarforretningen, Gothersgade 38 i Kælderen. (236)

Concert du Boulevard.
De komiske Sang- og Danseduettister d'Hrr. Presser og Feldmann, Damerne Frk. Dagmar Lenné, Anna Nordmann, Maria Geisler samt Hr. O. Nielsen.

Frederiksberg Morskabstheater.
I Aften, i Morgen og paa Mandag Kl. 7½:
En prikken Fyr.
Kl. 8:
Pigernes Jens i Nøddebo Præstegaard.
Kl. ca. 9¼:
Muntre Musikanter
eller
Sommerrevyen 1889.
Dermed slutter Saisonen.

Artikler for Herrer,
(Eneforhdl. for Sigd. Ernst) fra 1 Kr. 25 Ø. pr. Dus. Prislurant mod Porto. **Chr. Hansen,** *Grønnegade 25, 2. Sal, Kjøbenhavn K.* (232)

Etablissement
NATIONAL.
Hver Aften Forestilling fra Kl 8.
I denne Uge opføres hver Aften:
National-Revuen 1889
eller
Mellem Himmel og Jord.
Billetpriserne ere de sædvanlige.

Cirkus Variété.
Stor Forestilling og Concert
hver Dag fra Kl. 7¾ til 11¾.
De bedste udenlandske Artister.
Hver Maaned fuldstændig nyt Kunstnerpersonale.
Entré 50 Øre. Galleriet 25 Øre, inklusive Program.
Hver Søndag Forestilling fra Kl. 4—6. Entré 25 Øre.
Saisonkortene er udsolgte.

Artikler for Herrer,
2, 3, 4, 5 à 6 Kr. pr. Dus.
Forsendes mod Postforskud. (233)
J. A. Larsen, lille Kongensg. 39.

Uge-Revue.

Nu er den Tid kommen, hvor det er i sin Orden, at De værsgo' sender Deres Tøj til Skrædderen for at faa det vendt.

Tøjet vendt? Ja, det er denne Gang ikke min højtærede Læserinde, jeg retter mine Ord til, selv om det er og bliver hende, hvem jeg stadig har det bedste Øje til. Det er til den lige saa højtæreds Læser.

Damer plejer jo ikke at vende deres Tøj. Jeg kender kun én Dame, der gør det, og hende kender jeg heller ikke, lige saa lidt som hun egentlig er nogen Dame.

Det er den bekendte Kælling, der af Renlighedshensyn vendte sin Særk Juleaften.

Men Læserne, de med Jakke og Bukser, Frakke og Vest, Normalskjorte og Seler, den maskuline Del af Samfundet — til jer har jeg et Alvorsord at sige, medens Blæsten sætter Storm paa Peblingesøen, et Ord i rette Tid og paa rette Sted.

Vend jeres Tøj. Vend det uden videre Vrøvl og Sludder, det vil sige, lad jeres Skrædder gøre det.

Gør det, og I vil staa Jer ved det, og jeres Tøj vil sidde bedre ved det.

Siden jeg har prøvet det, agter jeg for Fremtiden ikke at foretage synderlig andet end vende mit Tøj, og det lige saa livligt som Prof. Matzen vender Madam Svendsen.

Har man Valget mellem at købe nyt Tøj eller vende det gamle, er det sidste absolut at foretrække i enhver Henseende.

Det er naturligvis først og fremmest besparende; men desforuden er det ogsaa ganske uhyre bekvemt. Jo mere man vender, des bedre.

Man skal ikke indskrænke sig til at vende sin Frakke én Gang. Nej, jo mere jo bedre, en Frakke, der er vendt sine 4—5 Gange, vil efterhaanden komme til at sidde saa godt som noget i det hele taget kan sidde — jeg tror næsten bedre selv end en Gendarm iil Hest.

Med mindre den da er altfor slidt, for saa risikerer den ogsaa let at falde af.

Og endelig er der ogsaa den næsten uvurderlige Fordel ved Vendingen, at for hver Gang den gøres, bliver der mere Plads.

For Exempel. Jeg har en Frakke, der er drejet rundt sine 6 Gange. Nu har den alt i alt 6 Brystlommer, 2 forpaa, 3 i Ryggen og 1 under det ene Ærme, den har 8 Inderlommer, hvoraf de 4 er udvendige med en rask lille Gennemgang til de indvendige, og saa har jeg med et rundt Tal c. 63 Knaphuller med tilhørende Knapper.

Det er lidt rigeligt; men tror De, jeg beklager mig? Det er saa saare langt fra. I saa elendige Tider som de nuværende, hvor man knapt har til Margarine paa det tørre Brød, skal man ikke beklage sig, naar man har, om ikke Lommen saa dog Frakken fuld af Knapper.

Knapper, kære, det er dog til syvende og sidst det, hvorom alt drejer sig paa denne liflige Jord. Det er ganske utroligt, alt hvad man kan opnaa, blot man har lidt rigeligt af dem.

Hvis f. Ex. Riisiko-Knudsen ikke havde saa rar en Portion at tage til, havde han aldrig opnaaet paa mindre end en Maaned at kunne gøre Folk kede af Oehlenschlæger. Bliver han ved, som han er begyndt — og det skal være Meningen at give endnu en halv Snes Oehlenschlæger-Stykker inden Jul — saa er man da sikker paa helt at være vænt fra, inden vi naar 1890.

Naar vi saa endda ikke havde flere Digtere end omtalte afdøde. Hvis „Gazetten" turde indrømme mig saa megen Plads, skulde jeg i en Fart remse 5—600 nulevende op, hvoraf den ene er, om ikke større, saa dog mindre end den anden.

Og dog er det kun en forsvindende Brøkdel. Det er ikke ret mange Dage, siden det kom for Dagens Lys, at vi foruden de 5—600 har saadan noget som ca. 100,000 Digtere til.

Lad være, at nogle af dem maaske kun er Ulejlighedsdigtere — ligemeget, sandt er det dog, at forleden blev 100,000 Sange af lige saa mange nulevende Digtere stillet til Avktion, allesammen udmærkede Sange, der gør baade Digterne og disses Fædreland Ære.

Kunde det betale sig, vilde der saamæn nok mælde sig endnu en 100,000 til samme Fag. Men næst efter at være Teaterdirektør er der egentlig ingen beklagelsesværdigere Stilling end den at være Digter.

Naar man selv har prøvet det, taler man ikke hen i Vejret. Det er lige skidt, enten man er berømt Forfatter eller en Kende ubekendt. Er man berømt og anerkendt, saa er det højeste, man kan drive det til, at faa Lov til at ligge paa Loftet hos Forlæggerne. Og er man mindre anerkendt, kan man faa Lov at sultefode paa sin Kvist og en Gang hvert andet Aar blive stillet til Avktion

Nej vore Digsere ere sandelig ikke at misunde.

Undtagen én. Martin Kok. For han er bleven Stanislaus Ridder.

Det er kommet lidt overraskende, ti egentlig talt havde jeg ikke ventet, at det vilde ske allerede nu.

Men jeg er glad over Anerkendelsen, glad som Martin Kok selv blev, netop fordi Overraskelsen kom bag paa ham.

Forresten kunde de jo lige saa gærne straks have gjort ham til Kammerherre. Saa havde den flinke lille Digter dog naaet noget af det, hans Digterstræben er rettet imod. En Nøgle befæstet bag paa — intet kunde være ham dyrebarere.

Saa vilde han først fuldt ud kunne prise den Lykke, der er beskaaren ham her paa Jorden, ligesom Kapt. Rambusch, da han, efter at have svævet 5 Minutter mellem Himmel og Jord, og efter at hans Mave havde været i den stærkeste Søgang, atter følte fast Grund under Fødderne.

Han skal deroppe i Luften have haft Fornemmelser svarende til dem, *Korsgaard* havde, da han stod paa Valgtribunen i Odsherred, og *Rode* gav sig til at pille ved ham.

Det var da en Guds Lykke, at han blev valgt. Det *er* jo muligt, at han vil blive lidt artigere og ikke dyppe Pennen slet saa meget mere i sit mudrede Blækhus.

Men at *Poul Pedersen* gik bag af Dansen, var lige godt daarligt klaret. Det er snavs af en gammel Krigskammerat af en Krigsassessor, som i 24 Aar har undervist Børn i, hvordan de skal sætte Fødderne, og lært dem at svinge sig efter de allerdanskeste, allernationaleste Melodier.

Der er Glæde i Rigsdagen over Korsgaard. Noget større Festmaaltid bliver der vel næppe', men det kan jo vente. til de ogsaa har valgt Rex — han er jo 25 Aar, saa det kan ikke nytte overfor Vælgerne at afgive Umyndighedserklæring — og foruden Rex Pudsepeter og nogle andre Berømtheder.

Ti saa er Rigsdagen noget nær paa Veje til at blive, hvad den bør og skal være: en Repræsentation for det ædleste og bedste, der er oppe i Folket.

Puk.

2 Værelser ønskes,

passende til Kontor, i Omegnen af Postgaarden. Tilbud med Pris etc. modeages „Gazetten"s Kontor.

Indhold.

Illustrationer: Fra Kasino. — Fra Eolketeatret. — Fra Dagmarteatret. — Fra Valget i Odsherred. — Folketingsmand Korsgaard (Portræt).

Tekst: Fra Dagmarteatret. — Guld og Glimmer. — Hattene af! — En Provinsdirektør. — Et Offer! (Kjøbenhavnerbillede af W. J. S. Holm. — Uge-Revue [illustr.] — Avertissementer.

Redigeret af *Th. N. Wisholm.*
Expedition: Klosterstræde 22.
Trykt hos Philipsen & Co. og i Expresstrykkeriet, Walkendorfsgade 22. K.

11, 362-